

Giới thiệu Người ẩn hình

Truyện Người ẩn hình của tác giả Nữ Vương Không Ở Nhà là câu chuyện ngôn tình hiện đại, yêu thầm, giả trư ăn cạp, ngược tâm chút chút, HE.

Diệp Ninh một mình đi học, chưa lập gia đình đã mang thai, sinh con ở hải ngoại. Cho tới bây giờ, cô vẫn cho rằng, một mình mình gánh hết tất cả. Nhưng trong lúc tổng vệ sinh, vô tình phát hiện một lá thư, lúc này cô mới phát hiện. Thì ra sau lưng cuộc sống của mình, từ trước tới giờ đều có một đôi bàn tay vừa mạnh mẽ vừa ấm áp.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mẫu chữ ký trong tủ treo quần áo

Sau khi tập xong yoga, Diệp Ninh nhìn đồng hồ, còn một tiếng đồng hồ nữa mới tới giờ đến nhà trẻ đón con trai. Cô nghĩ tới chuyện thu dọn quần áo cho Diệp Nam. Năm nay Diệp Nam sáu tuổi, chính là lúc đang lớn, bình thường quần áo mua ở tháng trước mặc rất vừa vặn, sang tới tháng này thì đã chật bó.

Lúc dọn dẹp tủ treo quần áo, có bộ quần áo nút áo bị lỏng, Diệp Ninh vừa đụng tới thì nó đã rớt xuống tận đáy tủ. Nút áo rất nhỏ, giống như bọt sóng, sau khi bị rớt xuống đáy tủ, Diệp Ninh phải lật hết đồng quần áo đã được xếp ngay ngắn mà vẫn tìm không ra.

Diệp Ninh nhất định phải lật hết đồng quần áo trong tủ ra để tìm, nhưng vẫn không thể nào tìm ra. Lúc này cô mới phát hiện, phía dưới tủ treo quần áo còn có một khe hở rất nhỏ, nhất định nút áo đã lọt theo khe hở này mà trượt đi mất.

Bộ tủ này đã có sẵn ở đây lúc Diệp Ninh mua căn hộ này, khẳng định người bán căn hộ này đã đặc biệt đặt làm một tủ treo quần áo cho trẻ con. Diệp Ninh chuyển vào ở đã được sáu năm, cũng chưa bao giờ thương gân động cốt di chuyển nó. Bây giờ nhìn lại, nếu không di chuyển cái tủ này thì đừng hòng lấy ra được nút áo mắc kẹt bên trong.

Bộ quần áo này gồm có áo sơ mi hải quân màu xanh, kèm theo cả vạt nhỏ, Diệp Nam mặc vào trông rất linh hoạt, hơn nữa còn được đưa bạn ở nước ngoài gởi về, muốn tìm nút áo cùng loại ở trong nước thì thật không dễ dàng. Cũng không thể vì một cái nút áo mà phải nhờ đưa bạn thân ở nước ngoài gởi cho. Còn chưa tính tới chuyện đây là bộ quần áo của năm ngoái, chưa chắc gì người ta vẫn còn loại nút áo này cho năm nay.

Chỉ là do dự một chút, Diệp Ninh quyết định di chuyển nó.

Cô gọi điện thoại cho cư xá nhà ở, nhờ họ qua giúp đỡ di chuyển.

Diệp Ninh là một người mẹ đơn thân, chưa từng kết hôn, thường ngày nếu gặp phải loại công việc cần thể lực, sẽ nhờ vả sự phụ Vương bên nhà ở giúp một tay. Sự phụ Vương là một người nhiệt tâm mà Diệp Ninh đi đâu cũng thường xuyên mang về một ít quà lễ gì đó để tặng cho ông. Sự phụ Vương còn có một đứa cháu nội, nhỏ hơn Diệp Nam một tuổi.

Sau khi sự phụ Vương đến, không hỏi hai lời, cầm dụng cụ, giúp cô xê dịch cái tủ. Ông vừa hí hoáy vừa thuận miệng nói: “Tủ này không rẻ đâu nha, vừa làm bằng gỗ hồ đào, vừa chiếu theo căn phòng này mà tạo ra.”

Diệp Ninh nhìn học tủ, cô không hiểu biết nhiều cũng như có sở thích về những đồ dùng dụng cụ cá nhân, cho nên không nghĩ tới những thứ này, bây giờ nhìn kỹ lại, hình như là đúng như vậy.

“Chắc là vậy. Lúc mua nhà thì học tủ đã có sẵn ả.”

Sự phụ Vương thần phục: “Chà, mua nhà mà còn được đưa đồ dùng tốt như vậy!”

Diệp Ninh gật đầu: “Phải ả. Lúc trước căn nhà này đã được tu sửa xong. Nhà cũ cũng có con nít, đoán chừng cũng bằng tuổi với Nam Nam. Sau đó không biết có chuyện gì xảy ra, cả nhà đều phải di cư ra nước ngoài, lúc đó mới cần bán gấp, giá cả rất được.”

Khu vực nhà ở của Diệp Ninh không tệ, ba phòng hai sảnh, mình và con trai mỗi người một phòng ngủ, còn lại một phòng dùng làm phòng làm việc, tiện thể đựng đồ luôn. Thật ra thì từ lúc ban đầu, cô mang theo cậu bé mới được mấy tháng tuổi, bắt đầu suy nghĩ tìm căn hộ để ở. Tới công ty môi giới, cô nhìn thấy căn hộ này cần bán gấp, ba phòng hai sảnh thì có vẻ hơi lớn cho cô và con trai. Chỉ là lúc đó bởi vì căn hộ này cần bán gấp, giá cả không cao, hơn nữa vốn là căn hộ này được người ta giữ gìn cẩn thận, tu sửa thường xuyên, dùng toàn vật liệu bảo vệ môi trường, thậm chí ngay cả những góc cạnh trong nhà đều được bao bọc bởi sợi bảo vệ, rất thích hợp với mình. Vì phải di cư gấp, gia đình này mới bậm bực bỏ lại những thứ mình yêu thích. Cho nên lúc ấy Diệp Ninh đã nghĩ rằng, mua lại căn hộ này.

Sự phụ Vương nhìn lại cách trang trí trong nhà, càng nhìn càng thờ dài: “Đây thật sự là được lời mà!”

Thật ra thì Diệp Ninh đã từng ngắm lại, hình như là vậy. Có đôi khi số mình rất hên, lúc đó người môi giới mua nhà cũng tỏ ra vẻ rất hâm mộ.

Lúc này, rốt cuộc sư phụ Vương cũng mở ra được khe hở trong tủ, ông thò tay vào, lục lọi ra được cái nút áo, trên đó dính đầy bụi.

Diệp Ninh vừa nhìn thấy vội nói: “Đã lâu rồi không quét dọn phía sau, bụi đóng rất nhiều, để cháu lau dọn rồi mới dời lại ạ.”

Nói xong, cô rót một ly nước chanh cho sư phụ Vương, “Chú ngồi đây uống ly nước trước đã.”

Hôm nay sư phụ Vương không bận lắm, cho nên tiếp nhận ly nước kia, nhìn Diệp Ninh cầm cái khăn bắt đầu lau chùi bên trong.

Lúc lau chùi, Diệp Ninh phát hiện bên trong có một tờ giấy, cô tiện tay lấy ra trước, bỏ sang một bên.

Đến khi lau xong cực khổ, một lần nữa, sư phụ Vương lại dời học tủ về lại chỗ cũ.

Sau khi tiễn sư phụ Vương ra về, Diệp Ninh nhìn trong phòng một vòng, nhìn thấy mảnh giấy kia, cô tiện tay cầm lên, lại thấy đây là một tờ thẻ tín dụng có ký tên phía dưới, người ký tên phía trên là ‘Tiêu Nhạc’.

Tiêu Nhạc?

Diệp Ninh nhíu mày, không hiểu vì sao hình như cô đã nghe qua cái tên này. Chỉ là Diệp Ninh rất mù về tên người, cũng như mặt người. Hơn nữa, cô không quen biết nhiều người, lúc này chỉ là suy nghĩ thoáng qua, cho nên cũng không để ý.

Thời đại internet, đủ loại tin tức bùng nổ, có thể đây là một minh tinh internet nào đó mới được khám phá.

Lúc này, Diệp Ninh nhìn đồng hồ, cũng là lúc phải tới nhà trẻ đón Nam Nam. Vừa định đi ra cửa thì chị Trần về tới nhà.

Năm nay chị Trần hơn bốn mươi tuổi, là người của Nguyệt Tầu* mà lúc mới sinh con trở về nước Diệp Ninh đã mời tới. Khi đó Diệp Ninh chỉ có một thân một mình, bên cạnh không có ai chăm sóc, chị Trần này chính là một sự giúp đỡ rất lớn. Sự giúp đỡ này không phải dùng tiền là có thể đánh giá được, cho nên lúc nào Diệp Ninh cũng duy trì sự cảm kích này đối với chị Trần. Sau này, chị Trần lại nói làm việc cho Nguyệt Tầu luôn bị đối chủ mướn, mãi rồi rất mệt mỏi. Cũng là chị ấy thích cậu nhóc Nam Nam này, không nỡ rời bỏ, muốn ở lại tiếp tục làm cho Diệp Ninh. Tiền lương tháng lúc làm bảo mẫu thì thấp hơn một chút so với làm cho Nguyệt Tầu.

*Hình như Nguyệt Tầu là dạng công ty cho mướn bảo mẫu. Khách hàng của họ là mấy bậc cha mẹ phụ huynh muốn tìm người chăm sóc con cái mình. Các bậc cha mẹ tìm đến các công ty này thường là vì họ muốn bảo đảm bảo mẫu đã được duyệt lý lịch, hay không có thời gian phỏng vấn người làm. Còn các vị bảo mẫu chọn làm việc cho mấy công ty kiểu này thường là vì không muốn tự mình đi kiếm công việc, hai là mức lương cố định.

Đối với Diệp Ninh mà nói, không có gì tốt hơn so với chuyện này.

Lúc ấy, Diệp Ninh vừa mới sanh xong, lại mua nhà, có thể nói là tiền đẻ dành không được bao nhiêu. Vì nhu cầu cấp bách, cô phải ra ngoài làm việc nuôi sống cô và Nam Nam, tùy tiện tìm một người chăm sóc Nam Nam thì cô lại không yên lòng, nhưng ở nhà chăm sóc Nam Nam thì lấy tiền ở đâu ra?!

Từ sau khi chị Trần tiếp tục ở lại chỗ của Diệp Ninh, tận lòng tận sức, bỏ ra rất nhiều tâm huyết chăm sóc Nam Nam, càng không thể dùng tiền để suy tính.

Lúc này, nhìn thấy chị Trần trở lại, biết chị ấy mua đồ ăn, liền cười nói: “Chị Trần giúp em thu dọn lại quần áo nhé, em đi đón Nam Nam đây, chờ em trở lại rồi cùng nhau nấu cơm.”

Chị Trần vừa để đồ ăn xuống, vừa tiện tay ném một túi nylon dư thừa bên cạnh vào thùng rác. Nhưng lúc chị ấy ném vào, vừa đúng lúc nhìn thấy tờ đơn có chữ ký đầy bụi bặm trong thùng rác.

Chị ấy lập tức ngăn người ngay tại đó, ngẩng đầu nhìn Diệp Ninh.

Lúc này Diệp Ninh đang ở trước cửa đổi giày, cảm thấy không hiểu, nhìn sang.

Giờ phút này, rèm cửa sổ đã được kéo lên, ánh sáng dịu dàng mờ ảo. Ánh mắt của chị Trần nhoáng lên một cái rồi vội vàng lắc đầu: “Không có gì, không có gì.”

Nói xong, chị ấy vội vàng xách theo mấy món đồ ăn, đi vào phòng bếp.

Diệp Ninh có chút ngạc nhiên, nhìn không được, nhìn xuống thùng rác một lần nữa. Trong thùng rác, trang giấy có chữ ký của ‘Tiêu Nhạc’ vẫn còn ở đó.

Thoạt nhìn, trong lúc viết chữ có lẽ rất vội vàng, chữ viết hơi ngoáy, chỉ là rồng bay phượng múa, rất có sức.

Xuống lầu mở cửa xe ra, Diệp Ninh lái thẳng tới nhà trẻ.

Nhà trẻ của Nam Nam cách cư xá không xa lắm, khoảng chừng 1.8km. Chỉ là Diệp Ninh có thói quen lái xe đi cho dễ. Vừa lái qua được một đèn giao thông, không hiểu tại sao cô lại nhớ tới những chữ viết kia và về mặt của chị Trần lúc nhìn thấy tờ giấy đó.

Hình như có gì không đúng.

Diệp Ninh vừa nghĩ tới đây thì đã đến nhà trẻ.

Nhà trẻ này hàng năm chỉ tuyển nhận khoảng 50 bạn nhỏ, yêu cầu nhập học rất nghiêm khắc, rất nhiều người phải xếp hàng từ trước rất lâu và điền các loại đơn đăng ký.

Hôm nay, Diệp Ninh hồi tưởng lại, cũng không biết mình được vận tốt gì mà vừa đúng lúc cô tới chỗ ghi tên, có một bạn nhỏ báo danh trước đó không tới, thế là trống được một chỗ, cô liền may mắn dùng nó.

Thật ra thì cô dự định cho con đi học một trường khác. Trường kia không đắt, thiết bị cũng như thầy cô khắp mọi mặt đều không tốt bằng trường này.

Diệp Ninh tìm chỗ đậu xe xong, chờ con trai ra ngoài.

Các bạn nhỏ và thầy giáo đang xếp hàng từ bên trong nhà trẻ đi theo thứ tự ra đến cửa, Diệp Nam đi ở đằng trước.

Cậu bé 6 tuổi, thuộc loại con nít lớn tuổi hơn so với những đứa khác trong nhà trẻ. Cậu bé lại cao, lúc này nhìn thấy trông như hạc đứng giữa bầy gà.

Mới 6 tuổi mà mặt mày đáng dấp đã xinh đẹp, là một tiểu soái ca trắng trẻo. Mái tóc trước hơi quăn quăn, che đi nửa vầng trán cao sáng sủa. Bên dưới là một đôi mắt đen nhánh trong suốt như đá quý.

Mặc dù cậu bé mới được 6 tuổi, nhưng lại là nam thần trong nhà trẻ. Lúc này đang có rất nhiều bạn nhỏ nữ vây bên cạnh nói chuyện với nó.

Tiếp đó, Diệp Nam đảo mắt một vòng về phía cửa sắt, nhìn thấy Diệp Ninh, cậu bé lập tức mỉm cười, gọi to: “Mẹ!”

Vừa nói xong, cậu bé quay lại, nói với những bạn nhỏ khác đang đứng bên cạnh: “Mẹ mình tới đón rồi, mình phải về đây, hẹn gặp lại.”

Nhóm bạn gái nhỏ vây vây bàn tay mũm mĩm, lưu luyến nói lời tạm biệt với Diệp Nam.

Bình thường Diệp Nam rất hiểu chuyện, nhưng nguyên cả ngày không gặp mẹ, cậu bé không khống chế được sự hưng phấn, chạy đến bên cạnh Diệp Ninh.

Diệp Ninh cầm tay cậu bé.

Bàn tay của đứa nhỏ 6 tuổi vẫn còn rất mềm mại, bóp bóp trong tay vô cùng thoải mái.

Diệp Ninh cầm tay cậu bé, nói vài câu với thầy giáo.

Thầy giáo này rất thích Diệp Nam, bởi vì Diệp Nam rất hiểu chuyện ngoan ngoãn, lại rất thông minh, có thiên phú về hội họa, đáng đáp lại dễ thương. Thường ngày ăn mặc rất gọn gàng, lại có phẩm chất cao, giống như một cậu thiếu niên hào hoa.

Có người nào lại không thích một đứa bé có bộ dáng như vậy?!

Diệp Ninh chào tạm biệt với thầy giáo xong, dẫn theo con trai về nhà.

Diệp Nam ngồi băng ghế sau, hào hứng kể cho Diệp Ninh nghe những chuyện làm ở nhà trẻ hôm nay. Thật ra thì chỉ là chuyện tranh cãi giữa các bạn nhỏ, có bạn nào đó vừa mới tới đã khóc, còn có bạn nào đó tặng cậu bé quà.

Diệp Ninh nghe xong bật cười, “Được rồi tiểu soái ca, nhỏ xíu mà đã có người theo đuổi.”

Diệp Nam nghe cô nói như vậy thì có chút không vui: “Không phải đâu ạ! Con bé đưa quà cho con mà con không nhận!”

Nhưng Diệp Ninh càng nghe càng cảm thấy buồn cười. Bé con mới chừng tuổi này mà cũng biết những thứ này.

Phải nói, con nít bây giờ thật khó đoán.

Nghĩ tới đây, cô mở ra-đi-ô lên, vừa đúng lúc là tin tức băng tầng kinh tế.

“Chủ tịch tập đoàn Nhạc Ninh, Tiểu Nhạc, mắc bệnh u não ác tính. Tin tức đã được chứng thật, hiện giờ đang ở bệnh viện Quốc tế 302...”

Thoáng chốc, Diệp Ninh giật mình ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Láng giềng ngày xưa

Sau khi về đến nhà, chị Trần đã thu dọn xong đồ của Nam Nam, chỉ để lại một mảnh giấy, nói có chút chuyện phải đi trước. Diệp Ninh càng cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Cho dù cô và chị Trần giống như người thân, nhưng là người thì lúc nào cũng có tư ẩn của mình.

Diệp Ninh để con trai của mình ngồi xem truyện tranh. Hiện tại, Diệp Nam đã có thể nhận diện không ít chữ, cậu bé đang xem truyện tranh ‘Xe buýt thần kỳ’ (Magic School Bus), bên trong có rất nhiều câu chuyện khoa học nho nhỏ, cậu bé thích thú không thôi. Có khi xem xong rồi, cậu bé liền chạy tới kể cho Diệp Ninh nghe.

Một mình Diệp Ninh chuẩn bị bữa cơm tối trong phòng bếp. Trừ lúc ban đầu khó khăn khoảng hai năm trước, thời gian sau này cô đều tự tay nấu cơm cho con trai. Đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ, dầu muối lại nhiều, cô thích nấu những món ăn dinh dưỡng thanh đạm cho con mình.

Cơm được nấu xong, mặc dù Diệp Ninh không thấy đói, nhưng cũng ngồi đó ăn chung với Diệp Nam.

Đây chính là quy củ mà Diệp Ninh đã tự lập ra cho mình từ khi còn nhỏ. Khi còn bé, mẹ cô thường xuyên làm việc ở bên ngoài, căn bản là không có cách, cũng như không có thời gian ăn cơm chung với Diệp Ninh. Lúc đó, mỗi lần Diệp Ninh ăn cơm đều bụng chén lên ban công, vừa ăn vừa nhìn ra bên ngoài, suy nghĩ khi nào thì mẹ trở lại. Sau đó mẹ mất đi, cô ở nhà của cậu. Lúc đầu còn tốt, bà ngoại yêu thương. Đến khi bà Ngoại mất đi, sắc mặt của mẹ càng ngày càng khó coi, ít khi cô có cơ hội lên bàn ngồi ăn. Nếu có ăn thì cũng là canh thừa thịt nguội còn dư lại, hay là xuống thẳng phòng bếp, nhúng bánh bao vào nước nóng mà ăn.

Bởi vì nguyên nhân này, đối với Diệp Ninh mà nói, người một nhà có thể ngồi chung một chỗ, ăn cùng một món ăn, cùng nhau trò chuyện, là một điều vô cùng xa xỉ.

Diệp Ninh chưa từng kết hôn, cho nên kể từ khi rời khỏi thành phố Thanh Nam, cô đã không còn thân nhân. Sau khi có con, lúc còn nhỏ cần phải hết lòng chăm sóc, nên không tính là cùng nhau ăn cơm. Hiện tại con trai đã lớn, gần giống như một thanh niên, thỉnh thoảng còn có thể nói ra lời nói đặc biệt ấm lòng. Cho nên tới tận bây giờ, Diệp Nam mới cảm giác mình có người thân, con trai chính là người thân duy nhất của cô. Lúc con ăn cơm, cô nhất định sẽ ngồi chung với nó.

Mặc dù không đói bụng, nhưng cô vẫn múc một chút cháo, cho vào miệng từ từ nuốt.

Diệp Nam sáu tuổi rất thích ăn thịt, không thích ăn rau. Chỉ là cậu bé hiểu chuyện, sau khi liếc nhìn Diệp Ninh xong, đưa đũa về hướng đĩa cải xào tỏi, cười cười lấy lòng Diệp Ninh, “Mẹ, con thích ăn cơm, ăn cơm mau lớn.”

Diệp Ninh nghe vậy cười thầm trong bụng. Nhưng thật ra cô biết nó không thích ăn, cho nên vất vả lắm mới bỏ được miếng rau vào miệng mà vẫn lên giọng quảng cáo rùm beng. Cậu bé này thật sự là có tâm.

Nhưng cô vẫn cứ cười khích lệ: “Đúng rồi, ăn nhiều khỏe mạnh.”

Bình thường nhìn bên ngoài, Diệp Ninh trông có vẻ như là một người lãnh đạm thờ ơ, thật ra lại có gương mặt trẻ con trời sinh. Gương mặt 30 tuổi dựa vào kiểu tóc thẳng mượt khiến người khác thường xuyên cho rằng cô chỉ vừa mới hơn 20, chớ đừng nói chi một người bị xã hội khinh khi không chồng đã sinh con.

Lúc này cô cười một tiếng, vẻ mặt trẻ con lại càng rõ ràng hơn.

Diệp Nam vừa nhai rau vừa nhìn mẹ, thầm nghĩ, bộ dạng này của mẹ còn dễ thương hơn cả mấy bạn nhỏ thường bao quanh mình trong nhà trẻ. Những bạn nhỏ kia cũng không xinh đẹp như mẹ! Về sau nếu có cưới vợ, cậu cũng sẽ tìm một người giống như mẹ vậy, không thềm những bạn nhỏ suốt ngày theo đuôi mình.

Diệp Ninh vừa ăn cháo, vừa nhìn con trai của mình cười rộ lên, mắt híp lại. Tròng mắt này trong suốt xinh đẹp, lúc nheo mắt lại thì giống như tảng đá ngập trong hồ nước. Nước trong hồ lay động, ánh mắt trời chiếu vào, phản chiếu ra những hào quang lấp lánh.

Ánh mắt này không hề giống giống mình, mắt của mình không xinh đẹp như vậy.

Diệp Nam ăn no xong, ngoan ngoãn vào phòng rửa tay, súc miệng, đánh răng. Diệp Ninh nhanh chóng thu dọn bàn ghế chén đĩa. Bên kia Diệp Nam đánh răng xong ra ngoài, uống một ly nước trái cây ép mà Diệp Ninh đã làm, sau đó về phòng của mình.

Cậu bé vẫn còn nhớ vừa rồi mình chưa đọc xong tập truyện tranh ‘Xe buýt thần kỳ’.

Diệp Ninh nhìn con trai nhũn mày tập trung tinh thần đọc truyện tranh mà có chút buồn cười, bộ dáng nghiêm túc bé nhỏ này thật đáng yêu. Vừa lúc đó, chuông điện thoại di động vang lên, Diệp Ninh không muốn quấy rầy con trai, vội vàng đóng cửa lại, mang điện thoại ra ngoài phòng khách.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói không còn trẻ, đậm mùi thành phố Thanh Nam. Đối phương vừa mở miệng đã gọi Diệp Ninh một tiếng ‘Ninh Ninh’.

“Ninh Ninh, đi là đi Tôn, trước kia ở sát bên nhà cháu. Lúc trước mẹ cháu còn sống, đi và mẹ cháu thường hay ra ngoài làm móng tay chung với nhau, cháu còn nhớ không?”

Diệp Ninh hồi tưởng lại một phen rồi mới miễn cưỡng nhớ lại, hình như lúc mẹ còn sống, lúc bà còn chưa có người để gởi gắm, quả thật nhà bên cạnh có một dì Tôn.

Người dì này cao lớn thô kệch, vừa đen vừa mập, cười lên lộ ra hai chiếc răng cửa rất to, nói chuyện cỏi mồm, thích cười, thích tám chuyện người khác. Lúc đó bà ta còn tìm người giới thiệu cho mẹ nữa.

“Dì Tôn, dì tìm cháu có chuyện à?”

Diệp Ninh rời khỏi thành phố Thanh Nam đã lâu, cho nên đột nhiên nghe được giọng nói địa phương của thành phố Thanh Nam, cô có chút không biết xoay sở làm sao. Cô cũng không sợ bị người ta nói quên nguồn quên cội, cho nên sẽ không ép mình phải nói giọng Thanh Nam.

“Dì mới gặp lại mẹ của cháu, mẹ cháu có đưa số điện thoại của cháu cho dì. Thật ra dì có chuyện muốn tìm cháu. Cháu còn nhớ Tiểu Xuân nhà dì không, con gái của nó bây giờ đã 20 tuổi rồi, hiện tại đang làm việc ở thành phố B. Dì nghĩ nó chỉ là một đứa bé, không có người thân, muốn nhờ cháu giúp đỡ con bé. Con bé ở bên ngoài có chuyện gì cũng có thể dễ nói chuyện.

Diệp Ninh gật đầu: “Dạ được.”

Được sự đồng ý, dì Tôn vội vàng để lại số điện thoại của Trần Hồng, con gái của Tiểu Xuân, cho Diệp Ninh, muốn cô sớm liên lạc với Trần Hồng. Sau cùng cũng không thể như vậy mà cúp điện thoại, trò chuyện một lát về chuyện quê nhà, đơn giản là nhắc lại chuyện năm đó.

“Phải nói, mẹ cháu thật sự là một người rất kiên cường. Thật ra vốn là chuyện không tới nỗi nào, tại sao lại suy nghĩ không thông suốt. Nếu như bây giờ bà ấy còn sống, thấy cháu thành công như vậy, an cư lạc nghiệp ở thành phố B, là đã được hưởng phúc rồi!”

Diệp Ninh nghe nhức cả đầu, không thể làm gì khác hơn là không chen vào, lẳng lặng ở đó nghe đối phương câu nẫu.

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Ninh ngồi đó ngẩn người ra.

Trong mắt hoảng hốt hiện ra chuyện đã xảy ra 20 năm trước.

Thật ra thì trong những năm rời khỏi thành phố Thanh Nam cho tới tận bây giờ, cô chưa từng quay trở lại. Chính cô đã từng trải qua bao nhiêu năm tháng đau khổ, cô cho rằng mình đã không còn nghĩ tới chút việc nhỏ nhặt trước kia.

Không ngờ chỉ vì một giọng nói địa phương vừa xa lạ vừa quen thuộc lại khiến cho cô nhớ lại những chuyện xưa.

Vốn là trước kia, khi Diệp Ninh còn bé, cô cũng đã từng được mẹ cưng chiều, cha thương yêu, điều kiện gia đình không tệ, cách ăn mặc mỗi ngày giống như búp bê. Nhưng về sau cha làm nghề vận chuyển bị tai nạn xe cộ, người chết không ít, bồi thường một khoảng tiền lớn, trong nhà bỗng chốc khó khăn. Lúc đó người đòi nợ suốt ngày tới nhà quấy nhiễu, cha chịu không nổi đã kích này, leo lên tháp nước cao nhất thành phố Thanh Nam nhảy xuống tự tử.

Sau khi cha mất đi, người ta vẫn tới đòi nợ như cũ. Mẹ một mình dẫn theo cô sinh hoạt, những ngày sau đó rất khó khăn, mỗi ngày đều mang theo mình trốn đông núp tây. Về sau không biết thế nào, mẹ ra tay rất hào phóng, thậm chí còn mua cho mình quần áo mới.

Không cần mặc quần áo rách rưới nữa, nhưng trong lòng Diệp Ninh lại vui không nổi. Bởi vì lúc ấy có một ông bác thường xuyên đến tìm mẹ. Bộ dạng của bọn họ lúc nói chuyện đều khiến Diệp Ninh chán ghét.

Mãi cho đến một ngày, khi Diệp Ninh tan học về đến nhà, từ xa đã nhìn thấy rất nhiều người vây quanh. Mọi người nhìn thấy cô về tới, rồi rít nhìn sang, trong ánh mắt chứa đựng sự đồng tình lẫn mong đợi, còn có vẻ rất nóng lòng.

Diệp Ninh nghe thấy trong sân truyền đến tiếng la khóc lẫn mắng chửi, nhất thời trong lòng nặng trĩu, vội vàng đẩy người ra vào trong sân.

Trong sân, nôi, chén, muôi, chậu, quần áo đều bị ném ra ngoài, phân tán khắp nơi trên mặt đất, ngay cả sách vở của Diệp Ninh cũng đều bị xé nát, rải đầy đất. Trong đám hỗn loạn, Diệp Ninh nhìn thấy mẹ của mình đang bị người ta lột sạch quần áo, nửa quỳ nửa bò nơi đó, bên cạnh còn có một người phụ nữ nắm tóc của bà, mắng nhiếc hung tợn: “Tiện nhân vô liêm sỉ, xem mày còn dám dụ dỗ đàn ông, phá hư gia đình người ta. Tao xem mày đến lúc đó còn ra bộ dạng gì!”

Diệp Ninh vừa nhìn thấy bộ dạng kia của mẹ, lập tức xông tới, muốn cứu giúp mẹ của mình.

Nhưng cô còn chưa kịp hành động thì đã có người đè cô xuống, rồi lại có thêm mấy người phụ nữ trung niên hùng hổ đi tới, nói cô là tiểu tiện nhân, cùng nhau nắm tóc Diệp Ninh, thậm chí kéo quần cô xuống.

Lúc ấy Diệp Ninh bị dọa tới ngu muội, liều mạng giãy giụa, nhưng cũng không thể làm nên chuyện gì. Với lại quần của cô bị xé nát, cô bị đè ngay tại chỗ, tóc che khuất mặt và mắt, trên người bị lột sạch chỉ còn lại áo lót.

Cô kinh hoàng trợn to hai mắt, nhưng tất cả mọi thứ chung quanh đều trở nên mơ hồ.

Chung quanh có rất nhiều người đứng đó nhục mọ, tranh cãi lẫn nhau, còn có rất nhiều người đang cười nhạo, chỉ chỉ chỏ chỏ, mọi ánh mắt và âm thanh đều như rất xa xôi.

Cô nắm thật chặt quần áo đã bị người ta xé thành mảnh vụn, phí công cố gắng che chắn thân thể mình từ ánh mắt xung quanh, nhưng chỉ là chuyện vô ích.

Trong một khắc kia, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, dường như mình che thể nào cũng che không hết, giống như mình đang trần truồng đứng trước toàn bộ thế giới.

Khi đó cô mới hiểu được, lúc mình mặc quần áo vào, mọi người chung quanh đều là hàng xóm tốt bụng tươi cười thân thiện. Cô gái nhỏ ngây thơ nhà bên cạnh, anh bạn nhỏ thân thiện sát vách, bác trai bác gái thích cười thân thiết trước nhà, lúc này trở thành người bàng quan sĩ nhục mình, thì toàn bộ thế giới đều đã thay đổi.

Trong lúc hốt hoảng, cô nghe được tiếng la tuyệt vọng khàn khàn của mẹ. Bà gào thét nói là con gái của bà chỉ là một đứa con nít, nói các người không nên làm vậy với nó, các người không thể ức hiếp một đứa bé gái, chẳng lẽ các người không có con gái sao.

Lúc này, người xung quanh bắt đầu bàn tán, có người nhin không nổi, bắt đầu chỉ trích, vì vậy rốt cuộc có người buông cô ra. Những người đó lại tiếp tục đề mẹ ra nhục mạ đánh xé.

Cô ngồi co rút ở đó, siết chặt quần áo bị xé nát, cố gắng đi qua bảo vệ mẹ, nhưng hai chân của cô không hề nghe theo sai khiến, xụi lơ một chỗ, làm thế nào cũng không thể nhúc nhích.

Cô chợt nhớ tới con giun ở góc tường, con giun không xương, cứ như vậy lăn lộn trong bùn đất, sinh tồn dưới lòng đất, khó coi nhưng đành cam chịu.

Cô run rẩy nằm ở chỗ này, gắng gượng nhích từng chút về phía mẹ. Nhưng hai tay bấu chặt vào mặt đất mà cũng không thể nào nhấc mình đi được.

Cô liều mạng ngửa mặt lên, nhìn về phía mẹ. Nhưng trong đôi mắt đầm lệ mơ hồ, cách nhiều người đang lớn tiếng la hét như vậy, cô nhìn không thấy mẹ. Ngược lại đập vào mắt cô chỉ là ánh mắt nhìn không thấu tâm tư.

Ánh mắt lạnh lùng kia sâu thẳm, xa xa nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ánh mắt đồng tình

Diệp Ninh nhìn không được rung mình một cái.

Từ sau sự kiện đó, cô mắc phải chứng bệnh không thể phân biệt rõ ràng mặt mũi của người xung quanh. Chỉ là cô vẫn nhớ rõ cặp mắt của người kia, cặp mắt mà ngay lúc cô như con giun ngo ngoáy trên mặt đất, lạnh lùng muôn thuở nhìn cô.

Đã có vô số đêm dài, cô giật mình thức dậy từ trong cơn ác mộng, nhìn thấy rõ ràng cặp mắt kia.

Cũng vì nguyên nhân này, đối tượng cô đã từng lui tới hẹn hò nhất định phải đeo mắt kiếng.

Cô rất ghét nhìn thấy ánh mắt của bất kỳ người đàn ông nào.

Cô nhắm mắt lại, để cho ánh mắt đã từng xuất hiện vô số lần trong giấc mộng của cô từ trước tới giờ từ từ biến mất. Sau đó cô đứng dậy, đi rót cho mình một ly rượu đỏ. Cô cũng không phải là người thích uống rượu, nhất là sau khi cực cung chào đời. Chỉ là hiện giờ, cô lại cảm thấy mình cần một ly rượu đỏ để làm tê dại thần kinh đang kích động.

Uống xong ly rượu đỏ, cô cảm giác thấy mình bình tĩnh trở lại rất nhiều. Nhớ tới hôm nay nghe được tin tức tài chính kia, cô mở máy vi tính ra, tìm kiếm trên mạng 'tập đoàn Nhạc Ninh, Tiêu Nhạc'. Thật ra thì lúc cô gõ xuống hai chữ 'Nhạc' và 'Ninh', không hiểu tại sao đầu ngón tay lại phát run lên.

Ninh, là tên của cô, lúc này lại xuất hiện trong cái tên của tập đoàn như vậy, cô cảm thấy có chút lạ, mặc dù cái tên này rất thông thường.

Tập đoàn Nhạc Ninh, Tiêu Nhạc, cô cứ tìm như vậy, chẳng mấy chốc đã tìm ra.

Đây là một công ty internet đã được thành lập hơn mười năm trước. Baidu Bách Khoa liệt kê một số tin tức huy hoàng về nó trước, cuối cùng là nhắc tới người sáng lập, Tiêu Nhạc.

Hai chữ Tiêu Nhạc kia có màu xanh, có thể nhấn vào.

Đập vào mắt là một tấm hình.

Tóc ngắn đen nhánh, trán rộng sáng ngời, ngũ quan sâu sắc.

Gương mặt này vừa lạ lẫm vừa quen thuộc, không thể diễn tả bằng lời, dường như đã gặp qua ở đâu rồi. Thế nhưng, phải công nhận đây là một gương mặt rất bình thường, không có gì đặc biệt.

Cô phóng đại tám hình lên.

Người này mặc bộ âu phục màu xanh đen, bộ dạng giống như đang tuyên truyền giảng giải gì đó. Mắt anh ta nhìn về phía trước, bình tĩnh giảng thuật, cặp mắt kia nhìn sâu thẳm vô cùng.

Nhưng lúc Diệp Ninh cứ nhìn chăm chăm vào đôi mắt kia, cô như ý thức được cái gì trong chốc lát.

Giống như chạm phải nút nhấn nào đó, một đoạn ký ức cô vốn cho rằng sẽ không bao giờ nhớ tới lại từ từ hiện lên.

Từ trong ký ức mơ hồ nhợt nhạt, cô bắt đầu phân biệt từ từ, rồi cuộc nhớ lại. Cặp mắt kia, cô đã từng gặp qua một lần trong thời trung học.

Diệp Ninh của thời trung học, không chỉ bảo thủ mà còn siêng năng chăm chỉ.

Sau trò náo loạn đánh tiểu tam xảy ra năm đó, mẹ Diệp Ninh nhảy lầu tự sát. Diệp Ninh mới chỉ 13 tuổi nên được đưa đến nhà của cậu. Lúc mới bắt đầu tốt lắm, dầu gì bà Ngoại vẫn còn sống, nhưng sau đó bà Ngoại qua đời, Diệp Ninh hoàn toàn bị bỏ rơi.

Khi đó Diệp Ninh ăn canh thừa thịt nguội, mặc toàn quần áo rách rưới mà mẹ cô không cần nữa. Chỉ là cô chưa bao giờ để ý đến những chuyện này. Mỗi ngày cô đều chỉ biết cúi đầu học hành, cố gắng học tập, cũng không thích nói chuyện, giống như một cương thi chết lặng, học hành, ăn cơm, đi ngủ.

Về sau Diệp Ninh nhìn lại tám hình tốt nghiệp trung học của mình, cô nhìn thấy trong tám hình trắng đen, cặp mắt của Diệp Ninh lúc 16 tuổi, một mảnh hoang vu, không một ngọn cỏ, không một chút ánh sáng.

Khi đó, các bạn học nữ đã sớm biết cách ăn mặc, mỗi người một vẻ màu sắc tươi sáng. Nhưng đối với quần áo, Diệp Ninh lại có một yêu cầu, đó là áo sơ mi tay dài tới mu bàn tay và quần màu đen thật dài. Ngoại trừ cổ, mặt và bàn tay, cô không để lộ bất cứ da thịt nào.

Cô gói chặt thân thể của mình lại, cũng như giấu đi hai mắt của mình.

Trong những ngày buồn tẻ học hành và bài thi, thỉnh thoảng cô cũng sẽ ngẩng đầu lên nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Khi đó chỗ cô ngồi bên cạnh cửa sổ, bên ngoài cửa sổ chính là hành lang, thường xuyên có bạn học đi ngang qua.

Kể từ sau sự kiện kia, Diệp Ninh không thể nhận dạng mặt mũi, cô thường xuyên không thể phân biệt được mặt bạn học này với bạn học kia, chỉ là cô có thể nhìn thấy ánh mắt họ khác nhau.

Cô thường xuyên nhìn thấy một người nam sinh đi ngang qua cửa sổ của mình.

Ánh mắt người kia lãnh đạm, không có một chút cảm xúc, giống như cặp mắt thường xuyên xuất hiện trong cơn ác mộng của cô.

Khi đó cô đã khiếp sợ, rồi lại dừng cảm. Cô cứ mãi nhìn vào ánh mắt của người kia. Khi nhìn vào mắt của người kia thì trong lòng cô sẽ dâng lên một loại khoái cảm thích tự ngược.

Có đôi khi cô đi ngang qua bồn hoa phía dưới, trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn sang hàng rào ở lầu hai, cô sẽ nhìn thấy rất nhiều nam sinh đang đứng ở đó cười đùa. Mà cô thì lúc nào cũng có thể phát hiện ra cặp mắt kia trong một đám nhiều người như vậy.

Có một lần giống như anh ta lơ đãng quay đầu lại, vừa lúc bắt gặp được ánh mắt của cô.

Cô cười khế, nhưng trong lòng lại dâng lên sự chán ghét khiến người ta rùng mình.

Cô ghét người này, ghét đôi mắt kia.

Có lẽ không phải cùng một người, nhưng điều này cũng không ngăn cản sự chán ghét trong trái tim méo mó của cô.

Diệp Ninh cau mày, hồi tưởng lại bản thân mình đã từng trải qua sự trầm lắng âm u.

Có lẽ cô đã ráng hết sức quên đi, bây giờ cần thận hồi tưởng, thật ra ký ức về người này còn có rất nhiều.

Thật ra lúc Hoắc Thần xuất hiện trong tầm mắt của cô chính là thời trung học. Lúc mới bắt đầu, người khác nhắc tới Hoắc Thần với cô, cô cũng không biết là ai. Nhưng có một ngày, đột nhiên mẹ của Hoắc Thần xông vào lớp học, chỉ thẳng mặt cô, hơn nữa còn mắng chửi cô dụ dỗ con trai của bà ta, làm hại con trai bà ta không thể nào tập trung học hành, còn nói cô là hồ ly tinh.

Nhớ đến lúc ấy, cặp mắt lạnh lùng kia đứng ở một bên, bình tĩnh quan sát tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt.

Diệp Ninh nhìn về phía Hoắc Thần đang đứng bên cạnh, Hoắc Thần mang mắt kiếng, cúi đầu không nói lời nào.

Diệp Ninh có thể cảm giác được, trong cặp mắt kia có sự khinh bỉ.

Anh ta đang khinh bỉ người nào, khinh bỉ Diệp Ninh, hay là khinh bỉ Diệp Ninh thích Hoắc Thần?

Lúc ấy Diệp Ninh còn nhỏ và ngây thơ, cô đi thẳng tới trước mặt Hoắc Thần, hỏi cậu ta: “Cậu tên là Hoắc Thần à?”

Diệp Ninh còn nhớ, giọng nói của mình lúc ấy vô cùng tỉnh táo.

Hoắc Thần nắm chặt tay, hiển nhiên hết sức kích động. Cậu ta gật đầu, “Phải, mình là Hoắc Thần.”

Vì vậy Diệp Ninh tiếp tục hỏi: “Bà cô vừa rồi là mẹ của cậu phải không?”

Đương nhiên Hoắc Thần xấu hổ, gật đầu thừa nhận: “Vâng, thật xin lỗi. Mẹ mình đã hiểu lầm cậu...”

Cậu ta chưa nói hết câu Diệp Ninh đã cắt ngang lời, nói với cậu ta: “Tôi nghĩ bà đã hiểu lầm, chỉ là tôi không quen biết cậu, lại càng không quen biết bà. Hi vọng sau này đừng xảy ra cái loại hiểu lầm này nữa. Tôi không muốn bởi vì một người xa lạ không có chút liên hệ tới quấy rầy việc học hành của tôi mà làm trễ nải thời gian.”

Nói xong câu này, Diệp Ninh bình tĩnh trở về lớp học, ngồi lại vào trong chỗ ngồi, lật ra bài thi thầy giáo đang giảng.

Lúc cúi đầu lật bài thi, cô tình cờ giương mắt lên, nhìn thấy cặp mắt kia của người bên cạnh.

Trong đôi mắt của người đó chính là sự đồng tình.

Sự đồng tình đó...

Mười mấy năm sau Diệp Ninh đã trở thành một người mẹ, hai tay xoa nhẹ mi tâm, khẽ thở dài. Bây giờ tính tình Diệp Ninh đã bình tĩnh hơn rất nhiều, giống như một ngọn lửa đã được thổi cháy, hiện tại thể lửa đã sớm qua đi thời kỳ bùng nổ, chỉ còn lại một góc củi thô từ từ đốt cháy. Khi đó quả thật bên ngoài Diệp Ninh nhìn qua rất trầm tĩnh im lặng, nhưng trong lòng lại như một cây đuốc, mãi mãi bùng cháy.

Người khác vĩnh viễn không hề biết, nội tâm của cô méo mó và hắc ám như thế nào.

Nhưng thật ra cô rất ghét loại đồng tình đó! Dù sao cô cũng đã gặp qua rất nhiều ánh mắt đồng tình như vậy, đã tê liệt. Khi đôi mắt này cũng toát ra loại đồng tình đó thì cô không biết làm gì hơn là chán ghét nó.

Bởi vì cái loại chán ghét không thể diễn tả cũng như không có lý do này, cô càng để ý đến cặp mắt này nhiều hơn so với lúc trước. Lúc nào cô cũng có thể nhạy cảm bắt được ánh mắt này giữa đám đông.

Có đôi khi, cô còn có thể cảm giác được, ánh mắt của người kia đang ở sau lưng mình, nhìn mình chằm chằm.

Vì vậy, cô lại nghĩ tới một chuyện nhỏ khác, chuyện có người quyên tiền cho cô sau khi tốt nghiệp trung học.

Lúc ấy, cô học ở trường trung học nổi danh Tung Sơn, xếp hạng nhất trong kỳ thi vào đại học, bản thông cáo đỏ chói vừa dán lên, không biết có bao nhiêu vinh dự và ánh mắt hâm mộ. Khi đó, thi vào đại học ở thành phố Thanh Nam cạnh tranh rất kịch liệt. Số lượng học sinh thi lớn, tỷ lệ trúng tuyển lại thấp, hơn nữa chế độ thi vào đại học lúc đó vẫn còn chưa được mở rộng. Khi đó, đại học T là trường nổi tiếng đứng đầu danh sách, ở tỉnh của cô chỉ thu nhận mười mấy người. Trung học Tung Sơn và mấy trường danh tiếng trong tỉnh đều mài nhọn ngòi bút tranh nhau số người này, nhưng cả ba năm liền cũng chẳng có lấy một người được vào đại học T. Sau khi Diệp Ninh trúng tuyển đại học T, bỗng chốc các trường trung học trong khu thành phố đều náo động, tranh thư đỏ chói đều kéo ra, nhiệt liệt chúc mừng người thi đậu vào đại học T.

Nhưng đằng sau niềm vinh dự này, cô lại cảm thấy có chút mệt mỏi ngắm nhìn cái thứ hạng đỏ chói trên bảng kia. Cái hạng này rất giống như một người đang ra sức chạy trốn, đột nhiên vọt tới điểm cuối, không nhìn thấy tương lai trước mặt. Cô cũng không biết mình nên làm những gì.

Chính là vào lúc này, cô bắt gặp cặp mắt kia một lần nữa.

Thật ra thì kể từ sau sự kiện Hoắc Thần, đã lâu lắm rồi cặp mắt đó không còn xuất hiện nữa.

Cô cảm giác được cặp mắt kia đang nhìn mình, lạnh lẽo nhưng bắt mắt, thậm chí còn có chút ừ ừ.

Bỗng dưng tự nhiên cô lại cảm thấy màu sắc đỏ chói trên bảng lại tươi sáng hơn vài phần.

Nhất định là anh ta đã thi rớt.

Cô chỉ nhìn thoáng qua người này, sau đó liền xoay người bỏ đi.

Lúc ấy cô không có tiền, mẹ cô âm ỉ lên, nói không có tiền cho cô đi học, không chịu chi ra tiền học phí cũng như tiền thuê phòng. Thời kỳ này, chuyện giúp học sinh vay tiền đi học không được phổ biến như hiện tại. Thầy giáo của trường trung học Tung Sơn cũng không biết phải làm như thế nào, cũng như có thể xin được hay không.

Thế là công ty của thành phố nói có người muốn quyền tiền, chẳng những quyền góp cho Diệp Ninh, mà còn quyền tiền cho mấy học sinh khó khăn trong thành phố. Sự kiện này lúc ấy bùng nổ rất lớn, đài truyền hình bản xứ truyền bá khắp nơi.

Lúc ấy Diệp Ninh và những học sinh khác đều đứng ở đó, trong tay mỗi người cầm một tấm chi phiếu quyền tiền được phóng đại. Sau đó mỗi người nói một lời cảm tưởng, tốt nhất là kể về việc gia đình khó khăn, không được đi học sẽ khổ sở như thế nào, cũng như sự cảm kích sau khi nhận được tiền quyền. Thậm chí người chủ trì còn cố ý hỏi một câu, vạch trần sự tổn thương của người khác.

Ánh mắt của Diệp Ninh theo tiếng chiêng trống ồn ào não động, dễ dàng cảm nhận được ánh mắt của người kia.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, cô đã có thể bình tĩnh xem nhẹ ánh mắt bắn ra từ bốn phương tám hướng cùng với khuôn mặt nhìn không ra là đang cười hay đang giận, chính xác tìm được người mình cần tìm.

Diệp Ninh cũng không thể giải thích được ánh mắt kia là loại ánh mắt gì, không giống như sự lãnh đạm thường ngày, ngược lại có chút khát vọng bóng bóng, giống như một con chim non nhìn lên trời xanh, nóng lòng muốn giương đôi cánh non nớt vút lên trời cao.

Máy chụp hình tập trung vào cô, không biết có phải trên người mặc quần dài và áo sơ mi dài tay quá nóng bức hay không, không hiểu sao cô lại có chút hốt hoảng. Đến khi tỉnh táo lại thì đã phát hiện thầy giáo và nhà kinh doanh từ thiện đang nhìn mình chằm chằm. Bọn họ đang chờ cô khóc lóc kể lể mang ơn.

Cô bình thần nhìn mọi người, tùy ý nói mấy câu cảm ơn.

Tình cảnh lúc ấy có chút ngưng đọng, dù sao người ta đã bỏ tiền ra, cái họ muốn nhìn thấy chính là mình than thở khóc lóc cảm động đến rơi nước mắt. Mà mình thì không mẫn không lạt trở mặt đứng nhìn khiến người ta ứng phó không kịp.

Bất quá, rốt cuộc người chủ trì cũng không nói gì, vội vàng mời cô xuống đài.

Lúc cô xuống đài, lướt qua không biết bao nhiêu gương mặt, dò tìm cặp mắt kia.

Cặp mắt kia cũng vừa đúng lúc đang nhìn cô.

Cách nhau một khoảng cách thật xa, anh ta đang nhìn mình, giống như đang nhìn một người rất quen thuộc.

Cặp mắt kia ấm áp như chưa từng có trước nay, giống như băng đá trong mùa đông rét lạnh xuất hiện vết nứt.

Lần đầu tiên trong đời, Diệp Ninh cụp mắt xuống.

Tầm mắt chạm tới một chỗ, chính là chiếc áo khoác người kia đang siết chặt trong tay.

Rốt cuộc cô cũng đã hiểu ra tại sao cô vẫn luôn cảm thấy người này không giống như những người khác, vì hình như trên người người này có thêm một thứ gì đó, thì ra thứ đó là một chiếc áo khoác.

Trời nóng oi bức như vậy còn mang thêm áo khoác.

Diệp Ninh cảm thấy, rốt cuộc cũng có một người càng kỳ quái hơn cả cô luôn luôn mặc quần dài, áo dài tay.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Ông ta cũng họ Tiêu

Vừa lúc đó, chuông cửa vang lên, bên ngoài chị Trần đã trở lại.

Sau khi chị Trần vào nhà, nhìn thấy Diệp Ninh, mỉm cười, thuận miệng nói: “Bạn của chị bị bệnh, hôm nay chị đi thăm.”

Diệp Ninh nghe vậy cảm thấy có chút kỳ lạ, bởi vì chị Trần nhìn không giống như người có bạn bè gì. Người thân của chị đã mất từ lâu, con trai duy nhất cũng mất liên lạc, bây giờ lại lôi đầu ra một người bạn.

Chỉ là cô cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng vẫn quan tâm hỏi: “Bạn của chị có sao không? Bị bệnh à?”

Chị Trần ngẩng đầu nhìn Diệp Ninh, không biết có phải bởi vì ánh sáng quá êm dịu hay không, Diệp Ninh cảm thấy ánh mắt của chị Trần có chút đồng cảm lẫn bất đắc dĩ.

Hình như cái loại đồng cảm này là dành cho cô.

Trong lòng Diệp Ninh cảm thấy kỳ quái, chỉ là cô không muốn hỏi, vẫn nhìn chị Trần, cười cười như cũ.

Diệp Ninh đã sớm không còn là một cô bé trầm lặng bướng bỉnh của năm nào. Trước kia, cô chính là một người cứng đầu, khó tính khó gần. Hiện tại bây giờ, đối với một người đã từng bị thất bại trên mặt tình cảm lẫn sự nghiệp, tính tình cô đã được rèn luyện trở thành giống như nước, thích ứng với mọi hoàn cảnh, không tranh không giành.

Chị Trần cúi đầu, không nhìn Diệp Ninh nữa, thờ dài nói: “Người bạn kia của chị rất đáng thương, tuổi còn trẻ, rất giàu có, đáng tiếc mắc phải chứng u não, còn là ác tính. Lúc này tới thăm, chắc là không xong, thật sự thương hại cậu ta ____”

Thương hại người ta như thế nào thì chị Trần lại không nói thêm nữa.

Diệp Ninh nhớ tới tin tức mấy ngày nay, suy nghĩ, thời nay ô nhiễm môi trường, sinh ra đủ thứ bệnh, đều là u não ác tính. Cô nhẹ giọng an ủi nói: “Hiện tại y học phát triển, có lẽ sẽ trị được mà.”

Sầu lo chứa đầy trong mắt của chị Trần: “Sợ là không xong, trị liệu liên tục đấy chứ, nhưng có khá lên được chút nào đâu. Nghe nói mấy ngày nữa phải làm giải phẫu lớn, tỷ lệ thành công chỉ có phần ngàn, dám đi luôn lắm chứ, ôi!”

Diệp Ninh đứng trong phòng khách, không biết trong đầu nhớ tới cái gì, cảm giác dường như mình đã quên mất chuyện gì rất quan trọng.

Cô mở máy vi tính lên một lần nữa, muốn tìm kiếm gì đó, ai ngờ lúc này Nam Nam lại chạy tới.

“Mẹ, mẹ đang làm gì đó?” Giọng nói của cậu bé rất dễ nghe. Cậu bé đến gần, nhón chân lên muốn nhìn xem.

Đương nhiên Diệp Ninh không muốn cho con mình nhìn thấy cái này, thuận miệng cười nói: “Mẹ đang coi sổ sách ngày hôm nay thôi.”

Tiệm cà phê buồn bán tạm được, trưng mục đều được đưa vào hệ thống tiêu thụ trong máy vi tính. Diệp Ninh chỉ cần về tới nhà là có thể tra ra.

Diệp Nam nghe vậy, chớp chớp mắt, cái hiểu cái không gật đầu: “Mẹ, vậy mẹ cứ tiếp tục tính toán đi ạ, kiểm tra xem mình có thể kiếm được bao nhiêu tiền.”

Diệp Ninh cảm thấy buồn cười: “Tại sao con lại quan tâm tới chuyện có thể kiếm được nhiều tiền vậy?”

Diệp Nam nghiêng đầu cười cười: “Nếu có thể kiếm được nhiều tiền, con muốn mẹ dẫn con đi thám hiểm đáy biển.”

Thám hiểm đáy biển?

Diệp Ninh chợt hiểu ra rất nhanh. Đây là nội dung trong ‘Xe buýt thần kỳ’, có phần thám hiểm đáy biển, nói đến chuyến đi đáy biển của xe buýt thần kỳ.

Diệp Ninh vuốt vuốt mái tóc hơi quăn quăn của con trai: “Vậy nếu như không thể kiếm được nhiều tiền thì sao?”

Diệp Nam ngẩng đầu nhìn mẹ: “Vậy thì con không đi thôi.”

Thật ra thì Diệp Ninh vẫn cho rằng con nít 6 tuổi cũng nên có khái niệm về tiền bạc. Mặc dù con mình không có cha, nhưng cô cũng không vì sự thiếu thốn của nó mà dùng tiền bạc để bù đắp. Nó nên hiểu rằng, có nhiều thứ mẹ có thể gánh vác, nhưng cũng có nhiều thứ mẹ không thể nào gánh nổi, cần nó cố gắng đi tranh thủ.

Cho nên Diệp Ninh cười cười gật đầu: “Ngoan, ráng chờ tới cuối năm. Nếu như có dư tiền, mẹ sẽ dẫn con đi biển chơi lặn nước. Nếu như không có, vậy thì đành phải chờ sau này con lớn lên rồi sẽ đi.”

Diệp Nam đạt được kỳ vọng, gật mạnh đầu: “Dạ!”

Diệp Ninh thuận miệng hỏi: “Vậy con có thể cho mẹ biết, thế giới dưới lòng biển có gì vui để chơi đây hả?”

Vừa nhắc tới đề tài này, mặt mày Diệp Nam phần khởi hân lên, mắt sáng ngời: “Cô Phát Thụy Ti* thần kỳ dẫn theo học sinh của cô xuống đáy biển, phát hiện rất nhiều điều thú vị. Nơi đó có san hô sáng chói xinh đẹp, có sứa trong suốt, có cá mực phun nước, còn có đủ loại sinh vật khác dưới đáy biển mà bình thường chưa bao giờ thấy!”

*Tên của nhân vật trong truyện tranh ‘Xe buýt thần kỳ’

Diệp Ninh vừa nghe vừa bắt chuyện hỏi tiếp, kích thích suy nghĩ và sự tưởng tượng của Diệp Nam. Cô thích kích lệ Diệp Nam giảng giải điều gì đó cho mình nghe. Làm như vậy thì mới có thể rèn luyện khả năng biểu đạt của cậu bé.

Thật ra thì Diệp Nam rất lô-gích, miệng lưỡi lanh lợi, nói chuyện có đầu có đuôi. Về vấn đề này, cậu bé giỏi hơn Diệp Ninh lúc còn nhỏ rất nhiều.

Diệp Ninh mỉm cười nhìn con trai đang cao hứng bùng bùng, trong đầu lại suy nghĩ, cuối tuần dẫn cậu bé đi ngắm thế giới đáy biển một chút, nhìn qua kính cũng là được rồi...

Thật ra thì tiệm cà phê kiểu này đều làm ăn lỗ vốn. Tiệm này của cô được cái là thuộc về mình, không cần tiền mướn tiệm. Cho nên tiền lời cũng đủ cho cô và con sinh sống.

Tối hôm đó, Diệp Ninh nói chuyện xe buýt thần kỳ với con mình suốt buổi. Sau khi nói xong thì cũng không còn sớm, cô hơi mệt nên để con tắm rửa một mình, hai mẹ con mỗi người đi ngủ phòng của mình.

Buổi tối, cô hiếm khi nằm mơ lại gặp phải giấc mộng. Trong mộng, cô đang đi từ từ lên bậc thang, đó là bậc thang cũ rất trong lầu trường học thời trung học. Cô xuyên qua hành lang, đến cửa quẹo, bước lên một hành lang nữa. Trên hành lang đó có một cậu học sinh đang đứng ở lan can nhìn ra bên ngoài.

Vừa đúng lúc cô nhấc chân đi lên, người con trai kia xoay đầu nhìn lại, ánh mắt bi thương nhưng lại âm áp nhìn cô.

Cô mở to hai mắt, muốn nhìn rõ đường nét trên khuôn mặt của người con trai kia. Nhưng trước mắt trắng xóa, hai mắt giống như bị cái gì đó dán lên, khiến cô không nhìn thấy rõ.

Chỉ là một giấc mộng mơ hồ thoáng qua rồi biến mất, nhưng ngày hôm sau tỉnh giấc, trong lòng cô lại có chút vừa tiếc nuối vừa bất đắc dĩ.

Cô ngồi ngây ngốc một hồi, rất nhanh sau đó liền bình tĩnh. Một ngày mới bắt đầu, cô còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Cô tỉnh dậy, không ngủ lại được. Bên tai truyền tới tiếng tí tách bên ngoài cửa sổ, cô nhìn ra ngoài, trời lại mưa.

Hiệu quả cách âm của cửa sổ rất tốt, không biết đã dùng loại cửa kiếng gì mà nếu cô đóng cửa sổ lại thì bên trong sẽ im lặng như tờ. Nhưng mà Diệp Ninh không có thói quen này, cô luôn để cửa sổ hé mở một tí.

Hiện giờ gác cầm lên cửa sổ ngồi nhìn ra bên ngoài, mưa xuống thật nhiều.

Giữa lúc cơn mưa rào không dứt, cô lại nghĩ tới cặp mắt trong mộng kia.

Thật ra thì chuyện này vẫn còn đoạn tiếp theo sau.

Lúc ấy tất cả mọi người đều tốt nghiệp trung học, giống như mất đi kiên kỳ, có người xé bài thi, có người uống rượu. Thầy giáo trong trường hiếm khi mất nhấm nhắt mờ, bỏ mặc không thèm quan tâm.

Diệp Ninh thì ngược lại, không hề hứng thú đối với những chuyện này, ở trong ký túc xá dọn dẹp quần áo. Thật ra thì cũng chả có gì để dọn dẹp cả. Ba năm trung học, cô chỉ có mấy bộ quần áo mặc đi mặc lại, từ lớp 10 cho tới lớp 12, áo tay dài cũng có vẻ như co rút lại rồi.

Ai ngờ vừa lúc đó, Hoắc Thần lại chạy tới dưới cửa sổ phòng cô, la lớn: “Diệp Ninh, mình yêu cậu, cậu có biết không?”

Cậu ta kêu gào thảm thiết, uống rượu say mất đồ lên, điên cuồng kêu tên Diệp Ninh. Lúc ấy, toàn bộ nữ sinh trong ký túc xá đều hướng về phía bên này dòm ngó. Có người nào đó còn phụ họa kêu gào lên, nói Diệp Ninh mau ra đây.

Chỉ là Diệp Ninh cảm thấy người này đầu óc giống như có chút không được bình thường.

Đứng bên rèm cửa sổ, cô liếc mắt nhìn ra ngoài, sau đó tính ngồi lại trên giường tiếp tục dọn dẹp quần áo.

Nhưng vừa lúc đó, cô nhìn thấy dưới đèn đường, có người đang đứng xa xa nhìn mình.

Lúc ấy, không hiểu sao trong lòng cô rung động.

Cô nhờ người trong ký túc xá nói cho mọi người biết là cô đã về nhà từ sớm, không còn trong ký túc xá nữa. Sau đó một mình len lén chuồn êm.

Đám người đó từ từ tản đi, cô núp phía sau cây hòe, nhìn thấy người đó vẫn còn đứng dưới đèn đường, đang nhìn về phía phòng ký túc xá của mình.

Ánh mắt người này tràn đầy mênh mông mờ mịt và thống khổ.

Vẫn như trước đây, Diệp Ninh không nhận ra người này. Bất quá cô thầm nghĩ, cũng nên bỏ đi đi chứ.

Trong lúc người khác đang tỏ tình, cậu ta chạy tới đây để làm gì?

Diệp Ninh ngẩng đầu lên, nhìn về phía ký túc xá của mình, lại thấy bạn cùng phòng của mình đang đứng đó nhìn dáo dác.

Không lẽ cậu ấy yêu thầm bạn cùng phòng của mình?

Đó chỉ là suy đoán của Diệp Ninh lúc ấy.

Khi cô nghĩ đến thời gian này, cái loại cảm giác chán ghét ấy lại tuông trào từ trong đáy lòng đi ra.

Cô ghét đôi mắt này, bất kể bọn họ có phải là cùng một người hay không, người nào có đôi mắt này, cô đều chán ghét.

Bởi vì chỉ cần nghĩ tới đôi mắt này thôi, cô sẽ cảm giác mình chính là con giun chui luồn trong bùn đất, xấu xí thấp kém, chịu đựng tất cả chế giễu, rõ ràng nhìn thấy mẹ mình bị người ta lãng nhục mà chỉ có thể ở đó phí công ngo nguậy.

Diệp Ninh ngắc đầu lên, nhìn chăm chăm bóng dáng kia.

Mà hình như hình bóng này lại có thể cảm nhận được ánh mắt của cô, sống lưng ưỡn thẳng lên, nhưng lại không quay đầu nhìn lại.

Cô nhìn một hồi, bỗng dừng lại cảm thấy không có chuyện gì, nên tính xoay người bỏ đi.

Nhưng vừa lúc đó, người kia lại mở miệng nói chuyện.

“Có phải em đã không thể bình tĩnh đối mặt với Hoắc Thần giống như trước kia hay không?”

Diệp Ninh càng thêm không hiểu. Giọng nói của người này có vẻ rất dè dặt, giống như anh ta phải dùng hết tất cả sức lực mới thốt ra được những lời này.

Cô nhẹ nhàng hỏi ngược lại: “Xin hỏi, chuyện này có liên quan tới anh sao?”

Những lời này chứa đựng biết bao khiêu khích và không thân thiện. Lúc đó, câu trả lời của Diệp Ninh chính là như vậy.

Diệp Ninh nhìn trời mưa bên ngoài, cố gắng nhớ lại tình cảnh lúc ấy. Nhưng cố gắng như thế nào thì cô vẫn không nghĩ ra chuyện gì đã xảy ra sau đó. Hình như lúc đó anh ta cũng không nói gì thì phải?

Diệp Ninh cứ suy nghĩ lung tung một hồi, nhưng vẫn không nghĩ ra, tại sao tờ giấy của Tiêu Nhạc lại xuất hiện trong gian phòng của mình?

Lúc cô mua căn hộ này, chủ nhà là một người họ Tôn, không có liên quan gì tới Tiêu Nhạc cả.

Có lẽ chủ căn hộ này có quen biết với Tiêu Nhạc?

Diệp Ninh lại mở máy vi tính lên, tìm kiếm tin tức của Tiêu Nhạc. Nhìn người này cũng không lớn hơn cô bao nhiêu tuổi, bộ dạng tuổi trẻ tài cao. Thật ra trên mạng có đủ loại hình ảnh của anh ta. Anh ta không nhắc tới chuyện yêu đương, cũng như không thích cười. Tất cả hình đều là khuôn mặt lãnh đạm, giống như một cục gỗ.

Cuối cùng, cô tìm được một đoạn video phỏng vấn, rốt cuộc cũng tận mắt chứng kiến đáng về Tiêu Nhạc mở miệng cười nói với mọi người chung quanh.

Người nào đó đang hỏi Tiêu Nhạc, hỏi tại sao tập đoàn Nhạc Ninh lại có tên là Nhạc Ninh. Nhạc nhất định là Nhạc trong Tiêu Nhạc, như vậy Ninh thì lại có ý nghĩa gì đây?

Bên cạnh có mấy người, thoát nhìn là bạn bè của Tiêu Nhạc, đang đùa giỡn muốn moi tin tức ra từ anh. Bất quá lúc Tiêu Nhạc mở miệng nói chuyện, chẳng qua lại rất nhẹ nhàng, anh cảm thấy bởi vì chữ Ninh đặt sau chữ Nhạc rất hài hòa.

Tất cả mọi người bật cười, mặc dù thật ra lý do cũng không có gì đáng để cười. Bất quá khi Tiêu Nhạc mở miệng, người chủ trì và bạn bè đều nể mặt, nên cười một cách khoan khoái.

Đoạn video này rất ngắn, Diệp Ninh xem lại nhiều lần, quan sát cẩn thận người đàn ông tên Tiêu Nhạc kia, muốn tìm ra một điểm quen thuộc nào đó, cũng như chữ ký của người này lại xuất hiện trong căn hộ của cô.

Anh ta đã từng kết hôn? Cũng như đã từng có con?

Nhưng hiển nhiên, đây chỉ là mộng tưởng hảo huyền, cô tìm không ra.

Vừa lúc đó, trong đầu cô chợt nhớ ra chuyện gì, lật đặt lục tìm quê quán của Tiêu Nhạc. Tin tức nào trên mạng lại không có, cuối cùng cô cũng tìm được, phía trên ghi lại rõ ràng: Tiêu Nhạc, nguyên quán là thành phố Thanh Nam tỉnh XX, tốt nghiệp trung học Tung Sơn.

Vừa đọc thấy tin này, Diệp Ninh vốn bình tĩnh mà nay cũng phải giật mình.

Cô vẫn không thể nhận ra khuôn mặt, nhưng theo ánh mắt, Tiêu Nhạc này, chính là người đó hay sao?

Tay cô run rẩy, đột nhiên nhớ tới, người đàn ông mà mẹ cô lui tới năm đó, ông ta cũng họ Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tiệm cà phê xảy ra chuyện

Sau khi nghĩ tới điều này, dường như xương sống Diệp Ninh đông cứng lại, toàn bộ sau lưng lạnh ngắt. Cô hồi tưởng lại từng chi tiết một quá trình mình mua căn hộ này, nói không ngoa, quả thật lúc đó rất thuận lợi.

Mới vừa sanh xong, trong tay không còn nhiều tiền, cô chạy tới nơi môi giới tìm nhà. Vừa đúng lúc, có một căn hộ vừa mới đăng lên. Mặc dù giá cả hơi mắc, nhưng đối phương cần bán gấp, có thể hạ giá. Hơn nữa căn hộ này còn đúng như ý mình muốn.

Không phải vận khí quá tốt sao.

Thật ra hồi tưởng lại, mình sống nhiều năm như vậy, trước năm hai mươi tuổi đều gặp phải xui xẻo và khó khăn. Giống như bị treo trên vách núi, mỗi khi cuồng phong nổi lên đều phải liều mạng nắm lấy cây cỏ cứu mạng mới có thể không rơi xuống vách núi chành vênh. Nhưng mỗi lần cực khổ vượt qua nguy hiểm như vậy, đời sống lại khô khan một mẻ.

Nhưng mấy năm gần đây, dường như Thượng Đế đã biết mình thiếu sót, bắt đầu đền bù cho cô từ từ. Trong lúc cô gặp phải thời điểm long đong, lúc nào cũng sẽ có quý nhân xuất hiện, khiến cô chuyển nguy thành an, giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn. Nhiều khi, cô cảm thấy mình thật may mắn, may mắn có thể sống tới bộ dạng như thế này ngày hôm nay.

Thế mà hôm nay suy nghĩ tường tận, chẳng những chuyện mua căn hộ kỳ quái, ngay cả sự xuất hiện của chị Trần cũng rất kỳ lạ, giống như ông trời có mắt vậy, cố ý phái chị ấy tới đây.

Bên ngoài trời vẫn mưa, mặc dù là đêm hè, nhưng đứng gần cửa sổ vẫn cảm thấy có chút lạnh lạnh. Móng tay cô bám nhẹ lên cửa sổ, lông mày xinh đẹp không tự chủ nhíu lên.

Cô suy nghĩ tới những phát hiện mới đây, tất cả đều rất trùng hợp, sự trùng hợp khiến người ta không thể không cảm thấy quái lạ.

Chị Trần, tới tận bây giờ vẫn chưa từng nhắc tới một người bạn nào, bỗng nhiên lại nói tới khối não u, lại cùng bệnh với Tiêu Nhạc.

Tiêu Nhạc, trung học Tung Sơn, họ Tiêu, có đôi mắt khiến cô cảm giác quen thuộc, và khuôn mặt không biết đã gặp qua nơi nào rồi.

Còn có mảnh giấy có chữ ký của Tiêu Nhạc.

Diệp Ninh đi chân không tới phòng khách. Trời mới vừa sáng nên trong phòng rất yên tĩnh, một màu vàng nhạt, sắc điệu ấm áp, cách trang trí ôn hòa thoải mái. Trên tường có treo một khung hình hình trái tim, bên trong toàn hình của mình và con trai. Chính giữa là hình chụp phóng đại của mình và con trai lúc đi du lịch ở Disney.

Rõ ràng là gian phòng rất quen thuộc, nhưng Diệp Ninh lại cảm thấy sự lạnh lẽo thấm dần lên lòng bàn chân.

Cô có cảm giác giống như mình không còn biết nơi này nữa rồi. Một nơi mà cô đã cư trú 6 năm qua, hiện giờ trở nên quá xa lạ.

Vừa lúc đó, tiếng mở cửa phòng vang lên, chị Trần mặc đồ ngủ từ trong phòng bước ra ngoài, nhìn thấy Diệp Ninh, hình như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Diệp Ninh cười hỏi: “Chị Trần, sao vậy hả?”

Mắt chị Trần ửng đỏ, nhìn về phía Diệp Ninh, lại thấy nụ cười ấm áp dịu dàng của cô, giống như chuyện cô chân trần xuất hiện trong phòng khách là một chuyện rất đời thường.

Chị im lặng một hồi, cuối cùng cũng lắc đầu. Lắc đầu xong thì chị chợt nhớ ra điều gì: “Thứ bảy này chị muốn dẫn Nam Nam ra ngoài chơi.”

“Dạ, chị tính đi chỗ nào?”

“Đi sân chơi thôi, có được không?”

Diệp Ninh vẫn mỉm cười như cũ, gật đầu nói: “Đương nhiên là được rồi. Mặc dù Nam Nam đã lớn rồi, nhưng nó vẫn thích đi sân chơi lắm.”

Chị Trần gật đầu: “Đã không còn sớm nữa, chị đi làm bữa sáng đây.”

Nói xong, chị ta liền vội vàng đi vào phòng bếp.

Diệp Ninh im lặng một hồi, sau đó đi tới phòng ngủ của con trai.

Gian phòng này được trang trí theo sở thích của con nít, ngay cả đầu giường đều là thú cưng Disney, rất dễ thương. Đây chính là gian phòng con mình sinh hoạt từ nhỏ.

Lúc này, Nam Nam đang bình an nằm ngủ ở đó, vàng trán cao, lỗ mũi đáng yêu phập phồng lên xuống bởi vì ngủ say sưa. Mượn ánh đèn yếu ớt từ phòng khách chiếu vào, Diệp Ninh có thể nhìn thấy hàng lông mi mỏng manh thon dài rũ xuống.

Quả thật cậu bé rất dễ thương! Nếu có thêm vào một đôi cánh màu trắng thì có thể so sánh cậu bé với thiên thần rồi.

Chỉ tiếc rằng điều này không phải là trọng tâm chú ý của Diệp Ninh trong giờ phút này.

Cô nhìn thật lâu, rốt cuộc cũng hiểu ra được tại sao cô lại cảm thấy gương mặt của Tiêu Nhạc có vẻ quen quen.

Là một người mù gương mặt, cho dù cô đã gặp qua một người năm sáu lần, cô có thể không nhận ra người đó nếu như người ta thay đổi kiểu tóc hay quần áo.

Nhưng chỉ có gương mặt của con trai là cô ghi khắc trong đầu. Cho dù người đó chỉ có chút gì đó hơi giống con trai mình thôi, cô cũng có thể nhận ra.

Vậy mà Tiêu Nhạc lại có nét giống con trai mình.

Sự thật này quá chấn động khiến Diệp Ninh thiếu chút nữa là ngã ra sau ngời bệt xuống đất.

*****

Sáng nào cũng có nhiều chuyện phải làm. Chị Trần đang nhanh nhẹn quét dọn vệ sinh, Diệp Ninh cũng phải làm tổng vệ sinh trước, sau đó bắt đầu nấu cơm.

Cô làm rất nhanh, đến khi nồi cơm bắt đầu sôi sùng sục thì cô đã hoàn tất những chuyện khác. Xong xuôi đâu vào đấy, cô lại chạy đến phòng bếp làm một đĩa trứng chiên hình trái tim, cắt vài miếng thịt bò và bánh bao, chiên mấy miếng cà chua.

Vì vậy, sau khi bạn nhỏ Diệp Nam rời khỏi giường, nhìn thấy bữa sáng của mình đã ra lò, vội vàng chạy vào phòng vệ sinh, đánh răng rửa mặt, rửa mặt xong còn bôi kem xoa mặt. Kem xoa mặt là HiPP (*Một loại nhãn hiệu kem cho em bé), lúc Diệp Ninh từ nước ngoài trở về, bởi vì da của Diệp Nam mẫn cảm từ khi còn bé, cô không dám cho cậu bé dùng loại khác, chỉ có nhãn hiệu này là tốt thôi.

Diệp Nam bôi kem xoa mặt xong, dùng một chiếc lược chuyên dụng chải chải tóc. Tóc của cậu bé hơi quăn quăn, di Tôn trước kia đã từng nói, nhìn hơi giống như Tây. Da cậu bé trắng nõn, cặp mắt xinh đẹp long lanh nước, toàn thân giống như một con búp bê.

Búp bê Diệp Nam ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn, ngẩng đầu nhìn trứng chiên và cà chua trong mâm. Cậu bé cầm đũa lên bắt đầu ăn, vừa ăn vừa góp ý: “Mẹ, lần sau đừng để cà chua chung với trứng chiên, có được không?”

Cậu bé vừa ăn vừa nói nghe không rõ ràng, nhưng giọng nói con nít non nớt, nghe ra có vẻ gì đó vừa dễ thương lại vừa mềm mại.

Diệp Ninh nhìn con mình, sự buồn phiền không thể giải thích được từ lúc ngủ dậy tới giờ bỗng tan thành mây khói. Đời này của cô thật may mắn, con trai đáng yêu như vậy, mỗi sáng ngắm nhìn một chút cũng đã rất rồi!

Cô cười híp mắt, nói: “Ý của con là để cà chua một vòng bên ngoài phải không? Một vòng cà chua đỏ bên ngoài, bên trong là trứng vàng óng ả?”

Diệp Nam thấy mẹ hiểu được ý của mình, gật đầu liên tục: “Con thấy như vậy mới đẹp mắt. Mẹ, không phải mẹ còn phải chụp hình đăng trên bài blog sao? Đoàn Đoàn nói mẹ của bạn ấy nhìn thấy trên trang blog của mẹ, trứng vàng giống như có khăn quàng cổ màu hồng vây quanh, bạn ấy cũng muốn mẹ bạn ấy quần khăn quàng cổ hồng hồng xung quanh trứng như vậy. Kết quả Đồng Đồng nói, trứng của bạn ấy có tới hai khăn quàng cổ hồng hồng luôn.”

Diệp Ninh tưởng tượng tới cảnh hai bạn nhỏ bàn về chuyện trứng vàng có khăn quàng cổ hồng hồng quần quanh, nhất thời cảm thấy vô cùng dễ thương. Cô gật đầu mỉm cười: “Ngày mai sẽ quần khăn quàng cổ hồng cho trứng của con.”

Sau khi ăn sáng xong, Diệp Ninh đưa con đi nhà trẻ. Hôm nay là thứ Sáu, hơi bị kẹt xe. Nhưng cô có thói quen rời khỏi nhà sớm, cho nên không cần gấp gáp, mà vẫn tới nơi kịp giờ.

Đang lái xe, điện thoại di động vang lên, cô nhét ống nghe bluetooth vào trong tai, nhấn nút trả lời.

Người gọi điện thoại tới là Tiểu Nhược, giọng nói của Tiểu Nhược hơi gấp gáp: “Chị Diệp, sáng nay tiệm cà phê xảy ra chút chuyện, hiện tại có người đang gây sự, nếu như thuận đường thì chị có thể sang đây không?”

Diệp Ninh vừa nghe được, vội hỏi: “Chuyện gì thế?”

Buổi sáng và buổi trưa đều là giờ buôn bán cao điểm của tiệm, cho nên sẽ có thêm hai nhân viên cửa hàng và ba sinh viên đại học làm việc ngoài giờ trông chừng tiệm. Tiểu Nhược có kinh nghiệm phong phú, dưới tình huống bất ngờ nào xuất hiện cũng có thể xử lý êm đẹp, cho nên, khiến cho cô nàng trở nên sốt ruột như vậy thì nhất định là chuyện lớn.

Bối cảnh đầu điện thoại bên kia có chút hoảng loạn, hình như Tiểu Nhược mới vừa từ trong tiệm cà phê chạy ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Hôm nay có một khách hàng trong tiệm nhìn thấy gì đó trong cà phê, ông ta nói đó là con ruồi, cho rằng vệ sinh trong tiệm có vấn đề, đang làm ầm ĩ lên.”

Diệp Ninh nghe vậy cảm thấy kỳ lạ. Thật ra thì cái nghề ăn uống này, mỗi khi mùa Hạ tới thì không thể tránh khỏi ruồi bọ. Đừng nói là tiệm cơm, hay tiệm cà phê, ngay cả mình nấu ăn trong nhà, lúc không cẩn thận, có ruồi bay vào chảo nóng cũng là chuyện rất thường xảy ra. Chỉ là tiệm cà phê này của Diệp

Ninh ở trên khu đường nhà cửa cao cấp, cho nên chú ý đặc biệt đến vệ sinh trong tiệm. Có thể nói, trong tiệm của Diệp Ninh chưa bao giờ nhìn thấy ruồi bọ gì cả.

Bây giờ thì tốt rồi, tự nhiên khi không lại xảy ra chuyện như vậy?

Lúc đèn đỏ chuyển xanh, xe cô đông nghịt trước mặt bắt đầu di chuyển. Xe phía sau thấy Diệp Ninh không nhúc nhích gấp gấp bấm còi liên tục.

Diệp Ninh vội vàng nhấn ga chạy về phía trước, đồng thời nói nhỏ vào trong điện thoại: “Em xem có thể giải quyết riêng hay không. Trước tiên tìm cách mang đối phương ra khỏi tiệm, tránh phải ảnh hưởng đến những người khác. Chờ đưa Nam Nam tới nhà trẻ xong sẽ về tiệm ngay lập tức.”

Sau khi cúp điện thoại xong, Diệp Ninh vẫn nhìn về phía trước, từ từ chạy theo dòng xe cô, nhưng chân mày không thể tự chủ mà nhíu lại. Nếu như là khách thường, nhìn thấy ruồi trong cà phê, một là tự nhận mình xui xẻo, hai là la hét ầm ĩ mấy câu, sau đó nhân viên phục vụ thành tâm xin lỗi, mời khách sang một bên thương lượng giải quyết. Nhưng bây giờ nghe ra, tình hình trở nên ầm ĩ, có thể đây là một người rất nóng tính, hay là có người đang cố ý bới móc?

Không thể nói Diệp Ninh suy nghĩ quá nhiều. Thật ra thì mấy tiệm cà phê ở vùng lân cận làm ăn không được tốt, chỉ có tiệm này của Diệp Ninh thu hút được nhiều khách hàng ở khu buôn bán lớn và khu làm việc phụ cận. Người khác ghen tỵ không phải là không có khả năng.

Lúc cô nghĩ tới đây thì Diệp Nam ngheh đầu quan sát mẹ.

“Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?”

Cậu bé nhíu mày, lo lắng nhìn Diệp Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hộ khẩu may mắn?

Diệp Ninh nhìn thấy rõ ràng sự lo lắng trong cặp mắt trong suốt xinh đẹp của con mình, cô lập tức tỉnh táo lại.

Thật ra thì những năm này cô bên ba bên ngoài một mình, nhìn thấy rất nhiều chuyện, sóng gió trước kia đều có thể tự mình đối đầu, huống chi bây giờ chỉ là một chuyện nhỏ ngoài ý muốn mà thôi. Nhưng con trai của cô lại là một cậu bé rất nhạy cảm, có thể cảm nhận được sự vui vẻ lẫn lo lắng của cô, hơn nữa còn buồn rầu thay cho mình.

Thật ra thì cô không muốn con mình hiểu chuyện nhiều như vậy.

Cho nên cô hướng về phía con trai mình, mỉm cười: “Gặp phải phiền toái nhỏ thôi. Có người khách gây chuyện, nhưng không có gì phải lo, chuyện nhỏ.”

Cô vừa cười vừa nháy nháy mắt với con trai của mình trong kính chiếu hậu.

Quả nhiên, Diệp Nam bình tĩnh trở lại rất nhanh. Cậu bé suy nghĩ một lúc, sau đó nghiêm túc đề nghị với Diệp Ninh: “Nếu như có khách muốn gây chuyện, vậy mẹ nói cho ông ta biết, mời ông ta rời khỏi, chúng ta không muốn mua bán với ông ta.”

Diệp Ninh nhìn bộ dáng nghiêm túc suy nghĩ kia, nhất thời bật cười: “Được, đề nghị này của con thật hay, mẹ sẽ suy nghĩ thật kỹ càng!”

Lúc Diệp Ninh đưa cậu bé tới nhà trẻ, trước cửa nhà trẻ có vài chiếc xe khác cũng dừng lại. Đoàn Đoàn và Đồng Đồng đều là bạn tốt của Diệp Nam, vừa thấy Diệp Nam tới đã vội chạy lại chào hỏi, rất nhiệt tình.

Phụ huynh của hai đứa bé đều quen biết Diệp Ninh, kết bạn và theo dõi trang blog của nhau trên WeChat, thỉnh thoảng bọn họ còn tụ họp tham khảo kinh nghiệm nuôi dưỡng con cái, lúc này đều lên tiếng chào hỏi.

Bởi vì hiện tại mấy bé đã 6 tuổi, ba tháng sau đều sẽ vào tiểu học, cho nên khó tránh mọi người bàn bạc về vấn đề lên lớp. Đoàn Đoàn ở một căn hộ trong thành phố B, là nơi có một học khu tốt nhất thành phố, đương nhiên Đoàn Đoàn sẽ vào học ngôi trường danh giá kia.

Có thể nhận rõ, mẹ của Đồng Đồng có chút phiền não: “Chỉ tiêu thu nhận học sinh năm nay của trường đó đối với khu vực của chúng ta đã giảm đi, không biết có thể vào được không?”

Đồng Đồng không có hộ khẩu ở khu này, đây chính là chướng ngại lớn. Nếu như số lượng tuyển chọn ít đi theo như lời nói, khẳng định người ta sẽ ưu tiên cho học sinh có hộ khẩu ở thành phố này. Chỉ khi nào số lượng được tuyển chọn không đủ thì mới kêu gọi những người có hộ khẩu bên ngoài thành phố.

Đang lúc nói chuyện, có một bạn nhỏ tên là Thần Thần đi theo mẹ của cậu bé tới. Thần Thần và Diệp Nam không hơn kém tuổi nhau bao nhiêu, cũng là

sẽ lên tiểu học năm nay.

Mẹ của Thần Thần đều quen biết với phụ huynh của mấy bạn nhỏ ở đây, nghe mọi người đang nói về chuyện hộ khẩu, liền nhìn Diệp Ninh bằng cặp mắt kinh ngạc.

“Nam Nam có hộ khẩu thành phố B hả?”

Diệp Ninh bị hỏi vấn đề này, cảm thấy có chút khó mở miệng, nhưng rồi cô cũng gật đầu: “Vâng ạ.”

Mẹ của Thần Thần lại càng cảm thấy kỳ quái: “Làm sao em có thể có được hộ khẩu này?”

Câu hỏi của chị ta khiến mẹ của Đoàn Đoàn và mẹ của Đồng Đồng đều cảm thấy quái lạ, bức bối nhìn chị ta. Làm sao người ta có được hộ khẩu này? Không phải cha mẹ có hộ khẩu thành phố B thì con cái cũng có theo sao?

Ai ngờ mẹ của Thần Thần lại nhìn về phía Diệp Ninh: “Em chưa kết hôn, chưa lập gia đình đã sinh em bé, như vậy cũng có thể làm hộ khẩu?”

Chị ta vừa nói xong câu này, mấy bà mẹ ở đây đều cảm thấy kinh ngạc.

Các cô đều biết Diệp Nam không có cha, nhưng vẫn cho rằng cha của Nam Nam gặp chuyện rủi ro đã qua đời, hoặc là đã ly hôn, chuyện này rất bình thường. Trong cái xã hội hiện đại bây giờ, không có hạnh phúc nào có thể vĩnh viễn, lúc nào cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cho nên cho tới bây giờ, mọi người đều không quá tò mò, lại càng không đi thăm dò người ta.

Không lẽ kết quả lại là, từ trước tới giờ, Diệp Ninh chưa từng kết hôn? Đứa bé kia từ đâu tới, hộ khẩu nơi nào?

Diệp Nam nghe như thế, nghiêng đầu quan sát mẹ của Thần Thần, cười rặng rờ ngây thơ: “Đương nhiên là cháu theo hộ khẩu của mẹ. Mẹ cháu có hộ khẩu ở thành phố B, mẹ sinh cháu ra, cho nên hộ khẩu của cháu chính là ở thành phố B. Dì có vấn đề gì sao?”

Lời của trẻ con đơn thuần chỉ là như thế, giống như chuyện không có cha chỉ là một vấn đề đương nhiên. Nhưng đám người lớn nghe được thì cảm thấy có gì đó không đúng. Không có đàn ông, không thể sinh con ấy mà...

Chỉ là nghe Diệp Nam nói như vậy, mấy bà cũng không hỏi nữa.

Thật ra thì Diệp Ninh tuyệt đối sẽ không tự chủ động nói tới đề tài này, nhưng nếu có người hỏi tới bây giờ, cô cũng sẽ không trốn tránh. Cô chưa từng bao giờ cho rằng đây là một chuyện mất mặt, cho nên có thể thẳng thắn nói ra.

Suy nghĩ của cô chính là như vậy, chỉ cần bạn không cảm thấy thẹn với lương tâm, đương nhiên con cái của bạn cũng sẽ cảm nhận được loại thông tin này. Sau này cậu bé lớn hơn một chút, cho dù nhận lấy ánh mắt khác thường từ xã hội, nội tâm cậu bé cũng có thể giữ vững, hơn nữa còn yên tâm thoải mái, thần nhiên không lo nghĩ.

Vì vậy, cô không hề để cho đề tài này khiến mình phải dùng thái độ tránh né qua loa một cách lúng túng, ngược lại, cô còn chủ động giải thích: “Lúc ban đầu, em và cha của Nam Nam yêu nhau, ai ngờ sau đó đã chia tay. Sau khi chia tay, em mới phát hiện mình đã mang thai. Cha của thằng bé lại phải ra nước ngoài, không thể làm gì khác hơn, em lại yêu thương đứa bé trong bụng mình, không đành lòng phá đi. Nhưng em cũng không muốn con trai mình phải chung sống cả đời với người đàn ông mà nó không thích, cho nên em quyết định một mình sinh con rồi tự nuôi.”

Diệp Nam nghe vậy, gật đầu lia lịa: “Đúng vậy đó, mẹ rất thương yêu cháu, cho nên mới sinh cháu ra.”

Đến Diệp Ninh cũng không tránh né đề tài này, hơn nữa còn giải thích tường tận, mẹ của Đoàn Đoàn và Đồng Đồng lại cảm thấy vừa rồi mình phản ứng có hơi quá tâm thương. Thật ra thì đúng như Diệp Ninh nói, chia tay với bạn trai, phát hiện mình mang thai, lúc này mà phá thai quả thật rất tàn nhẫn, tìm bạn trai để con mình có cha thì lại khổ thân mình. Cho nên lựa chọn làm mẹ đơn thân nuôi lớn con, đây mới chính là can đảm, còn lộ rõ thái độ độc lập.

Mẹ của Đoàn Đoàn nhìn Diệp Ninh một cách thương thức: “Em thật là dũng cảm, mấy năm nay ai giúp em chăm sóc Nam Nam?”

Mẹ của Đồng Đồng lại quay về vấn đề mà mình quan tâm “Không kết hôn, cũng không có giấy khai sinh, không có giấy khai sinh sẽ không vào được hộ khẩu, làm sao em giải quyết được vấn đề này?”

Diệp Ninh từ tốn, mỉm cười kín đáo trả lời: “Cha em qua đời từ sớm, chỉ có mình em. Lúc mới sinh em bé, em ở nước ngoài có trung tâm chăm sóc người mới sinh, sau đó trở về nước thì có Nguyệt Tẩu. Nguyệt Tẩu rất tốt, giúp em rất nhiều việc. Về phần hộ khẩu, bởi vì thằng bé sinh ở nước ngoài, cho nên có quốc tịch Mỹ, về sau mới nghĩ cách dời hộ khẩu của em về thành phố B.”

Bây giờ nói ra Diệp Ninh cũng cảm giác mình thật may mắn. Lúc ấy, cô được đi Mỹ trước khi sinh con, một đường thuận lợi. Điểm mấu chốt là luôn có quý nhân giúp đỡ. Sau đó muốn mang con về nước, làm hộ khẩu gì đó, dường như chưa từng có trở ngại gì. Diệp Ninh may mắn như vậy có đôi khi cũng cảm thấy không giống là mình.

Mẹ của Đoàn Đoàn càng thêm bội phục Diệp Ninh. Bởi vì một người phụ nữ độc thân tự nuôi sống mình, chăm sóc con nhỏ qua ngày, đừng nói là đàn ông, ngay cả cha mẹ cũng không có bên cạnh, đây quả thật là chuyện không thể tin nổi.

Mà mẹ của Đồng Đồng thì như chợt hiểu ra vấn đề: “Thì ra em chuyển từ quốc tịch Mỹ!”

Mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng quy trình chuyển từ quốc tịch Mỹ sang thành phố B lại không giống như bình thường. Đối với người có quốc tịch ở nước ngoài, dường như người Trung Quốc luôn có sự ưu đãi đặc biệt. Mẹ của Đồng Đồng không còn nghi vấn nữa rồi.

Bên kia, mẹ của Thần Thần biu môi, chị ta cảm thấy dường như trong này có gì mờ ám, chỉ là chị ta không mở miệng hỏi.

Trước khi có thuyết pháp xác thật, chị ta cũng lười bói móc người ta.

Sau đó, mấy bà mẹ nhìn theo mấy bạn nhỏ cầm tay nhau đi vào nhà trẻ. Đoàn Đoàn và Đồng Đồng đều muốn đi bên cạnh Diệp Nam, vì vậy cả hai đều hướng về phía Diệp Nam chen lấn. Nhưng Thần Thần lại muốn đi chung với Đoàn Đoàn, đòi kéo tay Đoàn Đoàn cho bằng được.

Mấy bà mẹ đứng đó nhìn thấy ý đồ rõ ràng cũng như vụng về của mấy bạn nhỏ này, ai cũng cảm thấy rất buồn cười. Chỉ riêng sắc mặt của mẹ Thần Thần lại nhìn không được tốt.

Dáng dấp Thần Thần không tệ, quần áo mặc lại là bộ âu phục mua ở nước ngoài, nhìn như một đáng mày râu con có phong độ hào hoa. Chị ta luôn cảm thấy con trai mình là đẹp trai nhất, ai ngờ lại bị Diệp Nam đoạt đi danh tiếng.

Đương nhiên Diệp Ninh nhìn thấu mẹ Thần Thần không thích mình. Thật ra trước kia mấy bạn nhỏ trong nhà trẻ có mở tiệc sinh nhật, hoặc tụ họp ăn uống dã ngoại bên ngoài, cô cũng đã cảm giác được đối phương đối chọi mình gay gắt. Cô cảm thấy rất khó hiểu, loại đối chọi này vừa mới gặp gỡ đã nảy sinh, không hề có lý do. Chẳng lẽ chỉ là vì Diệp Nam được hoan nghênh ở nhà trẻ nhiều hơn là Thần Thần?

Đang lúc nghĩ tới vấn đề này, đột nhiên cô lại nhớ tới mình may mắn được sinh con ở Mỹ, may mắn về vấn đề hộ khẩu, bỗng dưng ngừng lại ở chỗ này. Bình thường cô sẽ không nghĩ nhiều tới chuyện này, bởi vì tất cả đều xảy ra rất tự nhiên. Nhưng lúc này đây, cô lại bất chợt bắt đầu hoài nghi.

Con người chính là như vậy, một khi trong lòng đã nảy sinh nghi ngờ, dường như tất cả dưới mắt họ đều trở nên không bình thường.

Diệp Ninh vừa lái xe vừa suy nghĩ lung tung. Lúc này Tiểu Nhược lại gọi điện thoại tới, khi được hỏi, cô nàng nói ở đây đang có loạn. Cô thật bất đắc dĩ, nghĩ tới từ trước đến nay không có chuyện gì xảy ra, hôm nay ngược lại, xảy ra họa rồi thì phải? Cô vội vàng lái xe chạy tới.

Lúc cô tới tiệm cà phê, nơi này vẫn còn đang náo loạn. Có mấy học sinh hình như đang rảnh rỗi, vây quanh xem náo nhiệt. Những người đi làm thì không có mấy ai, bọn họ mua cà phê xong, nhìn nhìn vội vã. Cũng có người nghe tiếng cãi vã và cà phê trong tiệm có ruồi, sợ hết hồn, không dám mua cà phê nữa, bỏ đi.

Diệp Ninh tính toán sơ qua, từ lúc nhận được điện thoại cho tới bây giờ là khoảng một tiếng đồng hồ. Trong một giờ đồng hồ này, chính là giờ cao điểm buôn bán của tiệm, chỉ vì chuyện huyền náo này mà buôn bán bị giảm đi mất rồi.

Tiểu Nhược nhìn thấy Diệp Ninh tới, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy tới nói: “Chị Diệp, vị tiên sinh này vẫn không chịu buông tha.”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bán gấp, làm gì có nhiều chuyện tốt như thế?

Người gây chuyện đầu tóc húi cua, mặc áo sơ mi, xắn tay áo, đeo mắt kiếng, nhìn giống như công nhân đi làm bình thường, không giống như người xấu. Nhưng Diệp Ninh hiểu, biết người biết mặt chứ không biết lòng. Cũng bởi vì anh ta giống như nhân công đi làm bình thường, cho nên lời nói của anh ta mới có sức thuyết phục. Không biết anh ta lấy cớ gì mà gây ra sự cố vệ sinh trong quán cà phê đây.

Cô chỉ muốn nói quán cà phê của mình chẳng những phù hợp tiêu chuẩn vệ sinh, hơn nữa bình thường chưa bao giờ nhìn thấy con ruồi nào, làm gì có chuyện tốt như vậy? Hơn nữa khó khăn lắm mới có được một con ruồi, tại sao lại đụng phải anh ta.

Đầu húi cua gây chuyện nhìn thấy Diệp Ninh đi tới, bật cười gằn, giễu cợt nói: “Ai chà, bà chủ đã tới rồi. Nếu bà chủ đã tới, vậy thì phải cho tôi một câu trả lời hợp lý đi, tại sao lại để cho tôi uống canh ruồi vậy? Các người thật ác đức quá mà!”

Diệp Ninh mỉm cười bình tĩnh, đưa tay ra theo tư thế bắt tay: “Thưa anh, đây là lỗi của chúng tôi. Nếu như có thể, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện đang hoàng một chút hay không?”

Ngay từ đầu, đầu húi cua gây chuyện đã không thêm đề ý: “Nói đi, không phải tôi đang nói chuyện với cô sao?”

Diệp Ninh thu tay về, vẫn cười như cũ: “Chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện cho thuận tiện hơn, được không?”

Đầu húi cua gây chuyện ‘Xi’ một tiếng, “Tại sao tôi phải đổi chỗ khác, tôi muốn ở đây thì sao? Thế nào, cô sợ ảnh hưởng chuyện buôn bán của cô à?”

Anh ta trừng mắt quan sát Diệp Ninh: “Chuyện này thật kỳ quái, tại sao lúc nấu canh ruồi cô không sợ ảnh hưởng đến chuyện buôn bán. Bây giờ tôi đây muốn chủ trì công đạo thì cô lại sợ ảnh hưởng đến việc làm ăn?”

Trong mắt Diệp Ninh hiện ra ý cười, ánh mắt nhìn lướt qua đám người đang xem náo nhiệt chung quanh, lời nói rành mạch, âm thanh vang vọng: “Tôi hạn kỳ, quán cà phê của chúng tôi tiếp nhận giám sát và kiểm tra của cục vệ sinh trong vùng. Mỗi ngày, chúng tôi đều tiến hành quá trình khử trùng, mỗi tuần sẽ tiến hành tổng vệ sinh triệt để một lần. Chúng tôi mời công ty quản lý gia chính chuyên nghiệp tới làm, không bỏ sót một góc nhỏ nào. Ngay chính tôi cũng uống cà phê trong quán của chúng tôi làm, đừng nói là thấy một con ruồi trong cà phê, ngay cả thường ngày một con ruồi cũng không nhìn thấy qua. Chỉ là không khéo hôm nay quán của chúng tôi chưa bao giờ xuất hiện một con ruồi, hơn nữa còn có một con rơi vào trong ly của anh. Đối với sự rủi ro này của anh, tôi thật sự xin lỗi. Cho nên hiện tại, tôi thành tâm thành ý muốn giải quyết vấn đề này. Nếu anh vẫn cho rằng tôi không đủ thành ý, còn muốn tiếp tục làm lớn chuyện, vậy thì tôi chỉ đành gọi 110, xin bọn họ mời anh ra ngoài. Về phần con ruồi trong ly cà phê của anh, chúng tôi có thể mời 110 đến điều tra, xem thử rốt cuộc là nó bay vào trước khi cà phê được pha, hay là bay vào sau khi cà phê đã được pha. Tôi nghĩ, chuyện này chỉ có thể giám định mới tìm ra được kết quả.”

Diệp Ninh nói chuyện rất lễ độ, nhưng ý tứ trong lời nói lại quá rõ ràng. Quán cà phê này chưa từng nhìn thấy ruồi bay qua, hiện giờ lại chỉ có một con, hơn nữa, còn xuất hiện trong ly của anh chàng gây chuyện này. Anh chàng này là cái loại gì thì không cần nói cũng biết.

Lúc này đây, Tiểu Nhược cũng bắt đầu phản ứng kịp, cười trấn an những vị khách bên cạnh: “Các vị, mọi người hiểu quá rõ hoàn cảnh nơi này của chúng tôi, xin mọi người tin tưởng chúng tôi, cũng như tin tưởng quản lý của chúng tôi. Quầy hàng của chúng tôi vẫn luôn theo dạng mở rộng, mọi người đều có thể nhìn thấy và phê chúng tôi được pha chế như thế nào. Với hoàn cảnh như thế này, mọi người nhìn thử xem có giống như tình huống mất vệ sinh xuất hiện hay không?”

Vốn là trong lòng mọi người quả thật có chút chán ghét, đặc biệt là anh chàng húi cua gây chuyện cứ một hai nói cái gì canh ruồi. Bây giờ nghe được lời nói của Diệp Ninh, nhìn lại hoàn cảnh xung quanh. Phải nói, nếu không thể tin nhiệm quán này, vậy thì còn có thể đi nơi nào uống cà phê đây?

Tới đây, người nên uống thì đã uống, nên mua thì đã mua, người uống xong phải đi cũng đã đi, dần dần quán cà phê khôi phục lại trật tự thường ngày. Bất quá giờ cao điểm đã qua, người tới quầy hàng mua cà phê mang đi cũng ít đi.

Anh chàng tóc húi cua gây chuyện nhìn thấy Diệp Ninh vừa mới tới đã tiêu trừ hoài nghi của mọi người với vài ba câu nói, nếu mình nói điều gì nữa, ngược lại sẽ giống như người gây sự, đang do dự có nên bỏ đi hay không.

Ai ngờ Diệp Ninh cầm điện thoại lên gọi thẳng 110.

Anh chàng húi cua gây chuyện vừa nhìn thấy, vội vàng nói: “Xem ra chúng ta nên thương lượng chuyện bồi thường đi.”

Diệp Ninh cười cười, nhún mày hỏi: “Thật à?”

Anh chàng húi cua gây chuyện gật đầu: “Ừ, còn phải xem thành ý của mấy người nữa.”

Diệp Ninh cúp điện thoại, ngoắc Tiểu Nhược tới nói: “Ngoài chuyện này ra, quả thật chúng ta nên bồi thường cho ông anh này, tránh cho anh ấy không được hài lòng. Bây giờ em lập tức pha ngay mười ly cà phê cho anh này nhé.”

Đầu húi cua gây sự không thể tin được: “Mười ly cà phê?”

Diệp Ninh gật đầu giống như đây là chuyện đương nhiên: “Đúng vậy ạ! Siêu thị người ta hư một đèn mười, ly cà phê của chúng tôi xảy ra rủi ro nhỏ, nên đèn mười ly thôi. Chỉ là chúng tôi không cung cấp phục vụ mua mang về, dù sao cũng sẵn dùng đồ làm một lần rồi bỏ đi, mời anh ngồi xuống đó đi, chúng tôi lập tức pha mười ly cà phê cho anh, anh từ từ uống ạ.”

Đầu húi cua gây chuyện còn tưởng rằng có thể được ít tiền, ai ngờ lại đến nỗi này. Anh ta bĩu môi, ánh mắt sau kiếng mắt nhìn chằm chằm Diệp Ninh: “Được, coi như cô lợi hại!”

Nói xong, anh ta tức hồng hộc xô cửa bỏ đi.

Tiểu Nhược nhìn thấy mấy người khách bên cạnh quay đầu nhìn sang, có ý nói với Diệp Ninh: “Chị Diệp, có bao giờ người khách này không có ý lừa gạt chúng ta không, em pha cà phê cho anh ta mà anh ta không muốn, vậy chứ anh ta muốn cái gì?”

Đương nhiên Diệp Ninh hiểu được ý tứ của Tiểu Nhược, cười nhẹ, bắt đầu nói: “Mở cửa làm ăn thế nào cũng gặp loại cực phẩm, không còn cách nào khác, bọn còn đồ thôi.”

Sau khi nghe những lời này, ít nhiều gì người xung quanh cũng đã hiểu rõ ý tứ trong đó, có chút đồng tình nhìn về phía Tiểu Nhược và Diệp Ninh.

Đến khi đa số khách đã rời khỏi, Diệp Ninh ra hiệu với Tiểu Nhược, đi tới một góc bên cạnh.

“Mấy ngày này em để ý một chút, có chuyện gì không đúng thì lập tức gọi điện thoại cho chị và 110 báo cảnh sát. Chúng ta có thể bị người ta theo dõi.”

Tiểu Nhược gật mạnh đầu: “Dạ vâng. Em nhìn thấy phía đối diện đang sửa chữa, lúc nào cũng thần bí. Trước kia không hiểu vì sao, hiện tại em đã đoán được, không chừng chính là mở tiệm cà phê, giành chỗ làm ăn với chúng ta.”

Thật ra trong lòng Diệp Ninh cũng nghĩ đến chuyện này, chỉ là sống đến chừng này rồi, lại trải qua không ít chuyện, cô cũng học được một chút dừng dừng. Bình đến tướng chán thôi, nếu như thật sự làm không nổi nữa, cô sẽ cho thuê mặt tiền làm những chuyện khác. Nếu như không thể buôn bán, tạm thời tiền cho thuê mặt tiền cũng đủ cho phí sinh hoạt của cô và Diệp Nam, còn chưa tính tới việc cô còn có thể ra ngoài tìm công việc trang trải chi phí

khác trong nhà.

Nghĩ như vậy, cô cảm thấy hình như thế này cũng không sao. Nếu như là Diệp Ninh của mười năm trước, cô nhất định sẽ không biết sẽ suy nghĩ theo kiểu như thế này, nhưng bây giờ cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều, giống như một cây gỗ đã từng bị đốt cháy, hiện tại thể lửa đã qua khỏi thời kỳ bùng cháy nhất, chỉ còn lại một gốc củi đang âm ỉ đốt cháy.

Cô cười an ủi Tiểu Nhượng: “Ngộ nhờ chị cạnh tranh thất bại, chị sẽ nghĩ cách tìm những công việc khác cho em, hoặc để cho em thuê mặt tiền này, cho em làm ăn buôn bán thứ khác.

Tiểu Nhượng lại giậm chân: “Ai nghĩ tới chuyện này chứ!”

Diệp Ninh nhìn cô, lúc này mới phát hiện cặp mắt của con bé ửng đỏ.

Hai năm trước Tiểu Nhượng tới làm trong tiệm, làm việc rất giỏi, lại đáng tin nhiệm, vẫn giúp đỡ mình kinh doanh tiệm cà phê, tiết kiệm cho mình rất nhiều công sức và tinh thần. Nhưng lúc nói tăng tiền lương, thậm chí trích phần trăm cho Tiểu Nhượng, cô bé lại không chịu, chỉ nói rằng mình thích công việc này, không hề để ý đến tiền. Điều này khiến Diệp Ninh băn khoăn, đành phải nói là tiền lương của cô bé.

Về điểm này, Tiểu Nhượng và dì Trần có chút giống nhau.

Bây giờ nhìn mặt Tiểu Nhượng ửng đỏ, Diệp Ninh tiến lên một bước, quan tâm hỏi: “Tiểu Nhượng, em sao vậy?”

Tiểu Nhượng cúi đầu không lên tiếng, sau đó lại lắc đầu: “Không có chuyện gì ạ.”

Tuy miệng nói không có việc gì, nhưng nhìn ra bộ dạng thật là có chuyện.

Sau đó Diệp Ninh động viên Tiểu Nhượng cứ nói đi, lúc này Tiểu Nhượng mới chịu nói: “Thật ra thì cũng không có chuyện gì, chỉ là vừa đúng lúc có người bạn ngã bệnh, có thể không trị được.”

Diệp Ninh vừa nghe được, trong lòng lập tức lộp bộp.

Chỉ là cô vẫn hỏi tiếp: “Là bệnh gì?”

Tiểu Nhượng thở dài: “U não ác tính.”

Sau đó Tiểu Nhượng có nói gì nữa đó, nhưng Diệp Ninh không nghe được gì cả.

Cô nhìn chung quanh quán cà phê của mình.

Quán cà phê của mình nằm trên con đường sầm uất nhất của thành phố S, kế bên là một khu phố buôn bán và nơi công sở nổi danh nhất, buôn bán không tẻ. Mấy năm nay, Diệp Ninh đều dựa vào thu nhập của quán cà phê này để trang trải cho cuộc sống của mình và con trai.

Quán cà phê được sơn màu vàng nhạt, ấm áp thoải mái. Trên cửa sổ có treo hoa lan, màu sắc của rèm cửa sổ cũng khiến người ta thoải mái. Tường dựa sau quầy hàng cũng được thiết kế với một phong cách riêng. Tóm lại đây là một quán cà phê theo kiểu gia đình.

Cô vẫn cảm thấy mình vất vả lắm mới có thể kinh doanh một tiệm cà phê tốt như vậy, thật sự khó có thể tưởng tượng. Hôm nay nhìn lại quán cà phê này, không hiểu tại sao lại dâng lên một loại cảm giác kỳ lạ.

Loại cảm giác quái dị này khiến đầu óc của cô tê dại.

Cô suy nghĩ cẩn thận lại lai lịch của quán cà phê này. Không phải, phải nói là làm sao cô có thể mua được một mặt tiền trên một khu vực sầm uất nhất này.

Trong ấn tượng của cô, lại là vì đối phương cần bán gấp.

Dạo này, chuyện cần bán gấp xảy ra hơi nhiều thì phải.

Vì vậy, cô an ủi, kéo tay Tiểu Nhượng, dịu giọng nói: “Có thời gian, em tới bệnh viện 302 thăm anh ta đi.”

Theo bản năng, Tiểu Nhượng gật đầu. Sau khi gật đầu xong cô lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Còn Diệp Ninh thì chưa kịp nói lời tạm biệt thì đã chạy thẳng ra ngoài quán cà phê.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Áo khoác?

Sau khi Diệp Ninh chạy ra khỏi tiệm cà phê, nhin không được rùng mình một cái.

Sau cơn mưa trời lúc nào cũng đẹp hơn thường lệ, lúc này bên ngoài ánh nắng rực rỡ.

Nhưng trời đất tươi sáng như thế này mà cô lại cảm thấy rét run.

Cô chợt nhớ tới trước đây mình đã từng xem qua một bộ điện ảnh, từ nhỏ nam chính vẫn giống như mọi đứa bé khác, trưởng thành bình thường, trải qua kinh nghiệm vui buồn bình thường. Nhưng trên thực tế, tất cả xung quanh anh đều là giả. Cha mẹ anh, vợ con anh, thậm chí bạn bè anh thật ra đều là diễn viên trong phim ảnh, mọi người đều diễn trò với anh. Mỗi ngày đều có hơn cả ngàn máy quay phim hướng về phía anh, thế nhưng anh lại hoàn toàn không biết gì cả.

Hiện tại, Diệp Ninh cảm thấy mình chính là True Man kia.

Đột nhiên cô cảm thấy, cho dù là Tiểu Nhược, hay là chị Trần, thậm chí là người đại lý mấy năm trước, cũng đều là giả. Những người đó đã diễn với cô vở tuồng này hơn mấy năm rồi, mà Tổng đạo diễn sau lưng chính là Tiêu Nhạc.

Cô ngồi trong xe cầm tay lái, cổ họng như bị ai bóp nghẹn. Cô cảm thấy hít thở không thông.

Lúc này đây, đầu óc của cô lại minh mẫn khác thường. Dưới sự sợ hãi, người ta luôn có thể phát huy tiềm năng mà ngay chính người ta cũng không hề biết.

Cô bắt đầu hồi tưởng lại trong đầu từng màn mà lâu nay mình đã từng xem nhệ.

Về cặp mắt kia.

Nhớ lại lúc học đại học, dưới lầu ký túc xá của cô, cũng có cặp mắt với ánh mắt như vậy, chỉ là cô không có lòng để ý. Trên đời này sẽ luôn có nhiều ánh mắt như vậy, thỉnh thoảng sẽ có một ánh mắt tương tự, cũng không có gì ghê gớm lắm.

Lúc đó, lúc nào cô cũng vội vội vàng vàng, cô muốn đi làm công ở tiệm nước giải khát kiếm thêm tiền. Cô muốn mình làm ra tiền để mua đồ ăn, quần áo và chi phí sách vở.

Cô vẫn như cũ, mặc quần dài áo dài, phủ kín mình chặt chẽ.

Chỉ là khi đó, Hoắc Thần dần dần đi vào cuộc sống của cô, một phong thư, một tin nhắn điện thoại, khiến cho trái tim đã từng được cô bao bọc chặt chẽ từ từ thả lỏng một chút.

Đến khi tốt nghiệp đại học, lúc cô thuận lợi giành được toàn bộ học bổng của một trường học tốt nhất ở Mỹ, cũng là lúc cô và Hoắc Thần xác định quan hệ.

Cô vẫn còn nhớ, cô và Hoắc Thần đứng trước ký túc xá cổ xưa có chừng năm mươi năm lịch sử. Tòa nhà gạch đỏ ẩn hiện trong đám hoa Nghênh Xuân* vừa mới ló nụ. Trước kia cô vẫn cho rằng ‘Nghênh Xuân’ là một cái tên rất tầm thường, đến lúc đó mới biết được, lúc muôn vật còn chưa ngủ dậy đầu xuân thì màu vàng rực rỡ xinh đẹp kia lại tươi sáng động lòng người như vậy.

* Tên tiếng Anh là Winter Jasmine, tiếng Việt dịch là hoa nhài mùa đông, là hoa nhài với màu vàng của hoa mai các nàng ạ.

Giống như tâm tình lúc đó của cô.

Đương nhiên về sau cô đã hiểu ra, đồng thoại đều là gạt người. Đây không phải là hoa ‘Nghênh Xuân’, thật ra bụi hoa trồng dưới lầu ký túc xá chỉ là Liên Kiều*.

* Liên Kiều

Trong lúc cô và Hoắc Thần anh anh em em, chỉ chớp mắt, trong hoảng hốt, hình như cô lại nhìn thấy ánh mắt kia. Trong đám Liên Kiều vàng rực tươi đẹp, ánh mắt kia âm u lạnh lẽo, thậm chí còn mang theo ý căm ghét.

Cô nhìn sang chăm chú, nhưng chỉ thấy cảnh Liên Kiều đung đưa. Cô thật sự không nhìn thấy gì khác.

Sau khi đưa Hoắc Thần đi, cô đứng yên trước đám hoa Liên Kiều thật lâu, lại nhìn thấy tờ giấy như vừa mới bị xé nát trong thùng rác bên cạnh.

Rõ ràng phía trên giống như thư thông báo trúng tuyển, chỉ là bây giờ đã bị xé nát, không nhìn ra rồi.

Diệp Ninh còn nhớ, bạn cùng phòng của cô cũng nộp đơn nghiên cứu sinh, có một tờ thông báo trúng tuyển không khác cái này bao nhiêu.

Nghiên cứu sinh đại học T, không phải ai muốn cũng có thể làm được.

Đây là người nào, rõ ràng đã được trúng tuyển, kết quả lại tự tay xé nát.

Chỉ là lúc đó tương lai rộng mở, tình cảm của cô và Hoắc Thần cũng đang nồng nàn, cô không suy nghĩ nhiều về chuyện này.

Cô đã quên mất những chuyện xảy ra ở thành phố Thanh Nam, cũng như quên đi ánh mắt khiến cô vô cùng chán ghét.

Tâm tình của cô trở nên bình thản, tích cực, thậm chí cô còn bắt đầu thay đổi những bộ quần áo sáng sủa hơn, để mình giống như những thiếu nữ cùng tuổi.

Mặc dù vẫn là áo dài tay, quần dài.

Khi Diệp Ninh nghĩ tới khoảng thời gian này, cô lại thờ dãi.

Khi đó mình thật không dễ dàng.

Vượt trùng đại dương đi bán cầu Tây, nơi đó có cây phong hồng* đỏ rực hùng hực khí thế. Dường như cô xem mình như một cây nến liều mạng thiêu đốt, vừa đi làm kiếm tiền vừa kiên trì học hành. Cô còn phải nghĩ cách giúp đỡ bạn trai Hoắc Thần cũng đang xin vào trường học ở đây. Nhưng sau đó anh lại đi Mỹ, giữa hai người lại sinh ra chút mâu thuẫn.

* Mình biết cây này gọi là Maple, google dịch là cây phong, một trong biểu tượng của Canada. Vào mùa thu, rừng Maple đỏ rực, đó là một trong những lúc người Canada rất thích chụp hình. Những tỉnh bang phía Bắc của nước Mỹ cũng có nhé.

Vừa tới nước Mỹ, Hoắc Thần nhìn thấy nhiều người khác sống chung với nhau, anh liền muốn tiến thêm một bước, nhưng Diệp Ninh lại không muốn.

Sau đó Hoắc Thần cho rằng Diệp Ninh không thương anh.

Diệp Ninh không hề gì, cãi lại, thật sự trong phút chốc cô không thể tiếp nhận được.

Kết quả, cô phát hiện Hoắc Thần đã len lén mập mờ cùng một cô gái du học Trung Quốc khác từ lâu, đã đến mức độ liếc mắt đưa tình, thậm chí còn nói ra những lời không thể chịu được.

Đối với Diệp Ninh mà nói, sự kiện kia đã từng là nỗi thống khổ không thể nào tưởng tượng nổi. Đó là lần đầu tiên cô thử đón nhận một người, đi yêu một người, vậy mà kết quả cô nhận được chỉ là sự phản bội. Cũng bắt đầu từ đó, cô bắt đầu nhớ tới cái màn kia mười năm trước. Mười năm trước, mẹ của cô, trong lúc vô tình, lúc nào cũng đóng vai một nhân vật không thể ra ngoài ánh sáng.

Lúc cô phát hiện chuyện này, âm ỉ một trận với Hoắc Thần xong, đau khổ chạy ra ngoài. Sau khi chạy ra ngoài, cô gặp được một người đàn ông. Lúc ấy chính là lần duy nhất cô khóc rống lên ghen ngào, người đó đã an ủi cô.

Mơ hồ nghĩ lại, lúc mình tìm về lý trí từ trong đau khổ, cô nhìn thấy ánh mắt người kia gần như nóng bỏng, tràn đầy khát vọng, không chút che giấu.

Anh ta đã dùng cặp mắt dường như muốn nuốt trửng giọng nói của mình, lên tiếng hỏi, có thể để lại phương thức liên lạc hay không?

Về phần hình dạng người này ra sao, cô hoàn toàn nhớ không rõ. Trong mơ hồ, cô chỉ nhớ, đối phương cao lớn, mặt mũi tương đối sâu sắc, cho nên mới khiến cho người ta có loại cảm giác vừa bị áp bức vừa bị công kích. Sau khi nói xong câu đó, anh càng khiến cho người ta nhìn không được mà sinh lòng cảnh giác.

Còn có một điều khác nữa, trên tay người đó có một chiếc áo khoác.

Áo khoác...

Diệp Ninh đau đớn ôm lấy đầu, đột nhiên cô lại cảm giác có lẽ áo khoác kia cũng chính là đạo cụ đạo diễn.

Vừa lúc đó, điện thoại di động của cô reo vang. Cô giật mình, tìm đập rộn lên, ngăn người tại đó. Thật lâu sau đó cô mới phản ứng lại, lấy điện thoại di động tới nhìn, phát hiện người gọi là Kha Băng.

Kha Băng là một người bạn già quen biết nhiều năm, trước kia đã từng theo đuổi mình. Sau khi anh có bạn gái thì mình cũng đã sinh Nam Nam. Mấy năm nay Kha Băng ly hôn, sau khi hai người gặp nhau lần nữa, Kha Băng lại có ý muốn theo đuổi mình.

Thật ra Diệp Ninh không muốn kết hôn, cô cảm giác mình có đứa con trai như vậy là đủ rồi.

Chỉ là Kha Băng theo đuổi theo kiểu lừa nhỏ hằm lâu, chưa từng tỏ vẻ rõ ràng. Đây chính là lý do khiến cho Diệp Ninh muốn từ chối cũng không thể nào ra tay. Huống chi mấy năm trước, trong lúc cô gặp rủi ro, Kha Băng đã từng giúp đỡ cho mình. Diệp Ninh nhớ tới ân tình này, cho nên không đành lòng khiến cho Kha Băng khó chịu.

Kha Băng là quản lý câu lạc bộ sân Golf, thu nhập không tệ. Mặc dù đã ly hôn một lần, nhưng được cái may mắn gọn sạch, không có con cái với vợ trước, cộng thêm vóc người không tệ, cũng xem như là Kim Cương Vương Lão Ngũ* (*Đàn ông độc thân giàu có).

Sau khi điện thoại tiếp thông, bên kia truyền tới giọng nói ầm ập khoan dung của Kha Băng: “Diệp Ninh, làm gì mà cả buổi không nghe điện thoại?”

Đột nhiên Diệp Ninh nghĩ tới, Kha Băng có phải là một trong những diễn viên quần chúng hay không?

Cô cười nhẹ: “Vừa rồi đang làm chút đồ ăn, tiếng máy hút khói lớn quá, không nghe thấy.”

“Làm món gì?”

Diệp Ninh thuận miệng bịa ra một món ăn: “Nồi hương chua cay*.”

* Có nhiều loại nồi hương chua cay lắm, tùy theo vật liệu chính.

Kha Băng có chút kinh ngạc, bởi vì anh biết rõ, bởi vì Nam Nam bị dị ứng từ lúc còn nhỏ, cho nên rất ít khi Diệp Ninh làm món ăn có mùi vị cay, tại sao hôm nay lại làm nồi hương chua cay?

Diệp Ninh vừa nói xong thì đã cảm thấy có gì không đúng. Thật sự vừa rồi cô rét run, não co rút, cho nên miệng nói bừa tên một món ăn hoàn toàn không thích hợp.

Chỉ là cô bổ sung rất nhanh sau đó: “Ngày hôm qua Nam Nam nhắc tới món ăn của bạn nhỏ khác, thằng bé thèm ăn. Em sẽ làm một nồi hương chua cay không cay, dù sao cũng để cho nó đỡ thèm!”

Kha Băng bật cười bên kia đầu dây, âm thanh hùng hậu dồn dập.

Anh hơn ba mươi tuổi, sự nghiệp thành công, thu nhập không ít, phòng ốc nằm trong khu vực giàu có được xem là hoàng kim ở thành phố B, xe cô cũng không phải loại rẻ tiền, đang trong thời kỳ quyền rũ nhất của người đàn ông.

Anh cười nói ở bên kia, hỏi: “Hôm nay sân golf của tụi anh ngưng làm việc để tu sửa, vừa đúng lúc anh rảnh rỗi, em không ngại mời anh ăn một bữa món nồi hương chua cay không cay chứ?”

Nhất thời Diệp Ninh có loại cảm giác bị người khác vạch trần tại chỗ.

Cô ho khan: “Anh muốn dùng cơm với mấy đứa bé sao?”

Kha Băng ngạc nhiên: “Đây là có ý gì?”

Diệp Ninh hiểu biết, nếu muốn giấu giếm một lời nói dối, nhất định phải dùng nhiều lời nói dối hơn để che giấu, vì vậy cô mặt không đỏ, tim không loạn, tiếp tục nói láo: “Tôi nay mời tiệc liên hoan với mấy bạn nhỏ trong nhà trẻ, có lẽ bố mẹ của mấy bé cũng tới luôn, cho nên em mới cần phải chuẩn bị sớm một chút.”

Giọng nói của Kha Băng nghe được có chút mát mát, chỉ là anh vẫn nói thêm: “Vậy anh cũng có thể đi mà, một mình em có bận rộn lắm không?”

Diệp Ninh vừa nghe được những lời này thì trầm lặng hẳn đi.

Cô là mẹ đơn độc, hàng xóm chung quanh và bố mẹ của các bạn nhỏ trong trường đều biết. Nếu cô chiêu đãi khách ở nhà, có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi xuất hiện, hơn nữa còn giúp cô lo liệu hết tất cả mọi việc, như vậy không cần nói cũng biết rõ ý nghĩa của chuyện này là gì.

Có thể nhìn thấy rõ ràng, những lời này của Kha Băng là đang lên tiếng thăm dò.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đạo diễn không trực tuyến

Diệp Ninh đã từng nghĩ qua, một mình mình một người, có muốn tìm đối tượng kết hôn không? Nhưng ý niệm này giống như trời đêm lưu hành, lóe lên rồi biến mất.

Đối với bất kỳ đàn ông nào, trong lòng cô cũng hề gợn sóng. Nói chi đến chuyện kết hôn lại càng không có chút hứng thú.

Cô đã từng hỏi qua ý kiến của Nam Nam. Ý kiến của Nam Nam chính là: Con là đàn ông con trai trong nhà, con không muốn mẹ gả cho người khác!

Về phần chú Kha, làm chú rất tốt, làm papa thì sao? Nam Nam bày tỏ: Nhưng chú ấy không phải là papa của con!

Vì vậy, sau khi trải qua một loạt tư tưởng dao động, Diệp Ninh đã sớm quyết định tìm một cơ hội thích hợp, đánh tan hoàn toàn tia hi vọng cuối cùng của Kha Băng đối với mình, cũng như giảm bớt thời gian người ta lãng phí trên người mình.

Phát hiện ra bước thăm dò rõ ràng của Kha Băng, cô cười hề hề nói: “Kha Băng, như vậy không tốt, sẽ khiến người ta hiểu lầm.”

Kha Băng ở đầu dây bên kia cũng cười cười: “Hiểu lầm cái gì?”

Diệp Ninh không cười nữa, nghiêm túc giải thích: “Hiện giờ anh đã ly hôn, độc thân. Em cũng độc thân, anh qua nhà giúp em một tay, người hiểu chuyện biết anh là bạn bè, người không biết, khó tránh suy nghĩ lung tung. Em thì thôi không cần phải nói làm gì, dù sao em cũng không có ý định kết hôn lần nữa, người khác nói thế nào cũng không sao. Nhưng còn anh, sau này muốn có bạn gái kết hôn lần nữa, nếu để cho người ta hiểu lầm, làm trẻ nãi giá cả thị trường của anh, chẳng lẽ không phải là lỗi của em sao.”

Lời nói này thật sự tuyệt tình.

Kha Băng không cười nữa: “Anh không sợ tri hoãn giả thị trường thì em sợ cái gì? Nói chi chuyện em sợ anh cưới không được vợ sẽ đổ thừa cho em?”

Diệp Ninh không biết nói sao: “Anh xem như đổ thừa đi, dầu gì cũng phải tìm một người có điều kiện tốt để đổ thừa mà. Em đã không còn trẻ, tính tình lại thô, một đồng thói hư tật xấu. Lúc còn trẻ yêu cầu thì cao nhưng năng lực lại thấp, đòi hỏi vô cùng, hiện tại lại ra thêm một đồng tật xấu, hơn nữa còn có thêm một đứa con trai.”

Kha Băng nghe những lời này của cô, thờ dãi: “Em đây là e sợ cho người nào không có mắt nhìn trúng em?”

Diệp Ninh vội vàng gạt đầu: “Đúng vậy!”

Bên kia Kha Băng im lặng, cuối cùng cũng nhượng bộ: “Chủ nhật này anh sang chơi, ăn chung một bữa nhé.”

Diệp Ninh đang chuẩn bị cự tuyệt, nhưng Kha Băng lại giành trước một bước: “Nói không chừng Nam Nam cũng nhớ chú Kha của nó. Lần trước anh có hứa dẫn Nam Nam đi sân chơi. Anh nói thì phải giữ lời, không thể mất uy tín trước mặt bạn nhỏ được.”

Thế là anh nhanh chóng dựng lên lá cờ hộ tống con nít, Diệp Ninh càng thêm không tiện từ chối, đành phải ầm ức gạt đầu.

Mặc dù đề tài nói chuyện không có gì hấp dẫn, nhưng sau khi nói thêm một lát với Kha Băng, tạm thời Diệp Ninh quên đi sự rúng động mà chiếc áo khoác kia vừa mang lại cho cô.

Sau khi cô suy nghĩ một chút, tìm kiếm trong điện thoại đi động, cuối cùng cũng tìm ra được một dãy số điện thoại trong góc xó xỉnh. Đây là số điện thoại của ông Tôn, người đã bán căn hộ của ông ta cho cô lúc ban đầu.

Chẳng lẽ ông ta thật sự đã thôi lui ra khỏi giới văn nghệ rồi à?

Thế nhưng số điện thoại lại được gọi thông một cách dễ dàng, Diệp Ninh lạnh lợi, chọn ra từ ngữ: “Ông Tôn, căn hộ năm đó ông bán đi, có phải bên trong đã cài đặt những thiết bị không hợp pháp hay không? Hiện tại tôi đã báo cho cảnh sát rồi.”

Ông Tôn sững sốt một hồi, rốt cuộc cũng nói: “Làm sao có thể chứ?”

Diệp Ninh cười nói: “Đây chính là liên quan tới vụ án hình sự, nếu có điều gì phải giải thích, ông Tôn có thể nói ra, bằng không, tôi cho rằng ông cố ý thêm vào trang bị phi pháp, mưu đồ bất chính, tôi đã báo cảnh sát.”

Ông Tôn do dự: “Hãy khoan đã, đợi một chút.”

Diệp Ninh gạt đầu: “Được, ông Tôn, tôi cho ông ba phút.”

Ông Tôn cúp điện thoại, Diệp Ninh đợi đúng ba phút rồi gọi lại.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, ông Tôn này không biết phải trả lời như thế nào cho phải: “Việc tu sửa căn hộ đó không phải là do tôi làm, là một người bạn của tôi. Hiện tại cậu ấy đang bị bệnh, tôi không có cách nào liên lạc. Cô nhìn...”

Ông ta còn chưa dứt lời, Diệp Ninh đã trực tiếp cúp điện thoại!

Tổng đạo diễn không trực tuyến, bọn họ không biết phải diễn như thế nào thì phải?!

Diệp Ninh hít sâu vào một hơi, cô thật sự muốn làm chuyện gì đó, thậm chí muốn chạy ra đường đập phá đồ đạc.

Chỉ là rốt cuộc cô không làm như vậy, chạy thẳng tới trung tâm tập thể hình.

Yoga là phong trào vận động thời thượng nhất, nhưng thật ra Diệp Ninh không thể nói rằng cô rất yêu thích. Bởi vì trước khi tập Yoga không nên ăn uống. Người chăm chỉ luyện tập Yoga thường là người có dạ dày không tốt.

Cô luyện Yoga cũng đã hơn hai năm, chỉ vì muốn chăm sóc thân thể, có cũng được mà không có cũng không sao.

Hôm nay vừa đúng lúc có lớp Yoga, Diệp Ninh không tập trung, nhưng cũng theo quy củ theo sát luyện tập.

Lúc cô đang làm một động tác dựng ngược thì cảm thấy thế giới dựng ngược và thế giới lúc bình thường có chút không giống nhau.

Đổi đi một góc độ và phương thức, thật sự có thể rút ra một kết luận hoàn toàn khác nhau.

Vì vậy lúc cô dựng ngược như vậy, cô lập tức nhớ tới Tiêu Nhạc.

Có phải Tiêu Nhạc làm Tổng đạo diễn vẫn âm thầm quan sát mình hay không?

Từ lúc mười mấy tuổi thì anh ta đã dùng cặp mắt lạnh lùng xa xôi kia nhìn mình. Nhìn ánh mắt chứa đựng không ít nhạo báng lẫn rình rập khiến Diệp Ninh run lấy bầy.

Vào trung học, anh ta ngoảnh mặt làm ngơ với sự nghèo nàn và khắc khổ của mình, rồi lại nhìn mình giống như một tên hề trên sân khấu khóc lóc nước nớc.

Lên đại học, anh ta nhìn mình bận rộn vừa đi học vừa đi làm.

Vài năm sau, không may mắn, anh ta lại có thể xuất hiện ngay đúng lúc mình vừa gặp phải trở ngại lớn nhất về mặt tình cảm, thuận tiện biểu diễn một lần vai diễn quần chúng.

Khi vừa nghĩ đến thời gian này, cô lập tức té ngã tại chỗ.

Mọi người xung quanh giật nảy mình, huấn luyện viên Yoga lập tức chạy đến kiểm tra tình huống của cô.

May mắn không có chuyện gì xảy ra, chỉ là sợ hết hồn mà thôi.

Buổi chiều, tới lúc đi đón Nam Nam ở nhà trẻ trở lại, không biết tại sao hôm nay Nam Nam vô cùng im lặng.

Diệp Ninh không nhịn được hỏi tới: “Sao vậy Nam Nam?”

Nam Nam suy nghĩ một chút rồi nói: “Mẹ, con muốn đi thăm một người bạn.”

Diệp Ninh kinh ngạc, nhìn con trai của mình, dè dặt hỏi: “Người bạn nào?”

Nam Nam lắc đầu: “Con cũng không biết, là một ông chú thôi.”

Trong lòng Diệp Ninh nổi loạn: “Chú nào, con đã gặp mặt chưa?”

Nam Nam gật đầu, “Gặp qua rồi. Trước kia đi Trần dẫn con ra ngoài chơi, chú ấy có đi theo chơi với con, người đó rất tốt.”

Máu trong người Diệp Ninh dường như đông cứng, cô cẩn thận hỏi: “Chú này họ gì? Con gặp chú ấy khi nào, gặp mấy lần, chú ấy có nói gì không?”

Nam Nam cố gắng nhớ lại: “Trước đó đi dẫn con ra ngoài chơi, thỉnh thoảng sẽ gặp chú ấy. Về phần họ gì, con cũng không biết. Bình thường con chỉ gọi chú ấy là chú thôi à.”

Diệp Ninh hít vào một hơi thật sâu, để cho sắc mặt của mình nhìn có vẻ bình thường. Cô còn cố gắng mỉm cười một chút.

Cô sợ dọa đến con trai.

Vì vậy Nam Nam tò mò nhìn mẹ, phát hiện vẻ mặt kỳ lạ của mẹ đang đứng trước máy vi tính, rất nhanh tìm ra một tấm hình phóng đại: “Là người này phải không?”

Nam Nam chỉ liếc mắt nhìn, rồi gật đầu nói: “Đạ phải!”

Trả lời xong, cậu bé cảm thấy mặt của mẹ trắng bệch như bơ trên bánh kem.

Nhất thời cậu bé có chút sợ hãi, giống như hôm nay mẹ có chút gì đó không đúng.

Diệp Ninh cố gắng khắc chế sự run rẩy đang lan tỏa trong người, ra sức đè nén âm thanh, hỏi: “Tại sao mẹ không nghe con nói về ông chú này vậy?”

Nam Nam nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Ninh, dè dặt nói: “Con, con quên mất...”

Diệp Ninh nhìn thấy bộ dạng oan ức của cậu bé, giống như mình đã làm sai chuyện gì, nhất thời thật không nỡ lòng. Cô nhịn không được nắm chặt quả đấm, trong lòng không ngừng tự nói với mình, Nam Nam là con trai của mình, nó còn nhỏ như vậy, đây chính là con trai mình sinh ra!

Về đến nhà, Diệp Ninh lo cho cậu bé ăn cơm trước, sau đó cùng nhau đọc sách trong chốc lát. Đương nhiên Nam Nam vẫn còn nhớ tới lời đối thoại trước đó, nhìn Diệp Ninh một cái, sau đó tự mình đi sang một bên, ôm một quyển sách tới đọc. Thật ra Nam Nam là một đứa bé rất thông minh, đã có thể viết được rất nhiều chữ. Hôm nay cậu bé lục ra được một bộ . Bộ sách này nói về chuyện xưa của đám gà con trong chuồng gà.

Xem hết tranh vẽ, cậu bé lại vui vẻ nhảy sang chơi trò chơi xếp gỗ.

Diệp Ninh trở lại gian phòng, mở ra màn hình máy vi tính, lục lại hình của Tiêu Nhạc một lần nữa. Trong đầu cô lại bắt đầu suy nghĩ dồn dập, Nam Nam, con trai của cô, cô mang thai nó ra như thế nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lai lịch của cục cưng

Lúc ấy ngày nào mẹ cũng châm biếm Diệp Ninh, nói với cậu của cô, ông nuôi dưỡng nó có ích lợi gì. Nhìn mẹ ruột nó chết, nó làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, cả ngày khổ sở chường mặt, mặt mày giống như khúc gỗ không chút biểu cảm, chỉ biết đi học mỗi ngày! Đây chính là không có lương tâm!

Khi đó, cậu cũng cảm thấy không hiểu. Theo như ông, một cô bé mười ba tuổi, mẹ vừa mới mất, không phải nên khóc vài trận chứ. Nhưng hình như Diệp Ninh chưa từng chảy nước mắt.

Đối với sự hoài nghi này, Diệp Ninh không hề giải thích, cũng không biết phải giải thích như thế nào.

Trên thực tế, sự ảnh hưởng của sự kiện kia còn lớn hơn nhiều so với mức tưởng tượng của Diệp Ninh. Điều này khiến cô không thể nào có thể tiếp nhận một cuộc hôn nhân hay đoạn tình cảm nào.

Có thể nói, cặp kè với Hoắc Thần chính là dũng khí lớn nhất mà cô đã từng bộc lộ. Tuy nhiên kết cục của nó lại là như vậy. Thật sự lúc đó cô đã tiêu hao biết bao nhiêu tâm sức, có khi mệt mỏi không chịu nổi, nhưng cô vẫn kiên trì học xong chương trình học ở Mỹ rồi vội vàng về nước.

Sau khi về nước, Diệp Ninh không còn như trước nữa. Lúc ở nước ngoài, cô là sinh viên đại học kinh tế. Khi trở về nước, cô làm trong một cơ quan tài chính lớn nhất nhì thành phố B, thu nhập rất cao, tương lai rộng mở, đáng đáp xinh đẹp, thuộc loại nhân viên cổ áo vàng* của Kim Dung Nhai**.

* Nhân viên cổ áo vàng=gold collar worker: nhân viên tri thức có tay nghề cao, cùng loại với white collar (nhân viên cổ áo trắng, có chỗ gọi là nhân viên áo trắng), nhưng mới vừa bắt đầu trở nên thiết yếu cho hoạt động kinh doanh.

** Kim Dung Nhai = Financial Street: Khu vực kinh doanh tài chính tầm cỡ lớn ở Bắc Kinh.

Cô không còn là một cô bé học trò mặc chiếc áo khoác cũ rách mà bà mẹ đã từng mặc qua, hay mang đôi giày được chấp vả nhiều lần trong căn tiệm ven đường. Cô của lúc ấy trang điểm ăn mặc xinh đẹp, đi trên đường có thể đạt được tỷ lệ quay đầu nhìn tới 90%.

Khi đó, cô cũng muốn kết hôn, vì vậy có đi xem mắt. Điều kiện đối tượng xem mắt không tệ, chỉ là đối với chuyện kết hôn, Diệp Ninh có hơi kén chọn, hơn nữa, còn là một loại kén chọn kỳ quái. Chỉ cần tiếp xúc với người đàn ông nào, cô đều yêu cầu đối phương cung cấp chứng nhận độc thân và chứng nhận khám sức khỏe. Nói cô cố chấp ngây thơ cũng được, nói bệnh tâm lý cũng không sao, là người nhất định phải có chút kiên trì và thói quen. Đây chính là chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế* của Diệp Ninh.

*Rối loạn ám ảnh cưỡng chế = OCD = Obsessive-Compulsive Disorder: Người mắc bệnh này có những ý nghĩ và hành vi lặp lại một cách vô nghĩa mà không kiểm soát được.

Lúc ấy, cô đã từng đi xem mắt qua rất nhiều người, có khi gặp mặt ăn cơm trưa, ăn cơm trưa xong tiếp tục hẹn tới trà chiều.

Nghĩ tới đây, trong đầu cô chợt lóe lên một điểm như có như không.

Trong đám đối tượng xem mắt muôn hình muôn vẻ mà cô đã từng gặp qua, đã từng có một người có cặp mắt giống như Tiêu Nhạc vậy.

Đó là một buổi chiều, sau khi tranh thủ xong một cuộc hẹn, cô vội vàng chạy tới quán trà đã hẹn trước. Đạo này, cứ uống trà là đến quán cà phê, nhưng vị này hẹn chính là quán trà, kiểu quán trà Trung Quốc.

Diệp Ninh không hề có chút ấn tượng về hình dạng của đối phương như thế nào, chỉ nhớ rõ trong quán trà cổ kính, hình như người đó đã đội thật lâu. Khi thấy cô tới, cặp mắt kia u ám, cứ như vậy lặng lẽ nhìn cô.

Đó là một loại hơi thở vừa đè nén vừa khát vọng, tỏa ra đã tâm bưng bưng, mang theo mùi vị xâm lược nồng nặc, giống như anh ta vừa nhìn thấy bạn là có thể khiến bạn không thể nào chạy trốn được.

Nếu không phải bởi vì loại cảm giác hồng bét bị người khác nhìn chằm chằm không hề che giấu này, thì Diệp Ninh đã thích đàn ông không đeo mắt kính rồi.

Lúc ấy, Diệp Ninh vừa nhìn thấy người này thì trong lòng phát hỏa, hận không thể trực tiếp xoay người bỏ đi.

Chỉ là từ lúc còn nhỏ, cô đã học được cách đè nén tâm tình của mình rất tốt. Cho nên cô đã mỉm cười, cười một cách thành nhiên, hoàn toàn xem mặt người kia như vô hình.

Sau đó bọn họ đi vào quán trà, vừa uống trà vừa hỏi thăm hoàn cảnh của đôi bên.

Diệp Ninh lên tiếng trước, giới thiệu đại khái tình trạng của mình. Tiếp theo sau đó tới phiên người kia, hình như đối phương đã kể chút đỉnh về mình, gây dựng sự nghiệp ra sao. Nghe đâu là người tốt nghiệp đại học hạng hai, sau khi tốt nghiệp đại học lại không đi làm mà mở công ty ở thành phố B, cuối cùng rất thành công. Thật ra người kia không nói nhiều, chỉ nói sơ qua về việc gây dựng sự nghiệp. Người này nói năng vụng về, cái loại tổng quát vài ba câu, giống như lời giới thiệu vừa nghiêm túc vừa khô cứng trong bách khoa Baidu. Thậm chí Diệp Ninh đã từng nghĩ qua, có phải anh ta muốn rút lui?

Trong lòng Diệp Ninh dường như không nghe được gì khác ngoài mấy chữ đơn giản kia: Dã tâm bùng bùng, đầu cơ trục lợi, con bạc may mắn.

Thời kỳ đó, so với những người khác, nhà đầu cơ đạt được thành công dễ dàng hơn.

Diệp Ninh vừa nghĩ tới đây, vừa bắt đầu cân nhắc, lần xem mắt kế tiếp là lúc nào? Lần sau cô nên sàng lọc đối tượng xem mắt kỹ càng hơn, không thể không đeo mắt kính, mắt không được quá lớn...

Nhưng vào lúc đó, ngược mắt lên, cô cảm giác được người kia đang lặng lẽ chăm chú nhìn mình, bình tĩnh nhưng bắt mắt.

Giống như anh ta biết mình không hề tập trung.

Tâm tư của anh ta vô cùng nhạy bén, nhìn thấu nội tâm của mình một cách dễ dàng.

Một giây kia, Diệp Ninh liên sinh lòng cảnh giác, chỉ là nhớ tới người này vừa rồi nói năng vụng về, rốt cuộc cô cũng không nhận được, bật hỏi: “Tôi rất tò mò, làm sao anh thuyết phục được người đầu tư, thu được vốn mạo hiểm?”

Ánh mắt người đối diện nhìn thẳng vào cô, im lặng thật lâu. Bởi vì cặp môi hơi nhếch lên mà có vẻ có chút bẽn nhẹn, chậm rãi thốt lên một câu: “Cô có thể nhìn bản kế hoạch của tôi.”

Lúc ấy Diệp Ninh đã nhận không được bật cười. Đã lâu lắm rồi cô chưa từng được cười như vậy.

Cô cười đến nỗi chảy nước mắt. Bởi vì nước mắt mà tầm mắt trở nên mờ nhạt. Tuy nhiên, cũng vì hơi nước này mà hình ảnh trở nên rõ ràng, để cô nhìn thấy đối phương một lần nữa.

Dưới ánh sáng mờ lung trong quán trà, cặp mắt vốn âm u sâu thẳm đến khó hiểu lại mang theo chút vui vẻ nóng bỏng nhìn mình chăm chú.

Đây là một người rất mẫu thuẫn, vụng về luống cuống, rồi lại tâm tư sắc bén, từ ngữ thiếu thốn nhưng lại dường như thâm trầm khó hiểu.

Tối đó về đến nhà, hình như người kia đã gửi cho mình một tin nhắn, trên đó có viết: “Có thể tiếp tục kết giao hay không?”

Diệp Ninh tưởng tượng ra bộ dạng vụng về của anh ta gõ từng chữ một, đưa tay ra, nhẹ nhàng xóa đi tin nhắn này.

Cô không thích đàn ông không đeo mắt kính, đã nhắc qua rồi.

Diệp Ninh của bảy năm sau đang yên lặng đứng nhìn con trai của mình chơi xếp gỗ.

Ánh mắt tan tác nhớ lại cuộc xem mắt với người kia. Ánh mắt người đó có điểm giống như Tiêu Nhạc. Còn đáng về, có giống hay không? Hiện giờ Diệp Ninh nghĩ không ra.

Chỉ là cô còn nhớ, từ đó về sau, cô thật sự không thể nào xem mắt được nữa, có cố gắng cũng không có ý nghĩa.

Diệp Ninh là một người rất soi mói, soi mói đến nỗi mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, soi mói tới nỗi đối tượng xem mắt quá xấu hổ mà trở thành giận dữ, mắng nhiếc Diệp Ninh là cực phẩm.

Thật ra thì đối tượng xem mắt của cô yêu cầu rất cao. Có lẽ trai gái ưu tú thành thị đều thông qua loại phương thức tiếp xúc này, mắt nhìn đầu tiên chính là thái độ thù địch và đánh giá soi mói.

Vì vậy Diệp Ninh mệt mỏi, không đi xem mắt nữa.

Cô không xem mắt nữa đi làm đều đặn, tao nhã tài trí, xinh đẹp hào phóng, cần cù chăm chỉ làm việc, trở thành trụ cột của nhóm hạng mục. Thậm chí, cô còn thường xuyên làm thêm giờ, làm thêm giờ cho tới 10 giờ, có khi 11 giờ tối.

Nhưng sau khi làm thêm giờ, cô lại không muốn về nhà.

Cô thuê nhà trọ, lạnh lùng hắc ám. Cô thường ngồi một mình ôm chăn chờ trời sáng.

Cô cần một mối tình muôn màu muôn vẻ.

Vì vậy, cô cởi áo sơ mi quần dài ban ngày đi làm ra, thay vào một bộ váy có phong cách một trời một vực so với ban ngày, chạy đến quán rượu uống rượu.

Mỗi ngày cô đều uống rất nhiều rất nhiều rượu, nhưng càng uống đầu óc lại càng tỉnh táo.

Diệp Ninh vẫn cảm thấy, tâm tư của mình đen tối vận vẹo. Cô vẫn luôn giấu mình đằng sau tảng băng giá lạnh, nhưng thật ra cô cần tất cả động lực để thoát ra.

Có lẽ sự tổn thương do Hoắc Thần gây ra còn lớn hơn so với mức tưởng tượng của cô. Về mặt tình cảm, cô vẫn không phải là người dửng dưng nhất. Thật vất vả bước ra được một bước, cô lại bị người ta hung hăng đập vào đầu một cái.

Hình như hơn nửa năm, Diệp Ninh đắm chìm trong men say, uống đến khi say khướt rồi mới về nhà. Ngày hôm sau ôm đồng hồ báo thức bò dậy, tiếp tục đi làm, tiếp tục liều mạng vì công việc.

Đây là một bí mật không ai biết đến.

Mãi cho đến khi xảy ra sự kiện kia.

Hôm đó, Diệp Ninh uống say tỉnh về nhà, nhưng có một người đầu tóc húi cua đi tới. Diệp Ninh không hề nhìn rõ bộ dạng của đối phương, chỉ biết anh ta đang nheo nheo mắt nhìn mình.

Thật ra thì thỉnh thoảng Diệp Ninh cũng gặp phải vài người quấy rầy mình, chỉ là những người đó biết khó mà lui. May mắn cho cô, cô chưa từng gặp chuyện phiền phức.

Lần này, cô nghiêng đầu nhìn chằm chằm người kia, cảm giác có phải người kia cũng sẽ biến mất hay không.

Vấn đề là anh ta không hề biến mất.

Tiếng nhạc và tiếng gào thét điên cuồng chung quanh, ánh đèn chớp tắt, không biết tại sao đầu óc Diệp Ninh biến đầu mất tiêu, bỗng nhiên cô muốn phóng túng một phen.

Cô không muốn kết hôn, nhưng cô muốn có một đứa con.

Vì vậy cô khoác tay người kia: “Anh kết hôn chưa, có bạn gái không?”

Đối phương vội vàng lắc đầu: “Không có.”

Diệp Ninh đè nén sự nôn mửa muốn phun ra ngoài, tiếp tục bình tĩnh hỏi anh ta: “Cơ thể mạnh khỏe chứ?”

Ánh mắt đối phương tỏa sáng: “Mạnh khỏe, mạnh khỏe. Tôi kiểm tra sức khỏe đúng hạn kỳ...”

Vì vậy hai người ăn nhậu với nhau, Diệp Ninh đi theo người kia ra khỏi quán bar, lên thẳng xe taxi, đi tới khách sạn.

Trên đường đang đưa, Diệp Ninh vô cùng khó chịu, xe taxi vừa dừng lại trước mặt một khách sạn, cô gục xuống ven đường nôn ọe. Còn người kia vì vậy mà ôm lấy hông của cô từ phía sau, hơn nữa cặp tay kia bắt đầu lục lọi trên người cô.

Mặc dù lúc đó cô say ngất ngư, nhưng vẫn còn cảm giác, liều mạng đẩy người kia ra, vừa đẩy vừa lấp ba lấp bấp nói như niệm chú: “Anh có chứng minh độc thân không, có thể chứng minh sức khỏe không...”

Nhưng người kia làm gì còn để ý tới những lời nói ngu ngơ của cô chứ, trực tiếp ôm cô không buông, sau đó hôn lên miệng của cô.

Diệp Ninh ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc trên miệng đối phương, lập tức khôi phục lại chút lý trí, liều mạng đẩy người kia ra.

Nhưng hiển nhiên cô đã chọc tức anh ta.

Năm đó Diệp Ninh quá đơn thuần ngây thơ, hoàn toàn không hiểu, con gái như cô xuất hiện ở những nơi như thế này là có ý nghĩa gì, cũng như cô vô cùng may mắn, cho rằng tất cả chung quanh đều an toàn vô hại như vậy.

Lúc đó đối phương nổi giận lên, trực tiếp đè cô lên tường, bắt đầu động tác thô bạo.

Diệp Ninh cũng phát cáu, giờ tay lên tát đối phương một cái thật mạnh, cầm điện thoại di động vùng vẫy muốn báo cảnh sát.

Tuy nhiên, điều này lại khiến đối phương phản kích mãnh liệt hơn, hung tợn đè cô lên tường.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ký ức chấp vạ

Lúc Diệp Ninh vừa nghĩ tới đây, trên mặt cô không còn chút máu tươi nào, trắng bệch như tờ giấy.

Cô dõi mắt nhìn chằm chằm màn hình vi tính, trên màn hình là khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan sâu sắc, đang từ từ biến thành huyền ảo trước mặt cô, chia ra thành nhiều hình dạng. Những hình dạng này giống như đèn kéo quân chớp tắt soi rọi vô số hình ảnh trong quá khứ của cô, cuối cùng hợp lại thành người giống như trên màn ảnh máy vi tính.

Vô số ánh mắt, lạnh lùng mà khinh bỉ, đồng tình nhưng lại bất đắc dĩ, nóng bỏng mà ấm áp, âm u nhưng lại bi thương, khát khao nhiệt tình. Nhiều ánh mắt như vậy hội tụ cùng chung một chỗ, tạo thành một chùm ánh sáng, chiếu ngay khuôn mặt này, khiến cho gương mặt lâu nay luôn là bóng mờ ảo ảnh hiện ra rõ ràng trước mắt.

Vào giờ phút này, rốt cuộc cô cũng nhớ ra rồi.

Vào thời điểm cô trần trụi nửa người trên ngo ngậy trên mặt đất giống như loài bò sát, có một cậu bé khoảng 13 tuổi đang đứng cứng ngắc cách đó không xa siết chặt nắm tay, trong ánh mắt lạnh lùng chứa đầy sự đấu tranh.

Lúc cô run lẩy bẩy trong chiếc áo khoác cũ rách xếp hàng chờ mua cơm trưa giữa trời đông gió rét, có một thiếu niên cao gầy xa lạ đang đứng bên cạnh nhìn mình, lạnh lẽo mà yên tĩnh.

Lúc cô không chút biểu cảm đứng trước máy chụp hình thì người thiếu niên kia siết chặt áo khoác trong tay, ánh mắt ấm áp nhưng lại bi thương.

Về sau còn có lúc hoa Liên Kiều nở rộ dưới lầu ký túc xá cổ kính, rừng phong hùng hực khi thể bên bán cầu Tây xa xôi, người đàn ông luôn xuất hiện đúng lúc, dùng giọng nói ấm áp cô đơn an ủi mình, đều chính là anh.

Suýt chút nữa cô phải vào tù, luật sư hạng nhất thành phố B đã nói, bạn của cô nhờ người tới đến biện hộ cho cô...

Cô mang thai chần chừ lưỡng lự, trung tâm dưỡng thai nước ngoài nói, ở đây chúng tôi cung cấp phục vụ toàn bộ...

Cô vì hộ khẩu của cục cung mà phiền não, nhân viên cục dân chính nói, hộ khẩu này có thể giải quyết, lúc nào cũng có trường hợp đặc biệt...

Cô muốn mua một căn hộ ổn định cuộc sống cho cục cung, người đại lý nói, chúng tôi cần bán gấp...

Cô muốn đầu tư vào một cửa hàng mặt tiền, trung tâm mua bán nói, mặt tiền cửa hàng này giảm giá...

Cô cần một người vú em, chị Trần nói, chị không muốn làm ở Nguyệt Tẩu nữa, muốn ở lại đây chăm sóc Nam Nam...

Cô cần một người quản lý cửa tiệm, Tiểu Nhục nói, em muốn kinh doanh một quán cà phê...

Cục cung phải vào nhà trẻ, hiệu trưởng nhà trẻ nói, vừa đúng lúc danh sách của trường có thêm một chỗ trống...

Đầu Diệp Ninh nhức như búa bổ, cả người run rẩy. Cô đã từng vì say rượu mà trí nhớ mơ hồ, nhưng lúc này tất cả trở nên vô cùng rõ ràng.

Đây chính là bí mật mà cô đã cất giấu bao năm qua, không người nào biết tới.

Cô bỗng dung bình tĩnh, giống như vừa nhớ ra điều gì, nhất thời kêu lên một tiếng, vội vàng nhảy dựng lên, đẩy cửa chạy sang phòng Diệp Nam.

Phòng kế bên được trang trí vô cùng ấm áp, trên tường dùng nước sơn bảo vệ môi trường, vẽ đủ loại thỏ con, chó con mà em bé nào cũng thích, nhìn con nít rất dễ thương.

Năm đó Diệp Ninh mang thai ngoài ý muốn, sau khi trở về vội vã đi mua căn hộ. Vừa đúng lúc căn hộ này cần bán gấp, tất cả mọi mặt đều rất hài lòng, cho nên cô mua liền.

Lúc này đây, tiểu soái ca Nam Nam đang quỳ nằm trên sàn nhà trong phòng ngủ. Trên sàn nhà trải một tấm đệm giải trí, vẫn là tấm đệm mà cậu bé đã bỏ chơi từ nhỏ. Cô nhìn thấy bên cạnh cậu bé để một đồng cái đặt Lego, còn cậu bé thì đang tập trung tinh thần hí hoáy.

Đa số thời gian cậu bé rất hiểu chuyện, làm một cậu bé vô cùng ngoan ngoãn, say mê làm một chuyện gì đó, giống như xếp hình Lego, hơn nữa còn đắm chìm trong đó.

Hiện tại cậu bé đang ráp đặt nền móng của một căn lầu, loay hoay tìm cách làm sao để xây tiếp.

Diệp Ninh đè nén tâm tư đang nổi loạn, cố gắng dùng suy nghĩ bình tĩnh nhất quan sát con trai của mình.

Con trai cô 6 tuổi, bộ dạng ưa nhìn, trán cao, lông mày có nét, hai mắt trong suốt sáng ngời, là một cậu bé có loại phong cách ăn mặc thu hút không biết

bao nhiêu sự hâm mộ của các bậc cha mẹ.

Lúc này đây, cặp mắt mặt mũi đầy chực nở của Diệp Ninh bỗng dưng trở nên nhạy cảm quá mức.

Cô nhạy cảm bất được không ít chi tiết trên người Diệp Nam mà càng nhìn càng hiểu rõ. Trên căn bản, Nam Nam chính là bản sao của Tiêu Nhạc!

Nam Nam là con trai của Tiêu Nhạc hay sao?

Dường như Diệp Ninh vừa cắn môi mình đến chảy máu.

Cô ra sức siết chặt quả đấm, kiềm chế cơ thể mình không được run rẩy.

Cô cứ cho rằng tất cả đều là bí mật một mình cô biết được, cho rằng Nam Nam chính là sự tồn tại tốt đẹp nhất mà ông trời đã ban cho cô, là thiên sứ chỉ thuộc về cô mà thôi. Nhưng bây giờ thì sao, rốt cuộc từ trước tới giờ, sau lưng mình đều có cặp mắt nhìn thấy tất cả, giống như ánh mắt của Thượng Đế vậy, cúi nhìn nhất cử nhất động của mình!

Ngay cả sự tồn tại của Nam Nam cũng là cố ý an bài.

Rốt cuộc anh ta đã âm thầm quan sát mình bao nhiêu năm rồi mà có thể thao túng cuộc sống của mình như thế này.

Vừa lúc đó, Nam Nam ngẩng đầu lên, bối rối nhìn mẹ đang nhìn mình chăm chăm: “Mẹ, tại sao mẹ nhìn con như vậy?”

Diệp Ninh kiềm chế hai chân phát run của mình, thoáng cái đôi chân tê liệt, ngã xuống trên đệm, cô với tay cầm lấy tay con trai mình:

“Nam Nam, không có gì, chỉ là đột nhiên mẹ nhớ con thôi.”

Nam Nam càng thêm buồn bực, nghiêng đầu cứng nhắc: “Nhưng mà mẹ, sao tay của mẹ lại lạnh như vậy?”

Cậu bé nắm chặt tay của mẹ, nhẹ nhàng chà xát giúp cô sưởi ấm: “Còn nữa, mới vừa rồi mẹ nhìn con kỳ lạ lắm có biết không, mẹ không nhận ra con à?”

Lỗ mũi Diệp Ninh cay cay, bất chợt muốn khóc, chỉ là đã lâu lắm rồi cô đã không khóc.

Cô lập tức ôm chặt con trai, ôm thật chặt: “Nam Nam, con là con trai của mẹ, phải không?”

Nam Nam bị mẹ ôm hơi đau, cậu bé càng thêm xác định hôm nay mẹ có gì đó không ổn, nhưng cậu bé cũng chỉ khéo léo gạt đầu: “Dạ phải, Nam Nam là con trai cưng của mẹ, mẹ là mẹ cục cưng của Nam Nam!”

Diệp Ninh ôm con trai không buông. Đứa trẻ mới mấy tuổi đầu, cơ thể mềm mại, ôm vào lòng có loại cảm giác được cậu bé toàn tâm toàn ý ý lại. Cô yêu con mình, trên đời này có nhiều người như vậy, người cô yêu duy nhất chính là con trai.

“Nam Nam, vừa rồi mẹ đột nhiên mơ thấy một giấc mơ, mơ tới cảnh Nam Nam rời khỏi mẹ.”

Nam Nam nhún nhún mày, càng thêm hiếu kỳ nghĩ thầm, vừa rồi mẹ có ngủ à, tại sao có thể nằm mơ? Không ngủ cũng làm mộng được?

Nhưng cậu bé cảm giác tay của mẹ rất lạnh, nên không hỏi lại, mà là vòng tay ôm lấy cổ mẹ: “Mẹ, tại sao con lại rời xa mẹ? Mẹ là mẹ của con, nếu con rời xa mẹ sẽ không có mẹ bên cạnh nữa.”

Diệp Ninh cũng suy nghĩ giống vậy, bóp bóp lỗ mũi cay cay của mình, nhưng cô vẫn ôm con trong lòng. Cứ như vậy ngồi ôm cả buổi, cuối cùng cô cũng buông con ra.

Nhìn mấy cái đặt Lego trên mặt đất, cô hỏi con trai: “Trước kia Nam Nam nói muốn mua bộ Star Wars Millennium Falcon mà phải không?”

Nam Nam gật đầu lia lịa: “Đúng vậy đúng vậy ạ mẹ!”

Thật ra trong nhà có nhiều lắm, từ khi còn nhỏ đã sưu tầm hàng loạt, cho tới bây giờ những hạt nhỏ này đã chất đầy rương, cho nên lúc Nam Nam hỏi mua bộ Star Wars, Diệp Ninh đã không đáp ứng. Một bộ thôi mà đã hơn hai ngàn đồng, để trong nhà thì chiếm chỗ, dọn dẹp càng phiền toái. Nếu thật sự muốn chơi, ngoại trừ nhiều trung tâm giáo dục mầm non và trung tâm giải trí ra, còn có rất nhiều chỗ để chơi, chỉ là chuyện xử lý mấy tấm thẻ thôi.

Thấy Diệp Ninh không lên tiếng, Nam Nam ngẩng đầu lên len lén quan sát mẹ, ánh mắt sáng quắc như tên trộm. Cặp môi nhỏ nhắn xinh đẹp của cậu bé không nhin được, cong lên mỉm cười, dè dặt dò xét mẹ: “Mẹ, mẹ muốn mua cho con hả?”

Giọng nói của cậu bé mềm mại khéo léo, làm nũng lấy tay ôm cổ Diệp Ninh.

Bộ dạng bé con như thế này, Diệp Ninh làm gì có thể cự tuyệt được, nhất thời gật đầu: “Được, tháng sau sinh nhật con, đó là quà sinh nhật của con nhé.”

Thiếu chút nữa Nam Nam nhảy dựng lên, dụi toán loạn vui vẻ như chấn tỉnh con trong lòng mẹ: “Mẹ thật tốt! Con yêu mẹ!”

Nói xong ‘chụt’ một cái, hưng hăng hôn lên miệng Diệp Ninh.

****

Nói chuyện chơi với Nam Nam một hồi lâu, cô ôm con nằm xuống ngủ chung.

Kể từ khi Nam Nam được 4 tuổi, cậu bé đã tự ngủ một mình.

Hiện tại vất vả lắm mới có thể được mẹ thơm phức ôm vào lòng, Nam Nam có chút hưng phấn, chôn đầu trong hõm vai của mẹ thì thầm nói chuyện một hồi lâu, cuối cùng mới vui vẻ thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

Diệp Ninh ngo ngác nằm ở đó, nhìn lên trần nhà trong bóng tối, cố gắng nhớ lại tình hình đêm đó, một đêm cuồng loạn phóng túng, một người đàn ông khiến cô không dám nghĩ tới.

Cô cố gắng chấp vạ mớ trí nhớ hỗn độn rách nát, hồi tưởng lại đêm hôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Anh cao cao tại thượng, chưa bao giờ hiện hình

Đêm hôm đó, lúc cô liêu mạng giấy giữa la to, đột nhiên có một bóng đen xông tới. Anh ta mạnh mẽ vô cùng, giống như đã bị đè nén rất lâu đột nhiên bộc phát.

Anh ta vừa nhào tới, việc đầu tiên là tóm gọn gã đàn ông có ý đồ xấu kia, sau đó đâm vào mặt hắn ta hai cú, đánh đến khi hắn ta té xuống đất rồi đá thêm mấy cú nữa.

Sức lực anh ta thật kinh khủng, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lùng, ánh mắt tràn đầy phần nộ hận không thể rèn sắt thành thép.

Anh ta tới bên cạnh, siết chặt cánh tay của Diệp Ninh, bóp Diệp Ninh đau vô cùng. Chỉ là lúc này Diệp Ninh đang say, cho nên cô không hề sợ.

Lúc ấy cô đã nghiêng đầu sang một bên quan sát người kia, lầm bầm nói, tôi ghét anh, ghét anh vô cùng...

Sắc mặt người kia tái xanh, nắm lấy cổ tay cô, dường như siết cô muốn phun máu, cắn răng nghiêng lợi hỏi cô: “Ngu ngốc, rốt cuộc em học nhiều quá rồi ngu, hay là ở Mỹ ngây ngốc mấy năm nên thiếu não rồi hả?! Em cho rằng đây là nước Mỹ à, ai cũng đàng hoàng không dám giờ trò!? Em nghĩ rằng đàn ông mang em tới đây là để làm gì?! Tôi thật sự hận mình không bóp chết em ngay lập tức! Phải dạy em lại mới được!”

Nói đến đây, trong mắt anh ta tràn đầy điên cuồng tàn bạo. Thậm chí lúc ấy Diệp Ninh có cảm giác anh ta sẽ xé nát mình ra bất cứ lúc nào.

Bất quá Diệp Ninh không bỏ chạy, bàn chân phía dưới mềm nhũn, trực tiếp ngã nhào vào ngực người kia.

Đường phố rất lạnh, cô lại mặc không nhiều, trong lòng người đàn ông kia thật ấm áp.

Lòng ngực người đàn ông đập phồng dữ dội, cơ thể anh ta cương cứng, nhưng lại rất ấm áp. Lúc Diệp Ninh nhào tới, anh ta cương cứng như một tảng đá, chỉ là rất nhanh sau đó, anh ta vươn tay ra, mạnh mẽ mà trầm tĩnh, quấn chặt lấy cô. Sau đó anh ta cúi đầu, hơi thở dồn dập, bắt đầu hôn cô.

Trên miệng anh cũng có mùi thuốc lá, nhưng thật kỳ lạ, Diệp Ninh lại không cảm thấy chán ghét.

Cô ngửa mặt đón nhận nụ hôn của anh ta. Dưới ánh đèn trong đêm khuya, cô cố gắng mở to mắt ra nhìn anh.

Hơi thở anh ta rối loạn, môi răng tràn đầy khao khát.

Cô vừa thờ hồng học vừa nhin không được nói, “Tôi không thích cặp mắt của anh...”

Anh nâng tay lên, che kín mắt của cô, sau đó hơi nghiêng đầu, tiếp tục hôn lên môi lên mặt của cô một cách đói khát.

Những chuyện sau đó trí nhớ thật mơ hồ, chỉ nhớ rằng cô kêu đau, đẩy anh ra, nhưng anh quá mạnh mẽ, cô đẩy gì cũng không lay chuyển được anh. Sau đó nữa thì cô bắt đầu điên cuồng theo anh.

Ngày hôm sau, đầu cô đau như sắp nứt ra, đang mê man ngủ thì dường như có giọng nói khàn khàn ấm áp nói bên tai mình, “Em ngủ tiếp đi, tôi đi mua đồ ăn sáng cho em, còn có thuốc nhức đầu.”

Sau đó, cô cảm giác được một bàn tay có chút thô ráp vuốt nhẹ lên gò má của mình, tiếp theo đó là âm thanh mở cửa ra rồi đóng lại, tiếng bước chân của người đàn ông từ từ xa dần.

Cô vội vàng mở mắt ra, xuống giường, rón ra rón rén mặc quần áo vào, bỏ chạy.

Cuộc sống sau đó, con đường của cô chỉ có hai nơi, công ty và nhà trọ, chưa bao giờ cô dám đi ra ngoài, thậm chí cô tắt luôn cả điện thoại di động. Cũng vừa lúc đó, tổ hạng mục nhận được một hạng mục lớn, là lực lượng chính nòng cốt của tổ, dường như cô làm ngày làm đêm, bận rộn tới nỗi mỗi ngày chỉ ngủ ba bốn tiếng đồng hồ.

Sau khi hạng mục chấm dứt, cô liền chạy ra nước ngoài du lịch.

Du lịch trở về, khủng hoảng kinh tế bộc phát, ngành tài chính hỗn loạn, mà hạng mục cô phụ trách trước đó đưa ra thị trường xảy ra chuyện không may, ảnh hưởng rất lớn. Toàn bộ tổ hạng mục đều phải tiếp nhận điều tra, cô cũng bị nhốt tạm thời.

Điều vô cùng may mắn chính là, lúc ấy cô ra nước ngoài du lịch sớm một chút, cho nên dưới sự giúp đỡ của luật sư, cô được rửa sạch quan hệ.

Sau đó cô phát hiện mình mang thai.

Diệp Ninh giờ tay lên, che đi hai mắt của mình, giống như người đàn ông đêm đó đã làm. Sau khi che mắt lại, cô không nhìn thấy gì hết, nhưng những giác quan khác dường như trở nên nhạy bén hơn.

Có phải anh ta biết mình không thích ánh mắt của anh ta không?

Vào giờ phút này, trong đầu của cô rất tỉnh táo, những chuyện đã từng xảy ra trở về rất rõ nét, rõ ràng như bộ dạng say ngủ yên lành hạnh phúc của con trai.

Cô cúi đầu, ngưng mắt nhìn đứa bé chính mình sinh ra.

Cục cưng của cô, là tất cả chỗ dựa và hi vọng của cô.

Những năm gần đây, cô cứ cho rằng cục cưng là do mình sinh ra, cũng do tự mình nuôi dưỡng. Hôm nay quay đầu trở lại thì mới hiểu được, sau lưng mình luôn có một đôi bàn tay thần bí và mạnh mẽ.

Diệp Ninh cẩn thận di chuyển cánh tay của mình, đặt đầu cục cưng lên gối, sau đó cô nhẹ nhàng bước xuống giường, đi tới phòng sách.

Trong phòng sách, cô mở máy vi tính ra, ngớ ngẩn không biết muốn làm cái gì. Cô nhớ lại bộ phim, không nhận được mở ra xem lại.

Khi cô xem tới đoạn cuối cùng, lúc nhìn thấy nam chính khổ sở, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải rời khỏi thế giới hư cấu này, cô vô ý thức nắm chặt con chuột.

Cô đóng laptop lại một cái ‘cạch’, hai tay khoanh lại ôm chặt mình, bồi hồi lưỡng lự nửa đêm trong phòng khách. Nhưng khi vừa ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy tấm ảnh trên tường đối diện.

Trên tường có rất nhiều hình của cô và Nam Nam, trong đó còn có một tấm phóng đại, là hình chụp ở công viên Disneyland, phía sau khách du lịch nhiều như dật cừi.

Ánh mắt của Diệp Ninh lặng lẽ rơi trên người một người khách du lịch trong cảnh nền. Cô run rẩy đến gần, quỳ trên ghế sa lon nhìn tấm hình này.

Trong cảnh nền Disneyland, người kia đứng ở đằng xa nhìn mình và Nam Nam, rõ ràng đó chính là cặp mắt đã theo dõi cô không biết bao nhiêu lần.

Hai chân cô mềm nhũn ra, bỗng chốc té ngã trên ghế sofa.

Toàn thân cô rét run, từ lòng bàn chân đến chân tóc. Mỗi mạch máu trong từng lỗ chân lông co rút lại kịch liệt.

Ngày hôm sau, cô bị bệnh.

Sốt cao không giảm, cô nghe được giọng nói non nớt của Nam Nam lo lắng không ngừng, cảm giác được chị Trần đo nhiệt độ, mớm thuốc cho cô. Nhưng nhiệt độ cao lại ảnh hưởng đến trí óc của cô, trong hoảng hốt, cô nhớ lại năm đó vừa sinh Nam Nam, cô cũng bệnh qua một lần. Khi đó đã từng có một đôi bàn tay ấm áp nhưng thô ráp vuốt ve trán của cô.

Cô vẫn cho rằng mình đã nằm mơ, hoặc đó chỉ là chị Trần...

Sốt cao kéo dài hơn bốn ngày mới từ từ thuyên giảm.

Sau khi tỉnh lại, cô phát hiện mình phải đối đầu với rất nhiều chuyện. Căn tiệm đối diện khai trương một tiệm cà phê mới, sách lược giá thấp khởi đầu tranh giành buôn bán. Buôn bán của tiệm xuống dốc không phanh, Tiểu Nhược không còn kể sách nào khác. Di Tôn, đồng hương cũ ở sát vách, gọi nhiều cú điện thoại, nói cháu gái của bà đã tới Bắc Kinh, hi vọng Diệp Ninh có thể chăm sóc dùm. Bên nhà trẻ nói muốn tổ chức trại hè, muốn cô ghi danh gấp, nếu không sẽ không được đi. Còn có mẹ của Đồng Đồng và các người đó đã bắt đầu ghi danh tiểu học. Tháng Sáu sắp hết rồi, nhà trẻ cũng sắp tốt nghiệp, cần phải bắt tay vào việc chuẩn bị chọn trường tiểu học nào trong mùa hè này.

Bình thường, những chuyện như thế này không tới nỗi hỗn loạn lắm đâu, nhưng bọn chúng tranh nhau kéo tới trong lúc cô bị bệnh, khiến cho đầu cô đau chịu không thấu.

Cô cắn răng, gọi Nam Nam đến trước.

Mấy ngày này cậu bé không đi nhà trẻ. Mẹ bị bệnh, cậu bé vẫn ở bên cạnh chăm sóc giúp đỡ, bưng trà dâng nước, thoáng cái biến thành giống như người lớn.

Diệp Ninh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bã ỉu xiu của Nam Nam, theo bản năng rất muốn vuốt đầu cậu bé, nhưng bệnh vừa mới khỏi, cô sợ lây bệnh cho con, nên không dám đụng.

Cô cười yếu ớt, “Nam Nam, mẹ có chuyện muốn bàn với con.”

Thường ngày, lúc nào cô cũng dùng phương thức dân chủ bàn chuyện với cậu bé. Hiện tại, trong lòng cô đang ấp ủ chuyện muốn thay đổi sinh hoạt của sống của cô và Nam Nam, cho nên cô muốn bàn bạc với con trai trước.

Nam Nam gật đầu: “Mẹ nói đi, chuyện gì ạ?”

Sau khi cân nhắc từ ngữ, rốt cuộc Diệp Ninh mở miệng: “Mặc dù mẹ đã 30 tuổi, là người lớn, học hành cũng nhiều, nhưng có đôi khi mẹ thấy mẹ rất ngây thơ. Vừa ngây thơ vừa cố chấp và ích kỷ, cho nên mẹ biết mẹ quyết định chuyện gì, những chuyện này sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của con.”

Cô sờ sờ cổ họng khô khốc rồi nói tiếp: “Nếu như về sau mẹ không có khả năng mua cho con mấy ngàn đồng đồ chơi Lego, cũng không có cách nào cho con vào trường tiểu học tốt nhất, thậm chí còn có thể_____”

Cô nói một cách khó khăn: “Thậm chí còn có thể phải tước đi quyền lợi sinh hoạt tốt nhất cho con, con có trách mẹ không?”

Nam Nam nghe được cái hiểu cái không, nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi nói: “Mẹ, con không còn là con nít nữa, mặc dù con rất thích Lego, nhưng bây giờ con có rất nhiều rồi, mẹ không cần mua cho con. Chờ đến khi con lớn lên, con kiếm tiền rồi mua, đến lúc đó hai mẹ con mình chơi với nhau. Còn chuyện đi học, không phải trường học trước kia của con cũng giống vậy thôi sao, chỉ cần con học hành chăm chỉ, nhất định trong tương lai sẽ kiếm rất nhiều tiền.”

Diệp Ninh cười, nhìn con trai, thấp giọng hỏi: “Tại sao con chưa từng hỏi qua, cha con ở đâu?”

Ánh mắt trong suốt của Nam Nam khẽ chớp, cậu bé cúi thấp đầu, suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Không phải cha con ở Mỹ sao? Mẹ đã từng nói mà.”

Diệp Ninh mặt mày nhăn nhai lại.

Người kia luôn luôn tồn tại trong cuộc sống của cô, xâm nhập vào cuộc đời của cô, thậm chí ngay cả cốt nhục thân thiết nhất của cô cũng cùng chung huyết mạch với anh ta, nhưng tại sao cho tới bây giờ, anh ta vẫn luôn giữ vững im lặng?

Nếu như không phải trong lúc vô tình phát hiện được, nếu như không phải anh ta ngã bệnh, mất đi hết tất cả không chế lúc ban đầu, thì không phải đến khi mình tóc trắng bạc phơ vẫn còn u mê không biết gì, tiếp tục sống trong một thế giới mà người khác cố tình tạo ra hay sao?

Rốt cuộc Diệp Ninh cũng không thể thốt ra lời. Nam Nam vẫn còn bé, cho dù nó có về trường thành sớm, nhưng cuối cùng vẫn là ngây thơ đơn thuần. Con nít không có tội, làm sao cô có thể giải thích cho nó hiểu một chuyện quái dị như vậy? Cô phải giải thích như thế nào đây khi cha của nó vẫn luôn quanh quẩn đầu đây, lúc nào cũng quan sát nó, nhưng lại cao cao tại thượng, chưa bao giờ hiện hình?

Diệp Ninh ngo ngoậy ngồi dậy, chuyện cô nên làm chính là kêu chị Trần tới đây.

“Chị Trần, không phải chị nói muốn dẫn Nam Nam đi gặp người bạn kia của chị sao? Hôm nay chị dẫn nó đi đi.”

Ai ngờ chị Trần lại lắc đầu, tầm mắt xa xôi, than thở: “Bạn chị hiện đang ở bệnh viện, cậu ấy nói cậu ấy không muốn gặp bất cứ ai.”

Diệp Ninh ‘à’ nhẹ một tiếng, nhìn chị Trần, lại thấy chị Trần cuống quýt tránh né ánh mắt.

Cô chợt cười: “Chị Trần, mấy năm nay, em cảm ơn sự giúp đỡ của chị, nhưng bây giờ Nam Nam đã lớn, sau này có lẽ em không thể nào trả nổi tiền lương cho chị, cũng không muốn vì vậy mà thiệt thòi cho chị.”

Chị Trần hoảng hốt, vội vàng nói: “Diệp Ninh, không quan trọng, chị không lấy tiền, chị không quan tâm...”

Diệp Ninh cười nhẹ, nhìn chị ấy: “Nhưng em quan tâm”

Lúc này Diệp Ninh cười rất dịu dàng, nhưng không hiểu vì sao chị Trần lại không dám nhìn thẳng đối mặt. Chị cảm thấy lúc này Diệp Ninh giống như đã nhìn thấu điều gì. Huống chi hai ngày nay Diệp Ninh có chút kỳ quái.

Chị cúi đầu thờ dài: “Được, chị hiểu rồi.”

Nhìn chị Trần mang hành lý đi khỏi, Nam Nam nhìn có chút không ổn, nhưng cậu bé lại không lên tiếng.

Diệp Ninh bình tĩnh nhìn tấm hình trên tường: “Nam Nam, chị Trần không thể ở chung với con cả đời, có biết không?”

Nam Nam cúi gằm đầu, gật nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Một Tiêu Nhạc khác

Đưa chị Trần đi, Diệp Ninh lái thẳng xe tới tiệm cà phê. So với trước đây, cửa tiệm đã vắng đi rất nhiều. Tiểu Nhượng nhìn thấy Diệp Ninh tới, vội vàng hỏi: “Chị Ninh, không phải chúng ta nên cùng cạnh tranh với đối phương sao?”

Sách lược hạ giá hại người hại mình, hại cả hai bên. Có thể nhìn thấy rõ ràng, vì muốn đẩy mình vào đường cùng, đối phương đã tận hết sức lực.

Diệp Ninh nhìn Tiểu Nhượng, kéo tay cô bé tới một góc: “Tiểu Nhượng, chị vẫn nhớ, trình độ học vấn của em rất khá, lại đang làm cho một công ty lớn, hai năm nay em ở đây giúp chị kinh doanh một tiệm cà phê nhỏ như thế này thì thật sự oan ức cho em.”

Tiểu Nhượng hơi giật mình, vội vàng lắc đầu: “Em thích nơi này mà chị Ninh. Em không thấy oan uổng chút nào.”

Diệp Ninh cười nhẹ: “Nhưng chị cảm thấy thật uổng phí cho em.”

Tiểu Nhượng cảm giác ra được điều gì, quan sát vẻ mặt của Diệp Ninh. Lúc này cô mới phát hiện, Diệp Ninh của ngày hôm nay không giống như mọi ngày.

Diệp Ninh nói tiếp: “Hiện giờ tiệm cà phê đối diện cạnh tranh dữ quá, trong đầu chị lại có quá nhiều chuyện, nên không muốn tiếp tục làm nữa. Hiện tại chị không còn sức lực để quản lý, dự định sẽ bán lại cửa tiệm này.”

Tiểu Nhượng kinh ngạc: “Được được...”

Diệp Ninh mỉm cười, nhìn đôi mắt Tiểu Nhượng đã hiểu rõ: “Tiểu Nhượng, giữ lại em hai năm chị cũng rất băn khoăn. Trình độ học vấn của em tốt như vậy, ra ngoài tha hồ tìm công việc, so với chỗ này của chị thật tốt hơn nhiều. Về sau giữ liên lạc thường xuyên.”

Thật ra trong lòng cô rất cảm kích hai người, cho dù có lẽ người đàn ông kia trả lương hai người không ít. Thế nhưng mấy năm nay, đối với mình, hai người các cô đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, giống như bạn bè chung sống với nhau.

Vốn là Tiểu Nhượng còn muốn nói gì nữa, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Diệp Ninh thì cô chợt ý thức ra được điều gì, bàn tay đang cầm viết lập tức siết chặt.

Diệp Ninh rất thành thực, trước tiên sa thải chị Trần và Tiểu Nhượng, sau đó bán lại cửa tiệm với giá thấp. Cô cũng muốn bán luôn căn hộ cô đang ở, nhưng tạm thời chưa tìm được nơi vừa ý, cho nên chỉ có thể kiếm từ từ.

Về phần Nam Nam, cứ bốn giờ chiều là cậu bé tan học ở nhà trẻ. Sau khi tan học, cô không còn thời gian tới đón cậu bé sớm nữa, cho nên cô cho cậu bé vào lớp huấn luyện. Đến 6 giờ thì cô mới lái xe tới đón con.

Về phần cô, cô đã gửi đi lý lịch sơ lược tìm việc làm.

Cô có trình độ học vấn tốt, đã từng đảm đương hạng mục quan trọng cho cơ quan tài chính có tầm cỡ. Bất quá bởi vì một chút rắc rối mà về sau hạng mục này đưa tới án kiện đáng kinh ngạc trong giới tài chính. Rất nhiều đồng nghiệp của cô bị dính líu vào vụ kiện này, thậm chí có người bị phán hình.

Còn cô thật may mắn, là người vừa mới làm xong hạng mục liền xuất ngoại đi du lịch, thoát được sự nghi ngờ. Một điều khác nữa là vị luật sư lúc đó rất có năng lực, mới có thể bảo vệ được cô.

Chỉ là hiển nhiên, công việc của cô sẽ bị ảnh hưởng. Lúc viết lý lịch sơ lược nhất định phải viết về kinh nghiệm làm việc và những hạng mục đã làm qua. Nếu không viết người ta cũng sẽ hỏi, sau khi hỏi xong thì ai cũng khiếp sợ, nói rằng chúng tôi sẽ suy nghĩ lại, sau đó cũng không nghe báo kết quả.

Sau vài ngày bận rộn, rốt cuộc cũng có người bạn cũ gọi điện thoại tới. Trước kia, người bạn này cũng là người trong nghề, tương đối thành thực, hiện tại đang mở một công ty đầu tư, vẫn còn rất nhỏ, muốn mời cô sang làm. Cô suy nghĩ một chút, đây cũng là cơ hội tốt, hai bên đều quen biết nhau, cho nên cô đáp ứng liền.

Công việc đã quyết định, chế độ đãi ngộ cũng không tệ, ít ra có thể nuôi sống gia đình, vay mượn cũng không thành vấn đề.

Chuyện kế tiếp chính là cô bé đồng hương kia đã tới, cô cũng ra tay chiêu cố, cũng như gấp gáp ghi danh trại hè nhà trẻ. Về phần trường tiểu học, Diệp

Ninh có chút do dự. Cô vẫn đang tìm nhà mới, khu vực tốt nhất phải có một trường tiểu học không tệ.

Hiện tại mỗi ngày cô đều thức dậy lúc 6 giờ sáng, làm đồ ăn sáng cho con, đưa con đi nhà trẻ, sau đó đi làm. Sau khi tan việc, cô đi đón con, sau đó mới ra ngoài tìm phòng ốc. Cả buổi tối đi theo người đại lý xem nhà khắp nơi.

Cho tới bây giờ cô mới hiểu được, kinh nghiệm mua nhà lần trước của mình là may mắn cỡ nào. Cũng là cô ngu, không biết quá trình xem nhà vô cùng khó khăn, nhìn từng cái một, không có cái nào thích hợp, cái này không được, cái kia không thích. Trước kia có lẽ thích hợp cho cô, nhưng bây giờ cô đã có con, không thể để cho con chịu uất ức. Trước kia nó ở trong khu cư xá hạng sang rộng rãi thoáng mát, tầm nhìn bao la, được trùng tu bảo vệ môi trường, cho nên bây giờ không thể khiến cho cậu bé có cảm giác quá chênh lệch. Trong phạm vi năng lực, cô vẫn muốn cố gắng hết sức chăm sóc con trai.

Đêm khuya yên tĩnh, cô mệt mỏi nằm trên giường, sau khi buông thả suy nghĩ trong đầu mình, cô lại nhớ tới cặp mắt kia.

Suốt mười mấy năm qua, cặp mắt kia khiến cô không còn chỗ để trốn chạy, dường như lúc nào cũng đuổi theo mình.

Mấy ngày nay, cô bé đồng hương vừa tới đây, đã cẩn thận dò la tin tức. Năm đó, chuyện của mẹ cô âm ỉ khắp nơi, mọi người đều biết. Mặc dù lúc đó cô bé này chỉ là một đứa bé, nhưng về sau Tiêu Nhạc phát đạt thành danh, người của thành phố Thanh Nam đều biết đến, cho nên cũng đã bàn tán về chuyện xưa của anh. Mà trên internet, có nhiều năm anh lần lượt tiếp nhận các loại phỏng vấn và tuyên truyền quảng giải, còn tham gia cả tiết mục video TV. Đương nhiên, những bài báo cáo và phỏng vấn của anh còn nhiều hơn thế nữa.

Vì vậy, cô bé này biết rất rõ về Tiêu Nhạc, chính người con trai lúc đó của bác Tiêu.

Sau khi sự kiện kia xảy ra, trong lòng bác Tiêu áy náy, không thể làm gì khác hơn là ly hôn. Sau khi ly hôn, cha mẹ của Tiêu Nhạc lại lần lượt kết hôn với người khác, anh coi như là một đứa bé không ai chăm sóc.

Nhắc tới chuyện này, Tiêu Nhạc đã từng nói: “Trước kia mỗi ngày tôi đều muốn chơi game, Street Fighter, Contra, The King of Fighters. Nhưng về sau, tôi không còn chơi game nữa. Khi đó trường trung học tốt nhất của thành phố Thanh Nam chúng ta chính là trường trung học Tung Sơn, tôi chỉ muốn học hành thật giỏi, tôi muốn thi vào trung học Tung Sơn.”

Ba năm trung học, xem ra anh học hành rất cực khổ, không giống như Diệp Ninh đã từng cho rằng anh cả lờ phất phơ. Mà kết quả Diệp Ninh tra ra được quả thật không ngờ, lúc thi tốt nghiệp trung học, anh chỉ thiếu một điểm thôi là có thể vào được đại học T. Anh là người quật cường, căn bản sẽ không tiếp nhận sự dàn xếp nào, vác hành lý, một thân một mình đi vào trường học loại thường hạng hai.

Mười mấy năm trước, thành tích tốt nghiệp trung học chưa được lưu hành công bố trên internet, chỉ là Diệp Ninh tính toán, thiếu một điểm thi không vào đại học T, như vậy thì anh nhất định vào trung học Tung Sơn hạng hai rồi.

Cô chợt nhớ ra, mình đã từng xem qua bảng danh dự gì đó, hình như tên Tiêu Nhạc xếp hạng ngay dưới tên Diệp Ninh thì phải?

Lúc anh tham gia tiết mục của người nào đó, có người đã hỏi, thành tích trung học của anh xuất sắc như vậy, có phải có người yêu sớm lắm, phải không?

Tiêu Nhạc liếc nhìn người chủ trì, trả lời: Không có.

Người chủ trì cười giỡn: Yêu thầm cũng không có? Thanh thiếu niên nào lại không tơ tưởng yêu đương, không lẽ anh cảm thấy trong lớp không có bạn nữ nào khiến cho anh yêu thích?

Tiêu Nhạc trả lời: Không có.

Câu trả lời của anh như đinh đóng cột, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Mỗi lần anh tham gia tiết mục nào cũng đều trưng ra bộ mặt lạnh lùng cứng rắn như vậy, nói ngắn gọn sung tích, mang theo tác phong chân thật rất đáng tin. Giống như cho dù ở bất cứ trường hợp nào, anh cũng có thể bình thản khống chế tình cảnh và đề tài. Tất cả bầu không khí ở hiện trường cũng chỉ nghe theo lệnh của anh.

Diệp Ninh ôm đầu nhìn Tiêu Nhạc trong tiết mục đó, lại nhớ tới người đã từng đi xem mắt với mình trước đó, lời nói tiết kiệm tới mức vụng về luống cuống khiến cô gần như coi thường, không lẽ hai người này là một sao?

Sau khi xem xong đoạn video, cô tiếp tục xem tài liệu của anh. Có người viết một bài báo cáo rất tuyệt vời về anh.

Lúc học ở trường trung học hạng hai, anh học hành rất cực khổ. Vì phải kiếm tiền, anh thức đêm mấy tháng viết chương trình. Anh là một người có thiên phú, lúc học đại học, đã từng kiếm được ba chục ngàn tiền thiết kế kho số liệu cho công ty người ta. Lúc ấy tiền phòng ở thành phố B không hơn 5000 một tháng.

Nhưng mà xưa nay anh là người biết tiết kiệm, không ai biết được anh dùng tiền vào chuyện gì.

Còn nữa, từ trung học hạng hai, anh thi đậu trở thành sinh viên nghiên cứu đại học T. Dĩ nhiên, người bình thường không thể tưởng tượng được những khó khăn mà anh đã phải trải qua. Đại học T là mơ ước của không biết bao nhiêu học sinh Trung Quốc. Phần lớn danh sách sinh viên là loại học sinh được đề cử từ những trường nổi tiếng. Những học sinh không phải từ trường nổi tiếng mà có thể vào được thì hiếm có vô cùng.

Diệp Ninh xem kỹ bài phỏng vấn về Tiêu Nhạc, phát hiện trong một lần phỏng vấn, anh có nhắc tới thời kỳ học đại học.

Người chủ trì nhắc tới trò chơi trong thời kỳ học đại học, anh nói: Tôi cũng có chơi. Ngoài chơi game lúc học trung học ra, đến khi vào đại học thì cũng có chơi, nhưng khi đó những trò chơi này lại không giống như lúc học trung học. Tôi mua rất nhiều CD trò chơi, mỗi ngày chìm đắm trong games, nào là Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện, nào là Cô Đào Kinh Hồn, nào là Counter-Strike, Hiên Viên Kiếm, Doom, tôi hoàn thành từng cái một.

Nhưng lời này khiến mọi người giật mình, nhao nhao hỏi tới, nhưng anh chỉ cười cười, không nói tiếp nữa.

Lúc anh cười, trong mắt lại không có tia vui vẻ gì, khiến người nhìn càng thêm khó hiểu.

Rồi có người hỏi tiếp : Có người nói rằng lúc đó anh trúng tuyển đại học T, tại sao anh lại không đi?

Tiêu Nhạc trả lời: Khi đó đại học T không còn sức hấp dẫn đối với tôi nữa.

Những lời này khiến mọi người chú ý, họ ngửi ra được mùi vị bất quá, hỏi tới dồn dập.

Tiêu Nhạc bật cười, cười rất bất đắc dĩ, còn mang theo ý tứ đùa giỡn: Vốn là tôi nghĩ hoa nở dưới lầu ký túc xá đại học T là hoa Nghênh Xuân, ai ngờ chi là Liên Kiều, nhất thời cảm thấy không làm sinh viên nghiên cứu trường này cũng không sao.

Mọi người cười ha hả, nhao nhao cảm thấy Tiêu Nhạc chính là Tiêu Nhạc, quyết định đòi người lớn như vậy mà chỉ xem như một trò đùa.

Diệp Ninh im lặng nhìn câu trả lời này của Tiêu Nhạc, lại nhớ tới một năm, hoa Liên Kiều nở rộ, cô nhìn thấy thùng rác bên cạnh có tờ thông báo trúng tuyển đã bị xé nát.

Ánh mắt của Tiêu Nhạc khi đó lạnh lùng mà tràn đầy ý hận.

Sau khi Tiêu Nhạc tốt nghiệp đại học, anh không làm sinh viên nghiên cứu ở đại học T, mà ở lại thôn Trung Quan, thành phố B, mở một công ty buôn bán điện tử, bắt đầu con đường gây dựng sự nghiệp khó khăn của mình.

Tiêu Nhạc nói: Thôn Trung Quan cách đại học T rất gần, tôi thuê một căn ký túc xá, từ trong cửa sổ có thể nhìn thấy lầu ký túc xá đại học T.

Có người nói: Là lầu ký túc xá nữ.

Tiêu Nhạc ung dung thông thả nói: Lầu ký túc xá nữ thì sao, cũng không nhìn thấy mỹ nữ mà.

Mọi người đều cười.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thư lại tới

Diệp Ninh tiếp tục xem tài liệu về Tiêu Nhạc. Tài liệu nói, khi đó áp lực cạnh tranh rất lớn, Thôn Trung Quan được mệnh danh là Silicon Valley của Trung Quốc. Nghe nói hàng năm ở thôn Trung Quan, có ít nhất hai ngàn công ty mới ra đời, nhưng số lượng có thể tồn tại được thì rất ít. Trong hai ngàn công ty này thì chỉ có 10% là có thể cầm cự được 2 năm. Trong 10% này thì chỉ có một phần mười là có thể tiếp tục và phát triển.

Những công ty duy trì hơn năm năm, kiếm được tiền lời, hơn nữa còn có cơ hội thành công thì vô cùng hiếm hoi.

Cùng xây dựng sự nghiệp với Tiêu Nhạc có một người bạn tên là Lỗ Phi. Lúc Lỗ Phi nhắc tới chuyện này, đã nói như thế này: Vì để tiết kiệm tiền vốn, Tiêu Nhạc có thể nướng mình dưới ánh mặt trời, cùng các công nhân tạm thời ngồi xe ba gác chuyên chở những máy ghi đĩa kia. Thật ra khi đó, ngoại trừ cậu ấy ra thì công ty nhỏ kia chỉ có ba người, mỗi người đều có thể làm được công việc của cả ba người.

Cậu ta còn cảm thán: Mười năm sau, nơi được xưng là Silicon Valley của Trung Quốc, vùng lên những công ty xuất sắc khiến cho Trung Quốc, thậm chí cả thế giới chú ý tới. Nhưng có lẽ mọi người chỉ chú ý tới vịnh vịnh dưới ánh hào quang và trị giá tăng vọt sau khi đưa ra thị trường, mà quên đi lúc ban đầu khởi nghiệp chỉ là một khu vực làm việc không quá 10 mét vuông, không có máy điều hòa, chỉ có một chiếc quạt máy rì rạt chuyển động cả rục cả tàng. Thậm chí suốt đêm chúng tôi không ngủ, trong không gian chật chội đầy mùi mì ăn liền, mồ hôi ướt đầm. Còn có hành lang chật hẹp, thậm chí ngay cả phòng vệ sinh cũng chứa đầy hàng.

Một người bạn khác của Tiêu Nhạc, tên là Thẩm Tông Thụy, vốn là đối thủ cạnh tranh của Tiêu Nhạc, nhưng bị Tiêu Nhạc thu phục, lúc nhắc tới chuyện này đã nói như thế này: Lúc đó Tiêu Nhạc gọi điện thoại cho tôi, tôi không nhận, nhưng cậu ta lại chạy tới dưới lầu, nói cậu xuống đây ngay, nếu cậu không xuống thì tôi sẽ đi lên. Về sau tôi đành phải đi gặp cậu ta, cậu ta nói, chẳng lẽ cậu đi theo tôi không tốt hơn so với hoàn cảnh bây giờ, tương lai rộng mở hay sao? Lúc đó tôi nhìn cậu ấy, cảm thấy trong mắt cậu ấy tràn đầy khát vọng thành công khiến tôi phải giật mình, liền đáp ứng.

Lần này mọi người cười ầm lên, ‘hử’ lại được phổ biến, vì vậy mọi người nói giỡn: Bản lĩnh của gái của Tiêu Nhạc là 100 điểm, giám định thành công.

Diệp Ninh xem tới đây, chợt nhớ tới câu nói vụng về kia của Tiêu Nhạc: Có thể tiếp tục kết giao hay không.

Anh ta thật sự có bản lĩnh của gái sao?

Về sau công ty của Tiêu Nhạc chịu đựng vượt qua gian nan năm thứ nhất, sang năm thứ hai bắt đầu có lợi nhuận, phát triển, hơn nữa còn kiếm thùng vàng đầu tiên. Hai năm sau, công ty đã có hơn 100 người, tiền lời rất nhiều, còn đạt được danh tiếng trong nghề.

Có người nhắc tới công việc ở hải ngoại của Tiêu Nhạc, hỏi Tiêu Nhạc có ý nghĩ này từ lúc nào.

Tiêu Nhạc trả lời rất nghiêm túc: Thật ra thì đã sớm có ý định, chắc là khoảng 9 năm trước, lần đầu tiên tôi ra nước ngoài, đến nước Mỹ của người ta, chứng kiến bầu không khí trong lành, phòng ốc cao rộng, rừng Phong đồ rực, giống như tranh vẽ vậy. Ngay cả ghế ngồi trong khu phố cũng nhìn rất đẹp, tôi đã suy nghĩ, nơi đây rất tốt, sau này tôi muốn phát triển công ty mình tới đây.

Có người hỏi thêm chi tiết, Tiêu Nhạc không nói gì khác, chỉ nói chuyện làm thị thực: Tôi xin thị thực nước Mỹ, chưa kết hôn, không có con cái, không có bạn gái, cũng không có trình độ học vấn cao, chỉ có công ty và tài sản, bị hoài nghi có khuynh hướng muốn di dân, cho nên bị từ chối hai lần. Lần thứ ba, tôi biết nếu mình bị từ chối một lần nữa thì có lẽ sẽ không còn cơ hội, cho nên trước khi bị nhân viên phỏng vấn từ chối, tôi đã nói với ông cụ da trắng tóc vàng người Mỹ kia suốt năm phút đồng hồ. Cuối cùng ông ấy cũng bị tôi thuyết phục, lấy được thị thực, thị thực du lịch.

Mọi người xôn xao hỏi lúc đó anh đã nói cái gì. Tiêu Nhạc cười cười, mọi người đoán đi.

Diệp Ninh lặng lẽ cắn chặt môi. Cô nhớ tới đó là lần đầu tiên trong đời cô lớn tiếng khóc vang khi mẹ cô qua đời. Trong tiếng khóc nức nở, có một bàn tay dịu dàng đưa khăn giấy tới cho cô, còn vụng về vỗ nhẹ bàn tay của mình.

Diệp Ninh đóng lại đoạn video này, tùy ý mở ra một cái khác, đây là một tiết mục giải trí. Trong video này, những người tiếp nhận phỏng vấn toàn là những nhà doanh nghiệp ưu tú trẻ tuổi, Tiêu Nhạc chính là khuôn mặt trẻ tuổi nhất.

Lúc mọi người nói tới đời sống tình cảm, có người hỏi Tiêu Nhạc, hỏi anh chưa bao giờ có bạn gái sao?

Tiêu Nhạc nói, đã từng có một người bạn gái, nhưng đã chia tay.

Đương nhiên người chủ trì sẽ hỏi, tại sao?

Tiêu Nhạc nói, lúc ấy vì muốn kết hôn, nhưng về sau tôi cảm thấy không phù hợp, nên chia tay.

Mọi người kinh ngạc, hỏi vì sao.

Tiêu Nhạc nói, tôi cũng không biết. Lúc trước tôi và cô gái này được người ta giới thiệu, người ta trực tiếp mắng tôi là cực phẩm, tát cho tôi một cái rồi bỏ chạy. Quay đầu lại người ta đã có bạn trai lập gia đình, còn sinh một em bé mập mạp, chia sẻ hình với tôi, khoe với tôi cô ấy hạnh phúc như thế nào.

Mọi người tiếc thương tiếc, hỏi tới, sau đó thì sao?

Tiêu Nhạc cười, sau đó tôi đã đi xem mắt.

Điều này khiến mọi người kích động, xem mắt?

Những người thanh niên đẹp trai tài giỏi khác có mặt ở đây đều xôn xao tò mò hỏi tới. Lúc này Tiêu Nhạc mới nhắc tới: Thật ra cũng không có gì, tôi muốn kết hôn, nên đi xem mắt. Kết quả trong lúc xem mắt, con gái người ta không thèm để ý đến tôi. Sau khi tôi nói được vài câu thì bị người ta khinh bỉ, chắc là con gái người ta cảm thấy phẩm chất của tôi đã bị tỳ vết, nhìn không thuận mắt, trực tiếp pass tôi rồi.

Mọi người nhao nhao bóp cổ tay, đây là loại người gì, có mắt không trông!!! Biết bao nhiêu cô gái xem Tiêu Nhạc như nam thần mà!

Mọi người hỏi tới, sau đó thì sao?

Tiêu Nhạc cười, sau đó cảm thấy độc thân cũng không tệ, cho nên không nghĩ tới việc tìm kiếm nữa.

Mọi người tan nát cõi lòng.

Diệp Ninh xem tới đây, xoa xoa trán, im lặng một lúc lâu, lấy lại dũng khí xem tiếp tin tức của anh. Những năm gần đây hình như anh rất hiếm khi tham gia tiết mục gì. Chỉ là thỉnh thoảng có vài tấm hình, đều là một thân áo phục màu xanh thẫm, vẻ mặt nghiêm túc. Trước mặt giới truyền thông, anh càng ngày càng trầm mặc ít nói.

Mà hiện giờ, chuyện anh bị u não ác tính đã truyền khắp nơi trên mạng. Mọi người xôn xao thờ dài, cũng có người phân tích tại sao loại bệnh ma quỷ này xảy ra trên người một người trẻ tuổi đẹp trai tài ba như vậy? Còn có người cố ý viết ‘Súp gà cho tâm hồn’ (Chicken Soup Series), ví dụ như cuộc sống ngắn ngủi đau khổ, thân thể quan trọng hơn gì đó.

Diệp Ninh muốn biết nhiều hơn về chuyện anh ngã bệnh, nhưng lại không hề có tin tức liên quan, chỉ biết anh đang trị liệu, người bình thường không nhìn

thấy anh. Bởi vì anh có đám bạn bè giữ miệng rất kín về chuyện này. Đội chó săn có người vây quanh khu lặn cận bệnh viện mà cũng không đào ra được tin tức gì.

Diệp Ninh nhớ tới chị Trần đã từng nói, ngay cả con ruột của anh mà anh cũng không muốn gặp mặt sao?

Diệp Ninh đóng máy vì tính lại, tay chống trán, cố gắng tự nói với mình không nên suy nghĩ thêm nữa.

Cuộc sống bây giờ của cô rất có quy luật, mỗi ngày chăm sóc con trai, đi làm, tìm nhà ở, quá bận rộn, loay hoay đến mệt mỏi. Điều này khiến cô không thể nghĩ tới Tiêu Nhạc nữa.

Cô thật sự không suy nghĩ thêm, chỉ là thỉnh thoảng nằm mơ cô sẽ thấy anh.

Trong mộng, cô nhìn thấy mình 13 tuổi, co rút nơi đó, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn từng khuôn mặt dữ tợn và khinh bỉ chunh quanh. Dưới ánh mắt dò xét của mọi người mà hai chân nằng khảnh trắng nõn run lẩy bẩy.

Lúc này, có một người đàn ông xuất hiện, anh cầm một chiếc áo khoác, cúi người xuống, nhẹ nhàng đắp áo khoác lên cơ thể run rẩy của cô.

Giấc mộng này lần lượt kéo về, một lần lại một lần, đều là những động tác đó.

Khom lưng, đắp áo khoác, khom lưng, đắp áo khoác...

Chỉ cần chìm vào giấc ngủ, cô đều mơ thấy cảnh này. Sau khi tỉnh mộng, đầu Diệp Ninh đều đầy mờ mịt.

Hôm nay, cô đưa con trai đi nhà trẻ, sau đó vội vàng chạy tới công ty của bạn đi làm. Trong lúc bận rộn, điện thoại di động vang lên.

Vang lên bên tai là giọng nói lễ phép chuyên nghiệp: “Thưa Diệp tiểu thư Ninh, tôi là Tôn Khải Thụy của sở sự vụ luật sư Khải Thụy. Tôi có một phần văn kiện được người ta ủy thác giao cho cô.”

Diệp Ninh khẽ nhú mày: “Là người nào?”

Giọng nói của luật sư Tôn có vẻ áy náy: “Thưa Diệp tiểu thư Ninh, nếu như có thể, xin cô đọc phần văn kiện này đã.”

Diệp Ninh gật đầu: “Được.”

Gần đây quỹ đầu tư của công ty vô cùng bận rộn, bình thường Diệp Ninh ăn cơm đều gọi thức ăn ngoài. Chỉ là hôm nay cô rút ra một chút thời gian, thuận tiện đi gặp vị luật sư Tôn này luôn.

Luật sư Tôn giao lại cho Diệp Ninh một phong thư da trâu, rất dày, cầm trong tay nặng trĩu, bên trên có phù hiệu niêm phong, là con dấu của sở luật sư Khải Thụy.

Trên mặt phong thư da trâu có viết: “Thân Khải* Diệp Ninh”.

*Tiếng Trung là 亲启, dịch đúng nghĩa thì cũng giống như ‘Private and Confidential’ (Riêng tư và Bảo mật). Phong thư nào có chữ này viết trên đó thì chỉ có người trên phong thư mới được mở ra đọc. Nhưng đoạn sau tác giả diễn tả nét bút nên mình giữ lại chữ Hán Việt luôn.

Diệp Ninh nhìn luật sư Tôn: “Tôi muốn biết người nào đã giao cho tôi phần văn kiện này.”

Luật sư Tôn cười nhẹ: “Người ủy thác cho tôi là Tiêu Nhạc.”

Diệp Ninh cụp mắt xuống, nhìn mấy chữ ‘Thân Khải Diệp Ninh’ thật to trên phong thư da trâu. Thật ra có thể đoán được, nét chữ rồng bay phượng múa, lại có phần cứng cáp, nhìn có chút quen thuộc. Thậm chí cô còn có thể tưởng tượng ra, lúc viết phong thư này, người đó đã dùng bút vô cùng chậm chạp, từng đường từng nét, nghiêm túc viết xuống. Thậm chí nét cuối cùng của chữ ‘khải’ trong chữ ‘Khải’ đậm nét run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thư của Tiêu Nhạc

Sau khi Diệp Ninh nhận lấy văn kiện, cô không mở ra xem liền.

Diệp Ninh có dự cảm, phong thư này sẽ giống chiếc bình vỡ lên được từ đáy biển, sau khi mở ra, bên trong có lẽ là ma quỷ, không thể nào không chế được.

Lúc xế chiều, có một cuộc hội nghị quan trọng mà cô phải cố gắng chuyên chú hết sức, trình bày văn bản kế hoạch hạng mục của mình với mọi người.

Sau khi hội nghị kết thúc, bạn cô, cũng chính là ông chủ của công ty đầu tư này, tên là Thịnh Xương Thịnh, nhúm mày cười hỏi: “Thế nào, có chuyện gì sao?”

Cô lắc đầu cười: “Không có gì.”

Thịnh Xương Thịnh không tin, nhưng cũng không gắng hỏi, chỉ an ủi nói: “Nếu như bận rộn, tan sở sớm một chút đi, đừng làm quá sức.”

Diệp Ninh gật đầu, tiếp tục làm việc. Đến sáu giờ chiều, cô vội vàng lái xe tới đón cục cưng. Trong nhà trẻ, cô nhìn thấy mẹ của Đồng Đồng và mẹ của Thần Thần đang đợi. Mọi người đang thảo luận chuyện trường tiểu học.

Mẹ của Đồng Đồng hâm mộ một cách đặc biệt, nói: “Nhà của Đoàn Đoàn chọn xong trường tiểu học rồi, là trường tiểu học thực nghiệm*.”

*Mình không biết tên tiếng Việt của trường này là gì, nhưng Google đại ca đề là Beijing First Experimental Primary School, hình như là một trường rất nổi tiếng về cách thức dạy học và chương trình học.

Câu nói này vừa thốt ra, mẹ của Thần Thần nhìn có vẻ thờ ơ: “Nhà bà nội Đoàn Đoàn người ta ở đó, cho nên mới có thể vào được. Người bình thường như chúng ta làm sao mà vào.”

Mẹ Đồng Đồng thở dài: “Đúng vậy. Thật ra nếu chúng ta đều có thể vào được thì tốt biết mấy. Chúng ta đều ở gần đó, chất lượng trường học lại tốt, hoàn cảnh bên trong thì khỏi phải bàn.”

Mẹ Thần Thần lắc đầu: “Thôi đi, để có thể vào được trường đó, cha mẹ học sinh không phải phú thì cũng là quý, người bình thường đừng hi vọng.”

Hai người đang nói tới đây thì Diệp Ninh vừa tới, mẹ Đồng Đồng vội vàng chào hỏi Diệp Ninh.

Mẹ Thần Thần soi mói nhìn cô, hỏi tới: “Chị nghe hàng xóm nói, em đang tính mua nhà hả? Đây là chuyện gì thế?”

Diệp Ninh cười cười: “Cũng không có gì ạ, em tính chuyển nhà thôi.”

Mẹ Đồng Đồng quan tâm nói: “Hay là thôi đi, con nhỏ đã quen với nơi này rồi, cùng nhau lên tiểu học tốt hơn mà.”

Mẹ Thần Thần lại giống như có điều suy nghĩ: “Nghe nói em đã bán đi tiệm cà phê, chị Trần trong nhà cũng đã nghỉ việc, bây giờ lại muốn mua nhà khác, đã xảy ra chuyện gì à?”

Diệp Ninh giơ tay lên vén lại tóc, hơi hột trả lời: “Tiệm cà phê buôn bán không được tốt lắm. Thật ra em cũng không am hiểu gì lắm về chuyện kinh doanh, đành phải bán đi thôi. Em vừa tìm được một công việc mới, cũng có thể tạm sống qua ngày.”

Mẹ Đồng Đồng đồng tình nhìn Diệp Ninh: “Em một mình thật không dễ dàng, đã tìm được công việc gì rồi?”

Diệp Ninh thuận miệng nói: “Là một công ty đầu tư nhỏ, của bạn em mở, cũng làm tùy thích thôi ạ.”

Mẹ Đồng Đồng nghe xong có chút hâm mộ: “Oa, công ty đầu tư đó, không phải ngành tài chính làm rất nhiều tiền sao?”

Mẹ Thần Thần lại lắc đầu, không dám gật bừa, nói: “Cũng chỉ có công ty lớn, công ty độc quyền, công ty nhà nước mới làm ra tiền thôi, ngân hàng đầu tư gì đó cũng được. Công ty đầu tư nhỏ công việc bận rộn, một muốn chết mà cũng chẳng thấy kiếm được tiền, đặc biệt là người có con như mẹ của Nam Nam, thật sự là không thích hợp.”

Nói đến đây, vừa đúng lúc nhóm bọn nhỏ đi ra. Mấy bạn nhỏ ở đây đều đang học huấn luyện thêm, là lớp hội họa.

Mẹ Đồng Đồng mới nghe lời nói của mẹ Thần Thần, có chút lúng túng, vội vàng quay sang chào đón con trai mình, vì vậy không ai nhắc tới chuyện này nữa.

Trên đường về nhà, Diệp Ninh hỏi chuyện Nam Nam, hôm nay về cái gì.

Nam Nam cúi gằm đầu, bộ dạng không có tinh thần.

Diệp Ninh nhìn cục cưng như vậy, có chút đau lòng: “Xảy ra chuyện gì vậy con?”

Nam Nam cố gắng mỉm cười, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra: “Hôm nay thầy giáo Thiên bảo con vẽ hình ba mẹ và con, nhưng con không biết hình dạng của papa ra sao.”

Tìm Diệp Ninh giống như bị ai cầm giữa xoáy thẳng vào bên trong.

Trước kia cục cưng còn nhỏ, dường như không để ý nhiều đến chuyện này. Cô cũng đã cố gắng dạy cho con quan điểm không có papa cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng bây giờ bỗng dưng cô hiểu ra, đối với một đứa trẻ mà nói, có lẽ nó cần một người cha.

Diệp Ninh lại nhớ tới lá thư kia một lần nữa.

Về đến nhà, cô lo com nước cho Nam Nam trước, sau đó để cho cậu bé ngồi xuống một bên vẽ tranh, còn cô thì đi giặt giũ quần áo. Bận rộn một hồi, nhìn thấy Nam Nam buồn ngủ, nên bảo cậu bé rửa mặt rồi lên giường. Đến lúc này, cô mới có chút thời gian, đi vào phòng ngủ, đóng cửa lại, mở lá thư kia ra.

Diệp Ninh, tôi là Tiêu Nhạc.

Em thông minh như vậy, nên tôi đoán là em cũng đã nghĩ ra. Thậm chí em còn đuổi cả chị Trần và Tiểu Nhục đi, đồ thị hình chiếu vứt bỏ tôi ra khỏi cuộc sống của em. Tôi không còn cách nào để nhìn thấy em, không biết được tâm tình bây giờ của em như thế nào. Bất quá tôi chỉ có thể đoán được em đang hận tôi, thậm chí chán ghét tôi.

Nhưng tôi vẫn quyết định viết lá thư này, xem như là một lời giải thích cuối cùng, nói ra cõi lòng của tôi, hay cũng có thể khiến em hiểu thêm một vài điều. Nếu như hôm nay không nói ra những lời này, tôi sợ vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội.

Em cần phải biết, tôi chính là con trai của người đàn ông mà em vẫn gọi là bác Tiêu. Lúc mẹ tôi qua nhà em gây chuyện, tôi cũng bị bà mang theo. Khi đó, tôi nhìn thấy em, bím tóc đuôi ngựa tuột ra, tóc đen nhánh rồi bởi xõa xuống đầu vai trắng như tuyết. Em còn nhỏ như vậy, quần áo lót bên trong cũng màu trắng, kiểu dáng đơn giản mộc mạc, non nớt xinh xắn, giống như một đóa hoa sen mùa hè, toàn thân em đều run rẩy.

Rất nhiều năm sau, mỗi lần tôi nhớ lại cảnh này, tôi hận không thể tặng cho cậu thiếu niên ngu ngốc đứng đó không biết làm thế nào cho phải một cái tát. Khi đó cậu ta thật ngu, cũng như không biết phải làm chút gì cho em, thậm chí không biết vì em mà che đi ánh mắt của mọi người để em vui đi tui nhục.

Cậu thiếu niên ngu ngốc kia chính là tôi. Cứ như vậy, tôi chỉ biết đứng yên kinh ngạc nhìn em, nhìn em mở to cặp mắt mờ mịt tuyệt vọng, bị áp bức và lăng nhục mà nửa quỳ nửa nằm cứng ngắc nơi đó.

Những ngày tiếp theo, giờ tan học trên đường về nhà, tôi thường cố ý đi ngang qua ngõ nhỏ nhà em. Tôi cũng không biết mình hi vọng đụng phải cái gì. Mỗi một lần tôi đều lặng lẽ đứng ở đầu ngõ chờ đợi một hồi, nhưng lại chưa từng chờ được cái gì.

Mỗi lần tôi đi qua ngõ nhỏ, trên người đều khoác một cái áo khoác, cho dù mùa hè nóng bức đến choáng váng.

Khoảng thời gian ấy tôi hay nằm mơ buổi tối, mơ thấy em. Em co rút bên cạnh tôi, giống như một con mèo con đi lạc run lẩy bẩy. Trong giấc mơ, tôi vươn tay ra nhiều lần, cởi áo khoác xuống, khoác lên người em, che đi sự ngượng ngùng cho em. Nhưng mỗi một lần, đến khi cúi người xuống thì tôi đều tỉnh giấc.

Tôi nghĩ, bắt đầu từ khi đó, tôi đã nhập ma chương.

Khoảng thời gian này, ba mẹ tôi luôn gây gỗ, gây tôi long trời lở đất. Ba tôi oán giận mẹ tôi luôn chơi mạt chược, mẹ tôi oán giận ba tôi tìm đàn bà khác bên ngoài. Ba tôi lại cảm thấy mình bị oan uổng. Mà tôi, mỗi ngày đều đi ngang qua ngõ nhỏ nhà em.

Mãi cho đến một ngày, rốt cuộc tôi lấy đủ can đảm, đến gần con ngõ, dừng lại trước cửa nhà kia. Cửa gỗ cũ kỹ trong sân khép hờ, phía trên có một dây thép xuyên qua cột chặt thanh cửa, mới nhìn giống như đã lâu không có ai ra vào.

Có một cô bé năm sáu tuổi ở nhà hàng xóm bên cạnh đang chơi đá cầu. Tôi hỏi, cô bé trả lời: Anh không biết sao, nguyên cả nhà đã xảy ra chuyện, không có người ở.

Tôi kinh ngạc, hồi kỹ lại, rồi mới biết, mẹ của em đã qua đời, còn em, đã được cậu em dẫn đi. Chỗ ở này là nơi cho thuê, thật ra không liên quan gì tới em.

Tôi không thể hình dung được tâm tình của mình ngày hôm ấy, rõ ràng là có thể đạp xe, nhưng tôi lại đẩy từng bước một trở về. Khi đến nhà, trong đầu tôi buồn bực, nằm lên giường.

Sau đó mấy ngày, tôi đều buồn ngủ, nhưng lại ngủ không được. Tôi chỉ cần nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy em. Em mở đôi mắt kinh hoàng khuất nhục, lộ ra áo lót xinh xắn ngượng ngùng, gập người lại run rẩy.

Một ngày lại trôi qua, ba tôi uống rượu say mềm trở lại, gây gỗ với mẹ tôi, dữ dằn hơn so với lúc trước. Âm ỉ trôi qua, ông đồ mắt khóc lóc.

Ông nói thật ra thì ông không làm chuyện gì hết. Chẳng qua ông cảm thấy mẹ em một mình dẫn theo một đứa bé đã không dễ dàng, trả nợ lại càng khó khăn hơn, cho nên ông chỉ muốn giúp một tay. Sau đó mẹ tôi mang người sang, ông lại hèn nhát, nghĩ rằng chuyện này ồn ào rồi sẽ qua.

Ông lại không ngờ mẹ em là một người tính tình cương trực, cứ như vậy mất đi. Ông đã khóc ròng, khóc như chưa từng được khóc.

Sau khi khóc xong, ngày hôm sau, ông và mẹ tôi ly hôn, để lại cho mẹ tôi 60% cổ phần xưởng sản xuất giấy. Ông nói nếu không làm như vậy, ông sẽ không sống nổi, là ông đã hại chết người. Ông nói mỗi lần ông mở mắt ra, trước mắt đều đỏ sẫm, nói mẹ em đòi mạng ông ấy.

Đến khi tất cả trò cười kết thúc, tôi theo mẹ tôi sinh sống.

Trước kia mỗi ngày tôi đều muốn chơi game, nhưng đến lúc đó thì tôi lại không muốn nữa. Tôi muốn cố gắng học hành, để có thể thi vào trường trung học Tung Sơn. Tôi nghĩ, nếu có thể vào được trung học Tung Sơn, có lẽ tôi sẽ thoát được ma chương.

Nếu có thể bỏ được cái áo khoác chưa từng rời khỏi tay xuống, tôi có thể bình yên đi vào giấc ngủ mộng mơ.

Tôi thi vào trung học Tung Sơn, chỉ là không cùng lớp với em. Em học ban A, chỉ có học sinh có thành tích tốt nhất mới có thể vào được. Mà tôi chỉ là ban C, cách em một ban B.

Thật ra tôi cảm thấy có chút mất mát, nhưng lại có điểm may mắn. Lúc đó tôi thật sự sợ em nhận ra tôi.

Chỉ là rất nhanh sau đó tôi liền phát giác, mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Chỗ ngồi của em ở gần cửa sổ, vào mùa hè cánh cửa ấy lúc nào cũng được mở ra. Đã có rất nhiều lần tôi cố ý đi ngang qua phía em, nhưng từ đầu tới cuối em đều cúi đầu, hoặc là chăm chú học hành, hoặc là cầm bút phát huy toán học.

Em rất ít khi ngẩng lên nhìn tôi, thỉnh thoảng ánh mắt quét qua, hững hờ tới mức khiến người ta rét run.

Nhưng cho dù là như vậy, mặt tôi sẽ đỏ bừng lên khi ánh mắt của em chạm vào.

Tim đập như trống đánh, thiếu điều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đến lúc trời tối, nam sinh trong ký túc xá tụ tập lại một chỗ nói chuyện phiếm, nhắc tới chuyện ngày hôm nay. Không biết vì sao có người nhắc tới tên em, cho nên bạn cùng phòng của tôi nói, có người mỗi ngày đều cố ý đi ngang qua chỗ đó, mỗi lần tới gần đều cố ý dậm chân mạnh hơn, thật ra chỉ là vì muốn gây sự chú ý cho Diệp Ninh.

Vì bí mật của mình bị vạch trần, cả người tôi nóng ran.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Hồi ức thời trung học

Nhưng bạn cùng phòng lại nói, đó chính là Hoắc Thần ở ban B. Cậu ta còn nói, chuyện ngày hôm nay chính là do Hoắc Thần gây ra. Người khác nhón chân lên nhìn Diệp Ninh bên trong, Hoắc Thần không vui, đập lên lưng người kia, vì vậy người kia mới bực mình, rồi hai người ầm ĩ lên.

Đúng đến chuyện của em, lúc nào tôi cũng chỉ duy trì im lặng. Tôi không muốn nói bất cứ điều gì cho người khác biết. Đây là bí mật của tôi, cũng là bí mật của em. Nhưng lúc người khác nhắc tới, tôi luôn nhin không được mà vĩnh viễn tai lên nghe.

Lúc nào bọn họ cũng bàn bạc về chuyện của em, nói thì ra em lớn lên xinh đẹp như vậy, không trách Hoắc Thần thích em. Chỉ là tính tình của em có chút kỳ quái, lại quá hướng nội, không thích nói chuyện, chỉ biết cúi đầu học bài. Còn có chuyện em không biết ăn mặc, trời nóng như vậy, người khác ai cũng mặc váy, lộ ra chân trần trắng toát, nhìn rất đẹp, mà em thì vĩnh viễn chỉ mặc một cái quần màu đen, áo sơ mi tay dài phủ đến mu bàn tay.

Bọn họ nói em giống như phụ nữ xã hội phong kiến, bảo thủ không chê vào đâu được, cũng không biết là do đâu mà thành như thế.

Trong lòng tôi ngóng trông bạn cùng phòng có thể nói nhiều chuyện về em, nhưng lúc bọn họ nói em không tốt, tôi lại không vui. Về sau cậu ta không nói gì thêm nữa, mọi người nhảy sang thảo luận chuyện khác, coi như đã bỏ qua đề tài này.

Tôi nằm ở đó, chỉ nghĩ về Hoắc Thần. Hoắc Thần là ai, ở ban B kế bên, dáng dấp cao lớn, mặt mũi đẹp trai, chơi trong đội bóng rổ của nhà trường, có lẽ là hoàng tử bạch mã trong lòng các nữ sinh tại em.

Lúc ấy tôi cảm thấy vô cùng mất mát. So với Hoắc Thần, tôi rất bình thường, thật sự tầm thường.

Về sau, tôi thường hay so sánh để ý đến Hoắc Thần, phát hiện có rất nhiều cô gái yêu thích đáng vẻ của Hoắc Thần này. Hoắc Thần thích chơi bóng rổ, trên trận đấu đều hiện ngang mạnh mẽ. Hoắc Thần cũng rất hào phóng, thường xuyên mời người chung quanh ăn kem.

Hoắc Thần đối xử với mọi người cũng tốt, hình như quan hệ của cậu ta với đám nam sinh không tồi, trong giờ học thường xuyên chạy qua ban tại em, vô tình hay cố ý đi ngang qua bên cạnh em.

Ánh mắt của cậu ta giống như tôi, lúc nào cũng rơi trên người em.

Chỉ là may mắn, dường như em chưa bao giờ để ý đến cậu ta, mãi mãi tranh thủ từng giây từng phút mà học hành.

Có một khoảng thời gian hình như Hoắc Thần rất buồn. Tôi nghe được người trong ký túc xá kể lại, nói rằng có một đêm, cậu ta đứng phía sau ký túc xá nam hút thuốc, hút tới hơn nửa đêm, còn thì thầm gọi tên em.

Về sau nữa, kết quả cuộc thi cuối kỳ lớp 10 của Hoắc Thần rất tệ, bảng xếp hạng hoàn toàn bị lật ngược. Nghe nói lúc đó mọi người đều biết chuyện gì đã xảy ra, ngay cả thầy chủ nhiệm cũng biết, cố ý mời cha mẹ Hoắc Thần tới để nói chuyện này.

Ai ngờ phụ huynh của Hoắc Thần còn nổi giận ngược lại đối với thầy chủ nhiệm, ném một cuốn sách bài tập lên bàn, bên trong hai chữ Diệt Ninh chẳng chịt đầy trang giấy.

Phụ huynh Hoắc Thần thở hắt hắt nói với thầy chủ nhiệm, con tôi đi học ở trường là để các người khích lệ chuyện này à? Yêu đương sớm? Diệt Ninh này là ai?

Cha của Hoắc Thần làm ở sở quản lý thành thị trong thành phố của chúng ta, có chút quyền lực trong tay, cho nên mẹ của Hoắc Thần hoàn toàn không để thầy giáo trong mắt. Sau khi biết được em học lớp 10 ban A, bà lập tức đi thẳng đến chỗ của em.

Bà ta tìm tới em, mắng nhiếc em dụ dỗ con trai của bà ta, làm hại con trai bà ta không thể nào học hành được, nói em là hồ ly tinh. Lúc ấy thầy giáo toán học đang lên lớp cũng phải bối rối, vội vàng chạy tới ngăn bà ta lại. Bạn học cùng lớp chưa từng trải qua chuyện này bao giờ cũng sợ ngây người, mờ mịt đứng đó nhìn.

Lúc ấy tôi ở ban kế bên vội vàng chạy tới, nhìn thấy bà ta hùng hổ, mà Hoắc Thần thì chỉ đứng nói đó cúi đầu không nói câu nào.

Tôi tới gần, siết chặt tay Hoắc Thần, thấp giọng nói, cậu là đàn ông sao?

Hoắc Thần ngẩn phắc đầu lên nhìn tôi.

Tôi nghĩ, nhất định lúc đó ánh mắt của tôi tràn đầy sự khinh bỉ trần trụi, không chút che giấu.

Thật ra thì lúc đó tôi đang khinh bỉ chính mình.

Hoắc Thần đỡ người trong chốc lát, đỏ mặt xông tới, giúp thầy dạy Toán ngăn cản mẹ của cậu ta lại. Lúc này thầy chủ nhiệm và hiệu trưởng cũng vừa chạy tới khuyên, lời mẹ của Hoắc Thần đi. Chuyện này xem như tạm thời lắng xuống.

Khi đó, tất cả mọi người đều tập trung vào bài vở khô khan, mỗi ngày chỉ biết làm bài tập, lên lịch học, đột nhiên chứng kiến một màn như vậy, đương nhiên vừa có chút hưng phấn vừa có chút sợ hãi, xôn xao đổ dồn cặp mắt lên người của em.

Bỗng chốc trong đầu tôi trống rỗng, đứng trong đoàn người xem nháo nhiet, gât gao nhìn em chăm chăm. Tôi rất sợ, sợ em bởi vì một màn này mà nhớ lại chuyện xưa, sợ em phải tổn thương một lần nữa vì chuyện này.

Nhưng em lại bình tĩnh dời ánh mắt của mình lên người Hoắc Thần.

Phút giây đó, tất cả mọi người đều nhìn em và Hoắc Thần, tôi cũng không ngoại lệ.

Nhưng tôi cảm giác được, Hoắc Thần ưỡn thẳng lưng ra ngay lập tức, không nhúc nhích nhìn em.

Em mặt quần dài áo dài tay, đi tới bên cạnh Hoắc Thần, giọng nói vang lên vô cùng bình tĩnh. Em hỏi cậu ta, cậu tên là Hoắc Thần à?

Hoắc Thần siết chặt quả đấm, đương nhiên rất kích động. Cậu ta gât đầu, phải, mình là Hoắc Thần.

Em lại hỏi cậu ta, bác gái vừa rồi là mẹ của cậu sao?

Hiển nhiên Hoắc Thần rất xấu hổ, gât đầu thừa nhận, ừ, thật xin lỗi, mẹ mình có chút hiểu lầm cậu. . .

Nhưng cậu ta còn chưa nói dứt lời thì em đã cắt ngang, em nói với cậu ta, tôi đoán là bà hiểu lầm chuyện gì đó, nhưng tôi không quen biết cậu, lại càng không quen biết bà ta, hi vọng lần sau đừng có loại hiểu lầm này nữa. Tôi không muốn bởi vì sự quan hệ với những người xa lạ mà ảnh hưởng đến việc học hành của tôi, tổn thất thời gian của tôi.

Nói xong câu này, em bình thản quay trở lại lớp học, ngồi xuống chỗ ngồi của mình, lật ra bài thi thầy giáo đang giảng lúc nãy.

Tất cả bạn học và thầy dạy Toán đều nhìn em kinh ngạc.

Chỉ có em chả biết gì, hỏi, không học tiếp sao?

Thầy dạy Toán vội vàng gât đầu, nhanh nhẹn trở về bục giảng, cầm phấn lên viết, ho nhẹ một tiếng, tiếp tục giảng giải bài thi gì đó.

Bạn học bên ngoài lớp và thầy giáo cũng đều trở về vị trí và cương vị của mình.

Chỉ có Hoắc Thần vẫn còn đứng cứng ngắc bên ngoài lớp mười ban A của tụi em, nghe tiếng giảng bài bên trong.

Thật ra thì trong khoảnh khắc đó, tôi có thể hoàn toàn hiểu được Hoắc Thần, không có người nào có thể hiểu được tâm trạng của cậu ta hơn tôi.

Có thể khiến em đau lòng cũng như bất đắc dĩ không phải là những thứ làm em tức giận buồn bực, cũng không phải là những thứ làm em thích hay không

thích, mà chính là cảm giác mình không được quan tâm, hoàn toàn không ở trong mắt người đó.

Ở trong mắt của em, có lẽ Hoắc Thần chỉ là hạt bụi chưa từng bay vào trong mắt, cho nên em chưa từng đặt trong lòng.

Một Hoắc Thần tốn hết tâm tư xoay chuyển vây quanh em, lúc nào cũng như vô tình hay cố ý đi ngang qua bên cạnh em. Còn có tôi, tất cả đều có vẻ tiều tụy và nực cười làm sao.

Về sau, tôi cẩn thận quan sát em, thật ra không phải em không có bạn bè. Em có hai người bạn rất đáng được nhắc đến, chỉ là hai người bạn này cũng học rất giỏi, cảm ơn đi trước. Tại em ở chung với nhau thảo luận đáp án đề toán học, thảo luận ngữ pháp, thậm chí cùng nhau luyện tập nói tiếng Anh.

Vì vậy tôi âm thầm hiểu ra được một chuyện. Nếu muốn lọt vào mắt của em, tôi nhất định phải học thật giỏi.

Có lẽ trong đầu của em chỉ có thể nhớ tới những người có thành tích thi cử vượt qua em, những người có năng lực học hành giỏi hơn em, những người chăm chỉ học hành hơn em.

Từ đó về sau, tôi ít khi vô tình hay cố ý đi ngang qua cửa sổ lớp học em. Tôi bắt đầu cắm đầu vào bài thi và sách giáo khoa, chăm chỉ học tập.

Có lẽ một ngày nào đó em sẽ thi đậu vào một trường đại học thật tốt, sau đó vĩnh viễn rời khỏi thành phố S.

Đến lúc đó, tôi cũng có thể bỏ đi.

Một khi con người ta chăm chú làm một chuyện gì đó, thời gian giống như trôi qua rất nhanh, thoáng cái chúng ta đã vào lớp 12. Từ lớp 10 đến lớp 12, chúng ta đã tham gia không biết bao nhiêu cuộc thi. Có khi thành tích của tôi vượt qua em, có khi lại không, nhưng em vẫn không hề thay đổi, không hề nhìn tôi một lần.

Trong thời gian hai năm, tôi cao hơn rất nhiều. Mặc dù không giống như Hoắc Thần thích chơi bóng rổ, nhưng tôi cũng chạy bộ vận động. Tôi bắt đầu thu hút một vài ánh mắt của bạn học nữ, thậm chí có người còn viết thư tình cho tôi, tặng cho tôi chocolate tình yêu.

Chỉ là cho tới bây giờ, tôi chưa từng để những thứ đó trong mắt.

Tôi biết rõ đã từ lâu rồi, tôi đã dính vào ma chướng của em, những người khác đều khiến tôi cảm thấy tê nhạt không thú vị.

Các cô ấy đều nói tôi tàn nhẫn, còn nói ánh mắt tôi rất lạnh lùng, nói tôi giống như một mình tinh điện ảnh đóng phim võ hiệp.

Nghỉ giải lao mười lăm phút trong giờ học, tôi sẽ đứng trước hàng rào ở hành lang lầu hai, nhìn xuống sân thể dục và bồn hoa bên dưới. Tầng lầu trường học chúng ta không có nhà vệ sinh, muốn đi nhà cầu cần phải xuống lầu, xuyên qua bồn hoa đó.

Mặc dù em không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ một lòng đọc sách thánh hiền, nhưng em cũng phải đi nhà vệ sinh.

Cho nên cuối cùng tôi cũng biết đứng hàng rào phía trên mà trộm nhìn bóng dáng của em.

Lên lớp 12, so với ba bốn năm trước, em đã cao hơn nhiều, chỉ nhưng rất gầy, mặt mày xanh xao. Người khác nói thầm sau lưng em, có thể em quá tiết kiệm, buổi sáng chỉ ăn nửa cái bánh bao, buổi trưa một cái, buổi tối một cái, cùng với dưa muối và nước lọc. Cách một ngày em mới có thể mua được một món ăn, mà cũng chỉ là món ăn rẻ tiền nhất. Khi đó vật giá vẫn còn rất thấp, tôi nhớ được đồ ăn trong căn tin có thể mua phân nửa, nửa phần món rau là 60 xu, nửa phần món mặn là một đồng. Sang hơn nữa chính là món xào, 3 đồng một phần.

Mỗi ngày em vẫn mặc quần dài áo tay dài như cũ, ngay cả cổ tay cũng không lộ ra chút da thịt nào, vĩnh viễn bao kín chính mình.

Tôi nhìn thấy hình bóng mảnh mai gầy yếu của em đi ngang qua bồn hoa, đi thẳng tới lầu học bên cạnh, cuối cùng tiến vào trong cầu thang, một nơi mà tôi không thể nào nhìn thấy.

Vào lúc này, tôi sẽ nhắm mắt lại mà đếm. Tôi biết rõ bước chân và tốc độ của em, cho nên vừa đếm tới số 17, tôi liền mở mắt ra, làm bộ như lơ đãng quay đầu lại.

Đúng lúc này tôi có thể nhìn thấy em từ trong cầu thang đi tới, bước lên bậc tam cấp cuối cùng, xuất hiện trong hành lang.

Tôi sẽ chuẩn đoán chính xác lúc em vừa nhìn thấy tôi mà quay đầu lại, một lần nữa nhìn xuống bồn hoa dưới lầu.

Tôi dựng lỗ tai lên, dùng mỗi tế bào toàn thân để cảm thụ được động tĩnh của em sau lưng tôi.

Bước chân của em rất nhẹ, nhưng tôi lại có thể nhạy cảm nắm bắt được từng bước đi của em, thậm chí dường như tôi có thể nghe được cả tiếng hơi thở của em sau lưng.

Vào lúc này, nhiệt huyết dâng trào, tôi sẽ trở nên nóng nảy khó nhịn nhưng lại ngọt ngào hạnh phúc.

Đây chính là sự hưởng thụ ngọt ngào nhất mà tôi đã trải qua ở trung học Tung Sơn. Nó cũng chính là khoảng cách gần nhất giữa em và tôi.

Một ngày học hành kết thúc, buổi tối lúc nằm trên giường, tôi sẽ không ngừng hồi tưởng từng hình ảnh và động tác của em ngày hôm nay. Thật ra tôi đặc

biệt suy nghĩ tới chuyện có thể giúp được gì cho em, nhưng rồi tôi lại hiểu rõ, tôi không thể làm được điều gì.

Tôi hiểu sau khi trải qua chuyện trước đây, nhất định lòng tự trọng của em sẽ trở nên rất nhạy cảm, không thể tiếp nhận bất kỳ sự giúp đỡ nào của người khác một cách dễ dàng.

Nhưng việc học lớp 12 năm đó cực nhọc hơn. Tất cả mọi người đều tập trung học hành, ngay cả lớp thể dục lúc ấy cũng phải tạm ngừng. Mỗi một người đều giống như người máy đi học, buổi tối học cho tới chín giờ rưỡi, buổi sáng, 5 giờ 40 phút đã thức dậy, chạy tập thể dục, sau đó mới bắt đầu lao vào học hành. Rất nhiều phụ huynh lo lắng con cái mình ăn không đủ dinh dưỡng, một là mang con về nhà, mỗi ngày chăm sóc bồi dưỡng đặc biệt, hai là sợ làm trễ nải thời gian, cố ý mang theo bình giữ nhiệt đựng đồ ăn tới đưa cho con mình ăn.

Lúc ấy trong trường học còn có bán mấy loại đậu cá mập bổ não, nói rằng ăn vào có thể thi lên đại học. Mọi người đều nửa tin nửa không, nói cho dù là bị lừa gạt thì cũng một lòng ôm hi vọng cha mẹ mua cho mình ăn bổ óc.

Đương nhiên tất cả đều không liên qua tới em. Em không có cha, cũng không còn mẹ. Tôi nghe nói bà ngoại em cũng qua đời, hiện giờ em đang sống nhờ nhà người cậu.

Lúc đó dường như cả đêm tôi ngủ không yên, suy nghĩ làm thế nào để em có thể tốt hơn một chút, nhưng tôi thật sự bí đường bí lối. Tôi không thiếu tiền, mỗi lần gặp mặt, cha tôi đều nhét tiền cho tôi xài, việc ông có thể làm chỉ là đưa tiền cho tôi. Mà mẹ tôi lại giống như tranh giành việc đưa tiền cho tôi. Hiện tại bà đang chìm đắm trong mặt churột, đối với bà mà nói, con trai cần có tiền để tiêu khiển.

Nhưng cho dù là tiền của cha tôi, hay là tiền của mẹ tôi, đối với em mà nói, đó là một loại sỉ nhục.

Sau khi trần trọc trở mình, tôi vẫn không có cách nào yên bụng. Lúc tôi mở to cặp mắt dò ngầu đi vào phòng bếp tìm đồ ăn, tôi nghĩ ra một biện pháp.

Phía sau căn tin có một anh chàng giúp việc, hơn hai mươi tuổi, có một lần anh ấy phải về nhà gấp, xe đạp lại bị xì hơi, tôi tiện tay cho anh ấy mượn xe đạp của mình.

Vì vậy tôi đi mua một hộp thuốc lá mẫu đơn, tìm thấy rồi đưa cho anh ấy. Khi đó giá một hộp thuốc lá mẫu đơn ở thành phố S chúng ta là 3 đồng, một cây là 10 hộp, tổng cộng 30 đồng. Nhưng mà anh chàng trong căn tin được lời mà hoảng sợ, ngập ngừng không dám nhận.

Tôi đành phải kể cho anh ấy nghe chuyện này, nói, thật ra thì tôi không có ý gì khác, chỉ hi vọng lúc anh ấy lấy thức ăn cho em thì ưu đãi em một chút.

Cho dù là đồ mặn hay đồ chay, đồ ăn trong căn tin đều được đựng trong một cái nôi thật lớn, cho nên thật ra nửa phần đồ ăn chỉ được khổng chế bằng kích cỡ của cái muỗng. Lúc anh ấy đáp ứng, nói đây cũng đều là lòng thành.

Tôi chọn chính xác thời gian em đi mua thức ăn, ngay sau đó tìm cách xếp hàng sau lưng em. Tôi còn nhớ rất rõ, khi đó là mùa Đông, người khác đều mặc áo lông vũ dài thịnh hành lúc đó, dù mọi màu sắc, chỉ có em là mặc một chiếc áo khoác màu xám không dài quá người, có thể là áo mẹ em không cần nữa.

Tóc em tùy tiện cột sau đầu, đuôi tóc cọ tới cọ lui cổ áo khoác. Bàn tay bị đông cứng đỏ bừng ôm chặt hộp cơm. Khi đó hộp cơm được làm bằng sứ, bên ngoài có in hình hoa mẫu đơn, nhưng cái hộp của em đã cũ lắm rồi, đồ sứ phai màu loang lổ cũ mèm.

Đứng xếp hàng một lúc lâu, cuối cùng cũng đến phiên em. Em đưa ra 80 xu phiếu cơm, nói muốn nửa phần cơm chay, một cái bánh bao, rất nhanh sau đó một hộp cơm được đẩy ra ngoài cửa sổ nhỏ.

Em nhìn rất kinh ngạc, hỏi đây là nửa phần sao?

Hình như đây là lần đầu tiên anh chàng trong căn tin làm loại chuyện như thế này, có chút đỏ mặt, cố ý lớn tiếng nói: Nhanh lên nhanh lên, người kế tiếp.

Sau đó, em cầm nửa phần thức ăn này vội vàng trở về ký túc xá. Đối với em mà nói, có lẽ nửa phần thức ăn này quả thật là nhiều, nhưng đây cũng không phải là chuyện gì quá to tát, không chừng cậu nhóc trong căn tin không cần thận mức nhiều mà thôi. Hình như trong lòng em chưa từng quan tâm đến những chuyện gì khác ngoài việc học hành, cho nên em ném chuyện này ra sau ột rất nhanh.

Mà từ đó về sau, tôi thường xuyên mang tới chút quà lễ cho anh chàng căn tin kia, xin anh ấy hỗ trợ chiếu cố em. Có đôi khi, anh ấy sẽ cố ý dùng muỗng quẹt sang chỗ món mặn, múc thêm một ít thịt cho em.

Chuyện này kéo dài mãi cho tới lúc tốt nghiệp trung học, cuối cùng anh ấy cũng không nhận được mà hỏi tôi, nếu cậu đã quan tâm tới con bé như vậy, tại sao không nói thẳng cho nó biết.

Tôi không trả lời, có lẽ đối với anh ấy, chuyện này rất kỳ lạ. Chỉ là trong lòng tôi hiểu rõ, tôi thật sự không dám nói ra.

Thật ra tôi vừa hèn nhát vừa sợ hãi. Tôi sợ đi tới trước mặt em, sợ em hững hờ không để tôi trong mắt.

Đương nhiên, tôi càng sợ hơn, sợ sau khi em nhìn thấy tôi, sẽ khơi dậy ký ức xa xưa nào đó bất thành linh, khiến em nhớ tới sự thống khổ mà mình đã từng trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Hồi ức của Tiêu Nhạc

Diệp Ninh, mấy ngày nay tôi trị liệu liên tục, không thể nào viết thư được. Vừa rồi tôi mới đọc lại những gì tôi viết trước kia, kỳ thật tôi có chút không thể tin nổi những gì mình đã viết. Bên trong tràn ngập những lời nói vừa buồn cười vừa yếu đuối thiếu sức sống. Có lẽ ở trong phòng trị liệu kiểu này sẽ khiến con người ta sinh ra một loại ham muốn nói ra nỗi buồn của mình nhưng lại không biết phải nói như thế nào, cho dù là đàn ông cũng không ngoại lệ.

Thật ra thì trước kia tôi rất bận rộn, mỗi ngày công việc bẽ bộn, lúc về nhà nhớ tới những chuyện đó cũng chưa bao giờ nảy sinh những suy nghĩ tổn thương đau khổ này. Nhưng hiện giờ ở trong phòng bệnh yên tĩnh ngột ngạt, tôi không ngừng nhớ lại những chuyện trước kia.

Thời gian trung học của chúng ta kết thúc rất nhanh. Em đứng đầu bảng trung học Tung Sơn, thi tốt nghiệp trung học hạng nhất, nhưng dưới sự chú ý của mọi người, em vẫn giống như xưa, trên mặt không chút cảm xúc, luôn luôn lạnh nhạt.

Em vẫn không nhìn thấy tên của tôi như cũ, chuồn chuồn lướt nước quét mắt qua bảng thông báo đỏ thắm, thậm chí em không hề nhìn xuống tên người xếp hạng sau em. Chỉ cần em liếc mắt nhìn thì sẽ phát hiện, tên Tiêu Nhạc dính sát Diệp Ninh, đang ở bên dưới cái tên Diệp Ninh này.

Về sau lúc người ta quyên tiền cho em, tôi cũng có mặt ở đó. Tôi còn nhớ rõ, cách nhiều người như vậy, ánh mắt lúc đó của em giống như nhìn lướt qua tôi, mờ mịt nhưng lại mang theo chút chán ghét. Tôi không biết em có nhận ra tôi không, nhưng giây phút đó tôi thật khiếp sợ.

Khi đó trong lòng tôi tràn đầy một loại khát vọng tha thiết. Nắm chặt áo khoác trong tay, tự nói với mình, hi vọng một ngày tôi có thể thăng chức thật nhanh, hi vọng tôi có thể có đầy đủ dũng cảm, hi vọng có ngày tôi có thể trao tận tay áo khoác của mình cho em, vì em mà che đi tất cả những ánh mắt không thân thiện trên đời này, cũng như không tiết lộ nỗi gian nan của em trước mặt người khác.

Những lúc ao ước như vậy, lồng ngực của tôi sẽ dâng lên một loại cảm giác ấm áp nóng bỏng không thể nói thành lời. Tôi cũng không biết từ khi nào tôi luôn cảm thấy em cần có người bảo vệ. Mà tôi, dường như có trách nhiệm phải bảo vệ em.

Cho dù lúc em quét mắt về hướng của tôi, trong xa lạ mang theo vẻ chán ghét.

Sau đó, một buổi tối trước khi chúng ta tốt nghiệp rời khỏi ký túc xá, Hoắc Thần đã tỏ tình với em trước mặt rất nhiều người. Cậu ta điên cuồng nói yêu em.

Nhưng tôi lại vẫn còn đang suy nghĩ, yêu là cái gì.

Mà tôi, có yêu em không?

Tự tôi không thể trả lời câu hỏi này. Đối với em tôi hiểu được, cả đời, tôi không thể nào làm giống như Hoắc Thần, không chút cố kỵ, nói với em chữ ‘yêu’ này.

Nếu như không có mùa hè hai mươi năm trước, nếu như không có màn kịch náo loạn, có lẽ tôi đã có thể là một Hoắc Thần khác, có thể không chút kiêng kỵ biểu đạt trái tim nóng bỏng của mình.

Nhưng nếu không có màn kịch náo loạn mùa hè năm đó, tôi cũng sẽ không biết đến cái tên Diệp Ninh này, cũng sẽ không vì vậy mà thi vào trung học Tung Sơn, cũng như sẽ không có một màn khiến tôi khắc cốt ghi tâm.

Mà còn em, lúc đó em bình tĩnh đi ra, lòng không khúc mắc, nói với Hoắc Thần, từ trước tới giờ tôi không biết cậu có dũng khí như vậy?

Hiện giờ, có phải em đã không còn cách nào nói ra một lời bình tĩnh như vậy nữa?

Đêm đó, tôi đứng dưới gốc cây Dương suốt cả đêm.

Sau đó, tôi một người vác hành lý, rời khỏi thành phố S. Lúc xe lửa chuyển động, nhìn từ trong cửa sổ ra ngoài, tôi thấy khách sạn Bạch Thiên Nga, dấu hiệu có tính chất kiến trúc của thành phố chúng ta. Trước đây tôi đã từng đạp xe đạp ngang qua chỗ đó biết bao nhiêu lần vào giờ tan học, nhưng tôi lại cảm thấy đây là lần cuối cùng tôi nhìn thấy nơi này.

Tôi sẽ không bao giờ trở lại.

Lúc đó mẹ tôi tái hôn, cha tôi cũng tái hôn.

Tôi cũng giống như em, một thân một mình.

Lúc tôi trúng tuyển vào trường học hạng hai kia, tôi bắt đầu trải qua giai đoạn khởi đầu đau khổ. Suốt ba tháng, tôi luôn nằm mơ, mơ thấy em chỉ mặc áo lót, đầu tóc rối bù, co rút run rẩy, mơ thấy bàn tay ửng đỏ của em siết chặt hộp cơm bằng sứ xếp hàng chờ trước căn tin. Tôi còn mơ thấy em cầm trên tay chi phiếu quyên tiền của người khác, mặt không có chút biểu cảm xuất hiện dưới ánh đèn huỳnh quang.

Thật ra lúc đó tôi thật sự muốn vứt bỏ, muốn quên đi. Bởi vì nếu như lúc đó tôi có đầy đủ dũng khí đi tới trước mặt em, tôi nhất định phải giải thích tất cả từ lúc bắt đầu với em, nhất định nói cho em biết mừng hai mùa hè năm đó.

Đường như tôi có thể tưởng tượng ra được bộ dạng của em như thế nào sau khi biết tôi là ai.

Tôi không biết trong lòng em sẽ nảy sinh hận thù hay không? Hận những người đã từng hại chết mẹ em. Nhưng tôi biết rõ mình sẽ không có chút cơ hội nào.

Cứ như vậy, tôi tự hành hạ mình hơn nửa năm. Đến đầu mùa xuân năm thứ hai, tôi biết mình thật sự không có cách nào quên được em.

Vì vậy tôi mua một vé xe lửa đi thẳng tới thành phố B, tới một nơi xa lạ, tới đại học T mà thiếu chút nữa tôi có thể thi vào.

Tôi nhìn thấy em vẫn bận bịu như cũ, so với thời trung học lại còn bận rộn hơn. Em bận rộn lên lớp, bận rộn ra ngoài làm việc kiếm tiền. Em vẫn mặc quần dài áo dài tay như cũ, bao kín mình chặt chẽ. Em đi trên đường vội vã, dường như không hề liếc mắt nhìn hoa Nghênh Xuân bên chân mình xinh đẹp như thế nào.

Chạng vạng ngày tôi chuẩn bị rời khỏi, tôi chờ em ở con đường nhỏ mà em sẽ đi ngang qua.

Tay tôi siết chặt tay cầm của chiếc ghế dài bên đường, dường như dùng hết sức lực kéo xuống tay cầm đó.

Cuối cùng em cũng xuất hiện, khăn quàng cổ đã cũ, túi ba lô có in ký hiệu của tiệm nước giải khát nào đó. Em đi trên đường vội vàng như xưa, đầu cúi thấp, dường như có tâm sự.

Tôi gồng lên dũng khí lớn nhất trên đời này, đứng trước mặt em, kêu lên một tiếng.

Em mặt mờ quết mắt sang tôi, sau khi nhìn thấy tôi, thuận miệng nói: “Hỏi đường hả? Phong Lâm Viên ở bên kia...”

Em đưa ngón tay lên chỉ, sau đó vội vàng bỏ đi.

Sân trường đại học T vừa lớn lại vừa đẹp. Nghi hè hàng năm đều có học sinh các trường trung học khắp nơi đến thăm. Nơi này cũng thường xuyên có người bình thường tới du lịch, có thể nói đã từng không ít người hỏi đường như thế, cho nên em đã thành thói quen.

Sau đó chỉ cần có thời gian, tôi sẽ ngồi xe lửa đến thành phố B, đi đại học T, không hề nghĩ tới sẽ được nói chuyện với em, chỉ là đơn thuần muốn đứng dưới lầu ký túc xá của em, nhìn em một chút, xem em bận rộn việc gì, xem em có khỏe không, xem em có phải sẽ không bao giờ mặc váy như xưa hay không, xem em có phải không nỡ bỏ tiền đi mua món mận hay không.

Khi đó tôi sẽ cố gắng học hành, tôi muốn thi vào đại học T làm học sinh nghiên cứu. Cứ như vậy, trải qua hai năm rưỡi bận rộn cuộc sống đại học, tôi đã đạt được ý nguyện, thi đậu đại học T làm nghiên cứu sinh.

Trong lòng tôi mô phỏng vô số lần, suy nghĩ lần này tôi phải đi tới trước mặt em, suy nghĩ phải làm như thế nào thổ lộ tâm ý của tôi đối với em.

Em tiếp nhận cũng tốt, không tiếp nhận cũng không sao, ít ra tôi cũng vì mình phấn đấu một lần.

Nhưng sau khi tới ký túc xá của em thì tôi nhìn thấy cái gì, tôi nhìn thấy Hoắc Thần đang đứng bên cạnh em.

Cậu ta đang lôi kéo tay em.

Gần như mỗi tháng tôi đều tới đây một lần, mỗi một lần đều nhìn thấy em. Tôi không biết Hoắc Thần xuất hiện từ lúc nào, hai người bắt đầu từ khi nào. Tôi chỉ biết lúc ấy mình đứng ở đó, giống như trong lúc vô tình bước lên khu vực chân động của dây băng chuyền, phía dưới là một máy điện ọng ọng vang lên, tai tôi ù, mắt tôi hoa, đầu trống rỗng. Tại sao chỉ trong nháy mắt, toàn bộ thế giới dường như tách rời khỏi tôi?

Nhất định sắc mặt của tôi lúc đó trông rất khó coi, bởi vì có một cô gái tò mò nhìn tôi, ân cần hỏi tôi có cần giúp đỡ hay không.

Tôi lắc đầu một cái, khước từ ý tốt của cô ấy, từ từ khó khăn đi tới băng đá bên cạnh hoa Từ Kinh* ngồi xuống.

* Hoa Từ Kinh

Từ xa xa tôi nhìn sang, thấy em dùng ánh mắt lưu luyến chia tay nhìn cậu ta. Sau khi cậu ta nói gì đó, em cúi đầu, gương mặt trắng nõn ửng hồng.

Tôi có thể cảm giác được đáy lòng mình xuất hiện các loại ý tưởng âm u đáng sợ. Tôi nhìn chằm chằm Hoắc Thần, giống như nhìn chằm chằm kẻ thù muốn kiếp.

Một giây phút đó tôi hận cậu ta vô cùng, giống như cậu ta vừa đoạt lấy một vật vốn dĩ là thuộc về của tôi.

Tôi hận em, cũng hận chính mình.

Tôi xé nát thư thông báo trúng tuyển đại học T, ném vào thùng rác dưới lầu ký túc xá của em.

Tôi bệnh nặng một trận. Sau khi khỏi bệnh, tôi bắt đầu chìm đắm trong games.

Sự sa ngã này cũng kết thúc rất nhanh, đó là lúc tôi đã rời khỏi ký túc xá trường học.

Sau khi tốt nghiệp, tôi mở công ty gây dựng sự nghiệp, vội vàng khao khát được thành công. Sau khi sự nghiệp đã đi vào quỹ đạo, tôi bắt đầu nghỉ ngơi. Cùng lúc với nghỉ ngơi, tôi không nhịn được mà muốn tới nhìn em.

Ngồi mười giờ máy bay tới thành phố em ở, tôi phải bỏ ra mấy ngày mới tìm được chỗ của em. Nhưng rốt cuộc đến khi tôi chờ được bóng dáng của em thì chứng kiến cảnh em nắm chặt điện thoại trong tay gào khóc.

Thật ra tôi rất hận Hoắc Thần, tôi không thích các người ở chung với nhau, nhưng khi nhìn thấy em khổ sở như vậy, tôi lại hận không đánh cho cậu ta một trận. Tại sao cậu ta lại không biết quý trọng em.

Tôi còn nhớ rõ, lúc ấy trong mắt em hiện ra một loại thống khổ và tuyệt vọng không nói nên lời, một sự hiếm có chưa từng thấy ở một người luôn giữ được sự trầm tĩnh giống như em. Em khó khăn mở miệng, nói là em đã gom góp tích lũy dừng khí bốn năm trời chấp nhận mối tình này với Hoắc Thần, nhưng cuối cùng rồi cũng chia tay, tiêu hủy tình yêu cả đời này của em.

Vào lúc này, tôi chợt không dám nhìn vào mắt của em.

Từ chuyến đi Mỹ trở về, tôi hoàn toàn tuyệt vọng.

Tôi bắt đầu suy nghĩ lại một việc, đối với em mà nói, tôi là cái gì, đối với tôi mà nói, em là cái gì?

Em là giấc mộng không thể nào tan biến của tôi từ thời thiếu niên u mê 13 tuổi, là bao nhiêu đêm thức trắng nhớ thương, là nơi ánh mắt tôi không thể tự chủ mà dừng lại.

Mười hai năm, em cắm rễ sinh trưởng trong lòng tôi, bám vào bên trong huyết mạch của tôi, khắc vào xương cốt tôi.

Nhưng còn tôi, tôi đối với em mà nói chẳng qua chỉ là một người qua đường A, một người qua đường B mà em tình cờ quay đầu nhìn thấy. Nói sâu sắc hơn một chút thì là bạn học cùng trường không cùng lớp thời trung học, là đồng lõa bức chết mẹ em mười hai năm trước.

Cho dù là loại nào, cho dù em có thể nhớ tới tôi, cũng đều không phải là những ký ức vui vẻ.

Từ bán cầu Tây đến thành phố B là 19 tiếng 20 phút ngồi máy bay, tôi vẫn tròn tròn mắt, yên lặng nhìn chỗ ngồi phía trước. Lúc tới thành phố B là trời sáng, tôi đón một chiếc xe đi thẳng đến công ty trong thôn Trung Quan.

Hai người bạn cùng tôi gây dựng sự nghiệp nhìn thấy bộ dạng của tôi sợ hết hồn.

Bọn họ nói rằng, dáng vẻ của tôi lúc đó khiến họ tưởng rằng công ty bị phá sản, cha mẹ chết, cửa nhà tan nát.

Tôi cười cười với bọn họ, nói thật ra thì không có chuyện gì hết, tất cả đều rất tốt.

Tôi cố gắng quên em đi.

Bởi vì tôi biết, nhớ cũng không làm gì được. Em chính là em, tôi chính là tôi, chúng ta vĩnh viễn là hai đường thẳng song song không thể nào gặp nhau.

Công ty của tôi kinh doanh ngày càng tốt, buôn bán tăng vọt, dẫn tới đầu tư Thiên Sứ, bắt đầu phát triển phạm vi buôn bán. Khi đó công ty đã có ba bốn trăm người, trên mạng cũng có chút danh tiếng.

Tôi và bạn của tôi đã tâm bưng bưng đặt ra kế hoạch, mở dây chuyền, khuyến khích trương phạm vi kinh doanh điện tử, làm B2B và B2C* trên mạng, sau đó còn muốn lên cả thị trường.

* B2B=Business to Business; B2C=Business to Consumer

Khi đó mặc dù chỉ mới 25 tuổi, còn rất trẻ, sau khi trải qua tuyệt vọng ngập đầu, tôi bắt đầu cảm thấy trên đời này không có chuyện gì tôi không dám làm. Thất bại thì sao chứ, tôi cũng có thể ngồi dậy. Trên đời này đã không còn 19 tiếng hành trình máy bay tới nơi xa xôi nào đó, cũng như chuyện dưới cây Phong diêm lệ em lãnh đạm xa lánh và cự tuyệt khiến tôi cảm thấy thống khổ.

Năm đó em trở lại, em bắt đầu đi xem mắt. Có lẽ em muốn kết hôn, không muốn cô đơn nữa, vì vậy đi xem mắt kết hôn.

Em chính là ma chướng của tôi, là ma chướng mà tôi không thể nào chạy thoát. Một lần nữa tôi bị trầm mê không lối thoát. Tôi không biết rốt cuộc em đã xem mắt bao nhiêu lần, cũng không biết em có nhớ khuôn mặt của những người đàn ông kia không, dĩ nhiên càng không biết em có nhớ sự vụng về của tôi chăng.

Không sai, tôi chính là buồn cười và ngây thơ như vậy đó, cho nên dùng loại phương thức thấp kém như vậy xuất hiện trước mặt em.

Trước khi lên đường đi làm cái chuyện hoang đường ngây thơ này, tôi đã nhìn mình trong gương thật lâu.

Thật ra thì trong mắt của rất nhiều người, dáng dấp của tôi không khó coi, nhưng tôi biết em không thích cái loại như tôi đây.

Tôi đã quan sát những người đã từng gặp mặt hẹn hò với em lần thứ hai, bọn họ đều có một điểm đặc trưng giống nhau, đó là đều mang mắt kiếng, lịch sự, nho nhã, hàm súc, ôn hòa.

Có lẽ sâu trong lòng em, đàn ông như vậy sẽ không có tính công kích, sẽ làm cho em có cảm giác an toàn?

Không nên cảm thấy kỳ lạ tôi suy đoán được nội tâm của em như vậy. Bởi vì mấy năm nay tôi có đọc một số sách về phương diện tâm lý học, đại khái hiểu được, chuyện xảy ra năm đó đối với một cô bé 13 tuổi như em mà nói chính là một sự kiện bạo lực. Từ đó khiến em có cảm giác sợ hãi đối với những người đàn ông tràn đầy lực lượng.

Tôi rất buồn cười so sánh, mặc dù cao lớn, nhưng Hoắc Thần lại trắng trẻo nhả nhặn, còn tôi, có lẽ ngũ quan sâu sắc, không thích cười đùa, không nói nhiều, vì vậy sẽ khiến người ta có cảm giác lạnh lùng xa cách, thậm chí sẽ cho người ta có cảm giác nặng nề.

Chỉ là do dù kết quả như thế nào, tôi vẫn quyết định làm cho mình trở thành một trong vô số vật phẩm bị chọn, trải qua băng chuyền dưới ánh mắt xem xét của em. Tôi muốn xem mình có được tia hi vọng nào không, cho dù rất nhỏ nhoi.

Có lẽ em đã không còn nhớ rõ, dù sao em cũng đã gặp gỡ với quá nhiều người chỉ gặp mặt một lần. Nhưng tôi lại nhớ rất rõ ràng, đó là một buổi chiều thứ Bảy, lúc chúng ta gặp mặt là hai giờ chiều, ở một quán trà.

Thật ra thì tôi đã đến từ sớm, nhưng không tới quán trà kia, mà đứng bên ngoài chân chừ một lúc thật lâu. Đợi đến khi gần tới lúc chúng ta ước định thì mới đi vào.

Có thể nhận thấy em không đủ thời gian, tóc dài đen bị gió thổi tung, không suôn thẳng giống như bình thường. Em vừa dùng ngón tay sửa lại mái tóc dài, vừa cười nói chuyện với tôi.

Đó là lần đầu tiên em cười khi nhìn thấy tôi. Mặc dù nụ cười đó không thể nói là chân thành, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất đẹp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Di chúc

Tôi nhớ rất rõ ràng, lúc ấy em mặc một chiếc áo dài màu trắng, phía trước không có nút áo, thuộc loại cổ chui, chất liệu phẳng phiu, phần eo vừa vặn khắp nơi. Áo nửa cổ hình trái xoan rất đặc biệt, dọc theo đường cổ là những hạt châu nhỏ. Lúc ấy là mùa hè, nhưng em lại có thể khiến cho người ta có một loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, giống như gió thổi qua nước hồ mang theo cảm giác thấm lạnh.

Ngày hôm đó, lúc tôi nói chuyện, em nghiêng đầu cười với tôi, làm như em vô cùng thích thú, giống như em lắng nghe từng lời từng chữ của tôi, là một loại cảm giác rất sung sướng.

Nhưng về sau tôi liền phát hiện, thật ra không có câu nào lọt vào tai của em.

Sau đó em hỏi tôi vấn đề kia, vậy mà tôi lại đàn độn trả lời, cô có thể xem bản kế hoạch của tôi.

Khi đó em đã bật cười, cười đến mắt long lanh như những vì sao.

Mặt tôi nóng lên, tim đập điên cuồng, thân thể dường như không bị khống chế, giống như người ngồi chỗ đó là một cái xác không hồn. Tôi là hồn tồn tại trong xác nhìn em, mà em lại chỉ nhìn thấy thân xác kia.

Thật ra thì tôi không phải là loại người không biết ăn nói. Ở trước mặt người khác tôi không có bộ dạng như vậy.

Cho dù là ai, khi tôi chung đụng với người đó, tôi đều có thể khống chế tình cảnh và đề tài.

Nhưng lúc ở chung với em, chân tay của tôi, xương cốt của tôi, kinh mạch thần trí của tôi, mỗi một tế bào đầu óc của tôi đều bị em khống chế.

Tôi trở nên vụng về và luống cuống.

Ngày đó không phải là một cuộc xem mắt thành công. Trên đường lái xe trở về, đầu óc của tôi tràn đầy hình bóng của em, thiếu chút nữa là tôi đã đụng phải lan can bên cạnh.

Tôi cứ đoán tới đoán lui không biết em suy nghĩ như thế nào về tôi. Tôi còn thử nhắn tin thăm dò, thấp thỏm trắng đêm ngủ không được chờ em hồi âm.

Nhưng em không hề trả lời tin nhắn của tôi.

Tôi ở nơi này vẫn còn hi vọng hảo huyền, viện đủ mọi lý do cho em, có lẽ em chưa nhìn thấy tin nhắn, có lẽ em quá bận rộn chưa kịp trả lời. Sau khi khổ sở chờ đợi một ngày một đêm, tôi hoàn toàn buông tay.

Có lẽ cho dù tôi thay đổi bao nhiêu phương thức xuất hiện trước mặt em, em cũng không bao giờ để tôi trong mắt.

Mãi cho đến khi phát sinh sự kiện kia.

Tôi nghĩ em muốn quên đi tất cả mọi chuyện cũng sẽ không quên đi lý do Nam Nam chào đời.

Thật ra lúc đó trong lòng tôi rất tức giận, một luồng lửa tà ác mắc nghẹn giữa lồng ngực khiến tôi kìm nén đến khó chịu. Tôi giận đến nỗi chỉ muốn cho em một bài học, chỉ muốn bóp chết em.

Ai biết có phải em say đến phát khờ hay không mà không sợ cái gì hết, còn nghiêng đầu quan sát tôi, làm bầm nói điều gì đó với tôi.

Tôi thật sự không biết nên tức giận hay buồn bực. Nếu như một ngày nào đó tôi chết sớm, nhất định là bị em làm tức cho tôi chết!

Nhưng lúc cơ thể em mềm mại thơm mát, mang theo chút mùi rượu, lọt thỏm vào lòng tôi, máu tôi lập tức xông lên, tôi liền ôm em trở lại.

Tôi dùng tất cả sức lực ôm em, bắt đầu hôn em điên cuồng.

Khách sạn ở ngay bên cạnh, tôi kiểm chế không được, chỉ muốn dạy em một bài học. Tôi muốn làm em vĩnh viễn không thể nào quên được giây phút kia.

Dĩ nhiên đây chỉ là viện cớ, thật ra tôi chỉ muốn em.

Không biết trong lúc say, em nhớ được bao nhiêu chuyện ngày hôm đó.

Riêng tôi thì không thể chờ đợi, từ trước tới nay đây là lần đầu tiên tôi biết, thì ra chuyện này có thể khiến tôi trở nên khao khát như vậy.

Tôi khát vọng đến run rẩy cả người.

Lúc tôi tiến vào thân thể em, tôi cảm giác mình có được em, có được em lúc 13 tuổi co rút run rẩy ở đó, có được em cô độc bận rộn đi đi về về trong trường học, có được em thút thít khóc dưới gốc cây Phong bên bán cầu Tây, còn có em hôm nay giẫy giụa mâu thuẫn như thế này.

Tôi nghe em kêu đau, em khiến cho tôi phải dừng lại, nhưng tôi dừng không được.

Sau đó em bắt đầu run rẩy, sau khi run rẩy thì bắt đầu điên cuồng lên.

Em siết chặt bả vai tôi, mơ hồ kêu gì đó tôi nghe không rõ.

Đêm đó tôi không ngủ, cứ như vậy ôm em cho tới bình minh.

Lúc trời sáng, tôi nhìn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ xuyên qua bức rèm hé mở hơn phân nửa chiếu vào giường lớn. Em trong ngực tôi bình yên thanh thản trong giấc ngủ.

Một khắc kia, sau lưng em giống như mọc thêm đôi cánh.

Tôi giờ tay sờ nhẹ khuôn mặt em, không nhìn được mà hôn lên trán em.

Em vẫn ngủ say như cũ, có lẽ bởi vì say rượu, chân mày em nhíu nhẹ.

Tôi đã từng uống rượu đến say mềm, biết ngày hôm sau sẽ rất khó chịu.

Tôi muốn mua chút đồ ăn sáng cho em và thuốc nhức đầu.

Nhưng khi tôi vội vã ra ngoài rồi vội vã trở lại, em đã không còn ở đó.

Tôi thật không vui, tại sao em lại không biết gánh trách nhiệm gì hết vậy, tại sao có thể dùng tôi đã đời rồi vứt bỏ tôi?

Chỉ là lần này tôi sẽ không buông tha một cách dễ dàng như trước kia. Hiện giờ tôi có đầy đủ lý do theo đuổi em không buông.

Tôi quyết định thi triển tài năng.

Chỉ tiếc rằng đời người luôn luôn gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Kế hoạch của tôi còn chưa bắt đầu áp dụng thì công ty của tôi gặp phải cửa ải khó khăn nhất từ trước tới nay.

Năm đó thị trường chứng khoán phát triển không ngừng, dường như mọi người đều trầm mê trong đó không thể thoát ra, thậm chí bác gái mở tiệm ăn đầu đường há miệng ra đều chứng khoán này chứng khoán kia. Vậy mà ở một nơi nhìn có vẻ phồn vinh, không khí kinh tế lại giống như một con ốc lớn, cuốn hết toàn bộ kinh tế toàn cầu vào trong đầu sôi lửa bỏng. Dĩ nhiên không khí kinh tế toàn cầu cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến những công ty Trung Quốc. Mức độ tiêu thụ giảm nhanh, kinh tế trượt dốc nghiêm trọng, các công ty giảm biên chế, rút lại tiền vốn. Mọi người tỉnh ngộ từ trong sự phồn vinh hư cấu, có té ngã lên mặt đất lạnh như băng thì mới phát hiện tình thế khi đó ác liệt như thế nào. Dường như tất cả mọi người đều lọt vào trong sự hoang mang không khí kinh tế.

Trong hoàn cảnh như thế này, công ty của tôi cũng không mấy lạc quan. Lúc ấy hệ thống đầu tư cần rất nhiều tiền, bình thường muốn họ đầu tư đã khó, bây giờ không khí kinh tế lại càng khó khăn hơn.

Khoản thời gian đó, tôi và phía đối tác dường như không kịp thở, nghĩ hết biện pháp mà vẫn không xoay sở được tiền. Lúc ấy mọi người đều không dễ dàng, tất cả bạn bè quen biết đều lâm vào cảnh khó khăn. Em cũng nhớ lại khi đó có câu nói, tiền mặt là vua. Mọi người, tất cả công ty, đều thiếu tiền.

Thời điểm gian nan nhất chính là, tiền trong tài khoản của chúng tôi chỉ có thể cầm cự được ba bốn ngày. Nếu như không lấy được tiền huy động vốn, công ty có thể đóng cửa.

Diệp Ninh, tôi nói ra chuyện này không phải là để giải thích điều gì, cũng như không phải muốn tranh thủ sự đồng tình của em.

Trên thực tế, sau nhiều năm trải qua sóng gió như vậy, có chuyện gì mà tôi chưa từng gặp. Những cuộc phỏng vấn bên ngoài đều nói về lịch sử gây dựng sự nghiệp, kể lại thành tựu hoành tráng khiến người phấn chấn, không ai muốn nhắc tới những đoạn thời gian khó khăn. Tôi cũng không cần dựa vào những đoạn trải nghiệm này mà tranh thủ ánh mắt người đời.

Nhưng mà tôi nhất định phải cho em biết, vì sao những ngày sau đó tôi không có thời gian đi tìm em, cho nên đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất vốn dĩ thuộc về tôi.

Đó là khoảng thời gian tôi hỗn loạn nhất, tiêu cực nhất, và bị áp lực nhiều nhất. Những đối tác bên cạnh tôi đều là những người cùng tôi tiến thoái, thậm chí tôi còn đào ra được những người đã từng có quan hệ rất tốt với những công ty lớn. Bọn họ tin tưởng tôi, giao tương lai của họ cho tôi.

Nếu chỉ có một mình tôi thì tôi cũng chẳng sao, nhưng tôi vì sợ chôn vùi tương lai của bọn họ, sợ những năm cực khổ của bọn họ sẽ trở thành công đã trảng.

Những đau khổ và sợ hãi, tôi cũng chỉ có thể chịu đựng một mình, trấn áp lại. Trong vòng ngắn ngủi mấy ngày, tóc trên đầu cũng bạc đi. Lúc này tôi mới hiểu thế nào gọi là ‘một đêm bạc đầu’.

Nhưng trong khoảng thời gian này em lại xảy ra chuyện. Tôi biết tính cách của em, em chắc chắn sẽ không tham gia vào vụ hối lộ tài chính này đâu, nhưng lại không còn cách nào khác, em đã tham gia hạng mục đó, rất khó rửa sạch. Lúc ấy em bị nhốt lại tra hỏi, rồi lại phát hiện mang thai.

Tôi không còn cách nào nữa, tự lo cho mình đã không xong, tôi chỉ có thể mời luật sư giúp em biện hộ, sau đó nghĩ cách đưa em ra nước ngoài. Nếu như tôi hoàn toàn thất bại trong chuyện này, tôi thà vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt em nữa.

Sau đó cuối cùng trong lúc tuyệt vọng, tôi tìm được 2,300 Mỹ kim đầu tư, khiến cho công ty có thể cầm cự được.

Nhưng đến khi đó, tôi đã không còn cách nào xuất hiện trước mặt em nữa.

Em sinh ra Nam Nam, em rất hạnh phúc. Chị Trần nói, mỗi ngày em ôm con đều mỉm cười, bộ dạng em nhìn con trai vô cùng dịu dàng. Em nói rằng bảo bối là phần thưởng mà trời cao đã ban cho em, là con trai của chỉ mình em.

Tôi phát hiện mình lại lọt vào một chốn tận cùng. Bộ dáng của em lúc này đây chính là hình ảnh mà tôi yêu thích nhất, yên tĩnh và bình an, mỹ miều dịu dàng động lòng người. Ánh mắt em dành cho Nam Nam dường như chứa tất cả yêu thương.

Tôi không biết nếu tôi tự nhiên xuất hiện nói cho em biết hết tất cả mọi chuyện, em sẽ như thế nào?

Tôi hận không thể mang hết tất cả những gì tốt đẹp nhất trên thế gian này đến trước mặt em, nhưng trong đó không bao gồm cả tôi.

Tôi biết, em chán ghét tôi, mặc dù em hoàn toàn không biết tên tôi là gì.

Cho nên tôi giữ vững im lặng, xa xa nhìn mọi người, tự tay vì em mà tu sửa căn hộ thích hợp nhất cho em, dẫn dắt em mở quán cà phê, dùng phương thức của mình bảo vệ ở bên cạnh em.

Diệp Ninh, tôi chưa từng bao giờ nghĩ tới chuyện muốn thao túng cuộc sống sinh hoạt của em. Tôi chỉ là không muốn em phải chịu đựng bất cứ uất ức nào, mặc dù theo cách nhìn của em, phương thức của tôi có chút kỳ quái.

Thật ra thì tôi cũng biết có người theo đuổi em, tôi nghĩ thầm, nếu em có thể tiếp nhận, vậy thì hãy đồng ý đi. Nhưng em vẫn như cũ, không có cách nào tiếp nhận được, hoàn toàn không chút động lòng. Chuyện của Hoắc Thần đã để lại vết thương quá sâu trong lòng em.

Em nói em không có năng lực đi yêu người khác, em nói em không thích hợp với hôn nhân, càng không thể chăm sóc một người đàn ông. Em nói người em thích nhất chính là Nam Nam.

Có lúc nhìn em ôm Nam Nam mỉm cười một cách dịu dàng, tôi cảm thấy có lẽ như vậy đối với em là tốt nhất. Có lẽ đời này của em sẽ trải qua như vậy, mỗi ngày nhìn Nam Nam lớn lên, kết hôn, sinh con, mà em thì tóc hoa râm chống gậy đi bộ dưới trời chiều.

Đến lúc đó, tôi vẫn có thể đứng từ xa nhìn em như cũ.

Có lúc tôi sẽ cảm thấy, thật ra thì em chính là vợ của tôi, mà tôi, sẽ âm thầm làm một người chồng mà em hoàn toàn không biết sự tồn tại của anh ta, một người chồng ẩn hình.

Thật ra em cũng nên biết, tôi bị khối u não ác tính, không thể sống được bao lâu nữa. Tôi rất muốn gặp Nam Nam, nhưng lại cảm thấy, nếu tôi đã không còn sống được bao lâu thì cần gì để cho nó nhớ tới người cha ngã bệnh này. Vậy thôi cứ để cho nó suy đoán nhớ nhưng đi, nói cho nó biết, cha của nó đang ở bán cầu Tây xa xôi kia.

Hiện tại, 60% cổ phần của tập đoàn Nhạc Ninh là do tôi đứng tên, tôi đã lập di chúc, để lại toàn bộ cho em. Mặc khác, tôi biết Nam Nam muốn đi học, nhưng tôi lại không biết Nam Nam sẽ thích chỗ ở nào, cho nên đã chuẩn bị ba căn phòng nhỏ, mỗi một phòng đều ở trong khu vực có trường học rất tốt, đã được tu sửa xong, tùy em tự ý lựa chọn.

Về phần chị Trần và Tiểu Nhục, nếu như em không thích, vậy thì hãy để cho các người đó rời đi.

Tôi cứ đi như vậy thật không cảm thấy yên lòng vì em, cho nên tôi đã viết một lá thư khác, gửi gắm một người bạn chăm sóc em. Cậu ấy là một trong những người bạn tốt nhất của tôi, sau khi tôi chết đi, tôi sẽ ủy thác luật sư mang lá thư này tới giao cho cậu ấy. Cậu ấy tên là Thâm Tông Thụy.

Diệp Ninh, không nên từ chối ý tốt cuối cùng này của tôi, để tôi có thể nhắm mắt dưới chín suối.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tiêu Nhạc qua đời

Diệp Ninh đọc đến khúc cuối, nước mắt rơi đầy trên giấy, chữ viết giống như rồng bay phượng múa.

Cổ họng cô bật ra tiếng khóc khàn khàn, nhưng cô đưa tay lên che miệng lại.

Có lẽ cô chưa từng nhìn Tiêu Nhạc một cách nghiêm túc, cho nên rốt cuộc cô hoàn toàn không biết Tiêu Nhạc là một người như thế nào. Từ lúc mới bắt đầu phát hiện những thứ rợn tóc gáy kia, cô cảm thấy Tiêu Nhạc là một người thâm trầm đáng sợ, ở sau lưng cô thao túng tất cả. Qua phỏng vấn báo đạo trên internet, cô dần dần cảm thấy cuộc sống của mình và Tiêu Nhạc chồng chéo lên nhau. Sự tồn tại của anh trở nên chân thật sinh động, không còn giống như bàn tay của thượng đế ở trên cao. Hiện giờ nhìn phong thư này, cô chỉ còn nhìn thấy một người thiếu niên chìm đắm trong thất vọng, không có cách nào thoát khỏi; một người thiếu niên tí mị tinh tế, nhạy cảm tới mức có chút tự ti.

Tay cô run rẩy lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho chị Trần và Tiểu Nhục. Nhưng đến khi bấm số thì mới biết điện thoại không thể nào gọi thông.

Diệp Ninh chợt nhớ ra điều gì, nhào tới trước máy vi tính, mở máy lên, tay run run gõ xuống máy từ khóa ‘Tập đoàn Nhạc Ninh, Tiêu Nhạc’. Nhưng tin tức ập ạt hiện ra toàn là tin Tiêu Nhạc bị bệnh nặng, 6 giờ chiều ngày hôm nay phẫu thuật thất bại, bất trị qua đời.

Tám chữ ‘giải phẫu thất bại, bất trị qua đời’ này thật lớn, giống như lưỡi lê cắm mạnh vào tim của cô một cách tàn nhẫn.

Cô hít vào một hơi thật sâu, dụi đi nước mắt, đi tới phòng Nam Nam.

Nam Nam ngủ được một giấc, bị đánh thức dậy. Trong bóng tối, cậu bé nhìn về mặt khác thường của mẹ.

Cậu vội vàng ngồi dậy, dụi mắt: “Mẹ, sao vậy?”

Diệp Ninh cầm tay Nam Nam, đè nén cổ họng run rẩy, cố gắng kìm chế, nói: “Nam Nam, con còn nhớ cái chú lúc trước đã gặp con không, mẹ dẫn con đi thăm chú ấy nhé?”

Nam Nam đã hơn 6 tuổi, biết phân xét, kinh ngạc nhìn mẹ rồi gật đầu.

Cậu bé không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thái độ đặc biệt của mẹ như vậy, cũng hiểu được nhất định là có chuyện lớn.

Cậu không hỏi nhiều, vội vàng bò dậy, lấy áo khoác ngoài mặc vào.

Diệp Ninh nhanh chóng phụ con trai mình mặc quần áo xong, sau đó cầm chìa khóa, dẫn cậu bé ra xuống ga ra tầng ngầm, lái xe một mạch tới bệnh viện 302, không biết đã vượt bao nhiêu đèn đỏ.

Hiện giờ cô không quan tâm tới điều gì cả, chỉ muốn nhìn thấy Tiêu Nhạc, một người đàn ông mà cô chưa bao giờ nghiêm túc gặp gỡ một lần.

Sau khi tới bệnh viện 302, cô chỉ nhìn thấy ánh đèn lu mờ của bệnh viện lấp lánh dưới bóng đêm. Chung quanh có một vài chiếc taxi đang đậu, còn có vài bóng người vội vã ra vào.

Diệp Ninh đậu xe xong, cầm tay Nam Nam đi vào bên trong.

Trong bóng tối, cô cảm nhận được bàn tay nhỏ bé mềm mại của Nam Nam khấn trương siết chặt. Thằng bé nhảy cảm, nhất định nhận ra điều gì đó.

Cô cố gắng dịu giọng, an ủi nói: “Không sao hết, mẹ chỉ là dẫn con đi thăm một người bạn thôi.”

Trên đường chạy gấp tới đây, hiện giờ tâm tình cuồng loạn của cô đã bắt đầu bình tĩnh lại.

Sau khi vào trong bệnh viện, cô đi thẳng tới quầy tiếp tân, hỏi khoa ung bướu ở chỗ nào rồi đi thẳng tới đó. Nhưng lúc đến nơi, cô hỏi thăm ý tá tiếp tân thì cô nàng chỉ dùng ánh mắt hững hờ nhìn cô: “Chúng tôi có quy định, không được tùy tiện hỏi thăm tình huống của bệnh nhân. Nếu như muốn thăm hỏi bệnh nhân thì xin liên lạc trực tiếp với thân nhân của người bệnh.”

Diệp Ninh bình tĩnh nhìn cô nàng: “Tôi muốn biết người bệnh có tên là Tiêu Nhạc vẫn còn nằm viện hay không? Nếu như không có thì tôi lập tức rời khỏi, có được không?”

Y tá lắc đầu: “Không được.”

Đời nào Diệp Ninh có thể buông tha dễ dàng như vậy: “Tôi là bạn của anh ấy, muốn gặp anh ấy. Tôi nghe nói phẫu thuật của anh ấy thất bại, đã qua đời rồi phải không?”

Y tá thờ dãi, trực nửa đêm canh ba thật không dễ dàng, hết lần này tới lần khác gặp phải người dây dưa. Cô nàng liếc mắt nhìn Diệp Ninh, nói thẳng: “Cô có thể liên lạc trực tiếp với thân nhân của người bệnh, như vậy mới có thể nhận được tin tức xác thực. Về chuyện cô vừa hỏi, chúng tôi không thể trả lời.”

Đúng lúc cô nàng vừa nói hết câu, có một người đàn ông đi ra từ lối đi bên phòng bệnh bên cạnh. Diệp Ninh nhìn người đàn ông kia cảm thấy có chút quen mắt, nhưng mù mặt vẫn là mù mặt, cô không biết mình đã gặp qua ở đâu.

Người đàn ông đeo mắt kiếng gọng vàng, nhìn rất lịch sự, trông mắt ứng đồ. Anh ta quét mắt nhìn Diệp Ninh, giọng nói có chút khàn khàn nặng nề: “Thưa cô, cô muốn tìm Tiêu Nhạc à?”

Diệp Ninh ý thức được điều gì, vội vàng gật đầu nói: “Vâng ạ, anh là bạn của Tiêu Nhạc sao?”

Ánh mắt dò xét của người đàn ông quét qua Nam Nam đang cầm tay Diệp Ninh, trong ánh mắt lại có chút phòng bị: “Xin hỏi cô tìm Tiêu Nhạc có chuyện gì?”

Diệp Ninh nhìn người kia: “Tôi là bạn của anh ấy, muốn tới thăm anh ấy một chút.”

Khỏe môi người đàn ông khẽ nhếch lên nụ cười lạnh nhạt, lời nói lại càng trở nên không chút khách sáo: “Thật xin lỗi, bạn của Tiêu Nhạc tôi đều quen biết, nhưng tôi lại không quen biết cô.”

Diệp Ninh bình tĩnh nói: “Tôi là bạn học của Tiêu Nhạc, bạn học thời trung học đại học. Cho dù anh là bạn của Tiêu Nhạc thì cũng chưa chắc quen biết tất cả bạn học của anh ấy.”

Ánh mắt của người đàn ông trở nên bén nhọn giễu cợt: “Cũng phải. Vậy bạn học của Tiêu Nhạc à, xin hỏi cô tìm cậu ấy có chuyện gì?”

“Tôi chỉ muốn tới thăm anh ấy.”

Người đàn ông nhún mày: “Chẳng lẽ tin tức không không truyền ra bên ngoài sao, tại sao cô còn phải tới đây dò xét? Không phải cậu ấy đã qua đời rồi còn gì?”

Vừa nghe được những lời này, cổ họng Diệp Ninh lập tức giống như bị người bóp nghẹn.

Cô hít vào một hơi thật sâu, ổn định lại tâm tình của mình, ngẩng đầu nhìn lên người đàn ông cao gầy điềm đạm nhô nhô này.

“Anh ấy thật sự không có ở đây?”

Giọng nói của người đàn ông thật lạnh lùng: “Đúng vậy.”

Diệp Ninh im lặng một hồi, không nói chuyện nữa, cúi đầu nhìn con trai, xoay người ra khỏi bệnh viện.

Trên đường trở về, Diệp Ninh vẫn không lên tiếng, chỉ lặng lẽ lái xe. Nam Nam ngồi ở hàng ghế phía sau, nghiêng đầu nhìn mẹ.

Diệp Ninh cố nặn ra nụ cười: “Nam Nam, trở về nhà ngủ tiếp nhé.”

Nam Nam nhũn mày, miệng nhỏ mím lại, yên lặng nghiêng đầu quan sát mẹ: “Mẹ, mẹ bị sao vậy?”

Cậu bé cảm thấy hiện giờ mẹ đang rất khổ sở như chưa từng có. Mặc dù mẹ vẫn đang cười, nhưng nụ cười đó không giống như lúc bình thường.

Diệp Ninh nhìn đường phía trước, hai bên là đèn đường, ở giữa là một lối đi thật dài.

Mà lối đi này lại dài lênh thênh.

Nam Nam còn nhỏ, con đường tương lai của nó rất dài.

Diệp Ninh khẽ rũ mắt xuống, từ tốn nói: “Không có gì, người bạn kia đã qua đời, có lẽ chúng ta sẽ không gặp được chú ấy nữa. Thật ra cũng không phải là chuyện lớn lao gì, sinh lão bệnh tử, nhân gian thường thái* (*đó là lý lẽ rất bình thường của nhân gian).

Mười mấy năm trước, cô đã từng tự nói với mình nhiều lần tám chữ cuối cùng kia. Bây giờ, cô lại nhắc tới tám chữ này với con trai mình.

Nhưng lúc cô nói xong mấy chữ này thì mắt cô nóng lên, cũng như cảm nhận được có dòng chất lỏng ấm ướt chảy qua.

Nam Nam ngơ ngác ngồi hàng ghế sau, không nói nửa lời.

Cậu bé vẫn còn quá bé, không hiểu được ý nghĩa của từ vong là gì. Chuyện cậu bé hiểu chính là cậu sẽ không còn gặp lại cái chú đó nữa, người chú đã từng dùng ánh mắt yêu thương nhìn cậu.

Một đêm này, Diệp Ninh dụ dỗ Nam Nam nằm xuống ngủ trước. Con nít có tâm sự cũng chỉ là con nít, nằm hơn một tiếng cũng từ từ ngủ thiếp đi.

Mắt Diệp Ninh mở thao láo, trong đầu không ngừng hiện ra những lời nói trong lá thư.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, cô lại bò dậy tìm tòi tin tức về Tiêu Nhạc. Một lần nữa, cô nhìn thấy trang blog nào cũng như mọi chỗ mọi nơi đều tràn đầy tin tức thương tiếc. Dáng dấp Tiêu Nhạc đẹp trai, khuôn mẫu, một thân âu phục xanh thẫm, mặc dù vẻ mặt nghiêm túc, nhưng có lúc cũng nói năng hài hước một cách hiếm thấy, đích thực là một ‘Toàn Thạch Vương Lão Ngũ’*, độc thân, giàu mới nổi vì mạng lưới internet. Thành công và giàu có như thế nên số lượng người ái mộ anh không ít.

*Đàn ông kim cương độc thân giàu có.

Đủ loại thương tiếc kêu than, thậm chí còn mặt đầy nước mắt của người ái mộ đập vào mắt cô.

Song song với tin tức này chính là cổ phiếu của tập đoàn Tiêu Nhạc xuống giá không ngừng, chưa tới 10 giờ thì giá cổ phiếu đã hạ xuống ba điểm. Chuyên viên trong ngành phân tích, hôm nay sẽ xuống giá không ngừng.

Diệp Ninh ngơ ngác đọc hết tất cả, không nhận được, lấy lá thư ra đọc lại từ đầu đến cuối một lần nữa. Hơn mười ngàn chữ, nhưng theo nét chữ thì thật ra đã được phân ra viết nhiều lần. Có mấy chữ cuối cùng lộ ra rõ ràng người viết dùng không đủ sức.

Anh bị bệnh, bệnh nặng, nhưng vẫn dùng bút từng chữ từng chữ viết xuống lá thư này.

Thật ra thì cô vẫn luôn nhớ tới người này, mặc dù là như có như không.

Nếu như nói, mình trong cuộc đời của anh là một đường khác cốt ghi tâm, như vậy thì, anh trong cuộc đời của mình thật ra chỉ là một đường như có như không.

Diệp Ninh xin nghỉ một ngày không đi làm. Sau khi đưa Nam Nam đi nhà trẻ xong, cô cứ ngồi ở đó như một góc củi khô, ngơ ngẩn tìm kiếm các tài liệu video về Tiêu Nhạc.

Trong một đoạn video, Tiêu Nhạc nói, người đó không hề đề ý đến tôi, sau khi tôi nói chuyện một hồi thì bị người ta khinh bỉ, đoán chừng cảm thấy tôi chính là một loại phẩm chất có tỳ vết, nhìn không thuận mắt, trực tiếp pass tôi rồi.

Cô khóc không thành tiếng.

Thật ra thì mấy năm nay cô khóc rất ít. Kể từ sau khi mẹ qua đời, lần cuối cùng cô khóc chính là vì chuyện của Hoắc Thần. Nhưng hiện giờ, nguyên cả đêm vừa rồi, cô không biết mình đã khóc bao nhiêu lần, cô không thể không được.

Cô còn chứng kiến giá cổ phiếu của tập đoàn Tiêu Nhạc xuống giá không ngừng. Đây là một tập đoàn quật khởi nhanh chóng trên mạng lưới internet, sau khi người cầm chèo qua đời, nó trở thành bấp bênh, giống như là cách nó thương tiếc người sáng lập ra mình.

Buổi chiều đón Nam Nam trở về, dường như vành mắt Nam Nam ửng đỏ, cô hỏi nó, nó cũng không trả lời.

Bình thường Diệp Ninh rất chú ý tới tâm tình của con trai, nhưng hiện giờ cô lại có chút xao lãng, tâm tư mệt mỏi, cô không lấy nổi chút tinh thần để hỏi chuyện.

Ngày hôm đó, hai mẹ con đều ù rũ ăn cơm của mình xong thì đi ngủ.

Ngày hôm sau, cô như cái xác không hồn vác thân đi làm. Thịnh Xương Thịnh nhìn bộ dáng này của cô cũng hết hồn, dè dặt hỏi: “Nếu em cảm thấy không khỏe thì nghỉ ngơi vài ngày đi.”

Diệp Ninh lắc đầu: “Em không sao.”

Thịnh Xương Thịnh không biết làm gì hơn, nhưng cũng là bạn bè nhiều năm, buổi trưa đã cố ý mời cô đi ăn trưa chung, còn cố ý thăm dò. Sau đó lại thấy Diệp Ninh không trả lời, anh chỉ có thể chờ dài: “Nếu thật sự có chuyện thì có thể nói thẳng với anh.”

Sắp tới giờ tan sở thì Kha Băng gọi điện thoại cho cô. Đạo này công việc bận rộn, vốn là trước đó Kha Băng có nói sẽ qua thăm Nam Nam, nhưng sau đó lại không qua được. Hiện giờ anh chàng có thể rút ra chút thời gian, nói Chu Nhật sẽ tới, hẹn trước thời gian.

Trước đây Diệp Ninh không bỏ nhiều tâm tư để ứng phó với anh ta, cũng như là vì tưởng rằng lúc trước anh ta đã nhờ luật sư tới giúp mình, chính anh ta cũng từng thừa nhận. Hiện tại nghĩ tới chuyện trước đây, tự dưng cô cảm thấy chán ghét, trực tiếp từ chối.

Kha Băng lại nghe không ra ý tứ đó, nói là nhất định phải tới thăm Nam Nam.

Nếu là ngày thường, Diệp Ninh sẽ nói vài câu ứng phó, hiện tại tất cả hi vọng của cô đều sụp đổ, ngay cả ý định ứng phó với anh ta cô cũng không có, cảm thấy vô cùng mất hứng, lập tức cúp điện thoại.

Tối hôm đó trở về, Diệp Ninh dỗ Nam Nam đi ngủ. Con trai đáng thương, trước kia nói chuyện rất nhiều, có lẽ mấy ngày nay bị mình hù sợ, không nói câu nào cả. Diệp Ninh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn yên tĩnh của cậu bé, khó tránh cảm giác áy náy. Thật ra thì cô đã hi vọng tâm tình của mình không ảnh hưởng đến con trai, nhưng tội nghiệp con trai, cha của nó không còn trên đời này nữa, mà mình lại không biết nói làm sao cho nó hiểu.

Nó vẫn còn quá bé.

Cúi đầu hôn nhẹ lên khuôn mặt của nó. Khuôn mặt nhỏ bé có chút mát lạnh, rất non rất mượt.

Rón rén rời khỏi phòng Nam Nam, cô đi về phòng ngủ của mình. Sau khi mở máy vi tính lên, cô theo thói quen, lại muốn tìm tin tức có liên quan tới Tiêu Nhạc.

Nhưng vừa mới mở ra thì cô phát hiện internet lại bùng nổ tin tức khác.

Mỗi tin tức lớn đều kèm theo chữ đỏ lớn trên trang đầu, nói tin tức Tiêu Nhạc đã qua đời trước đó đều là giả, là tin đồn nhảm của giới truyền thông không có lương tâm truyền ra. Thật ra thì giải phẫu của Tiêu Nhạc quả thật bị thất bại nhưng không hề chết, chỉ là anh được đưa thẳng tới một cơ quan trị liệu bên Mỹ tiếp tục chữa trị.

Diệp Ninh siết chặt con chuột, cố gắng tìm kiếm nguồn gốc tin tức này. Nhưng tìm đến nỗi lòng bàn tay của cô cũng toát mồ hôi mà vẫn không tìm thấy bất kỳ lời giải thích cặn kẽ nào.

Cuối cùng, vẫn là phó tổng giám đốc của Nhạc Ninh, Thẩm Tông Thụy ra ngoài lên tiếng. Anh ta chỉ nói một câu: Tiêu Nhạc đang trị liệu.

Không biết bao nhiêu ký giả tin tức truyền thông nhào qua muốn lấy được tài liệu trực tiếp, đáng tiếc là vị Thẩm Tông Thụy này lại nhanh chóng biến mất, không hề nói thêm một câu nào.

Trong khoảng thời gian ngắn, cổ phiếu tập đoàn Nhạc Ninh lại tăng vọt, tăng mạnh, hơn nữa khí thế mạnh mẽ, chẳng những phục hồi giá cả bị tuột trước đây, còn đạt được kỷ lục cao nhất từ trước tới giờ. Từng người một trong ngành lại phát biểu ý tưởng, có người nói đây là đầu cơ tích trữ, có người nói đây là truyền thông vô lương vì muốn tranh giành sự chú ý mà tung ra tin tức giả, cũng có người nói người của tập đoàn Nhạc Ninh muốn tố cáo truyền thông vô lương.

Diệp Ninh nhìn chằm chằm hình của phó tổng giám đốc của tập đoàn Nhạc Ninh, phóng đại hình ảnh ta lên, sau khi nhìn thật lâu, rốt cuộc cô cũng nhận ra giọng kiếng vàng kia.

Đây chính là cặp mắt kiếng cô đã nhìn thấy ở bệnh viện. Lúc ấy người mang bộ kiếng này đã nói với mình, Tiêu Nhạc đã chết.

Bây giờ anh ta lại nói chưa chết, hơn nữa còn công khai như vậy.

Lúc này Diệp Ninh chợt nhớ ra, Tiêu Nhạc đã từng nói qua, anh đã viết cho Thẩm Tông Thụy một lá thư, nói mình có việc gì đều có thể tìm anh ta giúp một tay.

Diệp Ninh lập tức bật đèn lên, cô không biết liên lạc với Thẩm Tông Thụy như thế nào, vì vậy lại tìm kiếm trên mạng hộp thư và điện thoại của vị phó tổng giám đốc này. Cô gọi điện thoại và gửi email cho anh ta dồn dập, điện thoại lúc nào cũng bận đầu dây, email lại không trả lời.

Cô không hề từ bỏ ý định, bắt đầu gọi điện thoại cho tập đoàn Nhạc Ninh. Nhưng cô gọi tới thì chỉ có giọng nói lễ phép của bàn tiếp tân. Cô yêu cầu nói chuyện trực tiếp với Thẩm Tông Thụy thì nhận được sự phòng bị dè dặt của đối phương.

Thật ra thì Diệp Ninh vẫn thăm hiểu, hiện tại không biết bao nhiêu giới truyền thông muốn tìm kiếm Thẩm Tông Thụy, mình không có tay trong nào thì khó có thể gặp được anh ta.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô tìm ra số điện thoại của bạn bè quen biết trước kia, lần lượt gọi từng người, hỏi bọn họ có biết tài liệu của tập đoàn Ninh Nhạc không, có biết Thẩm Tông Thụy không, cũng như tình trạng bây giờ của Tiêu Nhạc như thế nào.

Chỉ tiếc rằng khác nghề như cách núi, hướng chi tầng lớp người cô quen biết lại không đạt tới trình độ như thế, cũng như không ai biết Thẩm Tông Thụy là ai. Sau khi gọi xong một vòng, rốt cuộc có một người bạn thông qua quan hệ trong vòng biết được, nói là Tiêu Nhạc thật sự còn sống, đang được trị liệu ở một cơ quan bên Mỹ, hơn nữa còn cho cô luôn cả tên của cơ quan trị liệu kia.

Lúc Diệp Ninh biết được tên cơ quan kia, trong lòng cuồng loạn.

Cô không biết Tiêu Nhạc như thế nào, cũng không biết hiện giờ Tiêu Nhạc bệnh thành cái dạng gì, nhưng anh vẫn còn sống. Chỉ cần còn sống thì còn có đường hi vọng.

Cô muốn gặp được Tiêu Nhạc, muốn đích thân đi gặp anh.

Về phần gặp anh rồi, sẽ nói cái gì, sẽ làm cái gì, cô đều không biết. Chỉ là cô chỉ muốn gặp mặt Tiêu Nhạc, cho dù nghiêm túc nhìn anh một lần thôi cũng đủ lắm rồi.

Cô vội vàng muốn lên đường, nhưng Nam Nam không có thị thực. Mặc dù cô rất muốn mang Nam Nam đi cùng, nhưng lại không thể chờ đợi, vì vậy chỉ có thể gửi gắm Nam Nam cho một người bạn chăm sóc dùm.

Mua được vé máy bay của chuyến bay sớm nhất, cô bay qua Mỹ. Trước khi lên đường, nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Nam Nam, cô lại không thể giải thích nhiều, chỉ là vỗ vỗ đầu cậu bé: Mẹ đi tìm cha của con.

Nam Nam vừa nghe được, trong mắt cậu bé lập tức lóe lên ánh sáng khác thường.

Giữa không trung, cô dựa trên ghế ngồi máy bay, trong đầu không ngừng hiện lên ánh sáng khác thường trong mắt của Nam Nam.

Bỗng chốc cô lại bật khóc.

Cô không biết mình bị sao nữa, gần đây rất dễ chảy nước mắt.

Thật ra thì trong lòng Nam Nam luôn khát vọng có cha bên cạnh, chỉ là nó chưa từng nói ra mà thôi. Nó còn nhỏ như vậy, nhưng đã hiểu chuyện, hiểu mình không muốn làm mẹ mất hứng.

Máy bay đáp xuống New York, nước Mỹ, sau đó chuyển máy bay tới chỗ cơ quan trị liệu kia. Xuống máy bay xong, cô ngồi xe buýt ra chỗ thuê xe hơi. Xe buýt công cộng và taxi ở đây không phổ biến như trong nước, cô cần phải mướn xe.

Lúc này đã là 11pm ở nước Mỹ, đèn trong chỗ mướn xe vẫn còn sáng. Người sống ở nước Mỹ đã thừa thối, lúc này lại càng vắng vẻ hơn. Bảng hiệu công ty mướn xe Hertz tĩnh mịch dưới ánh đèn.

Cô thuê một chiếc Camry và máy hướng dẫn đường, một mình lái xe tới thẳng sở nghiên cứu đó.

Đến nơi rồi cô mới nhận thức mình quá xung động.

Đêm hôm khuya khoát, mọi nơi đều vô cùng an tĩnh, ngay cả tiếng chó sủa cũng không có. Tháp thoáng dưới tàng cây xanh biếc, một căn nhà bằng gỗ màu đỏ có tấm bảng CLINIC gì đó nhìn không rõ lắm.

Một đường bốn ba, cùng với mũi giờ sai lệch, cô mệt mỏi khó chịu nhắm mắt lại, ấn bóp huyết Thái Dương. Giờ phút này, trong đầu cô hình ảnh hỗn độn, cô ngồi trong xe, nhất định bắt mình nghỉ ngơi một lát.

Cứ như vậy ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại thì trời đã sáng. Cô lái xe lòng vòng bên vùng lân cận, dừng lại ở trạm xăng dầu, vào cửa hàng tiện lợi mua bánh mì và nước.

Đến chín giờ sáng, cô mới trở lại chỗ này. Mặc dù nơi này người thừa thối, nhưng cũng có mấy người ra vào. Bọn họ đậu xe xong rồi đi vào.

Diệp Ninh đi tới trước bàn tiếp tân, dùng tiếng Anh lưu loát giải thích mục đích tới đây.

Cô gái da trắng như tuyết tươi cười nghe cô nói xong, câu trả lời vẫn là từ chối.

Diệp Ninh đã sớm đoán biết, cho nên vẫn kiên trì thỉnh cầu, “Tôi cũng có ý muốn gặp anh ấy, chỉ là hi vọng muốn biết, nơi này có phải có một bệnh nhân người Trung Quốc hay không?”

Cô gái tiếp tân lắc đầu xin lỗi, nói Sorry xong thì vẫn cự tuyệt một cách lễ phép.

Cô gạt đầu một cái, không cưỡng cầu nữa.

Chỉ là cô nghĩ nếu Tiêu Nhạc ở nơi này, như vậy sẽ để lại dấu vết, cô có thể đợi mấy ngày.

Vì vậy cô tìm một khách sạn ở lại đó. Mỗi ngày đứng giờ chạy tới nằm vùng, thường xuyên chú ý tới người ra vào CLINIC.

Tiêu Nhạc là tổng giám đốc tập đoàn Tiêu Nhạc, anh vào ở đây thì chung quanh nhất định có bạn bè hoặc thuộc hạ của anh tới thăm, mà những người này thì không thể nào ở lại bệnh viện, cho nên bọn họ nhất định ở vùng lân cận, còn biết lái xe tới đây thăm viếng Tiêu Nhạc.

Chỉ tiếc rằng cô đã cắm điểm mấy ngày mà vẫn không tìm ra đầu mối gì. Thịnh thoảng cũng có mấy người Trung Quốc, cô vội vàng chạy qua hỏi thăm, người ta cũng chỉ dùng ánh mắt xa lạ nhìn cô. Cô hỏi Tiêu Nhạc, người ta đều không biết.

Cô có mang theo laptop bên người, vì vậy lại bắt đầu tìm kiếm tin tức của Tiêu Nhạc trên mạng, lúc nào cũng chú ý, còn tiếp tục gửi email cho Thẩm Tông Thụy. Vậy mà hộp thư đó giống như hộp thư chết, không hề phản ứng.

Cô cũng thử gọi điện thoại cho chị Trần và Tiểu Nhược, lần này lại được gọi thông. Khi bọn họ biết được cô muốn biết số điện thoại của Tiêu Nhạc thì đều giật mình.

Tiểu Nhược thì thôi không nói gì, chị Trần gần như bật khóc: “Tiêu tiên sinh thật sự không dễ dàng. Mấy năm nay cậu ấy luôn hỏi thăm tình trạng của hai người với chị. Ngày nào em làm việc vất vả, cậu ấy đều lo lắng cho em, cậu ấy cho chị rất nhiều tiền, bảo chị chăm sóc em thật tốt. Chị hỏi tại sao cậu ấy không tự mình đi thăm em, cậu ấy không nói câu nào. Chị nhìn ra cậu ấy không dám xuất hiện trước mặt em.”

Đối mặt với lời khóc lóc than thở của chị Trần, ngược lại Diệp Ninh có vẻ rất tỉnh táo: “Cho em số điện thoại của Tiêu Nhạc, chị có phương thức liên lạc nào thì đưa hết cho em.”

Nhưng chị Trần chỉ có một số điện thoại di động của Tiêu Nhạc mà thôi, vì vậy chị ấy đưa cho Diệp Ninh.

Diệp Ninh lại gọi điện thoại cho ông Tôn lúc trước đã bán nhà cho cô, từ chỗ của ông ta, cô cũng chỉ lấy được một số điện thoại này mà thôi.

Sau khi có được số điện thoại này, Diệp Ninh chăm chú nhìn một lúc thật lâu, ba số cuối là 999, vô cùng đặc biệt. Cô nhìn một hồi lâu, đột nhiên cảm giác được, dường như đã lâu rồi trước đây, cô đã nhận được một tin nhắn từ số điện thoại này. Số điện thoại này đã từng gọi cho cô một số tin nhắn hỏi thăm, nhưng cô lại cho rằng có người gọi nhầm, cho nên đã xóa thẳng tay.

Thì ra đây là số điện thoại của Tiêu Nhạc.

Cô không thể nào tưởng tượng được, lúc đó anh đã ôm một loại dũng khí cũng như mong đợi như thế nào khi gọi những tin nhắn đó cho mình.

Cô nhìn chăm chăm số điện thoại kia thật lâu, rốt cuộc hít vào một hơi thật sâu, bấm số điện thoại.

Bên kia đầu điện thoại vang lên âm điệu khô khan, khô khan hơn bất kỳ giai điệu nào. Tiếng chuông reo khô khan cứ vang lên như vậy, thật lâu, nhưng không ai nhận máy.

Rốt cuộc âm thanh chuyển sang tiếng điện thoại đang bận, cô tự mình cúp máy.

Diệp Ninh đứng dưới tàng cây bên ngoài bệnh viện, nhìn ánh mặt trời từ từ lên cao.

Không khí ở nước Mỹ tốt hơn rất nhiều so với trong nước, khắp nơi mát mẻ xinh đẹp Trên đường xuất hiện một người phụ nữ người Mỹ mặc đồ thể thao đang chạy bộ, nhìn thấy Diệp Ninh đứng đó ngơ ngác, tốt bụng cười chào ‘Hi’ một tiếng.

Cho dù buổi sáng ở nước Mỹ xinh đẹp cỡ nào, cô vẫn cô độc ngồi ở nơi này, ôm cánh tay, đột nhiên cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Vào giờ phút này, cô nhớ lại trong một tiết mục tiếp nhận phỏng vấn, Tiêu Nhạc đã nhắc tới, sau hai lần bị từ chối mới nhận được thị thực đi Mỹ.

Khi đó, sau 19 tiếng đồng hồ ngồi máy bay, dư vị anh quanh quẩn vùng lân cận chỗ ở của mình là như thế nào?

Diệp Ninh lặng lẽ ngồi ở đây, nhìn con kiến nước Mỹ đang vật lộn qua công lộ bên cạnh, nắm chặt điện thoại di động, rồi lại tiếp tục nhìn chăm chăm cánh cửa bệnh viện, liên tục bấm gọi số điện thoại di động thuộc về Tiêu Nhạc kia.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Quanh quẩn đất khách

Trong đại sảnh bệnh viện có một người phụ nữ mặc bộ váy Chanel đưa tay lên vuốt mái tóc dài quăn rũ. Xuyên qua vách tường thủy tinh dày cộm, cô

ta nhìn về phía quốc lộ bên cạnh bệnh viện. Nơi đó có một chiếc Camry cho thuê, đứng bên cạnh chính là Diệp Ninh.

Diệp Ninh mặc áo dài tay quần dài, một bộ tóc dài, mảnh mai tao nhã, xinh đẹp dễ nhìn, động lòng người một cách khác biệt. Cô đang cầm điện thoại di động, liên tục bấm số.

Cô gái Chanel nhìn Diệp Ninh bên ngoài, nhủ thầm, hồi thư ký bên cạnh: “Hình như người phụ nữ kia đã lòng vòng bên ngoài mấy ngày rồi phải không?”

Thư ký gật đầu: “Đúng vậy giám đốc Tô. Hình như cô ta tới tìm tổng giám đốc Tiêu, tôi nhìn thấy cô ta hỏi quầy tiếp tân.”

Vị giám đốc Tô này từ từ lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra. Đây là một cái điện thoại đã lỗi thời, kiểu dáng đã được đưa ra thị trường nhiều năm trước, chỉ là Tiêu Nhạc người này rất bảo thủ, nếu có thể vẫn còn sử dụng được thì nhất định không đổi.

Lúc này, điện thoại di động lại vang lên một số điện thoại kiên trì gọi vào. Bên cạnh số điện thoại gọi vào chỉ có một chữ: Ninh.

Giám đốc Tô nháy mắt một cái, đưa tay điều chỉnh tiếng chuông reo thành im lặng, để mặc cho cú điện thoại kia tiếp tục gọi vào, sau đó bỏ điện thoại di động vào trong túi xách.

Cô nàng nói với thư ký bên cạnh: “Đi tìm y tá bệnh viện, nghĩ cách đuổi cô ta đi. Nếu như cô ta hỏi về tổng giám đốc Tiêu, hãy nói tổng giám đốc Tiêu không còn ở bệnh viện này nữa.”

Ánh mắt cô ta ánh lên vẻ tính toán, nói với thư ký: “Người này là ký giả trong giới truyền thông, có thể tin tức lúc trước là do cô ta truyền ra, bây giờ lại đuổi tới nước Mỹ, chúng ta phải đề phòng người này. Chuyện này cô chớ nói ra ngoài, mõi một ý tá đuổi cô ta đi đi.”

Thư ký nói: “Dạ. Y tá người Mỹ ở đây có chút cứng nhắc, em nghĩ nên kiếm một y tá người Trung Quốc đi, thật dễ nói chuyện, dù gì cũng có thể dùng chút quà lễ.”

Giám đốc Tô gật đầu: “Không cần biết dùng cách gì, tóm lại là phải cho cô ta biết, tổng giám đốc Tiêu không có ở đây.”

Cô ta cúi đầu suy nghĩ một chút: “Nghĩ cách nói đưa cho cô ta một tin giả, nói tổng giám đốc Tiêu đã được đưa tới một viện điều dưỡng ở Los Angeles.”

Thư ký gật đầu, lập tức rời khỏi.

Giám đốc Tô híp mắt lại, xuyên qua cửa kính nhìn về phía Diệp Ninh đứng cách đó không xa, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại, Nhạc Ninh, Nhạc, Ninh...

Vừa lúc đó, Lô Phi lái xe vào bệnh viện, mang kính râm lớn, cầm theo một hộp com giữ nhiệt, vẻ mặt vui vẻ đi tới. Nhìn thấy giám đốc Tô và thư ký đang nói chuyện, anh chàng thuận miệng hỏi: “Nhân Nhân, đang nói gì đó?”

Tô Nhân chính là một thành viên trong phòng tổng giám của tập đoàn Nhạc Ninh.

Tô Nhân vội vàng mỉm cười, hơi dịch người sang, che đi tầm mắt nhìn ra ngoài: “Không có gì, mới vừa rồi đang nói về thức ăn bệnh viện quá kém, đoán chừng Tiêu Nhạc đã ngán tận cổ. Anh thì tốt rồi, nói là đến chăm sóc người bệnh, kết quả lại ra ngoài một mình ăn chơi phóng túng, bỏ mặc Tiêu Nhạc lại cho tôi.”

Lô Phi gật đầu: “Là quá khó ăn. Đây là cái quái gì chứ, cứ tiếp tục như vậy thì tôi thà ăn bánh trứng bọc chiên dầu trên vỉa hè Trung Quốc! Chỉ là may mắn thay tôi mới vừa làm chút đồ ăn, nấu canh gà, độ lửa hình như không đủ, nhưng dù sao cũng ngon hơn đồ ăn bệnh viện.”

Tô Nhân cười cười: “Bây giờ Tiêu Nhạc ăn rất ít, để anh ấy mặc sức mà uống đi.”

Nói xong, hai người đi thẳng về phía hành lang bên kia.

Xuyên qua một dãy hành lang yên tĩnh, hai người đi tới một phòng bệnh rộng rãi sáng sủa. Bên trong phòng bệnh, Tiêu Nhạc đang nửa nằm ở đó, đầu dựa vào gối, híp mắt, mày kiếm hơi nhíu lại.

Anh tái nhợt gầy gò, là bộ dạng quen thuộc sau cơn bệnh nặng, chỉ là nhìn chung mà nói, tinh thần vẫn còn rất tốt, có thể nhìn thấy quá trình phục hồi không tới nỗi nào.

Lô Phi vội vàng lấy ra hộp com giữ nhiệt: “Mang đồ ăn ngon tới cho cậu, xem như cậu có lộc ăn. Không ngờ mình có thể đảm đương như vậy!”

Tiêu Nhạc bình thần mở mắt ra, sau khi nhìn thấy Lô Phi thì chuyển mắt sang nhìn Tô Nhân bên cạnh.

“Đưa điện thoại cho tôi.” Anh chỉ nói một câu đơn giản như vậy.

Lô Phi nghe được, nhất thời có loại xung động vén tay áo đánh người: “Cậu muốn điện thoại di động làm gì? Không phải cậu đang bị bệnh hay sao? Lo tịnh dưỡng cơ thể đi, chuyện công ty cậu đừng bận tâm!”

Tô Nhân cười gật đầu: “Đúng vậy, có chuyện gì em sẽ truyền đạt lại cho anh. Phúc xạ điện thoại di động rất nhiều, anh vừa có bệnh, đừng vội vàng làm việc lại.”

Nói xong, cô nàng lo lắng đi phòng vệ sinh. Lúc trở ra, trên mặt vẫn tươi cười như cũ, ngay trước mặt mọi người móc điện thoại ra, đưa cho Lỗ Phi: “Đừng rồi, anh cầm điện thoại này của anh ấy đi, mấy ngày nay tôi muốn ra ngoài chơi một chút. Anh ở lại đây chăm sóc anh ấy, tôi mệt rồi, bỏ mặc.”

Lỗ Phi cầm lấy điện thoại di động, mở ra nhìn một chút, một đồng điện thoại gọi nhờ, lắc đầu than thở: “Cũng may số điện thoại của cậu không bị lộ ra ngoài, nếu không sẽ bị truyền thông gọi bẽ mặt.”

Tiêu Nhạc đưa tay ra, ánh mắt nhìn Lỗ Phi không cho cự tuyệt, ý là muốn đưa điện thoại đây.

Lỗ Phi không còn cách nào khác, nhún nhún vai, đưa cho anh.

Anh nhận lấy, đảo qua bản kỷ lục ghi chép cuộc gọi.

Điện thoại gọi nhờ nhiều như vậy, nhưng lại không có một cái anh khát vọng nhiều nhất.

Thật ra nếu suy nghĩ kỹ một chút, đây chính là chuyện không thể nào.

Trong mắt anh không hề lộ ra tâm tình gì, cho dù là ai cũng không nhìn ra anh có thất vọng hay không, khổ sở như thế nào.

Anh đưa lại điện thoại cho Lỗ Phi, mắt hơi nhắm lại, giọng nói khàn khàn nhỏ nhẹ: “Tôi không đói.”

Mà trong giờ phút này, Diệp Ninh lại đi tới quầy tiếp tân, tiếp tục tiến hành quá trình quầy rầy. Một cô gái tiếp tân mới nhìn cũng nhận ra được chính là người Hoa, nhìn không được thờ dài, nói cho cô biết: “Thưa cô, vị Tiêu Nhạc mà cô muốn tìm đã không còn ở đây nữa rồi.”

Diệp Ninh vừa nghe được, vội vàng hỏi tới. Kết quả đối phương cũng nói cho cô nghe tên của viện điều dưỡng kia: “Tôi cũng chỉ nghe nói thôi, có khả năng đã đi tới đó, những người khác cũng không biết.”

Diệp Ninh vô cùng cảm kích nói cảm ơn người này, sau đó vội vàng bỏ đi.

Địa chỉ của viện điều dưỡng mới cách chỗ cô du học trước đây không xa. Diệp Ninh trả lại phòng thuê, sau đó lái xe chạy thẳng về viện điều dưỡng đó.

Đoạn đường qua nhanh như chớp, quốc lộ có xe gắn máy lượn qua, có xe kéo theo tàu thủy, còn có xe hờ mui phóng qua điên cuồng. Diệp Ninh lặng lẽ lái xe, suy nghĩ đây là một quốc gia tự do phóng khoáng, dường như trên đường này chỉ có mình tâm sự buồn phiền, lưng đeo cái vỏ trách nhiệm nặng nề, đi tìm một người đàn ông đang hiện hữu trong cuộc sống của mình đột nhiên lại biến mất.

Cô lái xe tới viện điều dưỡng đó, quy định trong này không nghiêm khắc giống như bệnh viện. Đối phương thân thiện giúp cô tra xét những người mới vừa nhập viện gần đây. Cuối cùng người ta cũng chỉ lễ phép lắc đầu, cười nói, nơi này của chúng tôi không có người nào tên là Tiêu Nhạc cả.

Người Mỹ không hiểu cách phát âm Tiêu Nhạc như thế nào, nói cứng ngắc một cách kỳ quái. Diệp Ninh nghe được câu trả lời xong thì nở một nụ cười tê liệt, cảm ơn người ta rồi xoay người bỏ đi.

Một lần nữa, cô gọi lại số điện thoại của Tiêu Nhạc. Lần này, ngay cả tiếng chuông khô khan cũng không có, chỉ toàn một loạt tiếng tút tút vang lên.

Cho dù cô gọi bao nhiêu lần cũng không hề có biến chuyển nào.

Cho tới bây giờ, quả thật cô có chút thất vọng. Có lẽ từ lúc bắt đầu, địa chỉ cô nhận được kia đã là sai lầm. Nhưng nếu như vậy thì tại sao y tá người Hoa kia lại nói ở viện điều dưỡng này? Hay là cô ta đã cố ý lừa mình? Hay cũng có thể cô ta đã nói sai tên viện điều dưỡng.

Một mình Diệp Ninh đứng bên ngoài viện điều dưỡng, lưỡng lự hơn mười phút sau mới quyết định lái xe đi, đi về hướng chỗ ở của một người bạn.

Trần San San, đây là một trong những người bạn thân nhất của cô lúc còn du học ở Mỹ, cũng là người đã chứng kiến mối tình của cô và Hoắc Thành. Sau khi tốt nghiệp, Diệp Ninh về nước, mà Trần San San lại lấy được trình độ học chuyên môn, ở lại làm giảng sư.

Mấy năm nay vẫn giữ liên lạc, Trần San San chưa kết hôn, nhận Nam Nam làm con nuôi. Có đôi khi Nam Nam và Trần San San gọi trực tuyến, mở miệng gọi một tiếng mẹ nuôi. San San cũng thường xuyên gọi cho Diệp Ninh mấy bộ quần áo và đồ dùng trẻ con.

Trần San San sống trong một khu nhà trọ không lớn lắm bao quanh bởi rừng phong. Cô ấy còn độc thân, không thích nhà lớn.

Trần San San nhìn thấy Diệp Ninh, dĩ nhiên là vui mừng kích động, rồi lại oán giận cô một phen: “Cậu tới Mỹ mà sao không báo trước một tiếng, đây là chỗ muốn tới là tới hả!”

Nói xong thì cô liền phát hiện, Diệp Ninh có gì đó không đúng, cả người ừ ừ.

Trần San San sợ hết hồn: “Cậu sao thế? Ai bị sao, con nuôi của mình đâu? Một mình cậu tới thôi à?”

Diệp Ninh lắc đầu: “Mình tới Mỹ có chút chuyện, cụ thể không nói trước được. Con nuôi của cậu ở trong nước, mình nhờ người ta chăm sóc dùm.”

Trần San San nhìn thấy bộ dạng này của cô cũng không dám hỏi thêm, vội vàng muốn đi nấu cơm cho cô ăn.

Nghe tới cô nấu cơm, Diệp Ninh bất đắc dĩ: “Cậu cũng biết nấu cơm?”

Trần San San không biết việc nội trợ, đừng nói là nấu cơm, bất cứ đồ gì trong nhà cô cũng không biết cách xử lý, cả ngày loạn cào cào lên. Đúng lúc này, Diệp Ninh nhìn sang bên cạnh, trên học tủ chất một đống văn kiện gì đó.

Trần San San vén tay áo lên, cầm một cái thìa đẹp, có chút không phục: “Bây giờ mình đã biết nấu cơm. Cậu chờ xem, mình xào thịt cho cậu ăn!”

Trước kia đều là cô nấu cơm cho Trần San San, làm gì có chuyện cô nằng có thể nấu cho cô ăn? Mọi mắt chờ mong đi!

Ai ngờ cô mới vừa ngồi xuống nghỉ ngơi được một chút, một luồng khói dầu truyền tới. Đây là phòng bếp kiểu mở, lại không có lò ga giống như trong nước, toàn là lò điện tử. Một khi không nắm giữ độ lửa cho thật tốt, khói dầu sẽ rất nhiều, máy hút khói lại không đủ sức.

Trần San San kêu to: “Mau lên mau lên!”

Cô nằng không cần nói nhiều, Diệp Ninh lập tức hiểu ý, tiện tay cầm trang giấy bên cạnh, kéo ghế tới gần máy báo cháy, quạt liên tục về phía đó.

Chuyện này trước kia thường hay xảy ra, nấu một món ăn, bốc hơi khói, máy báo cháy liền vang lên, chủ nhà cho thuê sẽ nổi giận. Cho nên lúc này đây phải quạt đi hơi khói ra khỏi máy báo cháy.

Quạt hơn nửa ngày, cuối cùng cũng dừng lại. Diệp Ninh vỗ vỗ trán, mấy ngày nay cô nghỉ ngơi không đủ, phát hiện bận rộn một chút thôi mà bây giờ đã cảm thấy choáng váng.

Cô cầm tờ giấy đó, ngồi xuống ghé than thở: “Cậu đừng tự hành hạ nữa, tụi mình nướng đại pizza ăn cho rồi!”

Nói tới đây, ánh mắt của cô vô tình rơi vào trang giấy.

Đó là một tấm hình.

Trong hình, là ảnh chụp chung của Trần San San và một đám người đội mũ tốt nghiệp tiến sĩ.

Một trong những người đó có gương mặt rất quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Diệp Nam tử thân

Trong đám người đội mũ tốt nghiệp tiến sĩ đó, có một người chính là Tiêu Nhạc.

Diệp Ninh hơi giật mình, cầm bản tạp chí trong tay, cúi đầu im lặng nhìn gương mặt quen thuộc.

Cô nghĩ, cô mù mặt như thế này, bây giờ cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa thì cô cũng sẽ không quên được gương mặt của Tiêu Nhạc này.

Trần San San thấy cô nhìn tấm hình đó, thuận miệng nói: “Đã là hai năm trước rồi.”

Diệp Ninh ngẩng đầu nhìn về phía Trần San San: “Đây là học trò của cậu?”

Trần San Sang vừa dọn dẹp nồi bếp, vừa nói: “Cứ cho là vậy đi. Lúc ấy có một nhóm người Trung Quốc tới bồi dưỡng, nói là bồi dưỡng, nhưng thật ra chính là lớp MBA. Nói trắng ra thì chính là người Trung Quốc có tiền tới đây muốn lấy tiếng tăm. Lấy tiếng tăm xong thì chụp hình ở trường học của tụi này thôi.”

Diệp Ninh lặng lẽ nhìn ảnh chụp kia. Lúc trước cô tốt nghiệp, cũng đã theo Trần San San qua đây, ở cùng vị trí đó, cũng mặc bộ đồ tiến sĩ, đội mũ tiến sĩ giống như Tiêu Nhạc.

Diệp Ninh chỉ vào Tiêu Nhạc trong hình: “Cậu có quen biết người này không?”

Trần San San quay đầu lại nhìn, nhìn ra người cô chỉ chính là Tiêu Nhạc: “Mình biết chứ, anh ta tên là Tiêu Nhạc, là một người rất có tài. Anh ta nói nền tảng Anh ngữ của anh ta không tốt, nhưng mình lại thấy ngược lại, rất cố gắng học hành. Nghe nói anh ta là người sáng lập ra tập đoàn Nhạc Ninh hùng mạnh nhất ở Trung Quốc, là một người rất trẻ trung, đẹp trai, và rất điềm đạm.”

Diệp Ninh ngăn người trong chốc lát: “Thì ra tổng giám đốc tập đoàn Nhạc Ninh nổi danh như vậy, ngay cả cậu ở nước Mỹ cũng biết đến.”

Trần San San khinh thường liếc cô một cái: “Loại người mù mặt như cậu không cần biểu diễn trí nhớ của cậu trước mặt mình!”

Diệp Ninh cảm tấm hình đó, nhắm hai mắt lại.

Nếu như không phải Tiêu Nhạc vẫn còn chưa có tin tức, cô thật sự muốn cười lắm.

Diệp Ninh ở lại với Trần San San hai ngày, thuận tiện đi thăm bạn học ở bên Mỹ. Bây giờ bọn họ đã có thẻ xanh, phát triển rất khá, mọi người đều thành công doanh toại. Diệp Ninh suy nghĩ một hồi, chợt phát hiện, trong đám bạn học, có phải mình là đứa thảm hại nhất không?

Buổi tối, cô và Trần San San nói chuyện điện thoại trực tuyến với Nam Nam. Nhìn Nam Nam có gì đó không đúng, nhưng hỏi tới thì cậu bé lại nói tất cả đều không sao.

Diệp Ninh nhìn bộ dáng nhỏ bé của con mình mà lòng đau như cắt. Cô mệt mỏi, muốn quay về thật nhanh, chăm sóc con, không bao giờ để cậu bé bị uất ức gì nữa.

Một ngày trước khi trở về, không biết Hoắc Thần nghe được tin tức từ đâu, đã chạy tới, đòi gặp cho được Diệp Ninh.

Trần San San muốn đuổi anh ta về, chỉ là Hoắc Thần quá kiên trì, Diệp Ninh đành phải gặp mặt.

Đã từng là người gây ra nhiều thống khổ cho mình, nhưng lần này gặp lại, trong lòng cô lại không có chút gợn sóng.

Hiện giờ Hoắc Thần ở Mỹ, gia đình có một công ty tài chính rất có triển vọng, phát triển không ngừng. Người vẫn đẹp trai như cũ, đích thực là Toàn Thạch Vương Lão Ngũ.

Hoắc Thần nhìn Diệp Ninh thật lâu, cuối cùng nói: “Lần này em tới nước Mỹ là có chuyện gì?”

Diệp Ninh không có tinh thần nói chuyện với anh ta: “Tìm bạn.”

Hoắc Thần tìm tòi nghiên cứu nhìn Diệp Ninh: “Đàn ông?”

Diệp Ninh gật đầu: “Vâng.”

“Tìm được chưa?”

“Chưa được.”

Hoắc Thần thờ dài, ánh mắt nhìn Diệp Ninh có chút đồng tình: “Em đã không còn nhỏ nữa rồi, lại mang theo một đứa nhỏ, thật không dễ dàng.”

Diệp Ninh cười cười, không trả lời.

Hoắc Thần giơ tay lên, tính cầm lấy tay Diệp Ninh, nhưng rút cuộc lại không cầm, rút tay về: “Em đã chạy tới đây, ngàn dặm xa xôi tìm người, mà còn tìm không được? Diệp Ninh, em đừng khờ như vậy! Cho dù anh ta là hạng người gì, anh ta cũng không đáng để em phí tâm tư.”

Diệp Ninh vẫn im lặng như cũ.

Hoắc Thần do dự, bàn tay kia rút cuộc cũng vỗ vỗ bả vai Diệp Ninh: “Anh đã ly hôn, không bao lâu nữa sẽ về nước.”

Diệp Ninh không hiểu, nhưng hiện giờ cô thật sự đã chết lặng, đối với chuyện của Hoắc Thần, cô hoàn toàn không có chút quan tâm nào. Cho nên cô cũng không cảm thấy kinh ngạc, cũng như không hỏi tới.

Hoắc Thần nhìn thấy bộ dạng này của cô, chỉ đành tự mình giải thích: “Anh đã vứt bỏ thẻ xanh, chuẩn bị trở về.”

Diệp Ninh gật đầu: “Dạ, vậy cũng tốt.”

Thái độ sao cũng được của cô khiến Hoắc Thần chỉ biết nghiêng răng cắn lợi. Anh ta nhìn chằm chằm Diệp Ninh: “Diệp Ninh, cho anh một cơ hội đi, cũng như cho mình một cơ hội. Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa.”

Diệp Ninh liếc mắt nhìn anh ta một cái, bộ dạng cô nhìn anh ta giống như nhìn phải một người điên.

Hoắc Thần cười khò: “Anh biết em không tin anh, nhưng đã nhiều năm như vậy, anh ____”

Anh ta đau khổ nhìn cây phong bên cạnh: “Bỏ đi, không nói nữa. Nói nhiều cũng vô dụng, chờ anh trở về thì em sẽ hiểu.”

Diệp Ninh không hiểu, cô cảm thấy Hoắc Thần có trở về hay không cũng không hề liên quan tới mình. Về phần anh ta muốn làm gì cũng không quan hệ với mình..

Cho nên sau khi cô suy nghĩ một chút, rốt cuộc nói ra một câu: “Anh vui vẻ là được, dù sao chuyện của anh cũng không liên quan tới tôi.”

Cô trở về nước túi lớn túi nhỏ. Mặc dù trong lòng chết lặng vô cảm, nhưng tới Mỹ một chuyến, không muốn mua cũng phải mua, đặc biệt là cô còn có con trai cưng.

Cô mua cho Nam Nam mấy bộ âu phục nhỏ. Những nhãn hiệu này trong nước bán rất mắc, nhưng ở nước ngoài thì chỉ là đồ bình dân, còn có Vitamin, Calcium, Transformers gì đó. Ngoại trừ những thứ đó ra còn có một bộ Lego và một ván trượt. Chính là bộ Lego mà lúc trước Nam Nam muốn mua nhưng cô vẫn chưa mua cho nó. Nghĩ đến chuyện con bị thiệt thòi, cô vội vàng mua một bộ ở bên Mỹ đem về.

Nam Nam nhìn thấy mẹ trở về, từ xa chạy tới, kích động nhào vào ngực mẹ. Cậu bé lớn tới từng tuổi này, đây là lần đầu tiên xa mẹ hơn mười ngày. Bình thường vẫn tự xưng mình là đàn ông đội trời đạp đất, hiện giờ ngã vào lòng mẹ vành mắt ửng đỏ.

Diệp Ninh ôm con trai hôn điên cuồng. Hôn xong cô lấy quà tặng từ trong túi lớn túi nhỏ ra, dĩ nhiên sẽ có quà cho con trai nhà bạn. Thật ra nước Mỹ không có đồ ăn vặt gì đặc biệt, nếu có thì cũng đều là đồ ăn vặt rất ngọt với lượng calorie rất cao. Vì vậy cô tặng đi một bộ Transformers, còn có một bộ âu phục nhỏ. Người bạn này trước kia là bạn thân thời học đại học với Diệp Ninh, ngày nay sinh sống ở Bắc Kinh, vẫn luôn chiếu cố lẫn nhau, cho nên Diệp Ninh trở lại mời mọi người cùng đi ăn cơm.

Sau khi ăn tối xong, tạm biệt bạn, Diệp Ninh dẫn Nam Nam về nhà.

Sau khi về đến nhà, Nam Nam dè dặt hỏi Diệp Ninh: “Mẹ, mẹ ở Mỹ...”

Nói đến đây, Nam Nam cúi đầu xuống, không có ý nói tiếp, bộ dạng xấu hổ.

Diệp Ninh hiểu ý, lúc mình đi có nói đi Mỹ tìm cha, chỉ tiếc rằng cô tìm không được.

Đột nhiên cổ họng cô ề ề ảm, cố gắng đè nén, cuối cùng cười nói: “Papa con đang ở Mỹ, ông ấy nói mẹ hỏi thăm con, còn mua quà cho con nữa. Bộ Lego kia là của ông ấy mua đó.”

Nam Nam nhìn mẹ, có chút không tin. Mẹ vẫn nói Papa ở nước Mỹ xa xôi, nhưng cậu cảm thấy mẹ đang nói dối, bởi vì khi còn bé cậu đã hỏi, mẹ không chịu nói. Về sau cậu bắt đầu hiểu chuyện, cảm giác được điều gì cũng không dám hỏi lại.

Nhưng cậu cũng có chút khó hiểu, trước kia mẹ sẽ không bao giờ chủ động nói, bây giờ tại sao lại cố ý nhắc tới chuyện này?

Diệp Ninh vuốt ve mái tóc mềm mại của con trai, tóc hơi quăn tự nhiên, nhìn hơi giống Tiêu Nhạc. Tóc Tiêu Nhạc cũng không thẳng lắm, có chút hơi quăn quăn thì phải?

Chị Trần đã từng nói trước đây, tóc cậu bé sáng sủa sạch sẽ rất có phong cách Tây, giống như búp bê vậy.

Cô cười ôm cơ thể nhỏ bé mềm mại của con vào lòng, nói: “Nam Nam, con phải nhớ kỹ, Papa con rất yêu thương con. Ông ấy chưa có thể trở về gặp con là bởi vì ông ấy có lý do bất đắc dĩ, nhưng lúc nào ông ấy cũng yêu thương con.”

Nam Nam nhìn mẹ, ngây thơ gật đầu.

Lúc tối, Diệp Ninh lên trên mạng, lựa ra một tấm hình của Tiêu Nhạc. Đây là tấm hình anh tham gia buổi trao giải thưởng cho những thương gia trẻ tuổi, gương mặt bên trong rất nổi bật, nhìn rõ từng nét. Cô cắt ghép gọn gàng, in hình ra, sau đó đưa cho Nam Nam.

“Đây là Papa của con. Trước kia lớp mỹ thuật trong nhà trẻ muốn tụi con phải vẽ hình cha mẹ phải không, về sau con chiếu theo hình này mà vẽ nhé.”

Nam Nam nhìn chằm chằm ảnh chụp kia, nhìn một hồi, cậu bé nhận ra rất nhanh, kích động nói: “Đây là cái chú đã chơi với con!”

Diệp Ninh mỉm cười: “Chú ấy là Papa của con, không phải là chú gì gì đâu. Con xem ông ấy có ý tới thăm con đó, mẹ đâu có lừa con đâu. Trong lòng ông ấy thương con lắm, nhưng con nên hiểu, lúc nào người lớn cũng có nỗi khổ riêng của mình, cho nên ông ấy mới không dám nhận con.”

Bàn tay nhỏ bé của Nam Nam siết chặt tấm ảnh kia, hai mắt sáng chói gập đầu: “Thì ra chú ấy là ba của con! Đúng vậy đúng vậy, lúc đó chú tốt với con lắm! Chẳng trách được, thì ra chú ấy là Papa của con!”

Chỉ là sau đó rất nhanh, cậu bé chợt nhớ ra điều gì, đột nhiên nhìn về phía mẹ: “Mẹ, Papa bị bệnh sao?”

Bàn tay Diệp Ninh đang vuốt ve Nam Nam dừng lại, gập đầu nói: “Ừ, Papa con có bệnh, hiện giờ đang được trị liệu ở Mỹ. Mẹ qua đó thăm ông ấy, bây giờ đã khá hơn rồi, có lẽ tính dưỡng một thời gian thật tốt rồi sẽ trở về. Đến lúc đó mẹ sẽ mang Nam Nam tới thăm ông ấy, được không?”

Nam Nam cao hứng không biết nói gì cho phải, ánh mắt dính chặt trên tấm ảnh của Tiêu Nhạc, gập đầu không ngừng.

Diệp Ninh rút ra chút thời gian, tìm được Tiểu Nhục và chị Trần, gọi một ly cà phê, ngồi ở đó im lặng nghe các cô nói về chuyện của Tiêu Nhạc.

Thật ra thì cô đã sớm biết chuyện gì xảy ra, nhưng hiện giờ đơn giản chính là cô muốn nghe một lần nữa, từ miệng các cô, cảm thụ được tâm tình của Tiêu Nhạc lúc ban đầu.

Phải nói, Tiêu Nhạc trong trí nhớ của cô chỉ là cái bóng mơ hồ, chưa từng nhìn thấy rõ ràng. Những chuyện cô hiểu được về anh đều thông qua video trên mạng, tài liệu báo cáo, qua miệng người khác, còn có lá thư này.

Nhưng ngay cả như vậy, dường như cô mơ hồ có thể cảm giác được hơi thở của người đàn ông này, thậm chí có thể hiểu rõ tính cách của anh. Sự mâu thuẫn này dường như có chút bất đồng, nhưng hết lần này tới lần khác cô đều có thể chạm tới nhiều khía cạnh trong tính cách của người đàn ông này.

Đối với cô mà nói, người này có thể gọi là một người xa lạ quen thuộc nhất.

Tạm biệt Tiểu Nhược và chị Trần, cô lái xe đi đón Nam Nam, kết quả gặp được mẹ của Đoàn Đoàn và Đồng Đồng. mấy chị ta dùng ánh mắt khác thường nhìn mình.

Diệp Ninh cảm giác có gì không đúng, chỉ là không nói ra miệng, làm như không có chuyện gì chào hỏi.

Đợi đến khi đón được Nam Nam, phát hiện Nam Nam lên xe cúi gằm đầu, không nói câu nào.

“Nam Nam có chuyện gì thế?”

Nam Nam vẫn không chịu nói chuyện, chôn đầu vào trong ghế, bờ vai nhỏ bé co rút lại, toàn thân sục sạo, nhìn rất đáng thương.

Diệp Ninh kinh ngạc, vội vàng ôm lấy Nam Nam, nâng khuôn mặt cậu bé lên, lại thấy mắt cậu đỏ ửng, mặt đầy nước mắt, miệng nhỏ co quắp trông rất oan ức.

Cô đau lòng ôm chặt con trai: “Cục cưng bị sao thế này?”

Nam Nam òa lên khóc, vùi mặt lên ngực Diệp Ninh: “Mẹ, mẹ gạt con!”

Diệp Ninh nhẹ nhàng an ủi Nam Nam: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nam Nam móc hình của Tiêu Nhạc từ trong túi xách ra, hiện tại tấm hình đã có chút nhăn nhúm. Cậu đưa cặp mắt đỏ ửng liếc một cái, sau đó giận dỗi ném sang một bên, mím môi uất ức khóc rống: “Mẹ đang gạt con, đây không phải là Papa của con. Người nhà Thần Thần nói đây là một nhà doanh nghiệp, là một người có tiếng tăm trong xã hội. Đây là hình in ra từ trên mạng, căn bản không phải là Papa của con!”

Diệp Ninh lặng lẽ lau nước mắt giúp Nam Nam.

Cô suy nghĩ, nhất định cậu nhóc này cảm tấm hình vào nhà trẻ, khoe khoang với người ta đây là Papa của nó. Kết quả có người đã nhìn thấy hình này trên mạng, nên đã vạch trần.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Gặp mặt

Cô ôm chặt con cưng, không nói câu nào, chỉ là nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của cậu bé.

Nó còn nhỏ như vậy mà phải bị uất ức, cần phát tiết.

Đợi đến khi tiếng khóc của cậu bé nhỏ dần, Diệp Ninh mới dịu dàng dỗ dành cậu: “Con ngoan, người khác nói như vậy là vì họ không hiểu.”

Cô cảm hình lên, đặt nhẹ vào tay Nam Nam: “Nhưng người trong hình này thật sự là Papa của con. Con nhìn thử đi, tóc của ông ấy cũng hơi quăn quăn, còn có cái trán rộng giống con, chưa nói tới cặp mắt, lỗ mũi, lông mày này.”

Ngón tay của cô trượt nhẹ lên mái tóc đen và cặp mắt lông mày nghiêm nghị trong hình, giọng nói ấm áp: “Con yêu không thấy mình giống ông ấy lắm sao? Chỉ có cha con ruột thịt mới có thể giống nhau như vậy thôi.”

Nam Nam ngừng thút thít, cặp mắt ửng đỏ lóe sáng nhìn tấm hình, sau đó lại lật gương trang điểm trong túi của mẹ ra, nhìn mình trong gương.

Cậu nhướn mày lên, nghiêm túc so sánh từ trên xuống dưới, lỗ mũi, cặp mắt, miệng, trán, còn có mái tóc đen nhánh. Thật sự là có điểm giống nhau.

Nhìn một hồi lâu, cậu bán tín bán nghi: “Thế nhưng tại sao người khác đều nói không phải?”

Diệp Ninh ôm lấy cơ thể nhỏ bé: “Đó là bởi vì bọn họ không hiểu. Papa của con là một người rất giỏi giang, cho nên bọn họ không tin Nam Nam lại có một Papa tài giỏi như vậy. Nhưng tất cả đều không quan hệ, chúng ta cũng không cần cho bọn họ biết, chỉ cần trong lòng chúng ta hiểu là được.”

Đối với một đứa bé mà nói, đây quả thật có chút khó khăn, nhưng cô cũng chỉ có thể cố gắng dạy nó học hiểu điều này.

Lúc này Nam Nam đã bình tĩnh trở lại, cậu suy nghĩ một chút, ánh mắt trong suốt chớp chớp liên tục, cuối cùng gật đầu một cái:

“Mẹ, con hiểu rồi!”

Dễ dàng xong con cung, cô lái xe về nhà, nấu cơm, ăn cơm, vân vân, chỉ là những việc làm thường ngày.

Sau khi ăn cơm xong, cô cố ý dành nhiều thời gian chơi với Nam Nam một chút. Nam Nam xếp một đồng Lego thành một người máy, sau đó chỉ vào người máy nói: “Nhìn đi, con dựa theo hình dáng của Papa để xếp đó, có giống không?”

Diệp Ninh gật đầu: “Rất giống! Cục cưng thật giỏi!”

Thật vất vả đợi đến khi Nam Nam ngủ, Diệp Ninh mới có thể mệt mỏi trở lại gian phòng của mình.

Đột nhiên cô cảm giác mình quá ích kỷ, ích kỷ tới mức không chăm sóc con trai thật tốt. Bây giờ con trai đã lớn, 6 tuổi rồi, nó thật sự rất cần một người cha!

Với tâm lực mệt mỏi, cô mở máy vi tính lên, nhớ tới thái độ khác thường của mẹ Đồng Đồng và mẹ Đoàn Đoàn hôm nay, cô vào trong nhóm Tencent QQ* dành cho các bà mẹ, nhìn xem mọi người đang nói chuyện gì.

*Tencent QQ là mạng lưới send tin nhắn/thảo luận/chơi game bên Trung.

Nhưng khi nhìn thấy cô xuất hiện, mọi người đều im bất.

Cô thấy vậy, trực tiếp bắt chuyện với mẹ Đồng Đồng: Xảy ra chuyện gì mà em không biết vậy?

Mẹ Đồng Đồng ngượng ngùng: Không có chuyện gì, ha ha.

Diệp Ninh quyết định hỏi thẳng: Có thể kể cho em nghe với không?

Ở bên kia, mẹ Đồng Đồng im lặng một hồi rồi mới lên tiếng: Bên ngoài có một ít lời đồn đãi về em, nghe không được tốt lắm.

Diệp Ninh nhíu mày suy nghĩ một chút: Có phải nói về thân thể của Nam Nam không?

Mẹ Đồng Đồng: Ừ, đúng vậy. Chị vẫn cảm thấy không phải như vậy, cho nên không tin lắm. Chỉ là mọi người đều nói như thế.

Diệp Ninh: Cảm ơn chị nói cho em biết. Chị có thể nói tường tận không ạ?

Mẹ Đồng Đồng: Các cô ấy nói, em không kết hôn, còn nói cha của Nam Nam đã có gia đình...

Chị ấy vừa nói tới đây, Diệp Ninh đã hiểu ra liền, đơn giản là người ta nói cô là tiểu tam, còn Nam Nam là con riêng bên ngoài.

Những bà mẹ này đều đặt mình ở vị trí vợ cả, khẳng định không ai thích tiểu tam cả. Nghe được tin này, còn bị coi là tiểu tam, tự nhiên trong lòng cô cũng có chút khó chịu.

Mẹ Đồng Đồng ở bên kia tốt bụng giải thích: Còn nữa nè, em nên tranh thủ giải thích với Nam Nam đi. Hình trên mạng tải về đó mà ảnh của một người rất nổi tiếng, người khác nhìn sơ qua liền nhận ra.

Lúc này Diệp Ninh cũng không biết phải giải thích như thế nào, cho nên chỉ trả lời lại một câu: Cảm ơn.

Sau khi tắt máy vi tính, cô càng thêm quyết định, cần phải thay đổi hoàn cảnh mới cho Nam Nam.

Cô giao căn hộ lại cho trung tâm bán nhà, bán với giá thấp, cũng như nỗ lực tìm căn hộ mới. Tiêu Nhạc nói để lại một căn nhà cho cô, cũng ở trong khu này. Chỉ là cô hiểu rõ, cái Nam Nam cần không phải là căn nhà lạnh như băng.

Hôm nay, cô thu xếp để Nam Nam ở nhà rồi xuống lầu mua đồ ăn. Lúc đi lên, thang máy bị hư, nói sửa chữa tạm thời. Nghĩ mình ở lầu 8, đi lên cũng không nổi nào, coi như rèn luyện thân thể, vì vậy quyết định xách theo đồ ăn đi lên.

Lúc leo tới lầu 7, vừa đúng lúc cô nhìn thấy cửa căn hộ lầu 7 mở ra.

Lầu 7 chính là ngay dưới căn hộ của cô, lầu này vẫn không có ai ở đó, Diệp Ninh vẫn cho đây là một sự may mắn, bởi vì khi còn bé, Nam Nam rất thích nhảy nhót xung quanh, chỉ sợ quấy rầy người ta. Nếu nhà không có người ở thì cũng có thể tùy ý một chút.

Người trong căn hộ ở lầu 7 mở cửa ra, trong tay xách theo túi rác, mang khẩu trang 3M.

Diệp Ninh lễ phép gật đầu, tiếp tục đi lên.

Nhưng leo tới khúc quanh cầu thang, cô chợt ý thức được điều gì, nhất thời cả người đông cứng lại.

Mới vừa rồi mặc dù người kia mang khẩu trang, nhưng cô lại cảm thấy cặp mắt kia thật quen thuộc. Người kia cũng giống như hơi sùng sốt khi nhìn thấy mình.

Cô dừng bước, nắm chặt túi nylon trong tay, không nhúc nhích đứng yên ở đó.

Mỗi chỗ mỗi lỗ chân lông trên người cô khấn trương lên, hơi thở dồn dập. Lúc này cô lại trở nên nhạy cảm hơn so với bất cứ lúc nào, cảm giác được người ở căn hộ lầu 7 đang nắm tay cầm cánh cửa, vẫn không hề nhúc nhích.

Không khí chung quanh dường như ngưng trệ, cô hít sâu vào một cái, quay lưng lại một cách cứng ngắt.

Cô đang đứng trên thang lầu, dùng góc độ bao quát nhìn về cửa căn hộ lầu 7.

Ở đó, người đàn ông mang khẩu trang 3M cũng đang yên lặng nhìn cô.

Diệp Ninh đi xuống từng bước một, nghiêng đầu nhìn anh, cùng anh đối mặt: “Tiêu Nhạc?”

Giọng nói của cô run run, chỉ là về mặt vẫn lạnh đậm như cũ.

Người đàn ông đưa tay lên, tháo khẩu trang trên mặt xuống, lộ ra ngũ quan sâu sắc.

Đối với Diệp Ninh mà nói, gương mặt này thật sự không thể quen thuộc hơn nữa. Quả nhiên anh chính là Tiêu Nhạc.

Sắc mặt anh không tốt lắm, trắng xanh giống như vừa bệnh nặng mới khỏi. Nhìn anh hiện giờ gầy gò không thể tưởng tượng được, áo sơ mi trắng rộng thùng thình trên người.

Có lẽ vì đứng lâu quá, anh phải dùng tay nắm chặt cửa tay cầm, môi mím chặt có chút trắng bệch.

Diệp Ninh ngưỡng mặt lên nhìn anh: “Anh vẫn luôn ở đây?”

Tiêu Nhạc gật đầu.

Diệp Ninh thở phào nhẹ nhõm, nhìn xuyên qua bả vai rộng lớn nhưng gầy ốm của anh, cô nhìn vào trong nhà. Nhìn một cái thôi cũng có thể thấy phòng khách, cách bố cục giống hệt như căn hộ của cô, chỉ là bên trong trống rỗng, giống như phòng đúc thô, hoàn toàn không có kiểu mẫu thiết kế gì.

Cô nhíu mày: “Nếu anh đang ở đây, chẳng lẽ không mời tôi vào nhà sao?”

Nhìn Tiêu Nhạc có vẻ như phản ứng không kịp. Anh vừa mới nghe cô nói xong thì lập tức sùng sốt, nhìn cô lại một lần, sau đó gật đầu rồi mới buông tay nắm cửa ra.

Diệp Ninh đặt mấy túi đồ ăn xuống trước cửa, sau đó không chút khách sáo, đi vào phòng khách. Sau khi nhìn chung quanh một lần, cô lại đi nhìn phòng ngủ, ban công.

Giống như bố cục của nhà cô, nhưng bên trong thật sự không có gì cả. Trong phòng ngủ chính có một cái giường lớn, ngược lại rất xa hoa, nhìn giống như đã ở đây nhiều năm rồi.

Bên cạnh không có tủ cũng như không có ghế.

Phòng khách thật sự trống rỗng, nhà bếp chỉ có nồi cơm điện, xem ra anh đã tự nấu cơm. Thùng rác trong phòng bếp để đầy các gói đóng hộp và túi lớn, đoán chừng là thức ăn gọi ngoài?

Diệp Ninh lặng lẽ nhìn khắp nơi trong nhà, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt anh.

Hiển nhiên Tiêu Nhạc có loại cảm giác không còn chỗ ẩn trốn, thậm chí không dám ngêng đón ánh mắt của cô, nhìn thẳng xuống sàn nhà.

Trên sàn nhà trống trơn, không có gì cả.

Diệp Ninh ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Dựa theo kinh nghiệm của tôi, vị trí này của anh có thể nghe hết động tĩnh trên lầu, đi bộ không chừng cũng có thể nghe được.”

Cục cựa nhà cô lúc còn bé rất thích nhảy loạn, nếu như anh vẫn ở nơi này, đoán chừng đã nghe được rất rõ ràng.

Tiêu Nhạc nghe vậy nhấp nháy môi dưới, khàn giọng nói: “Em không nên hiểu lầm, tôi không có theo dõi hai người, tôi ____”

Diệp Ninh nghe vậy chợt cười.

Cô thở dài, nhìn Tiêu Nhạc một cách bất đắc dĩ: “Anh không cảm thấy, thay vì ở đây một mình, không bằng đi lên lầu cho rồi?”

Tiêu Nhạc cảm thấy ngờ nghệch khi nghe được những lời này.

Có lẽ thường ngày ra lệnh trong công ty đã quen, mặc dù mang bệnh, nhưng lúc giờ tay nhắc chân đều có khí thế nghiêm nghị và thâm trầm đặc biệt. Hiện tại anh đực mặt ra như thế này thì có chút mâu thuẫn, giống như một người vô cùng khôn khéo lại bắt đầu giờ trò ngớ ngẩn.

Anh im lặng, mím môi nhìn Diệp Ninh. Diệp Ninh đang cười, còn là đang cười với anh, một nụ cười dịu dàng hiếm có, giống như gió mát mùa hè lướt qua mặt.

Tiêu Nhạc cúi đầu: “Diệp Ninh, tôi...”

Giọng nói của anh thấp vô cùng.

Diệp Ninh nhìn thẳng vào mắt anh: “Tiêu Nhạc, anh không muốn gặp mặt Nam Nam sao? Chẳng lẽ anh không nhận ra được nó rất cần một người cha à? Còn nói cái gì anh chỉ muốn đứng nhìn nó từ xa, ngay cả ôm nó một cái mà anh cũng không muốn?”

Tiêu Nhạc vội vàng lên tiếng: “Diệp Ninh, tôi không có ý đó.”

Diệp Ninh gật đầu: “Được, nếu anh không phải ý đó, vậy thì đi lên với tôi. Anh phải nhớ kỹ, nó không phải là con của mình tôi, nó cũng là con trai của anh.”

Tóc trên đầu Tiêu Nhạc rũ xuống trán, che đi tầm mắt sâu sắc của anh. Anh nhìn cô chăm chăm một hồi rồi gật đầu: “Được.”

Vì vậy Diệp Ninh đi trước, Tiêu Nhạc ngoan ngoãn theo sau, hai người cùng nhau đi lên lầu.

Diệp Ninh đưa mấy túi đồ ăn cho Tiêu Nhạc: “Cầm.”

Tiêu Nhạc vội vàng nhận lấy.

Mặc dù anh ngã bệnh sau khi phẫu thuật lớn, rất gầy, nhưng thân cao lớn, nguyên bộ xương bày ra. Một người cao lớn như vậy, tay cầm mấy túi đồ ăn, nhìn có chút không cân đối.

Diệp Ninh liếc mắt nhìn anh cái cái, sau đó lấy chiếc chìa khóa từ trong túi xách ra, mở cửa.

Cửa mở ra, Nam Nam đang nằm trong phòng bên chơi xếp gỗ, nghe tiếng động, biết mẹ đã trở lại, thuận miệng kêu lên: “Mẹ, mẹ đã trở lại.”

Diệp Ninh thay dép cho mình, tìm một đôi dép khác đưa cho Tiêu Nhạc. Chỉ là trong nhà không có dép đàn ông, anh mang đôi này có chút buồn cười.

Sau khi anh thay dép xong, trên tay vẫn còn cầm mấy túi đồ ăn, bộ dạng không biết nên làm cái gì.

Diệp Ninh: “Anh mang đồ ăn để ở phòng bếp đi.”

Tiêu Nhạc nhìn cô một chút, dưới ánh đèn dịu dịu ở cửa trước, mặt mày cô dịu dàng xinh đẹp, vẻ mặt điềm đạm uyển chuyển. Cô tùy ý nói như vậy giống như đây là một chuyện đương nhiên.

Anh gật đầu, mang đồ ăn đi vào phòng bếp.

Nam Nam nằm trong phòng không đi ra, nghe được mấy câu này, tò mò ngó dáo dác: “Mẹ, vừa rồi mẹ nói chuyện với ai vậy?”

Diệp Ninh đóng cửa lại, rót cho mình một ly nước chanh, bình thần nói: “Papa con tới rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nhận con

Cô vừa nói ra câu này, Nam Nam ở bên trong phòng ngủ khựng người lại, trừng cặp mắt trong suốt, bối rối nhìn Diệp Ninh. Hiển nhiên cậu không hiểu ý nghĩa trong đó.

Mà Tiêu Nhạc đang ở trong phòng bếp, nghe nói như vậy cũng đố người ra, tròng mắt đen thăm trầm tĩnh như biển khiến người ta không rõ tâm tình, nhìn chăm chăm Diệp Ninh.

Diệp Ninh than thở: “Nam Nam, không phải nguyên cả ngày con nhớ nhưng Papa của con sao? Bây giờ ông ấy đã tới rồi kìa.”

Vốn là Nam Nam đang quỳ gối trên nệm, ngay lúc này cả gối cũng không mang vào, lập tức vọt ra ngoài. Thân hình nhỏ bé đứng ở cửa trước nhìn về

phía nhà bếp, cứ như vậy nhìn thấy Tiêu Nhạc đang đứng quay lưng lại với ánh sáng.

Cặp mắt trong suốt của cậu bé mở thật lớn, ngược cổ lên, cổ gồng nhìn sang. Quả nhiên, trước mặt cậu chính là cái chú lúc trước mình đã gặp qua, hơn nữa còn giống y như đúc tấm hình của mẹ cho mình! Đây chính là Papa của cậu rồi!

Nhất thời, mắt cậu lóe sáng, mừng rỡ chạy tới, trực tiếp nhào tới đùi của Tiêu Nhạc: “Papa, chú quả thật là Papa của con! Thì ra mẹ không hề gạt con!”

Tiêu Nhạc cúi đầu nhìn con trai của mình, đứa con mà lâu nay anh chỉ có thể âm thầm đứng ngắm. Anh đưa bàn tay có vẻ run rẩy ra, nhẹ nhàng vuốt tóc nó.

Tóc trên đầu thẳng nhỏ đen sẫm mềm mại, hơi quăn, còn có cặp mắt kia, giống y đúc như mình trước kia.

Gương mặt gầy gò vốn lạnh cứng của anh có chút co rút, mà cặp mắt thâm trầm đen u ám kia dần dần có chút hoang mang, giống như mặt hồ gợn sóng khi gió thổi qua. Anh cố gắng kiềm chế đôi môi đang run rẩy khó có thể nhận thấy.

Bàn tay to lớn của anh vuốt ve mái tóc mềm mại, cảm thụ loại cảm giác hoàn toàn lệ thuộc mà cậu nhóc mừng rỡ ôm lấy bắp đùi của mình tạo nên. Trong lòng kích động, anh khom lưng xuống, ôm chặt cậu nhỏ vào lòng.

Nam Nam bị Papa ôm, không nhịn được, lớn tiếng kêu hô: “Papa, papa, cuối cùng papa cũng từ Mỹ trở về!”

Tiêu Nhạc nhìn bộ dạng mừng rỡ của cậu, kích động không thôi, rồi lại áy náy không chịu nổi. Nếu như nói anh phải xin lỗi người nào thì người đó chính là cậu nhỏ trước mặt này rồi. Anh lập tức khom lưng ôm cậu bé đứng dậy.

Nam Nam được đứng chân lân cận đầu, trực tiếp ôm cổ Tiêu Nhạc, quay trái quay phải quan sát một chút, cuối cùng hôn ‘chụt’ một cái lên mặt của anh: “Papa, con thương papa quá đi thôi. Mỗi ngày con đều nhìn hình của papa!”

Diệp Ninh dựa vào tủ treo quần áo ở cửa trước, khoanh tay lại, không lộ chút biểu cảm, nhìn hai cha con.

“Được rồi Nam Nam. Nếu như đã gặp papa rồi thì hôm nay để papa con nấu cơm cho con ăn nhé.”

Nam Nam đang vui vẻ, ôm cổ papa, hôn thế nào cũng hôn không đủ, nghe thế vội vàng gật đầu: “Được được được!”

Tiêu Nhạc có chút lờ mờ, anh ôm chặt cậu nhỏ trong lòng, tầm mắt chuyển sang Diệp Ninh bên này.

Diệp Ninh tựa nửa người trên cửa trước, mặt mày xinh xắn, đáng vẻ thản nhiên, nhìn không ra tâm tình.

Diệp Ninh nhíu mày: “Thế nào, chẳng lẽ người papa này không thể nấu cơm cho con trai của anh ta ăn được sao?”

Tiêu Nhạc vội vàng nói: “Được chứ.”

Diệp Ninh hài lòng gật đầu, sau đó xoay người đi, đi thẳng vào phòng ngủ, sau đó đóng vội cửa phòng ngủ lại.

Dựa lưng vào cửa phòng ngủ đã đóng, cô nhắm chặt mắt lại, lông mi dày đặc run rẩy. Cô ngửa mặt lên, hít vào một hơi thật sâu.

Kỳ thật, có đôi khi có một số việc cũng giống như song cửa sổ, người ta cũng cần dũng khí để xuyên qua.

Mà lúc này Tiêu Nhạc vẫn còn đang ở phòng bếp ôm con của anh. Lần đầu tiên ôm cậu nhỏ thân thể mềm mại như vậy, anh thật sự luống cuống tay chân. Chỉ là cậu nhỏ thật đang vui vẻ, anh nhìn không được mà áp mặt lên tóc của nó.

Thật ra lúc cậu bé còn nhỏ anh đã từng ôm qua. Về sau lớn lên thì anh đã không còn ôm được nữa. Đến khi cậu bé bắt đầu hiểu chuyện đôi chút thì thỉnh thoảng anh cũng chơi đùa một chút, hoặc là đứng xa xa ngắm nhìn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Nam áp lên mặt papa, cảm giác sự thô ráp trên mặt papa do râu tạo nên, châm vào mặt mình, nhưng ngược lại cậu cảm thấy rất vui vẻ: “Ừm, papa!”

Thần Thần đã từng nói, nó ghét nhất là papa nó hôn lên mặt, bởi vì râu ria đâm vào mặt.

Nhưng nó không hề biết, Nam Nam ngóng trông papa chà râu lên mặt cậu bé nhiều tới mức nào. Cậu bé chưa từng cảm nhận qua cảm giác bị papa chà râu lên mặt là như thế nào.

Hiện giờ Nam Nam cao hứng không cần phải nhắc tới, cả khuôn mặt nhỏ nhắn như phát sáng: “Papa, con chơi Lego với papa nhé, còn có Transformers nữa. Đây đều là mẹ mua cho con! Chơi vui lắm ạ!”

Lúc này Tiêu Nhạc nghe được mấy chữ papa, hận không móc trái tim của mình ra được mà giao cho cậu bé. Đừng nói là cái gì Lego, Transformers, bảo nhảy vào chảo dầu anh cũng cam tâm tình nguyện, đương nhiên anh gật đầu liền, khàn giọng nói: “Được được được.”

Một chữ ‘Được’ thôi là lặp đi lặp lại tới ba lần.

Vì vậy Tiêu Nhạc không hề gỡ tay Nam Nam đang ôm cổ anh ra, đi đến phòng ngủ. Bên trong có một khu chơi trò chơi, trải ra trên một tấm đệm. Thật ra đây chính là tấm đệm anh đã tự mình chọn lựa từ trong nhiều bản thiết kế.

Tiêu Nhạc ngồi xếp bằng trên tấm đệm trên đất chơi với Nam Nam. Hai cha con bắt đầu chơi Lego, hết gắn lại xếp, hết xếp lại gắn.

Diệp Ninh dựa trên cửa phòng ngủ, nghe rõ tiếng cười vui vẻ của con trai chơi bên ngoài, áp đầu vào cửa, nước mắt tuông trào.

Con trai bên ngoài khoái chí kêu papa không ngừng. Đừng nói chỉ có vui vẻ không, thậm chí nó còn thỉnh thoảng phấn khởi kêu to: “Ồi chao, papa thật lợi hại! Căn phòng này thật đẹp nha!”

Sau một hồi lâu, Nam Nam sờ sờ bụng, méo miệng nói: “Papa, bụng con kêu rột rột rồi!”

Tiêu Nhạc nghiêng đầu liếc nhìn về phía phòng ngủ chính. Cửa phòng ngủ đóng kín, bên trong không có động tĩnh, anh sờ sờ đầu Nam Nam: “Nam Nam muốn ăn cái gì?”

Nam Nam chớp chớp mắt, có vẻ không hiểu: “Tại sao mẹ không nấu cơm cho con nhỉ? Papa, papa biết nấu cơm không?”

Tiêu Nhạc do dự rồi nói: “Vậy để ba nấu cơm cho con nhé.”

Nam Nam lập tức vui lên, kéo tay papa: “Được đó papa, vậy papa đi nấu cho con đi!”

Vì vậy Tiêu Nhạc đi tới phòng bếp, nhìn một lượt đồ vật bên trong phòng bếp. Có gạo, có mì sợi, có đủ các loại gia vị dầu muối tương dấm, còn có cả túi đồ ăn anh đặt trên giá đỡ kia.

Anh suy nghĩ một chút, nói với Nam Nam, “Chúng ta ăn mì sợi, có được không?”

Nam Nam gật mạnh đầu: “Dạ được!”

Tiêu Nhạc vén tay áo lên, rửa sạch tay trước, sau đó bắt đầu nấu nước. Lúc đang chờ nước sôi thì anh lấy rau cải vừa rồi rửa sạch. Đến khi nước sôi thì anh ném cả mì sợi và rau vào trong nồi.

Vốn là Nam Nam đang nhìn một cách sùng bái lần thích thú, đến lúc này lại có chút sững sờ.

“Aaa___” Cậu há miệng, không hiểu nhìn mì sợi và rau cải trộn chung trong nồi.

Tiêu Nhạc nhắc nồi xuống, tắt lửa, bắt đầu tìm chén múc mì ra.

Lúc này, cửa phòng ngủ mở ra, Diệp Ninh đi ra, khoanh tay lại, nhìn nồi thức ăn lộn xộn. Cô nhủ mảy, không nhận được hỏi: “Anh nhất định phải cho con trai của anh ăn thứ này sao?”

Vốn là Tiêu Nhạc đang thao tác nồi mì rất tự nhiên, cũng như thành thục cầm muỗng múc mì vào chén, tự nhiên Diệp Ninh xuất hiện, nhất thời anh có chút mất tự nhiên: “Hà, như vậy không được?”

Sắc mặt Diệp Ninh khó coi nhìn chằm chằm nồi mì. Cô hoài nghi anh hoàn toàn không biết làm bất cứ món gì khác, nước trong với sợi mì, bỏ thêm mấy cọng rau!

Nam Nam nhìn hết nhìn mẹ, rồi quay lại nhìn papa, mắt đảo một vòng, vội vàng chạy tới nói: “Mì sợi rất đẹp, xanh mướt, con rất thích mẹ ạ! Không phải mẹ nói phải ăn rau sao? Con thích ăn như vậy mà! Papa lấy cho con một chén, nhanh lên!”

Mới gặp mặt chưa tới một tiếng đồng hồ, vậy mà đã biết bảo vệ cha nó như vậy. Diệp Ninh im lặng nhìn con trai một cái, thờ dài, giọng nói không được tốt cho lắm: “Tiêu Nhạc, xem ra anh ở lâu dưới cũng đã lâu, đây là thứ anh hay ăn hả?”

Tiêu Nhạc ho nhẹ một tiếng, không trả lời.

Cửa sổ phòng bếp mở ra phân nửa, ở sau lưng Tiêu Nhạc, mà anh thì lại quay lưng về phía cửa sổ, cho nên Diệp Ninh không nhìn thấy vẻ mặt của anh.

Nhưng cô vẫn ngược mặt lên, nhìn anh chằm chằm nói: “Nếu như tôi nhớ không lầm, anh mới vừa trải qua một cuộc giải phẫu thương gân động cốt, kể đó là quá trình trị liệu rất đáng sợ, không phải mới vừa ra viện không bao lâu sao? Sau đó thì sao, anh chạy đến căn phòng đúc thô dưới lầu, cần ăn không ăn, cần uống không uống, mỗi ngày gọi đồ ăn bên ngoài, hoặc ăn cái này cho có lệ hả?”

Cô khinh thường nhìn nồi đồ ăn Tiêu Nhạc vừa nấu.

Không khí lúng túng như vậy, Nam Nam lặng lẽ cầm tay papa, đồng tình nhìn anh.

Tiêu Nhạc cúi đầu bóp lấy tay con trai, không lên tiếng.

Diệp Ninh xoa trán, bất đắc dĩ: “Anh dẫn Nam Nam ra ngoài phòng khách đi, xem TV trước, hoặc đọc sách chung với nó, để tôi nấu cơm cho.”

Tiêu Nhạc gật đầu: “Vâng.”

Vì vậy Diệp Ninh đóng cửa phòng bếp lại, một mình nấu cơm.

Tiêu Nhạc ngồi trên ghế sa lon đọc sách với con trai, nhưng có chút không yên lòng, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía phòng bếp.

Nam Nam để ý thấy, an ủi papa: “Papa, papa đừng lo, con cũng không biết nấu cơm, cho nên papa không biết nấu cơm cũng không sao. Mẹ biết nấu cơm là được rồi, cơm mẹ nấu ăn rất ngon!”

Miệng Tiêu Nhạc giật giật, cười khổ, xoa đầu con trai.

Vì muốn an ủi papa, Nam Nam không chịu đọc sách. Cậu lúi cúi kéo papa nhìn hình: “Papa xem nè, đây là hình của mẹ và con, là con với mẹ làm thành tranh tường đó ạ.”

Thế là Nam Nam giới thiệu từng bức ảnh chụp ở chỗ nào, chụp ra sao, đi đâu chơi. Cậu bé chỉ vào bức ảnh chính giữa nhất, nói: “Nhìn đi papa, đây là ảnh chụp lúc mẹ dẫn con đi Disneyland. Khi đó con còn nhỏ lắm, mẹ nói con mới được 4 tuổi thôi.”

Tiêu Nhạc nhìn sang ảnh chụp bên kia, trong hình Diệp Ninh mặc quần dài, mang mũ che nắng, cười sáng chói động lòng người, mà cô thì đang nắm tay Nam Nam đứng ở bên cạnh. Hai mẹ con mặc cùng một bộ đồ kiểu dáng mẹ con, gơ tay ra hiệu chữ V đầy tiêu chuẩn hướng về phía ống kính.

Ánh mắt anh hơi di động là có thể nhìn thấy, sau lưng Diệp Ninh cách đó không xa có một bóng người.

Anh biết, đó chính là mình.

Nam Nam lại không chú ý đến anh, huyền thuyên kể chuyện Disneyland vui như thế nào, hơn nữa còn bày tỏ ý định lần sau sẽ dẫn papa đi chung.

Lúc này Diệp Ninh đã làm xong cơm. Cô tùy ý làm 3 món ăn, trộn một món lạnh, xóc ráo mì sợi Tiêu Nhạc vừa mới nấu, thêm một chút gia vị, làm mì rau trộn.

Sau khi thức ăn được đưa lên bàn, mùi thơm xông vào mũi, Nam Nam ôm cái bụng đang kêu rột rột: “Mẹ, con chết đói mất thôi! Thơm quá đi!”

Diệp Ninh liếc nhìn Tiêu Nhạc: “Anh ăn cơm trước với Nam Nam đi, tôi đi lấy đồ.”

Nói xong, cô chìa tay ra: “Đưa chìa khóa lầu dưới cho tôi.”

Tiêu Nhạc vội vàng đứng lên.

Anh cao dong dỏng, đứng lên như vậy, bàn ăn trở nên có chút chật hẹp.

“Tự tôi đi lấy là được.”

Diệp Ninh nhẹ nhàng như kiên định: “Ăn cơm trước đi!”

Tiêu Nhạc móc chìa khóa ra đưa cho Diệp Ninh.

Lúc Diệp Ninh nhận lấy chìa khóa, tay hơi chạm phải tay của Tiêu Nhạc. Hình như nhiệt độ tay của anh cao hơn mình một chút, đó là loại xúc cảm ấm áp thô ráp.

Cùng một lúc, cô cảm thấy chùm chìa khóa trong tay Tiêu Nhạc có chút quen mắt. Trong đầu ‘ông’ lên một tiếng, cô nhớ ra, mấy năm trước cô qua đêm với Tiêu Nhạc, lúc Tiêu Nhạc đi ra ngoài, sau khi cô tỉnh lại, nhìn thấy chùm chìa khóa trên bàn chính là cái này.

Nhất thời mặt cô ửng hồng, thấp giọng nói: “Tôi mang đồ của anh lên cho.”

Nói xong cô liền đi nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ai là người nhà

Cầm chìa khóa, Diệp Ninh trực tiếp dò xét chỗ ở của Tiêu Nhạc một lần nữa. Bên trong thật sự hoang vu không có ngọn cỏ. Đồ vật của anh cũng chỉ là một chiếc cặp văn kiện, bên trong có laptop và một ít tài liệu khác, còn có một bộ quần áo cho anh thay đổi. Diệp Ninh nhìn nhìn một hồi, trực tiếp lấy đồ ra.

Cô mang bộ quần áo nhen nhúm kia bỏ vào máy giặt. Về phần tài liệu của anh thì cô không thể đựng vào, để lại phòng sách.

Tiêu Nhạc ngồi ăn cơm với con trai, anh cũng đói bụng, hơn nữa đã lâu chưa được ăn mấy món gia đình ngon như thế này.

Thì ra tài nấu nướng của Diệp Ninh lại khá như vậy

Anh vừa ăn vừa nói chuyện với Nam Nam, còn có thể chú ý tới động tĩnh của Diệp Ninh.

Lúc này Diệp Ninh đã dọn dẹp xong, lại gần hỏi: “Rốt cuộc tình trạng của anh bây giờ như thế nào rồi? Chẳng lẽ không cần đi bệnh viện kiểm tra?”

Tiêu Nhạc gật đầu: “Cần chứ. Cứ ba ngày tôi đi một lần.”

Diệp Ninh im lặng nhìn anh.

Anh gây ra tin tức lớn như vậy, rầm rầm rộ rộ báo tin chết, sau đó lại chạy sang bên Mỹ, bây giờ lại xuất hiện dưới lầu dưới nhà mình, dù gì đi nữa mình cũng cần một lời giải thích.

Nghĩ tới lời giải thích chất chứa ý tứ chịu trách nhiệm, Diệp Ninh lại cảm thấy có chút kỳ quái. Quan hệ giữa cô và Tiêu Nhạc là cái gì đây?

Tiêu Nhạc ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện cặp mắt của Diệp Ninh giống như hai viên bảo thạch đen lánh, hiền lành dịu dàng, đang nhìn mình, chờ mình mở miệng.

Anh im lặng một hồi rồi nói: “Lúc đầu tôi bị bệnh vẫn được trị liệu trong nước. Nhưng sau khi được chuyên gia hội chuẩn, tôi đã quyết định ra nước ngoài tiến hành trị liệu hạt nhân. Đại khái mỗi lần trị liệu thì chiếu xạ hai mươi lần, khối u trong người đã bị bắn tan rồi. Thật ra thì tôi chỉ về nước mấy ngày trước thôi.”

Anh dừng lại, xong rồi lại giải thích: “Tin người chết trước kia chỉ là hiểu lầm.”

Anh giải thích tới đây, thật ra Diệp Ninh cũng không hiểu lắm. Dù sao người bình thường ít khi tiếp xúc với một chuyện như vậy, huống chi đây là lần đầu tiên cô nghe tới trị liệu hạt nhân. Cho nên khi nghe được khối u đã bị bắn tan, anh chỉ cần kiểm tra lại, cho nên cũng yên tâm. Cô gật đầu một cái, ngồi xuống ăn cơm chung.

Trong quá trình ăn cơm, cô không nói tiếng nào. Chỉ có Nam Nam phấn khởi, giới thiệu món này món kia ăn ngon lắm cho papa của nó, thậm chí còn gấp đồ ăn cho papa nữa.

Sau khi ăn được một hồi, Diệp Ninh giương mắt nhìn Tiêu Nhạc: “Tôi nhìn anh vẫn còn yếu ớt, vẫn cần tịnh dưỡng chứ hả?”

Tiêu Nhạc lắc đầu: “Tôi đã khôi phục hoàn toàn. Bác sĩ nói có thể vận động trong thỏa đáng, chỉ cần đừng để mệt mỏi quá độ thôi.”

Diệp Ninh gật đầu, ánh mắt chuyển từ trên mặt anh xuống chén cơm trên bàn: “Nếu như vậy thì bảo anh đi rửa chén, anh làm được không?”

Tiêu Nhạc vội vàng gật đầu: “Chuyện này được.”

Nhưng Nam Nam ngồi bên cạnh nhìn papa một chút, sau đó nhíu mày, không đành lòng nói: “Mẹ, papa con bị bệnh, mẹ đừng bắt papa rửa chén có được không?”

Diệp Ninh thờ dãi, lắc đầu: “Bạn nhỏ Diệp Nam Nam, vậy con nói thử xem ai phải rửa chén đây?”

Nam Nam vội vàng đứng lên, giơ tay bày tỏ: “Để con!”

Tiêu Nhạc nhìn bộ dạng cậu nhóc xung phong nhận việc, vẻ mặt cương nghị đều dịu dàng hẳn đi. Anh nhìn không được bật cười: “Nam Nam, papa tự rửa chén được mà.”

Nhưng Nam Nam vẫn lưu luyến không rời như cũ, vì vậy hai cha con cùng nhau vào phòng bếp rửa chén.

Buổi tối, Tiêu Nhạc tiếp tục chơi đùa với Nam Nam, Diệp Ninh ở bên cạnh nhìn ra được Nam Nam thật sự rất vui vẻ. Cậu bé ôm cổ papa mình không rời, dường như đồ tốt nào của mình cũng lấy ra chia sẻ với papa, lời nhai không thôi.

Diệp Ninh đưa tay nhìn đồng hồ, đã 8 giờ 40 phút.

Vốn là Tiêu Nhạc rất chăm chú chơi chung với con trai, nhưng mỗi lần Diệp Ninh động đậy là anh lập tức ngẩng đầu nhìn.

Diệp Ninh nhướn mày ra hiệu.

Tiêu Nhạc hiểu ý rất nhanh, âm giọng đề nghị với Nam Nam: “Nam Nam, sắp 9 giờ rồi, đi ngủ thôi nhé.”

Vào lúc này, tình yêu của Nam Nam đối với papa là trên hết, chỉ cần papa đánh rắm thôi cũng thấy thơm. Cho nên papa vừa nói đi ngủ, cậu bé đã vội

vàng gặt đầu đồng ý.

Tiêu Nhạc nhìn sang Diệp Ninh một cái, thấy Diệp Ninh không phản ứng, vì vậy anh đứng dậy, tự mình dẫn Nam Nam đi ngủ. Nam Nam nằm xuống nhưng quá kích thích lại ngủ không được, nằm nói chuyện một hồi với Tiêu Nhạc rồi mi trên mới bắt đầu đánh mi dưới, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Đợi Nam Nam ngủ thiếp đi Tiêu Nhạc mới rón rén đi ra. Đến phòng khách thì anh nhìn thấy Diệp Ninh đang ngồi trong phòng khách chờ anh.

Tiêu Nhạc đi tới bên cạnh ngồi xuống. Anh biết Diệp Ninh đang muốn nói chuyện với anh.

Dường như đây là lần đầu tiên hai người có thể bình tĩnh ngồi xuống, quanh mình chính đại nói chuyện.

Diệp Ninh ngừng mắt trên mặt người đàn ông đối diện. Anh gầy yếu, tiểu tụy, càng lộ ra vẻ mặt cương nghị nghiêm khắc. Cô cố gắng hồi tưởng lại lần hẹn hò của hai người trong quán trà nhiều năm trước, thật ra đáng vẻ của anh khi đó và bây giờ không khác gì bao nhiêu, nhưng lại cho cô cảm giác không hề giống nhau.

Cô nhấp môi dưới, bắt đầu suy nghĩ dùng câu như thế nào: “Nam Nam cần một người cha, nó rất thích anh.”

Trải qua một buổi chiều, Tiêu Nhạc giống như đã bắt đầu thích ứng với cảm giác ở lại căn phòng này. Anh không hề mất tự nhiên giống như lúc vừa bắt đầu. Ví dụ giống như bây giờ, anh nhìn thẳng Diệp Ninh, ánh mắt có thể gọi là rất bình tĩnh.

Anh đang chờ Diệp Ninh nói tiếp.

Diệp Ninh tựa trên ghế sa lon, cười bất đắc dĩ: “Anh bệnh nặng mới khỏi, cũng cần có người chăm sóc, không thể ở một mình dưới đó được.”

Tiêu Nhạc hơi giật mình: “Hả?”

Làn mi thon dài của Diệp Ninh khẽ rung động rũ xuống, ánh mắt dừng lại trên bàn tay đan xen của mình: “Sau khi chị Trần đi rồi, có gian phòng vẫn còn trống, anh ở tạm đó có được không?”

Ánh mắt của Tiêu Nhạc cũng rơi trên tay của cô. Ngón tay thon dài xinh đẹp đặt ở đó, cổ tay mảnh mai trắng toát hơi bất chèo. Rõ ràng động tác này ám chỉ có lẽ cô cũng không muốn như vậy.

“Được.”

Giọng nói của anh khàn khàn trầm thấp, có chút không thể chờ đợi.

Diệp Ninh nghe được âm thanh có chút vội vàng này thì chợt nhớ tới người thiếu niên nhạy cảm đè nén trong lá thư đó. Kỳ thật, người được miêu tả trong đó không giống Tiêu Nhạc nghiêm nghị thành thực lạnh lùng như hiện tại. Nhưng cách anh nói chuyện vừa rồi dường như khiến Diệp Ninh nhìn thấy bộ dạng của người thiếu niên kia. Cô khẽ mỉm cười, cặp mắt hạnh nhân sáng ngời nhìn về phía Tiêu Nhạc một cách thân nhiên: “Anh đưa bệnh án cho tôi xem một chút.”

Nói xong câu này, cô chớp chớp mắt, giải thích: “Anh cần phải kiểm tra lại, cũng như nghỉ ngơi cho tốt. Tôi chỉ muốn hiểu thêm ____”

Tiêu Nhạc vội nói: “Tôi hiểu.”

Vì vậy, Tiêu Nhạc lấy bệnh án từ trong cặp công văn mới vừa rồi ở trong phòng sách ra. Đó là một xấp tài liệu rất dày, Diệp Ninh lật tới lật lui, tìm được một trang từ bên trong, là những việc cần chú ý tới của căn bệnh này, cũng như lịch kiểm tra lại đúng giờ.

Cô gật đầu: “Lần trước anh kiểm tra là ngày hôm kia, nói một cách khác, ngày mai phải đi kiểm tra rồi?”

“Vâng.”

Cô ngược mắt nhìn anh: “Anh đi như thế nào? Tự mình lái xe?”

Tiêu Nhạc lắc đầu: “Tôi tùy tình hình thôi. Có lúc phải làm phiền tới bạn bè chờ tôi đi...”

“Ngày mai tôi đi với anh.”

Hơi thở Tiêu Nhạc ngừng lại một nhịp, ánh mắt nhìn Diệp Ninh tỏa sáng: “Ngày mai em không cần đi làm sao?”

“Tôi xin nghỉ dài hạn.”

Tiêu Nhạc hơi cúi đầu, môi mấp máy, cuối cùng lại có phần vui vẻ: “Tốt.”

Diệp Ninh phát giác ra khóe môi anh đang cười, lỗ tai cô có chút nóng lên, khẽ quay mặt đi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đột nhiên cô cảm giác, thì ra thật lâu trước đó, cô mới gặp cặp mắt kia liền ghét là có lý do. Ánh mắt của anh trầm tĩnh như biển, nhưng lúc anh nhìn mình chăm chăm như vậy, cô có cảm giác nhiệt độ bên trong có thể làm mình bị thiêu đốt, khiến mình bị hòa tan.

Tối hôm đó, Diệp Ninh nằm ở trên giường, không thể nào chợp mắt.

Lăn lộn một hồi, cô muốn đi tiểu, nên đi tới phòng vệ sinh, thuận tiện kiểm tra xem Nam Nam có đá chặn ra ngoài không. Ai ngờ vừa đi ngang qua gian phòng Tiêu Nhạc đang ở, cô ngửi thấy một mùi vị như có như không.

Tuy cô bị mù mắt, nhưng lỗ mũi rất nhạy cảm.

Sau khi suy nghĩ một chút, cô không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa ra.

Đi vào, cô thấy phòng không mở đèn, bóng dáng Tiêu Nhạc ở trước cửa sổ tạo thành một bóng đen. Anh đang nghiêng người ngồi trước cửa sổ, cửa sổ mở hé ra một đường nhỏ, trong tay anh kẹp một điếu thuốc. Đầu điếu thuốc phát ra một điểm đỏ trong bóng tối.

Diệp Ninh đưa tay mở đèn, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung im lặng đứng đó, nhìn người đàn ông đêm khuya ngủ không được mà từ từ hút thuốc lá.

Trán anh rộng như trán Nam Nam, nghe nói người trán rộng rất thông minh. So với người thường, cặp mắt anh sâu thẳm, ngũ quan tương đối lập thể, lúc nào cũng tạo cho người khác một loại cảm giác vừa nghiêm khắc vừa trang nghiêm. Chỉ là lúc này, hai hàng lông mày đậm đang nhíu lại, dưới khói thuốc lượn lờ càng tỏ ra vẻ thâm trầm và cô đơn lạnh lẽo.

Hiển nhiên việc Diệp Ninh xuất hiện khiến anh có chút ứng phó không kịp. Anh siết chặt điếu thuốc kia, không nhúc nhích, dường như không biết phải phản ứng như thế nào. Thuốc lá vẫn cháy lượn lờ như cũ, dưới ánh mắt có chút soi mói khiển trách của Diệp Ninh, thật sự là anh hút tiếp cũng không được mà không hút cũng không xong.

Diệp Ninh không lên tiếng, đi thẳng tới, đưa tay tóm lấy nửa điếu thuốc còn lại từ trong tay của anh, dụi tắt, ném vào thùng rác.

Diệp Ninh nhíu mày nhìn anh, miễn cưỡng cũng có thể nói là âm thanh dịu dàng: “Anh còn muốn cái mạng này không, hay là anh hi vọng sau này con trai của anh không có cha?”

Một luồng hương thơm dịu dàng trong bóng tối ập tới, Tiêu Nhạc ngưng mắt nhìn Diệp Ninh đứng gần ngay trước mặt.

Lúc này cô đang mặc một bộ đồ ngủ bằng vải bông thuần khiết, kiểu dáng có vẻ bảo thủ, phía trên có hình chuột Mickey, nhìn kiểu dáng nhất định là cùng một bộ mẹ con với cái của Nam Nam. Nhưng kiểu đồ ngủ giống nhau, Nam Nam mặc vào nhìn rất dễ thương, cô mặc vào thì nhìn xinh đẹp tươi mát. Mái tóc mềm mại uốn lượn trên đầu vai, còn có một vài sợi rơi trên xương quai xanh khêu gợi, môi mỏng non mềm, da trắng nõn, cô cứ như vậy hơi nghiêng đầu quan sát mình, chân mày hơi nhíu lại.

Nhiều năm trước, cô nhìn đã xinh đẹp, là một cô gái thanh tú thuần khiết rất khác biệt. Vài năm trôi qua, mặt mày cô tinh xảo, thoát ra khỏi vẻ ngây ngô, hàm súc thành thực, phong cách nữ tính, ấm áp hiền lành, nhưng lại có chút hấp dẫn trên choker người.

Nhận ra được vẻ khó chịu của cô, Tiêu Nhạc khẽ nhếch môi, cười như không cười: “Được rồi, tôi biết, sau này sẽ không bao giờ hút nữa, được không?”

Anh ngoan ngoãn nghe lời chỉ dạy như vậy, quả thật so với dạy dỗ con trai còn có cảm giác thành tựu hơn. Điều này khiến Diệp Ninh có chút không được tự nhiên, thậm chí nghĩ lại còn cảm thấy có phải mình quá hung dữ hay không? Cô mở to mắt, thấp giọng nói: “Không phải tôi muốn quản anh cái gì, chỉ là dù sao đi nữa đây cũng là chỗ của tôi, anh không thể hút thuốc ở đây.”

Hai mắt Tiêu Nhạc sáng lên, cúi đầu ‘khụ’ một tiếng: “Tôi hiểu rõ.”

Diệp Ninh lại cảm thấy anh vẫn cười cười như cũ. Kiểu cười này khiến mặt cô nóng rang.

Cô nhin không được trừng mắt liếc anh một cái, xoay người đóng cửa bỏ đi.

Ngày hôm sau, Diệp Ninh mang mắt gấu mèo tỉnh dậy, đi vào nhà bếp nấu đồ ăn. Nghĩ đến tình trạng của Tiêu Nhạc, cô cố ý nấu cháo loãng, bỏ đậu xanh đậu đỏ vào, cuối cùng còn gọt thêm một trái dưa hấu. Món ăn chính là bánh bao lúa mạch và trứng gà, kết hợp với nước táo gai*. Cô cố ý tìm hiểu, những thứ này đều là những thức ăn có tác dụng trợ giúp cho căn bệnh của Tiêu Nhạc.

*Nước táo gai có rất nhiều công dụng trị bệnh

Nam Nam khoan khoái rời khỏi giường. Vừa mới xuống giường đã chạy sang phòng ngủ của papa. Nhìn thấy papa đã thức dậy, cậu bé vui mừng vô cùng: “Thật tốt quá, không phải con nằm mơ, thì ra papa đã tới thật!”

Diệp Ninh thấy con trai vui vẻ như vậy, mi tâm cũng mang theo nụ cười: “Chuẩn bị ăn cơm đi!”

Vì vậy một nhà ba người ngồi xuống bàn ăn, bắt đầu ăn cơm. Dĩ nhiên Nam Nam cũng phát hiện điểm tâm hôm nay không giống như ngày thường, nhìn như có vẻ phong phú hơn, đa dạng hơn.

Cậu bé nhận thức rất nhanh, nói nhỏ cho papa nghe: “Papa xem kia, papa trở lại, mẹ vui lắm. Đây đều là mẹ cố ý làm cho ba!”

Dĩ nhiên Tiêu Nhạc đã cảm thấy như vậy từ sớm, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Diệp Ninh không rời.

Diệp Ninh hừ nhẹ một tiếng: “Ăn đi!”

Ăn cơm xong, bởi vì Nam Nam đeo cứng papa, hận không thể nhắm mắt theo sát đuôi. Dù sao thì hiện giờ nhà trẻ cũng đã nghỉ, cho nên Diệp Ninh dẫn Nam Nam đi bệnh viện.

Chỗ Tiêu Nhạc làm kiểm tra chính là một bệnh viện tư nhân quốc tế, thuộc về tầng lớp cao cấp, rất mắc. Khi còn bé, da Nam Nam rất dễ bị dị ứng, mẩn ngứa xảy ra thường xuyên, cô đã dẫn Nam Nam tới đây, đăng ký theo dạng bình thường thôi mà lệ phí đã lên tới 500 đồng.

Chỉ là bệnh viện này thật đáng giá, thái độ phục vụ người khác không thể so sánh với bệnh viện công lập bình thường. Nghĩ lại, phí đăng ký phòng khám đặc biệt ở bệnh viện bình thường cũng đã hơn 200 đồng, thậm chí bọn đầu cơ cũng đều đòi khoảng 400, 500 đồng. Vậy thì 500 lệ phí đăng ký bệnh viện tư nhân này cũng được người ta tiếp nhận.

Nhưng kiểu Tiêu Nhạc cứ hai ba ngày lại đi kiểm tra sức khỏe một lần như thế này thì người không có tiền làm sao có thể trả nổi tiền lệ phí.

Diệp Ninh lái xe phía trước, Nam Nam ngồi hàng ghế phía sau nói chuyện với Tiêu Nhạc. Không biết từ lúc nào, Tiêu Nhạc lại tìm được một bộ kính râm thật lớn đeo vào. Sau khi Nam Nam nhìn thấy cho rằng rất ngẫu, nói muốn một cái. Hiện giờ Nam Nam muốn sao, Tiêu Nhạc cũng sẽ hận không thể hái xuống cho nó, dĩ nhiên hứa sau này sẽ mua.

Chỗ đậu xe ở bệnh viện công lập thường rất eo hẹp, nhưng ở bệnh viện tư nhân này thì rộng thênh thang. Đậu xe xong, vào đại sảnh, cà phê, lên thang lầu ba khoa ung bướu, tiến hành kiểm tra. Dọc theo đường đi đều có nụ cười dịu dàng nhiệt tâm sáng như ban ngày tận tâm hướng dẫn.

Diệp Ninh nhìn sảnh đợi khám bệnh rộng rãi sáng sủa, hơn nữa ra vào nơi này được kiểm tra rất nghiêm khắc, biện pháp an ninh cũng rất an toàn. Cô giao Nam Nam cho một y tá gần đó, để cho cậu nhỏ chờ trong phòng nghỉ. Cô đưa cả điện thoại cho cậu bé, dặn dò cậu bé lỡ có chuyện gì thì gọi điện thoại đi động. Cô chưa muốn con trai vào phòng bệnh.

Phòng Tiêu Nhạc đi tới chính là phòng khoa chuyên môn VIP cao cấp. Diệp Ninh đi theo anh tới phòng khoa rồi ngồi đợi bên ngoài, để anh đi vào một mình. Ai ngờ chỉ trong chốc lát, cô nghe y tá mỉm cười hỏi: “Diệp tiểu thư, nếu không có gì trở ngại, mời cô vào trong ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Mô hình xe Ferrari

Diệp Ninh nghe vậy có chút lo lắng, sợ kết quả kiểm tra của Tiêu Nhạc không tốt, nhưng vẫn gật đầu nói: “Vâng.”

Lúc Diệp Ninh đi theo y tá đi vào, nhìn thấy Tiêu Nhạc đang ngồi ở đó, sắc mặt khó coi, còn bác sĩ chuyên môn ngồi bên cạnh lắc đầu liên tục.

Vị bác sĩ kia nhìn thấy Diệp Ninh, tự giới thiệu mình trước, họ Trần, sau đó mới hỏi: “Cô là người nhà của Tiêu tiên sinh?”

Lời vừa nói ra, Diệp Ninh còn chưa kịp trả lời, ánh mắt của Tiêu Nhạc đã phóng tới.

Dưới ánh mắt soi mói nhìn không ra ý tứ gì của anh, môi dưới Diệp Ninh mấp máy, nhưng vẫn gật đầu nói: “Dạ vâng.”

Cô vừa trả lời xong câu này thì cảm thấy lỗ tai vang ong ong.

Thật ra thì cô và Tiêu Nhạc vẫn còn rất xa lạ. Mức độ quen biết của hai người còn không bằng loại bạn bè bình thường, cô lại ở đây thừa nhận người thân, loại cảm giác này thật kỳ quái.

Bên này Diệp Ninh vừa nói xong ‘dạ vâng’, bên kia bác sĩ Trần lại lắc đầu thờ dài: “Diệp tiểu thư phải không? Tiêu tiên sinh mới vừa làm trị liệu phóng xạ hạt nhân, thật vất vả mới nhấc về cái mạng, hiện giờ cứ tự hủy mình như vậy thì không nên.”

Nói xong, ông ta chỉ vào kết quả kiểm tra: “Ông ấy phải uống thuốc đúng hạn, làm việc phải có thời gian nghỉ ngơi, còn phải ăn uống đầy đủ, những thứ này đều phải tuân theo. Đối với vấn đề trị liệu, Tiêu tiên sinh đây không chịu phối hợp, cô là người nhà, nhất định phải tận tâm mới được!”

Xem ra cho dù bệnh viện cao cấp cỡ nào thì bác sĩ của họ cũng có lúc nhịn không được mà nổi giận, nhất là gặp phải bệnh nhân không chịu phối hợp.

Diệp Ninh liếc trộm sang Tiêu Nhạc đang ngồi bên cạnh, ai ngờ Tiêu Nhạc lại đang lẳng lặng nhìn mình. Bộ dạng kia thật giống như chú chó nhỏ mới vừa được người nhận nuôi.

Cô hướng về phía bác sĩ gật đầu: “Dạ, bác sĩ Trần. Sau này cháu sẽ chú ý tới anh ấy. Anh ấy nên uống thuốc gì, bảo dưỡng thân thể như thế nào, xin ngài chỉ dẫn, cháu sẽ nhớ kỹ, sau này đốc thúc anh ấy.”

Bác sĩ Trần lập tức nhìn thuận mắt Diệp Ninh, sau đó quay sang nhìn Tiêu Nhạc ở bên cạnh đang nhìn chăm chăm Diệp Ninh, lắc đầu thở dài: “Xem ra vẫn là phải tìm người nhà!”

Từ phòng khám bệnh VIP ra ngoài, Diệp Ninh và Tiêu Nhạc được y tá hướng dẫn ngõ ra.

Lúc ngồi thang máy đi xuống phòng chờ đợi, trong thang máy chỉ có Diệp Ninh và Tiêu Nhạc.

Tầm mắt Tiêu Nhạc vẫn không rời khỏi người Diệp Ninh, chính là cách nhìn không hề che giấu.

Ánh mắt anh thiêu đốt mãnh liệt, thật sự nóng người. Cô bị nhìn như vậy chịu không nổi, nhìn mình trong thang máy, cho dù thang máy làm bằng chất liệu kim loại, cô cũng có thể nhìn thấy mặt mình đỏ bừng trong đó.

Cô cắn môi, nhỏ giọng nói: “Nhìn đủ chưa?”

Cô vừa dứt lời, Tiêu Nhạc chợt vươn tay ra, lập tức bắt được cô.

Tay của anh rất lớn, nóng đến phỏng người, lại rất mạnh, theo bản năng, Diệp Ninh giẫy giụa, nhưng không thể nào thoát được.

Dáng người cô mảnh mai, cổ tay lại càng nhỏ hơn, cổ gồng như thế nào cũng vượt khỏi Tiêu Nhạc.

Trong lúc hoảng hốt, Tiêu Nhạc lại xáp vào rất gần. Anh cúi đầu, hơi thở nóng hổi quanh quẩn trên tóc Diệp Ninh, nóng đến nỗi cô thật choáng váng.

Âm thanh khàn khàn từ bên trên truyền đến: “Diệp Ninh, em ____”

Anh nắm tay của cô, siết không thả, hơi thở dồn dập, lồng ngực phập phồng: “Em đối với tôi ____”

Ai ngờ nói chưa hết câu thì ‘ding’ một tiếng, thang máy đã đến phòng đợi lầu 4, cửa thang máy mở ra.

Thang máy này nối thẳng đến phòng chờ đợi, Nam Nam đang ngồi chơi điện thoại di động của mẹ, nhìn thấy ba và mẹ trở lại cùng một lúc, lập tức kêu lên: “Papa, mẹ!”

Ánh mắt vốn nóng bỏng mãnh liệt của Tiêu Nhạc hiện rõ sự thất bại, nhưng nhìn thấy khuôn mặt hồn nhiên vô tội của con trai thì anh lại mỉm cười, còn đi tới sờ sờ đầu con, cười nói: “Nam Nam chờ chán không?”

Đầu nhỏ của Nam Nam cọ xát lòng bàn tay Tiêu Nhạc, giống như con mèo nhỏ, cười híp mắt trả lời: “Không có.”

Tiêu Nhạc gật đầu, thản nhiên nói: “Vậy chúng ta về nhà thôi.”

Diệp Ninh đè nén nhịp tim dồn dập, không biết vì sao lại đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, Ngoài buồn cười ra, dường như cô còn cảm giác được giọng điệu vừa rồi của Tiêu Nhạc có chút bất đắc dĩ.

Sau khi lên xe, Diệp Nam rút ra một trang giấy trong bệnh án vừa rồi, đưa cho Nam Nam ngồi phía sau. Trên đó có những hạng mục công việc mà người mắc bệnh u não cần phải chú ý tới sau khi giải phẫu, bao gồm sách dậy nấu ăn 7 ngày một tuần, quy luật làm việc và nghỉ ngơi, cũng như đủ loại cấm kỵ. Tất cả đều liệt kê một cách cặn kẽ.

“Nam Nam, sức khỏe ba con không tốt, sau này dựa theo cái này. Mẹ phụ trách nấu cơm, còn những việc khác thì con phải trông nom, ok?”

Nam Nam lập tức vỗ ngực tỏ vẻ: “Không thành vấn đề!”

Diệp Ninh có vẻ đắc ý, nở nụ cười, nhìn sang Tiêu Nhạc ngồi phía sau.

Nam Nam nhào qua, ôm cánh tay papa, lắc lắc lui: “Papa, sau này con sẽ chăm sóc papa thật tốt. Papa bị bệnh, phải uống thuốc, còn phải ngủ sớm dậy sớm. Papa phải nghe lời, có biết không?”

Nhất thời Tiêu Nhạc có chút dở khóc dở cười, nhưng đối mặt với con trai đáng đáng yêu như thế, trong lòng lại ảm áp không thôi, gật đầu cười: “Ba biết, sau này ba sẽ hoàn toàn nghe theo lời chỉ huy của Nam Nam.”

Trên đường về, Diệp Ninh lái xe đi siêu thị. Từ ngày sau khi Tiêu Nhạc tới đây, tất cả mọi thứ đều là tạm thời dùng cho qua, vẫn còn phải mua một ít đồ dùng hàng ngày.

Diệp Ninh đẩy xe mua đồ đi trước, Tiêu Nhạc ở phía sau dẫn theo Nam Nam tung tăng nhảy về phía trước.

Dọc đường đi, Nam Nam lúi lúi nói papa con thích ăn cái này, còn lôi kéo Tiêu Nhạc nhìn cái này cái kia.

Diệp Ninh biết hiện tại cậu bé và ba nó đang nóng hổi, cũng không để ý nhiều, cứ để cho Tiêu Nhạc dẫn theo Nam Nam tha hồ đi dạo. Còn cô thì đi tới khu hoa quả khô, mua một nhúm đen Đông Bắc, nấm hương, hạt mè, hạt đào, nấm đầu khỉ, sau đó qua khu rau cải, lấy củ niễng*, cần tây đủ loại, ngoài ra còn chọn cả dầu cá hải sâm, v.v. Cô mới vừa đọc lướt qua phương án điều dưỡng ăn uống, đương nhiên là phải dùng tới những nguyên liệu nấu ăn này.

* Cù niễng (*cám ơn bé Piggy đã cho chị biết cái tên nhé)

Diệp Ninh đi một vòng, xe mua sắm đã đầy, ngẩng đầu nhìn về phía Nam Nam và Tiêu Nhạc vừa biến mất khi này, nhưng không thấy bóng dáng người đâu. Lúc này cô mới chợt nhớ ra, phải nên ghi lại số điện thoại di động của Tiêu Nhạc mới được. Trước đó cô đã gọi qua rất nhiều lần mà không ai nhận máy, hiện tại chưa chắc gì anh vẫn còn dùng số đó.

Đứng tại chỗ chờ một chút thì nhìn thấy hai cha con đang vui vẻ đi tới. Nam Nam tung tăng như chim sẻ cao hứng bồng bồng, còn Tiêu Nhạc bên cạnh đang cầm một cái hộp trong suốt, bên trong là ... một chiếc Ferrari màu đỏ?

Diệp Ninh nhìn kiểu dáng đồng gói kia, da đầu lập tức có chút tê dại.

Nam Nam đã nhìn thấy mẹ từ xa, vội vàng vẫy tay: “Mẹ, chúng ta đang ở đây.”

Đội hai cha con đến gần, Diệp Ninh quan sát món đồ chơi trong tay Tiêu Nhạc, đây là muốn xác định.

Siêu thị này có một khu xe mô hình, thuộc loại đồ cao cấp hạng nhất. Bên trong đều là những loại xe mà người thường tuyệt đối sẽ không mua về. Trước kia mỗi lần cô dẫn Nam Nam đi ngang qua đều để cậu bé nhìn một chút, nhưng cũng chỉ là nhìn mà thôi.

Bởi vì xe mô hình ở đó đắt tiền, gần mấy ngàn đồng...

Chẳng hạn như món đồ Tiêu Nhạc đang cầm trong tay chính là Ferrari BBR 1:12**, mô hình nhựa cây phòng theo trạng thái tĩnh, mắt nhìn thôi cũng đủ thấy giá tiền của nó trên cả mười ngàn.

**Mình thấy trên mạng có một website bán cái này khoảng hơn 1000 Euro. Có hơn 10 kiểu dáng BBR 1:12 lận, mà cái nào cũng không ít hơn 1000 Euro.

Diệp Ninh không đến nỗi thiếu tiền, nhưng lương bình bình thường làm ở thành phố B chưa chắc đã được 10 ngàn, cô không thể nào tập cho Nam Nam thói quen tật xấu này, mua cho cậu bé đồ chơi xa xỉ.

Lego thì khác, nó còn có thể khai phá trí lực, còn cái này? Ngoại trừ khoe khoang đưa tới nghèo nàn thì còn cái gì nữa?

Bên này, Tiêu Nhạc cầm mô hình xe đỏ, tự mình cảm thấy cũng không tệ, hướng chi Ferrari là độc nhất vô nhị, ngoài ra còn là bản thu nhỏ. Mới vừa rồi Nam Nam nhìn chăm chăm không thả, anh liền quẹt thẻ muốn thanh toán.

Vì vậy hai cha con đang cao hứng bồng bồng, nhìn thấy Diệp Ninh khẽ nhíu chân mày là liễu, lập tức cảm thấy có điểm không ổn.

Hai người lớn nhỏ liếc mắt nhìn nhau, Nam Nam lặng lẽ cúi đầu. Tiêu Nhạc giải thích: “Tôi thấy Nam Nam thích nên mua.”

Tiêu Nhạc nhìn về phía Diệp Ninh, không rõ là nhiệt độ trong siêu thị cao, hay là cô đang tức giận, bởi vì khuôn mặt trắng nõn ửng đỏ, giống như màu hồng bên trong quả đào chín mọng, vô cùng tươi non, khiến người ta muốn cắn một miếng.

Anh ho khan một tiếng, khàn giọng nói: “Cũng đã thanh toán rồi... trả lại rất phiền phức...”

Nói tới đây, anh hơi cúi đầu

Nam Nam kéo nhẹ vạt áo của Tiêu Nhạc, nhỏ giọng nói: “Mấy ngày nữa sinh nhật của con, coi như là quà papa tặng con sinh nhật!”

Tiêu Nhạc vội vàng gật đầu: “Đúng đúng đúng!”

Thật ra Diệp Ninh cũng không phải tức giận gì, chẳng qua cô cảm thấy mình và Tiêu Nhạc nên thống nhất với nhau về vấn đề nuôi dưỡng giáo dục con cái, bồi dưỡng con trai những thói quen tốt.

Cho nên nhìn bộ dạng thấp thỏm bất an vì làm chuyện sai của hai người kia, cô vừa bực mình lại vừa buồn cười. Tiêu Nhạc trước mắt giống như một bé trai làm sai chuyện gì khiến cô nghĩ tới người thiếu niên trong lá thư kia.

Cô đành phải nhượng bộ:

“Đi thôi, cũng gần trưa rồi, chần chờ nữa là chết đói mất thôi!”

Mặt mày Nam Nam lập tức sáng lên: “Mẹ thật tốt!”

Tiêu Nhạc mỉm cười Diệp Ninh, rồi lại nhìn con trai đang mở cò trong bụng, nhin không được bật cười.

Đến chỗ tính tiền, từng món đồ quẹt qua, khi Tiêu Nhạc nhìn thấy áo ngủ in hình mặt mèo thật lớn, không khỏi liếc nhìn Diệp Ninh.

Đồ ngủ đó là kiểu nam, theo kích thước thì không phải của Diệp Ninh, càng không thể nào là của Nam Nam.

Diệp Ninh cảm giác được ánh mắt người này phóng tới, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, thản nhiên nói: “Đây là áo ngủ tôi chọn cho anh, Nam Nam

thích mèo mặt to.”

Nam Nam gật đầu thật mạnh: “Đúng vậy, con thích cái này! Papa mặc cái này đi, nhất định rất đẹp trai!”

Khóe miệng Tiêu Nhạc co quắp, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Lúc này nhân viên thu ngân đã tính xong tiền, mặt không thay đổi báo số tiền: “Tổng cộng 1,321 đồng 6.”

Diệp Ninh vừa mua một đồng thực phẩm bổ dưỡng, có chút không rẻ.

Cô vừa kéo xe mua sắm sang một bên, vừa lấy ví tiền ra, ai ngờ Tiêu Nhạc bên cạnh đã đưa thẻ cho nhân viên thu ngân.

Diệp Ninh dừng lại động tác móc tiền.

Trên mặt Tiêu Nhạc không chút biểu cảm, cũng không nhìn Diệp Ninh, chỉ bảo nhân viên thu ngân tính tiền.

Đã quen với công việc lặp đi lặp lại, nhân viên thu ngân có chút tê liệt nhìn tám thẻ, rồi không khỏi liếc nhìn Tiêu Nhạc.

Làm nhân viên thu ngân đương nhiên đã nhìn thấy rất nhiều loại thẻ tín dụng, nhưng đó chính là thẻ đen American Express, rất ít khi gặp, hay ít ra với vị trí thu ngân ở loại siêu thị như thế này thì rất hiếm thấy.

Đó là thẻ tín dụng không giới hạn với lệ phí hàng năm hơn mười ngàn. Cầm trên tay tám thẻ này nếu không phải là phú hào thì cũng chính là mình tinh hạng nhất. Những loại người giống như thẻ thì đoán chừng chẳng cần đến siêu thị của mình mua đồ, hoặc không cần phải tự mình cầm thẻ tới siêu thị.

Tiêu Nhạc nhìn thấy bộ dạng ngẩn ngơ này của nhân viên thu ngân, ánh mắt bén nhọn của anh lập tức phóng ra. Tay đang cầm thẻ của nhân viên thu ngân lập tức run lên không cách nào kiềm chế, vội vàng cả thẻ để cho Tiêu Nhạc ký tên.

Diệp Ninh nhìn tình cảnh này cũng không còn có ý định kiên trì, lặng lẽ bỏ ví tiền vào trong túi xách.

Thật ra thì ít nhiều gì cô cũng đã cảm thấy, tính tình Tiêu Nhạc người này rất phức tạp. Trong lá thư anh viết cho mình có nhắc tới thời niên thiếu của anh, có chút thôi phồng, thậm chí chính anh đã thừa nhận, khi đó anh nhu nhược lại nhất gan. Nhưng trên thực tế, bề ngoài của anh đã thể hiện rõ ràng, anh cường thế như thế nào.

Con người của anh vừa nhìn đã có thói quen là người làm chủ. Chuyện anh đã quyết định thì người khác đừng hòng phản đối ý kiến.

Chỉ một chuyện nhỏ như vậy, anh muốn trả tiền, cô cũng chẳng thêm giành.

Lúc đi ra khỏi siêu thị, Diệp Ninh đẩy xe mua đồ, đồ trong xe không ít, cô đã cố gắng hết sức đẩy. Tiêu Nhạc tới gần, nhận lấy xe mua đồ: “Để tôi đẩy.”

Diệp Ninh không lên tiếng, để cho anh đẩy, mình dắt tay Nam Nam đi phía sau.

Diệp Ninh mở cửa xe để Nam Nam leo lên, Tiêu Nhạc ở phía sau sang đồ vào trong cốp xe. Cô đi tới, làm như vô tình nói: “Đưa số điện thoại di động của anh cho tôi.”

Nói xong câu này, cô chợt ra tới câu nói vụng về của Tiêu Nhạc nhiều năm trước, bên bán cầu Tây xa xôi, “Có thể để lại phương thức liên lạc không?”. Cô lập tức giải thích ngay sau đó: “Mới vừa rồi tôi chờ hai người, phát hiện không có số điện thoại di động, thật bất tiện.”

Đang cúi đầu để đồ vào trong xe, Tiêu Nhạc nghe vậy thì sắc mặt có chút phức tạp nhìn cô một cái, sau đó khàn giọng nói ra số điện thoại của mình.

Số anh nói chính là con số có ba số 9 cuối cùng, cũng là số điện thoại Diệp Ninh lấy từ chỗ của chị Trần.

Diệp Ninh cầm điện thoại, có chút ngẩn người ra, nghĩ thầm, thì ra số kia là đúng, nhưng tại sao lúc đó anh lại không nhận điện thoại? Sau đó cô cũng đã gọi nhiều lần, nhưng lần nào cũng bị bận đường dây.

Vì vậy cô thấp giọng nói: “Để tôi gọi cho anh, anh lưu lại số tôi nhé?”

Tiêu Nhạc trầm giọng nói: “Không cần, tôi biết.”

Nam Nam vào xe ngồi xuống, nhìn thấy cha mẹ ở phía sau không biết đang nói chuyện gì, nghiêng đầu ra hét lớn: “Mẹ, đã xảy ra chuyện gì hả?”

Diệp Ninh lắc đầu, trực tiếp xoay người lên xe: “Không có, lập tức lên đường!”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Dạy con

Sau khi trở về, Diệp Ninh làm cơm trưa, nhân sâm hầm móng heo, thịt củ khởi xào đậu hủ non, rau bina xào, bông cải trộn, lúc nấu cơm còn cố ý thêm chút cá. Cá cũng là một thành phần được bệnh viện đề cử trong thực đơn.

Sau khi ăn cơm xong, Nam Nam hưng phấn cỡ nào cũng bắt đầu biết mệt. Cô bắt cậu bé đi tắm rồi ngủ trưa một chút.

Đợi đến khi Nam Nam đã đi ngủ, Diệp Ninh nhìn Tiêu Nhạc, muốn nói chuyện với anh một chút.

Đương nhiên Tiêu Nhạc cũng đang chờ Diệp Ninh.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng cảm giác được đối phương có lời muốn nói, vì vậy cả hai đều im lặng.

Nhưng Tiêu Nhạc lên tiếng trước: “Em nói đi.”

Diệp Ninh gật đầu: “Tôi biết trong lòng anh có thể có ý tưởng muốn bồi thường cho Nam Nam, nhưng nó vẫn còn nhỏ lắm, không cần thiết phải quá cứng chiều. Con nít như vậy sẽ rất dễ bị hư, ví dụ như mô hình Ferrari ngày hôm nay, người bình thường không thể nào mua.”

Tiêu Nhạc hơi nhú mày: “Tại sao không thể cứng chiều? Hư rồi thì làm sao?”

Hừm, thật ra khi Tiêu Nhạc nói chuyện với mình thì luôn có vẻ nom nớp lo sợ, thuộc cái loại sợ đắc tội với mình. Nhưng hiện giờ anh lại dùng giọng điệu không hề khách khí, Diệp Ninh có chút không thích ứng.

Cô suy nghĩ một lúc rồi nói: “Con nít còn nhỏ đừng nuông chiều vô pháp vô thiên. Không biết hạn chế, lãng phí, không hiểu được kiếm tiền khó khăn, cũng không biết cố gắng tiến thủ.”

Tiêu Nhạc nhướn mày, nhìn chằm chằm Diệp Ninh vẫn còn đang suy nghĩ những đạo lý đúng đắn: “Nhưng tại sao nó phải hiểu kiếm tiền không dễ? Tại sao phải cố gắng tiến thủ? Chẳng lẽ tôi cố gắng làm việc như vậy lại không thể khiến cho con của tôi thích làm gì thì làm, muốn cái gì có cái đó sao?”

Cặp mắt xinh đẹp của Diệp Ninh nhìn chằm chằm Tiêu Nhạc, sóng mắt long lanh có vẻ kinh ngạc. Loại đạo lý và cách nói chuyện đương nhiên này thật sự đúng tình hợp lý, nhất thời cô không biết cãi lại làm sao. Vì vậy cô suy nghĩ thêm một chút rồi nói: “Nghèo nuôi trai, giàu nuôi gái, con trai phải được rèn luyện từ nhỏ, chịu chút đau khổ mới đứng, nếu không sau này cung chiều đến không nên thân.”

Tiêu Nhạc thần nhiên nói: “Con trai của tôi, có nên thân hay không không cần gấp gáp.”

Diệp Ninh sững sốt, nhìn vẻ mặt hơi có chút lạnh lùng cao ngạo kia của Tiêu Nhạc, chợt nghĩ đến, đây chính là thời đại cha chánh* mà... kiểu như con cái có nên thân hay không chẳng quan trọng...

*cha chánh: 拼爹 từ mạng mới, có nghĩa là mấy ông bố (hay nói chung bậc cha mẹ, nhưng thường là dành cho bố) tranh giành nhau để xem ai giàu có hơn, nổi tiếng hơn. Dịch sát Hán Việt ra là ‘phanh ta’, tiếng Anh là ‘competition daddy’ cho nên mình phẳng thành ‘cha chánh’, ý nói mấy ông cha thật chánh, hơn thua mấy chuyện vô duyên □.

Cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh chiều nó tới hư, về sau nó làm mất mặt anh ráng chịu.”

Tiêu Nhạc liếc cô một cái: “Có con trai làm mất mặt cũng là chuyện tốt. Điều này chứng minh hai chuyện, một là Tiêu Nhạc tôi có con trai, người khác chưa chắc đã có; hai là tôi đây còn có mặt mũi để làm mất. Nói như thế nào cũng là chuyện vui mà.”

Lúc này đây Diệp Ninh chỉ biết trợn mắt há miệng, á khẩu một hồi lâu không nói được câu nào. Cuối cùng cô cũng nói: “Chỉ giới bất chúc kiểu nói chuyện phổ biến trên mạng, tôi không cãi lại anh.”

Tiêu Nhạc nhìn bộ dạng ngớ người ra của cô, đột nhiên cười nhẹ một tiếng: “Thật ra có câu em nói cũng đúng.”

Diệp Ninh nhú mày: “Ồ, thế tôi nói đúng câu nào?”

Tiêu Nhạc nhìn về phía cửa sổ, vẻ mặt vui vẻ, lời nói thoát ra lại chứa đầy ý tứ sâu xa: “Nghèo nuôi trai, giàu nuôi gái. Chờ sau này tôi có con gái, nhất định sẽ cưng chiều nó, cho nó tất cả những gì tốt nhất trên thế gian này.”

Đầu lông mày co lại, cô nghi ngờ quan sát Tiêu Nhạc, trong lòng lại suy nghĩ, con gái, người nào sinh đây?

Tiêu Nhạc lại không muốn tiếp tục đề tài này nữa, ánh mắt đặt ngoài cửa sổ rút về một cách đột ngột, roi trên khuôn mặt xinh xắn mượt mà của cô: “Diệp Ninh, sức khỏe tôi không được tốt cho lắm, quả thật rất cần em chăm sóc.”

Diệp Ninh không lên tiếng, lẳng lặng chờ anh nói tiếp.

“Hiện giờ tôi không có người thân, mặc dù bạn bè sẽ chiều cố tôi, nhưng người ta cũng có gia đình của mình. Em, em thật sự muốn tôi ở lại chỗ này sao?”

Diệp Ninh nghe anh hỏi thế, tùy ý cười, nghiêng đầu nhìn anh, không nói là muốn, nhưng cũng không nói là không muốn.

Tiêu Nhạc ưỡn thẳng lưng ra, ánh mắt nóng rực nhìn dung nhan xinh đẹp của cô, thăm dò hỏi: “Em không ghét tôi?”

Lúc anh hỏi câu này, giọng nói hạ xuống thật thấp, giống như cẩn thận dò xét, hoặc là thì thầm mập mờ.

Diệp Ninh vẫn không trả lời anh, xoay người đi thẳng vào phòng bếp.

Tiêu Nhạc ngăn người tại đó một lúc, sau đó đứng dậy đi theo vào phòng bếp. Phòng bếp rộng rãi, cho nên hai người đứng cùng một chỗ mà không cảm thấy chật hẹp.

Lúc này Diệp Ninh mặc một bộ đồ ngủ, không phải áo ngủ Disney, mà là loại tơ tằm, kiểu dáng vẫn bảo thủ. Chỉ là cô khẽ cúi đầu thái thức ăn, theo nhịp động tác, cổ tay mịn màng giống như sữa tươi lay động, dáng điệu hoạt động uyển chuyển như sóng gợn.

Thật ra dáng người cô rất chuẩn, bình thường nhìn mảnh mai, tưởng rằng rất gầy, nhưng cô mặc áo ngủ này lại khiến người ta cảm giác được cô không phải gầy như vậy, rất uyển chuyển cân xứng, thướt tha yếu điệu.

Lúc cô bận rộn như vậy, một lọn tóc sau tai cô tuột xuống, rơi trên bờ vai mỏng manh mà tinh xảo.

Tiêu Nhạc không tự chủ được muốn đưa tay ra giúp cô vén lại.

Nhưng sau khi vươn tay ra thì anh dừng lại nửa chừng, cuối cùng cứng rắn thu tay lại.

Diệp Ninh cảm phích cắm vào nguồn điện, ấn nút mở máy.

Tiêu Nhạc nhìn máy nước ép: “Em làm gì vậy?”

Diệp Ninh tiếp tục cắt đồ ăn, vẫn không lên tiếng trả lời.

Vì vậy Tiêu Nhạc không hỏi nữa, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn cô làm.

Lúc cô làm việc trông rất thành thạo, dáng vẻ cũng đẹp mắt, trong đầu anh liền nảy ra một số từ ngữ, ví dụ như hiền thực, tao nhã, xinh đẹp, đủ mọi thứ. Lúc này anh đã hiểu thêm một chuyện, thật ra đối với mình mà nói, cô ở đâu nấu cơm, mình ở đó đứng nhìn, chính là một chuyện hạnh phúc đến nỗi khiến người ta phát run.

Cho dù cô không để ý đến mình cũng là quá tốt rồi.

Lúc đang suy nghĩ, đột nhiên Diệp Ninh xoay người lại, đưa một ly đựng chất lỏng xanh biếc cho Tiêu Nhạc.

Tiêu Nhạc sững người, nhưng cũng vội vàng nhận lấy.

“Rau cần giàu chất an-bu-min, chất đường, chất caroten, vitamin B, can-xi, phốt-pho, thiết, natri, cân bằng gan, giải nhiệt, chống khô tăng ẩm, chống phiền não trừ phù thũng, nguội máu cầm máu, giảm huyết áp, có công hiệu phát triển não. Ăn rau cần thường xuyên có thể chống cao huyết áp, hữu ích cho các loại xơ cứng động mạch, cũng có thể có tác dụng bảo vệ mạch máu bên trong sọ não.”

Diệp Ninh thản nhiên nói ra các loại tác dụng của rau cần.

Tiêu Nhạc nhìn chất lỏng xanh biếc kia, rồi nhìn lại Diệp Ninh dù đang bận rộn vẫn ung dung nhìn mình, trong lòng hiểu được, đây chính là làm cho mình uống. Anh mỉm cười im lặng một hồi, cuối cùng cũng cắn răng uống ực một hơi cho đến hết.

Sau khi uống xong, sắc mặt của anh vô cùng khó coi, nhưng vẫn kiên trì nói: “Uống ngon.”

Diệp Ninh nhìn vẻ mặt khổ sở nhưng không nói ra được của anh, mỉm cười, chân mày lá liễu khẽ nhếch lên: “Cho tới bây giờ Nam Nam vẫn không ăn rau cần, nói không thích mùi vị này. Chỉ là tôi nghĩ con nít mà, kiêng ăn sẽ không tốt, mỗi thứ phải ăn một chút thì mới tốt cho sức khỏe. Sau này anh phụ trách đốc thúc Nam Nam ăn rau cần nhé. Anh ăn được nhiều như vậy thì có thể làm gương cho Nam Nam.”

Tiêu Nhạc gật đầu một cách khó khăn: “Tôi biết.”

Diệp Ninh cười khanh khách nhìn anh: “Mấy loại nước trái cây bên ngoài đều pha đường hóa học. Còn đây chính là do máy nước ép làm ra, không hủy đi mấy chất Vitamin. Tôi đã nếm thử mấy vị nước ép này đều rất ngon. Sau này tôi làm đồ ăn sáng sẽ làm thêm nước ép rau cần cho anh và Nam Nam.”

Tiêu Nhạc siết chặt cái ly trống không kia, hít sâu vào một hơi: “Vâng, tôi hiểu.”

Diệp Ninh quay lưng đi làm bộ cắt thức ăn, cúi đầu cố gắng kiềm chế bật ra tiếng cười.

Hừm.

Thật ra cô chính là cố ý.

Môi vừa rồi về mặt người đàn ông này thật khó coi khi nhìn thấy nước rau cần kia, giống y đúc như về mặt của Nam Nam.

Đương nhiên Tiêu Nhạc cũng nhận ra cô rõ ràng là có ý, nhưng nhìn thấy bộ dạng cười như không cười của cô, không biết tại sao anh lại cảm thấy trong lòng rất vui vẻ, giống như mùi nước rau cần đáng sợ kia cũng có thể chấp nhận được.

*****

Gần đây Nam Nam được nghỉ hè. Sau kỳ nghỉ hè này cậu bé sẽ lên tiểu học. Lúc này các bạn học khác cũng đã đăng ký nhiều lớp học, đủ loại lớp tài năng. Diệp Ninh suy nghĩ, tụi nhỏ bây giờ học hành không dễ dàng, lên tiểu học rồi là phải học hành ngày đêm, cho nên cô không muốn đăng ký lớp cho cậu bé liên, chỉ đăng ký trại hè cho tới cuối tháng 8, vậy là còn 20 ngày nữa.

Trước khi vào trại hè, Diệp Ninh lên kế hoạch mấy kỳ du lịch ngắn hạn, coi như là để cậu nhóc ra ngoài mở mang kiến thức, còn những thời gian khác thì ở nhà chơi không. Gần đây Nam Nam được xe mô hình Ferrari, yêu thích không chịu buông tay, mỗi ngày đều muốn lấy ra xem. Cậu bé còn chụp hình, gởi đến nhóm WeChat của bọn nhỏ trong nhà trẻ để khoe khoang.

Kết quả đưa tới sự tán thưởng cũng như khen ngợi của đám con trai. Có người còn có ý hỏi từ đâu có được. Nam Nam hét lớn vào trong WeChat, nói: Papa mua cho tớ!

Đương nhiên lời này dẫn tới sự chú ý của mọi người. Có người hâm mộ ghen tỵ, có người lén lút hỏi thăm, có người còn đứng ra nói: Tớ cũng muốn papa tớ mua cho tớ cái này!

Diệp Ninh nhìn bộ dạng khoe khoang kia, thật sự buồn cười nhưng lại không biết làm sao, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là dặn dò Tiêu Nhạc, bình thường để ý đến con nhiều một chút, đừng nuôi con trở thành một đứa bé có lòng hư vinh như vậy.

Tuy công ty Thịnh Xương Thịnh là một công ty nhỏ, nhưng hiện giờ nghiệp vụ phát triển, Diệp Ninh chỉ nghỉ phép không bao lâu mà bây giờ lại gánh không ít chuyện. Cho nên cô đi sớm về trễ, mấy ngày nay thường làm thêm giờ, chỉ có thể giao lại nhiều việc cho Tiêu Nhạc.

Nhưng cho dù bận rộn cỡ nào, cô cũng dậy thật sớm làm cho hai cha con những bữa cơm sáng dinh dưỡng, sau đó còn chuẩn bị cơm trưa. Đến giờ cơm thì bọn họ có thể hâm nóng lên ăn.

Cô để cho Tiêu Nhạc phụ trách giám sát Nam Nam, không nên để Nam Nam xem phim hoạt hình, chơi games. Cô lại để Nam Nam giám sát Tiêu Nhạc, bắt anh vận động vừa đủ, uống thuốc đúng hạn, ăn nhiều rau, trái cây.

Buổi tối đi làm về, cô chia hai người ra hai chỗ khác nhau, kiểm nghiệm thành quả giám sát ngày hôm nay.

Lúc mới bắt đầu tất cả đều khá tốt, sau hơn một tuần, cô phát hiện, cha con nào cũng bí mật đứng về một phía với nhau, hơn nữa cùng nhau lừa cô. Ví dụ như, nước cần tây cô ép ra, hai người họ có uống, nhưng uống bao nhiêu thì thật khó nói!

Diệp Ninh vừa lái xe vừa suy nghĩ làm sao đối phó với hai cha con bất lương này. Thật ra thì kể từ khi Tiêu Nhạc tới ở chỗ của cô thì tương đối biết nghe lời.

Uống thuốc gì, còn dặn anh uống thuốc đúng hạn, anh thật sự không hề chậm trễ một phút, uống xong rồi lại còn quay sang nhìn mình.

Có đôi khi Diệp Ninh đang bận rộn, nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của anh.

Nói ra cũng thật buồn cười, thật nhìn không ra, một người trưởng thành như vậy, chẳng lẽ uống thuốc xong còn muốn được giống như Nam Nam, đợi cô đưa kẹo sao?

Diệp Ninh đang nghĩ tới đây, đột nhiên có một chiếc xe từ một bên sát tới, tốc độ rất nhanh. Dường như đối phương cũng phát hiện trong giây lát sắp đụng vào xe Diệp Ninh, thắng gấp lại.

Lòng bàn chân của Diệp Ninh đột nhiên sinh ra một luồng khí lạnh xông lên tận óc. Toàn thân cô từ đầu tới chân đều có cảm giác bùng nổ, lập tức bẻ tay lái liên tục, nhưng thật ra đã trễ mất rồi. Xe của đối phương xoay một đường vòng cung, đâm vào hông xe của mình.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đây chính là đại gia như thế

Lớn như Nam Nam vậy mà vẫn có lúc chơi mê mẩn trò chơi. Lúc trước Diệp Ninh vẫn không chế thời gian chơi game của Nam Nam, sợ cậu nhóc đam mê, cũng như sợ cậu hùy đi cặp mắt của mình.

Hiện tại Tiêu Nhạc thừa dịp Diệp Ninh không có ở đây, len lén cài game trên TV trông mình treo trên tường. Hai cha con cầm đệm mua ở cửa hàng trải trên mặt đất, chia nhau mặc áo ngủ mèo mặt bự và chó Snoopy, sõng vai nhau ngồi xếp bằng ở đó, hướng về màn ảnh chiến đấu điên cuồng. Rất nhanh sau đó Nam Nam phát hiện ba của mình chính là cao thủ trong cao thủ, bắn súng thật chuẩn, không trượt phát nào, thật sự chỉ cần vài phát là đánh cho kẻ địch chung quanh tan tác.

Nam Nam càng thêm sùng bái papa: “Nếu là mẹ thì đã không xong rồi, mẹ đánh với con lúc nào cũng thua, con còn phải bảo vệ mẹ.”

Tiêu Nhạc nhìn đồng hồ, Diệp Ninh cũng đang tan sở sắp về tới nhà, anh thương lượng với con: “Ngày mai ba chơi với con nữa, có được không? Bằng không nếu như mẹ con trở về nhìn thấy thì sẽ nổi giận với ba mất.”

Nam Nam có chút không cam lòng, bàn tay nhỏ bé của cậu siết chặt đồ điều khiển game, có chút luyến tiếc nhìn papa: “Papa, papa cũng sợ mẹ nữa à?”

Tiêu Nhạc nhin không được bật cười: “Lỡ như ba làm mẹ không vui, nói không chừng mẹ con tức giận sẽ đuổi ba đi mất.”

Nam Nam nghe vậy, lập tức ôm chầm lấy cánh tay của Tiêu Nhạc: “Papa đừng sợ, con chắc chắn sẽ không để mẹ đuổi papa đi!”

Tiêu Nhạc cảm động sờ sờ gương mặt của Nam Nam: “Nhưng chúng ta không thể làm bất cứ điều gì để mẹ nổi giận, nếu không thì không ai nấu cơm cho chúng ta ăn phải không? Nói chứ papa cũng bắt đầu thấy mệt rồi.”

Nam Nam suy nghĩ một chút, cảm thấy đau lòng vì papa bị bệnh, liền đồng ý cắt đồ chơi đi. Cậu bé lấy mô hình xe Ferrari papa mua cho ra, bắt đầu đọc cuốn sách có tên là , còn để Tiêu Nhạc giải thích cho mình nghe chuyện xưa của Ferrari nữa.

Đối với chuyện xe cộ, Tiêu Nhạc trái lại hiểu biết không ít, liền nói cho Nam Nam nghe làm sao có thể tạo ra được một chiếc xe hơi, cùng với lịch sử của Ferrari, thật sự khiến cho Nam Nam rất thú vị.

Nhưng vừa kể chuyện cho Nam Nam nghe, thỉnh thoảng Tiêu Nhạc liếc nhìn về phía điện thoại di động.

Tại sao Diệp Ninh còn chưa trở lại?

Sau đó Nam Nam cũng phát hiện, cậu nhóc nhướn mày lên: “Papa, chẳng lẽ mẹ làm thêm giờ? Mẹ hư, làm thêm giờ cũng không nói cho chúng ta biết.”

Tiêu Nhạc vỗ đầu con trai: “Không cho nói mẹ hư, để bây giờ ba gọi điện thoại hỏi mẹ trước đã.”

Nam Nam gật đầu: “Dạ!”

Tiêu Nhạc lấy điện thoại di động ra, từ trong danh bạ những người đặc biệt, tìm ra một số điện thoại di động được lưu trữ bằng một chữ ‘Ninh’, sau đó bấm số gọi ra ngoài.

Chuông reo một lúc lâu Diệp Ninh mới nhận điện thoại. Nhưng Tiêu Nhạc vừa nghe được liền biết cô đang ở trong một hoàn cảnh náo loạn.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiêu Nhạc khẽ cau mày, anh có thể nghe được bối cảnh xung quanh dường như có người đang hung hăng nói chuyện gì đó.

Lúc này Diệp Ninh nhìn chủ xe hung dữ kia và cảnh sát nhân dân đang không biết làm sao, đi sang một bên, thấp giọng nói: “Bên này xảy ra chút chuyện, tôi sẽ về hơi trễ. Tiêu Nhạc, anh cứ cho Nam Nam ăn mì sợi đi, còn trứng luộc nữa, bỏ thêm chút rau, nhớ bảo nó ăn nhiều trái cây vào. Tôi phải về trễ rồi, anh nhắc con đi tắm rồi đi ngủ sớm.”

Nhưng những lời dặn dò của cô hình như không hề lọt vào tai của Tiêu Nhạc, anh trầm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Ninh lắc đầu: “Chuyện nhỏ, tai nạn xe hơi, tôi sẽ trở về nhanh thôi.”

Giọng nói của Tiêu Nhạc nhẹ nhàng nhưng chậm: “Ở đâu rồi?”

Diệp Ninh thuận miệng nói: “Đang ở đường Văn Uyển bên này.”

Cô vừa dứt lời, bên kia Tiêu Nhạc đã cúp điện thoại.

Diệp Ninh nhìn số điện thoại có ba số 9 cuối cùng được mình lưu trữ dưới tên “Tiêu Nhạc”, đột nhiên cảm thấy có chút không hiểu.

Mà đầu bên kia, sau khi cúp điện thoại xong, Tiêu Nhạc trầm lặng một giây rồi gọi một cú điện thoại, gọi đi một tin nhắn.

Nam Nam lo lắng nhìn Tiêu Nhạc: “Mẹ con ra sao rồi? Xảy ra chuyện gì sao?”

Cắt điện thoại di động đi, Tiêu Nhạc thu hồi sự nghiêm nghị hiếm thấy, cúi đầu nhìn con trai của mình. Anh dịu dàng bình tĩnh nói: “Có thể mẹ con xảy ra chút tai nạn xe cộ, nhưng mẹ con nói không có chuyện gì, chúng ta đi xem một chút nhé?”

Nam Nam suy nghĩ một chút: “Nhưng con không biết lái xe, chúng ta đi bằng gì?”

Tiêu Nhạc nhìn cậu nhóc cười nhẹ: “Ba vừa gọi taxi tới rồi.”

Ba phút sau, Tiêu Nhạc và Nam Nam thay ra áo ngủ mặt mèo lớn và chó Snoopy. Tiêu Nhạc mặc quần xanh đậm, áo sơ mi trắng, cầm kính mát lớn đeo lên. Còn Nam Nam thì tùy tiện lấy một bộ đồ thể thao tay ngắn mặc vào.

Hai cha con khóa cửa xuống lầu, vừa mới ra khỏi hành lang thì nhìn thấy một chiếc xe hơi đang chờ ở đó.

Nam Nam rất thích đọc sách mô hình xe hơi và hình vẽ, vừa nhìn thấy liền nhận ra ngay. Cậu ngửa mặt nhìn papa: “Papa, papa nhìn ký hiệu W12 kia kìa, đây chính là Volkswagen Phaeton.”

Có đôi khi cậu nhò ra ngoài với mẹ, nhìn thấy xe hơi nào cũng đều vô ý thức nói ra nhãn hiệu xe. Từ nhỏ cậu nhóc đã thích chơi trò chơi này với mẹ, cho nên bây giờ chỉ cần nhìn liếc mắt thôi cũng biết rồi. Trí nhớ cậu bé rất tốt, lại là con trai, đối với xe hơi đương nhiên rất có hứng thú.

Tiêu Nhạc gật đầu: “Ừ, Nam Nam cái gì cũng biết.”

Lúc nói tới đây, Tiêu Nhạc dẫn Nam Nam lên xe, ngồi ở hàng ghế sau.

Nam Nam vừa lên xe xong liền hiếu kỳ đánh giá chung quanh. Bên trong xe trang trí rất đơn giản, giống như một chiếc xe mới ra lò chưa ai ngồi qua, ngay cả những đồ trang trí dư thừa cũng không có.

Tiêu Nhạc dựa đầu vào ghế ngồi, hơi nhắm mắt lại, âm thanh lạnh nhạt ra lệnh: “Đi đường Văn Uyển.”

Tài xế trước mặt nhìn rất trẻ tuổi, chỉ mới hơn hai mươi, tóc cắt ngắn, ánh mắt mang theo vẻ kính trọng, nghe nói như vậy cũng không trả lời, khởi động xe ngay lập tức.

Thật ra thì đường Văn Uyển cách đây không xa. May là không gặp đèn đỏ, cho nên Tiêu Nhạc và Nam Nam tới rất nhanh. Từ xa nhìn tới đầu đường trước mặt có hai chiếc xe đang dừng ở đó, còn có mấy cảnh sát giao thông.

Nam Nam tỉnh mắt, nhận ra mẹ trong mái tóc xõa ngang vai: “Mẹ đang ở đó!”

Tiêu Nhạc gật đầu, nhìn về phía người đàn ông to lớn đứng bên cạnh Diệp Ninh nhỏ bé, phân phó tài xế lái gần tới một chút.

Ai ngờ vừa mới lái tới gần liền nghe được tên nhóc kia, nhìn dáng dấp có vẻ như là chủ xe gây chuyện, đứng đó gân cổ lên kêu la: “Nơi này chẳng có máy quay phim, tại sao cô nói tôi đụng cô? Không có chứng cứ, cảnh sát giao thông tới đây cũng uống công mà thôi. Bọn tôi nhiều người hơn, chúng tôi nói cái gì chính là cái đó!”

Mấy cảnh sát giao thông bận rộn dần xếp ỏn thỏa, đang nói cái gì đó. Cô gái bên cạnh cậu nhóc kia, xem ra là bạn gái của cậu ta, đứng đó bĩu môi nói: “Nhìn thấy đụng cô thì sao, không phải chỉ là đèn tiền thôi sao. Xe cô hư tốn nhiều tiền lắm à? Cho cô 10 ngàn tiền sửa xe, có đủ không? Không đủ sẽ đưa thêm cô 300!”

Tiêu Nhạc cười, liếc nhìn chiếc BMW hệ số 5 kia, bảo Nam Nam xuống xe trước, còn anh ở lại nói nhỏ với tài xế câu gì đó, sau đó cũng xuống xe theo.

Nam Nam lo lắng cho mẹ, lôi kéo Tiêu Nhạc vội vàng chạy qua.

Tiêu Nhạc thông thả ung dung dẫn cậu bé đi theo ven đường.

Vừa lúc đó, chiếc Phaeton lại giống như phát điên lên, đâm thẳng về phía chiếc BMW hệ số 5 của thằng nhãi kia.

Cũng là chiếc Phaeton đụng vào góc độ khéo léo, sức lực đủ ngoạn độc. Trong lúc mọi người cả kinh trợn mắt há miệng, chiếc BMW hệ số 5 bị đụng khung trước bên phải, biến dạng. Cột bên phải cũng bị méo mó, cửa trước bên phải thì hoàn toàn bị phá hủy.

Tên nhóc kia trơ mắt nhìn xe mình bị đụng thành bộ dạng này, cặp mắt lập tức đỏ lên

Nên biết rằng, linh kiện có thể thay đổi, nhưng sườn xe biến thành như thế này thì làm sao tu sửa? Thay hết toàn bộ xe à? Nếu như muốn tu sửa, nhiều nhất cũng chỉ là đổi hết toàn bộ bên phải, sau đó hàn nối lại khung sườn phía sau? Nhưng cũng bởi vì như vậy, xe sẽ không bền chắc như trước nữa. Nếu như không đổi, sườn xe còn có thể sửa chữa được không? Sau khi sửa xong còn có thể rất khó coi.

Lúc này, tên nhóc kia thật sự choáng váng, nhìn chằm chằm chiếc xe mình yêu quý. Cô gái bên cạnh cũng hết hồn, bịt miệng lại, không biết làm gì cho phải.

Cảnh sát giao thông cũng đứng đó nhìn ngây người. Đây chính là sóng trước chưa yên sóng sau đã kéo tới, nhưng lần này tất cả mọi người đều thấy rõ, chính là Phaeton đụng BMW hệ số 5!

Tiếng đụng chạm vừa rồi còn khiến Diệp Ninh phản ứng không kịp, nhìn ra thì thấy một lớn một nhỏ đáng lẽ đang phải ở nhà ăn rau, lại tay trong tay đứng bên cạnh.

Nam Nam há miệng nhỏ thật lớn, kêu lên một tiếng “Oa”.

Theo như cậu bé thì đây đơn giản chỉ là hòa bình đụng địa cầu, đánh thẳng vào thế giới quan!

Còn Tiêu Nhạc, nửa mắt cũng không liếc nhìn hiện trường tai nạn xe cộ.

Anh đeo mắt kính râm, không nhìn thấy được cặp mắt của anh, nhưng trực giác của Diệp Ninh cho biết, anh đang nhìn mình, hơn nữa, trong ánh mắt kia lại có ý cười.

Tên nhóc kia xông về phía tài xế lái xe Phaeton: “Ê, mày không có mắt hả? Một chiếc BMW bự như thế này mà mày không thấy để dừng vào, mày mù à!?”

Tài xế Phaeton bình tĩnh bước xuống xe, liếc nhìn tên nhóc kia: “Coi như dừng cậu thì sao, không phải đèn tiền là được sao? Chiếc xe rách này của cậu bao nhiêu tiền? Cho cậu 50 ngàn tiền sửa xe, có đủ không? Không đủ sẽ cho cậu thêm 3 đồng!”

Lời này vừa nói ra, từ cô nhóc đến cảnh sát giao thông, rồi đến cả Diệp Ninh, mỗi người đều hết ý kiến.

Hừm, coi đây là chuyện gì thế?!

*****

Nửa giờ sau, Diệp Ninh nổ máy xe, chuẩn bị về nhà.

Cô vừa lái xe vừa nhìn Tiêu Nhạc ngồi hàng ghế sau qua kiếng chiếu hậu.

Anh vẫn mang kính râm như cũ, không nhìn được ánh mắt của anh. Chỉ là cặp môi của anh chứng tỏ anh đang ung dung thảnh thơi.

Có lẽ nhận được ánh mắt của Diệp Ninh, cặp môi vốn thẳng một đường bây giờ hơi nhếch lên, giống như đang cười, khóe môi cong lên.

Diệp Ninh hít vào một hơi thật sâu, thu hồi tầm mắt.

Tiêu Nhạc giờ tay lên, sờ sờ khung mắt kính.

Diệp Ninh nhìn về phía trước, ánh đèn rực rỡ mới vừa lên, trời đã tối rồi.

Cô có chút dờ khóc dờ cười: “Anh thật là...”

Cô muốn nói, anh đây thật là cường hào, giàu có nên phô trương. Bất quá chỉ nói được một nửa, cô lại nhớ tới thân phận của Tiêu Nhạc.

Có lẽ kể từ khi cô gặp lại Tiêu Nhạc, cô có thể cảm giác được mặc dù Tiêu Nhạc có chút bá đạo và cứng rắn, nhưng nhìn chung mà nói thì cô vẫn có thể cảm nhận được người thiếu niên nhạy cảm non nớt như trong lá thư cô nhận được kia, cho nên dường như cô đã bỏ quên một chuyện.

Thật ra anh không phải là quả hồng mềm, mà là người sáng lập ra tập đoàn Nhạc Ninh, giá trị con người mấy trăm triệu!

Nhưng Tiêu Nhạc có giá trị kia có thể bảo tài xế phá hỏng chiếc Phaeton hơn một triệu đồng thì thật sự là quá khiếm tốn rồi! Về phần quãng một xấp tiền bồi thường đụng phải BMW hệ số 5 của người ta lại càng là chuyện nhỏ!

Tiêu Nhạc ngồi ở hàng ghế sau khẽ dựa vào ghế, bàn tay vuốt ve mái tóc hơi quăn mềm mại của Nam Nam, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tôi không thích nhìn thấy người khác bắt nạt em.”

Diệp Ninh thở dài: “Thật ra thì cũng không thể nói là bắt nạt. Nhận định đức hạnh của đối phương là đủ rồi, thời buổi bây giờ chúng ta không thể kỳ vọng tư cách của mỗi người đều cao như vậy.”

Hơn nữa, lời nói của đối phương cũng chỉ là phóng đại mà thôi. Có cảnh sát giao thông ở đó, chuyện không biết xử lý như thế nào thì cuối cùng cũng sẽ được xử lý thôi.

Tiêu Nhạc nhéo nhéo lỗ tai nhỏ nhắn của con trai: “Ồ trước mặt em mà tự cho mình hơn hẳn người ta thì không được.”

Giọng điệu của anh nhẹ nhàng mà thấp, lộ ra vẻ cổ chấp giống như một đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Khi không lại có thêm một đứa con trai

Diệp Ninh đi tới tiệm sửa xe 4S, thật ra cũng đụng xe không nghiêm trọng lắm, sửa một chút là xong. Ngược lại chiếc BMW hệ số 5 kia thật đáng

thương, đoán chừng là phải sửa rất lâu. Hơn nữa, xe bị hư đến nỗi như vậy, sửa được cũng đau lòng chết mất.

Nghĩ tới cậu nhóc đáng thương kia, rồi nhìn lại vị chủ nhân đeo kính râm làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, Diệp Ninh thật cảm thấy buồn cười.

Bất quá lúc bọn họ ra về lại không có xe, Diệp Ninh nhìn sắc mặt Tiêu Nhạc có vẻ như mệt mỏi, liền quan tâm hỏi: “Anh dẫn theo Nam Nam qua bên kia ngồi nghỉ trước đi, tôi gọi xe đã.”

Cô cúi đầu mở ra App Tích Tích* tính gọi xe.

*App Tích Tích là App gọi xe taxi.

Ai ngờ cô vừa dứt lời thì có một chiếc xe dừng lại trước mặt cô, là chiếc Porche Cayenne.

Tiêu Nhạc dắt tay Nam Nam mở cửa xe, nghiêng đầu nói với Diệp Ninh: “Đi thôi, tôi mới vừa gọi điện thoại.”

Diệp Ninh có chút kinh ngạc, nghĩ tới anh chàng tài xế tóc húi cua vừa rồi có phải tài xế của anh không? Nhưng sau đó cô lại nhớ tới, Tiêu Nhạc là loại thân phận gì, chưa chắc gì anh chỉ có một chiếc xe, cho nên cũng có thể giải thích được anh có hai người tài xế... Mặc dù dùng kiểu này giống như đốt tiền vậy.

Lúc này đây, người tài xế là một trung niên khoảng 40 tuổi, cười ha hả, còn tốt bụng nhắc nhở Nam Nam: “Cậu bé cài dây an toàn chắc vào.”

Thật ra Diệp Ninh có trang bị ghế ngồi an toàn trên xe, chỉ là vừa rồi bỏ xe lại sửa, cho nên không tháo xuống.

Vị tài xế trung niên lái xe rất cẩn thận, chăm chú khởi động chiếc Porsche. Sau khi về đến nhà, Tiêu Nhạc lộ ra vẻ mệt mỏi rõ ràng, sau khi vào nhà phải dùng tay đỡ khung cửa, lông mày hình như hơi nhíu lại.

Diệp Ninh lo lắng nhìn anh: “Anh, anh không sao chứ?”

Nam Nam cũng để ý đến sắc mặt của papa hình như không tốt: “Papa, papa bị sao vậy?”

Tiêu Nhạc tháo mắt kính xuống, lắc nhẹ đầu, xoa xoa ấn đường: “Có chút khó chịu. Trước kia bị bệnh, khối u áp bức gây thần kinh thị giác, áp lực mắt tăng cao, dễ bị nhức đầu.”

Diệp Ninh vội vàng nói: “Vậy anh nằm xuống nghỉ ngơi một lát trước đi, để Nam Nam chơi một mình. Tôi làm cơm lẹ lắm, ăn cơm xong anh có thể ngủ sớm.”

Cặp mắt Tiêu Nhạc mệt mỏi, áy náy nhìn Diệp Ninh: “Được, làm phiền em rồi.”

Diệp Ninh rửa tay, thành thạo nấu thức ăn xong rồi mới kêu Tiêu Nhạc tới dùng bữa. Tiêu Nhạc mới vừa lên giường nằm trong chốc lát đã khôi phục tinh thần rất nhiều.

Nhưng Diệp Ninh vẫn còn lo lắng, đề nghị nói: “Có muốn đi bệnh viện kiểm tra một chuyến không?”

Tiêu Nhạc lắc đầu: “Không cần, tôi tự biết sức khỏe của mình. Nếu hơi mệt thì nghỉ ngơi là khỏe liền.”

Diệp Ninh nhìn Tiêu Nhạc chăm chú: “Vậy anh ăn thêm một chút đi...”

Nói xong, cô múc cho anh một chén cơm đầy tràn, đặt trước mặt anh.

Tiêu Nhạc nhìn chén cơm vung đầy, không khỏi mỉm cười: “Được.”

Thường ngày, Tiêu Nhạc ăn cơm xong sẽ đọc sách với Nam Nam. Trong lúc đọc sách lúc nào cũng liếc về phía Diệp Ninh, nhưng xem ra hôm nay anh thật sự mệt mỏi, chỉ chơi với Nam Nam một chút rồi đi ngủ sớm.

Diệp Ninh hỏi thúc Nam Nam đi ngủ, tắm rửa sạch sẽ cho cậu bé xong thì cô mới trở lại phòng của mình.

Đầu của cô có chút hỗn loạn, không riêng gì vì hôm nay thoát khỏi tai nạn xe hơi, mà điểm mấu chốt chính là Tiêu Nhạc.

Mới chung đụng với nhau hơn một tuần, cô cảm giác mình không thể nắm bắt người đàn ông Tiêu Nhạc này.

Nhớ tới bộ mặt đa dạng của anh, cuối cùng cô đưa tới kết luận. Đây là một người vừa bá đạo lại vừa nhát nhát, vừa mạnh mẽ lại vừa yếu đuối, có lúc trưởng thành chừng chạc, có lúc lại lì lợm cổ chấp, có lúc là một cậu nhóc kỳ quái hay giận hờn, thậm chí còn làm ra những chuyện có chút ngây thơ.

Thở dài, cô bóp mi tâm đau nhức, nghĩ tới ngày mai chính là ngày phải dẫn Tiêu Nhạc đi tái khám.

Cô còn phải dậy sớm, làm điểm tâm cho bọn họ, sau đó chở Tiêu Nhạc đi bệnh viện, rồi để anh tự đón xe về, còn cô phải trở về công ty làm việc.

Lao tâm lao lực, cô cảm giác khi không mình lại có thêm một đứa con trai, một đứa con rất khó hầu hạ.

Thật ra thì có thể nhìn ra, lúc nào anh cũng có thể gọi tài xế cho riêng mình, một hai ba bốn người tài xế... còn chưa kể tới thư ký hay bạn bè của anh. Nhưng hình như Diệp Ninh lại cảm thấy, mình nên chăm sóc anh thì mới phải.

Lúc mình dẫn anh đi, dường như anh có chút cố ý, rất phối hợp lúc ở bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói kiểm tra cái gì thì cho kiểm tra cái đó. Lúc mình không có ở đó thì giống như anh sẽ sinh ra một đồng chuyện. Bởi vì làm thêm giờ, mấy ngày trước cô để anh tự đón xe đi, khi đó cô còn chưa biết anh có tài xế riêng của mình.

Kết quả trên đường đi thì Nam Nam gọi điện thoại tới, nói papa không nghe lời, nghiêm mặt không phối hợp kiểm tra, bác sĩ lại bắt đầu dạy dỗ papa rồi.

Diệp Ninh nhúc nhủ, thờ dài một lần nữa, không biết vì sao cô lại ngủ không được, tiện tay lấy điện thoại di động ra.

Cô có một trang blog cá nhân, đã lập ra từ lâu, nhưng lại không biết cách dùng. Sau khi cô sinh Nam Nam, mở quán cà phê, rảnh rỗi, quan tâm những vấn đề nuôi dưỡng nên tìm những trang blog Đại V* ví dụ như công thức nấu ăn ngon, xí nghiệp, v.v... để tìm hiểu người ta chỉ dẫn làm sao nấu đồ ngon bổ dưỡng cho cục cưng ở nhà, cũng như chọn lựa đồ dùng như thế nào. Thình thoảng cô cũng ghi lại những lúc trời không vui, hoặc quá trình cục cưng trưởng thành.

*Đại V là mạng lưới chỉ dẫn/đề cập/xác nhận những trang blog được chứng nhận của những học giả, người nổi tiếng, siêu sao, v.v.

Sau khi cô đăng nhập vào trong trang blog, phát hiện lần cuối cùng mình login là hơn nửa năm trước, viết: “Hôm nay cục cưng Nam Nam muốn ăn pizza, mình kiên quyết không cho ăn. Lần trước ăn pizza bị dị ứng, cậu nhóc rất thất vọng.”

Có một người tên là ‘Chuột Mickey ngủ bụi’, cho một cái ‘like’, còn bình luận với một khuôn mặt tươi cười.

Hình như ‘Chuột Mickey ngủ bụi’ này là fans trước đó của cô. Trang blog này của cô không công khai với bạn bè học chung, cho nên không có nhiều fans. ‘Chuột Mickey’ này là người nổi bật, bởi vì thường xuyên ‘like’, cũng như bình luận. Bất quá, lời bình luận cũng chỉ là một khuôn mặt tươi cười.

Cô suy nghĩ một chút rồi lễ phép trả lời lại ‘Chuột Mickey ngủ bụi’ một khuôn mặt cười.

Sau đó cô đăng một bài lên trang Blog, “Hôm nay gặp tai nạn xe hơi, xe đang được sửa, ngày mai đi làm đành phải gọi xe.”

Ai ngờ cô vừa mới đăng bài lên thì nhận được một ‘like’ và một câu bình luận. Cô mở ra thì nhìn thấy, lại là ‘Chuột Mickey ngủ bụi’.

Vẫn là khuôn mặt cười không thay đổi.

Diệp Ninh cảm thấy có chút buồn cười, người ta xảy ra tai nạn mà còn cười cái nổi gì? Tự nhiên cô cảm thấy có chút tò mò, bấm vào ‘Chuột Mickey ngủ bụi’, rồi lại phát hiện trang log của người này còn trống vắng hơn cả cái của cô. Thình thoảng có gởi một bài viết, nếu không phải mặt cười thì là mặt khóc, không hề có chữ nào.

Về phần fans theo dõi thì toàn là Đại V công chúng, ví dụ như truyền thông kinh tế, truyền thông chính phủ gì gì đó.

Đây là trang blog của ông cụ hơn 50 tuổi, có lẽ ông viết chữ khó khăn. Diệp Ninh không nghĩ ra nguyên nhân gì khác đành nhận định như vậy.

Cô lễ phép trả lời lại bằng một khuôn mặt cười, sau đó bắt đầu tìm kiếm tin tức. Thật ra thì cũng không có gì hay ho, đây chính là lúc có người ngủ không được, dùng phương thức này để giết thời gian mà thôi.

Ai ngờ cô đang tìm kiếm một hồi thì lục soát ra được một tin tức khiến cô rất ngạc nhiên.

Tựa đề tin tức là: “Đụng cậu thì sao, cùng lắm thì đền tiền!”, phía dưới miêu tả rất sinh động cảnh tai nạn xe Diệp Ninh gặp phải ngày hôm nay. Còn có người nhiệt tình cung cấp cả hình hiện trường.

Cũng không biết tin tức này đụng chạm tới dân thần kinh trên mạng như thế nào, mọi người đều bắt đầu bàn luận nhiệt liệt khắp nơi.

Có người nói chủ xe Phaeton quá kiêu ngạo, đơn giản là không để ai trong mắt. Cũng có người nói là chủ xe BMW hệ số 5 khiêu khích trước, nghèo mà mở miệng khoe khoang ngông cuồng, kết quả bị người ta làm cho mất mặt rồi. Cái này gọi là ta đây không xong còn bị mất mặt, thật đáng đời!

Mọi người cũng bắt đầu cười giễu. Dù sao BMW hệ số năm cũng không đắt lắm, cùng lắm thì cũng chỉ là 4, 5 trăm ngàn. Huống chi đoán chừng tên nhóc kia cũng chỉ là cậu ấm cô chiêu tôm tép, nghèo mà bày đặt khoe khoang thì quay đầu lại cũng chỉ bị tiền làm cho mất mặt, còn làm trò cười cho mọi người.

Cũng có người bưng bưng khen chủ xe Phaeton cuồng hô uy vũ, ngang ngược đã ghiền!

Diệp Ninh thật không nghĩ tới chuyện lại phát triển thành như vậy, thờ phờ ra một tiếng rồi lập tức ngồi dậy, vội vàng mở mấy tin tức này ra đọc kỹ, phóng đại hình lên. Mặc dù trong hình có chỗ mờ nhạt, nhưng đúng thật là bóng lưng của mình. Người khác có lẽ nhận không ra, nhưng Diệp Ninh tự mình biết!

Cô không ngờ mình sống tới tầng này tuổi lại lên trang đầu của mấy loại tin tức này!

Quẹt quẹt mồ hôi vô hình, cô thầm nghĩ thật may mắn, may là Tiêu Nhạc không bị chụp được, nếu không sẽ không biết náo nhiệt đến cỡ nào.

Ai ngờ cô vừa thở phào nhẹ nhõm xong thì nhìn thấy một trang blog được ‘chia sẻ’ hơn 10 ngàn lần. Bên trên viết rõ ràng “Chủ xe Phaeton, tổng giám đốc bá đạo? Tổng giám đốc tập đoàn Nhạc Ninh, Tiêu Nhạc, là người cầm lái?”

Tim Diệp Ninh đập rộn lên, vội vàng mở trang này ra, lại nhìn thấy nội dung không có bằng chứng cụ thể, toàn là những lời vu vơ. Đại khái tin tức này là do các vị nhân sĩ nổi tiếng cung cấp đầu mối, đề cập tới chuyện chiếc Phaeton này là xe mà tổng giám đốc Tiêu Nhạc của tập đoàn Nhạc Ninh yêu thích nhất. Thậm chí còn có người cắt ra một tấm hình lúc Tiêu Nhạc tham dự một cuộc họp thượng đỉnh, xem ra hình chụp không có gì hấp dẫn ngoại trừ cái đầu húi cua kia và sau lưng của Tiêu Nhạc.

Vì vậy mọi người bắt đầu phóng đại, đối chiếu, rồi cho ra kết luận: Tài xế Phaeton chính là tay chân đắc lực của Tiêu Nhạc!

Tính chất của đề tài khiến mọi người tranh cãi nhiệt liệt vốn dĩ dính dáng đến vấn đề nhạy cảm giàu nghèo, bây giờ lại liên quan tới người đàn ông kim cương độc thân Tiêu Nhạc, cho nên chuyện này lập tức trở thành một trong top 3 đề tài được bàn luận nhiều nhất!

Diệp Ninh có chút bất ngờ! Cô biết Tiêu Nhạc là nhân vật công chúng, nhưng cô không muốn anh ra ngoài ánh sáng như thế này. Hiện giờ anh vẫn còn bị bệnh, sức khỏe không tốt, ra ngoài bị hành hạ như thế này thì mệt mỏi chết mất thôi.

Huống chi trước kia không bao lâu, cổ phiếu của tập đoàn Ninh Nhạc mới vừa phục hồi, bây giờ dính vào chuyện này thì nhất định sẽ bị ảnh hưởng rồi.

Chỉ là lúc này cô không biết phải làm cái gì, đọc một lúc xong rồi đóng lại trang blog, uống thêm một ly sữa tươi chuẩn bị đi ngủ.

Lúc đi ngang qua phòng Tiêu Nhạc, dường như cô nghe được bên trong có tiếng động, cô không khỏi chau mày.

Lần trước cô trực tiếp đẩy cửa phòng anh ra, lại không có chút ngại ngùng. Nhưng bây giờ đã quen thuộc nhiều hơn so với trước kia, cô lại có chút ngượng ngùng.

Do dự một hồi, cô gõ nhẹ cửa.

Sau mấy giây, bên trong mới truyền ra giọng nói khàn khàn buồn ngủ của Tiêu Nhạc: “Hả?”

Diệp Ninh lập tức có cảm giác mình đã suy đoán sai lầm, cô vội nói: “Ừm, xin lỗi. Tôi còn tưởng anh chưa ngủ, chỉ muốn hỏi anh có muốn uống một ly sữa ấm hay không?”

Trong phòng truyền ra tiếng động, rất nhanh sau đó cửa mở ra.

Đèn bên trong phòng ngủ bật lên, Tiêu Nhạc mặc bộ đồ ngủ nam mặt mèo to mà cô đã chọn cho anh, lộ ra khuôn mặt có vết gối in hằn, mặt mày mờ ngủ nhìn Diệp Ninh.

Rõ ràng anh đang ngủ, là cô quấy rầy giấc ngủ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Sốt ruột cũng vô dụng

Trong mắt Tiêu Nhạc dường như vẫn còn mang theo vẻ mơ màng vừa mới tỉnh ngủ: “Sữa tươi?”

Diệp Ninh vội vàng gật đầu: “Vâng, tôi đi lấy cho anh một ly.”

Nói xong, cô đi vào vào phòng bếp.

Tiêu Nhạc khẽ tựa vào trên cửa, nhìn cô giống như con thỏ nhỏ bị giật mình.

Diệp Ninh mang tới một ly sữa rất nhanh. Nam Nam dễ bị dị ứng, có một số sữa tươi cậu bé không thể nào uống được. Năm đó sau khi cô dứt sữa bột cho nó, vì chọn sữa tươi mà mất không biết bao nhiêu tâm tư, cuối cùng cũng chọn được loại sữa tươi Yonsei. Bình thường cậu nhỏ vẫn uống sữa thanh trùng, nhưng mùa hè ở nhà thì có sẵn sữa tươi Yonsei.

Diệp Nam đưa sữa cho Tiêu Nhạc: “Nam Nam rất thích uống loại này.”

Tiêu Nhạc gật đầu, nhận lấy sữa tươi, thuận miệng nói một câu: “Nam Nam thích uống, tôi cũng thích uống.”

Nói xong anh uống một hơi cạn sạch.

Sau khi uống cạn, anh còn liếm liếm bờ môi còn sót sữa lại. Mỗi anh nhìn cương nghị, lúc bình thường có vẻ lạnh lùng cứng rắn, bây giờ lại dính một lớp chất lỏng trắng đục, còn liếm liếm như vậy, anh nhìn có chút trẻ con, lại có chút mỉa mai hoặc hấp dẫn.

Cảm giác khó nói thành lời, Diệp Ninh không khỏi nhớ tới Nam Nam khi còn bé, Nam Nam ham bú sữa mẹ, sẽ dùng ánh mắt chờ đợi như vậy nhìn mình.

Trong đầu cô ‘bùm’ một tiếng, mặt cô nóng lên, tay chân lập tức không biết nên để chỗ nào, cô lắp bắp nói: “Tôi, tôi về ngủ trước.”

Tiêu Nhạc nghiêng đầu, nghiêm túc nhưng lại khó hiểu: “Em đánh thức tôi dậy chỉ vì bảo tôi uống sữa tươi?”

Diệp Ninh vội vàng gật đầu: “Phải, đúng vậy. Sữa tươi có chứa nhiều chất khoáng phong phú, can-xi, phot-pho, sắt, kẽm, đồng, man-gan, mô-lip-đen, là bất nguồn tốt nhất cho cơ thể. Hơn nữa, tỉ lệ can-xi phot-pho rất thích hợp, có lợi cho việc hấp thu. Sữa chính là thực phẩm có nhiều chất can-xi bổ dưỡng nhất cho thiếu nhi thanh thiếu niên.”

Cô nói những lời này rất có thứ tự, giống như đọc thuộc lòng ngữ văn thời trung học vậy. Tiêu Nhạc nhớ tới trước đó cô cũng đọc cho mình một bài về nước rau cần...

Anh có cảm giác trán mình lộ ra ba đường đen: “Đây là em đọc cho Nam Nam nghe hả? Đó là lý do mà tôi cũng cần bổ dưỡng can-xi?”

Diệp Ninh ngẫm nghĩ có cái gì không đúng, không thể làm gì khác hơn, đành nói: “Trước khi ngủ uống ly sữa nóng có thể trị thần kinh suy nhược, mất ngủ.”

Tiêu Nhạc nhũn mày nhìn gương mặt ửng hồng của cô, màu mắt đỏ đậm hơn, giọng nói mang theo chút khàn khàn: “Nhưng vốn là tôi đang ngủ ngon giấc...”

Diệp Ninh vội vàng cả vú lấp miệng em: “Uống hết ly sữa anh sẽ ngủ ngon hơn! Tôi đi ngủ trước, bái bai!”

Nói xong, cô xoay người bỏ chạy.

Tiêu Nhạc siết chặt ly sữa trống không, dựa lên khung cửa, hơi nghiêng đầu, nhìn Diệp Ninh giống như đang hoảng hốt chạy trốn.

Anh cúi đầu, khóe miệng hiện lên nụ cười dịu dàng.

*****

Ngày hôm sau, Diệp Ninh có chút nhừn nhừn, không biết có phải nhìn điện thoại di động quá nhiều hay không? Đương nhiên, cũng có thể là bởi vì cô ngủ không ngon, ban đêm cô nằm mơ liên tục, trong mộng đều là Tiêu Nhạc.

Có lúc là bóng lưng của một thiếu niên gầy yếu, nắm chặt quả dấm đứng trong gió rét. Có lúc lại là một nhà doanh nghiệp trẻ tuổi trầm ổn, mắt nhìn xuống mọi người cười cười nói nói. Một lát sau anh lại biến thành một cậu nhóc con, ngược mặt nhìn cô.

Cô cúi đầu, sợ hết hồn, nghĩ thầm, đây không phải là Nam Nam sao!

Buổi sáng tỉnh lại, ôm chăn, đột nhiên cô cảm thấy lúc mặt mũi trước kia cũng rất vui vẻ.

Loại vui vẻ ngớ ngẩn.

Vội vàng làm xong bữa sáng và bữa trưa, cô tùy tiện ăn chút gì đó rồi hấp tấp chuẩn bị đi làm. Mới vừa mở cửa ra thì nghe Nam Nam nói: “Xe mẹ vẫn còn ở tiệm 4S mà.”

Lúc này Diệp Ninh mới nhớ ra: “Mẹ gọi xe!”

Nam Nam nhướn mày lên đề nghị: “Mẹ ngồi xe papa đi, bây giờ mẹ gọi xe không được đâu.”

Nam Nam còn nhỏ, nhưng đã có kinh nghiệm. Lúc này là giờ cao điểm, gọi xe rất khó!

Diệp Ninh còn chưa nói gì thì Nam Nam đã đẩy đẩy cánh tay Tiêu Nhạc: “Papa, papa, papa lấy chiếc Porche của papa đưa mẹ con đi làm đi!”

Tiêu Nhạc buồn cười nhìn con trai giao nhiệm vụ cho mình: “Được.”

Diệp Ninh dờ khóc dờ cười: “Không sao, tôi đi một mình cũng được, không cần phiền phức vậy đâu.”

Tiêu Nhạc ngậm một cái ống hút, ống hút cắm trong ly nước cần xanh mượt.

Anh vừa hút, vừa nói chuyện, giọng nói có phần không rõ ràng: “Andy đang đợi dưới lầu.”

Diệp Ninh hết lời.

*****

Đi xuống lầu, leo lên chiếc Porsche. Hôm nay tài xế không phải là người trung niên cười hề hề, mà là anh chàng đầu húi cua ngày hôm qua, Tiêu Nhạc gọi cậu ta là Andy.

Andy là một người tiết kiệm lời nói, im lặng lái xe. Chỉ đến khi đi ngang qua đầu đường, cậu ta mới hỏi Diệp Ninh: “Đi cao tốc ă?”

Phía trước có một đoạn đường phải đi cao tốc, chỉ là đi cao tốc lúc này rất dễ bị chặn lại.

Diệp Ninh lắc đầu: “Không cần.”

Cậu ta lái xe rất nhanh, nhưng cũng rất chắc tay. Chờ đến khi tới lầu dưới của Diệp Ninh, xe mới dừng hẳn lại. Diệp Ninh đang định mở cửa xuống xe thì cậu ta đã xuống xe trước, giúp Diệp Ninh mở cửa.

Thái độ mở cửa của anh ta lạnh lùng nhưng rất cung kính.

Diệp Ninh có vẻ lúng túng, nhưng cô cũng chỉ gật đầu cười với Andy.

Vào tới công ty, lúc chờ thang máy, đúng lúc gặp được một đồng nghiệp, là một đồng nghiệp nữ, có chút nhiều chuyện nhìn Diệp Ninh: “Người vừa mới đưa chị tới bằng chiếc xe kia, chiếc Porsche đó, là người nào? Bạn trai chị hả?”

Diệp Ninh vỗ trán cười: “Không không không, đừng hiểu lầm, không phải bạn trai!”

Đồng nghiệp nữ mập mờ nháy mắt về phía Diệp Ninh: “Người theo đuổi? Nhìn điều kiện không tệ nha, có tiền có ngoại hình!”

Dĩ nhiên Diệp Ninh không nở nói đó chỉ là một tài xế... đành thuận miệng nói: “Không phải là người theo đuổi, là bạn của một người bạn, biết xe của chị bị hư, thấy chị không lái xe tới, nên thuận đường đưa chị tới đây.”

Đồng nghiệp nữ lại không nhịn được nhiều chuyện, bắt đầu hỏi thăm Diệp Ninh về Andy.

Diệp Ninh trầm nghĩ, nếu như cô nàng biết được đó chỉ là một tài xế, không biết cô nàng sẽ suy nghĩ như thế nào, là cảm thấy dù sao cũng có ngoại hình cũng nói chuyện được, hay là vội vàng xa cách?

Hiện tại Diệp Ninh chịu trách nhiệm việc phát hành cổ phiếu và quản lý quỹ đầu tư. Trên danh nghĩa, quản lý đầu tư là do một người đồng nghiệp khác đảm nhiệm, quyết định sách lược cụ thể lại là do Diệp Ninh bên này soạn thảo. Làm như thế thì có thể vượt qua vách tường không chế phong hiểm của việc phát hành cổ phiếu và quản lý quỹ đầu tư, tránh né phong hiểm một cách hợp lý, cũng như sẽ không lưu lại dấu vết gì. Nhưng 30% của quỹ đầu tư thu vào sẽ được phân chia cho Diệp Ninh bên này.

Đối với Diệp Ninh mà nói, đây là khiêu chiến có tầm cỡ, chỉ là cảm giác thành tựu lại rất lớn. Nếu như sử dụng thích đáng, vào dịp cuối năm cô sẽ thu vào một khoản không nhỏ.

Tuy nhiên, điều này cũng tạo ra áp lực công việc rất lớn đối với cô. Một buổi sáng chìm ngập trong các loại số liệu khiến mắt cô cay xè. Buổi trưa cô ra ngoài ăn chút gì, thuận tiện tán gẫu với Thịnh Xương Thịnh về chuyện hàng ngày, sau đó trở lại xem tin tức.

Cô nhớ tới trang blog tối hôm qua, nên mở ra xem.

Kết quả vừa mở ra, phát hiện một đám nhiều chuyện, chỗ nào cũng nhúng tay vào, quây chuyện ngày hôm qua lên một lần nữa. Đại khái là: BMW hệ số 5 đúng phải Volkswagen; chủ xe Volkswagen nhìn từ xa giống như là một mỹ nữ, vì vậy tài xế của tổng giám đốc tập đoàn Nhạc Ninh tức giận đùng và BMW hệ số 5 bảo thủ rửa hận!

Tin tức này thật đúng là sôi trào, có người cho rằng Tiêu Nhạc của tập đoàn Nhạc Ninh lấy mạnh hiếp yếu, trả thù một cách khoái trá, cũng có người nói tài xế nhà giàu chuyên quyền độc đoán. Vừa lúc đó, có một loại tin tức bùng nổ khác xuất hiện!

Tám hình Tiêu Nhạc đeo mắt kính đen lúc trước xuất hiện trên mạng, có người phân tích thật lâu, cuối cùng kết luận đây chính là Tiêu Nhạc!

Hơn nữa Tiêu Nhạc còn dẫn theo một đứa bé!

Một đám fans lập tức tan nát cõi lòng, anh cũng có con riêng sao???! Còn là một người cha bị đội nón xanh?

Diệp Ninh nhìn hình con trai của mình trên internet, mặc dù hình đó mờ mờ, nhưng chính là con trai của mình! Đứa con mà cô thương yêu không dứt, không ngờ trong lúc vô tình lại bị cuốn vào thế giới thị phi này!

Cô cầm điện thoại di động lên, cân nhắc một hồi, cuối cùng vẫn là quyết định gọi điện thoại cho Tiêu Nhạc.

Ai dè gọi đi mà điện thoại di động của Tiêu Nhạc đã tắt máy.

Nguyên cả buổi chiều, cô gọi nhiều lần, đều là tắt máy.

Mãi đến khi tan sở, cô vội vàng xuống lầu, mới vừa xuống tới lầu dưới thì nhìn thấy chiếc Porsche. Andy kéo cửa sổ xe xuống nhìn mình.

Cô vội vàng chui vào xe.

Sau khi vào trong, cô chợt nhớ tới Andy cũng bị lộ mặt, nếu để cho đồng nghiệp nhìn thấy, khó tránh bị lộ tẩy!

Đọc theo đường về, cô mệt mỏi xoa mi tâm, cảm giác cuộc sống của mình từ nay hết được bình an rồi.

Sau khi về đến nhà, cảm ơn Andy xong, cô xuống xe, vội vàng chạy vào trong.

Vừa vào tới hành lang thì đụng phải Tiêu Nhạc. Tiêu Nhạc giống như vừa mới từ bên ngoài trở lại, trong tay xách theo một túi đồ ăn, nắm hương cà chua gì đó. Bộ dạng sinh hoạt thường ngày và bóng dáng cao lớn mặc âu phục cùng mắt kính đen thật không hợp nhau chút nào. Đi bên cạnh anh còn có Nam Nam, Nam Nam mang dép lê, gặm kẹo đường.

Ngay lúc này, Diệp Ninh đã không còn để ý tới chuyện con trai ăn nhiều kẹo đường sẽ không tốt cho sức khỏe nữa, cô trực tiếp hỏi thẳng: “Anh có đọc tin tức trên mạng không?”

Tiêu Nhạc rất bình tĩnh, vô tội hỏi: “Tin tức gì?”

Diệp Ninh lắc đầu bắt đầu kể: “Trên mạng lan truyền chuyện ngày hôm qua, có người chụp được hình của anh và Nam Nam, hình không rõ, nhận không ra, nhưng chính là Nam Nam!”

Tiêu Nhạc gạt đầu: “Có thấy.”

Diệp Ninh nhìn bộ dạng thờ ơ của anh càng thêm hết chỗ nói: “Nam Nam vẫn còn nhỏ.”

Trẻ con còn nhỏ như vậy, chẳng khác nào đặt nó trên đầu ngọn sóng. Diệp Ninh hiểu được dân tình trên internet rất đáng sợ. Chuyện như thế đó, ngay lúc này, hấp dẫn như vậy, nếu bị người ta nhận ra, người ta không nói gì thì thôi, nhưng lỡ có nói gì, Diệp Ninh cũng không cam lòng có người công kích Nam Nam, cho dù là công kích bằng từ ngữ!

Dường như Tiêu Nhạc không hề để ý: “Vậy thì thế nào?”

Diệp Ninh có chút muốn bóp chết anh, mình sốt ruột cuồng cuồng cũng gọi không tỉnh một người không biết quan tâm! Cô nhấn mạnh: “Nam Nam là một đứa bé, chỉ là một đứa bé rất bình thường!”

Nam Nam có chút không hiểu chuyện gì xảy ra, bối rối nhìn mẹ.

Tiêu Nhạc ngắt ngắt khuôn mặt nhỏ bé của Nam Nam, cười: “Không sao, ngày mai sẽ không còn nữa.”

Ngày mai sẽ không còn nữa? Cái gì mà mai sẽ không còn nữa?

Diệp Ninh nhìn Tiêu Nhạc dẫn Nam Nam bình tĩnh thản nhiên vào thang máy. Cô phát hiện mình và Tiêu Nhạc có chút chướng ngại về mặt giao tiếp.

Diệp Ninh cũng bước vào thang máy, nghiêm túc nhìn Tiêu Nhạc: “Chiều hôm nay tôi gọi điện thoại cho anh, anh đã tắt máy.”

Tiêu Nhạc gạt đầu, nói giống như là chuyện đương nhiên: “Phải rồi, tôi tắt máy.”

Diệp Ninh lập tức cứng họng, cô nhìn chăm chăm Tiêu Nhạc một hồi mà vẫn không biết phải nói cái gì. Cô lấy túi đựng đồ ăn trong tay Tiêu Nhạc nhìn một chút, suy nghĩ tới nay làm món gì đây.

Đột nhiên cô suy nghĩ thông suốt, con trai cũng không phải là con của chỉ mình cô, cứ để cho anh chăm sóc đi.

Cô sốt ruột cũng chỉ vô dụng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Giải quyết

Về đến nhà, Tiêu Nhạc là người ra ngoài mua thức ăn, biết rõ thực đơn hôm nay, cho nên đã dựa theo ý tứ của Diệp Ninh mà mua, cũng như cắt rửa rau cùng với Nam Nam. Như vậy lúc Diệp Ninh trở về thì chỉ cần xào xào là xong, còn có thể tiết kiệm thời gian. Diệp Nam về tới nhà mệt mỏi, nhìn thấy tất cả đều đã chuẩn bị xong, cảm thấy tiết kiệm không ít thời gian. Lúc này nhìn lại Tiêu Nhạc một cái, cô cảm thấy có người dù sao cũng tốt hơn không có

người, ít ra có thể giúp làm việc nhà.

Bên này Diệp Ninh vào phòng bếp bận rộn nấu cơm, bên kia Nam Nam chơi xếp hình với Tiêu Nhạc. Bọn họ hợp tác cùng nhau xây được một tòa nhà. Đối với thành quả của mình, Nam Nam cảm thấy rất hài lòng, muốn chụp tấm hình, vì vậy đi tìm điện thoại di động của mẹ. Ai ngờ vào trong bếp, máy hút khói vang trời, cậu ghé đầu vào nhìn một chút, mẹ đang bận rộn.

Vừa vặn nhìn thấy điện thoại di động của Tiêu Nhạc bên cạnh, cậu vội lấy: “Papa, dùng cái của papa.”

Thật ra thì cậu bé có thể nhìn ra điện thoại của papa cũ rồi, có chút lạc hậu, đoán chừng năng suất phân giải không cao bằng cái của mẹ, nhưng bây giờ chỉ có thể dùng nó thôi.

Tiêu Nhạc nghe nói, quay đầu nhìn sang, giơ tay lên muốn ngăn lại, nhưng Nam Nam đã mở máy mất rồi.

Tiếng mở điện thoại báo động vang lên, điện thoại di động khởi động, Tiêu Nhạc nhếch mày, trên môi hiện ra nụ cười bất đắc dĩ.

Nam Nam cầm điện thoại, vừa mới bắt đầu đắc ý chuẩn bị chụp hình thì có người gọi vào.

Kèm theo tiếng reo chấn động, một loạt tin nhắn giống như thủy triều tràn vào, điện thoại không ngừng rung động.

Nam Nam bối rối nhìn điện thoại di động trên tay: “Papa, có rất nhiều tin nhắn, còn một đồng điện thoại gọi nhờ. Có rất nhiều người muốn tìm papa!”

Cậu bé vừa dứt lời, một cú điện thoại khác lại gọi vào, cậu bé vội vàng đưa điện thoại cho ba.

Tiêu Nhạc đưa tay ra nhận lấy, vừa nhấn nút trả lời thì nghe được Lỗ Phi ở bên kia hét lên: “Cậu dám tắt máy nữa thì có tin mình đánh cậu không!”

Giọng nói Lỗ Phi không nhỏ, rống tới nỗi Nam Nam ngồi bên cạnh cũng nghe được. Cậu tò mò mở to mắt, ở bên cạnh hoang mang, đây là người nào vậy, sao lại muốn đánh papa người ta!

Bộ dạng Tiêu Nhạc vững vàng như Thái Sơn: “Có chuyện gì à?”

Dĩ nhiên Lỗ Phi ở bên kia thờ hồng hộc: “Chuyện ngày hôm qua, đã xảy ra chuyện gì? Cậu đang ở đâu? Mẹ nó, cậu đây là đang náo loạn cái gì vậy hả?! Cậu có biết toàn bộ thế giới tìm cậu khắp nơi sắp điên rồi hay không? Rốt cuộc cậu đang trốn ở đâu?”

Tiêu Nhạc tùy ý nói: “Mình không trốn, chỉ là nghỉ ngơi lấy lại sức thôi.”

Lỗ Phi hết ý kiến: “Nghỉ ngơi lấy lại sức? Vậy xin lỗi cậu chạy đi đâu nghỉ ngơi lấy lại sức vậy?”

Tiêu Nhạc mỉm cười, ánh mắt liếc về phía phòng bếp. Cửa phòng bếp đang đóng, Diệp Ninh vẫn còn bận rộn bên trong: “Nhà bạn.”

Lỗ Phi kinh ngạc: “Hả, đây là bạn bè gì mà có thể chứa chấp người bệnh nặng như vậy? Xin hỏi người ta có lo cơm nước luôn không? Nếu là có, chúng tôi qua thăm một chút, thuận tiện thăm luôn người bệnh này!”

Tiêu Nhạc vẫn mỉm cười như cũ: “Mình cũng chỉ là khách, các người có được tới thăm hay không tôi không quyết định được.”

Vừa nói tới đây, cửa phòng bếp mở ra, Diệp Ninh mang theo một cái khay. Trên khay đựng hai món ăn sắc màu đầy đủ, là sườn heo ngò rí đông lạnh, nấm hương xào cá tì và cà rốt hành tây chua ngọt, ngoài ra còn có cháo cà chua đậu phụng tào ta.

Diệp Ninh vừa vào phòng khách liền thấy Tiêu Nhạc đang mỉm cười nhìn mình: “Chuyện gì?”

Tiêu Nhạc cầm điện thoại một tay, tay kia bịt lại lỗ nói, rồi mới hỏi Diệp Ninh: “Tôi có người bạn muốn tới thăm tôi một chút, có được không?”

Anh ngừng lại, tầm mắt dừng trên vầng trán lấm tấm mồ hôi của Diệp Ninh, rồi lại nói: “Nếu như bất tiện thì thôi.”

Diệp Ninh vội vàng gạt đầu, cười nói: “Không có gì không tiện, anh ____”

Cô đặt khay xuống, bày đồ ăn lên bàn, thuận miệng nói: “Nếu anh ở đây, bạn anh sang đây thăm anh là phải rồi.”

Mới vừa rồi cô có chút do dự là vì nghĩ đến quan hệ của mình và Tiêu Nhạc. Cô để Tiêu Nhạc ở lại đây là một chuyện, nhưng bạn của Tiêu Nhạc muốn tới thăm, phương thức ở chung một chỗ của mình và Tiêu Nhạc dưới mắt người khác, lại là một chuyện khác.

Nhưng có thể dễ dàng nhìn ra, Tiêu Nhạc không hề biết kiêng kỵ là gì, lập tức cầm điện thoại nói người bên kia: “Cô ấy không có ý kiến, mấy cậu có thể tới đây cuối tuần, ngày thường không rảnh.”

Ngay lúc này, người bên kia điện thoại không biết phải nói cái gì cho phải.

Mặc dù lúc đó Tiêu Nhạc bịt kín điện thoại, nhưng bọn họ vẫn nghe được toàn bộ rồi!

Lỗ Phi kinh ngạc quay đầu nhìn về phía người mang gong kính vàng bên cạnh, Thẩm Tông Thụy: “Cậu nghe chưa, cậu ấy cũng biết dùng giọng điệu dè

đặt hỏi chuyện người ta đấy! Dè dặt thương lượng với người ta đó! Quả thật đây không giống cậu ấy chút nào! Hơn nữa người kia còn là phụ nữ, mình nghe được là phụ nữ!”

Thẩm Tòng Thụy sờ sờ gọng kiếng, nhướn mày nói: “Cậu ấy mang một cục u lớn như vậy ở trong nhà bạn, bạn bè khi gì chứ, khẳng định là đàn bà!”

Nếu không, chẳng lẽ Tiêu Nhạc lại tìm một người đàn ông để chăm sóc mình?

Lỗ Phi suy nghĩ thấy cũng đúng, anh ta lập tức té xuống ghế sa lon, dang tay dang chân thở dài: “Hôm nay mình đã đón nhận động đất cấp 10 rồi!”

Thẩm Tòng Thụy vuốt vuốt cằm: “Xem ra thật sự có điều mờ ám.”

Mà bên này, sau khi Tiêu Nhạc cúp điện thoại xong, Diệp Ninh đi vào nhà bếp lấy chén đĩa, Nam Nam chạy đi phòng vệ sinh rửa tay. Chỉ còn lại Tiêu Nhạc cầm điện thoại đi động lên lại, tìm một liên lạc được lưu lại với cái tên, ‘Bộ công quan – Tôn’, gọi đi.

Đối phương hết sức cung kính: “Tổng giám đốc Tiêu.”

Tiêu Nhạc lạnh lùng giao phó: “Xử lý đề tài ngày hôm qua đi.”

Bên kia điện thoại văng dạ liên tục: “Dạ vâng, thật ra thì từ hôm qua chúng tôi đã chú ý tới rồi, cũng như đã bắt tay chuẩn bị xử lý. Chỉ là chúng tôi chưa kịp truyền đạt tới với ngài, cho nên chưa thể áp dụng. Tối nay chúng tôi sẽ bắt đầu, ngày mai sẽ không còn nữa.”

Tiêu Nhạc lãnh đạm: “Tốt.”

Anh vừa nói chuyện xong điện thoại bên này, Diệp Ninh đã ra tới phòng ăn, giương mắt nhìn anh: “Cuối tuần này bạn anh tới phải không?”

Tiêu Nhạc cầm điện thoại lên, bấm tắt luôn máy, sau đó ném sang một bên: “Ừ.”

Anh vừa mới ăn loại cháo cà chua đậu phụụng táo ta được nấu đặc biệt cho anh, vừa nhìn sang Diệp Ninh, thử thăm dò: “Nếu là thứ Bảy có được không? Em có làm thêm giờ không?”

Diệp Ninh múc thêm cho Nam Nam một chén cháo nữa, cười nói: “Thứ Bảy không làm thêm, anh gọi anh ấy tới đi.”

Tiêu Nhạc nghe câu này của cô, lông mày hơi nhúc nhích, cúi đầu, dường như có chút chột dạ: “Có thể không chỉ có một mình cậu ấy, mà là bọn họ...”

Hả?

Diệp Ninh chớp chớp mắt: “Nhiều người lắm hả?”

Tiêu Nhạc suy nghĩ một hồi: “Một, hai... ít nhất là hai, những người khác tôi không biết.”

Anh nhìn Diệp Ninh, đột nhiên cảm giác, có lẽ Diệp Ninh sẽ trở thành ‘gấu trúc’ trong sở thú mất thôi.

Diệp Ninh lại hồn nhiên không biết suy nghĩ trong đầu Tiêu Nhạc, cô gật đầu: “Không sao, nếu đã là người đến thăm anh, nhất định phải là bạn thân, vậy chúng ta chiều đãi cũng không sao.”

Tiêu Nhạc nghe được cái câu ‘chúng ta chiều đãi’, ánh mắt có chút khác thường, khóe miệng khẽ cười, gật đầu nói: “Ừ, được.”

Bởi vì nghĩ tới đám bạn của Tiêu Nhạc sẽ tới đây, Diệp Ninh liền chuẩn bị trước một thực đơn, muốn cuối tuần làm thêm một vài món ăn chiều đãi, hơn nữa còn mang thực đơn ra cho Tiêu Nhạc xem.

Sau khi Tiêu Nhạc xem xong, cầm bút lên, vẽ Đông xóa Tây một loạt, cuối cùng chừa lại lựa thừa vài món.

Diệp Ninh không hiểu, nhìn anh xóa đi đủ thứ trên thực đơn: “Không phải anh nói có mấy người bạn tới sao?”

Cô phát hiện những món còn lại trên thực đơn đều giống như mấy món bọn họ ăn thường ngày. Chỉ làm mấy món này thôi thì ăn có đủ không? Anh không cảm thấy khó coi à?

Tiêu Nhạc vẫn kiên quyết: “Đủ ăn, bọn họ ăn không nhiều. Em chỉ cần chuẩn bị thêm một phần ăn là được rồi.”

Diệp Nam đến gần nhìn thực đơn. Cậu bé sáu tuổi, thông minh, trí nhớ tốt, đã nhận biết phần lớn các chữ, đặc biệt là thực đơn, đều là những món ngon mẹ làm, cho nên cậu bé càng nhìn qua một lần càng không thể quên.

“Mẹ làm những món ăn này sẽ cực lắm nha!”

Tiêu Nhạc không để ý những lời này của con trai mình, đưa tay lấy thực đơn trên bàn giao cho Diệp Ninh: “Cứ quyết định như vậy.”

Động tác này của anh mang theo một bộ dạng đàm phán trên bàn, không cho bất cứ người nào cự tuyệt, bá đạo duy ngã độc tôn.

Thật ra thì trước kia Diệp Ninh đã xem mấy video phỏng vấn kia, hiểu biết không ít. Có thể trở thành người giàu mới nổi nhờ sáng lập ra mạng lưới điện tử, Tiêu Nhạc của tập đoàn điện tử kỳ tích Nhạc Ninh, anh phải là người có bộ dạng gì chứ.

Anh phải là loại người có tính cách lãnh đạo, là người có trách nhiệm, thích khiêu chiến. Người như vậy thường là người mạnh mẽ, trên cao nhìn xuống, nói một không hai, tuyệt đối không thích người khác chất vấn.

Chỉ là lúc Diệp Ninh tiếp xúc với anh, Tiêu Nhạc rất ít khi lộ ra bộ mặt này.

Trước mặt mình, anh luôn có chút thận trọng, vụng về, cẩn thận.

Diệp Ninh mặc áo ngủ ngồi trước khay trà trong phòng khách, nhìn Tiêu Nhạc ngồi trên ghế sa lon, cứng rắn đưa ra quyết định và động tác này, cô lại cảm thấy được loại cảm giác bất đồng kỳ quái này một lần nữa.

Cũng có thể tính cách của con người có nhiều mặt, Tiêu Nhạc của thời kỳ thiếu niên là thận trọng phong bế, Tiêu Nhạc sau khi trưởng thành từ từ biến thành một loại người khác? Hiện tại người ngồi trước mặt mình đây chính là sự dung hòa giữa hai tính cách?

Đang lúc tùy ý giương mắt lên nhìn, Tiêu Nhạc cảm giác được ánh mắt của Diệp Ninh đang nhìn mình cân nhắc cũng như tìm tòi nghiên cứu. Anh khẽ cup mi xuống, thấp giọng giải thích: “Tôi cảm thấy bấy nhiêu thôi đủ rồi, nếu không làm nhiều cũng bị lãng phí.”

Diệp Ninh không nói gì nữa, dù sao cũng là bạn của Tiêu Nhạc, hãy để Tiêu Nhạc quyết định tất cả.

Buổi tối đi ngủ, Diệp Ninh nằm trên giường đăng nhập vào trang blog. Người bạn già ‘Chuột Mickey ngủ bụi’ 50 tuổi trên mạng tiếp tục bình luận ‘like’ cho cô. Bình luận vẫn là khuôn mặt tươi cười ngàn năm không thay đổi. Cô vẫn còn nhớ tới cái tin tức kia, sợ có người tiếp tục đào bới về chuyện này, moi ra mình và Nam Nam.

Ai ngờ lúc cô tìm kiếm mới phát hiện ra được tin tức đó giống như chìm sâu dưới đáy biển, tìm mãi cũng không ra. Chủ yếu là không ai thảo luận về chuyện này, ngược lại có tin của một mình tinh hút thuốc phiện bị bắt gặp huyền ảo ồn ào cả giới văn nghệ. Một đám người xông vào thờ dài bất đắc dĩ, moi móc, chăm bẻm, ba hoa khoác lác, v.v. Vì vậy làm nổi lên chủ đề thảo luận mới.

Diệp Ninh nhớ lại cách Tiêu Nhạc nhắc tới chuyện này một cách thờ ơ, đột nhiên cô cảm giác, suy cho cùng người ta cũng là một nhà doanh nghiệp nổi tiếng, có sóng gió nào chưa trải qua, gặp phải chuyện như vậy thật sự chẳng để trong lòng, tùy ý búng đầu ngón tay thì có thể giải quyết được.

Thua thiệt cho mình đã lo xoắn ốc lên!

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Khách đến thăm

Sáng thứ Bảy, dưới sự chỉ huy của Diệp Ninh, Tiêu Nhạc và Nam Nam cùng nhau quét dọn vệ sinh, thu dọn khắp nơi. Sau cùng, Diệp Ninh kiểm tra lại một lần, những chỗ không đủ tiêu chuẩn phải làm lại.

Phương diện làm việc nhà của Tiêu Nhạc thật sự cần cải tiến, nhưng cũng may anh biết nghe lời, bảo anh làm cái gì anh làm cái đó.

Bạn của Tiêu Nhạc tới lần này có ba người, hai nam một nữ.

Người đầu tiên là một người rất lịch sự bình tĩnh, tóc ngắn, da trắng nõn, trên tay chỉ mang một chiếc nhẫn đơn giản không kiểu cọ. Khi anh ta nhìn thấy Diệp Ninh, cũng là lúc anh ta đưa tay ra, Diệp Ninh lễ phép bắt tay anh.

Tay của anh ta lạnh ngắt, giống như người không có nhiệt độ.

Tiêu Nhạc giới thiệu: “Cậu ấy tên là Thẩm Tông Thụy.”

Diệp Ninh nhớ ra, trước kia Tiêu Nhạc đã từng nhắc tới tên Thẩm Tông Thụy này, anh ta là một trong những người bạn thân nhất. Nhớ tới điều này, cô không khỏi liếc mắt nhìn Thẩm Tông Thụy, vì vậy cô lại cảm thấy dường như có chút quen mặt, đã gặp qua ở đâu?

Người cô cảm thấy nhìn quen mắt thì nhất định đã từng gặp qua ít nhất hai ba lần.

Đang nghĩ ngợi, có một gương mặt giống như một tác phẩm chủ nghĩa hậu hiện đại được nhào nặn từ bùn ra, cứ như vậy cọt nhả xuất hiện trước mặt cô: “Người đẹp, cho làm quen đi!”

Ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Nhạc quét qua tác phẩm chủ nghĩa hậu hiện đại: “Đây là Lỗ Phi.”

Lúc Diệp Nam và Lỗ Phi bắt tay, có thể cảm giác được sự nhiệt tình của đối phương, dùng sức siết chặt tay của Diệp Ninh, lắc liến ba cái.

Người cuối cùng là một phụ nữ doanh nghiệp, đáng đáp rất xinh đẹp. Nên biết rằng, có vài phụ nữ không xinh đẹp, các cô sẽ tự cho rằng diện mạo mình tầm thường. Nhưng trên thực tế, phần đông các cô đều không phải là mặt mũi xấu xí, mà trên mặt luôn có một chỗ nào đó không đủ hài hòa, dẫn đến gương mặt không đẹp.

Người phụ nữ trước mặt này, khắp nơi trên người đều tìm không ra nửa điểm không hài hòa, nhưng lại rất khó dùng chữ đẹp để hình dung.

Trên người cô ta truyền đến mùi hương của nước hoa, Diệp Ninh không hiểu biết nhiều về nhãn hiệu nước hoa, nhưng mùi hương này khiến cô có chút không thoải mái.

Tiêu Nhạc lãnh đạm giới thiệu: “Đây là Tô Nhân.”

Khi Diệp Ninh nghênh đón ánh mắt của Tô Nhân, cô cảm thấy có điều gì đó không đúng. Hình như cô đã gặp qua sự soi mói trong cặp mắt kia ở đâu rồi.

Đối với khuôn mặt, cô luôn có ấn tượng mơ hồ, nhưng đối với cặp mắt cô đã từng giao hội, cô vẫn có thể nhớ được.

Bất quá cô cũng không suy nghĩ nhiều, đưa tay ra bắt tay Tô Nhân. Vượt ngoài dự liệu, bàn tay của Tô Nhân lại mềm nhũn, khiến cho người ta có cảm giác tính cách của cô ta không mạnh mẽ giống như cô ta ra vẻ.

Mọi người ngồi xuống, bắt đầu ăn cần hỏi thăm sức khỏe của Tiêu Nhạc. Diệp Ninh đi vào phòng bếp, dâng lên đồ uống đã chuẩn bị xong, nước ép hắc mai biển* mới vừa ra lò.

*Đây là trái hắc mai biển

Lỗ Phi cười ha hả quan sát Diệp Ninh: “Diệp tiểu thư thật sự xinh đẹp lại khéo tay!”

Thẩm Tông Thụy từ từ thưởng thức nước ép hắc mai biển: “Diệp tiểu thư, hình như chúng ta đã gặp ở đâu rồi? Không biết Diệp tiểu thư còn nhớ không?”

Diệp Ninh chớp chớp mắt, nhìn Thẩm Tông Thụy cười cười, không lên tiếng.

Lỗ Phi nhìn thấy điều này, sáp lại gần, nói một cách thú vị: “Ôi trời ơi, đại soái Hàn quốc nào đó của chúng ta lại bị người khác quên mất, xem ra còn chưa đủ đẹp trai nha!”

Diệp Ninh có hơi lúng túng, mỉm cười, đang muốn mở miệng.

Tiêu Nhạc nghiêm nghị quét mắt sang Lỗ Phi. Sau khi dọa sợ anh chàng kia ngậm miệng lại, anh mới từ từ giải thích: “Diệp Ninh có chứng mất mùi, bớt hỏi cô ấy một chút về loại vấn đề này.”

Không nhớ được mới là bình thường, nếu như Diệp Ninh gặp mặt một lần mà có thể nhớ ra Thẩm Tông Thụy, đó mới là vấn đề.

Sau khi Lỗ Phi bị dọa sợ xong, càng thêm hứng thú nhìn Tiêu Nhạc và Diệp Ninh. Mà sắc mặt của Tô Nhân ngồi một bên lại có hơi biến đổi, ánh mắt hướng về phía Diệp Ninh có chút ý vị mơ hồ.

Tiêu Nhạc không phải là một người dễ dàng giải thích việc gì, có thể khiến anh mở miệng giải thích thay người khác thì càng không thể xảy ra. Nhưng hiện tại, chỉ với một câu nói có tính chất đùa giỡn mà lời giải thích của anh lại nồng nặc mùi vị che chở cho một người phụ nữ?

Bây giờ Lỗ Phi tận mắt chứng kiến, trong lòng càng thêm xác nhận, người phụ nữ có thể khiến cho Tiêu Nhạc bỏ lại tất cả chạy tới đây, hơn nữa còn liên tục chăm sóc Tiêu Nhạc, nhất định không đơn giản!

Đoán chừng bên trong có chuyện mờ ám!

Bầu không khí có chút lúng túng, Diệp Ninh nhìn về mặt lạnh lùng muôn thuở của Tiêu Nhạc, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói: “Mọi người nói chuyện đi, tôi đi gọi Nam Nam về.”

Mới vừa rồi xuống lầu, Nam Nam gặp phải người bạn nhỏ nhà bên cạnh, muốn qua nhà bạn chơi. Hai bên đều quen biết, bởi vì gần đây Nam Nam cứ theo Tiêu Nhạc, mà Tiêu Nhạc lại không thể nào tiếp xúc trực tiếp với hàng xóm, cho nên Nam Nam ít có cơ hội đi chơi với bạn hàng xóm.

Tiêu Nhạc gật đầu: “Được.”

Lỗ Phi lại đánh hơi ra mùi vị bất quái: “Nam Nam là ai?”

Lúc anh chàng hỏi như vậy, Thẩm Tông Thụy đã nhìn về phía tấm hình treo trên tường phía sau ghế sofa. Hình trên tường chính là ảnh chụp chung của Diệp Ninh và một đứa bé trai, hơn nữa, còn là hình chụp lúc cậu bé vẫn còn là em bé, nhìn dễ thương vô cùng.

Lỗ Phi mới mở miệng hỏi xong cũng chú ý tới.

Tiêu Nhạc liếc nhìn Lỗ Phi, từng chữ từng chữ trả lời: “Con của mình.”

Vào thời điểm này Diệp Ninh mở cửa ra, Lỗ Phi thiếu điều nhảy dựng lên: “Cậu muốn làm cha ghê?”

Tiêu Nhạc nheo mắt nhìn anh chàng, sắc mặt vô cùng đen tối: “Tại sao mình phải làm cha ghê?”

Thẩm Tông Thụy giờ tay che miệng, ho nhẹ một tiếng.

Sắc mặt Tô Nhân lại càng trở nên khó coi, cô ta nhìn chằm chằm Tiêu Nhạc, muốn tìm tòi nghiên cứu gì đó.

Lỗ Phi hết khiếp sợ xong thì bình tĩnh trở lại. Anh chàng tiếp nhận sự thật này rất nhanh chóng: “Thật ra thì mình thấy Diệp tiểu thư đây rất xinh đẹp, tính cách cũng có vẻ dễ chịu, nếu đã là dạng phụ nữ như vậy thì có con trai cũng không sao. Niềm vui lớn nhất của đời người chính là được làm cha!

Anh chàng vừa nói xong câu này thì ánh mắt của Tiêu Nhạc giống như dao găm.

Có một vài người, các phương diện đều tốt, con người cũng không kém cỏi, nhưng lại nói ra một câu khiến người ta muốn làm thịt anh ta.

Ngay từ lúc ban đầu, Tiêu Nhạc đã không thích người khác thảo luận về Diệp Ninh, hơn nữa còn dùng kiểu từ ngữ ‘phụ nữ như vậy.’

Tô Nhân nhìn bức hình trên tường, chậm rãi nói: “Đưa con trai này của Diệp tiểu thư nhìn không nhỏ, khoảng sáu, bảy tuổi nhỉ? Chắc Diệp tiểu thư và anh không cách nhau bao nhiêu tuổi?”

Lần này Tiêu Nhạc không trả lời trực tiếp.

Tô Nhân có chút lúng túng, nhưng cô ta chỉ cười cười. Cô ta biết Tiêu Nhạc rất rõ, có lúc Tiêu Nhạc chính là như vậy, từ từ tiếp nhận cũng được.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa trước có tiếng mở cửa. Diệp Ninh vừa trở lại, đi theo phía sau là một người bạn nhỏ mặc một bộ quần áo thể thao quần cụt áo ngắn tay. Lỗ Phi vội vàng chạy qua nhìn, lại thấy anh bạn nhỏ này thật sự tuấn tú đẹp trai, ánh mắt trong suốt sáng ngời, trán rộng, miệng mũi cân đối rất đẹp trai.

Chuyện thú vị hơn nữa chính là, sau khi anh bạn nhỏ lễ phép nói một câu chào chủ xong thì dùng ánh mắt tò mò quan sát mình.

Tiêu Nhạc giờ tay ra, giới thiệu với mọi người: “Con trai của mình, Diệp Nam.” Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘của mình’.

Diệp Nam lễ phép chào cô chào chú. Lỗ Phi đến gần muốn hỏi chuyện Nam Nam. Nam Nam bối rối nhìn anh chàng này, cảm thấy ông chú này thật nhiệt tình đối với mình, hơn nữa, bộ dạng rất thú vị.

Nói thì nói như vậy, ở bên ngoài gặp phải loại người này, cậu bé sẽ nghĩ, có phải ông chú này là kẻ buồn người hay không? Nhưng bây giờ người ta đang ở trong nhà mình, chắc không phải là kẻ buồn người đâu chứ hả!

Trong phòng bếp, Diệp Ninh đang bận rộn. Cô vừa xào thức ăn, vừa suy nghĩ về mấy người hôm nay. Lỗ Phi và Thẩm Tông Thụy đều là bạn của Tiêu Nhạc, là bạn cùng nhau gây dựng sự nghiệp, chuyện này cô biết đại khái. Hơn nữa, bây giờ cô nhớ tới cái người máu lạnh nói ra tin tức Tiêu Nhạc đã chết lúc ở bệnh viện kia chính là Thẩm Tông Thụy. Lúc đó anh ta đeo mắt kính, bây giờ lại tháo ra, nên mình mới không nhận ra được.

Về phần người phụ nữ tên Tô Nhân kia? Com trong nồi điện vừa chín, Diệp Ninh vội vàng gỡ phích cắm điện ra. Lúc làm tới đây, trong đầu cô chợt lóe lên một luồng ánh sáng.

Đúng rồi, lúc trước cô tới bệnh viện kia ở Mỹ, lúc quanh quẩn chờ đợi bên ngoài, cô đã từng gặp qua người phụ nữ mặc bộ Chanel, người kia có phải là Tô Nhân không?

Lúc đó, cô đã từng hỏi cô ta về Tiêu Nhạc, nhưng cô ta hồ hững lắc đầu, dường như không hề quan tâm tới ý muốn của mình.

Là cô nàng hiểu lầm mình là ký giả, cho nên phòng bị? Nhưng còn hôm nay thì sao, hôm nay trong mắt cô nàng nhìn mình có ý tứ thù hận, mặc dù chỉ là thoáng qua, nhưng người trong cuộc có thể nhận ra được điểm này.

Đang lúc suy nghĩ, Tiêu Nhạc đẩy cửa phòng bếp ra, cứ đứng ở đó như vậy, lảng lảng quan sát Diệp Ninh bận rộn làm com.

Mặc dù trong phòng bếp có máy điều hòa không khí, nhưng lúc xào đồ ăn thì nhiệt độ tăng lên, vầng trán trắng nõn của Diệp Ninh rịn mồ hôi. Cô cầm khăn giấy lên lau, cũng không ngẩng đầu nhìn Tiêu Nhạc mà tùy ý nói: “Ồ đây dầu khói nhiều lắm, anh ra phòng khách nói chuyện với bạn bè anh đi.”

Tiêu Nhạc Tiêu Nhạc chăm chú nhìn trán cô, thấp giọng nói: “Cô ấy chỉ là một đồng nghiệp.”

Diệp Ninh vừa nghe được có chút giật mình, sau đó hiểu ra, ‘cô ấy’ đây chính là ám chỉ Tô Nhân.

Cô cười, vẫn không nhìn Tiêu Nhạc, nói một cách nhẹ nhàng: “Anh không cần giải thích chuyện này với tôi.”

Chỉ với câu nói này, cô cũng không giải thích vì sao không cần thiết, chính là đã khẳng định giữa Tiêu Nhạc và Diệp Ninh không có quan hệ. Cô chắc

chấn, vì vậy cho rằng không cần thiết phải giải thích. Cô còn cảm thấy, đối với chuyện này, cô không hề quan tâm, cho nên không cần biết.

Tiêu Nhạc im lặng nhìn cô, vẫn đứng ở cửa phòng bếp, không nói sẽ đi, cũng như không nói sẽ ở lại.

Diệp Ninh không còn cách nào khác, quay đầu lại nhìn anh. Bộ dạng kia nhìn giống như một đứa bé vừa buồn cười lại vừa quật cường.

“Tôi hiểu mà.”

Chỉ một câu như vậy, dường như tất cả sương mù đều tan đi.

Vành môi Tiêu Nhạc không tự chủ được mà cong lên, nhỏ giọng nói: “Cực khổ cho em rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Bị người bỏ thuốc lú thần hồn điên đảo

Thức ăn được mang lên bàn, thật ra mấy món ăn này đều được Diệp Ninh tìm hiểu tác dụng trị liệu trong đó. Thịt bò ướp tiêu xào cà rốt, bông cải xanh nấu bảo ngư tơi thơm, mộc nhĩ xào khoai tây, củ niễng xào măng tây, súp gan heo cà chua bắp, đồ ăn lót dạ là cháo bột bắp. Mấy món ăn vừa mới đưa lên, ánh mắt mọi người sáng rực, nhìn ra được màu sắc tươi sáng hương vị thanh đậm, đều là nguyên liệu thức ăn bổ dưỡng, so với thức ăn trong tiệm có nhiều hương vị thân quen. Thật ra thì tài nấu nướng của Diệp Ninh không tệ, đều là luyện được lúc ở Mỹ. Đối với chuyện này, Tiêu Nhạc rất có lòng tin.

Nhưng Diệp Ninh thì vẫn có chút ngượng ngùng, nhìn nhìn mọi người. Nói trắng ra, mấy món ăn trên bàn chính là bốn món mặn một canh, còn thêm một món lót dạ. Những món ăn này để đầy bàn ăn, nếu như bình thường chỉ có cô, Tiêu Nhạc và Nam Nam, như vậy đã đủ lắm rồi. Nhưng bây giờ lại thêm hai người đàn ông và một người phụ nữ, đây chính là ba nam hai nữ, cộng thêm Nam Nam đang tuổi trưởng thành có thể ăn như cạp. Nhìn như thế nào cũng thấy không đủ đồ ăn!

Thẩm Tông Thụy cảm ơn đĩa, nhưng không gấp. Lỗ Phi thì rõ ràng nhìn thấy thức ăn thêm nhỏ dãi, nhưng tay cầm đĩa lại chỉ hướng về món thịt bò ướp tiêu xào cà rốt. Tô Nhân cười như không cười, nhìn mấy món ăn trên bàn, thản nhiên nói một câu:

“Diệp tiểu thư, khoảng thời gian này cô liên tục chăm sóc Tiêu Nhạc, còn phải quan tâm tới việc ăn uống của anh ấy. Anh ấy là một người rất khó hầu hạ, tính tình lại không tốt, tạo nhiều phiền phức cho cô. Bây giờ chúng tôi lại tới đây, phiền cô phải còn tự mình xuống bếp.”

Lời nói này trực tiếp kéo gần lại quan hệ thân sơ, xác định vị trí. Khoảng cách giữa Tô Nhân cô và Tiêu Nhạc chính là 1 mét, mà Diệp Ninh và Tiêu Nhạc chính là 3000 mét.

Diệp Ninh nghe được những lời này thì chỉ mỉm cười, ngừng đầu quan sát cẩn thận Tô Nhân. Cho tới bây giờ, nếu như cô còn không hiểu chuyện gì đã xảy ra thì chính là ngu ngốc. Thì ra cô nàng Tô Nhân này đã yêu thích Tiêu Nhạc, mà còn không phải chỉ là mới đây.

Thật ra Diệp Ninh không hề có cảm giác không vui hoặc chán ghét. Hôm nay Tiêu Nhạc ở chỗ của cô, có lúc cô còn có thể cảm giác, chỉ cần cô đưa tay ra thì có thể bắt được trái tim của anh. Dưới tình huống này, Tiêu Nhạc có người yêu thích, có lẽ cũng chỉ là người ái mộ, còn bộ dạng vừa rồi của anh bám theo sát đít mình vào phòng bếp để giải thích với mình, giống như thật sợ mình sẽ hiểu lầm điều gì.

Cho nên bây giờ nhìn thấy Tô Nhân, cô thật sự không biết phải làm sao, thích ai không thích, nhất định phải thích anh ấy.

Đang suy nghĩ tới đây, cô lại thấy Nam Nam ngồi bên cạnh ngược khuôn mặt nhỏ nhún lên, nói một cách nghiêm túc: “Mẹ con chăm sóc papa con là chuyện đương nhiên, hơn nữa papa con tuyệt đối không phải là người khó hầu hạ, tính tình lại tốt vô cùng!”

Tuy những lời này của cậu bé là con nít nói chuyện không biết kiêng kị, nhưng lại khiến cho Tô Nhân có chút mất mặt. Lỗ Phi ngồi một bên cũng không quan tâm tới chuyện Tô Nhân mất mặt, đặc biệt hứng thú muốn trêu chọc Nam Nam: “Oa, papa con tốt như vậy hả!”

Nam Nam gật mạnh đầu: “Đó là dĩ nhiên! Papa chơi trượt patanh với con, còn chơi xếp gỗ, học vẽ tranh, kể chuyện xưa cho con nghe!”

Lỗ Phi càng nghe càng hết hồn, ý cười in đậm trên mặt, thậm chí anh chàng còn liếc sang Thẩm Tông Thụy tìm kiếm sự đồng tình.

Tiêu Nhạc là ai chứ, trước kia làm gì có chuyện anh ta có công có lòng rảnh rỗi mà chơi chung với một đứa bé, thật đúng là không dám nghĩ tới!

Diệp Ninh nhìn mọi người cầm đĩa không gấp, rảnh rỗi nín thở lúng túng, tươi cười chiêu đãi mọi người dùng cơm. Cô vừa nói chuyện vừa nhìn Tiêu Nhạc như muốn móc mắt anh ra. Là ai đã nói với cô bọn họ ăn ít lắm, nhìn cái đầu của Lỗ Phi kia, còn có vóc dáng của Thẩm Tông Thụy nữa, đây giống như ăn ít hay sao? Chỉ có Tô Nhân không sai biệt gì cho lắm, con gái mà, muốn giảm cân.

Trước sự tiếp đãi của Diệp Ninh, mọi người bắt đầu gấp đồ ăn. Càng ăn mọi người càng thấy ngon, đây là món ăn gia đình, Diệp Ninh lại cố ý bỏ ít dầu muối, mùi vị thanh đậm tự nhiên, thức ăn ở tiệm không thể sánh bằng.

Đúng lúc này, Tô Nhân cố tình nói: “Tôi ăn bông cải xanh thường chấm thêm dấm.”

Lỗ Phi không nhịn được nói: “Đúng rồi, tạt xấu này của cô ngàn năm không đổi!”

Tô Nhân tủm tủm cười nhìn Diệp Ninh.

Diệp Ninh hiểu được đây là cô nàng muốn ăn dấm, ý nói chủ nhà đi lấy, cho nên nhướn mày cười, quay đầu sang phía Tiêu Nhạc nói: “Anh tới nhà bếp lấy dấm đi.”

Tiêu Nhạc không thay đổi sắc mặt, đứng dậy đi tới nhà bếp lấy dấm.

Anh chế ra một đĩa nhỏ, đặt trước mặt Tô Nhân.

Tô Nhân gấp một miếng bông cải xanh nhúng vào, nhưng sau khi nếm thử thì lập tức nhíu mày: “Đây không phải là dấm, là xì dầu thì phải?”

Cùng lúc này, cô nàng mới phát hiện, màu sắc và hương vị đều không đúng!

Tiêu Nhạc vẫn không hề đổi sắc mặt, không thèm trả lời cô nàng, cầm đôi đũa lên gấp mấy miếng củ niễng bỏ vào chén của Nam Nam, nhỏ nhẹ dụ dỗ: “Ăn nhiều vào.”

Tô Nhân đang kẹp miếng bông cải xanh nhúng trong xì dầu, lúc này tiến thoái lưỡng nan, không biết là nên bỏ xuống hay tiếp tục gấp lên.

Cô ta không phải là người cộng tác với tập đoàn Nhạc Ninh ngay từ lúc ban đầu, là gia nhập nửa chừng, đừng nói tới việc chiếm được lòng của Tiêu Nhạc, so với Lỗ Phi và Thẩm Tông Thụy, cô nàng còn kém một đoạn. Nhưng điều cô nàng có, chính là làm một người phụ nữ, luôn luôn nhận được một chút ưu đãi.

Hiện giờ lại không nghĩ tới, trong một căn hộ nhỏ ba phòng hai sảnh, lại bị mất mặt trong tay Diệp Ninh như vậy.

Mà Tiêu Nhạc lại không hề có chút ý tứ thương cảm nào cho cô.

Lúc này về mặt Tô Nhân rất khó coi, cũng may là có trang điểm.

Cuối cùng vẫn là Diệp Ninh, nhìn sang Tiêu Nhạc bên cạnh, trách móc nói: “Đã nói với anh từ sớm, dấm và xì dầu đều đặt ở hai chỗ khác nhau, cũng có dán nhãn, làm sao anh có thể cảm nhầm?”

Tiêu Nhạc đang thần nhiên gấp thức ăn cho con trai, nghe nói như vậy thì ngoan ngoãn gật đầu nói: “Lần sau anh sẽ nhớ.”

Anh vừa nói như vậy, Lỗ Phi đang ngồi im lặng kế bên theo dõi diễn biến rớt cằm xuống!

Mặc dù chỉ là một câu đơn giản, nhưng từ khi nào Tiêu Nhạc lại có thể ngồi im nghe người khác dạy dỗ, còn ngoan ngoãn thừa nhận mình sai như vậy!

Dĩ nhiên Thẩm Tông Thụy cũng ngạc nhiên không kém, nhìn về phía Tiêu Nhạc với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

Mà Tô Nhân bên kia đang kẹp bông cải xanh chấm xì dầu cũng đông cứng tại chỗ.

Một lúc sau, Diệp Ninh mang dấm tới, đặt trước mặt cô nàng, lúc này cô nàng mới từ từ phục hồi lại tinh thần.

Tiếp nhận bữa cơm này, đối mặt với ba cặp mắt nhìn cô chăm chăm, Diệp Ninh không thể nào nuốt trôi, ngược lại, thỉnh thoảng Tiêu Nhạc còn gấp đồ ăn cho con trai, hai cha con ăn rất ngon miệng!

Sau khi Lỗ Phi hết hoảng hốt, nhìn lại các món thức ăn, cảm thấy mình nên ăn trước cái đã. Ai ngờ anh chàng vừa mới ăn được hai miếng thì ánh mắt của Tiêu Nhạc quét tới.

“Không phải cậu đang giảm cân à? Bình thường ăn đâu có bao nhiêu, bây giờ nên ăn ít lại một chút đi.” Nói xong, anh bung đĩa thịt bò ướp tiêu dòi đến trước mặt mình và con trai.

Lỗ Phi cầm đôi đũa dừng ở lưng chừng một hồi lâu rồi mới lấp bắp gấp một nhĩ xào củ từ. Một nhĩ hầm chín vừa phải, củ từ giòn rụm, ừ, mùi vị cũng không tệ lắm!

Thật ra bữa ăn này hết sức ngượng ngùng, giống như Tô Nhân từ đầu tới cuối đều không động đũa. Nhưng cuối cùng bốn món mặn một canh đều được dọn sạch sẽ. Chút canh còn lại cũng đều bị Lỗ Phi đổ vào trong chén ăn hết.

Sau khi tiễn mọi người về, Diệp Ninh đóng cửa lại, bắt đầu nhìn Tiêu Nhạc đang ngồi thần nhiên trên ghế sa lon.

Cảm giác được ánh mắt của Diệp Ninh, Tiêu Nhạc ngẩng đầu lên.

Bộ dạng của anh bây giờ, mặc dù biểu hiện không có chỗ nào đáng trách, nhưng Diệp Ninh lại cảm thấy anh đang giả đồ vô tội.

“Anh cố ý, có lòng khiến người ta ăn không thoải mái phải không?” Diệp Ninh lắc đầu, rồi thờ dãi nói một câu.

“Tại sao phải muốn bọn họ ăn ngon miệng? Lần này ăn ngon, sau này mặt dày sẽ đến kiếm ăn hoài à?”

Diệp Ninh nghe xong chỉ có thể dở khóc dở cười.

Tiêu Nhạc mỉm nhẹ môi, cố chấp nhìn Diệp Ninh.

Cô nấu ăn rất ngon, anh rất thích ăn.

Nhưng trừ con trai ra, anh không thích cho người khác ăn.

Bạn bè cũng không được.

*****

Sau khi ba người ra khỏi khu này, Tô Nhân nhìn có vẻ không vui, sắc mặt thật kém, lái xe đi thẳng.

Lỗ Phi đi chung xe với Thẩm Tông Thụy, sau khi lên xe, Lỗ Phi vòng tay đặt sau ót, gối đầu lên, nửa nằm trên ghế suy nghĩ.

“Cậu nói thử xem chuyện gì đã xảy ra với Tiêu Nhạc, tự nhiên khi không lại bị người ta bỏ bùa mê, hồn phách điên đảo vậy?”

Cặp mắt dài hẹp của Thẩm Tông Thụy quét sang anh chàng kia một cái, đẩy về khinh thường.

Lỗ Phi cảm nhận được.

“Này, cậu đây là có ý gì?”

Thẩm Tông Thụy lắc đầu, càng thêm khinh thường: “Chẳng lẽ hôm nay cậu không phát hiện ra được điều gì sao?”

“Cái gì?” Lỗ Phi lập tức tỉnh táo ra, ngồi dậy nhìn anh chàng kia, cảm giác người này hình như biết được điều gì đó mà mình không biết!

Thẩm Tông Thụy từ từ nhướn mắt lên: “Cậu không cảm thấy Nam Nam và Tiêu Nhạc rất giống nhau sao?”

“Hả?!”

Lỗ Phi lập tức tròn tròn hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Mẹ con giận ba rồi

Dưới sự hướng dẫn của Tiêu Nhạc, Nam Nam thử dùng Lego để xây một tòa nhà cao ốc, bên cạnh cao ốc còn có thêm một sân bay gì đó. Đơn giản mà nói thì đây chính là một mô hình tòa thành thị. Nhưng như vậy thì phải cần rất nhiều mảnh Lego, Nam Nam phát hiện vật liệu trong tay của mình không đủ.

Cậu bé thờ dãi: “Vẫn là nên dùng tiết kiệm một chút rồi!”

Tiêu Nhạc nhìn bộ dạng mặt mày ủ ê, có sức mà không có điều kiện này của cậu bé thì nhìn không được bật cười, nói một cách ầm áp: “Ba sẽ mua thêm cho con mấy bộ, hợp lại tất cả, chúng ta có thể cùng nhau xây được một tòa thành thị.”

Nam Nam lắc đầu, khó xử nhìn papa: “Mẹ nhất định sẽ không đáp ứng đâu. Trước kia mẹ đã từng mua cho con một bộ ở Mỹ, nhưng cũng là con năn nỉ thật lâu mẹ mới chịu.”

Ánh mắt Tiêu Nhạc nhìn Nam Nam càng thêm cung chiêu: “Đây là ba mua cho con mà.”

Nam Nam chớp chớp mắt, cảm thấy đây là một ý kiến hay.

Nhưng cậu bé vẫn nhướn mắt nhìn mẹ trong nhà bếp một chút rồi tiến tới gần papa, nói nhỏ vào tai: “Papa, nếu như papa mua cho con, papa nghĩ mẹ có thể lại không vui như cũ không?”

Tiêu Nhạc nhíu mày, cũng nhìn về hướng nhà bếp. Cửa phòng bếp đang đóng, cửa thủy tinh lại là kính mờ cho nên không nhìn rõ hoàn cảnh bên trong.

Anh suy nghĩ cẩn thận rồi nhỏ giọng giống như Nam Nam: “Ba cũng không biết nữa...”

Nam Nam như điều đứt dây, kéo kéo cánh tay của Tiêu Nhạc làm nũng: “Papa, papa đi nói chuyện với mẹ đi, có được không? Papa năn nỉ mẹ, để mẹ đồng ý cho papa mua đồ cho con đi...”

Tiêu Nhạc nhìn con trai, cười bất đắc dĩ, không nhìn được đưa tay ngắt mũi nhỏ của nó: “Nếu như mẹ con có được một nửa bản lĩnh làm nũng của con...”

Tiếp đó, anh nhấp môi dưới, nhưng lại không ra được câu nào.

Nam Nam nghe papa nói như vậy, lập tức cảm thấy rất đáng tin cậy, đẩy papa ra, “Papa, papa đi nói nhanh lên, papa nói với mẹ dùm con!”

Tiêu Nhạc không còn cách nào khác, giờ phút này đột nhiên có cảm giác mình chính là người con có hiếu ____ đưa con hiếu thảo. Anh nhắm mắt lại, đẩy cửa phòng bếp ra.

Diệp Ninh đang nấu com, nghe được tiếng động, quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Tiêu Nhạc đứng trước cửa phòng bếp, mặt mày rất kỳ quái, bộ dạng như có chuyện muốn nói.

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Nhạc nghe câu hỏi, quay đầu lại nhìn con trai, lại thấy con trai đang đưa hai bàn tay nắm chặt thành quả đấm, bộ dạng như đang khuyến khích mình, miệng cô vũ ‘cô lên cô lên cô lên’ không ra lời!

Tiêu Nhạc lại càng thêm buồn cười.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Diệp Ninh nhìn Tiêu Nhạc nãy giờ không nói gì, kỳ quái nhìn anh.

“Diệp Ninh, Nam Nam rất thích Lego, tôi muốn mua thêm cho nó mấy bộ, có được không?” Cuối cùng Tiêu Nhạc cũng mở lời.

“Không thể.” Diệp Ninh tắt máy hút khói, nhanh nhẹn bỏ mấy món ăn vào trong mâm, từ chối thẳng thừng.

Xuất quân bại trận, Tiêu Nhạc không nói tiếp nữa, nhưng vẫn tiếp tục đứng ở đó nhìn Diệp Ninh nấu com.

“Còn có chuyện gì sao? Không có chuyện gì thì nhanh nhanh tới đây phụ tôi lấy chén đĩa.” Diệp Ninh cũng nấu sắp xong rồi, nhướn mày nhìn anh.

“Tôi thấy nó thật sự rất thích, tại sao lại không được? Chỉ lần này thôi, có được không?” Tiêu Nhạc vẫn không bỏ cuộc.

Diệp Ninh quay đầu lại nhìn bộ dạng cố chấp kia, đột nhiên cảm thấy bộ dạng của anh bây giờ thật giống như Nam Nam khi còn bé. Ánh mắt trong suốt cứ nhìn người ta như vậy, cũng không giải thích nhiều lời, mà chỉ đơn giản đề ra yêu cầu của mình, trần trụi khát vọng, đáng thương, khiến cho người nào không có ý định đáp ứng yêu cầu của anh sẽ cảm giác rất có tội.

Bỗng dưng cô bật cười.

Tiêu Nhạc nhìn cô cười tươi như vậy, cười đến sòng mắt long lanh, má lúm đồng tiền bên cạnh môi hồng mọng manh như ản như hiện.

Anh rất ít khi thấy cô cười như vậy. Trước kia cô không bao giờ cười, về sau có Nam Nam, nụ cười của cô trở nên tương đối dịu dàng ấm áp hơn. Mà cụ cười bây giờ thật vui vẻ, khoan khoái, bay lượn khắp mặt.

Trong tiếng cười của cô, mặt anh ứng đỏ, ho khan một tiếng, nói: “Em đồng ý?”

Diệp Ninh cố tình quay mặt sang chỗ khác cười: “Tôi cũng không nói sẽ đồng ý!”

Ánh mắt Tiêu Nhạc nóng rực, trên môi hiện lên nụ cười, kín đáo tiến vào bên trong phòng bếp, tránh khỏi ánh mắt tràn đầy mong đợi của con trai đang đưa nắm đấm khích lệ mình.

Anh nhìn cô, thấp giọng, mập mờ tỏ cáo tội danh của cô: “Em cố ý trêu chọc tôi.”

Diệp Ninh cắn môi hất đầu, mắt sáng long lanh, mái tóc bóng mượt cong cong sau lưng cô: “Tôi sẽ không đáp ứng! Anh nói oan cho tôi!”

Bộ dạng của cô như thế này, giọng nói lại còn có chút lưu manh, thậm chí còn mang theo một chút nũng nịu, so với Diệp Ninh anh quen biết trước kia hoàn toàn khác nhau. Tim của anh đập thình thịch thình, lồng ngực như có dây cung kéo căng, căng đến mức vừa mỗi một vừa đau đớn, trong đau đớn lại mang theo chút ngọt ngào.

Mắt anh nóng lên, lập tức nhớ tới Diệp Ninh mùa hè năm đó, một Diệp Ninh mặc áo dài tay quần dài đứng trước bao nhiêu ánh mắt soi mói, một Diệp Ninh mím môi, mặt không biểu cảm nhìn người khác thương hại bố thí.

Thật lâu trước đó, anh khao khát được thành công, cố gắng làm việc, thậm chí đánh cược trong con phong hiểm, chính là trông mong có ngày mình có thể mạnh mẽ, đủ hùng mạnh.

Hùng mạnh đến mức có thể vươn tay ra bảo vệ cho cô, để cô không cần dùng bộ dạng làm bộ kiên cường đứng đó, ra vẻ làm như không có chuyện gì xảy ra.

Anh chỉ hi vọng cô muốn cười thì sẽ cười, muốn khóc thì sẽ khóc.

Anh hi vọng có một đứa con gái, giống như cô lúc còn bé, cứng chiều nó từ nhỏ, không để nó trải qua mưa gió, bảo vệ trong lòng bàn tay.

Vốn là Diệp Ninh chỉ muốn cười đùa một chút thôi, ai ngờ cái người kia lại nghiêm túc nhìn mình, ánh mắt sâu như lòng biển, đen tối khó hiểu, khiến cô có chút khó chống đỡ.

Cuối cùng, cô cũng không thể làm gì khác hơn là ho nhẹ một tiếng, che giấu nói: “Ăn cơm nhanh đi!”

Tiêu Nhạc bừng tỉnh từ trong hồi ức, anh kinh ngạc nhìn gương mặt ửng đỏ của Diệp Ninh, khàn giọng hỏi: “Rốt cuộc rồi em có chịu đồng ý không?”

Diệp Ninh dờ khóc dờ cười, quét mắt nhìn anh một cái, nhũn mày trào phúng nói: “Vì con trai của anh, anh nhất định phải đầu tới cùng nhì!”

Tiêu Nhạc cup mắt xuống: “Tôi chỉ muốn nó vui vẻ.”

Diệp Ninh bắt đầu kể lể: “Anh đã từng nghe qua câu nói này hay chưa, SLR nghèo ba đời, Lego hủy cả đời. Đây đều là những món đồ chơi tốn tiền nhất trên đời. Thật ra thì tốn tiền cũng không sao, sợ nhất chính là lòng người không biết khống chế, tài nguyên có hạn mà dùng như vô hạn. Bình thường tôi cũng không quá khắt khe với nó, trong nhà còn có rất nhiều bộ, mua nữa trong phòng nó cũng không có chỗ để đặt.”

Tiêu Nhạc nhỏ giọng đề nghị: “Vậy thì đổi sang phòng lớn hơn?”

Diệp Ninh lập tức tròn mắt, không biết phải nói làm sao: “Anh có nghe qua chuyện của phó tổng giám đốc công ty SAP* chưa?”

*SAP là công ty phần mềm lớn nhất châu Âu, trụ sở chính ở Walldorf, Đức. Thomas Langenbach là một trong những người điều hành của SAP trước kia, rất giàu có, mê Lego, rồi bày trò chế tạo số mã hàng hóa giả, đi vào các cửa hàng, dán số mã giả vào mấy hộp Lego để rồi ra ngoài trả tiền với giá rất rẻ. Sau đó còn bán những món hàng này trên eBay. Ông đã bị bắt vào tháng 5 năm 2013, ngồi tù 30 ngày, tạm giam 6 tháng và 3 năm tù treo.

Tiêu Nhạc gật đầu: “Có nghe.”

Diệp Ninh cảm ngưỡng mức com lên, bắt đầu lên lớp: “Vị Thomas này là người điều hành kỹ thuật cao cấp đấy, cũng là phó tổng giám đốc, lẽ ra không hề thiếu tiền, nhưng ông ta lại thích chơi xếp hình, kết quả đi trộm Lego trong cửa hàng, một khi trộm thì trộm hết mấy ngàn USD, thậm chí còn chế tạo sọc mã số giả, dán lên mã số thật, lừa đảo... Rõ ràng người này có cả căn hộ cao cấp hai triệu USD, vậy mà vẫn đi ăn cắp. Đồ trộm được đều là Lego, chứa đầy căn hộ cao cấp của ông ta.

Lúc Diệp Ninh đọc được bài báo này cũng rất kinh ngạc, cũng là người có tiền, thế nhưng lại làm ra những việc này. Nghe nói lúc bị bắt, trong cốp xe có cả một rương chứa đầy những sọc mã số tự chế tạo, trong căn hộ cao cấp còn có rất nhiều rất nhiều Lego!

Tiêu Nhạc nhin không được, nhếch miệng cười: “Vâng tôi biết. Ông ta còn bán cả Lego trộm được trên eBay, tỷ số người đánh giá rất cao.”

Diệp Ninh gật đầu, đắc ý nói: “Phải rồi, cuối cùng ông ta cũng bị bắt, nhốt vào phòng tối. Cho nên anh xem đi, đây chính là điển hình của Lego hủy cả đời!”

Tiêu Nhạc nhếch môi, không nhanh không chậm hỏi: “Nhưng chuyện này có liên quan gì đến con của tôi?”

Diệp Ninh nghe xong, không còn gì để nói, nghiêng đầu quan sát anh. Cô cảm giác án lệ của mình nói cũng như không!

Tiêu Nhạc nhìn bộ dạng này của cô cảm thấy trêu chọc cũng đủ rồi, ho khan một tiếng, nghiêm túc nói: “Án lệ của vị Thomas này không thể nói rằng Lego hủy cả đời, mà chỉ có thể nói rằng trong lòng ông ta có bóng ma từ nhỏ.”

“Hả?” Diệp Ninh nâng cằm lên, nghe anh nói tiếp.

Tiêu Nhạc vốn dự định phân tích rõ ràng, nhưng nhìn bộ dạng cô mỗi mắt mong chờ như vậy thì có hơi dừng lại. Anh suy nghĩ một hồi rồi lại nói một cách rất đơn giản: “Có lẽ hoàn cảnh của ông ta lúc còn bé không được tốt, nhưng lại ao ước có được Lego. Thậm chí có thể người khác có, nhưng ông ta không có, cho nên trong lòng bị ám ảnh cũng như bị tổn thương. Cho dù sau này thành công, trở thành phó tổng giám đốc của một công ty nổi tiếng, nhưng sự ám ảnh đó vẫn không thể nào tiêu trừ được, tạo ra ảnh hưởng tới hành vi của ông ta.”

Diệp Ninh hất cằm lên, tay đột nhiên siết chặt, nhưng vẻ mặt cô không hề thay đổi, vẫn bình tĩnh như trước lắng nghe anh nói.

Cặp mắt sâu thẳm của anh nhìn sang Diệp Ninh có vẻ hơi tò mò, có chút do dự, nhưng rốt cuộc vẫn dùng ngữ điệu rất dịu dàng, chậm rãi nói: “Nghe nói, bình thường những bất hạnh đã trải qua lúc còn nhỏ bị đè nén tận cùng tiềm thức sẽ biểu hiện ra ngoài thông qua hình thức mơ mộng hoặc ảo tưởng. Nhưng dưới tình huống ngẫu nhiên, nếu như có những nhân tố liên quan tới vấn đề tâm lý, những kinh nghiệm này sẽ kết tủa thành nỗi ám ảnh, sẽ bắt tri bất giác thâm nhập vào cuộc sống hàng ngày, liên tục lên men, ảnh hưởng đến hành vi của mình, thậm chí ảnh hưởng đến cả thế hệ sau. Dĩ nhiên, khi đã

trường thành, đã có đầy đủ sức kiểm soát, nhận thức và kinh nghiệm, họ thường không cho phép những kinh nghiệm thời thơ ấu biểu hiện ra ngoài. Tuy nhiên, nỗi ám ảnh này sẽ thông qua những phương thức cải trang, dẫn đến hành vi thường ngày.”

Diệp Ninh nhíu mày, quan sát kỹ lưỡng Tiêu Nhạc trước mặt: “Sau đó thì sao?”

Tiêu Nhạc im lặng một hồi rồi nói tiếp: “Nghe nói, nếu muốn tiêu diệt loại ảnh hưởng này, phương pháp chính là xem xét kỹ lưỡng và dừng lại quá khứ, thân nhiên hồi tưởng những chuyện thơ ấu đã từng làm người ta thống khổ hoặc sợ hãi, như vậy mới có thể chính lý cũng như xây dựng lại nội tâm. Bởi vì chỉ có tiếp nhận ngay từ lúc ban đầu thì mới có thể tìm ra được nguyên nhân tạo thành nỗi thống khổ hoặc sợ hãi, rồi bỏ khúc mắc.”

Nghe đến đây, sắc mặt Diệp Ninh đều thay đổi, mi tâm nhăn nhúm lại: “Tiêu tiên sinh, xin hỏi chuyện này và đề tài lúc này của chúng ta có liên quan với nhau sao?”

Giọng nói của Tiêu Nhạc càng thêm nhẹ nhàng: “Không liên quan, tôi chỉ tùy tiện nói một chút thôi.”

Diệp Ninh nhíu mày, nhìn chằm chằm Tiêu Nhạc: “Tiêu Nhạc, anh cho rằng anh là ai!”

Tiêu Nhạc bình tĩnh nhìn cô: “Diệp Ninh, tôi thật sự không hề có ý gì khác, đây chỉ là ví dụ.”

Diệp Ninh cười lạnh, đẩy cửa phòng bếp ra: “Các người ăn cơm đi!”

Nói xong, ngay cả bát đĩa cô cũng không cầm, đi thẳng về phòng ngủ của mình.

Nam Nam từ nãy giờ vẫn đứng bên ngoài dáo dác nhìn vào bên trong nhưng không thể nhìn thấy được gì, bây giờ nhìn thấy cảnh này, lo lắng đi tới, nhìn về phía cửa phòng ngủ đã khép kín, nhướn mày lên hỏi: “Papa, mẹ bị sao vậy?”

Tiêu Nhạc vuốt đầu Nam Nam, cười khổ: “Mẹ con giận ba rồi.”

Nam Nam nhìn cửa phòng khép kín một hồi, rồi nhìn lại papa nhíu mày, lo lắng để rồi chân mày lại nhíu chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Anh ta rất đáng sợ, cũng rất tốt.

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Ninh đi sớm về trễ. Mặc dù vẫn còn nấu cơm đầy đủ cho hai cha con, nhưng cảm giác đối đãi với Tiêu Nhạc chính là vô tình giống như lá vàng bị gió thu cuốn bay.

Tiêu Nhạc rất tự giác, cố gắng nói ít làm nhiều, không có việc gì thì chơi với Nam Nam, tránh để cho cô cảm thấy không vừa mắt.

Nhưng lúc này lại xảy ra một chuyện.

Diệp Ninh tổng vệ sinh dọn dẹp đồ đạc, thuận tiện mở TV thu xếp lại, kết quả nhìn thấy USB cắm trên TV. Cô hoang mang mở ra nhìn, kết quả nhìn thấy một đồng games cài đặt bên trong! Cô cau mày, lần lượt mở hết các trò chơi kia ra xem. À, chính là những trò chơi đã từng chơi qua, trò chơi hai người hợp tác, còn chơi tới cấp bậc rất cao!

Bên này Diệp Ninh càng xem về mặt càng khó coi, bên kia Nam Nam vĩnh đầu nhìn sang bên này, bị dọa rụt cổ lại.

Tiêu Nhạc lặng thinh xoa xoa trán, một câu cũng không dám nói.

Sau khi Diệp Ninh kiểm tra toàn bộ một lần, xoay người lại, hung hăng nhìn chằm chằm Tiêu Nhạc.

Cô hít sâu vào một hơi, lạnh lùng nói: “Đây chính là anh chăm sóc con trai?”

Tiêu Nhạc cúi đầu, không dám nói câu nào, cũng không dám cãi lại.

Nam Nam nổi lên dũng khí, chạy đến: “Mẹ à, chuyện này không thể trách papa, đây cũng đều là con...”

Cậu bé còn chưa nói hết lời, Diệp Ninh đã a một tiếng lạnh lùng: “Câm miệng, không cho phép con che chở cho ông ấy!”

Nam Nam bị dọa sợ, rụt cổ lại.

Tiêu Nhạc ngẩng đầu lên, đáy mắt có tia máu đỏ, thần sắc tiều tụy, giọng nói khàn khàn: “Diệp Ninh, đừng nổi giận với con, đây là tôi không đúng.”

Diệp Ninh cười lạnh, nhìn chằm chằm Tiêu Nhạc: “Tiêu tiên sinh, tôi cảm thấy phải suy nghĩ lại một lần nữa, anh có phải thích hợp tiếp tục ở lại đây hay không?”

Tiêu Nhạc ngừng thở, dò xét nghiên cứu nhìn Diệp Ninh: “Diệp Ninh, em muốn đuổi tôi đi?”

Nam Nam lập tức muốn phát khóc: “Mẹ không được đuổi papa đi!”

Tiêu Nhạc cúi đầu, sờ sờ đầu Nam Nam: “Nam Nam đừng khóc.”

Nam Nam thuận thế nhào qua, trực tiếp ôm lấy bắp đùi Tiêu Nhạc: “Con không muốn papa bỏ đi, ai cũng có ba, con cũng muốn có ba!”

Diệp Ninh nhú mày, nhìn đứa con không ngừng khóc rống kia của mình.

Từ nhỏ Nam Nam rất hiểu chuyện, rất ít khi có bộ dạng này. Bây giờ bởi vì người cha này mà thật sự bất cứ giá nào, ngay cả thủ đoạn một khóc hai nháo ba thất cổ cũng xuất ra rồi.

Tiêu Nhạc thận trọng nhìn về phía Diệp Ninh, thử thương lượng nói: “Diệp Ninh, sau này tôi sẽ cố gắng không gây phiền phức cho em. Tôi sẽ tự mình nấu cơm, cũng không cần em đưa tôi đi bệnh viện, càng sẽ không mang game tới cho Nam Nam chơi, để tôi ở lại, có được không?”

Diệp Ninh đứng ở đó, im lặng.

Nam Nam khàn giọng khóc lớn: “Con muốn papa!”

Tiêu Nhạc ngồi chồm hồm xuống, đưa tay ra ôm lấy Nam Nam. Nam Nam nhào vào ngực papa khóc ngất.

Diệp Ninh cup mắt xuống, nhượng bộ.

“Tùy anh đi.”

Nói xong câu này, cô đi thẳng về phòng.

Trong phòng khách, Nam Nam lau lau nước mắt, nháy cặp mắt lớn ướt át trong suốt về phía papa. Sau khi hai cha con nhìn nhau xong, đồng thời nhìn về phía cửa phòng ngủ đóng chặt.

Nam Nam tiến tới bên cạnh papa nói nhỏ: “Yên tâm đi, mẹ chính là con cộp giấy, chắc chắn mẹ sẽ không đuổi ba đi đâu, cũng sẽ tiếp tục nấu cơm cho ba.”

Mấy ngày kế tiếp, Tiêu Nhạc ở nhà càng thêm thận trọng, dường như thận trọng tới mức biến thành người trong suốt.

Diệp Ninh đối với anh như người vô hình.

Nam Nam nhìn bộ dạng tiêu điều của papa, không nhịn được vỗ vỗ đầu anh an ủi: “Papa đừng buồn như vậy. Con sẽ giúp ba.”

Mãi đến một ngày, sáng sớm Tiêu Nhạc ngủ dậy, ở trong phòng sửa sang lại bệnh lịch.

Vốn dĩ Diệp Ninh lấy túi xách tay MK Selma, mang giày cao gót, tính ra cửa, nhưng lại nghe được Nam Nam và Tiêu Nhạc đang nói chuyện trong phòng.

“Papa, hôm nay không có người đi bệnh viện với ba hả?”

“Không sao, ba có thể đi một mình.”

“Papa, mẹ không thêm lo cho ba nữa, không phải ba còn có tài xế sao?”

“Tài xế hôm nay có chuyện, mới gọi điện thoại, nói là qua không được.”

“Papa thật đáng thương! Nếu vậy thì ba phải tự mình lái xe hả?”

“Sức khỏe ba không tốt, lái xe sợ gặp chuyện không may. Chúng ta gọi xe đi thôi.”

“Papa, ba thật đáng thương mà! Ba bị bệnh, cũng không có người lo cho ba!” Nói đến đây, Nam Nam nhào vào lòng Tiêu Nhạc.

Diệp Ninh vốn đã mở cửa tính bước ra, nghe tới đây, im lặng thở dài.

Cô cũng không còi giày ra, cộp cộp cộp đi tới trước cửa phòng của Tiêu Nhạc, mặt sa sầm nói: “Nam Nam, con bớt giở trò theo kiểu hệt hòi này đi!”

Nam Nam méo miệng, uất ức nói: “Mẹ, mẹ không quan tâm tới papa con nữa rồi!”

Diệp Ninh nhưn mảy, trào phúng nhìn về phía Tiêu Nhạc.

Tiêu Nhạc cúi đầu, ho khan một tiếng. Ho một tiếng rồi lại ho tiếp một tiếng.

Nam Nam ngửa mặt oán trách mẹ: “Ngày hôm qua papa theo con ra ngoài chơi xe ván trượt, gặp gió, bây giờ có lẽ bị cảm rồi!”

Diệp Ninh lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu Nhạc: “Thật à?”

Tiêu Nhạc vội vàng lắc đầu: “Không có. Chỉ là cổ họng tôi có chút không thoải mái, uống nhiều nước vào là không sao.”

Vừa dứt lời, anh lại ho khan mấy tiếng, đồng thời lúc nói chuyện còn mang theo giọng mũi.

Diệp Ninh vừa buồn cười vừa tức giận nhưng lại không có gì để nói, lạnh lùng lên tiếng: “Đi, đi bệnh viện!”

Nói xong, cô đạp giày cao gót, không quay đầu lại, đi thẳng ra cửa.

Tiêu Nhạc sững sờ nhìn theo bóng lưng của cô.

Nam Nam lôi kéo cánh tay Tiêu Nhạc về phía trước: “Thật tốt quá, mẹ muốn đưa ba đi bệnh viện!”

Tới bệnh viện kiểm tra, rút máu xét nghiệm, chuẩn đoán bệnh, cuối cùng bác sĩ đưa ra kết luận: “Không có việc gì, cổ họng bị khô, có thể là lo lắng phát nhiệt, uống nhiều nước, có thể ngâm chút cây kim ngân. Không có việc gì đừng uống loạn thuốc, cũng không cần quá đa nghi, mời ngồi, người kế tiếp...”

Diệp Ninh giữu cột nhưn mảy nhìn Tiêu Nhạc.

Tiêu Nhạc cúi đầu không nói lời nào.

Diệp Ninh nhú mảy cười: “Đi, đi tái khám.”

Kết quả tái khám đều tốt, bác sĩ nói là sau này có thể một tuần khám một lần, dự đoán bệnh tình tiến triển tốt, trị liệu hạt nhân vô cùng thành công.

Trên đường trở về Diệp Ninh không hề mở miệng, mắt nhìn phía trước, nghiêm túc lái xe.

Phía sau, hai cha con xì xào nói chuyện to nhỏ, cũng không biết đang nói cái gì.

Đến lúc gần về tới nhà, Nam Nam chột lớn tiếng nói: “Papa con không phải giả bộ có bệnh đâu. Papa thật sự cảm thấy không khỏe. Tối hôm qua papa ngủ không được ngon giấc! Mắt ba đều đỏ hết rồi!”

Diệp Ninh cười, cười đến rất tàn nhẫn: “Papa con ngủ không ngon giấc đó là bởi vì thói quen sinh hoạt của ông ấy không tốt. Sau này phải bắt ông ấy đi ngủ sớm một chút, không ngủ sớm sẽ không cho ăn sáng!”

Cô vừa nói xong, Tiêu Nhạc ngồi ở sau xe nhảy mũi một cái thật to. Diệp Ninh và Nam Nam cũng bị giật mình, rồi rít nhìn về phía anh.

Tiêu Nhạc lại cúi đầu, ấp úng nói: “Tôi biết, tôi không có bệnh.”

Diệp Ninh không cười nữa, nhìn Tiêu Nhạc bằng kính chiếu hậu. Mặt anh ửng đỏ, mắt hằn tia máu, nhảy mũi, nói chuyện có giọng mũi, đây... chẳng lẽ bệnh viện tư nhân hạng nhất cũng có chuẩn đoán lâm?

Nam Nam về đến nhà liền lấy điện thoại di động của Diệp Ninh gọi cho người bạn nhỏ hàng xóm, nói chuyện trại hè. Con trai cưng của mình đã lớn, cũng có phạm vi giao thiệp của chính mình, thỉnh thoảng có gọi điện thoại.

Bên này Tiêu Nhạc giống như bị rét, một người lớn như vậy và bả vai co rút, nhìn rất đáng thương.

Diệp Ninh không còn cách nào khác, trước hết để anh thay đồ ngủ, ném cho anh tấm chăn để đắp, nấu một chén canh gừng cho anh uống.

Anh vẫn giống như bị rét, choàng chăn ngồi trên ghế salon trong phòng khách. Trên tấm chăn in hình Hùng Nhị* hiền lành, đó là tấm chăn lúc ban đầu Nam Nam làm chủ đôi mua. Bây giờ đắp trên người anh thật buồn cười. Anh hơi co người lại, ở đó uống canh gừng. Canh gừng bốc hơi nóng, quá nóng anh chậm chạp đôi tay, vừa thổi hơi nóng vừa kê miệng uống.

Hùng Nhị - nhân vật trong phim hoạt hình

Diệp Ninh bất đắc dĩ nhìn người đàn ông đáng thương đang ngồi trên ghế sa lon. Không hiểu vì sao mới vừa nhìn thấy, cô có cảm giác anh thật giống như một chú cún bị lạc đường, vất vả lắm mới được người chứa chấp, đang cầm một chén canh nóng uống thật tội nghiệp.

Cô cảm thấy buồn cười, nhưng trong lòng lại khó chịu, có thể anh bị ngã bệnh thật rồi. Nhìn bộ dạng yếu ớt kia, sắc mặt thật không tốt, bộ dạng ủ rũ không có chút tinh thần.

Lúc này đây anh chính là một con mèo bị bệnh.

Đang nghĩ tới đây thì Nam Nam bên kia cúp điện thoại. Về mặt cậu bé không vui.

“Nam Nam, sao vậy con?” Diệp Ninh đang quét dọn phòng, nhìn thấy bộ dạng này của con trai, ân cần hỏi.

Nam Nam hừ một tiếng, không vui nói: “Con và Đồng Đồng đang nói đến chuyện trại hè gia đình cuối tuần, ai ngờ Đồng Đồng lại nói, ba mẹ cậu ấy cũng đi chung, còn hỏi con có phải chỉ có mẹ đi với con hay không! Vốn dĩ không phải chuyện lớn gì, trước kia đều chỉ có mẹ đi với con, nhưng Đồng Đồng len lén nói cho con biết, người khác nói papa đã kết hôn, nói mẹ là Tiểu Tam, phá hư gia đình người ta, còn nói con là con riêng!”

Diệp Ninh hơi nhú mày, “Người thông minh không nghe lời đồn bậy. Đương nhiên ba con chưa hề đám cưới, không tin thì con hỏi ba con đi.”

Nam Nam mong đợi nhìn Tiêu Nhạc.

Mặt Tiêu Nhạc đánh lại nhưng không hiện ra biểu cảm gì, ngẩng đầu nhìn Nam Nam, gật đầu nói: “Ba còn chưa kết hôn, cũng không có gia đình nào khác, chỉ có con và mẹ con thôi. Dĩ nhiên mẹ con không phải là Tiểu Tam, bọn họ nói hươu nói vượn, đồn nhảm gây chuyện.”

Hiện giờ Nam Nam đang sùng bái papa của mình như thần thánh, papa nói cái gì đương nhiên cậu bé cũng sẽ tin, lập tức gật mạnh đầu: “Con không tin bọn họ nói đâu! Ngày mai con sẽ nói cho Đồng Đồng biết, người nào nói như vậy, đều là người xấu!”

Diệp Ninh vỗ vỗ đầu Nam Nam: “Ngoan, mấy ngày nữa đi trại hè, con đi thu xếp đồ gì con muốn mang theo đi, xem còn thiếu cái gì không thì chúng ta ra ngoài mua.”

Nam Nam gật đầu, tiến lại gần dặn dò papa: “Papa bị bệnh rồi, uống thuốc giời nhen ba, con đi thu dọn đồ đạc trước.”

Tiêu Nhạc cười: “Ừ.”

Đợi đến khi Nam Nam trở về phòng của mình, Diệp Ninh im lặng đóng cửa phòng ngủ lại, trở lại phòng khách. Tiêu Nhạc vẫn còn bọc mình trong chăn uống canh gừng. Anh uống rất chậm, uống một hộp dừng lại một lần, giống như uống chén canh cũng tốn rất nhiều sức lực vậy.

Nhưng lúc Diệp Ninh vừa đi tới phòng khách thì anh ngẩng đầu lên nhìn Diệp Ninh một cái.

Gương mặt anh góc cạnh rõ ràng cứng rắn, nhưng bởi vì choàng chăn Hùng Nhị thật tà phúc hậu, còn rụt người lại uống canh nóng, cho nên toàn thân nhìn rất buồn cười.

Anh lại cúi đầu xuống, cup mắt, không chút biểu cảm, nói: “Có phải người đó là mẹ Thần Thần không?”

Vốn dĩ Diệp Ninh đang cầm khăn định lau bàn, nghe hỏi như vậy thì hơi run lên, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Nhạc.

Gương mặt cứng rắn của Tiêu Nhạc ẩn hiện sau làn khói nóng, nhìn không rõ biểu tình.

Cô cúi đầu, lau nhẹ nhẹ, trong lòng đột nhiên hiểu ra, anh đã biết hết những chuyện này.

Cô không tiếp lời, Tiêu Nhạc bên kia lại dùng giọng nói hết sức tùy ý: “Tôi sẽ khiến cho bà ta hiểu, có mấy lời không phải bà ta muốn nói là có thể tùy tiện nói ra.”

Tay Diệp Ninh đang lau bàn lập tức dừng lại. Cô ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Nhạc một lần nữa. Tiêu Nhạc vẫn cúi đầu uống canh gừng như cũ, rụt người trong chăn, so với vừa rồi càng giống chú cún lang thang đáng thương.

Thật sự là cả người lẫn vật đều vô hại.

Nhưng xương sống Diệp Ninh lại có chút lạnh lẽo. Cô hiểu, anh không hề tùy tiện nói ra một câu như thế.

*****

Buổi tối hôm đó, Diệp Ninh nằm trên giường nghĩ về Tiêu Nhạc, lăn qua lăn lại suy nghĩ.

Cô hồi tưởng lại tất cả những tiếp xúc của mình với Tiêu Nhạc, trong đầu có khi là thiếu niên nhút nhác si tình, có khi là Tổng giám đốc bá đạo tàn khốc, có khi lại là chú cún lang thang mờ to cặp mắt đáng thương nhìn mình.

Con người anh thoát nhìn có chấp đến điên cuồng, nhưng lại tinh táo đến mức người ta phát sợ, còn si tình hiếm thấy trên thế gian. Cô cố gắng nhớ lại người đàn ông tự tin vui vẻ trò chuyện trong tiết mục TV nào đó mà cảm thấy rất mâu thuẫn.

Có lẽ con người đều phức tạp và đa dạng. Nội tâm mỗi người đều có ma quỷ tồn tại, mỗi một người đều có nhiều bộ mặt. Góc độ khác nhau, con người cũng sẽ không giống. Thời điểm khác nhau, màu sắc biểu hiện cũng khác biệt.

Sau khi lăn lộn một hồi, cô nhàm chán mở trang blog ra, đăng lên một lời cảm khái nhạt nhẽo: Anh ta rất đáng sợ, cũng rất tốt.

Sau khi đăng xong, cô đọc lại, có chút đỏ mặt, nghĩ muốn xóa đi. Mặc dù trang blog của cô cũng không có nhiều người để ý, nhưng đăng lên trang blog

suy nghĩ tâm tư của mình thì cô vẫn còn có chút ngại ngùng.

Ai ngờ vừa lúc đó, ‘Chuột Mickey ngủ bụi’ kia đã phát hiện rất nhanh, hơn nữa còn để lại cho cô một lời bình luận.

Lời bình luận vẫn là mặt cười muôn thuở trăm năm không đổi.

Cô thờ dài, có loại cảm giác tâm tư bị dòm ngó. Chỉ là cô vẫn quyết định không xóa.

Nói cũng đã nói rồi, còn giả mù sa mưa xóa làm gì!

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Vô tình gặp gỡ

Trước khi báo danh lên đường đi trại hè, Diệp Ninh cảm bệnh lịch của Tiêu Nhạc, suy nghĩ mình phải dẫn Nam Nam tham gia trại hè thì không có cách nào có thể chăm sóc việc ăn uống của anh cũng như đưa anh đi bệnh viện.

Nhưng dĩ nhiên cô cũng hiểu được, chỉ cần Tiêu Nhạc nguyện ý, sẽ có cả chục người xếp hàng chờ được nấu cơm cho anh ăn cũng như đưa anh đi bệnh viện. Kỳ thật anh không thiếu, cũng như không phải có mình là không được.

Sau khi nghĩ thông suốt chuyện này, cảm giác có lỗi phảng phất trong lòng Diệp Ninh hoàn toàn biến mất, cô yên tâm thoải mái bắt đầu chuẩn bị đồ dùng cho Nam Nam tham gia trại hè.

Nam Nam trông mong kỳ trại hè này từ sớm, nhưng trông đợi càng nhiều, cậu bé lại càng cảm giác có chút mất mát.

Đặc biệt là sau khi cậu bé nói chuyện điện thoại với các bạn nhỏ trong nhà trẻ và bạn nhỏ bên nhà hàng xóm.

Tiêu Nhạc nhìn thấy sau khi Nam Nam nói xong mấy cú điện thoại thì cúi gằm đầu, không nói câu nào, thì tiến lại gần, ngồi xuống bên cạnh: “Chuyện gì vậy Nam Nam?”

Nam Nam thờ dài giống như người lớn, nói: “Trại hè trước kia đều là mẹ dẫn con đi, những người khác lại có đủ cha mẹ cùng đi.”

Cậu bé ôm cổ Tiêu Nhạc: “Khó khăn lắm papa mới trở lại, vì vậy con đã có papa, nhưng mẹ nói papa bị bệnh, phải thường xuyên đi tái khám, không thể đi chung.”

Ánh mắt Tiêu Nhạc chứa đựng cung chiều, nhìn con trai cưng: “Còn hai ngày nữa mới lên đường mà, papa đi hỏi bác sĩ là được, xem có thể đi trại hè chung với con hay không.”

Nam Nam nghe vậy, mắt lập tức sáng chói, không tin hỏi lại: “Thật?”

Chỉ là vui mừng được một chút, cậu bé lại bắt đầu ủ rũ: “Không được đâu papa, bây giờ sức khỏe ba không tốt, không phải cần phải nghỉ ngơi nhiều hay sao?”

Tiêu Nhạc nhìn bộ dạng con trai hiểu chuyện biết quan tâm, không nhịn được vỗ vỗ đầu cậu bé: “Tham gia trại hè cũng không phải là chuyện lao động cực khổ gì. Vận động vừa phải và ra ngoài hít thở không khí mới mẻ trong lành mới là việc có lợi cho sức khỏe của ba. Ngày mai mẹ con đưa ba đi bệnh viện, ba sẽ hỏi bác sĩ.”

Nam Nam thấy chuyện có hi vọng như vậy, cả người đều tỉnh táo hẳn lên, trong mắt tràn đầy kỳ vọng.

Đương nhiên chuyện này đến tai Diệp Ninh rất nhanh, cô có chút khiển trách nhìn Tiêu Nhạc: “Thật ra kỳ trại hè này cũng giống như chương trình gia đình vậy. Anh có xem chương trình ‘Bố ơi mình đi đâu thế?’* chưa, giống cái đó đó. Đến lúc đó cha con bị hành hạ, anh nghĩ anh chịu nổi không? Hơn nữa bây giờ anh còn phải tái khám đúng ngày.”

*‘Bố ơi mình đi đâu thế?’ là chương trình truyền hình thực tế của Trung Quốc, tên tiếng Anh là ‘Where are we going, Dad?’.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Dấm chua lạt

Sau khi Tiêu Nhạc giới thiệu Nam Nam xong, người ở đây đều kinh ngạc: “Tổng giám đốc Tiêu, con trai của ngài? Đã lớn vậy rồi?”

Mọi người lập tức sốt sắng hẳn lên, có người khen Nam Nam dễ thương thông minh, có người khen cậu bé và Tiêu Nhạc giống nhau. Còn có người trực tiếp tặng luôn quà ra mắt, ví dụ như cái vị tên Vương Đồng vừa rồi.

Cũng có người đặt ánh mắt trên người Diệp Ninh, hiển nhiên bọn họ rất hiếu kỳ về thân phận của Diệp Ninh.

Cuộc sống riêng tư của Tiêu Nhạc tương đối khiêm tốn, hơn nữa cho tới bây giờ chưa từng nghe qua anh có bạn gái gì. Từ ngày mang danh Kim Cương Vương Lão Ngũ, một cái xi căng đàn anh cũng không có. Mỗi lần tiệc tùng họp mặt đều mang theo bên mình phó tổng giám đốc tập đoàn Nhạc Ninh Tô Nhân gì đó, chỉ là quan hệ công việc.

Nhưng bây giờ lại đột nhiên nhảy ra một đứa con trai, còn có thêm một người phụ nữ dắt tay con trai rất thân mật.

Đương nhiên Tiêu Nhạc cảm giác được ánh mắt tò mò của mọi người, trông mắt sâu đen nhìn về phía Diệp Ninh, nhẹ nhàng nói: “Đây là Diệp Ninh.”

Không có bất kỳ hậu tố cũng như tiền tố.

Mọi người lại càng tò mò hơn, Diệp Ninh? Thiếu trước thiếu sau, tên tuổi xa lạ, rốt cuộc đây là người nào, mọi người hoàn toàn không biết. Đây là bạn gái, hay là vị hôn thê, cũng có thể là mẹ mang thai dùm??

Trước ánh mắt dò xét của mọi người, Diệp Ninh càng trở nên bình tĩnh. Cô cảm thấy đời này của cô, bảo trước mặt không bỏ chạy là công lực mạnh mẽ nhất mà cô đã tu luyện được. Tuy nhiên, nói khó nghe một chút cũng có thể là ngăn người ra.

Dù sao, cô chỉ cần nhếch khóe miệng lên một độ cong vừa phải, cặp mắt ấm áp, đứng đó nhìn, thì người khác sẽ không cho rằng cô ngăn người ra, cũng như không phải mất lịch sự, và không cần đi ứng phó với những thứ chuyện kỳ quặc kia.

Vì vậy cô mỉm cười gật đầu chào: “Tôi là Diệp Ninh, hân hạnh.”

Lúc này Tiêu Nhạc lên tiếng tiếp tục: “Đây là mẹ của Nam Nam.”

Câu nói sau của anh khiến mọi người tròn trừng mắt lên, ngay cả người tương đối lớn tuổi điềm đạm chừng chặc tên Vương Đồng kia cũng kinh ngạc. Người lớn tuổi, thật sự không hiểu nổi tuổi trẻ bây giờ đang làm cái gì vậy? Thật ra bên ngoài sinh mấy đứa con cũng không có gì, quan trọng là chuyện như thế này không nên để lộ ra. Điều quan trọng hơn nữa là... không phải Tiêu Nhạc cậu còn chưa kết hôn hay sao, tại sao phải giấu diếm như vậy?

Tiêu Nhạc nở nụ cười hiếm thấy, nói thêm: “Để mọi người chê cười, hiện tại tôi đang phân đầu vì danh phận đây.”

Với câu nói này thôi, lập tức hóa giải sự nghi ngờ trong lòng mọi người. Mọi người đều nhìn Diệp Ninh bằng cặp mắt khác xưa, đây chính là người Tiêu Nhạc đang theo đuổi, còn là theo đuổi chưa tới tay.

Cô gái đang nhìn Diệp Ninh chăm chăm bỗng chốc rung rung nước mắt, giống như bị thất tình vậy.

Diệp Ninh cũng cảm giác mình có thể bị cặp mắt của cô gái này đâm thủng vài lỗ rồi.

Cũng may, dưới ánh mắt quan sát kinh ngạc của đám người kia, Tiêu Nhạc nói lời tạm biệt thật nhanh, cũng như hẹn nhau ngày nào đó đi đánh golf chung.

Sau khi rời khỏi hội sở, Diệp Ninh để Nam Nam lên xe trước, sau đó định đi tới ghế lái đằng trước, ai ngờ không phòng bị, bị Tiêu Nhạc bắt được cổ tay của cô.

Cô cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm lấy tay mình, cảm giác nóng bỏng và mạnh mẽ. Hiện tại bọn họ cách nhau rất gần, hơi thở anh quanh quẩn trên cánh mũi của cô.

“Chuyện gì?” Cô nghi ngờ nhìn anh, hai mắt trong suốt bình tĩnh.

Tiêu Nhạc siết cổ tay của cô, im lặng một hồi rồi mới khàn khàn giọng nói: “Diệp Ninh, ngày đó tôi đã nói sai rồi, thật xin lỗi, tôi không nên nói như vậy.”

Diệp Ninh nhướn mày, hơi hột nói: “Ngày nào?”

Tiêu Nhạc nhìn chăm chăm Diệp Ninh: “Chuyện Lego.”

Diệp Ninh làm như không có chuyện gì, nói: “Đây chỉ là chuyện nhỏ, hơn nữa không liên quan tới tôi, anh không cần để trong lòng.”

Ánh mắt Tiêu Nhạc tập trung vào cô, giọng nói lại càng khàn hơn: “Diệp Ninh, mới vừa rồi, mới vừa rồi tôi giới thiệu em như vậy với người khác...”

Diệp Ninh rất thờ ơ: “Anh giới thiệu như thế nào cũng được. Tiêu Nhạc, tôi chưa từng có ý định ngăn cản việc anh và Nam Nam quen biết nhau. Thậm

chỉ bây giờ nếu anh muốn sửa lại họ cho nó tôi cũng sẽ không nói nửa lời.”

Dù sao trong khoảng thời gian này cô cũng đã nhìn ra, Tiêu Nhạc có thể cung cấp cho Nam Nam cuộc sống chất lượng hơn, vòng giao thiệp rộng rãi hơn, những thứ này cô không thể cung cấp cho nó. Mặc dù hiện tại cô cũng không biết như vậy có phải là tốt cho Nam Nam hay không, nhưng ít ra con người đều muốn đi lên, có một người cha giàu có nổi tiếng lại thương yêu mình như vậy, cuộc sống sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Tiêu Nhạc vẫn nắm chặt cổ tay Diệp Ninh không buông: “Diệp Ninh, em biết tôi nói không phải là Nam Nam. Mới vừa rồi tôi...”

Trông mặt anh chuyển sang màu sắc sâu thẳm, sau khi dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: “Anh không phải tùy tiện nói cho xong, em biết rõ ý tứ của anh.”

Mới vừa rồi Tiêu Nhạc trò chuyện vui vẻ với người khác, bây giờ lại lắp bắp nói không ra.

Lời nói của anh có vẻ hơi tối nghĩa: “Diệp Ninh, đừng trốn tránh anh như vậy, có được không? Em biết rõ tâm tư của anh, chẳng lẽ anh chỉ vì Nam Nam thôi sao?”

Giọng nói của anh thật thấp, nghe rất mập mờ, giống như nỉ non bên tai cô vậy, cái loại khăn khăn mang theo chút yếu ớt hết hi vọng.

Trước mắt cô hiện lên hình ảnh của một người thiếu niên, một người thiếu niên gầy yếu, nắm chặt quả đấm, dùng ánh mắt nóng rực tràn đầy khát vọng nhìn cô.

Nếu như mới bắt đầu, tim cô sẽ mềm nhũn ra, sẽ động lòng. Như hiện giờ sau khi trải qua một khoảng thời gian tiếp xúc, nhìn thấy bộ dạng si tình như vậy của anh, cô bắt đầu có chút hoài nghi.

Vì vậy cô cười thật lạnh, hơi hột lạnh nhạt nhìn anh: “Tiêu Nhạc, không cần phải bày ra bộ dáng như vậy trước mặt tôi, thật không giống anh chút nào.”

Tiêu Nhạc nghe cô nói như vậy, nắm tay cô chặt hơn: “Diệp Ninh, vậy em cho rằng, tôi phải bày ra bộ dạng gì đây?”

Diệp Ninh lắc đầu: “Đương nhiên tôi không biết.”

Cô ngẩng đầu lên, quan sát anh.

Giờ phút này, cô chợt nhớ tới con giun bò lổm ngổm trong bùn đất trước kia. Lúc cô cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn mờ mịt về thế giới bên này, bên cạnh luôn luôn có một cặp mắt đang nhìn cô.

Đã nhiều năm như vậy, ánh mắt kia vẫn luôn đuổi theo cô.

Người này luôn hiểu rõ mình, thậm chí so với chính mình còn hiểu nhiều hơn.

Sau khi nhìn anh một hồi lâu, cô mới bật cười thành tiếng: “Tiêu Nhạc, ở trước mặt tôi, anh là thần, vì tôi dựng lên một phim trường khổng lồ. Anh có thể nhìn thấu tôi, nhưng tôi lại không thể nào nhìn thấu anh.”

Nói xong, cô giựt tay thoát khỏi anh.

Sau khi lên xe, cô không nói nửa lời, lái thẳng xe về nhà. Tiêu Nhạc dè dặt lên xe, ngồi bên cạnh Nam Nam. Nam Nam cũng cảm giác được không khí không bình thường, đồng tình nhìn papa.

Hôm đó trở về nhà, Diệp Ninh để hai cha con bọn họ ở bên ngoài chơi, một mình cô trở lại phòng, buồn bực đi ngủ.

Kể từ khi bắt đầu đi làm lại, cô có rất ít thời gian rảnh rỗi ngủ ngày, hôm nay như vậy nằm xuống đã ngủ, lại còn nằm mộng. Trong mộng, Tiêu Nhạc có khi thì xa xôi không có cảm giác tồn tại, có khi lại là người thiếu niên kia đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn mình.

Đến khi tỉnh dậy thì trời đã tối, đầu cô đau như búa bổ. Cô mở cửa phòng, ló đầu ra nhìn, phòng khách yên tĩnh. Cô im lặng đi ra ngoài pha cho mình một ly cà phê.

Pha xong ly cà phê, cô xoay người hướng về phía phòng khách, lại phát hiện có một người không biết xuất hiện từ lúc nào đứng yên ở đó không một tiếng động.

Tiêu Nhạc.

Cô cảm ly cà phê nóng, nhìn anh chăm chăm: “Đêm hôm khuya khoắt, anh muốn hù chết tôi à!”

Ánh mắt Tiêu Nhạc âm trầm, thân ảnh tiêu điều: “Diệp Ninh, anh đã làm sai điều gì? Cho dù anh mang games tới chơi với Nam Nam cũng không phải tội ác tày trời gì mà khiến cho em đối xử với anh như vậy.”

Diệp Ninh xoay người bỏ đi: “Nếu như tôi biết rõ anh làm sai điều gì thì đã đuổi anh ra khỏi nhà!”

Tiêu Nhạc bước tới một bước, bắt lấy tay của cô: “Chẳng lẽ chúng ta không thể thẳng thắn nói chuyện một chút sao? Hay là em chỉ biết trốn tránh?”

Diệp Ninh cúi đầu nhìn tay anh đang cầm cổ tay của mình, hơi nhướn mày, ánh mắt soi mói nhìn Tiêu Nhạc: “Tôi hỏi cái gì anh cũng nói, phải không?”

Tiêu Nhạc im lặng nhìn cô, khàn giọng nói: “Phải. Chỉ cần em hỏi, anh nhất định sẽ nói.”

Diệp Ninh cười, đột nhiên nói: “Được rồi, vậy tôi hỏi anh, lúc trước tôi dẫn Nam Nam đi bệnh viện, tại sao lại có tin anh đã chết? Khi đó Thẩm Tông Thụy lừa tôi, anh ta gạt tôi nói anh đã chết, thật ra thì anh không hề chết, đây là vì sao?”

Ánh mắt Tiêu Nhạc lóe lên, nhìn Diệp Ninh chằm chằm: “Em đi bệnh viện tìm anh?”

Diệp Ninh gạt đầu: “Đúng vậy. Nhưng đây là anh đang hỏi chuyện tôi trước mà không phải là tôi phải trả lời anh trước, không phải sao?”

Tiêu Nhạc cau mày, suy nghĩ một chút, trong mắt hiện lên vẻ áy náy: “Thật xin lỗi, chuyện này có liên quan đến sách buôn bán nội bộ của công ty. Anh không hề nghĩ tôi sẽ dính dáng đến em.”

Anh nhìn Diệp Ninh, trong mắt như có điều suy nghĩ: “Tại sao em tới bệnh viện tìm anh?”

Diệp Ninh bị ánh mắt trĩu nặng của anh nhìn mình, nhất thời cảm thấy có chút khó chống đỡ. Cô quay mặt đi chỗ khác, tai nóng lên, nhưng cô lại hừ một tiếng, cố ý nói: “Không phải anh đã viết thư, nói muốn để lại tài sản cho tôi và Nam Nam sao? Tôi chỉ muốn đi xem là thiệt hay giả thôi!”

Tiêu Nhạc cúi đầu xuống, mím nhẹ môi, không hiểu sao bên mép cong lên một nụ cười. Sau khi cười xong, ánh mắt anh nhìn Diệp Ninh lại càng nóng bỏng hơn.

“Diệp Ninh...” Giọng nói anh khàn khàn dịu dàng thì thầm gọi. Nhưng sau khi gọi tên cô xong, anh lại không nói tiếp câu nào khác, giống như anh chỉ muốn gọi cô một tiếng như vậy thôi.

Bàn tay mạnh mẽ của anh siết lấy tay cô, ngón cái vuốt nhẹ mấy ngón tay thon dài của cô, mang lại cảm giác vừa ấm áp vừa thương tiếc.

Nhưng Diệp Ninh lại cảm thấy không hề thoải mái. Mặc dù cô không hiểu vì sao mình không thoải mái, nhưng cô chính là cảm giác không thoải mái!

Cô hít vào một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí, trừng anh một cách hung dữ.

“Khi đó tôi cho rằng anh thật sự qua đời, cho nên mới vì Nam Nam mà đau buồn. Nhưng bây giờ bệnh tình của anh cũng đã khá hơn nhiều rồi, xem ra sau một khoảng thời gian nữa thì anh có thể dọn ra ngoài.”

Tiêu Nhạc nghe cô nói như vậy, ánh mắt rơi trên gương mặt ửng đỏ của cô, trong lòng chợt hiểu ra cô đang trốn tránh.

Bất quá anh cũng không coi trọng chuyện này mà chỉ tập trung vào việc cô đã đi bệnh viện tìm mình. Điều này khiến lòng anh dâng lên từng luồng cảm giác ấm áp lẫn hi vọng, khiến anh cảm thấy tất cả đều có vẻ tốt hơn so với suy nghĩ của mình.

Thậm chí anh còn cảm thấy được, thì ra mình quá nóng nảy rồi.

Anh đã chờ rất rất nhiều năm như vậy, không nên quá nóng vội thành bộ dạng này.

Đối với Diệp Ninh, anh cần nhẫn nại nhiều hơn, từng chút một.

Vì vậy anh lùi về phía sau một bước: “Ninh Ninh...”

Diệp Ninh nghe được câu gọi này, cặp mắt lập tức liếc sang.

Ninh Ninh... Kể từ ngày mẹ qua đời, chỉ có Hoắc Thần gọi cô như vậy.

Đột nhiên nghe được Tiêu Nhạc gọi mình như thế, cô thật sự không chút thích ứng, sống lưng rạn run!

Ai ngờ Tiêu Nhạc lại nhẹ nhàng vịn vào đầu ngón tay của cô, dịu dàng nói: “Vì di sản mà em đã đặc biệt chạy đến bệnh viện hỏi thăm, thế nhưng anh lại chưa chết, thật sự khiến em thất vọng rồi. Bằng không như vậy đi, bây giờ anh viết lại di chúc một lần nữa, chuyển hết tất cả cổ phần trên danh nghĩa cho em, như vậy thì em sẽ không thất vọng nữa phải không?”

Diệp Ninh vẫn mặt đen như cũ, hừ một tiếng: “Không công không hưởng lộc, tôi nhận không nổi đâu!”

Mắt Tiêu Nhạc lóe lên, khóe miệng mơ hồ điểm một nụ cười: “Anh ngã bệnh, em chưa chấp anh, là anh thiếu em.”

Diệp Ninh tiếp tục làm bằm, mặt vẫn đen như cũ: “Hiện giờ tôi chỉ muốn đuổi anh đi thôi!”

Tiêu Nhạc bóp đầu ngón út mềm mại của cô, phát hiện tay cô thon dài xinh đẹp, duy chỉ có đầu ngón út mềm mại mập mạp, giống như em bé trong gia tộc nắm ngón tay.

“Ninh Ninh, đừng đuổi anh đi, có được không?”

Giọng nói của anh mang theo chút cầu khẩn đáng thương: “Hiện giờ anh không có nhà để về. Nếu không thì anh tiếp tục ở lầu dưới thôi.”

Nhắc tới chuyện này, Diệp Ninh không nhịn được ‘hừ’ một tiếng: “Đẹp đi, anh ở dưới lầu? Anh đây là bị cưỡng giám sát mà, trước kia không phải là anh lên lút nghe ngóng động tĩnh của tôi và Nam Nam sao?!”

Nghĩ lại thật biến thái mà!

Tiêu Nhạc mỉm cười nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng: “Vậy thì không cần ở dưới lầu. Quả thật dưới lầu có thể nghe được động tĩnh trên lầu, anh cũng cảm thấy chuyện này không tốt lắm.”

Diệp Ninh nghe xong chỉ biết lặng câm. Cô dùng ánh mắt hoàn toàn mới mẻ quan sát Tiêu Nhạc.

“Đa mặt anh thật dày!”

Tiêu Nhạc ho nhẹ một tiếng, giọng nói trầm thấp có chút mất mát: “Ninh Ninh, Nam Nam cần một người cha. Anh cũng rất thương con, nó là cốt nhục duy nhất của anh, đừng tách rời cha con anh, được không?”

Nói xong, cặp mắt đen thẫm của anh nhìn sang Diệp Ninh.

Nóng rực mà mong đợi.

Rất giống cặp mắt của Nam Nam.

Tìm Diệp Ninh như bị ai bóp một cái hung hăng, đau nhói.

Yêu ai kêu cả đường đi lối về, làm sao cô có thể từ chối lời thỉnh cầu của anh đây.

Cô quay mặt sang chỗ khác, không muốn nhìn anh.

Anh và Nam Nam rất giống nhau, nhưng lại không cùng một bộ dạng.

Khuôn mặt anh cương nghị, trông rất sâu sắc đa dạng, vẻ mặt luôn khiến người ta có cảm giác bị áp bức bây giờ lại đáng thương, tiêu điều bất đắc dĩ cầu xin chuyện gì đó rất nhỏ nhoi trước mặt mình vậy.

Trong lòng cô không biết là cảm giác gì, cũng không thể làm gì, nhưng lại cảm thấy lồng ngực xôn xao cảm giác gì đó.

“Ninh Ninh?” Lửa nóng trong mắt anh vẫn như cũ, nhìn cô chăm chăm, dè dặt chờ đợi câu trả lời của cô.

Hai má Diệp Ninh đỏ hồng, lông mi thon dài khẽ run.

Cô chợt nhớ tới trước đây rất lâu, cô không hề thích người này, theo bản năng luôn luôn trốn tránh người ta, vẫn một mực cho rằng là bởi vì người này đã mang lại kỷ ức không vui cho mình. Bây giờ suy nghĩ lại, theo bản năng trốn tránh có lẽ là bởi vì cô thật sự không thích ánh mắt anh nhìn người.

Lúc bình thường còn không sao, nhưng có đôi khi tình cảm tràn dâng thì lại giống như đói khát muốn nuốt chửng con người ta.

Cô nhú chặt mày, cắn môi không nói lời nào.

Tiêu Nhạc ở bên cạnh thấy cô không trả lời, cũng không nói thêm. Anh mỉm cười im lặng nhìn cô, chờ cô nói chuyện.

Giống như gần cả thế kỷ trôi qua, cuối cùng Diệp Ninh cũng mở miệng. Cô gật nhẹ đầu, âm thanh thật thấp: “Được rồi, tôi cũng không phải muốn đuổi anh đi...”

Chỉ một câu nói này của cô thôi mà tâm trạng căng thẳng trước đó của Tiêu Nhạc lập tức tan thành mây khói. Đây thật giống như một trận gió mát thổi qua, cuốn đi tất cả phiền muộn. Anh ý thức được câu nói này của cô là đại biểu điều gì, bàn tay đang siết chặt cổ tay cô nhẹ nhàng dời xuống, nắm lấy tay của cô.

Cúi đầu nhìn xuống bàn tay đang nằm trong lòng bàn tay của mình, bàn tay mảnh mai trắng mềm, hoàn toàn khác hẳn với tay của mình.

Nhìn bàn tay mềm mại non mịn kia thật khiến người ta không nhịn được mà chỉ muốn che chở trong lòng bàn tay cả đời.

Ai ngờ Diệp Ninh lại nói tiếp: “Tiêu Nhạc, bất quá tôi cũng có điều kiện.”

Tiêu Nhạc vội nói: “Ừ, em nói đi.”

Diệp Ninh dời ánh mắt sang chỗ khác, vẻ mặt có chút mất tự nhiên: “Tôi không thích Tô Nhân. Tôi đã tìm hiểu, biết rõ cô ta là quản lý cao cấp của tập đoàn Nhạc Ninh các người, nhưng tôi chính là không thích cô ta. Lẽ ra tôi không có quyền xen vào việc anh kết giao bạn bè như thế nào, lại càng không có đạo lý nào bắt anh phải tránh né bạn bè hợp tác làm ăn ở công ty của anh. Nhưng nếu như anh muốn ở lại chỗ của tôi, sau này cố gắng đừng để tôi

nhìn thấy cô ta, cũng hi vọng anh ____”

Cô hít vào một hơi, nhìn về phía Tiêu Nhạc: “Tôi hi vọng anh tránh xa cô nàng ra một chút, yêu cầu này có phải quá đáng lắm không?”

Hiện tại cô mơ hồ cảm thấy, Tô Nhân đã chơi khăm mình ở nước Mỹ, cho nên có chút lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Nhưng rõ ràng Tô Nhân rất thích Tiêu Nhạc, thân phận của mình và Tiêu Nhạc lại là không phải là điều có thể giải thích được. Giữ một người như Tô Nhân ở bên cạnh, đơn giản là tự tìm lấy phiền phức.

Sau khi nghe được câu này của cô, Tiêu Nhạc im lặng trong chốc lát, dừng mắt lại trên người cô, dường như muốn nhìn thấu tâm tư cô.

Cô bị nhìn như vậy càng thêm mất tự nhiên, bối rối quay mặt sang chỗ khác: “Tôi chỉ nói là nói vậy thôi...”

Tiêu Nhạc vội vàng thấp giọng giải thích: “Diệp Ninh, anh phải thừa nhận, bởi vì nguyên nhân giới tính, vì để tránh né phiền phức, quả thật trước kia anh và Tô Nhân đã cùng nhau tham dự một ít chương trình. Nhưng đối với cô ấy, anh chưa từng có nửa điểm ý tứ. Cô ấy là nhân viên điều hành của công ty, anh không thể nào bởi vì lý do tu nhân mà xa lánh cô ấy. Công tư không thể phân biệt được không phải là nguyên tắc làm việc của anh, nhưng anh có thể bảo đảm, sau này tuyệt đối sẽ không dính dáng bất kỳ chuyện gì với cô ấy ngoại trừ công việc.”

Diệp Ninh gật đầu qua quýt: “Ừ, tôi hiểu rồi.”

Đáy mắt Tiêu Nhạc cuộn trào mãnh liệt, nhìn cô chăm chăm như cũ, tiếp tục nói: “Cô Vương vừa rồi là con gái của Vương Đồng, du học ở nước ngoài mới vừa trở về. Có thể cô nàng có chút ý tứ, nhưng anh thật sự không quen biết cô ấy. Anh đã gặp mặt mấy lần, đều là trường hợp công khai, không hề chung đụng đơn độc.”

Mặt Diệp Ninh lại càng đỏ hơn. Cô phát hiện, Tiêu Nhạc có thể nhìn thấu bất cứ tâm tư nào của mình. Không sao, hôm nay tự nhiên nhắc tới Tô Nhân, thật ra cũng là vì cô bị cô nàng họ Vương kia dùng cặp mắt ghen tỵ, ganh ghét nhìn mình. Cô bị nhìn đến cảm thấy khó chịu.

Mà loại cảm giác không thoải mái này khiến cả người cô trở nên nóng nảy, trong lòng lan tỏa ngọn lửa không tên, nhưng lại không biết phát tiết như thế nào, vì vậy trút giận lên người Tiêu Nhạc.

Bây giờ Tiêu Nhạc đã giải thích rồi, trong lòng cô dễ chịu đi rất nhiều.

Nhưng thư thân qua đi, cô lại không khỏi nhớ tới một chuyện, trước đó Tiêu Nhạc có người bạn gái, còn thiếu chút nữa tiến tới hôn nhân.

Nghĩ tới đây, cô lại khó chịu một lần nữa.

Ê ăm, chua chát.

Tiêu Nhạc ngưng mắt nhìn Diệp Ninh, một lần nữa không khỏi nhũn mày lại, khàn giọng hỏi: “Em, em còn muốn hỏi chuyện gì nữa?”

Diệp Ninh phát giác ra ý tưởng trong lòng, hết hồn, vội vàng lắc đầu, nói như đinh đóng cột: “Không có!”

“Hả? Ninh Ninh?” Tiêu Nhạc dò xét, nhìn gương mặt đỏ bừng của cô.

“Không cho anh kêu tôi là Ninh Ninh!” Cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Trại hè

Sau khi trở lại gian phòng của mình, Diệp Ninh cố gắng điều chỉnh cơ thể nóng rang. Cô nằm trong chăn, ôm mặt, bắt đầu hồi tưởng lại những lời nói của mình vừa rồi. Nghĩ đi nghĩ lại như thế nào cũng cảm thấy tràn đầy mùi vị ghen tuông.

Còn Tiêu Nhạc sau khi trở lại phòng, nghĩ tới chuyện vừa rồi, trước tiên là ngăn người ra một lát, tiếp đó nhớ tới cái gì, liền gọi một cú điện thoại.

“Điều tra video?” Đối phương không hiểu: “Đêm hôm đó bệnh viện xảy ra chuyện gì sao?”

Tiêu Nhạc có chút không kiên nhẫn: “Không có việc gì, tôi chỉ muốn xem một chút thôi.”

“Được, để tôi nghĩ cách.”

Tiêu Nhạc nhấn mạnh lại một lần nữa: “Điều tra ngày 18 tháng 6, cửa bệnh viện, trước sảnh, tất cả các góc độ, cố gắng làm rõ, không cần cất xén.”

“Hừ, cậu yêu cầu không ít à nghen, rốt cuộc cậu muốn tìm cái gì?”

Tiêu Nhạc không trả lời.

Đối phương thấy anh không trả lời, nên cũng không hỏi nữa. Dù sao lúc tìm được video, anh ta cũng sẽ xem trước, để coi rốt cuộc video hôm đó là cái gì lại khiến cho Tiêu Nhạc nhất định phải xem!

Thời gian kế tiếp, Nam Nam phát hiện, hình như papa và mẹ không giống như trước kia, nhưng khác nhau chỗ nào thì cậu bé không thể diễn tả.

Nói chung lại chính là, mẹ đã không còn mặt lạnh với papa giống như mấy ngày trước nữa. Mà bộ dạng bệnh hoạn của papa mấy ngày trước lại biến đâu mất tiêu, bây giờ tinh thần bỗng dưng tươi tỉnh, thỉnh thoảng còn cười cười. Có đôi khi papa trốn ở trong phòng, thần thần bí bí mở máy tính ra không biết đang nhìn cái gì.

Ngoại trừ điều này ra, papa còn hỏi mình cần kể chuyện hôm đó mình đi bệnh viện.

Nam Nam suy nghĩ tới chuyện này, còn lục lại giấy tờ, cuối cùng cậu bé đưa ra một kết luận. Vì vậy cậu bé mở ra cuốn nhật ký lâu nay không đụng tới, không nhin được viết lên một cách cầu thả: Mình nghĩ, chắc là papa và mẹ muốn cặp kè rồi. Hai người này, thật sự khiến mình sốt ruột quá đi. Khi nào thì bọn họ mới chịu kết hôn đây! Lo lắng quá đi thôi!

Điều mà cậu không biết chính là mẹ của cậu cũng đăng lên trang blog một bài viết có nội dung như sau: Mất mặt quá đi thôi!

Và cậu cũng không biết, có một người ái mộ trang blog tên là ‘Chuột Mickey ngủ bụi’ lại cho mẹ của cậu một cái ‘like’ về bài viết này, hơn nữa còn gởi thêm một khuôn mặt cười với ba chữ: Không mất mặt.

*****

Trại hè gia đình cuối cùng cũng tới.

Tiêu Nhạc, Diệp Ninh và Nam Nam đổi bộ quần áo gia đình kia, đều là màu vàng nhạt. Nam Nam nhìn papa, nhìn mẹ, rồi nhìn lại bản thân mình, vui vẻ một cách đặc biệt. Vui vẻ nhất chính là được một bên dắt tay cha, một bên dắt tay mẹ, bước đi tung tăng.

Kỳ trại hè lần này có khoảng mười mấy gia đình tham gia, tất cả thống nhất ngồi xe buýt. Lúc bọn người Tiêu Nhạc tới thì hầu hết mọi người đã tới, đang tập hợp chờ lên xe.

Lúc này đã có mấy phụ huynh tập hợp lại nói chuyện. Những em này đều học chung nhà trẻ, cho nên phụ huynh ở đây đều đã thường xuyên gặp mặt, bây giờ cùng nhau tham gia hoạt động, đương nhiên nói chuyện rất thân thiện. Đề tài nói chuyện chủ yếu chính là vấn đề cấp bách trước mắt không thể bỏ qua được, ghi danh tiểu học một tháng sau.

Đến thời điểm này, phụ huynh đều biểu lộ bản lĩnh, có phương pháp tìm phương pháp, không phương pháp đành tốn tiền mua nhà trong khu trường học. Cũng có người chỉ còn cách nắn cổ tay thờ dài tiếc nuối bởi vì bây giờ muốn mua nhà trong khu trường học thì đã muộn quá rồi, chỉ đành để con mình uất ức. Còn có người trước kia coi thường chuyện có nhà trong khu trường học, bây giờ nghe người ta nói như thế mới đi so sánh, phát hiện trường tiểu học con mình được vào chất lượng quá kém. Đến lúc này, mắt ai cũng đỏ lên, oan ức người nào cũng được, không thể để con mình uất ức, tự trách mình!

Sau khi Tiêu Nhạc và Diệp Ninh mang Nam Nam tới, Diệp Ninh chào hỏi mọi người trước. Lúc này ngoài mẹ Đồng Đồng, mẹ Đoàn Đoàn ra, còn có mẹ Thần Thần đứng bên cạnh, nghi ngờ nhìn về phía Nam Nam đang cầm tay Tiêu Nhạc.

Người này nhìn hơi quen mắt, ai vậy kia?

Các cô bối rối nhìn về phía Diệp Ninh.

Diệp Ninh còn chưa kịp giới thiệu thì Nam Nam đã không thể chờ được nữa, nói với các bạn nhỏ Đồng Đồng Thần Thần: “Đây là papa của mình.”

Giọng nói của cậu bé tự hào vang dội, người chung quanh nghe được rõ ràng.

Mấy người phụ huynh đều có chút lúng túng, dù sao tin đồn Tiểu Tam kia đã truyền đi khắp nơi, cho nên mẹ Thần Thần và một người kia nữa là mẹ Nhu Nhu hai mặt nhìn nhau. Đạo này làm Tiểu Tam cũng dám để đàn ông dẫn con riêng đi tham gia trại hè à?

Diệp Ninh liếc nhìn Tiêu Nhạc.

Loại chuyện như thế này, cô quyết định đứng xem anh xử lý như thế nào.

Tiêu Nhạc trực tiếp quét mắt sang nhìn mấy người thân nhân lúng túng đứng bên cạnh, còn có mẹ Thần Thần mẹ Nhu Nhu gì nữa đó, ánh mắt lạnh lẽo, nhếch môi cười, sau đó mới tiến lại gần đứng bên cạnh Diệp Ninh.

Diệp Ninh thấy vậy, không thể làm gì khác hơn là lên tiếng giới thiệu. Tiêu Nhạc bắt tay với đám phụ huynh.

Mấy bà mẹ quan sát Tiêu Nhạc, thấy anh mặc dù chỉ mặc đơn giản một chiếc áo thun màu vàng nhạt, nhưng con người lại rất chừng chặc, ánh mắt bình tĩnh thần nhiên. Điều quan trọng là người đàn ông này nhìn rất quen mắt, không giống như loại người bao nuôi Tiểu Tam.

Vừa đúng lúc, ba Đồng Đồng cũng ở đây, hai người đàn ông này khó tránh nói thêm vài lời, ví dụ như công việc, những chỗ đi chơi chung với con cùng. Diệp Ninh thờ ơ lạnh lạnh, một lần nữa cô lại phát hiện, lúc nói chuyện với mình Tiêu Nhạc lấp bắp vụng về, nhưng đổi lại nói chuyện với người khác thì anh truyện trò với người ta vui vẻ, có sức thu hút khác người.

Không trách anh thu hút không ít hoa bướm.

Mẹ Đồng Đồng kéo Diệp Ninh đến bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Đây là chuyện như thế nào, ba của Nam Nam thật à?”

Diệp Ninh gật đầu: “Dạ, chị không thấy hai cha con họ giống nhau lắm sao?”

Mẹ Đồng Đồng nhìn một chút, cảm thấy thật đúng: “Ừ phải, không hổ là cha con.”

Mẹ Thần Thần cũng tiến lại gần, tò mò dò xét nhìn Diệp Ninh: “Diệp Ninh, điều quan trọng là trước kia không hề gặp qua ba của Nam Nam, cô nói là anh ta ở nước ngoài? Tại sao trước kia anh ta không chăm sóc Nam Nam, đột nhiên lại lòi mặt ra đi tham dự trại về với chúng ta? Tôi thấy anh ta được lắm đấy, không giống như dân đi làm bình thường. Anh ta làm cái gì? Bao nhiêu tuổi rồi?”

Mẹ Thần Thần vẫn cảm thấy Diệp Ninh là Tiểu Tam, đoán mà chính là Tiểu Tam của người đàn ông trước mặt này. Bất quá nhìn đôi phương không giống như người tầm thường, chị ta có chút tò mò, cho nên lần la tới đây tìm hiểu, muốn Diệp Ninh nói chuyện, còn mình thì tìm điểm sơ hở.

Đương nhiên Diệp Ninh nhìn thấu tâm tư của chị ta, cũng không muốn trả lời như bị chị ta thăm vấn phạm nhân, cho nên thuận miệng nói: “Trước kia anh ấy có chuyện bận rộn, bây giờ mới có thể trở về, con đã lớn rồi, nên cần có cha.”

Lúc này đây mẹ Đoàn Đoàn cũng đi tới, gia cảnh chị ta không tệ, cũng không phải là loại người nhiều chuyện, cho nên không tin tưởng lắm đối với chuyện đồn Tiểu Tam kia. Chị ta đi tới cười nói: “Mẹ Nam Nam, chị thấy ba Nam Nam không tệ nha, tuyệt đối là đàn ông chất lượng cao, đừng có nhìn lầm. Chỉ với cái đồng hồ anh ta mang trên tay thôi cũng không phải là hàng bình thường.”

Mẹ Thần Thần cẩn thận nhìn sang Tiêu Nhạc đang đứng bên cạnh nói chuyện với ba Đồng Đồng: “Đồng hồ kia nhìn không có gì đặc biệt mà, cũng không dính kim cương.”

Chị ta không hiểu rõ lắm về đồng hồ, chỉ biết nếu có kim cương thì nhất định là đồ quý, còn biết cả Rolex không rẻ tiền.

Mẹ Đoàn Đoàn nhìn về phía mẹ Thần Thần có chút khinh thường: “Trên tay anh ta là kiểu dáng Hồng Kim đó, nhìn tầm thường, nhưng trang mạng chính hiệu bên Mỹ bán với giá mấy trăm ngàn USD, không phải người bình thường nào mua cũng được đâu. Vả lại cô xem kia, anh ta mang đồng hồ cả triệu cũng không thèm để tâm, giống như chỉ để hợp với áo thun vận động kia thôi. Có thể nhận thấy người ta chẳng thèm để trong mắt!”

Người nghèo chơi xe, người giàu chơi đồng hồ. Người khá giả mua đồng hồ hiệu, đó là đồng hồ tôn vinh giá trị con người, bậc nhất phú hào mua đồng hồ hiệu, đó chính là con người làm về vang đồng hồ.

Diệp Ninh nghe được như cái đầu. Cô không hứng thú với đồng hồ, cũng không có tiền bạc sức lực để nghiên cứu mấy thứ này, cho nên không hiểu biết gì về đồng hồ cả. Thường ngày nhìn Tiêu Nhạc đeo đồng hồ trên tay cũng không để ý. Cô nghĩ đồng hồ thì cùng lắm mấy ngàn đồng thôi sao?

Bây giờ nghe nói đồng hồ hiệu cả triệu bạc, nhất thời có chút ngớ ngẩn, nghĩ thầm Tiêu Nhạc người này cũng thật là, khi không lại mang mấy thứ này ra ngoài?

Cũng bởi vì hiện tại anh ăn mặc đơn giản thoải mái, không giống thân phận tổng giám đốc của một tập đoàn chút nào, cho nên người khác nhìn qua cảm thấy quen mặt nhưng lại không suy nghĩ nhiều. Bây giờ thì tốt lắm rồi, đồng hồ triệu đồng, khó tránh người khác suy đoán lung tung.

Quả nhiên, mẹ Thần Thần nghe xong lập tức há to miệng, kinh ngạc nhìn Diệp Ninh: “Đây là thật sao? Không phải đồ giả chứ? Bây giờ hàng giả cao cấp cũng nhiều lắm đó!”

Chị ta nói xong lại càng thêm nghi ngờ: “Nếu như là thật thì giá trị con người của ba Nam Nam không nhỏ à ghen, tại sao các người còn chưa kết hôn?”

Nói đi nói lại, chị ta vẫn cảm thấy rằng Nam Nam là con riêng, Diệp Ninh là vợ nhỏ bên ngoài!

Vừa lúc đó, ba Thần Thần vừa mới đến, anh ta chào hỏi ba Đồng Đồng trước, sau đó ba Đồng Đồng giới thiệu Tiêu Nhạc.

Ai ngờ ba Thần Thần vừa nhìn thấy Tiêu Nhạc thì sợ hết hồn. Sau khi hết hồn xong, trấn tĩnh lại, vội vàng tiến tới, cười nịnh với Tiêu Nhạc, chẳng khác nào cúi đầu khom lưng tăng bốc.

“A, đây không phải là Tổng giám đốc Tiêu hay sao, hân hạnh, hân hạnh!” Nói xong vội vàng khom người, vờn tay ra bắt tay Tiêu Nhạc.

Tiêu Nhạc không ngờ có người lại nhận ra mình một cách dễ dàng như vậy, dù sao so với những lần xã giao trước kia, cách ăn mặc của mình thật sự khác xa.

Anh bắt tay ba Thần Thần, ba Thần Thần mới bắt đầu giới thiệu mình.

Thì ra ba Thần Thần là phó tổng quản lý của một công ty đại lý của tập đoàn Ninh Nhạc, trước kia đã từng gặp qua Tiêu Nhạc, bây giờ lại nghe Tiêu

Nhạc tự xưng họ Tiêu, đoán chừng nhất định không buông.

Hợp đồng công ty đại lý của ba Thần Thần sắp hết hạn, đối mặt với vấn đề gia hạn hợp đồng, anh ta đang rầu rĩ, cạnh tranh quá ác liệt. Gần đây anh ta đang rất lo lắng, đi tới trại hè không phải là vì muốn đi theo, mà chẳng qua chỉ vì lái xe đưa mẹ con Thần Thần đi.

Ai ngờ lại có chuyện vui đang chờ anh ta, khiến anh ta gặp được Tiêu Nhạc.

Hiện giờ, anh ta giống như bướm bướm nhìn thấy nhụy hoa, sói đói nhìn thấy bánh bao, quả thật là hận không thể nhào tới Tiêu Nhạc làm tốt quan hệ!

Anh ta vừa vâng dạ liên tục nói chuyện với Tiêu Nhạc, vừa hướng sang mẹ Thần Thần nói: “Bình thường không đủ thời gian đi chơi với Thần Thần và em, lần này anh xin nghỉ dài hạn, đi chơi chung với hai người.”

Nói xong, anh ta thật sự gọi điện thoại xin nghỉ, xin nghỉ một cách hùng hồn, khiến mẹ Thần Thần chỉ biết trố mắt ra nhìn.

Thật ra không riêng gì mẹ Thần Thần, mẹ Đoàn Đoàn, mẹ Đồng Đồng, còn có cả mẹ Nhu Nhu cũng trợn mắt đứng nhìn. Mấy người phụ nữ này biết ba Thần Thần làm phó tổng quản lý của một công ty, kiếm được khá nhiều tiền, nhưng chả hiểu tại sao lại nịnh bợ quý liêm giống như một chú chó Nhật đối với ba của Nam Nam như vậy?

Mẹ Đoàn Đoàn có chút nghi ngờ, bối rối nhìn Diệp Ninh.

Diệp Ninh làm bộ như không nhìn thấy, cô muốn khiêm tốn, muốn Tiêu Nhạc thuận lợi trải qua kỳ trại hè bình thường vui vẻ với Nam Nam. Nhưng hình như nguyện vọng đơn giản trước mắt có chút khó khăn rồi.

Vừa lúc đó, Nam Nam mang theo bộ dạng đặc ý của một cậu bé, hướng về đám bạn của cậu, nói thật to: “Nhìn đi, đây chính là papa của tớ, so với người trong hình lúc trước tớ đưa cho các cậu thì giống y chang, có phải không? Tớ không bao giờ lừa các cậu!”

Hình...

Những lời này gọi lại trí nhớ của mọi người, trong phút chốc, mẹ Đồng Đồng trợn mắt há miệng.

“Anh ta, anh ta chính là Tiêu Nhạc, Tiêu Nhạc của tập đoàn Nhạc Ninh?” Chị ta có chút cà lăm, thấp giọng hỏi Diệp Ninh.

Diệp Ninh gật đầu: “Dạ.”

Mẹ Đồng Đồng nhớ tới lời nói của mình, quá xấu hổ! Chị ta nói với Diệp Ninh người ta bị đồn là Tiểu Tam, còn đặc biệt tốt bụng nhắc nhở “Em lấy hình của một nhà doanh nghiệp nổi tiếng, rất dễ bị nhận ra, em nên tranh thủ giải thích với Nam Nam đi, tránh cho người ta chê cười.”

Mặt chị ta đỏ bừng xấu hổ muốn chui xuống đất cho xong.

Thật ra thì Diệp Ninh cũng cảm thấy không có gì, lúc đó mẹ Đồng Đồng nói là vì thiện ý, chỉ là phản ứng rất bình thường thôi. Huống chi chị ta có thể nói những chuyện đó cho mình nghe, mình còn cảm ơn nữa là khác.

Vì vậy cô cười nhẹ: “Là lỗi của em, trước kia không đề cập tới chuyện này, cũng không phải cố ý gạt người, chỉ là...”

Cô đang suy nghĩ tìm từ, ai ngờ mẹ Đồng Đồng đã gật đầu liên tục: “Chị hiểu, chị hiểu, anh ta là một doanh nhân rất nổi tiếng, đương nhiên phải giấu diếm, không thể nói lung tung!”

Dạo này người nào khá giả có con nít trong nhà thì cứ hai ba bữa lại bị bắt cóc, người ta không thể không giấu diếm, ai dám khoe khoang đâu!

Bên kia, mẹ Thần Thần kinh ngạc nhìn chằm chằm Tiêu Nhạc và ông xã mình, sắc mặt khó coi nhìn ông đối xử với Tiêu Nhạc, đó chính là bộ dạng cố gắng lấy lòng ba Nam Nam. Chị ta cắn cắn môi, đỏ mặt đi tới.

Quả thật cô không ưa Nam Nam tí nào, bởi vì hai cô bé Đồng Đồng và Đoàn Đoàn đều rất dễ thương. Thần Thần rất muốn chơi chung với hai cô bé kia, kết quả lại bị hai cô bé đó nhao nhao lên chỉ đòi chơi với Nam Nam. Lúc đó cô nhìn rất khó chịu. Sau đó chung đụng nhiều hơn, cô lại càng ngày càng ghét mẹ con của Nam Nam. Trước lời đồn đãi Tiểu Tam, cô còn giàu đồ bìm leo, tuyên truyền khắp nơi, không nghĩ tới Nam Nam thẳng nhóc này lại có một người cha có nhiều tiền như vậy!

Đến lúc này, đã không còn người nghĩ Tiểu Tam này Tiểu Tam nọ nữa rồi, bởi vì có người đã từng nghe qua Tiêu Nhạc chưa từng kết hôn, cho nên làm gì có chuyện ngoại tình Tiểu Tam. Hơn nữa, làm Tiểu Tam của Tiêu Nhạc thì thế nào, không biết còn bao nhiêu người xếp hàng chờ đợi!

Cái thế giới này chính là thực tế vậy đó, làm Tiểu Tam liền bị khinh bỉ, nhưng làm Tiểu Tam của một người giàu có như vậy thì mọi người khinh bỉ bao nhiêu thì có bấy nhiêu người cần răng nghiêng lợi ghen tỵ.

Lúc mẹ Thần Thần đứng một bên xấu hổ nhìn ông xã mình đang nịnh bợ người khác, mẹ Nhu Nhu kéo Nhu Nhu vọt tới, bắt tay với Tiêu Nhạc.

Vừa bắt tay chị ta vừa tự giới thiệu, thậm chí nói ra một loạt kinh nghiệm công tác của mình.

“Lúc nào tôi cũng hướng về tập đoàn Ninh Nhạc, nói không chừng một ngày nào đó sẽ có cơ hội phỏng vấn!” Mẹ Nhu Nhu nửa đùa giỡn lại hết sức

trực tiếp nói thẳng ra.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Trại hè 2

Trẻ em vẫn là trẻ em, cho dù Nam Nam thuộc loại trẻ em biết hiểu chuyện cũng không ngoại lệ. Tiêu Nhạc vừa mới xuất hiện như vậy, các bạn nhỏ khác đều dùng cặp mắt sùng bái nhìn cậu bé. Đoàn Đoàn trắng trắng mềm mại giống như viên thịt tròn to hai mắt: “Oa, thì ra tám hình kia thật sự là ba của cậu!”

Nam Nam ưỡn ngực ra, cả người đều cảm thấy như bay trên trời: “Đúng vậy, papa mình rất lợi hại!”

Thế là Nam Nam liệt kê đủ loại ‘công lao vĩ đại’ của ba mình với mọi người, ví dụ như xếp đủ loại hình gỗ, chơi đủ loại games, miệng nói không ngừng. Có mấy cô bé bên cạnh kính nể ‘oa oa’ không ngừng.

Người lớn đứng nhìn một bên trông rất vui vẻ.

Cho tới bây giờ, những lời đồn đãi này coi như tự sụp đổ, đặc biệt là nhìn Tiêu Nhạc mặc bộ đồ bình thường như vậy, trên người trị giá mấy chục tỷ, còn đích thân dẫn con trai tới tham gia trại hè, trên đường đi còn giúp mẹ Nam Nam chuyển nước cầm đồ, nhìn kiểu nào cũng giống loại ông xã ngoan hiền!

Mà Tiêu Nhạc lại lòng dạ hẹp hòi, đối mặt với ba Thần Thần đang tìm mọi cách lấy lòng mình, lời nói của anh ngầm ám hiệu lời đồn đãi về Diệp Ninh trước kia. Ba Thần Thần nghe được sững sốt, sau khi định thần lại cảm thấy vừa xấu hổ vừa bất đắc dĩ, hung hăng trợn mắt về phía mẹ Thần Thần mấy lần.

Quay lưng lại hai vợ chồng này không biết nói chuyện gì đó mà mắt của mẹ Thần Thần đều đỏ lên.

Diệp Ninh thật không ngờ trại hè năm nay cô trở thành đối tượng mọi người vây quanh xem. Chưa gì hết mà người khác đã dùng ánh mắt ngưỡng mộ quý bà giàu có để mà đối xử với cô. Thậm chí thầy giáo trại hè nói chuyện với cô cũng trở nên khách sáo hơn.

Cô âm thầm liếc Tiêu Nhạc một cái, nghiêng răng nói: “Anh bớt khoa trương một chút đi. Anh tới đây không phải để phô trương cảm giác thành tựu, mà là tới tham gia trại hè gia đình, ok?”

Tiêu Nhạc nhìn con trai cách đó không xa, khoe môi khê cong lên cười: “Anh phải làm xứng danh của mình chứ.”

Diệp Ninh hết ý kiến: “Trẻ con rất đơn thuần, đừng kéo nó vào thế giới của người lớn!”

Tiêu Nhạc thấy cô nói nghiêm túc như vậy, vội vàng gật đầu: “Được, anh hiểu rồi, sau này sẽ cẩn thận.”

Tuy nói như vậy, thế nhưng những hoạt động kế tiếp lại có thể nhìn ra được, trong lúc Tiêu Nhạc vui vẻ trò chuyện với các vị cha mẹ này vẫn kèm theo sai khiến chỉ huy. Đường như tất cả mọi người đều nghe lệnh của anh, để anh nghiêm nhiên trở thành vị lãnh tụ không cần đội vương miện.

Trước kia Nam Nam cũng không phải là một đứa bé rất sinh động, so với những đứa trẻ khác, cậu bé không nói nhiều. Nhưng bây giờ thì sao, cậu lú rú cái này cái kia, rất hoạt bát, làm chuyện gì cũng vô cùng tích cực.

Diệp Ninh nhìn thấy cảnh này thì hồi tưởng lại mấy câu nói ảnh hưởng tâm lý của Tiêu Nhạc. Thật ra nghĩ tới nghĩ lui, mặc dù Tiêu Nhạc có vẻ phách lối, nhưng có lẽ rất tốt cho Nam Nam.

Ít ra Nam Nam bỗng chốc tràn đầy lòng tin, hoạt bát năng động lên.

Chỗ bọn họ tham gia hoạt động là một vùng ngoại ô, non sông nước biếc tươi đẹp, còn có cả chỗ vui chơi mạo hiểm. Ngày đầu tiên tới đây, đám nhỏ đã không thể chờ đợi mà tham gia trò chơi mạo hiểm gì đó rồi.

Nam Nam cũng nhao nhao muốn thử, một tay lôi kéo Tiêu Nhạc, một tay lôi kéo Diệp Ninh, xông về phía bên kia.

Vì vậy hai người lớn chơi chung với Nam Nam, vui đùa một chút cái này, vui đùa một chút cái kia, tiếng cười thét chói tai vang lên không dứt.

Sau đó đến phần hoạt động phiêu lưu mạo hiểm. Nơi này có một con sông, mọi người tới bến đò lên thuyền. Sau khi lên thuyền xong thì bập bênh trôi về phía trước, trên đường đi sẽ trải qua đủ loại mạo hiểm, ví dụ như sơn động đen ngòm, đường rãnh hiểm trở (thật ra thì những chỗ nguy hiểm đều có nhân viên cứu hộ bảo vệ), còn có cơ quan gì gì đó, tỷ như hai bên sẽ có người phát động công kích về phía bọn họ.

Sau khi cả nhà bọn họ lên thuyền, chuẩn bị các loại trận địa sẵn sàng đón tiếp quân địch. Kết quả ai ngờ trước tiên là bị mai phục trên bờ gộp nước, tiếp đó thiếu chút nữa lật thuyền, cứ như thế bị sợ nhiều hơn là nguy hiểm xông về phía trước một cách chật vật, lọt vào sơn động phía trước.

Diệp Ninh nhớ tới đã gặp qua trò chơi tiến công chiếm đóng này, còn nhớ rõ chỗ này sẽ xuất hiện hình ảnh rất đáng sợ. Nhìn Tiêu Nhạc đầu, cổ đều là nước, rốt cuộc cô cũng nhớ tới đây là một bệnh nhân.

Cô lau nước trên mặt, ngửa mặt ân cần hỏi Tiêu Nhạc: “Anh bệnh nặng mới khỏi, có sao không, đừng để mệt. Bằng không mình đừng vào khu mạo hiểm phía trước, tôi lo lắng cho sức khỏe của anh...”

Lúc này Nam Nam đang ngồi chồm hổm bên kia cầm bầu múc nước, mà Tiêu Nhạc thì đang nắm mái chèo thuyền.

Nghe nói như vậy, anh nhìn Diệp Ninh không chút biểu cảm.

Diệp Ninh lại càng thêm lo lắng: “Nếu không, hay là anh lên bờ nghỉ ngơi trước đi?”

Ai ngờ cô còn chưa nói hết lời thì mái chèo trong tay Tiêu Nhạc chống mạnh xuống nước, vì vậy thuyền nhỏ lướt về phía trước đoạn, thuận theo thác nước phía trước tiến vào lốc xoáy rất lớn. Trong vòng xoáy, sau khi thuyền của họ đảo quanh một vòng rồi bay về khu vực mạo hiểm.

Đầu tiên là sự tác động của mất trọng lực một cách đột ngột, tiếp theo là bóng tối đánh ập tới.

Nam Nam kêu to một tiếng, nhào vào khoang thuyền.

Diệp Ninh cũng không tự chủ mà hét lên một tiếng chói tai, sắc mặt tái nhợt nắm chặt mạn thuyền.

Ngay sau đó thuyền nghiêng sang một bên giống như tuyết bị lật, rồi hai bên bờ sông xuất hiện các loại hình ảnh rừng rợn, có cả sứ giả địa ngục, hình ảnh biến hóa khôn lường cảm đạo hướng về phía bọn họ.

“A - - “

“A - - “

Hai mẹ con cùng nhau hét lên mấy tiếng, hỗn loạn, ôm đầu rúc vào một chỗ. Mà trong một màn hỗn loạn này, hai người đâm đầu vào một lồng ngực kiên cố.

Vòng tay mạnh mẽ của Tiêu Nhạc ôm hai mẹ con cô vào ngực.

Tóc tai Diệp Ninh bị dọa sợ dựng đứng lên, hai tay nắm chặt cánh tay của Tiêu Nhạc không buông. Nam Nam vui đầu vào hõm vai của ba không chịu buông ra.

Trong bóng tối, một tay Tiêu Nhạc ôm Diệp Ninh run rẩy mềm nhũn, một tay ôm Nam Nam đang hét ‘aaa’ thật lớn, cười không ra tiếng hỏi: “Không sao chứ?”

Diệp Ninh tức giận nghiêng răng, bị dọa sợ tới nổi nước mắt cũng ứa ra. Cô nhào vào lòng Tiêu Nhạc, dùng sức đánh anh: “Anh thật xấu!”

Ai ngờ cô vừa dứt lời thì phía trước hiện ra một dốc đứng, mắt thấy thuyền nhỏ của bọn họ nghiêng ngả xông tới, Tiêu Nhạc trầm giọng ra lệnh: “Nắm chặt!”

Diệp Ninh cũng chẳng quan tâm tới con giận nữa, mắt đỏ hoe nắm tay con trai rúc vào ngực Tiêu Nhạc. Tiêu Nhạc vội vàng ôm lấy hai mẹ con, cả nhà ba người ôm nhau thành một vòng, liên tục kêu la sợ hãi.

Đến khi vát và thoát khỏi cái động phiêu lưu này, Diệp Ninh và Nam Nam vẫn còn chôn rúc trong ngực Tiêu Nhạc không dám thả ra.

Tiêu Nhạc ôm lấy bờ vai mỏng manh của Diệp Ninh, cười dịu dàng nói: “Không sao rồi.”

Nói tới đây, anh còn giống như an ủi, vỗ vỗ sau lưng Diệp Ninh.

Diệp Ninh đỏ mắt ngẩng đầu lên.

Hiện giờ tóc của cô ướt nhẹp, dán lên khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn. Quần áo cũng ướt, dính sát vào người, thân hình lá lướt, mơ hồ có thể nhìn thấy được.

Đặc biệt là bây giờ cô còn nằm sấp trên người mình, ngược mặt như vậy, góc độ như thế, cái không nên thấy cũng nhìn thấy rõ ràng.

Xương quai xanh quẩy rũ, đường cong cổ xinh đẹp, phía dưới mướt mà đẩy lên, đưa tay ra có thể ôm trọn.

Tiêu Nhạc ghen thờ, màu mắt chuyển đen, đột nhiên cởi áo choàng của mình ra, khoác lên người Diệp Ninh, khàn giọng ra lệnh: “Mặc vào.”

Bởi vì mới vừa rồi cô nửa nằm trên ngực Tiêu Nhạc, tư thế chật vật, bây giờ cô mới chống đôi tay mảnh khảnh ngồi dậy, vuốt lấy mái tóc đen nhẵn ướt đẫm “Anh mặc đi.”

Cô vẫn nghĩ Tiêu Nhạc là người rất dễ bị cảm mạo, không phải mấy ngày trước thiếu chút nữa lại ngã bệnh hay sao?

Trên mặt Tiêu Nhạc lập tức rất khó coi: “Anh không cần.”

Diệp Ninh nhìn Nam Nam: “Để Nam Nam mặc đi.”

Tiêu Nhạc nhũ mày, trực tiếp cầm áo khoác, trùm lên người Diệp Ninh.

Diệp Ninh nhìn sắc mặt khó coi của anh, bộ dạng bá đạo khiến người ta không thể nào phản kháng, có chút kinh ngạc, ướm sững cầm lấy áo khoác nhìn anh.

Cặp mắt giống như bảo thạch mang theo hơi nước, mái tóc đen nhánh ướt đẫm dán lên khuôn mặt xinh xắn. Một chút xốc xếch và ẩm ướt khiến cô có vẻ gì đó thật dễ thương. Xương quai xanh tinh tế trắng nõn mềm mại như ẩn như hiện khiến người ta không thể dời mắt.

Từ đầu tới cuối, ánh mắt cô mang theo chút mơ màng, cái loại u mê mơ màng của một đứa trẻ, chớp chớp, không hiểu vì sao anh đang thật tốt lại bỗng dưng nổi giận.

Khí huyết Tiêu Nhạc lập tức xông lên, bình thường anh khắc chế kìm nén rất cẩn thận, nhưng trong lúc này mà phải đột nhiên biểu diễn cái màn tự kìm chế thì thật sự tàn nhẫn bỏ mẹ.

Vì vậy anh duỗi tay ra, ôm chặt cô vào lòng một lần nữa.

Tóc đen ẩm ướt kêu gọi, dáng người mảnh mai mềm mại đáng yêu, anh ôm cô ép vào lòng, áp sát cái chỗ đang phập phồng mãnh liệt kia.

Máu thịt ba tác đất, đó chính là mỗi đêm thương nhớ cô đến đau đớn.

Nam Nam thấy ba ôm mẹ không buông, cậu bé còn tưởng rằng bắt đầu tiếp tục trò chơi lúc này, nhưng lúc này cho dù bị dọa té đái nhưng được ba ôm trong lòng cũng hết sợ, cho nên cậu nhóc tiến tới muốn chen vào trong: “Papa, papa, con cũng muốn ôm!”

Nhưng Diệp Ninh không phải là đứa bé sáu tuổi, cô là một người phụ nữ, hơn nữa là người phụ nữ đã từng trải qua một đêm.

Cho nên mặt cô đỏ bừng lên, cảm giác được chỗ nào đó cương cứng, đâm vào bụng mình, quần áo hơi thấm nước nhưng nơi đó nóng bỏng áp vào, xuyên qua vải mỏng ẩm ướt, lọt vào bụng dưới.

Cô muốn nổi khùng, muốn đánh anh, nhưng một bên lại có con trai, hơi ảm dễ chịu ảm áp ở gần, còn ôm ba mẹ rất vui vẻ.

Cô lúng túng cần môi, thở hổn hển trên vai anh.

Tiêu Nhạc một tay ôm con, một tay ôm Diệp Ninh kìm trong lòng mình. Hơi thở anh rối loạn, cúi đầu thì thầm bên tai cô: “Để anh ôm một chút, đừng nhúc nhích...”

Ngón tay cái của anh ma sát nhẹ nhàng cầm dưới của Diệp Ninh, hơi dùng sức, ép cô ngẩng mặt lên, vì vậy anh cô mặt đối mặt, mắt đối mắt.

Hai tròng mắt của anh đã từng đen tối khó phân biệt lúc này đây lại tràn đầy yêu thương và khát vọng. Anh gần như tham lam chìm đắm mình trong khuôn mặt quyến rũ tao nhã đang nắm trong lòng bàn tay.

Thật ra Diệp Ninh rất khó chịu, cô gần như quý bò trong lòng anh, bị anh ôm chặt ngang lưng kìm chế không thể tách rời cơ thể anh. Cô lại bị anh ép ngược mặt nhìn lên, nhìn thấy vẻ mặt khát khao mãnh liệt của anh, nhìn thấy anh tham lam như muốn nuốt chửng mình.

Anh hơi cúi đầu, hơi thở hai người quấn quýt gần trong gan tấc. Hàng lông mi cô run rẩy, cô có cảm giác anh sẽ hôn mình bất cứ lúc nào.

Nhưng khi cách nhau khoảng nửa cm, anh dừng lại.

Anh há miệng thở ra, giọng nói khàn khàn thô đục giống như nỉ non bên tai Diệp Ninh: “Diệp Ninh, không sao, để cho anh ôm là tốt rồi.”

Giọng nói của anh run rẩy giống như dây cung, mà dây cung này đang căng cứng đến cực hạn, có thể đứt bất cứ lúc nào.

Cô có thể nghe được nhịp đập trái tim của anh, ‘bình bịch, bình bịch, bình bịch’, ổn định mà mạnh mẽ.

Thế giới chung quanh dường như lắng đọng, toàn bộ âm thanh biến mất, chỉ còn lại nhịp đập trái tim của anh, anh đang thờ đốc.

Diệp Ninh có cảm giác mình không còn tồn tại, tất cả thể xác và tinh thần, tất cả sự chú ý, dường như đọng lại một nơi, nơi mà khoảng cách giữa bọn họ dường như là số âm.

Trải qua một khoản thời gian dài giống như cả thế kỷ, Diệp Ninh mới nghe được tiếng nói của con trai: “Mẹ ơi, chúng ta lên bờ đi, quần áo ướt rồi, con lạnh.”

Giống như thần chú bị đập tan, tiếng người huyền ảo vui vẻ xung quanh lại vang đến bên tai, Tiêu Nhạc không muốn cũng phải mở mắt ra, nhìn con trai,

giọng nói khàn khàn: “Được.”

Diệp Ninh vội vàng ngồi dậy từ trong lòng anh, như muốn đứng dậy.

Tiêu Nhạc vươn tay ra, nắm chặt tay cô, đỡ cô đứng dậy: “Cẩn thận, thuyền không vững.”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tâm sự đêm khuya

Sau khi xuống thuyền, Diệp Ninh không biết mình bị mạo hiểm dọa sợ, hay là bị Tiêu Nhạc làm kinh hoàng, hai chân cô mềm nhũn ra, bước một bước lên bờ, thiếu chút nữa vấp ngã tại chỗ.

Thấy cô ngã như vậy, một lớn một nhỏ hai người vội vàng đỡ cô.

Cô cười khỏ, miễn cưỡng đứng thẳng: “Tôi không sao.”

Tiếp đó, mọi người về phòng của mình thay quần áo, sau đó cùng nhau tới nhà hàng dùng cơm. Lần này phí chi tiêu hoạt động trại hè không ít, cho nên tiêu chuẩn nhà hàng tạm được, món ăn phong phú, ngay cả nguyên liệu thức ăn tương đối mắc tiền giống như cá hồi cũng có.

Kể từ khi Diệp Ninh thiếu chút nữa bị té ngã, Tiêu Nhạc vẫn nắm tay cô, bây giờ để cô ngồi xuống, còn mình thì dẫn theo Nam Nam cầm đĩa đi lấy đồ ăn.

Người trong nhà hàng lần lượt kéo tới, có vài người cùng nhau chào hỏi. Kể từ lúc ba Thần Thần bước vào nhà hàng, anh ta đưa mắt nhìn khắp nơi, lúc này nhìn thấy Diệp Ninh thì hai mắt sáng lên, vội vàng đến gần, muốn ngồi chung bàn.

Thật ra Diệp Ninh không thích chút nào, dọc theo đường đi, ba Thần Thần luôn luôn nịnh bợ Tiêu Nhạc khiến người khác khó chịu muốn gây lộn. Nhưng nhà hàng này có một cái bàn lớn có thể ngồi được mười người, cả nhà bọn họ cũng chỉ có ba miệng ăn, không thể độc chiếm nguyên cả bàn lớn, nên cô đành nhịn.

Có lẽ mẹ Thần Thần là bị ông xã khuyên bảo, thay đổi thái độ đối xử với Diệp Ninh trước kia, chủ động chào hỏi, lên tiếng hỏi Diệp Ninh muốn ăn món gì, sẽ đi lấy giúp, còn ân cần nói này nói nọ. Sắc mặt trước sau thay đổi quá lớn, ngay cả bà mẹ quen biết bên cạnh cũng âm thầm bật cười.

Đang nói chuyện, Tiêu Nhạc và Nam Nam trở lại. Hai cha con mặc cùng kiểu áo thun, Nam Nam bung một cái khay lớn, Tiêu Nhạc bung hai cái, bên trên một đồng thức ăn.

Diệp Ninh đưa mắt mình, nhìn thấy có bông cải xanh, còn có thịt dê hầm củ cải, đều là món mình thích ăn.

Tiêu Nhạc đặt một cái mâm trống sạch sẽ trước mặt Diệp Ninh, sau đó lấy thêm dao nĩa, muỗng, khăn ướt, khăn giấy và sữa nóng tới.

“Hôm nay bị hù dọa không nhẹ, uống ly sữa tươi cho đỡ sợ.” Giọng anh ấm áp nói như vậy.

Rõ ràng chỉ là lời nói bình thường, nhưng Diệp Ninh lại cảm thấy nó giống như có thâm ý. Bị sợ cái gì? Mạo hiểm trong động, hay là anh?

Nghĩ đến một màn trên thuyền, nhịp tim của cô lập tức thay đổi, bên tai ong ong. Mặt nóng tới mức cô cảm thấy da mặt không thuộc về mình nữa.

Bụng dưới của cô bằng phẳng mềm mại, mặc dù đã thay đồ khô ráo ấm áp, nhưng cảm giác nóng bỏng cứng rắn cộng thêm chút ướt át một giờ trước kia vẫn còn ở đó như cũ, phát ra một loại lực lượng bao trùm chỗ này, hơn nữa còn lọt vào bên trong.

Đó là một loại lực lượng xa lạ giàu tính xâm lược, bùng bùng phát ra, mang theo khát vọng nảy mầm.

Cô len lén liếc mắt về phía người đàn ông bên cạnh. Anh đang nói chuyện với ba Thần Thần, điểm tĩnh lạnh nhạt, trong lời nói còn có chút khô hời, giống như sự kiên trước kia đối với anh mà nói, không có gì để bàn.

Nam Nam đang gặm bắp nếp, thấy mẹ cầm đĩa không ăn, quan tâm hỏi: “Mẹ, mẹ không đói bụng hả?”

Nam Nam vừa hỏi vậy, Tiêu Nhạc quay đầu lại nhìn Diệp Ninh, thần sắc trong mắt thật khó phân biệt, bên môi lại mang theo nụ cười: “Sao vậy, không hợp khẩu vị?”

Diệp Ninh vội vàng lắc đầu: “Tôi ăn liền!”

Tiêu Nhạc gật đầu cười, quay sang tiếp tục nói chuyện với ba Thần Thần.

Diệp Ninh lập tức ăn vì tránh ngượng ngùng, tiêu diệt hơn phân nửa bông cải xanh.

Cơm nước xong trên đường trở về, cô thường xuyên nhìn trộm Tiêu Nhạc bên cạnh. Đột nhiên cô có cảm giác, từ sau khi rời khỏi nhà, địa vị của mình và Tiêu Nhạc rõ ràng đã bị thay đổi.

Đây là vì sao?

Cô còn chưa kịp nghĩ ra thì đã tới phòng ngủ. Sau khi vào phòng, cô lập tức sững sờ.

Bởi vì bên chủ sự hoạt động ngầm thừa nhận cha mẹ đi chung với con nhất định là người một nhà, mà con nít còn nhỏ, lớn nhất cũng chỉ sáu tuổi, cho nên cả nhà ba người đều ở chung một phòng.

Diệp Ninh nhìn chằm chằm cái giường cỡ lớn, cô phải ngủ chung với Tiêu Nhạc trên đó à?

Nghĩ tới khả năng này, cô xua đi không nổi cái loại cảm xúc nóng bỏng ẩn đầy tính xâm lược cuốn tới một lần nữa trong đầu. Giây thần kinh bên đầu ngón tay cái của cô cũng sinh ra một loại cảm giác tê dại kỳ quái, giống như bị chạm điện.

Đương nhiên Tiêu Nhạc cũng nhìn thấy, ánh mắt rơi vào giường lớn một hồi, sau đó nhìn Diệp Ninh bằng ánh đèn tối khó hiểu, thấp giọng nói: “Anh ngủ trên ghế sa lon.”

Bên cạnh gian phòng này có một chiếc ghế sa lon, rất nhỏ, nếu có người muốn ngủ thì có chút miễn cưỡng, co rúc lại có thể nằm được.

Nam Nam chỉ nhìn một cái liền phản đối: “Không được, cái ghế sa lon đó nhỏ quá, hơn nữa lại mềm như vậy, nhất định ngủ sẽ không thoải mái! Sức khỏe papa không tốt, mẹ, mẹ không thể để papa ngủ ghế sa lon!”

Diệp Ninh đang định mở miệng nói ‘vậy để mẹ ngủ ghế sa lon’, nhưng Nam Nam đã giành trước một bước, ngăn cản cô: “Mẹ, con không muốn. Cha mẹ người ta cũng ngủ chung một phòng, tại sao hai người muốn tách ra ngủ? Chúng ta cùng nhau ngủ chung giường lớn đi!”

Nói xong, cậu bé chạy tới bên giường lớn, ngã mình khoan khoái lên đó: “Ba mẹ, chúng ta ngủ chung đi, giường này lớn lắm!”

Mặt Diệp Ninh nóng như thiêu đốt, đôi môi giật giật, muốn nói gì đó, ai ngờ lại bị Tiêu Nhạc giành nói trước: “Diệp Ninh, hôm nay quả thật dần tới dần lui hơi mệt, nhưng anh không sao, anh có thể ngủ trên ghế sa lon...”

Diệp Ninh vội vàng lắc đầu, thấp giọng nói: “Bỏ đi, ngủ chung!”

Vừa dứt lời, cô nhìn thấy góc môi của Tiêu Nhạc khẽ mỉm cười, đột nhiên hiểu ra, mình bị gạt rồi. Thật ra thì anh chính là lấy lui làm tiền.

Tiêu Nhạc nhìn thấy mặt cô rung rung bất mãn nhìn mình lom com, vội vàng kêu Nam Nam: “Nam Nam, chúng ta đi tắm chung đi!”

Nam Nam vội vàng bò dậy: “Dạ!”

Gian phòng này chỉ có một phòng tắm, Tiêu Nhạc và Nam Nam tắm trước, sau đó đến phiên Diệp Ninh. Đến khi tắm rửa xong, mọi người cùng chung một suy nghĩ tất đèn chuẩn bị đi ngủ.

Nam Nam nằm ở chính giữa, cậu bé nhìn mẹ bên trái một chút, nhìn papa bên phải một chút, cuối cùng gờ hai chân nhỏ lên lắc lắc, mặt mày hớn hờ nói: “Thật tốt quá, một bên ba, một bên mẹ, Nam Nam ở chính giữa!”

Đối với cậu bé mà nói, đây là một thử nghiệm rất mới lạ, hơn nữa còn được ra ngoài chơi, cậu bé vô cùng hưng phấn.

Tiêu Nhạc nằm nói chuyện với cậu bé, kể chuyện xưa cho cậu bé nghe.

Giọng kể của anh thật dễ nghe, âm sắc thuần hậu khàn khàn, trong bóng tối vang lên êm ái. Đừng nói là Nam Nam thích nghe, ngay cả Diệp Ninh nghe được cũng mê mẩn từ lúc nào không biết.

Rốt cuộc Nam Nam cũng ngủ thiếp đi, trong phòng rất im lặng, chỉ có tiếng máy điều hòa không khí thay đổi tần số phát ra rất mơ hồ khiến người để ý.

Diệp Ninh cảm giác như mình sắp ngã bệnh, cô ngừng thở khó khăn, ôm lấy lỗ tai, cố gắng bắt lấy động tĩnh của Tiêu Nhạc đang nằm cách Nam Nam bên đầu giường bên kia.

Từ đầu tới cuối Tiêu Nhạc không hề nhúc nhích, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe được.

Cô cố gắng trấn tĩnh hô hấp của mình để mình có vẻ tự nhiên một chút, đồng thời thả lỏng cơ thể đang căng thẳng của mình.

Trái tim vẫn xao động như cũ, cái loại xao động này tới không thể giải thích được. Cô không biết mình là vì ngượng ngùng hay là sợ hãi, hay thậm chí khát vọng?

Cô đã không còn nhỏ nữa, từng có tình một đêm, còn sinh một đứa bé. Những gì nên trải qua cũng đã trải qua rồi.

Những năm gần đây, cô lẻ loi một mình. Có lẽ là kể từ khi chuyện của Hoắc Thần xảy ra, cô đã không còn tâm sức suy nghĩ tới chuyện tình cảm nam nữ. Đương nhiên, việc nuôi dưỡng Nam Nam chiếm một phần lớn tinh thần và thể lực, cho nên có thể nói, chuyện nam nữ đối với cô chỉ là bình lặng như mặt nước.

Cho dù có lúc đêm khuya không thể ngủ, cô cũng chưa từng có loại khát vọng thuộc về phụ nữ này.

Nhưng hôm nay, có lẽ là lúc đột nhiên bị cái loại cảm giác cứng rắn đè ở bụng dưới cho nên khiến cô không có cách nào có thể làm ngơ. Để rồi cô lại phát hiện trong lòng mình có loại ý tưởng đáng xấu hổ đó.

Ý tưởng đáng xấu hổ này giống như độc trùng, găm nhấm nơi nào đó trên cơ thể cô, sinh ra loại cảm giác xấu hổ đó. Cảm giác này bắt đầu rất nhỏ, sau đó lan tràn, lan tràn đến khắp nơi trên cơ thể, khiến cho cơ thể cứng ngắc của cô không thể dừng lại mà run rẩy nhẹ nhẹ.

Khi cô phát hiện ý nghĩ của mình, theo bản năng, cắn mạnh đôi môi, cơ hồ như muốn cắn nát.

Cô cũng không phải là người rất bảo thủ, năm đó ở nước ngoài cũng biết một ít chuyện. Nhưng đến bây giờ, lúc cô chân thật cảm nhận được sự khát vọng nào đó trong cơ thể mình, trong lòng cô lại dâng lên cảm giác tội lỗi.

Bên cạnh cô là con trai của mình, nó đang ngủ say sưa.

Vừa lúc đó, phía bên kia của Nam Nam, Tiêu Nhạc khẽ khàng đưa tay ra, lục lọi trong bóng tối, bắt được bàn tay của cô.

Khi tay của anh bắt lấy tay mình, cô mới nhận ra lòng bàn tay của mình đã toát mồ hôi, ướt ướt, run rẩy.

Từ đầu tới chân, mỗi nơi trên cơ thể cô bỗng chốc căng thẳng lên.

Tim đập loạn, cổ họng nơi đó co thắt, thậm chí cô còn hoài nghi, trong căn phòng im lặng như tờ này, có phải Tiêu Nhạc nằm bên kia của Nam Nam cũng có thể nghe được nhịp đập của trái tim cô không?

Tiêu Nhạc cầm được tay cô, siết nhẹ, sức lực không lớn không nhỏ.

Nhưng anh cũng chỉ bóp tay cô mà thôi, hình như không có ý định tiến thêm bước nào.

Sau một hồi thật lâu, giọng nói trầm thấp khàn khàn của anh truyền tới từ trong bóng tối: “Ngủ sớm chút đi, mai còn phải dậy sớm.”

Những lời này rơi vào tai của Diệp Ninh, cô không biết mình cảm thấy mất mát, hay là yên tâm nữa?

Trái tim của cô nhảy loạn mấy nhịp rồi cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Cô cắn chặt môi, ừ nhẹ một tiếng, muốn tránh thoát bàn tay của anh.

Cô muốn xoay người lại, đưa lưng về phía anh, mượn điều này quyết tâm dẹp loạn tư vị không thể nói ra lời kia.

Nhưng Tiêu Nhạc lại không cho cô cơ hội này, anh vẫn bóp tay cô như cũ, không nặng không nhẹ.

Anh thấp giọng gọi: “Diệp Ninh.”

“Hả?”

Sau một hồi thật lâu, Tiêu Nhạc mới dùng giọng nói giống như nỉ non lên tiếng: “Chúng ta sẽ tiếp tục giống như vậy, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tất cả của anh, đều là của em

Diệp Ninh không biết mình đã ngủ lúc nào, tất cả ký ức đêm hôm đó giống như rất mơ hồ. Tất cả tiêu điểm đều tập trung ở hai bàn tay kia, hai bàn tay kia như có như không nắm tay mình.

Cho nên giấc mộng đêm đó cũng có đôi bàn tay kia.

Ở trong mộng, cô trở lại mười ba tuổi. Cô mười ba tuổi cầm dù đi dưới mưa, trên đường bùn lầy, cô ngã xuống.

Giày xăng-đan trên chân đã đi từ năm ngoái, cô đã cao hơn trước, giày xăng-đan cũ rách đã không còn vừa chân nữa. Cho nên sau khi bị trượt té, dưới sức ngã, chỗ giày bị vá lại đứt ra.

Không thể nào mang được nữa.

Cái dù cũng bị rách trong vũng nước mưa, dính lên nước cống.

Cô chặt vật té ở đó, nhìn nước bùn trên váy và trên đùi, cô không biết phải nên làm cái gì.

Vừa lúc đó, có một cặp tay đưa tới trước mặt cô.

Cô ngẩng đầu lên, muốn nhìn rõ người kia, nhưng tóc ướt dính trên mặt, che đi ánh mắt của cô, cô nhìn không thấy.

Cô không biết vì sao trong lòng lại hốt hoảng, cảm thấy cô nên nhìn thấy rõ ràng, nhưng tại sao không thể thấy, vì vậy liều mạng gạt đi mái tóc đang che ở mắt.

Đang lúc khuấy động, cô tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, cô há miệng thở, nhìn bốn phía, lúc này mới nhận thức được, cô đã ba mươi tuổi rồi, không phải mười ba, không phải cô đang cầm dù đi dưới mưa, mà là nằm trên giường lớn trong một khách sạn có tiếng máy điều hòa kêu vang, bên cạnh là con trai đang say ngủ, bên cạnh con trai chính là Tiêu Nhạc.

Nhưng rất nhanh sau đó cô lại sững sờ, giống như trong mơ hồ, cô nghe được tiếng mưa rơi, nghiêng đầu nhìn ra ngoài. Trong phòng khách có một rèm cửa sổ lớn che kín nửa tường, khép lại, nhìn không thấy bên ngoài. Nhưng nghiêng tai lắng nghe thì cô có thể nghe được tiếng mưa rơi, quả thật trời đang mưa.

Đang lắng tai nghe, cô nghe được một câu: “Trời mưa.”

Giọng nói của anh mang theo âm điệu khàn khàn đêm khuya, ôn hòa trầm thấp. Mặc dù lên tiếng đột ngột, nhưng cũng không khiến cô giật mình.

Cô từ từ quay đầu lại nhìn anh.

Cách Nam Nam đang gần như chổng mông lên giường, cô nhìn thấy Tiêu Nhạc nằm ở đó. Trong bóng tối, cặp mắt khiến cô nhìn thấy nhưng không bao giờ thấu hiểu giống như biển sâu, lặng lẽ nhìn cô.

Bỗng dưng cô có loại ảo giác, có lẽ anh cũng chưa hề chớp mắt, cứ như vậy nhìn mình.

Đến lúc này, cô mới chậm chạp phát hiện, tay của mình đang bị anh nắm lấy như có như không, cũng như không buông ra hoàn toàn.

Cô đổi tư thế, nằm nghiêng lại, hai người cách nhau một cái gối, trong bóng đêm nhìn lẫn nhau.

Nếu như nói trước khi ngủ, người đàn ông này khiến cô xao động bất an, vậy thì bây giờ cô nhìn anh lại cảm thấy trong lòng vô cùng bình tĩnh ấm áp.

Một lỗ tai đè lên gối, lỗ tai kia dường như càng thêm nhạy cảm, có thể nghe rõ tiếng mưa rơi đập trên lá hoa hướng dương.

Cô lẳng lặng nhìn người đàn ông gần trong gang tấc này, trong lòng đột nhiên xông lên một loại xúc động không thể diễn tả.

Cũng có lẽ đàn bà đều là loại động vật có cảm tính, bị một giấc mộng làm thức tỉnh giữa đêm khuya, nghe tiếng mưa rơi tí tách, lại nằm trong một gian phòng xa lạ, cô sẽ có chút thương cảm, có chút bất đắc dĩ, cũng có chút mệt mỏi.

Mà lúc giật mình tỉnh mộng giữa đêm khuya, người đàn ông kia lại không hề lên tiếng, chăm chú nhìn mình, liên tục xoa nắn ngón tay của mình.

Trong bóng tối, ánh mắt của cô bắt đầu ngán lệ, đó là một loại cảm giác bị thương lạnh lẽo không thể diễn tả mùi vị, vừa chua chua ngọt ngọt, vừa có chút khó chịu, nhưng lại ấm áp.

Cô khẽ nhắm mắt lại.

Rốt cuộc Tiêu Nhạc cũng chịu buông tay cô ra, từ từ nâng tay lên, đáp xuống trên mắt cô.

“Tại sao thức dậy rồi? Em nằm mơ hả?” Ngón tay của anh mơn trớn mắt cô, miệng lại hỏi như vậy.

“Chỉ là nằm mơ thôi.” Cô thấp giọng trả lời.

“Ừm, ác mộng?”

“Cũng không phải.” Lúc nói xong, cô chợt có chút buồn cười. Cô cũng không phải là một đứa bé, thật ra không cần người dỗ ngọt, nhưng khi ánh mắt hiền hòa của Tiêu Nhạc nhìn cô như thế, cô lại thích loại cảm giác đó, giống như được người lo lắng che chở.

Tiêu Nhạc thấy cô như vậy, trông mắt đen thẫm yên lặng nhìn cô.

“Không phải là vì xa nhà, nhớ giường, vì vậy mà khóc nhè chứ?” Anh đã bắt đầu nhạo báng cô rồi.

“Làm gì có!” Cô cắn môi phản bác. Mà giọng điệu phản bác này lại dường như không thể tự chủ, có mùi vị làm nũng.

Tiêu Nhạc nhìn về mặt con nít hiềm thấy của cô, không khỏi cười ra tiếng.

“Lúc trước chúng tôi ở thành phố S, có lúc mưa thật nhiều giống như lúc này. Tôi thường xuyên bị tiếng mưa rơi đánh thức nửa đêm”

“Ừ, trời thường hay mưa” Cô nhớ tới cảnh trong giấc mơ. Thật ra thì cô đã từng gặp qua cái màn kia, vì vậy thuận miệng nói: “Lúc đó tôi rất ghét trời mưa. Mỗi khi trời mưa, giờ tan học đường đi rất khó.”

“Đúng là khó đi. Con đường đó thoát nước không tốt, anh nhớ có lúc mưa quá lớn, cả con đường đều ngập nước, có nhiều xe hơi bị ngập nước.” Tiêu Nhạc cũng nhớ lại chuyện trước kia.

“Đúng rồi. Khi đó đạp xe đạp, nửa cặp chân đều ngập trong nước. Có lúc chìm dưới nước có mấy cục gạch, đụng vào thế nào cũng té xuống nước, đó mới chính là thảm thương.” Diệp Ninh nghĩ tới lúc đó vẫn còn có chút ghê tởm.

“Chuyện này nghĩ tới thôi đã cảm thấy khó chịu. Dọc theo đường có những sạp bán đồ ăn, thịt, trái cây, rác rưởi gì cũng có. Lúc bình thường ven đường đã không sạch sẽ, lúc mưa lên trong nước đủ thứ đồ...” Hiển nhiên Tiêu Nhạc cũng có vài ký ức không vui giống như vậy. Khi đó cho dù là đi trong nước, hay là cỡi xe đạp, khẳng định bàn chân đã bị ngâm trong nước bẩn.

“Đừng nhắc tới chuyện này. Nhắc tới khiến tôi thật khó chịu, lúc ấy chỉ có biết nhắm mắt đi đại mà thôi. Không biết đã nhiều năm như vậy, con phố đó đã sửa xong chưa?”

“Sửa rồi.”

Thật ra thì Diệp Ninh chỉ là thuận miệng nói tới thôi, không ngờ Tiêu Nhạc lại trả lời như vậy. Cô sững sốt một hồi, sau đó nhìn sang Tiêu Nhạc dưới ánh sáng yếu ớt của mấy đèn hòa không khí trên trường, lại chứng kiến nụ cười hiền hòa trầm tĩnh của anh.

“Cũng phải rồi, đã mấy chục năm, chắc ở đó thay đổi nhiều lắm.” Cô gật đầu.

Lúc này, tay của Tiêu Nhạc lại nắm lấy tay cô.

“Diệp Ninh, em có muốn khi nào trở lại thăm nó một lần không?” Đột nhiên Tiêu Nhạc hỏi một câu như vậy.

“Có lẽ ngày nào đó nổi hứng thì sẽ về.” Diệp Ninh trầm ngâm một hồi rồi mới nói như vậy.

“Em có còn liên lạc với cậu mẹ em không?” Tiêu Nhạc nhẹ giọng hỏi.

‘Mẹ’ là cách gọi nơi quê nhà bọn họ, người thành phố B thì gọi là ‘bà mẹ’, sẽ không gọi thẳng một chữ ‘mẹ’ như thế. Bây giờ nghe Tiêu Nhạc đột nhiên gọi như vậy, cô lại cảm thấy rất thân thiết.

**Chỗ này mình thật không biết phải dịch như thế nào. QT đều dịch là ‘mẹ’ nhưng 2 chữ viết đều khác nhau. Một chữ là 矜子 ‘mẹ từ’, một chữ là 舅妈 ‘cữu mẹ’, cách người địa phương gọi ‘mẹ’. Vì Diệp Ninh nói ‘mẹ từ’ nghe thân thiết hơn cho nên mình đổi ‘cữu mẹ’ thành ‘bà mẹ’.

Thật ra thế sự nhiều thay đổi, cô làm sao cũng nghĩ không ra, nhiều năm sau, cuộc sống thay đổi, cô có thể bình tĩnh nằm nói chuyện với con trai của bác Tiêu năm đó như vậy, nhắc lại chuyện xưa... còn có cốt nhục của bọn họ nằm chính giữa.

“Vẫn còn liên lạc. Lúc đó bọn họ đối xử với tôi không tốt, nhưng cũng coi như chứa chấp tôi, không cho tôi tiền, nhưng cũng cho tôi miếng cơm ăn.”

Đối với chuyện này, Diệp Ninh thấy vậy là đủ lắm rồi. Khi đó trong nhà quít đi một khoản nợ, mẹ nhảy lầu, một mình cô một đứa bé gái mới mười mấy tuổi đầu, còn có thể đi đâu được. Những người kia không đòi được nợ, thấy cô một cô bé lẻ loi hiu quạnh, hùng hù hổ hù một phen, sau đó cũng tự nhận xui xẻo rồi bỏ đi. Cô không có người thân gì, bên của ba cô mấy đời đều là con một, không có anh em, cho nên chỉ đành ở nhà cậu.

Mẹ không thích, khinh khỉnh đối mặt, chính là tại vì mẹ không đủ nhân từ khoan dung. Nhưng không nhân từ tha thứ cũng không có lỗi, tất cả đều dựa vào mức lương bình thường của người ta. Thêm một người là thêm một chi tiêu, huống chi cô còn không phải ruột thịt gì. Lòng dạ hẹp hòi một chút, không tha thứ cũng bình thường thôi.

Diệp Ninh đã sớm nhận ra, mình chính là mặt dày mày dạn dựa dẫm vào cậu mẹ, dựa vào tiền trợ cấp hoàn tất trung học. Nếu như ban đầu người ta độc ác một chút, nói mình con gái không cha không mẹ học hành cái nỗi gì, bắt buộc ra ngoài làm việc, cô cũng không thể nói nửa lời.

Cho nên những năm gần đây, cô vẫn có chút cảm kích gia đình cậu. Ít nhất người ta đã giúp đỡ cô, cho nên ngày lễ ngày tết gì thì cô cũng gởi về một ít quà tặng, thuốc bổ, quần áo, còn cả tiền. Nhiều lần mẹ đã gọi điện thoại, nói cô nếu muốn về có thể trở về.

Cô lại không muốn trở về. Trở về để làm gì, đã không còn ý nghĩa nữa rồi.

Lúc cô nghĩ tới đây, tay Tiêu Nhạc cầm tay cô siết chặt vài lần, nắn bóp đầu ngón tay của cô, không đau, nhưng có chút tê tê.

“Anh cũng chưa trở về, ba mẹ anh đều có gia đình khác của mình. Tết anh có gọi điện thoại về cho ba, ông ấy có tiền, không cần tiền của anh. Hoàn cảnh bên mẹ không được tốt, anh cho mẹ tiền, mẹ rất vui. Có lúc bà nói muốn anh trở về, nhớ anh, muốn nhìn anh đáng về ra sao rồi. Nhưng thật ra anh cũng hiểu, hiện tại bà chỉ ôm hi vọng, một khi anh trở về sẽ nở mày nở mặt.”

Diệp Ninh nghe vậy nhin không được mỉm cười: “Vậy anh trở về đi, nhất định sẽ được nở mày nở mặt. Tôi thì không được, những năm nay tôi toàn học hành đọc sách, sau khi trở về còn bị người ta chê cười.”

Tiêu Nhạc cũng cười: “Anh không thích nghe mấy lời này.”

Giọng nói của anh chuyển thấp, bởi vì quá thấp, nghe ra có vẻ rất hiền hòa. Sự hiền hòa đó dường như tràn tới lai láng.

“Nở mày nở mặt của anh cũng sẽ là của em” Bàn tay của anh chơi đùa với ngón giữa của cô, nói một cách khẳng định.

Diệp Ninh nhìn anh cười, cười toét miệng ra.

Tiêu Nhạc không cười nữa, nhẹ nhàng kéo tay cô nhắc nhở, cổ chấp mà kiên định: “Anh nói thật.”

“Diệp Ninh, tất cả của anh, đều là của em.”

Ngay từ lúc ban đầu cũng đã là vì em

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Tình yêu, tình dục, hay là con cái

Trại hè liên tục hai mươi ngày, cô bắt đầu cảm thấy mỗi ngày đều giống như nhau, chơi cái này cái kia rất vui vẻ. Nhưng ai ngờ xoay đầu lại nhìn thì hai mươi ngày đã trôi qua. Trong khoảng thời gian này, Tiêu Nhạc ra ngoài một chuyến, đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, là Andy đến đón anh đi, đi xong trở lại trong vòng một ngày.

Trong hai mươi ngày này, Nam Nam chơi rất vui, tích cực tham gia các loại hoạt động. Ngoài hoạt động ra, cậu nhóc đi theo Tiêu Nhạc chơi cát, vọc nước, bắt cá, trượt cát trượt cỏ đủ loại, thật sự rất thỏa thích.

Có lúc Diệp Ninh mệt mỏi, ngồi trên cát nhìn hai cha con chơi với nhau. Hai người một lớn một nhỏ, thật sự là một khuôn mẫu khắc ra. Nhắc tới chuyện này cũng thật kỳ lạ, trước kia không ở chung một chỗ nên không biết giống nhiều như vậy. Hiện tại, hai cha con mặc đồ giống nhau, cùng chơi vui đùa, khiến người ta cảm thấy hai cha con giống nhau như đúc.

Diệp Ninh chụp rất nhiều hình, có cái một nhà ba người, có cái chỉ có hai cha con bọn họ. Mỗi đêm Nam Nam đều phải nhìn hình một lần, nói là khi về nhà sẽ in ra treo tường trong phòng khách. Tường hình rất cuộc cũng đã có ảnh của papa.

Bây giờ Diệp Ninh cũng đã tập thành thói quen ngủ chung giường với Tiêu Nhạc, chính giữa vẫn là Nam Nam. Có đôi khi hai người lớn bình tĩnh tâm sự, nói chuyện hôm nay chơi cái gì, ngày mai chơi cái gì, con nhà ai chơi rất tốt với Nam Nam, tư thế ngủ của Nam Nam thật kỳ quái, còn có chuyện Nam Nam chơi trò này trò kia. Đương nhiên, bọn họ cũng sẽ nhắc tới chuyện trước kia, nhắc tới chuyện đi học lúc ấy, cảm thán không thôi.

Mỗi lần như vậy, Diệp Ninh đều có ảo giác kỳ lạ, giống như cô và Tiêu Nhạc đã là vợ chồng nhiều năm, trò chuyện việc trong nhà.

Sau khi trại hè kết thúc, một đám phụ huynh tạm biệt nhau, từng người lưu lại WeChat, thêm vào một nhóm WeChat mới, ước định về sau vẫn giữ liên lạc, còn phải bàn chuyện trường tiểu học mà ____ Mặc dù mọi người đều hiểu, khi đã không còn chung đề tài để nói, đặc biệt là sau khi con cái không học chung một trường, nhóm WeChat này chắc cũng tiêu điều.

Trở lại thành phố, bắt đầu lại cuộc sống bận rộn, Diệp Ninh có chút không thích ứng. Cũng may là trong lúc xin nghỉ dài hạn, buổi tối đến cô cũng lấy máy tính ra xử lý công việc của mình, cho nên không đến nỗi hoàn toàn bỏ bê.

Nhắc tới chuyện này, cô có chút tò mò về Tiêu Nhạc.

“Anh bệnh lâu như vậy, chuyện của công ty thì sao?”

“Thẩm Từ Thụy và Lỗ Phi sẽ xử lý. Nhưng cũng đã lâu rồi, anh cũng phải đi làm lại thôi.” Tiêu Nhạc nói như vậy.

Thật ra thì Diệp Ninh cảm thấy hiện giờ sức khỏe của Tiêu Nhạc đã tốt rồi. Nhìn anh chơi với Nam Nam, xuống biển bắt cá, lên núi hái hoa quả, thật sự không có gì làm không được. Thậm chí anh có thể đối đầu với trận mạo hiểm bằng đường thủy mạnh mẽ hơn nhiều so với mình, hoàn toàn không giống

như bộ dạng có bệnh giống như ban đầu.

Mà anh ngày ngày nghỉ phép như vậy thì cũng kỳ quái, không phải anh là tổng giám đốc của một công ty đã lên chợ hay sao?

Dĩ nhiên cô cũng chỉ là thuận miệng nói thôi, dù sao mỗi người một hoàn cảnh, Tiêu Nhạc quyết định làm chuyện gì đều có lý lẽ của anh ta.

Đối với Diệp Ninh mà nói, trong chuyến đi trại hè kỳ này, ngoại trừ nhận thức được sự thay đổi về mặt sức khỏe của Tiêu Nhạc, điểm bất đồng lớn nhất chính là Tiêu Nhạc và Nam Nam giống như cùng nhau ngấm ngấm thỏa thuận___ cô và Tiêu Nhạc ngủ chung giường.

Nam Nam nói giống như là điều đương nhiên: “Con đã lớn rồi, đương nhiên phải ngủ một mình một phòng. Papa và mẹ nên ngủ ở phòng ngủ chính, chung một cái giường. Nhà người ta cũng như vậy mà!”

Tiêu Nhạc nhướn mày cười, vừa cười vừa nhìn Diệp Ninh.

Thấy thế, Diệp Ninh hoàn toàn không muốn ngó ngang tới anh.

Ở bên ngoài không có điều kiện phải ngủ chung giường, hơn nữa còn có Nam Nam nằm chính giữa đã là một chuyện.

Về đến nhà, hai người đơn độc ngủ chung một giường lại là một chuyện.

Thật ra thì ở chung với nhau lâu như vậy, Diệp Ninh cũng dần dần thích ứng với Tiêu Nhạc. Thậm chí cô còn mơ hồ cảm thấy, có lẽ một ngày nào đó, cô và Tiêu Nhạc sẽ cùng nhau tiến thêm một bước.

Nhưng bây giờ đột nhiên muốn thân mật gì đó, cô vẫn cảm thấy có chút quá nhanh.

Nói trắng ra thì ngoài Nam Nam ra, giữa cô và Tiêu Nhạc còn có cái gì? Một lần thiếu chút nữa lau súng cướp cò?

Buổi tối, đương nhiên Tiêu Nhạc và cô không ngủ chung.

Một mình cô nằm trên giường một hồi lâu, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về quan hệ giữa cô và Tiêu Nhạc.

Lúc này cô lại nghĩ tới lá thư trước đây của anh. Anh nói có lúc sẽ cảm thấy mình là vợ của anh, cả đời này anh sẽ chăm sóc mình và Nam Nam.

Thật ra đối với Diệp Ninh mà nói, không phải cô chưa từng bỏ đi ý niệm đi tìm một người. Hôm nay có Tiêu Nhạc, cho dù là từ điều kiện tác động bên ngoài hay bên trong, hay là từ suy nghĩ của Nam Nam, tất cả đều thích hợp vô cùng.

Sau khi trần trở một hồi, cô lấy điện thoại di động ra, mở trang blog, viết xuống vấn đề quanh quẩn trong đầu mấy ngày nay: Đây có thể coi là gì? Tình yêu? Tình dục? Hay là vì con trai?

Cô vừa đăng lên trang blog thì nhìn thấy ‘Chuột Mickey ngủ bụi’ cho một cái ‘like’.

Nhìn thấy vậy, cô không khỏi bật cười, như đã trở thành thói quen với vị ‘Chuột Mickey ngủ bụi’ này. Cô suy nghĩ nó sẽ nói gì, tiếp theo một khuôn mặt tươi cười, hay là lúc sẽ cho thêm mấy chữ?

Nhưng chờ một hồi, chuột Mickey vẫn không gởi thêm bất cứ bình luận nào.

Cô có chút không tin, nhấn vào trang chủ của chuột Mickey, kết quả phát hiện ‘nó’ cũng vừa đăng một bài viết mới.

Nội dung bài viết là: Mình muốn cái gì?

Chỉ là một câu như vậy, đơn giản, lại không đầu không đuôi.

Cô nhìn thời gian chuột Mickey đăng bài viết, chậm hơn cái ‘like’ hai phút, vậy là có phải nó đọc xong bài viết của mình, không trả lời, sau đó tự đăng một bài lên trang của mình?

Diệp Ninh nhìn chằm chằm câu ‘Mình muốn cái gì?’, bốn chữ in to cộng thêm dấu chấm hỏi, đột nhiên trong lòng dâng lên cảm giác quái dị.

Ngoài quái dị ra, cô cũng nhận không được mà suy nghĩ, ‘Chính mình lại muốn cái gì?’

Một người đàn ông? Một người đàn ông có thể ôm ấp vỗ về tâm linh cô độc? Một người đàn ông có thể thỏa mãn ham muốn cơ thể trong đêm khuya? Hay là một người đàn ông có thể che chở cho tương lai của con trai?

Phụ nữ chính là có lúc phiền toái như vậy. Thuộc tính của phụ nữ, thuộc tính của người mẹ, thuộc tính của một thành phần trong xã hội này, ba thứ chất chồng lên nhau, cô bắt đầu rối loạn cả lên.

Ngày hôm sau, mất thâm quầng, cô nấu đồ ăn xong trước, sau đó chạy vào toilet trang điểm che đi vành đen.

Đến khi ra khỏi toilet, cô mới nhìn thấy Tiêu Nhạc đang ngồi trong phòng khách, râu ria cạo nhẵn, mặt mày sạch sẽ, đang cầm điện thoại nhìn. Nhìn thấy

Diệp Ninh đi ra, anh không thèm liếc mắt nhìn chớ đừng nói chi mỉm cười.

Diệp Ninh không khỏi nhìn thoáng qua, một đêm không gặp, sắc mặt anh cũng không tốt lắm, nhìn bộ dạng hình như cũng ngủ không ngon?

“Anh không sao chứ?” Cô nhú mày, quan tâm hỏi.

“Không sao.” Anh đáp lại liền nhưng nhạt nhẽo, giọng nói cũng không tốt lắm, thậm chí có chút uể oải.

Anh nói không sao, Diệp Ninh lại càng cảm thấy có chuyện gì rồi.

Trước tiên Diệp Ninh làm như không có chuyện gì, giúp anh mang sữa và đồ ăn sáng mình tự nấu tới, rồi dặn dò: “Mấy ngày này quá mệt, có lẽ Nam Nam sẽ dậy trễ, chờ nó ngủ đủ rồi, anh ráng ép nó ăn sáng, nhớ rằng trong sữa tươi có can-xi, ma-giê, kẽm và sinh khuẩn có ích.”

Tiêu Nhạc không hề ngẩng đầu lên, nhưng miệng vẫn lên tiếng: “Biết rồi.”

Đối với chuyện của con, lúc nào cô cũng để ý, mỗi một chi tiết đều rất cẩn thận.

Diệp Ninh lại dặn dò: “Anh nhớ uống nước rau cần nhé!”

Rốt cuộc Tiêu Nhạc cũng chịu ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Ninh: “Được.”

Nên nói cái gì Diệp Ninh cũng đã nói hết rồi, nhưng cô vẫn cảm thấy mình phải hỏi chút gì đó, nếu cứ bỏ đi như vậy thì kỳ cục lắm.

Vì vậy cô nhìn điện thoại di động trên tay anh, rốt cuộc không nhịn được phải hỏi: “Anh đang đọc cái gì vậy?”

Tiêu Nhạc cầm điện thoại di động, ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt nghi ngờ của cô, sắc mặt anh cuối cùng cũng tươi lên một chút.

“Anh đang đọc tin tức.”

Tin tức?

Diệp Ninh ngẫm lại cũng đúng, anh là nhà doanh nhân cấp bậc, nhân sĩ thành công, không có việc gì không xem tin tức thì sẽ lạc hậu hơn thời đại.

Chỉ là rất nhanh sau đó cô lại nghĩ tới một chuyện, mơ hồ cảm thấy kỳ lạ chỗ nào đó. Nhưng rồi cô lại nghĩ anh sẽ không làm chuyện nhàm chán như vậy, cuối cùng cũng nhịn không được mà dè dặt hỏi: “Anh có trang blog riêng không?”

Tiêu Nhạc nhú mày, quan sát cô: “Trang blog?”

Diệp Ninh gật đầu: “Ừ, ví dụ như trang blog Sina gì đó.”

Tiêu Nhạc nhận thức ra liền: “Có.”

Diệp Ninh nghe vậy, vội vàng hỏi: “Tôi thêm anh có được không? Trang blog anh lấy tên gì?”

Tiêu Nhạc nghiêm trang nhìn sang Diệp Ninh: “Tôi đều dùng tên của mình trên mạng.”

Diệp Ninh nghe vậy hơi giật mình, rất nhanh hiểu được, lúc này thật sự muốn chửi mình ngu ngốc. Trước kia cô đã điều tra, Tiêu Nhạc có một trang blog, Đại V hả, nhà doanh nhân nổi danh Đại V, đương nhiên là tên thật rồi, còn có rất nhiều fans, cả triệu người chứ không ít.

Rõ ràng cô đã xem qua trang blog đó, cũng không có thực chất nội dung gì. Nếu không phải nói về tình trạng công ty gần đây, thì cũng dí dỏm phát biểu quan điểm về tình hình chính trị đương thời. Mười phần thì hết tám chín phần là do thư ký làm ra.

Tiêu Nhạc nhìn Diệp Ninh không nói lời nào giống như đang tự cắn lưỡi mình, cuối cùng cũng lộ ra nụ cười đầu tiên từ sáng tới giờ.

“Sao vậy? Muốn thêm anh hả? Nói cho anh biết tên mạng của em đi, anh sẽ ‘follow’ em.”

Diệp Ninh vội vàng lắc đầu: “Đẹp đi, anh mà ‘follow’ tôi, tôi không bị fans của anh mắng chết mới lạ!”

Nói xong, cô xách túi lên bỏ đi.

Trên đường, thừa dịp lúc đèn đỏ, cô dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai, xóa hết toàn bộ những bài viết mang tính chất bi thương kỳ quái trên trang blog một tháng nay.

Không thể để cho Tiêu Nhạc nhìn thấy, cô có cảm giác anh biết được sẽ cười nhạo mình.

Ai ngờ vừa mới thủ tiêu xong hết, điện thoại di động vang lên một tin nhắn, nhìn số mã, là Tiêu Nhạc.

Anh nói: Em cho rằng với tình huống của chúng ta bây giờ, fans của anh sẽ không mắng chết em sao?

Diệp Ninh thấy thế thì đa đầu tê dại, tình huống của chúng ta bây giờ, tình huống gì? Có con với nhau? Hay là ở chung bất hợp pháp?

Diệp Ninh siết tay lái, trong lòng lên xuống bất thường. Cô cảm giác mình tương đối là một người bảo thủ, không ngờ tiến triển của sự tình lại hoàn toàn đập đổ tất cả.

Cô lái xe thẳng tới chỗ làm, đồng nghiệp đã lâu không gặp chào hỏi rồi rít.

Ai ngờ mấy đồng nghiệp lại dùng ánh mắt mờ ám nhìn cô: “Đang trong thời kỳ yêu đương, nhìn chị thẳng quan tiền chức thuận lợi không kia?”

Một người khác lại nói: “Quảng mắt thâm hết rồi kia, chẳng lẽ lại ‘phân đầu’ trắng đêm?”

Thiếu chút nữa Diệp Ninh té xui, ôm trán cảm nín: “Đây là tin đồn ở đâu? Có ý gì chứ?”

Mọi người hoang mang: “Chị nghỉ làm dài hạn, còn xin nghỉ ở nhà làm việc, chẳng lẽ không phải được anh chàng Porche đẹp trai xin nghỉ phép đi du lịch sao?”

Porche đẹp trai?

Đầu óc Diệp Ninh xoay vòng vòng, cuối cùng mới hiểu ra các cô ấy đang ám chỉ Andy.

Hiểu lầm quá lớn, cô vội vàng lắc đầu: “Không thể nào, chỉ là bạn bè, bạn của bạn, tôi không quen biết.”

Một đồng nghiệp nữ chớp chớp mắt: “Tụi em hiểu, bạn bè không quen, liền đưa đón chị đi làm ba ngày liền~~~~”

Âm cuối đồng nghiệp nói kéo dài, rõ ràng không tin.

Diệp Ninh gượng tay lên: “Bỏ đi, người thông minh không tin lời đồn. Tôi và anh Porche đẹp trai trong sạch, tuyệt đối không phải như thế. Còn chưa nói tới người ta nhỏ tuổi hơn tôi, tôi không thích trò cò gà gặm trâu non!”

Đồng nghiệp nữ gật đầu: “Năm nay thịnh hành tình yêu tỷ đệ, chị nên chạy theo một thời thượng, đến lúc đó còn giới thiệu đẹp trai trẻ tuổi cho tụi em.”

Diệp Ninh cảm thấy không đồng ngôn ngữ thật khó nói chuyện, loại tin đồn nhảm nhí này thật sự chả có cách nào giải thích. Cô quyết định để chuyện này từ từ dịu lại, cho nên cấm đầu đi về phòng làm việc của mình.

Ai ngờ đang làm việc nửa chừng, chuông điện thoại reo lên.

Diệp Ninh nhìn dây số xa lạ, mở máy lên nghe, một giọng nói vừa quen thuộc lại vừa xa lạ truyền tới: “Ninh Ninh, anh đã về nước.”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Papa không được vui

Mấy ngày nay tâm tình Tiêu Nhạc không được tốt lắm, có thể nhìn thấy rõ ràng. Lúc anh không vui cũng không phát cáu, ít ra là ở trước mặt Diệp Ninh và Nam Nam. Anh chính là không có lý do để phát cáu.

Nam Nam cảm giác được papa không vui trong một lần nói chuyện với nhau.

“Papa, mấy ngày nay lúc ba kể chuyện cho con nghe đều không tập trung.” Nam Nam lên án.

Tiêu Nhạc không lên tiếng, sờ sờ đầu Nam Nam.

“Papa, chuyện gì làm ba không vui vậy?” Nam Nam bói rồi.

“Ba đâu có chuyện gì không vui đâu.” Tiêu Nhạc trả lời.

“Không tin!” Nam Nam không ngốc, dĩ nhiên đã nhìn ra.

“À, sờ dĩ con người không được vui là bởi vì quá tham lam.” Tiêu Nhạc thấp giọng nói một câu.

“Đây có nghĩa là gì?” Nam Nam nghe được hoang mang.

Tiêu Nhạc cười, dịu dàng nói: “Ví dụ như con không có bộ Lego nào, ba mua cho con một bộ, con sẽ rất vui rất thỏa mãn. Nhưng lúc con ao ước có được 10 bộ, 20 bộ, nhìn thấy người ta có 10 bộ, 20 bộ lego, con sẽ cảm thấy không vui. Cho dù ba có mua cho con 5 bộ, con vẫn không vui như cũ.”

Theo như cách nói của Diệp Ninh, đó chính là tài nguyên có hạn mà ham muốn vô cùng tận.

Nam Nam suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng có lý. Nhưng suy nghĩ một hồi, cậu bé lại mờ mịt nữa rồi.

Papa muốn Lego?

Rồi Nam Nam lại cảm nhận được papa không vui trong một lần papa nói chuyện điện thoại.

Mấy ngày nay papa gọi mấy cú điện thoại, giọng nói không hề dễ nghe, xem ra dọa cho người bên kia sợ mất vía.

Cậu bé cũng ngây người ra, bộ dạng này so với bộ dạng lúc ba chơi với mình không hề giống nhau.

Cậu bé không nhịn được tiến tới hỏi: “Papa, mới vừa rồi ba nói cái gì vậy?”

Tiêu Nhạc cắt điện thoại đi, giọng điệu rất trịnh trọng: “Papa muốn mở một quán cà phê.”

Hả?

Nam Nam bối rối, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Mở tiệm cà phê không tốt, cạnh tranh quá lớn. Trước kia mẹ cũng mở một tiệm, gặp nhiều phiền phức mới đóng cửa đó.”

Thật ra thì Diệp Ninh không hề nói chuyện này với cậu bé, nhưng thông qua điện thoại, cậu bé nghe được cũng hiểu ít nhiều.

Tiêu Nhạc nghe vậy mỉm cười: “Trước tiên phá đám tiệm cà phê đối diện, sau đó chúng ta độc bá khu buôn bán đó luôn.”

Nam Nam chớp chớp mắt: “Làm thế nào phá đám người ta?”

Sau khi Tiêu Nhạc lấy cho con trai một ly sữa ấm, bắt đầu giảng kinh giảng đạo chỉ dẫn đường lối: “Sách lược giá thấp, mua một tặng một, rút thưởng tặng cà phê, sau đó phái người bôi míc, đương nhiên người ta sẽ chịu không nổi.”

“Cái này... có được không?” Mặc dù Nam Nam không hiểu, những vẫn cảm thấy rất lạ.

Tiêu Nhạc nhướn mày: “Tại sao không được? Không quá một tháng, người ta sẽ đóng cửa.”

Nam Nam suy nghĩ một lát, nghĩ thông suốt, đột nhiên cảm thấy papa thật lợi hại: “Papa thật thông minh, làm sao mẹ nghĩ ra được ý kiến này!”

Tiêu Nhạc vuốt đầu con trai: “Đi thôi, trước tiên chúng ta làm vậy cái đã.”

*****

Diệp Ninh không hề nghĩ tới Hoắc Thần thật sự về nước.

Lời nói anh ta khẩn thiết, hi vọng được gặp mặt, nói chuyện đằng hoàng một lần.

Diệp Ninh cảm thấy không cần thiết, muốn cúp điện thoại.

Hoắc Thần vội vàng nói: “Ninh Ninh, là anh có lỗi với em lúc còn ở Mỹ. Nhưng nếu như không thể làm người yêu, chẳng lẽ chúng ta không thể làm bạn bè, không thể làm bạn học? Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, sau khi anh về nước, chính là muốn ngồi xuống với bạn cũ ôn lại chuyện xưa. Như vậy mà em cũng không muốn gặp mặt? Hay là trong lòng em vẫn còn có anh?”

Diệp Ninh không biết nói sao, đành cười: “Hoắc Thần, bây giờ tôi nghe được tên của anh cũng giống như nghe được tên đường Giáp Ất Bính Đinh vậy. Đừng nói là hận, chuyện xưa tôi đã quên đi rất nhiều. Hiện giờ tôi không có thời gian gặp anh bởi vì tôi rất bận. Tôi vừa phải đi làm, vừa phải chăm sóc con trai, anh cho rằng tôi có thời gian rảnh rỗi ra ngoài uống cà phê, nói chuyện tâm sự, ăn bữa cơm với anh à?”

Hoắc Thần vội vàng nói: “Anh sẽ chờ em dưới lầu nơi em làm việc, buổi trưa em cũng phải ăn cơm mà? Chúng ta ăn đơn giản chút gì, tha hồ trò chuyện một chút, có được không?”

Diệp Ninh suy nghĩ một chút: “Được, 12 giờ tôi mới ăn trưa, 1:30 phải trở lại làm, cũng có chút thời gian.”

Đương nhiên Hoắc Thần đáp ứng.

Lúc xuống lầu, Hoắc Thần đã đứng đó chờ.

Hoắc Thần ba mươi tuổi không còn là chàng thanh niên ngây ngô năm đó nữa, trên người mặc một bộ âu phục, thắt cà vạt, tóc cắt ngắn, thoạt nhìn rất có tinh thần.

Hoắc Thần vừa nhìn thấy Diệp Ninh, cười khỏ một tiếng: “Ninh Ninh, anh chỉ mới về nước hôm qua.”

Hôm qua mới về nước, hôm nay không thể chờ đợi mà tới tìm mình, Diệp Ninh không nghĩ rằng mình quan trọng như vậy.

Chỉ là cô không nói gì, nhìn mấy chỗ gần đó: “Anh muốn ăn món gì, tôi mời.”

Hoắc Thần ngược lại không kén chọn, nhìn thấy tiệm cơm Tây bên cạnh liền đề nghị: “Ăn thịt bò bít tết đi.”

Diệp Ninh gật đầu.

Ở Mỹ ăn nhiều thịt bò bít tết, trở về vẫn muốn ăn bò bít tết, lúc này Diệp Ninh đang nghĩ, thật ra thì Hoắc Thần đã bị Tây hóa rồi, ít nhất là thói quen ăn uống.

Hai người sống vai đi tới nhà hàng, ngồi xuống, chọn món ăn, Hoắc Thần hỏi thăm tình trạng hiện tại của Diệp Ninh.

Diệp Ninh tùy ý trả lời: “Nam Nam đã sáu tuổi rồi, chớp mắt đã vào tiểu học. Con cái trưởng thành, hình như tôi cũng đã già, không có gì tiến bộ, đang làm cho công ty của người bạn.”

Sau đó cô hỏi Hoắc Thần: “Còn anh, sau khi trở về là ở luôn, hay là chỉ thăm bà con?”

Lúc này Hoắc Thần mới nói, lý do lần này anh ta trở về là nhận làm giáo sư đại học K. Mặc dù đại học K không được xếp vào hạng ba đại học tốt nhất toàn quốc, nhưng vị trí, hoàn cảnh và không khí học hành không tệ. Lần này điều kiện anh ta nhận được phải hấp dẫn lắm mới chịu trở về.

“Thật ra thì anh không nghĩ tới mình có thể nhận được một phần công việc có đãi ngộ tốt như vậy. Dù sao hiện tại, đại học trong nước không tốt mấy, ai ngờ hiệu trưởng đại học K lại đặc biệt đề cập tới, coi trọng hỗ trợ anh, hơn nữa còn đưa ra điều kiện tốt rất tốt, cho nên anh đã trở về. Sau khi về nước, vốn là anh tính đi tìm nhà, mấy năm nay nhà cửa trong nước quá đắt, anh còn đang do dự lựa chọn, ai ngờ đại học K lại cấp cho một phần, khu vực hoàng kim, ở ngay bên cạnh đại học K, cái gì cũng dễ dàng.” Hoắc Thần nhìn vào cặp mắt của Diệp Ninh, nói như vậy.

Diệp Ninh gật đầu: “Chúc mừng! Anh mới bao nhiêu tuổi mà đã làm được giáo sư đại học K, lại còn nhận được nhiều điều kiện tốt như vậy. Sau này bọn họ nhất định coi trọng anh, tương lai thật tốt.”

Hoắc Thần cảm dao nĩa, động tác nhả nhện, nghe những lời này của Diệp Ninh thì cười nhẹ:

“Ninh Ninh, hiện tại Nam Nam cũng đã đi học phải không? Mặc dù anh với về nước thôi, nhưng cũng biết vào trường tiểu học rất quan trọng. Bên đại học K cũng có một trường tiểu học phụ thuộc, từ tiểu học lên thẳng trung học phụ thuộc đại học K. Em cũng biết thực lực của trung học phụ thuộc đại học K, nếu như em thích, có thể lấy hộ khẩu cho Nam Nam ở chỗ của anh.”

Diệp Ninh cảm thấy buồn cười, nhíu mày: “Chúng ta không quen biết, cần gì chứ. Con nít mà, em cũng không mong đợi nó thành tài gì, chỉ mong trường thành được bình an là tốt rồi.”

Hoắc Thần thờ dài, động tác tay dừng lại, cứ như vậy nhìn Diệp Ninh.

Thật ra Hoắc Thần chỉ biết sơ sơ về thân thế của Nam Nam, mơ hồ biết được Diệp Ninh xảy ra chút chuyện, đành phải sinh em bé, hơn nữa chính cô cũng không rõ ràng lắm về cha của con trai mình. Dưới tình huống này, Hoắc Thần khó tránh khỏi chút liên tưởng không tốt.

Anh ta đã nghĩ tới nghĩ lui về vấn đề này, sau khi suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mới kiên quyết tìm cách.

Lúc này đây, anh ta vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay của Diệp Ninh: “Ninh Ninh, em đã còn không nhớ nữa rồi, bên người lại có thêm Nam Nam. Với tuổi này của chúng ta, dưới tình huống như thế, đừng nói là tình yêu lãng mạn, nên tìm một người thích hợp biết gốc biết rễ, tìm một người chịu đối tốt với Nam Nam, cũng như có năng lực chăm sóc Nam Nam thật tốt. Anh biết rõ trước kia có một số chuyện là anh không đúng, nhưng người cũng sẽ phạm sai lầm, đặc biệt là ở nơi tha hương đất khách, anh cũng có lúc đã không tự khống chế được mình. Bây giờ chuyện đã qua đi, anh cũng biết rõ là anh sai, trải qua sai lầm thì về sau anh sẽ không tái phạm. Hiện tại ngoảnh đầu lại nhìn một chút, không có ai thích hợp hơn so với chúng ta. Ninh Ninh, em luôn luôn không để ai vào mắt, lại cố chấp, cứng đầu, nhưng ở tuổi này của chúng ta, tốt xấu gì em cũng nên nhường một bước, đến lúc đó em cũng có thể thờ phào nhẹ nhõm, đối với em, đối với Nam Nam, đều sẽ tốt hơn.”

Diệp Ninh cúi đầu nhìn Hoắc Thần cầm tay của mình. Bàn tay kia vẫn như mười năm trước, trắng nõn thon dài có sức.

Nói đến khí chất thì Hoắc Thần và Tiêu Nhạc đều khác nhau. Nếu một người là ngọc thì người kia là khối thiết cứng rắn. Sự khác biệt này cũng có thể phản ánh trên bàn tay.

Cô ngưng mắt nhìn bàn tay kia, lại nghĩ tới, tay Tiêu Nhạc người ta không trắng như vậy, xương ngón tay anh dài hơn, sức lực cũng mạnh mẽ như thế. Bàn tay Tiêu Nhạc chạm vào mình sẽ nóng hổi, khiến cô hoài nghi không biết mình hay Tiêu Nhạc đang nóng rần lên.

Lúc cô định rút tay về thì điện thoại di động của cô vang lên, lấy điện thoại ra nhìn, là Tiêu Nhạc.

Cô cười, bắt máy.

Điện thoại của Tiêu Nhạc, nhưng người nói chuyện lại là Nam Nam, nghe tiếng bối cảnh thì không phải ở nhà, giống như đang ở cửa hàng tổng hợp.

“Mẹ, papa muốn mở một tiệm cà phê!” Nghe ra bộ dạng Nam Nam rất háo hức.

“Tiệm cà phê?” Diệp Ninh sững sốt, hoang mang hỏi: “Đang tốt lành tại sao mở tiệm cà phê?”

“Con cũng không biết, chỉ là papa nói, ba muốn ép chết tiệm cà phê đối diện mới mở tháng trước, để bọn họ không thể làm ăn, đến lúc đó ba sẽ mở một tiệm thật lớn, còn muốn kéo cả đám người kia qua làm việc cho ba.”

Diệp Ninh càng nghe càng sững sốt. Cô cũng hiểu đại khái tại sao tiệm cà phê của mình không trụ nổi, nhưng bây giờ Tiêu Nhạc lại muốn dùng phương pháp giống như vậy để chết tiệm người ta sao? Có thù trả thù? Có một vài chuyện người này thật nhỏ mọn, nhưng đây không phải là chuyện bé xé to à?

Diệp Ninh dở khóc dở cười, đầu nhúc nhúc như búa bổ: “Đừng giỡn chơi, tiệm cà phê không phải là trò chơi.”

Ai ngờ cô vừa dứt lời, thì nghe được một giọng nói trầm thấp: “Bây giờ em đang ở đâu?”

Là Tiêu Nhạc.

Giọng nói của anh lạnh lùng nặng nề, thậm chí còn mang theo cảm giác tra hỏi áp bức.

Diệp Ninh nhìn Hoắc Thần trước mặt, lại nhớ tới nội dung lá thư, trong lòng Tiêu Nhạc luôn mang tâm sự nặng nề mỗi khi nhắc tới Hoắc Thần. Cô do dự một chút, cười nói: “Tôi đang ăn trưa ở gần công ty.”

“À, ăn một mình?”

Diệp Ninh nhắm mắt gật đầu, nhẹ nhàng đáp: “Ừ.”

Ở đầu dây bên kia, sau khi Tiêu Nhạc nghe được, dừng lại một chút, sau đó mới bình tĩnh cười nói: “Nếu như vậy, anh đang dẫn Nam Nam ra ngoài dạo phố, vừa đúng lúc ở gần công ty em, tội anh sẽ qua đó, ăn chung nhé?”

Diệp Ninh nhìn đồng hồ: “Thôi đi, giờ trưa cũng sắp xong rồi, công việc bên công ty rất bận.”

Cô nói xong, đầu kia điện thoại im bật, đến nỗi Diệp Ninh cho là điện thoại đã bị cúp, nhìn lại màn hình, cuộc gọi vẫn còn tiếp nối. Cô thử thăm dò: “Sao vậy?”

Tiêu Nhạc ở đầu dây bên kia cười: “Không sao, vậy em ăn đi.”

Sau khi nói xong liền cúp điện thoại.

Sau khi Diệp Ninh cúp điện thoại thì mới phát hiện Hoắc Thần vẫn nhìn mình chằm chằm không thôi.

“Tiệm cà phê bị sao? Lúc trước em mở một tiệm cà phê, làm ăn không được hả?” Hoắc Thần ân cần hỏi.

“Ừ, làm ăn không được, cho nên đóng tiệm, bây giờ làm việc cho người ta, khỏi lo.” Diệp Ninh có chút không yên lòng, cô cảm giác tiếng cười cuối cùng của Tiêu Nhạc vừa rồi không có chút nhiệt độ nào.

Hoắc Thần nghe thế, trong mắt lộ ra vẻ yêu thương dịu dàng: “Ninh Ninh, em chính là quá quật cường, từ khi còn bé đã là như vậy, đến giờ vẫn như thế. Trước kia ở Mỹ, chuyện gì em cũng tự mình gánh chịu. Thật ra nếu như khi đó em lệ thuộc vào anh một chút, chúng ta cũng không trở thành_____”

Nhớ tới câu nói ngắn ngủm cuối cùng của Tiêu Nhạc, đột nhiên Diệp Ninh hết khẩu vị. Hôm nay cô nói dối với Tiêu Nhạc, nói dối xong cô cũng cảm giác không thoải mái, hơn nữa Tiêu Nhạc còn cúp điện thoại của cô, chuyện này trước nay không hề có.

Cô như vậy, thật sự nhìn thịt bò bít tết trước mặt còn không có hứng ăn, huống chi Hoắc Thần đối diện tự cho là mình đúng cần nhân gì đó.

Cuối cùng cô cũng nhú mày: “Hoắc Thần, Nam Nam là con của tôi, không phải con của anh. Thật ra làm con cái, cha mẹ nghèo, nó sẽ gặp cảnh khổ cùn, cha mẹ có điều kiện, nó sẽ được hưởng phúc, đây là thiên kinh địa nghĩa. Cứ xem như nó theo tôi không có nhiều điều kiện tốt, nó cũng đã trách kỹ thuật đầu thai của mình không được tốt. Không thể nào vì để đạt được điều kiện tốt cho nó mà tôi phải tự miễn cưỡng.”

Cô đứng lên, cầm túi xách, tỉnh táo nhìn Hoắc Thần đang nhú mày sau khi nghe được những lời nói của mình.

“Hoắc Thần, lần này chúng ta ăn cơm, là thân phận bạn học cũ cùng nhau ăn cơm, không nên đề cập tới chuyện xưa, một chuyện xưa đã kết thúc.”

Nói xong câu này, cô rời khỏi nhà hàng không quay đầu lại.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, cô mới nhớ tới mình chưa trả tiền, là cô mời khách mà.

Nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, cô thấy đó cũng chỉ là chuyện nhỏ, không đáng bao nhiêu tiền!

Sau khi vội vàng trở lại công ty, đồng nghiệp nữ thần bí cười hề hề xông lại chào hỏi cô: “Ra ngoài ăn com lâu như vậy, đi ăn với anh Porche đẹp trai há?”

Diệp Ninh lắc đầu: “Là chuyện không thể nào!”

Sau khi xe sửa xong, cô chưa từng dùng qua tài xế của Tiêu Nhạc. Đã lâu lắm rồi cô chưa gặp lại Andy.

Ai ngờ đồng nghiệp nữ không tin, nháy mắt ra hiệu: “Đừng giả bộ, vừa rồi tui em nhìn thấy ở Cory bên cạnh, không phải chị đi ăn com Tây sao?”

Cory là tên nhà hàng Tây mà Diệp Ninh vừa mới ăn thịt bò bít tết. Cô nghe vậy da đầu lập tức tê dại:

“Ý cô nói là nhìn thấy Andy trong Cory bên cạnh? Hay là nhìn thấy Andy mở cửa xe Porche?”

Đồng nghiệp nữ ngẫm nghĩ một hồi: “Nhìn thấy Andy, hình như cũng nhìn thấy xe Porche luôn, vậy có gì khác nhau?”

Diệp Ninh dè dặt hỏi: “Vậy, cô còn nhìn thấy những người khác trong xe không?”

Đồng nghiệp nữ cố gắng suy nghĩ một lúc, cuối cùng chịu thua: “Ai mà biết, lúc đó em chỉ nhìn thấy soái ca người ta, liền chú ý tới anh ấy thôi! Vóc dáng người này quá tuyệt nha!”

Diệp Ninh thất bại lắc đầu, đau đầu vỗ trán. Cô nhớ lại tình cảnh lúc Tiêu Nhạc gọi điện thoại cho mình, giọng điệu chưa từng nghe qua trước kia, không phải hiểu lầm chuyện gì chứ?

Nghĩ đến đây, Diệp Ninh nhất thời phát hiện, mình bây giờ suy tính hơn thiệt, không còn tâm trạng làm việc, giống như hẹn hò với đàn ông khác bị ông xã bắt tại trận!

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chó xù lông

Lúc Diệp Ninh trở về nhà, tâm trạng vẫn còn thấp thỏm, cho nên động tác đẩy cửa vào nhà nhẹ nhàng hơn so với bình thường.

Trong phòng khác, bạn Huy Huy nhà bên cạnh tới chơi, đang cùng Nam Nam vây xem cái gì đó.

Diệp Ninh vừa mới đi tới thấy được, lập tức bối rối.

Trên bàn trước mặt bày ra Lego Death Star, hơn nữa còn là hai cái!

Huy Huy và Nam Nam đã từng trải qua khóa dạy Lego, hai đứa đều được xem như là người say mê. Hiện tại hai bạn nhỏ đang vây xem hai quả cầu, sung sướng tới nỗi không muốn buông tay.

Huy Huy nhìn thấy Diệp Ninh, lễ phép chào hỏi, chỉ là con mắt không cam lòng rời khỏi Death Star.

Làm mẹ của người ham mê Lego, Diệp Ninh biết được đại khái giá trị của Death Star, còn là cái tuyệt bản. Giá bên Mỹ khoảng hơn 1 ngàn đô, nhưng giá trên Taobao đã hơn 10 ngàn! Thậm chí có người còn kêu giá hơn 20 ngàn hi vọng có người cắn câu!

Cho nên, đây là tình thương cha con bộc phát, Tiêu Nhạc kiếm đâu ra được cả hai bộ tuyệt bản!

Huy Huy cầm lấy di động, lưu luyến chụp lại hai bộ này, trái một cái, phải một cái.

Hiện giờ Nam Nam rất phấn khởi: “Papa mua cho con!”

Diệp Ninh chống tay trên ghế, đầu đầu hỏi: “Ba con đâu?”

Cô hoàn toàn quên mất chuyện của Hoắc Thần, trong lòng chỉ để ý đến hai bộ đồ chơi đắt tiền của con trai.

Nam Nam chỉ vào phòng: “Sau khi trở lại, papa nói hơi mệt, đang ở trong phòng nghỉ ngơi.”

Diệp Ninh nhìn đáng vẻ không nỡ bỏ đi của Huy Huy, không thể làm gì khác hơn là nói: “Hai đứa chơi đi nhé, mẹ đi xem ba con một chút.”

Nói xong, cô đi về hướng phòng Tiêu Nhạc. Vừa đi, cô vừa nghe được lời nói hâm mộ của Huy Huy: “Ba cậu thật có tiền nghen, đối với cậu thật tốt. Ba tớ chả bao giờ bỏ tiền ra mua cho tớ.”

Cô gõ nhẹ cửa phòng Tiêu Nhạc, nhưng trong phòng không hề có tiếng động.

Cô nhú mào, có chút lo lắng, vì vậy lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho anh.

Có lẽ anh ngủ thiếp đi, giống như lúc trước cũng có một lần bệnh nặng như vậy. Bây giờ là ban ngày mà ngủ không chút động tĩnh, sợ rằng có chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Ái ngờ điện thoại gọi đi, chỉ toàn tiếng tu tu tu.

Giống như tình huống trước kia.

Diệp Ninh cất điện thoại đi, gõ lên cửa phòng Tiêu Nhạc lần nữa.

Lần này dùng sức mạnh hơn.

Nhưng mới gõ được hai cái thì cửa phòng mở ra, Tiêu Nhạc mang giày Tây, trong tay cầm theo túi xách, nhìn bộ dạng đang định ra ngoài.

Đột nhiên Diệp Ninh ý thức được cái gì đó không đúng: “Chuyện gì xảy ra?”

Tiêu Nhạc nhìn Diệp Ninh một cái, cái nhìn này dường như nhìn thấy tất cả ý định của Diệp Ninh, khiến trái tim của cô bỗng dưng chậm đi một nhịp.

Cô hơi cúi đầu: “Anh, tại sao anh không mở cửa? Cũng không bắt điện thoại? Đột nhiên ra ngoài muốn làm gì?”

Trên mặt Tiêu Nhạc không chút biểu cảm: “Tôi có chút không khỏe, muốn đi bệnh viện một chuyến.”

Diệp Ninh nghe vậy, vội vàng nói: “Hả, vậy tôi đưa anh đi?”

Sắc mặt Tiêu Nhạc khó chịu liếc nhìn Diệp Ninh, cứng rắn nói: “Không cần.”

Diệp Ninh chưa bao giờ bị Tiêu Nhạc dùng giọng điệu hời hợt lạnh nhạt này đối đãi, lúc này lại càng cảm giác được điều gì, vì vậy cười nhẹ với Tiêu Nhạc: “Người nào đưa anh đi, không lẽ anh lái xe một mình?”

Lúc này Nam Nam nghe được ba mẹ nói chuyện, rốt cuộc dời ánh mắt khỏi Death Star: “Papa mới gọi điện thoại kêu tài xế.”

Diệp Ninh nhìn con trai một chút, rồi lại nhìn Tiêu Nhạc, cuối cùng hiểu ra được tình huống bây giờ của mình.

Có chút buồn cười, hơn nữa còn chút áy náy, hay là bắt taxi đi?

Cô cười cười: “Tiêu Nhạc, tôi đi với anh.”

Tiêu Nhạc lắc đầu, cố chấp nói: “Thật không cần.”

Diệp Ninh vẫn kiên trì như cũ: “Tôi không phải là thân nhân sao?”

Đột nhiên ánh mắt của Tiêu Nhạc quét tới. Thật ra ánh mắt này của anh mang theo ý tứ đánh giá bên nặng.

Diệp Ninh thần nhiên nhìn anh.

Ánh mắt của cô giống như một cặp bảo thạch đen nhánh, trong trẻo, ấm áp, mang theo chút vui vẻ.

Về mặt Tiêu Nhạc có chút chột vậ, cứng rắn dời ánh mắt sang một bên, thấp giọng nói: “Vậy đi thôi.”

Diệp Ninh dặn dò Nam Nam, bảo cậu bé về nhà Huy Huy chơi một lúc. Trước khi đi khóa chặt cửa lại, nói xong mấy câu rồi đi theo Tiêu Nhạc xuống lầu.

Dưới lầu, Andy đã sớm chờ ở đó.

Sau khi lên xe, không khí trên xe vô cùng nặng nề. Andy nhìn thấy cho rằng đây không phải là hai người đang nói chuyện yêu đương, mặt Tiêu Nhạc băng bó, Diệp Ninh cũng không biết nói gì.

Mãi đến khi đến gần đường Văn Huy, có một khúc quanh, phía trước là đèn đỏ, Andy lại lái xe rất nhanh, cứ như vậy thắng gấp. Diệp Ninh có thất dâ an toàn, nhưng bình thường cô lái xe rất từ tốn, lúc này bất ngờ không phòng ngự, cho nên lắc lư.

Tiêu Nhạc nhanh tay, nắm lấy tay cô, nửa cánh tay ôm hông cô.

“Không sao chứ?” Hỏi xong, anh lạnh lùng dặn dò Andy ở phía trước: “Chậm một chút.”

Andy dạ một tiếng.

Hiện giờ, ít nhiều gì Diệp Ninh đã đoán được nguyên nhân anh có bộ dạng này. Nhất định là anh đã nhìn thấy Hoắc Thần, còn có ý gọi điện thoại cho mình. Sau khi gọi điện thoại, vừa đúng lúc mình không muốn gây chuyện sinh sự nên không nói thật, anh cho rằng mình có tật giật mình, thậm chí nghĩ rằng mình vẫn còn lưu luyến Hoắc Thần.

Diệp Ninh buồn cười, lại không biết phải làm sao.

Nếu là lúc trước, đối mặt với tính cách cố chấp lại kỳ quái này của Tiêu Nhạc, cô nhất định cảm thấy người trước mặt này chính là Cửu Liên Hoàn*, nhìn vào không hiểu, không biết bắt đầu từ đâu.

Cửu Liên Hoàn: một trò chơi dân gian TQ, rất khó giải.

Nhưng bởi vì đã chứng kiến đủ loại gương mặt, thậm chí bởi vì lá thư kia miêu tả một Tiêu Nhạc như thế nào, ít nhiều gì cô cũng lấy được một vài bí quyết trong đó.

Chỉ cần nắm được một điểm đột phá, theo điểm đột phá tiến thẳng tới, khóa liên hoàn phiền toái gì cũng có thể cởi bỏ.

Cô nhìn xung quanh cái xe này, rất nhanh liền phát hiện một vấn đề giống như Nam Nam đã từng nhìn ra. Trong xe quá chỉnh tề không giống như xe của người lái, giống như xe mới vừa lái từ trong tiệm 4S ra.

Bình thường trong xe luôn có những vật lung tung, khăn giấy nê, đồ trang trí nê, thậm chí còn có ít đồ ăn vặt. Xe này của anh cái gì cũng không có.

Vì vậy cô có ý nhích lại gần anh một chút: “Anh mua xe này bao lâu rồi?”

Mới vừa rồi sau khi xe thắng gấp, Tiêu Nhạc đã nhanh chóng buông tay cô ra, hơn nữa còn giữ vững một khoảng cách tương đối xa. Bây giờ nghe cô hỏi như thế, có chút không biết trả lời làm sao, nhúu mày: “Quên rồi.”

Trước mặt đột nhiên truyền tới một giọng nói: “Một năm ba tháng.”

Diệp Ninh cố tình giật mình: “Vậy tại sao xe vẫn còn mới như vậy? Không phải phía trước xe lúc nào cũng có một vật trang trí phù hộ gì đó sao, sao xe anh lại không có gì hết?”

Cô hỏi xong, làm tiếp một câu kết luận: “Tôi không thích như vậy, cảm giác giống như dùng xe công ty, không giống như của mình.”

Cô đặt đầu lên gối cổ, đề nghị: “Tôi muốn để một cái bùa bình an, còn phải treo nơ thất Trung Quốc nữa!”

Andy ngồi phía trước nghe được khoe miệng run rẩy kịch liệt, chỉ là anh chàng không dám lên tiếng.

Tính tình của Tiêu Nhạc như thế nào anh chàng hiểu rõ nhất. Anh ấy không ưa nhìn bất cứ thứ đồ dư thừa nào xuất hiện trong không gian cá nhân của anh ấy.

Nhưng câu trả lời tiếp theo của Tiêu Nhạc khiến anh chàng thiếu chút nữa là không kìm chế được sự bình tĩnh từ trước tới giờ.

Giọng nói của Tiêu Nhạc khàn khàn nhưng lại lạnh lùng, nói một câu: “Tùy em.”

Những lời này không dịu dàng, cũng không thân mật, nhưng anh cũng không phản đối, không cười lạnh, không dùng ánh mắt giết người trừng một cái.

Thật ra có lẽ Andy cũng đoán ra được chuyện gì đã xảy ra. Dù sao có thể khiến Tiêu Nhạc đặc biệt gọi điện thoại dặn dò anh làm tài xế, đối phương nhất định tương đối đặc biệt. Nhưng bây giờ đặc biệt cho đến mức này, hơn nữa còn là lúc tâm tình Tiêu Nhạc đang ở tình huống thấp nhất vẫn có thể tha thứ dễ dàng thì thật sự không phải là người bình thường rồi.

Người phụ nữ này nhìn cũng rất xinh đẹp, chỉ là với cấp bậc này thì bên người Tiêu Nhạc chỉ cần một tay là có thể tóm về một đồng.

Chỉ cần ngài ấy muốn, muốn bao nhiêu lại không có.

Người phụ nữ này còn có đứa con, là con của Tiêu Nhạc thì phải?

Andy nhúu mày, vừa lái xe vừa hoang mang suy đoán.

Nghĩ một hồi đã đến bệnh viện, Andy dừng xe lại, hai người ở phía sau đi xuống. Anh chàng nhịn không được quay đầu nhìn Diệp Ninh.

Anh chàng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng, mảnh mai đến mức có phần yếu đuối, đi bên cạnh Tiêu Nhạc. Thật ra bước chân bình thường của Tiêu Nhạc rất lớn và nhanh, nhưng bây giờ đi chung với người phụ nữ này thì nhân nhượng thả chậm tốc độ một cách rõ ràng.

Anh chàng cứ nhìn như vậy trong chốc lát, vẫn có chút không hiểu.

Mà Diệp Ninh đi vào bệnh viện rồi cuối cùng cũng nhịn không được ân cần hỏi:

“Anh cảm thấy không khỏe ở đâu?”

“Anh nhưc đầu? Hay là chỉ cảm thấy mệt mỏi?”

Cô hỏi tới hỏi lui, Tiêu Nhạc vẫn không trả lời, sau đó còn quét tới cô một ánh mắt lạnh như băng: “Tôi không sao!”

Nhưng anh càng nói như vậy, Diệp Ninh càng không tin, không sao? Không có việc gì tới bệnh viện làm gì?

Ai ngờ trong lúc Diệp Ninh nghi ngờ lung tung, đột nhiên Tiêu Nhạc dừng bước lại, nhìn cô nói: “Tôi đã nói, em không cần theo tôi tới đây. Tôi muốn đi kiểm tra sức khỏe, nếu như không có chuyện gì, có thể sẽ đi công tác vài ngày.”

Đi công tác?

Diệp Ninh hoàn toàn kinh ngạc, bởi vì cô cảm giác anh vẫn không giống như phải đi công tác, bỗng dưng muốn đi công tác?

Gương mặt Tiêu Nhạc đông cứng lại: “Phải.”

Nói xong câu này, anh sai bước về hướng thang máy, thang máy này đi thẳng lên phòng khám bệnh ở lầu ba. Anh không hề có ý định chờ Diệp Ninh.

Diệp Ninh cảm thấy có gì đó không đúng, vội vàng chạy theo, nhưng cửa thang máy đã đóng lại.

Cô không có thể khám bệnh của bệnh viện nên không có cách nào mở ra được cửa thang máy này.

Y tá bên cạnh mỉm cười nhìn cô, đồng tình nói: “Thưa cô, theo quy định, tôi cũng không có cách nào quẹt thẻ cho cô lên lầu. Cô có thể kêu bạn của cô gọi điện thoại tới đây.”

Diệp Ninh cảm ơn vị y tá kia, bắt đầu gọi điện thoại cho Tiêu Nhạc.

Nhưng gọi mãi vẫn không trả lời, không có cách nào tiếp thông.

Đến lúc này, Diệp Ninh chợt có chút mất tinh thần.

Anh giống như một chú chó xù lông, đột nhiên nổi khùng, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho, trực tiếp phóng đi thật xa, muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp.

Cô trở lại chỗ xuống xe, nhưng ai ngờ Andy đã lái xe bỏ đi. Cô nhìn tới nhìn lui, hoàn toàn tìm không ra bóng dáng chiếc xe Porche kia.

Cô gọi tiếp điện thoại, vẫn là không có người bắt máy.

Cô ngửa mặt nhìn lên tòa cao ốc khám bệnh, nhíu lông mày bắt đầu chờ đợi.

Nhưng chờ đến khi đèn đường bật lên mà Tiêu Nhạc vẫn chưa xuất hiện.

Cô đang tính toán trở vào bệnh viện hỏi thăm một chút thì có cú điện thoại gọi vào.

“Tôi phải lên máy bay ngay.” Đó là giọng nói của Tiêu Nhạc.

Đến lúc này thì Diệp Ninh cũng không nhịn được nữa: “Tiêu Nhạc, rốt cuộc anh muốn như thế nào? Anh nhìn thấy Hoắc Thành phải không? Vậy anh hỏi đi! Im lặng mà nổi giận làm gì? Anh chạy đi đâu công tác? Khi nào trở về? Tiêu Nhạc, tôi nói cho anh biết, anh muốn đi thì đi đi, đi rồi thì đừng bao giờ trở về nữa!”

Ai ngờ cô còn chưa nói xong thì Tiêu Nhạc đã cúp điện thoại. Âm thanh tút tút tút vẫn kêu vang.

Diệp Ninh hoàn toàn bốc khói: “Tính tình thật quái đản!”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Anh là chú cún con bị bệnh

Diệp Ninh không biết làm sao mở miệng nói với Nam Nam rằng ba con đột nhiên biến mất.

Lý do ông ấy biến mất có lẽ là vì giận mẹ.

Ngoài việc ấy này ra, trong lòng Diệp Ninh uất nghẹn. Cô đón xe chật vật chạy về nhà, đối mặt với Nam Nam hỏi papa đâu, cô chỉ biết dè xúống lừa giận cố gắng trấn an Nam Nam.

Ai ngờ Nam Nam lại chớp mắt giống như là chuyện đương nhiên, nói: “Đương nhiên con biết, mấy ngày trước papa có nói ba có công việc, đi tham gia hội nghị Internet gì đó.”

Diệp Ninh nhìn con trai thật lâu, rốt cuộc cũng hiểu được, cha con người ta quả nhiên là cha con thân thiết! Trong lòng chua xót không biết diễn tả ra sao!

Cô tùy tiện làm chút đồ ăn cho Nam Nam, bảo nó đi đánh răng rửa mặt rồi đi ngủ. Còn lại một mình cô bỏ nhào lên giường.

Mệt mỏi nằm trên giường, cô mở trang log ra, đăng liên tục mấy bài viết cho hả giận: Anh nha, cái đồ nhát gan như quý. Anh chính là đứa con nít không trưởng thành. Anh chính là tên nhát gan, hèn yếu! Hồi cũng không thèm hỏi tôi! Rõ ràng là anh không tin tưởng tôi! Ghét anh!

Sau khi đăng bài viết lên, cô đọc đọc lại một chút, rốt cuộc phát hiện, mình đăng bài viết như thế này mới chính là con nít không trưởng thành.

Vì vậy cô quyết định xóa đi, rồi lại phát hiện ngay cả ‘Chuột Mickey ngủ bụi’ cũng không ‘like’ cái nào. Cô vội vàng hủy thi diệt tích xóa bỏ.

Nhưng vừa lúc đó, ‘Chuột Mickey ngủ bụi’ lại gọi đến một cái ‘like’, đồng thời còn gọi luôn cả một lời bình luận.

Diệp Ninh xấu hổ mở bài bình luận đó ra, vừa nhìn thấy lập tức đỏ mặt.

Thái độ của ‘Chuột Mickey ngủ bụi’ không giống như ngày thường, không gọi tới bộ mặt tươi cười, mà là một cái nụ hôn. Một nụ hôn...

Cô nhú mày nhìn chăm chăm Chuột Mickey trong chốc lát, không nhận được trả lời người ta: Ngài là ai vậy?

Sau khi gọi đi câu trả lời thật lâu, Chuột Mickey vẫn không trả lời lại.

Xem ra người ta sẽ không trả lời lại.

Diệp Ninh nằm trên giường suy nghĩ một hồi, cuối cùng tự an ủi mình, có lẽ Chuột Mickey bấm lộn nút thôi.

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Ninh rơi vào trình trạng rối rắm.

Cô lôi lá thư của Tiêu Nhạc ra, đọc lại từ đầu tới đuôi một lần nữa, vừa đọc vừa nhớ tới thời gian trung học của mình. Thật ra đối với một thiếu nữ mà nói, thời kỳ này chính là thời gian tươi đẹp nhất, nhưng lại là thời gian cô không muốn nhớ lại chút nào.

Người lớn tuổi khác sẽ hoài niệm tuổi thanh xuân đã qua, nhưng cô lại không muốn.

Bởi vì tuổi thanh xuân của cô đều là sự thương hại và soi mói của người khác, còn có sự cô đơn lẫn nghèo khó của mình.

Nhưng bây giờ đọc lại bức thư này, mạch văn của lá thư khơi lại hồi ức quá khứ của cô, cô mới phát hiện có lẽ thời gian mà cô không muốn trở lại cũng có chỗ đáng lưu luyến.

Cô tìm ra được hội nghị Internet kia ở trên mạng, phát hiện người tham gia đều là trùm sò có cấp bậc của giới Internet. Mà Tiêu Nhạc có lẽ là người trẻ tuổi xuất sắc nhất. Cô xem TV thấy được Tiêu Nhạc trước ống kính.

Lúc này đây, cô đã có thể liếc nhìn một cái liền có thể nhận ra người đàn ông này ngay.

Ngũ quan anh sâu sắc, vẻ mặt bình tĩnh, vóc người cao ngất, bộ dạng rất soái. Tất cả những điều này khiến cô ở giữa đám người chỉ cần 1 mắt cũng nhận ra ngay.

Cô bấm TV dừng lại, chăm chú nhìn chăm chăm màn ảnh đó, màn ảnh thuộc về Tiêu Nhạc.

Vào giờ phút này, cô đặt tay lên ngực tự hỏi, một lần lại một lần, suy nghĩ lại những chuyện đã qua trong tim mình.

Vẫn là vấn đề nhỏ nhoi đã từng bị mình phát hiện, rốt cuộc là tình yêu, là tình dục, hay đơn thuần chỉ là vì con thơ?

Cuộc sống của mình cần anh ấy, hay là thói quen sau một thời gian dài chung đụng? Hoặc là tất cả đều không liên quan, chính là mình yêu anh ấy?

*****

Hội nghị Internet kia cũng kết thúc, nhưng Tiêu Nhạc lại không trở về.

Mấy ngày này phải báo danh vào trường tiểu học, Diệp Ninh bận rộn nhiều việc, vội vàng bắt đầu chuẩn bị tài liệu báo danh.

Nhóm WeChat trại hè đột nhiên sinh động hẳn lên, mọi người thảo luận trường học sôi nổi, cũng rồi rít dò xét người nào đi trường tiểu học nào. Dĩ nhiên Đoàn Đoàn được vào trường tiểu học thực nghiệm, mọi người khen ngợi.

Mẹ Thần Thần có ý hỏi riêng Diệp Ninh: “Nam Nam nhà em học trường nào?”

Diệp Ninh trả lời: “Trường học gần nhà.”

Mẹ Thần Thần không tin: “Đừng giỡn chơi! Không phải các người nên vào trường tiểu học tư nhân hay sao? Hoặc trường quốc tế chứ?”

Diệp Ninh trả lời: “Không có chuyện này!”

Lúc ghi danh tiểu học cho Nam Nam, nhìn thấy vài người quen mặt, mọi người ào ào tới hỏi. Hiện tại, hình như mọi người đều biết Nam Nam có một người cha rất có tiền.

Bây giờ lúc ghi danh lại không thấy ba của Nam Nam, cho nên mọi người đều có chút tò mò.

Diệp Ninh không để ý tới, trực tiếp điền đơn. Trên đơn có cột tên cha, cô do dự một hồi rồi viết xuống chữ Tiêu Nhạc.

Sau khi ghi danh xong, lái xe chở Nam Nam về. Mặt mày Nam Nam buồn bã, Diệp Ninh cũng không nói gì.

Hiện giờ cô muốn liên lạc với Tiêu Nhạc cũng không được. Dĩ nhiên nếu cô bỏ ra chút sức thì vẫn có thể liên lạc được, nhưng rốt cuộc trong lòng cô vẫn là có chút giận.

Người này nha, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, sau khi bỏ đi cũng không thèm gọi điện thoại! Cô nghĩ chắc bây giờ anh ta đã cho mình vào danh sách đen rồi, nếu không tại sao mình gọi cả chục cú điện thoại mà cũng không thông.

Như vậy thì cho mình vào danh sách đen khi nào? Ngay từ lúc ban đầu anh ta đi bệnh viện?

Diệp Ninh cắn răng nghiền lợi, nếu như bây giờ cô mà nhìn thấy Tiêu Nhạc, nhất định sẽ không giống như trước kia, dốc lòng chăm sóc vấn đề ăn uống của anh ta. Cô hận không nhào tới đánh anh ta một trận.

Cô cứ suy nghĩ như vậy, quét thẻ vào hành lang, đi thang máy tới lầu 8, vừa ra khỏi thang máy thì nhìn thấy có bóng người co rúc trước cửa nhà cô.

Nam Nam còn nhỏ nhanh mắt, tiến nhanh lên một bước, kinh ngạc nói: “Papa?”

Lúc này Diệp Ninh cũng nhìn thấy rõ, giấy Tây, còn mang thêm một cái túi, trên cổ tay lộ ra cái đồng hồ bạc triệu, đây không phải là Tiêu Nhạc hay sao!

Nhưng hiện tại, anh giống như một chú cún đáng thương bị lạc đường, núp trước cửa nhà cô, đây tính là cái gì hả?

Tiêu Nhạc nghe được tiếng gọi của Nam Nam, ngẩng đầu lên.

Anh vừa ngẩng đầu lên, Diệp Ninh sợ hết hồn.

Hai mắt anh đỏ ửng, vẻ mặt mệt mỏi, sắc mặt đỏ bừng không bình thường, toàn thân bộ dạng không ổn.

Diệp Ninh tiến lên từng bước, từ trên cao nhìn xuống, nhíu mày hỏi: “Anh bị sao vậy?”

Tiêu Nhạc duỗi tay chống khung cửa, mệt mỏi nói: “Anh không biết.”

Diệp Ninh cau mày chặt hơn: “Anh từ đâu tới? Tài xế anh đâu? Đi bệnh viện chưa?”

Tiêu Nhạc lắc đầu, âm thanh khàn khàn không có sức: “Anh mới xuống máy bay liền tới đây. Andy có chuyện, anh bảo cậu ấy về. Nhưng anh không có chìa khóa, không vào được.”

Diệp Ninh thật tức mình không thể đâm anh một cú: “Anh không có chìa khóa không thể gọi điện thoại cho tôi hay sao?”

Vừa nói, cô vừa hung hăng lấy chìa khóa ra, đỡ Tiêu Nhạc vào cửa.

Lúc cô vừa chạm phải tay Tiêu Nhạc, cảm giác rõ ràng không thích hợp, người nóng như lửa đốt, cho nên cô sờ sờ trán anh. Cái trán thật sự có thể chiên trứng gà được!

Diệp Ninh thật sự không thể diễn tả tâm trạng lúc này, vừa tức giận vừa bất đắc dĩ. Nhìn bộ dạng đáng thương kia của anh, cô đành phải nén giận, đỡ anh đi vào, bảo Nam Nam đi trải giường chiếu, còn mình lão đảo đỡ Tiêu Nhạc vào phòng, bắt đầu đo nhiệt độ cho anh.

Nhiệt kế thủy ngân trong nhà đã không thể dùng được nữa. Cô lấy nhiệt kế dạng súng trước kia đã dùng cho Nam Nam nhét vào tai anh thử một lần, 39.3 độ!

Nhiệt kế dạng súng so với thủy ngân thường cao hơn nửa độ, tính ra anh sốt cũng gần 39 độ rồi.

Diệp Ninh giật mình, cầm điện thoại muốn gọi cấp cứu. Cô biết rõ Tiêu Nhạc mang bệnh trong người, bây giờ lại bị sốt cao như vậy, không lẽ phát sinh chuyện gì.

Ai ngờ Tiêu Nhạc đang đóng chặt hai mắt, má ửng đỏ, lại đưa tay ra nắm chặt điện thoại di động của cô, không vui nói: “Anh không muốn đi bệnh viện!”

Anh còn dám nói không muốn đi bệnh viện!

Giống như đức Nam Nam lúc còn bé.

Diệp Ninh không còn cách nào khác, đành phải hạ thấp giọng dụ dỗ: “Anh không đi bệnh viện, làm sao khám bệnh? Không khám bệnh làm sao hết bệnh đây?”

Nói xong cô liền có cảm giác như mình bị thiếu não. Những lời này không phải chỉ thích hợp dùng với Nam Nam thôi sao?

Đáng tiếc Tiêu Nhạc đang bị sốt cao, không hề có loại cảm giác không thích hợp đó. Anh nhú mày lại, khàn giọng lắm bầm: “Anh không đi...”

Nói đến đây, không biết làm thế nào anh lại bắt được tay áo của Diệp Ninh, lôi kéo không buông ra.

Đừng nhìn anh bị bệnh như vậy mà làm, sức lực rất mạnh, bắt được tay áo của cô liền không buông ra. Không còn cách nào khác, cô bảo Nam Nam đi tới cầm điện thoại của mình, tìm số điện thoại của vị bác sĩ Trần kia ở bệnh viện.

Bởi vì tình trạng đặc biệt của Tiêu Nhạc, trước đó đã lưu lại số điện thoại của vị bác sĩ Trần kia, chỉ là lúc này người ta tan sở, thời gian tư nhân, không biết có thể gọi được hay không.

Diệp Ninh lấy điện thoại chuẩn bị bấm, đồng thời còn nói với Nam Nam:

“Ba con đang sốt rần lên, nóng lắm, con đi lấy chậu nước ấm, rồi tới cái rương cất đồ bên cạnh phòng làm việc tìm một cái khăn lông mới chưa dùng. Bên cạnh còn có một hòm thuốc, cầm chai rượu còn tới đây.”

Nam Nam lo lắng nhìn papa, gật đầu liên tục.

Bên này Diệp Ninh bấm số điện thoại của bác sĩ Trần, sau vài tiếng reng thì có người bắt máy.

Diệp Ninh bày tỏ áy náy trước, sau đó kể rõ ràng tình trạng của Tiêu Nhạc. Bác sĩ Trần ngược lại rất nhiệt tình, sau khi nghe Diệp Ninh nói xong, phân tích tình huống hiện tại, cho rằng sức khỏe Tiêu Nhạc không có gì đáng lo, bảo cô dựa theo phương pháp hộ lý cho người bị sốt cao là được.

Sau khi Diệp Ninh nghe xong, mặc dù vẫn còn lo lắng, nhưng rốt cuộc cũng biết chắc, đây chỉ là bị sốt bình thường.

Cô đưa khăn lông chườm nóng cho Tiêu Nhạc, lại giúp anh lau chùi thân thể.

Lúc giúp anh cởi nút áo sơ mi ra, ngón tay cô dừng lại, chỉ là trong khoảnh khắc ngắn mà thôi.

Anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, sau khi cởi bỏ lộ ra lồng ngực bên trong.

Đừng xem thường thân thể anh nhìn có vẻ rất yếu ớt, nhưng thật ra đáng người anh rất tốt, rắn chắc có lực. Điều này khiến Diệp Ninh hơi bất ngờ.

Diệp Ninh nhúng rượu cồn, giúp anh lau trước ngực, sau lưng, còn có cả lòng bàn tay, lòng bàn chân.

Vốn là Tiêu Nhạc lôi kéo tay áo cô không buông, về sau nghe được giọng nói thì thầm dụ dỗ của cô ở bên tai, anh mới buông ra. Sau khi buông ra thì ngoan ngoãn mặc cho cô an bài.

Cô lau xong trước ngực, bảo anh lật người lại. Anh sốt cao như vậy, thế nhưng lại rất nghe lời, liền lật người lại.

Bệnh này của Tiêu Nhạc ừn ừn kéo tới, không phải có thể đẩy lui ngay lập tức hay trong năm mươi phút. Trước kia cô đã từng có kinh nghiệm chăm sóc Nam Nam, vì vậy nhấn cho Thịnh Xương Thịnh một tin nhắn, xin nghỉ việc ngày mai làm ở nhà, rồi bảo Nam Nam đi ngủ trước.

Nam Nam đỏ mắt nhìn ba mình: “Con không đi ngủ!”

Diệp Ninh trừng mắt cậu bé một cái: “Trẻ em phải ngủ sớm mới mau lớn!”

Nam Nam quật cường một cách hiếm thấy, vùng lên: “Nhưng papa bị bệnh.”

Diệp Ninh bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đối sách lược: “Đúng vậy, ba con ngã bệnh, cần người chăm sóc. Chúng ta chỉ có hai người, hai người chúng ta cùng thức ở đây chăm sóc thì ngày mai cả hai chúng ta đều mệt mỏi thì sao? Bây giờ mẹ ở đây chăm sóc ba con, con đi ngủ, dưỡng đủ tinh thần, ngày mai mẹ có thể nghỉ ngơi, con giúp đỡ chăm sóc ba, có phải hay không?”

Đến cùng Nam Nam vẫn là một đứa bé, suy nghĩ một chút, cảm thấy mẹ nói cũng có lý, vì vậy gật đầu.

Sau khi cho Nam Nam đi ngủ xong, Diệp Ninh ngồi ở mép giường, cách nửa giờ đo nhiệt độ một lần, dùng tay thử nhiệt độ, sau đó giúp anh lau chùi cơ thể, còn có uống nước mớm thuốc.

Dày vò như vậy đến hơn bốn giờ sáng, nhiệt độ của anh hạ xuống 37.6 độ. Nhìn nhiệt độ trên nhiệt kế, cuối cùng Diệp Ninh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cô mệt mỏi đứng dậy, lúc này mới phát hiện miệng mình khô khốc, vì vậy đứng lên tính lấy cho mình một ly nước sôi để nguội. Ai ngờ cô mới vừa đứng dậy thì vật áo bị kéo lại.

Cô quay đầu lại nhìn, không biết Tiêu Nhạc đã mở mắt từ lúc nào, đang nhìn mình chăm chăm.

Trải qua bao nhiêu lần bị sốt cao hành hạ, hốc mắt anh sâu hoắc, thần thái trong mắt cũng mất sạch, đôi môi khô khốc mím lại. Tiêu tuy như thế mà vẫn kéo vật áo mình không buông ra, nhìn anh giống như một cậu bé yếu ớt nhưng lại bướng bỉnh.

Diệp Ninh nhìn thấy bộ dạng của anh như thế này thì cảm giác trái tim như bị người ta bóp mạnh một cái, đau đến mức thở không được.

Anh thật giống Nam Nam khi còn bé. Lúc Nam Nam còn bé, mỗi lần bị bệnh, đều không muốn rời xa mẹ nửa bước. Khi cô hơi có ý muốn rời khỏi phòng của cậu bé, Nam Nam sẽ dùng cái loại ánh mắt khẩn cầu đáng thương như vậy nhìn mình, giống như chú cún con bị vứt bỏ.

Tiêu Nhạc nhìn Diệp Ninh, khẽ nhủ mày, khó khăn mấp máy môi dưới, hơi thở mong manh phát ra âm thanh: “Diệp Ninh, đừng đi...”

Diệp Ninh khựng người lại trong chốc lát, cuối cùng chậm chạp khom lưng, đưa tay vuốt ve gương mặt gầy gò của anh, sau đó áp mặt mình lên mặt anh, cọ xát nhẹ nhàng.

Giờ phút này, cô thật muốn hôn anh, trấn an anh.

Cô cũng không biết tâm tình này xuất phát từ đâu, có lẽ là bộ dạng của anh thật giống như Nam Nam lúc còn bé.

Cô nhẹ nhàng ôm cổ anh, ôm mặt anh, thấp giọng thì thầm bên tai anh: “Em sẽ không đi đâu hết... vĩnh viễn sẽ không đi...”

Ai ngờ Tiêu Nhạc đang nhắm chặt mắt lại lầm bầm oán giận nói: “Em không cho anh gọi em là Ninh Ninh... Nhưng em lại để anh ta cầm tay em...”

Diệp Ninh sững sốt một chút, nhìn lên cặp môi khô khốc rạn nứt của anh, nhất thời nghẹn cứng không biết nói gì, vừa đau lòng lại vừa tức giận.

“Anh...” Đến nỗi này sao!

Cô còn chưa kịp nói câu nào, Tiêu Nhạc chợt mở mắt ra, ánh mắt thiêu đốt của anh đầy tơ máu đỏ, nhìn có chút kinh khủng.

Cứ như vậy, anh nhìn cô chăm chăm, môi khô nứt bướng bỉnh kêu lên: “Ninh Ninh, Ninh Ninh, Ninh Ninh, Ninh Ninh...”

Liên tục kêu nhiều lần như vậy, cuối cùng giọng nói càng ngày càng khàn.

Diệp Ninh bị dọa sợ, lúc này mới phát hiện anh có gì đó không đúng, giống như bị trúng tà vậy, có phải bị mộng du không? Cô vội vàng ôm lấy anh, nhẹ nhàng dỗ dành anh: “Ngoan, anh nên nhắm mắt lại ngủ đi, chỉ là nằm mơ thôi.”

Dưới sự vỗ về của cô, Tiêu Nhạc từ từ nhắm mắt lại, nhưng trong miệng vẫn lầm bầm như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Ở chung

Sang ngày hôm sau, cơn sốt của Tiêu Nhạc giảm đi rất nhiều, chỉ là bệnh tới như núi sập, sốt thì giảm mà tinh thần của anh phục hồi không mấy khả quan. Diệp Ninh đưa anh tới bệnh viện kiểm tra, không có việc gì đáng ngại, chỉ là sốt cao bình thường, về nhà nghỉ ngơi thật tốt là được.

Mấy ngày này Diệp Ninh làm việc ở nhà, cùng Nam Nam thuận tiện chăm sóc Tiêu Nhạc.

Kể từ sau đêm hôm đó, Tiêu Nhạc vẫn không nói lời nào, giống như người câm vậy. Bảo anh uống nước, anh liền uống nước, bảo anh ăn cơm, anh liền ăn cơm. Có khi Diệp Ninh cố ý làm rau nước cần cho anh uống, anh không nhìn mặt một hơi uống hết.

Nhìn thấy vậy Diệp Ninh cũng có chút lo lắng, không phải sốt cao một lần, thiêu luôn đầu óc chứ hả?

Hôm nay, sau khi ăn cơm trưa xong, thu dọn bát đĩa, Diệp Ninh đuổi Nam Nam đi ngủ trưa. Nam Nam không nỡ bỏ lại papa, nhưng mí mắt trên mí mắt

dưới đánh nhau, đánh phải vào phòng mình đi ngủ.

Còn lại Diệp Ninh, cô ôm máy vi tính xách tay xử lý công việc, thỉnh thoảng trông chừng Tiêu Nhạc.

Sau khi khỏi bệnh, Tiêu Nhạc mặc áo ngủ Mèo mặt to mà Diệp Ninh đã tự tay chọn, bên ngoài khoác mềm Hùng Nhị, đang ngồi trên ghế sa lon cầm ly trà Hoa Cúc lên uống.

Anh uống rất chậm, từng ngụm từng ngụm một.

Gương mặt anh cũng không có biểu cảm gì, giống như u mê lúc mới vừa tỉnh ngủ.

Diệp Ninh vừa gõ chữ canh cách, vừa nhìn thấy Tiêu mặt gỗ từ từ mọc điện thoại di động ra, cúi đầu không biết nhìn cái gì.

Diệp Ninh ho khan một tiếng, nhắc nhở nói: “Nhấn áp của anh dễ tăng, ít nhìn điện thoại di động, không được thì để tôi lấy máy vi tính đến cho anh, anh dùng máy nhé?”

Cô làm bộ đi rót cho mình ly nước, cúi đầu liếc mắt nhìn qua, rót cuộc nhìn thấy màn hình điện thoại của Tiêu Nhạc.

Thế nhưng điều khiến người ta thất vọng hay thờ phào nhẹ nhõm chính là, trên màn hình điện thoại của Tiêu Nhạc không phải là trang blog gì đó cô suy đoán, mà chỉ là giao diện hộp thư điện tử. Bên trong còn có mấy thư điện đánh dấu đỏ, mấy dấu đỏ này chính là cần anh xử lý gấp.

Diệp Ninh đổi tay, một bên mặt không để lại dấu vết nhìn mặt anh, muốn từ trên mặt anh tìm ra chút manh mối. Nhưng góc độ gương mặt rõ ràng như vậy mà không nhìn ra chút biểu cảm nào, thật sự tìm không ra.

Từ một gương mặt đầu gỗ mộc hóa đá, có người nào có thể tìm ra chút phản ứng chứ hả? Không thể.

Ai ngờ vừa lúc đó, Tiêu Nhạc chợt quay mặt lại, liếc cô một cái: “Nước.”

Anh chỉ nói một chữ.

Diệp Ninh sững sốt: “Nước, nước cái gì? Anh khát nước? Anh muốn uống nước hả?”

Mặt Tiêu Nhạc không thay đổi, dời ánh mắt xuống tay cô đang rót nước.

Diệp Ninh cúi đầu nhìn theo ánh mắt rời đi của anh, lúc này mới hoảng hồn, vội vàng lấy khăn lau lau, vừa lau vừa kéo bàn.

Ôi, nước rót ra đầy bàn rồi.

Cô vội vàng dọn dẹp những thứ này, cảm thấy có chút mất mặt, cũng như bất đắc dĩ.

Cái người mặt đầu gỗ này, anh ta thấy hết, nhưng vẫn cố ý, còn không phải anh ta đang tức giận hay sao? Minh gọi tin nhắn cho anh ta, anh ta có thèm đọc đâu? Còn nói là anh ta không để ý chuyện này?

Nếu đã giận, bỏ trốn, cũng không cần quay trở lại mà. Lúc trở lại còn bày ra bộ dạng bệnh hoạn để người ta phục vụ!

Diệp Ninh nghiêng rần nghiêng lợi, thật sự muốn nằng cho anh một trận, nhưng nghĩ tới đáng về yếu ớt tối hôm trước thì cô lại không đành lòng.

Được rồi, anh không muốn nói, vậy thì không nói. Đợi đến khi anh ta khỏe hẳn, tâm tình tốt lại thì mới bàn bạc tiếp.

Diệp Ninh nghĩ xong chuyện này mới phát hiện, mình tha thứ cho Tiêu Nhạc thật dễ dàng, so với con trai ruột của mình còn kiên nhẫn hơn!

Ai ngờ trong lúc trong đầu cô tràn đầy những suy nghĩ rối loạn, Tiêu Nhạc đột nhiên đứng lên.

Diệp Ninh ngẩng đầu lên, hỏi vội: “Sao thế?”

Tiêu Nhạc không thèm nhìn tới cô, lạnh nhạt nói: “Anh mệt, về phòng nghỉ ngơi chút.”

Diệp Ninh gật đầu: “Ừ, vậy đi nghỉ ngơi đi, có chuyện gì gọi tôi, tôi ở đây.”

Đáng tiếc chính là, Tiêu Nhạc người ta chẳng thèm trả lời, đi thẳng về phòng.

Diệp Ninh vỗ trán, bất đắc dĩ lắc đầu, đây mới chính là phong cách của đại gia!

Làm việc một hồi, cô cảm thấy có chút mệt mỏi, muốn đi ngủ trưa một lát. Nằm vật xuống giường mình xong cô mới phát hiện mấy ngày nay mình thật mệt mỏi, mệt đến nỗi vừa nhắm mắt lại đã ngủ mất rồi.

Đây là một giấc ngủ rất ngon, không hề nằm mơ.

Khi tỉnh lại, cô nghe con trai đang đứng bên giường lo lắng sốt ruột nói: “Papa con đi rồi.”

Diệp Ninh ngồi bật dậy, ôm mềm: “Ba con đi rồi? Đi đâu?”

Sau khi ngồi dậy, cô mới nhận ra trời đã tối, trong phòng không mở đèn, một mình Nam Nam nhỏ bé lẻ loi đứng ở trước giường.

Nam Nam nhỏ tiếng nói: “Papa đã dọn dẹp đồ, nói rằng ba ở đây làm mẹ cực khổ, ba muốn đi khỏi.”

Diệp Ninh nghe được đầu óc mơ hồ, lắc lắc đầu: “Ba con đi khi nào? Đi bằng gì?”

Nam Nam đầu môi nói: “Chỉ vừa mới đi thôi, con cũng không biết ba đi bằng gì, ba nói ba không sao, nhưng con nhìn thấy bộ dạng của ba như không có sức.”

Diệp Ninh vội vàng nhảy xuống giường, tùy tiện mặc vào bộ quần áo: “Con ở nhà đợi, mẹ ra ngoài nhìn một chút!”

Nói xong cả người xông ra cửa.

Vào thang máy, cô cố gắng hồi tưởng lại toàn bộ động tác của Tiêu Nhạc trước khi đi ngủ. Khi đó anh không muốn nói chuyện, đây có phải là đã có chủ ý muốn bỏ đi không?

Hừ, đây chính là lợi dụng xong xuôi phải mông bỏ chạy mà!

Nôn nóng chờ thang máy tới lầu một, cô lao ra tòa chung cư, không nhìn thấy bóng dáng Tiêu Nhạc, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi số. Đương nhiên, trả lời cô là tiếng tút tút máy bận muốn thuê.

Cô cúp điện thoại, theo con đường nhỏ trước tòa chung cư đi về phía trước. Đang đi nửa đường tới chỗ khúc quanh, cô nhìn thấy bóng người phía trước.

Đèn đường đã lên, đường phố nơi cư xá không có mấy người, chỉ có vài bóng xe tiêu điều.

Tiêu Nhạc cao lớn, lại bị bệnh, đã gầy hơn nhiều so với trước kia. Hiện tại anh mang theo một cặp công văn và một túi xách tay, cứ đi như vậy trong bóng đêm. Phía sau là một bóng lưng thật dài dưới ánh đèn mờ ảo.

Thê lương lại tiêu điều.

Bỗng chốc Diệp Ninh đứng sững ở đó.

Cô không thể diễn tả tâm tình trong lòng lúc này, lồng ngực như bị cái gì chặn ngang, căng phồng cương cứng. Nơi đó nổi lên một loại tình cảm đang lên men, khiến cả toàn thân cô, mỗi dây thần kinh đều co rút giống như bị điện giật. Thậm chí cô không chề không được mà run lên.

Cổ họng cô có chút nghẹn ngào, nhìn bóng lưng từ từ thả bộ phía trước, cô nhìn không được lớn tiếng kêu to: “Tiêu Nhạc!”

Không biết có phải vì vội vã, hay là còn vì những thứ khác, âm thanh của cô đột nhiên có chút bén nhọn vang vọng trong khu cư xá yên tĩnh này.

Vừa kêu lên một tiếng, mũi cô liền bắt đầu ề ảm.

Hình như Tiêu Nhạc nghe được tiếng cô gọi, bởi vì anh dừng lại bước chân chậm chạp đang đi về phía trước.

Sống lưng anh thẳng tắp, cứng ngắc, im lặng đứng yên tại đó, không quay đầu lại.

Diệp Ninh lập tức luống cuống, ngay lúc này, cái loại tình cảm cô vừa mới suy nghĩ trong lòng dường như bành trướng. Sau đó nơi ngực ‘bùm’ một tiếng như muốn nổ tung lên, khiến cô không thể đè nén xuống.

Cô cất bước chạy ào về phía anh, đến khi chạy tới phía sau thì ôm chặt lấy eo Tiêu Nhạc.

Lúc cô chạy tới dùng sức quá mạnh, nhào tới ôm anh khiến Tiêu Nhạc bất ngờ bị cô đẩy mạnh cũng ập về phía trước.

Cô từ bên trong ầm ập đi ra, toàn thân mềm mại dịu dàng, không chút cố kỵ dán sát sống lưng gầy gò cứng rắn của anh, ôm vòng eo chắc nịch của anh, kề cận mỗi phân mỗi tấc trên lưng anh.

Tiêu Nhạc có cảm giác mình lọt vào một đồng bóng vải mềm mại, ầm ập thoải mái.

Anh thật sự không biết cái cảm giác được một người con gái ép cả thân hình mềm mại lên lưng của mình lại tuyệt vời như vậy.

Hơi thở của cô quanh quẩn sau lưng anh khiến phía sau trở nên vô cùng nhạy cảm, nhạy cảm tới mức toàn thân căng thẳng như cây cung.

Anh khó khăn nhắm mắt lại, hít sâu vào một hơi, nghiêng răng nói: “Diệp Ninh, em có ý gì chứ?”

Diệp Ninh ôm hông anh, cọ sát mặt lên lưng anh, khàn giọng run rẩy nói: “Em không muốn anh đi, không cho phép anh đi!”

Cô dùng những lời anh đã từng nói với cô trả nguyên lại cho anh.

Cổ họng Tiêu Nhạc run rẩy, cúi đầu nhìn bàn tay quẩn quanh hông mình.

Bởi vì dùng sức quá mạnh mà mấy ngón tay đều trắng bệch, run khê, cứ như vậy siết chặt mình không buông, giống như mình vô cùng quan trọng, quan trọng tới nỗi tuyệt đối không thể mất đi.

Anh rũ mắt xuống, giọng nói run rẩy khác thường: “Diệp Ninh, em nghĩ kỹ chưa?”

Anh nhỏ giọng nói thêm: “Anh rất tham lam, điều anh muốn không phải là sự thương hại, cũng không phải là lòng cảm kích, càng không phải chỉ là vì thói quen.”

Diệp Ninh không nhúc nhích, cũng không lên tiếng, vẫn ôm anh như cũ không thả, còn chôn sâu mặt mình lên lưng anh, cọ sát nhẹ nhẹ.

Có lẽ là vì cái mũi của cô, hơi nóng hằm hập, phun lên lưng của anh, xuyên qua áo vải mỏng manh mùa hè, xâm nhập vào da thịt anh, khiến anh không thể nào kìm chế được sự run rẩy.

Tiêu Nhạc nắm chặt quả đấm, đè nén cảm giác vừa tê dại vừa nhột nhạt sau lưng.

Anh mím chặt môi, im lặng chờ đợi, chờ cô nói cái gì đó.

Thế nhưng khi gió đêm hè thổi đến không biết mùi hương của hoa gì trong khu cư xá, xông vào mũi của anh thì cô vẫn như cũ, không chịu lên tiếng, chỉ dựa vào lưng của anh cọ sát, giống như chú mèo con.

Tiêu Nhạc nghiêng răng một lần nữa, giọng nói thô khan thấp giọng kêu: “Diệp Ninh.”

Chỉ hai chữ.

Nói xong hai chữ này thì hơi thở của anh bắt đầu nặng nề.

Thật ra thì anh cũng không biết mình có thể nói cái gì.

Cô ôm anh không buông, anh còn có thể nói cái gì!

Vì vậy rốt cuộc anh cũng không muốn đè nén loại ý tưởng nguyên thủy nhất đang bộc phát trong cơ thể, bỗng nhiên xoay người, mạnh mẽ ôm cô giam cầm trong lồng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Băm anh ta

Vì vậy rốt cuộc anh cũng không muốn đè nén loại ý tưởng nguyên thủy nhất đang bộc phát trong cơ thể, bỗng nhiên xoay người, mạnh mẽ ôm cô giam cầm trong lồng ngực.

Lúc ôm lấy cô anh mới phát hiện cô không hề giống mình, cảm nhận được sự ảm áp như vậy mới vừa rồi. Thật ra thì bờ vai cô mỏng manh, nơi đó lạnh ngắt, toàn thân cô đều run rẩy, cô còn mờ cặp mắt long lanh như nước mưa ngàng đầu nhìn mình.

Tóc của cô vẫn còn hơi rối bởi vì mới vừa tỉnh ngủ, lòa xòa trên gò má của cô, tôn thêm vẻ tinh xảo đáng yêu điểm đậm trên gương mặt nhỏ nhắn. Sắc mặt của cô có chút tái nhợt, trắng toát đến mức trong suốt. Cũng bởi vì vẻ trắng toát này mà đôi môi mỏng manh của cô càng lộ ra màu hồng hồng kiêu kiêu.

Đôi môi hồng xinh đẹp run rẩy, dường như muốn nói với mình cái gì đó.

Nhưng hiện giờ Tiêu Nhạc hoàn toàn không muốn nghe.

Cô nói cái gì cũng được, không nói cũng không sao.

Chỉ cần một giây cô ôm lấy mình kia, anh đã không thể nào buông tay.

Ánh đèn đường trên cao xuyên qua tàng cây liễu chiếu xuống ánh sáng loang lổ. Anh dựa theo ánh sáng mập mờ, lấy tay gạt đi mái tóc dài rối loạn mà

càng tăng thêm vẻ quyến rũ. Vàng trán cô trắng nõn, lông mày cong cong, cặp mắt bên dưới khăn trang khép lại, lông mi run rẩy chột ả chột hiện.

Anh nhìn không được cúi đầu xuống, thương yêu hôn lên trán cô, khoe mắt cô, đi xuống một chút, dọc theo sống mũi mềm mại đến cặp môi bên dưới.

Bàn tay to của anh ôm ngang lưng cô, dùng chính cơ thể mình ép cô ngửa người ra, tay còn lại đỡ sau ót cô, gấp gáp cúi đầu cướp lấy môi cô.

So với cô, môi anh thật dày, hay có thể bởi vì mới vừa khỏi bệnh, có chút nóng bỏng khô ráo. Dường như anh vô cùng tham lam quỵện mình vào đôi môi mỏng manh của cô, giống như nụ hôn chà đạp. Anh dùng môi của mình ngậm nhắm hai cánh môi mỏng như hoa, hút lấy một cách đói khát, hút đến nỗi hai cánh hoa run rẩy không ngừng.

Anh dùng lưỡi tách hai cánh hoa ra, cạy hàm răng cô đang cắn chặt, thăm dò bên trong, bắt đầu hút lấy nước miếng bên trong, tìm tòi mỗi góc mỗi chỗ.

Hơi thở anh nóng bỏng, hô hấp dồn dập, anh giữ vững ót cô, dùng môi lưỡi chiếm lấy hơi thở cô, khiến cô không còn chỗ để trốn chạy. Trong bóng tối, hơi thở của cô bắt đầu mê loạn, cô ôm chặt cổ anh, đầu ngón tay run rẩy bám vào sau lưng anh.

Sau một hồi lâu, Tiêu Nhạc mới buông môi cô ra một cách lưu luyến. Bởi vì kiểu hôn cuồng phong bão táp của anh mà cặp môi cô dấu vết ứ đọng, mang theo một tầng nước sáng long lanh ướt át, lồng ngực căng lên.

Trong bóng tối, ánh mắt anh chuyển sang sâu thẳm, ngón tay cái hơi thô vuốt ve trên môi cô, cánh tay mạnh mẽ siết chặt cơ thể mảnh mai của cô, thì thầm bên tai cô nói: “Diệp Ninh, hiện giờ anh không cần biết em suy nghĩ như thế nào nữa rồi.”

Đột nhiên anh quấn chặt cô một lần nữa, dường như muốn dùng sức khám cô vào thân mình. Hành động này khiến sau lưng Diệp Ninh đau nhói.

Cô chôn mình trong hõm vai anh, cắn răng không lên tiếng, thân thể giống mèo con bị lạnh, run rẩy nhè nhẹ.

Có lúc cô cảm thấy mình nhìn anh không thấu, nhưng lúc này đây tâm tình anh có chút mất khống chế, cô có thể nhìn ra được, cho nên cô chỉ dựa lên người anh, mặc cho anh giam cầm mình như vậy.

Mà trong lúc bị cầm giữ đến phát đau, cô nghe được giọng nói khàn khàn cuồng loạn của anh:

“Em không được hối hận, một khi em đã là của anh, tuyệt đối không được rời khỏi anh, cả đời này đều là của anh.”

Cô nghe được những lời này, mò mẫm vuron tay ra, ôm chặt hông của anh.

*****

Tối hôm đó lúc hai người trở về thì Nam Nam đang ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, ôm một con búp bê Hi Dương Dương ngủ thiếp đi.

Diệp Ninh rón ra rón rén đi tới, lấy búp bê từ trong tay cậu bé ra.

Tiêu Nhạc đi tới ôm cơ thể nhỏ bé của cậu nhóc lên, đưa cậu bé về phòng ngủ.

Diệp Ninh đắp chăn cho cậu bé.

Hai người rón rén ra khỏi phòng con trai, đóng cửa lại.

Diệp Ninh liếc Tiêu Nhạc một cái, không lên tiếng.

Sau đó cô lại ôm chặt anh, anh ôm lấy cô hôn thật mạnh, hôn thật lâu.

Tội nghiệp con trai đợi lâu như vậy, đợi đến mức ngủ thiếp đi trên ghế sa lon, trong lòng cô có chút ngượng ngùng.

Tiêu Nhạc cũng thấy mình có lỗi với con, nhưng so với con trai, đương nhiên anh cảm thấy còn có chuyện quan trọng hơn.

Anh vẫn nhìn chăm chăm Diệp Ninh, ánh mắt nóng bỏng mãnh liệt.

Lại nữa rồi...

Trong lòng Diệp Ninh nghiêng răng nghiêng lợi, cô thật sự cảm thấy mình chính là thiếu nữ thời đại. Từ nhỏ, cô đã chán ghét ánh mắt của anh, quả nhiên là có nguyên nhân. Bất kỳ người con gái nào bị anh nhìn như vậy cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Tính xâm lược tràn đầy.

Tiêu Nhạc nhìn Diệp Ninh quay mặt sang chỗ khác, nhưng căn bản là anh không hề cho phép cô trốn tránh. Anh nắm chặt tay cô, ánh mắt hùng hực như cũ nhìn cô, giọng nói trầm thấp hỏi:

“Diệp Ninh, chẳng lẽ em không có gì giải thích với anh sao?”

Diệp Ninh nhướn mày, trừng mắt nhìn anh: “Tiêu Nhạc, em lại nghĩ rằng mình mới chính là người cần một lời giải thích.”

Tiêu Nhạc mấp máy môi dưới, sau đó nhượng bộ: “Em hỏi đi.”

Diệp Ninh rút tay về, muốn tránh thoát khỏi anh.

Tiêu Nhạc không rõ nguyên nhân, nhưng cũng không nhường.

Anh cầm tay cô không thả, nhất định không buông ra.

Diệp Ninh không biết làm sao, tức giận nói: “Buông ra, em muốn đi lấy điện thoại!”

Tiêu Nhạc ngạc nhiên, lập tức buông ra.

Diệp Ninh đi tới lấy điện thoại di động, giương mắt nhìn Tiêu Nhạc đang cau mày không hiểu, tìm thấy dãy số có ba số 9 cuối cùng, sau đó bấm gọi, cùng lúc bấm gọi, cô nhấn nút loa nói.

Vì vậy mấy giây sau, tiếng điện thoại bận đầu dây vang vọng khắp phòng khách.

Tiêu Nhạc nhíu mày, lấy điện thoại di động trong tay Diệp Ninh, nhìn nhìn dãy số cô vừa mới gọi.

Anh từ từ móc điện thoại của mình ra, phát hiện không hề có cuộc gọi nào.

Anh lập tức mở bộ phận cài đặt trong điện thoại ra, danh sách bản đen, nhìn thấy số điện thoại di động của Diệp Ninh trong đó.

Diệp Ninh nhướn mày nhìn anh cười cười, lạnh nhạt nói: “Tiêu Nhạc tiên sinh, có phải anh nên cho em một lời công đạo trong chuyện này không?”

Sắc mặt Tiêu Nhạc khó coi nhìn cô chằm chằm: “Lúc trước em gọi điện thoại cho anh là khi nào?”

Diệp Ninh dựa mình trên khung cửa: “Lần đầu tiên là ở bệnh viện Mivillage ở Mỹ, lúc em gọi thì không có người bắt máy, chuông reo liên tục nhưng không ai nhận. Sau đó em gọi lại thì lúc nào cũng bị bận đường dây.”

Tiêu Nhạc nghe vậy, ánh mắt chấn động: “Em qua đó?”

Diệp Ninh gật nhẹ đầu: “Vâng.”

Hơi thở Tiêu Nhạc trở nên nặng nề, nhìn cô chằm chằm nghiền cứu: “Em tới đó làm gì?”

Diệp Ninh nhún vai: “Lúc trước em nghe tin tức, người ta nói anh đã qua đời. Hôm sau lại nghe được tin, người khác nói anh vẫn còn sống, đã được đưa đến Mỹ trị liệu. Anh nói thử xem lúc đó em bỏ lại con, vạn dặm xa xôi chạy đến một nơi chìm không ị chó không sinh, em tới đó làm gì?”

Nghe cô nói xong mấy lời này, Tiêu Nhạc chỉ im lặng được một phần tư giây, một phần tư giây sau đó anh nắm lấy tay Diệp Ninh, kéo cô vào lòng.

Giọng nói anh run rẩy, đầy vẻ không dám tin: “Em đi tìm anh, có phải không? Em đi tìm anh!”

Lòng ngực anh phập phồng kịch liệt, hiển nhiên rất kích động. Diệp Ninh vội vàng bóp cánh tay anh, ý bảo anh bình tĩnh lại.

Cô có cảm giác tâm tình tối nay của Tiêu Nhạc hình như rất dễ dàng bị mất khống chế. Anh mới vừa trải qua một cơn bệnh nặng, loại trạng thái vui buồn kịch liệt kiểu này thật sự không thích hợp với anh.

Cô dựa vào ngực anh, cố gắng bình thân kể lại cho anh nghe tình cảnh lúc đó một lần.

“Vậy là có người lừa em, chỉ em đến chỗ bẫy bọ nào đó. Còn có người bỏ em vào sổ đen nữa.”

Nhắc tới điều này, cô lại không cảm thấy uất ức chút nào, ngược lại chỉ cảm thấy buồn cười. Cô vui vẻ chọc chọc ngực anh: “Anh phải lấy lại công đạo cho em.”

Tiêu Nhạc nắm tay cô: “Anh biết, anh sẽ điều tra rõ.”

Thật ra thì không cần điều tra, chuyện quá rõ ràng. Nhưng nếu như là Tô Nhân thì anh cần chút thời gian.

Anh không thích có người ăn hiếp Diệp Ninh, cho dù là ai cũng không ngoại lệ.

Chẳng những người phụ nữ này lừa Diệp Ninh, còn hành hạ cô, vậy cũng coi như là đã phản bội mình.

Nhớ tới lúc trước mỗi đêm một mình cô độc trong bệnh viện cầm điện thoại di động không hề chớp mắt, trong mắt anh lóe lên ánh sáng lạnh như băng.

Nếu anh không dạy cho cô ta một bài học, anh thật sự không thể nào tự tha thứ cho mình.

Cúi đầu trầm tư một hồi, anh nhìn Diệp Ninh một lần nữa.

“Diệp Ninh, chuyện điện thoại di động, anh sẽ lấy lại công đạo cho em. Nhưng còn một việc, chẳng lẽ em không cho anh một lời công đạo sao?”

Dĩ nhiên trong lòng Diệp Ninh hiểu được, chỉ là cô cố tình không nói.

Cô nhướn mày cười, nghiêng đầu hỏi: “Chuyện gì? Em không biết có chuyện gì em cần phải giải thích với anh!”

Tiêu Nhạc hừ lạnh, bóp tay cô không buông: “Hoắc Thần!”

Giọng nói của anh lúc này giống như ông chồng ghen tuông bắt gặp bà xã ngoại tình: “Anh ta nắm tay em, còn em thì cứ để cho người ta nắm!”

Diệp Ninh cố tình ra vẻ mờ mịt: “Vậy thì sao chứ, không phải chỉ là bắt tay thôi sao? Dầu gì cũng là bạn học cũ, gặp mặt bắt tay thôi mà, đây là nghi lễ xã giao.”

Nghi lễ xã giao? Nghi lễ xã giao quái quỷ!

Mặt mày Tiêu Nhạc tái xanh nhìn cô chằm chằm, bắt đầu mang nợ cũ nói ra hết: “Em còn để cho anh ta gọi em Ninh Ninh, vậy mà lại không cho anh gọi em như vậy!”

Diệp Ninh tròn mắt, hiện giờ cô mới phát hiện người đàn ông này thật cố chấp, không thể nói lý:

“Chỉ có mẹ em gọi em như vậy, dĩ nhiên người khác không được!”

Sắc mặt Tiêu Nhạc lại càng khó coi hơn: “Tại sao anh ta có thể?”

Nhớ tới năm đó ở Mỹ, lúc cô bị Hoắc Thần gây tổn thương đã nói qua, ngực anh đau đớn, buồn buồn nói: “Em còn nói là cho dù người nào cũng không thể thay thế được địa vị của Hoắc Thần năm đó, không phải sao?”

Diệp Ninh nhúc nhích đầu không thôi: “Đó là chuyện trước kia, thói quen thôi.”

Tiêu Nhạc nắm tay cô: “Thói quen này phải đổi. Sau này chỉ mình anh có thể gọi, người khác không được!”

Diệp Ninh kinh ngạc, nghiêng đầu quan sát anh.

Tiêu Nhạc hừ nhẹ: “Thế nào, hối hận rồi hả? Nhưng bây giờ đã không còn kịp nữa rồi.”

Diệp Ninh có cảm giác mình giống như vừa lên phải tàu cướp biển.

Cô thử thăm dò nói: “Về chuyện của Hoắc Thần, anh cũng biết mà, năm đó em yêu anh ta, không thể nào thay đổi. Hiện giờ em với anh ta thật sự chỉ là bạn học thông thường, những chuyện trước kia đều đã kết thúc. Về phần gặp mặt lần trước, anh ta cầm tay em mà, chỉ là sau này em sẽ cẩn thận. Nếu còn có cơ hội gặp mặt, em cũng sẽ nhắc nhở anh ta, để anh ta không gọi em như thế nữa, có được không?”

Lúc này trong lòng Tiêu Nhạc mới cảm thấy thoải mái một chút, khí hơi bị kìm nén đã lâu cuối cùng cũng thông suốt.

Anh kéo cô lại gần, cúi đầu hôn lên lỗ tai của cô, vừa hôn vừa thì thầm nói: “Diệp Ninh, bây giờ em là của anh, nếu như anh ta còn dám đụng tới một sợi tóc của em, có tin anh sẽ chặt đứt cánh tay anh ta không!”

Diệp Ninh bị anh ôm có chút không thở nổi, cô giãy giụa trong lòng anh: “Vậy tại sao mười mấy năm trước không dám chặt?”

Thế mà mười mấy năm trước anh lại đứng một bên tận mắt nhìn mình và Hoắc Thần đến với nhau.

Những lời này nhất định chọt trúng nỗi đau của Tiêu Nhạc, cho nên Diệp Ninh cảm thấy lỗ tai nhói lên đau điếng. Cô vùng vẫy rút tay ra mò mắt, chất lỏng sền sệt, chảy máu rồi.

Cô không tin nổi ngước nhìn Tiêu Nhạc: “Anh ____”

Tự nhiên lại biến thành người điên thế này!

Tiêu Nhạc ôm đầu cô đặt trước lòng ngực đang đập phập phồng kịch liệt, cúi đầu liếm vành tai uớt máu của cô, ầy vậy mà vẫn có thể khắc chế giọng nói của mình thật bình tĩnh.

“Diệp Ninh, nếu như mười mấy năm trước anh làm như thế này thì em sẽ hận chết anh.”

Từ mới vừa lúc bắt đầu anh đã hiểu, cô chán ghét anh, sẽ không thích anh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Con trai của anh phải có thứ tốt nhất

Một ngày này, trong nhật ký của Nam Nam có viết: Papa và mẹ bắt đầu hẹn hò, tâm tình papa rất tốt, mẹ cũng vậy. Rốt cuộc tôi cũng hiểu kỳ đà cản mũi là có ý gì rồi. Thì ra tôi chính là kỳ đà cản mũi có tâm cơ.

Cũng trong ngày hôm đó, Diệp Ninh dùng điện thoại di động đăng một bài viết: Anh ta thật bá đạo, mình cảm thấy bị mắc lừa, có thể đổi ý hay không?

Cùng một lúc, ‘Chuột Mickey ngủ bụi’ trả lời trên trang blog: Trên đời này có thuốc hồi hận à?

Diệp Ninh mắt húng nhìn câu phản hồi của Chuột Mickey, lặng lẽ đóng trang blog lại.

Khi cô đóng điện thoại lại thì nhìn thấy Tiêu Nhạc đưa mắt từ máy vi tính nhìn lên.

Hiện giờ sức khỏe Tiêu Nhạc đã tốt hơn nhiều. Số lần đi bệnh viện tái khám đã chuyển thành nửa tháng một lần, các hạng chỉ tiêu đều tốt, xem ra sức khỏe đã khôi phục bình thường. Hơn nữa, anh cũng bắt đầu điều khiển xử lý từ xa một ít công việc ở công ty.

Nhưng Diệp Ninh lại cảm giác anh làm việc không chuyên tâm, ví dụ như bây giờ mình chỉ cần nhúc nhích một tí thì ánh mắt anh liền quét tới.

“Anh tập trung một chút đi!” Cô thuận miệng dặn dò anh.

“Mắt anh đau.” Anh vẫn nhìn cô chăm chăm như cũ, mí mắt môi dường dường chính chính tìm một lý do.

“Tại sao cặp mắt đang tốt lành lại đau?” Vừa nói xong cô mới nhớ ra anh nói mình bị u não, đè ép lên dây thần kinh mắt, dẫn đến áp suất trong mắt dễ tăng cao, không thể làm việc quá mệt nhọc.

Tiêu Nhạc nhìn cô chăm chăm, ngoắc tay lại, nói: “Tới đây.”

Diệp Ninh không còn gì để nói: “Không tới!”

Tiêu Nhạc cau mày: “Mắt anh đau!”

Diệp Ninh không đành lòng, cho nên lại gần, nhìn mắt anh một chút, lại nhìn không ra cái gì, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đề nghị: “Tốt nhất từ nay về sau anh nên bớt nhìn màn hình vi tính chút đi. Cứ như vậy hoài sẽ gây tổn thương rất lớn cho anh.”

Tiêu Nhạc: “Nhưng anh phải xem đồng giấy tờ này.”

Diệp Ninh liếc mắt nhìn máy vi tính của anh, một bản văn tài liệu pdf dày đặc chữ, nhìn rất mỏi mắt. Vì vậy cô nhú mày, đề nghị với anh: “Em in ra cho anh đọc nhé, cứ như thế này hư mắt anh mất.”

Tiêu Nhạc lại không đồng ý: “Không cần.”

Diệp Ninh không biết làm sao: “Vậy anh muốn như thế nào?”

Cô phát hiện sau khi hai người trở nên thân thiết, tính tình Tiêu Nhạc càng ngày càng bướng bỉnh không biết lý lẽ chút nào.

Có lẽ ngay từ lúc ban đầu anh chàng đã kìm chế hết mức.

Tiêu Nhạc lặng lẽ nhìn cô, đề nghị nói: “Em giúp anh đọc, có được không?”

Nói xong, anh cầm tay cô, lôi cô đến ghé dựa, cứ như vậy ôm cô không buông ra.

Diệp Ninh giãy giụa, nhưng lại bị bàn tay to của anh đè lại.

Diệp Ninh trừng mắt nhìn anh, sau đó nhìn màn hình máy vi tính. Chỉ một mắt nhìn thôi, cô cũng nhận ra ngay đó là một bản hợp đồng. Bên trong dính dán đến số tiền khổng lồ, đều là những con số rất nhạy cảm, mang tính buồn bán cơ mật.

Cô vội vàng nhìn sang chỗ khác: “Kiểu này không tốt.”

Tiêu Nhạc nhú mày: “Tại sao?”

Diệp Ninh bắt đầu đi: “Những tài liệu này quá nhạy cảm, em chỉ là người ngoài, không tiện tiếp xúc.”

Tiêu Nhạc cố chấp nói: “Nhưng anh chỉ muốn em đọc cho anh.”

Diệp Ninh giùng giàng muốn đứng lên: “Anh ngoan ngoãn tự mình đọc đi, em mặc kệ___”

Ai ngờ Tiêu Nhạc nắm cô không buông: “Đọc cho anh.”

Diệp Ninh bị ép ngồi im tại chỗ.

Tiêu Nhạc vịn về nhẹ nhẹ đầu ngón tay nhỏ mềm mại của cô.

Mấy ngón tay cô mềm mại, cong cong, mập mập, bị anh vịn về như vậy, cảm giác tê dại từ xương ngón tay truyền đến.

Cô hít vào một hơi, bất đắc dĩ nói: “Được rồi.”

Vì vậy Tiêu Nhạc nhắm mắt lại, nằm ngưỡng ở đó, nắn bóp ngón tay của cô. Còn Diệp Ninh thì chấp nhận ngồi trước máy vi tính, bắt đầu đọc cho anh nghe bản văn kiện có nội dung cơ mật nhạy cảm kia.

Một lần nữa, cô cảm giác mình giống như lên phải thuyền giặc.

Chỉ là cô không nói gì, từng chữ từng câu rõ ràng, từ từ đọc cho anh nghe.

Giọng nói của cô dịu dàng dễ nghe, đọc một cách lưu loát, khiến Tiêu Nhạc hết sức thoải mái.

Đôi mắt vốn đang nhắm lại từ từ mở ra, anh ngồi tựa trên ghế yên lặng ngắm nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của cô.

Trán cô trơn bóng, lỗ mũi mịn màng xinh xắn, tóc mai mềm mại rũ xuống một bên tai. Cô dùng âm thanh dễ nghe như vậy đọc văn kiện cho mình, hơn nữa còn ngồi bên cạnh mình.

Ánh mắt của Tiêu Nhạc dần dần trở nên nóng bỏng.

Trong phòng không mở máy điều hòa, có lẽ sau giờ trưa nhiệt độ tăng cao, anh cảm giác nhiệt độ trong người từ từ tăng lên.

Cuối cùng, lúc Diệp Ninh đưa tay ra bấm chuột lật trang, anh nhìn không được đưa tay ra lôi kéo, kéo cô đến bên người mình.

Bất ngờ không kịp phòng bị, Diệp Ninh thấp giọng kêu lên một tiếng, cả người dường như nằm sấp trên người anh.

“Anh... làm gì vậy?” Diệp Ninh không thể làm gì khác hơn đành quở trách anh.

Nhưng Tiêu Nhạc hoàn toàn không để ý, hai chân dùng sức lật người lại, nửa người đè cô trên ghế.

Hơi thở anh nặng nề, hai mắt nóng rực, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Lúc này mà Diệp Ninh không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cô thật sự ngu ngốc.

Cô nắm lấy bả vai rộng lớn của anh, cắn môi nói: “Đừng làm rộn, Nam Nam sắp về rồi.”

Mặt cô ửng hồng, gần như máu sắp tràn ra.

Chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra, nhưng cả hai người đều không ai nói ra. Bây giờ đột nhiên anh lại như vậy, cô gần như cảm giác được sự khát vọng mà anh đè nén bấy lâu.

Vẫn ả núp đầu đó, cố làm ra vẻ tỉnh táo, nhưng hết sức căng thẳng.

Tiêu Nhạc nhìn thấy hàm răng trắng nõn của cô cắn chặt môi dưới, môi dưới đỏ bầm.

Anh buồn bực, tại sao môi của cô lại có thể hồng hào tình khiết như vậy, giống như cánh hoa đào.

Anh nhìn không được cúi đầu gặm nhấm, mút mạnh, không chút thương tiếc, hận không thể nuốt đi một hộp.

Diệp Ninh ngửa mặt, khẽ gọi, thờ hồng học tránh né, nhưng tránh không khỏi.

Tay Tiêu Nhạc đè mạnh ngang lưng cô, khiến cô nhích lại gần mình.

Diệp Ninh bị gặm đau quá, rất khó chịu, nhìn không được nhủu mày oán giận: “Đâu có ai hôn người ta như anh vậy...”

Giọng nói có vẻ như oán giận bị anh nuốt chửng vào miệng.

Anh dừng lại động tác, ánh mắt khó hiểu đen tối như muốn ăn thịt người chăm chăm nhìn cô, hơi thở nóng rực phả lên mặt cô.

“So với Hoắc Thần, kỹ thuật của anh khá hơn?”

Diệp Ninh vừa nghe xong giật mình. Sau khi suy nghĩ cẩn thận lại, rõ ràng anh ăn phải dấm năm xưa, cô lập tức nổi khùng, giờ tay lên muốn cho anh một cái bạt tai.

“Tiêu Nhạc, anh nói vậy là có ý gì?”

Cô gần như nhảy dựng lên: “Phải, em cặp kè với Hoắc Thần, tụi em đã từng ôm đã từng hôn qua, chỉ còn thiếu lên giường mà thôi, vậy thì thế nào? Chẳng lẽ anh muốn nhắc tới cả đời hả? Từ trước tới giờ anh ở đâu, bây giờ mới nhớ tới?”

Cô thật sự không thể nào hiểu được cách suy nghĩ của anh.

Diệp Ninh nhướn thẳng mày lên: “Tiêu Nhạc, nếu như anh cứ canh cánh trong lòng chuyện này thì chúng ta không thể nào tiếp tục được nữa. Trên đời này chả có người nào giống anh, dấm chua cũ như vậy mà anh cũng ăn! Nếu như ai cũng đều suy nghĩ như vậy thì mọi người trên đời này đừng nói chuyện yêu đương nữa!”

Thật ra Tiêu Nhạc vừa thốt ra mấy lời này đã lập tức hối hận. Anh nhìn Diệp Ninh nổi giận, vội vàng cầm tay của cô nhận lỗi: “Ninh Ninh, đừng giận, anh biết lỗi rồi.”

Từ con sư tử đang hùng hổ, anh lập tức biến thành con mèo nhỏ khéo léo biết nhận sai. Diệp Ninh có chút bất ngờ, nhìn Tiêu Nhạc một hồi, sau đó quay mặt sang chỗ khác thờ dãi: “Anh tự mình suy nghĩ thật kỹ đi, chuyện đã qua rồi cũng nên bỏ đi. Em đã giải thích với anh, anh không cần tự mình tìm kiếm phiền toái cho mình.”

Người trước mắt đây chính là cha của con trai cô, cũng là người cô thích. Nếu như bọn họ có thể chung sống với nhau thật tốt, cô rất muốn cùng anh đi hết quãng đường này.

Nhưng cô mơ hồ hiểu được, tính cách Tiêu Nhạc cố chấp bá đạo. Anh chính là ngọn núi lửa, bình thường nhìn bình tĩnh an toàn đến mức dịu dàng, nhưng lúc bộc phát thì cô không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Tiêu Nhạc cúi đầu nhận lỗi: “Được, sau này anh sẽ không nhắc tới người này nữa.”

Lúc này Diệp Ninh cũng bình tĩnh trở lại, sau khi suy nghĩ một lúc, cô cảm thấy có chút chua xót, cố gắng bình tĩnh nói: “Thật ra thì ai cũng đã từng trải qua, không phải lúc trước anh cũng có bạn gái hay sao? Lúc trước hai người còn muốn kết hôn nữa mà?”

Tiêu Nhạc gật đầu: “Phải rồi, thật là có chuyện này.”

Anh thừa nhận một cách hào phóng như vậy khiến Diệp Ninh cảm thấy không thoải mái.

Chỉ là cô suy nghĩ thông suốt cũng rất nhanh. Sự khó chịu của mình cũng giống như Tiêu Nhạc, người tám lạng nửa cân, đều là ăn phải dấm chua cũ. Vì vậy, cô hít vào một hơi thật sâu, cố gắng cho mình một lời khuyên giống như lời khuyên của mình vừa rồi đối với Tiêu Nhạc.

Cuối cùng cô cũng có thể mỉm cười: “Cho nên hai chúng ta đừng ai nói ai, chuyện này rất công bình!”

Tiêu Nhạc còn muốn nói tiếp, nhưng đúng lúc này chuông cửa vang lên, Diệp Ninh bảo anh ra mở cửa: “Có lẽ Nam Nam từ nhà hàng xóm trở lại.”

Cửa mở, quả nhiên là Nam Nam.

Nam Nam vừa đi vào thì nhìn thấy mặt mẹ hồng hồng, còn ba thì thở gấp, cậu bé bối rối gãi gãi đầu, hỏi: “Ba mẹ sao vậy?”

Diệp Ninh vội vàng lắc đầu: “Không có việc gì. Mới vừa rồi đi nhà Nhục Nhục làm gì vậy? Tại sao lâu thế?”

Nam Nam thuận miệng trả lời: “Không có gì, tụi con nói về chuyện trường học. Nhục Nhục nói nó đi trường tiểu học thực nghiệm.”

Tiêu Nhạc nghe được chuyện này mới chợt nhớ tới: “Nam Nam đã có thông báo trường tiểu học?”

Diệp Ninh gật đầu: “Là trường tiểu học phụ thuộc.”

Tiêu Nhạc lắc đầu: “Không phải nói trường này không tốt sao?”

Diệp Ninh thờ ơ: “Trường tiểu học thôi mà, chỗ nào cũng được, quan trọng là trung học, đó mới là trọng yếu.”

Tiêu Nhạc cau mày, có chút bất mãn: “Tại sao? Con của anh, tất nhiên phải học trường tốt nhất.”

Diệp Ninh hết ý kiến: “Phải, anh lại nữa rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Bị đánh

Sau khi Tiểu Nhạc ‘thương lượng’ với Nam Nam xong, quyết định chọn một trường tiểu học quý tộc rất cao quý, học phí rất mắc, dạy hai thứ tiếng, hàng năm đều có cơ hội trao đổi đối ngoại, thậm chí còn tổ chức đi du lịch quốc tế, v.v. Đủ loại cao cấp.

Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là trường học kia theo chế độ nội trú, có nghĩa là từ nay về sau, mỗi lần Nam Nam đi học thì chỉ có thể về nhà cuối tuần mà thôi.

Nhưng điều khiến Diệp Ninh bất ngờ chính là Nam Nam lại đồng ý việc này.

Trong bí mật, Nam Nam len lén nói với Diệp Ninh: “Mẹ à, mẹ và papa ráng tranh thủ tình cảm đi nghen, con không làm kỳ đà cản mũi hai người đâu.”

Diệp Ninh hết ý kiến.

Đám người trong nhóm WeChat nhà trẻ thảo luận vấn đề tiểu học sôi sục ngất trời. Có người đi trường tiểu học thực nghiệm, cũng có người nói đi trường tiểu học phụ thuộc gì đó. Đối lại những người phải đi trường học bình thường thì rất lười nhắc tới đề tài này.

Lúc này có người hỏi Nam Nam, Nam Nam còn chưa kịp trả lời thì Thần Thần đã giành nói tới, nói ba cậu có nhiều tiền như vậy, không cần nói chắc cậu cũng chọn trường tiểu học thực nghiệm mà phải không?

Nam Nam suy nghĩ một chút, sau đó trả lời: “Mình không chọn những trường học này, hiện tại mình đã ghi danh ở một trường tư nhân rồi.”

Mọi người đều kinh ngạc, không hiểu hỏi lại, vì sao?

Hiện tại Nam Nam biết chuyện, hiểu được không phải người bình thường nào cũng có thể vào được trường học mà papa đăng ký cho mình. Tiền học phí thôi cũng bằng tiền lương nguyên cả năm của ba mẹ bạn cùng lớp. Trước kia có lẽ cậu bé sẽ cao hứng khoe khoang, nhưng bây giờ cậu nhóc đã ý thức được.

Từ lúc có bạn dùng ánh mắt hâm mộ nhìn hai bộ Death Star của mình, thậm chí còn có loại ánh mắt không thể diễn tả được của cha mẹ đối phương, cậu bé mơ hồ nhận thức được.

Hoặc cũng có thể từ lúc ba cậu nhóc xuất hiện, so với trước kia, cuộc sống của cậu đã không còn giống như xưa nữa.

Về chuyện tiền tài và địa vị trong thế giới của người lớn, cậu không hiểu gì cho lắm, nhưng cậu lại có thể cảm giác được, bây giờ những thứ papa có thể cung cấp được cho cậu không phải cha mẹ nào cũng có thể cung cấp cho con của bọn họ.

Sau khi cậu bé hiểu được sự khác biệt này thì đã không còn cao hứng bùng bùng khoe khoang với người khác về ba của mình như lúc ban đầu nữa.

Đơn giản một câu, Nam Nam nhỏ bé bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này một cách khiêm tốn.

Chỉ là có người lại không muốn cho cậu bé khiêm tốn, hỏi tới cùng, cuối cùng cậu bé phải cau mày, ngậm thờ dài, lầm bầm nói: “Làm con nít đã khó khăn, làm con của một người có tiền lại càng khó hơn!”

Bị mọi người truy vấn, cậu bé chỉ đành nói ra tên trường mình ghi danh.

Quả nhiên cậu vừa dứt lời, nhóm người WeChat bùng nổ.

Có người biết thân phận cha của Nam Nam, cảm thấy trong dự liệu. Cũng có người không biết, sau khi kinh ngạc thì âm thầm đi hỏi người khác, biết được rồi thì gật gù, thờ dài.

Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột thì chỉ ở trong động.

Bọn họ cũng đã nghe qua tên trường mà Nam Nam sẽ đi học, thỉnh thoảng có đi ngang qua ngôi trường này. Nhìn lối vào sân cỏ đắt tiền, bọn họ đã từng nhìn vào dòm ngó một chút đỉnh.

Trẻ em có thể học trong đó đều không phải là con cái của người bình thường, phần lớn đều phải có tiền, thật nhiều tiền.

Nghe nói có người vì để con mình tiếp xúc với đám nhỏ không cùng đẳng cấp như vậy, cần rằng bỏ con mình vào trong đó.

Sau khi tiết lộ tên trường học của mình, cái loại cảm giác đó của Nam Nam lại càng thêm rõ ràng. Mọi người nói chuyện với cậu bé đều có chút dè dặt, giống như sau khi cậu vào trường đó học thì cuộc sống sẽ không còn giống như xưa nữa.

Dĩ nhiên, điều cậu bé không hiểu chính là đằng sau chuyện cậu có thể vào được trường học này hay không và sau khi cậu vào được trường học này thì

cuộc sống của cậu sẽ thay đổi hoàn toàn không giống nhau.

Một số đám bạn của cậu bắt đầu nói chuyện dè dặt, còn một số đối với cậu rất nhiệt tình. Người có lẽ thay đổi nhiều nhất chính là Thần Thần. Trước kia Thần Thần luôn gây gổ giành đồ với cậu, bây giờ thì lại hết sức nhiệt tình, còn đặc biệt muốn cậu về nhà cậu ta chơi.

Nghĩ tới trước kia có lẽ cậu nhóc sẽ rất vui vẻ, bây giờ lại có chút chán nản.

Cậu cảm thấy hết có ý nghĩa.

Chỉ có Đoàn Đoàn là ngược lại, từ trước tới nay đều đối với cậu không hề thay đổi. Không có chuyện gì cậu vẫn gọi điện thoại cho Đoàn Đoàn.

Kỳ nghỉ hè này, trước khi vào học, Nam Nam đã viết trong nhật ký: Mình bắt đầu yêu rồi. Không biết chuyện này có ảnh hưởng đến việc học hành của mình không? Thật sự khó xử, ời!

Trong lúc Nam Nam rối rắm không biết có nên yêu sớm hay không, Diệp Ninh cũng trần trọc trở mình không ngủ được.

Càng ngày cô càng phát hiện, tính tình Tiêu Nhạc anh chàng này cố chấp ngoan cố, tràn đầy dục vọng chiếm hữu mãnh liệt, hơn nữa còn rất bá đạo.

Hiện giờ, Diệp Ninh không thể tưởng tượng được, đã qua nhiều năm như vậy, rốt cuộc tâm trạng của anh chàng như thế nào khi nhìn mình hên hò với Hoắc Thần, sau đó còn lặng lẽ đứng nhìn từ xa.

Có người từng nói, có loại im lặng không lên tiếng để rồi bùng nổ*, đó là loại im lặng biến thái. Có thể nói Tiêu Nhạc đúng là loại này.

*Đây là ý nghĩa trong một câu nói nổi tiếng của Lỗ Tấn. Ông nói có hai loại kết quả của giữ im lặng, một loại im lặng để rồi mai danh ản tích, một loại im lặng để rồi bùng nổ như núi lửa.

Bây giờ thì chết rồi, giống như cô vừa mở ra hộp Pandora, phóng thích một con quỷ đáng sợ.

Cô bắt đầu có chút hoài nghi, Tiêu Nhạc mà đối với cô lúc nào cũng thận trọng lúc ban đầu đi đâu mắt tiêu rồi?!

Diệp Ninh nằm trên giường lăn qua lộn lại, không thể nào ngủ được.

Vừa lúc đó, chuông điện thoại di động vang lên, cô cầm lên nhìn, là Hoắc Thần.

Đây chính là không mở bình làm sao biết được trong bình có gì, hiện tại cô có thể bảo đảm, chỉ cần cô nhắc tới tên Hoắc Thần trước mặt Tiêu Nhạc, Tiêu Nhạc có thể đánh chết Hoắc Thần mới thôi.

Cho nên cô từ chối không trả lời điện thoại của Hoắc Thần.

Nhưng dĩ nhiên Hoắc Thần không thể buông tha dễ dàng như vậy, anh ta tiếp tục gọi.

Bất đắc dĩ, Diệp Ninh phải bắt điện thoại, đầu đau như búa bổ, hỏi: “Hoắc Thần, rốt cuộc rồi anh muốn cái gì?”

Giọng nói của Hoắc Thần truyền đến: “Ninh Ninh, sao vậy, nghe giọng em thật mệt mỏi?”

Diệp Ninh xoa mi tâm: “Không nên gọi tôi là Ninh Ninh nữa.”

“Tại sao?”

“Bạn trai tôi không thích.”

Bây giờ là cô sợ Tiêu Nhạc, thấy rằng nếu như muốn chung sống với Tiêu Nhạc trong hòa bình thì cô phải nhượng bộ.

Hoắc Thần nghe nói như vậy thì thật sự kinh ngạc: “Em có bạn trai?”

Diệp Ninh trả lời một cách khẳng định: “Đúng vậy.”

Giọng nói của Hoắc Thần không được tốt lắm: “Còn anh thì sao?”

Diệp Ninh vừa nghe xong quả thật có chút buồn cười, bồng chốc ngồi dậy từ trên giường: “Anh? Darling, mình đã chia tay tám trăm năm trước rồi!”

Nói xong cô cúp điện thoại.

Đây quả thật không thể nói lý lẽ, chẳng lẽ cô phải đợi anh ta tám trăm năm à?

Cô cầm điện thoại di động, bấm tắt máy.

Nhưng ai ngờ, ngày hôm sau đi làm, cô lại nhận được điện thoại của Hoắc Thần.

“Ninh Ninh, xuống đi, anh đang ở dưới lầu công ty em.”

“Tôi đang bận.”

“Ninh Ninh, đi xuống!”

Diệp Ninh cúp điện thoại.

Kết quả điện thoại lại tiếp tục vang lên, Diệp Ninh tức giận, bắt máy, nói như tát nước vào mặt: “Anh nói xong chưa? Nói cho anh biết tôi đang bận, nói cho anh biết chúng ta không còn quan hệ, rốt cuộc anh muốn thế nào hả!? Bao nhiêu tuổi rồi hả, anh cho rằng toàn bộ thế giới này xoay chuyển chung quanh anh hả?!”

Đầu dây điện thoại bên kia im lặng thật lâu.

Diệp Ninh cảm thấy có gì đó không đúng, cúi đầu nhìn xuống, ừ, là Tiêu Nhạc.

“Ninh Ninh, em tưởng anh là ai?” Có thể khẳng định, Tiêu Nhạc đang nhú mày nhăn trán bên kia.

“Khụ khụ, có phải anh nghe lầm không?” Diệp Ninh cười.

“Là người nào làm phiền em? Kha Băng? Hoắc Thần?” Tiêu Nhạc bắt đầu từ từ hỏi tới.

“Không phải đâu!” Cô vội vàng phủ nhận. Người bên kia đầu điện thoại như ngọn núi lửa, một khi đã bộc phát thì đáng sợ tới mức nào.

“Anh đang ở bệnh viện, mới vừa kiểm tra xong, hiện giờ em vẫn còn ở công ty phải không? Anh bảo Andy tới đón em” Tiêu Nhạc phát biểu một cách quả quyết.

Diệp Ninh đang định từ chối thì bên kia đã cúp điện thoại.

Vừa nổi giận vừa nói chuyện điện thoại, Diệp Ninh đã sớm thu hút sự chú ý của đám người nhiều chuyện. Tất cả mọi người đều vênh lỗ tai về phía này nhìn sang.

Diệp Ninh không thể làm gì khác hơn, giả vờ như không biết. Nhưng có người chịu không nổi tò mò, cười híp mắt tới gần hỏi: “Chị Diệp, sao thế ạ?”

Diệp Ninh vội vàng lắc đầu nói không sao.

Bên này vừa mới nói không sao, điện thoại lại vang lên. Hoắc Thần trầm giọng nói: “Ninh Ninh, xuống lầu, em không xuống thì anh sẽ lên!”

Giọng nói thật lớn, đồng nghiệp ở gần đó cũng có thể nghe được, lập tức sáng mắt lên: “Ôi, thật quyết đoán, là anh Porche đẹp trai hả?”

Đây là cái quỷ gì chứ!

Nhưng đã loạn tới mức này, Diệp Ninh đành phải vội vàng đi thang máy xuống lầu. Trên đường đi cô vẫn cứ suy nghĩ, làm sao giải quyết vấn đề này đây.

Lần này Hoắc Thần trở về nước, tự cho là mình đúng, mang theo tâm lý muốn chăm sóc mình. Chuyện đã qua rồi, cho dù không có Tiêu Nhạc, mình và anh ta tuyệt đối không thể nào.

Sau khi xuống lầu, cô nhìn thấy Hoắc Thần đang chờ ở đó, trong tay cầm một ly cà phê, ung dung nhìn về phía cô.

Cô thờ dài, đi tới: “Lúc anh mới về nước, tôi cũng đã nói không liên quan gì tới tôi. Anh phải về nước, đó là bởi vì tương lai sự nghiệp của anh, có liên quan gì tới tôi đâu?”

Hoắc Thần cười khỏ, đặt ly cà phê xuống một bên: “Ninh Ninh, chẳng lẽ chúng ta không thể bắt đầu lại từ đầu sao?”

Diệp Ninh kiên quyết lắc đầu: “Không thể.”

Hoắc Thần nhảy cảm bắt được sự dứt khoát trong mắt Diệp Ninh, anh chàng lập tức tuyệt vọng, cúi đầu thờ dài:

“Mấy ngày trước nhận được điện thoại của bạn học thời trung học, nói có liên hoan bạn học cũ, em trở về không?”

Diệp Ninh nhớ tới hình như Tiêu Nhạc cũng đã đề cập tới chuyện như vậy, nhú mày: “Không về cũng không liên quan gì tới tôi.”

Hoắc Thần nhìn Diệp Ninh chằm chằm: “Thật ra thì trở về gặp gỡ một chút cũng tốt mà, có thể tìm lại tâm tình ban đầu cũng như cảm giác.”

Diệp Ninh lắc đầu: “Không đi.”

Người khác trở về tìm kiếm những hồi ức ngày thơ ấu hạnh phúc, còn cô, không phải chỉ toàn đau khổ và thương tâm hay sao?

Cô hững hờ quan sát người đàn ông mà mình đã từng xem là yêu thích trước mặt, nói một cách lạnh nhạt: “Không có việc gì thì tôi đi trước, phiền anh sau này đừng tới quấy rầy tôi nữa. Tôi phải đi làm, nuôi sống gia đình qua ngày.”

Nói xong, cô xoay người lại muốn bỏ đi.

Ai ngờ Hoắc Thần lại vươn tay ra, kéo cổ tay cô lại: “Ninh Ninh, ở đây trò chuyện với anh.”

Diệp Ninh nhú mày: “Buông ra!”

Hoắc Thần nhìn cô chăm chăm, lên tiếng hỏi theo kiểu dò xét: “Ninh Ninh, em có bạn trai à? Là ai thế? Anh nghe nói cái gì một cậu nhóc rất trẻ, chạy xe Porsche? Em cảm thấy loại người như vậy mới đáng tin cậy hay sao? Có thể đáng tin cậy hơn anh?”

Diệp Ninh kinh ngạc nhìn anh ta, nghi ngờ hỏi: “Anh đang nói Andy? Làm sao anh biết Andy?”

Hoắc Thần lập tức bật cười, vừa cười vừa giễu cợt: “Quả nhiên như vậy! Diệp Ninh, tình yêu chị em thú vị vậy sao? Em cảm thấy em là người chơi nổi tình yêu chị em hả?”

Diệp Ninh nhìn về mặt giễu cợt của anh ta, đột nhiên cảm giác người trước mặt sao quá đời xa lạ.

Cô thật sự đã từng thích qua người này ư? Hay là thời gian đã biến đổi tâm tính của một con người?

Lắc đầu, cô nói một cách bất đắc dĩ: “Hoắc Thần, đừng giỡn chơi nữa, anh có biết bộ dạng của anh bây giờ rất khó coi không? Tôi kết bạn với ai có liên quan tới anh à? Từ lúc chúng ta gặp mặt trở lại, anh luôn tự mình phát biểu, giống như một người điên!”

Ai ngờ Hoắc Thần dường như không nghe những câu nói này của cô. Anh ta nhìn chăm chăm về phía sau lưng cô.

Diệp Ninh xoay người nhìn lại thì thấy Andy đang cau mày đi về hướng này.

Andy trẻ tuổi, mặc áo thun bó sát người và quần Jeans, vóc người vạm vỡ, nhìn vào tràn đầy sức bùng phá.

Anh chàng đi tới trước mặt Hoắc Thần, đánh giá Hoắc Thần, rồi nhìn lại bàn tay Hoắc Thần đang siết chặt cổ tay Diệp Ninh.

Đột nhiên Diệp Ninh có loại dự cảm xấu.

Mà lúc này đây Hoắc Thần vẫn còn đang nhìn chòng chọc Andy giống như hổ đói nhìn mồi.

Andy nhướn mày, rất lễ phép hỏi: “Xin hỏi, ngài có phải là tiền sinh Hoắc Thần không ạ?”

Hoắc Thần cười lạnh: “Cậu biết rõ cả tên tôi à?”

Andy gật đầu, quay đầu nhìn về phía Diệp Ninh: “Diệp tiểu thư, phiền người tránh ra xa một chút.”

Vừa nói xong câu này, Andy đột nhiên ra tay.

Cậu ta là một người trẻ tuổi sung sức, vào lúc này mọi người chỉ nhìn thấy cậu ta giơ tay lên, đánh mạnh trên cánh tay của Hoắc Thần. Vì đau, Hoắc Thần bị buộc phải buông tay Diệp Ninh ra.

Diệp Ninh kêu lên một tiếng, theo bản năng lùi về phía sau.

Mà ngay lúc này, Andy vung ra quả đấm, hai bên trái phải đánh liên tục về phía Hoắc Thần, một trận ác liệt.

Đây là đại sảnh chỗ làm việc, trong đại sảnh có quán cà phê, cũng có người đứng xếp hàng uống cà phê, cũng như có người đứng trước máy ATM rút tiền. Lúc này mọi người đột nhiên nhìn thấy tình cảnh này, lập tức kích động quần chúng, rối rít vây xem. Cũng có người gọi điện thoại báo cảnh sát.

Tay chân Andy nhanh nhẹn, dưới tình huống hoàn toàn không có khả năng chống đỡ, Hoắc Thần bị cậu ta đánh một trận sưng nạt sưng mũi.

Đồng nghiệp của Diệp Ninh đều chạy xuống, có đồng nghiệp nữ cũng có cả Thịnh Xương Thịnh, tất cả mọi người đều kinh ngạc: “Diệp Ninh, chị không sao chứ?”

Diệp Ninh vội vàng kêu Andy: “Andy, dừng lại, đừng đánh!”

Andy không nghe, tiếp tục đánh.

Hoắc Thần cố gắng vùng vẫy phản kháng, cố gắng đánh Andy cho bằng được. Đáng tiếc lại không có kết quả, cuối cùng vẫn là bị đánh tã toí.

Lúc này công an nhân dân sở cảnh sát cũng đã tới, tiến lên ngăn cản, cả đám rối loạn.

Kết quả đương nhiên là Hoắc Thần và Andy đều bị bắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Tin tức nhảm nhí

Nói trắng ra thì đây chính là một sự kiện ẩu đả đánh nhau, còn là vì tình mà đánh, không phải chuyện lớn gì, phạt tiền, bồi đền tiền là giải quyết xong. Sau khi Diệp Ninh ghi chép xong bản khai báo, tự mình lái xe về nhà.

Về đến nhà, đẩy cửa ra, bắt đầu đi nhìn Tiêu Nhạc.

Tiêu Nhạc rất bình tĩnh đang làm gì đó trên máy vi tính.

Anh ngoắc cô lại: “Anh mệt rồi, lại đây giúp anh một chuyện.”

Diệp Ninh xông tới: “Tài xế của anh, Andy, đánh Hoắc Thần đó.”

Tiêu Nhạc gật đầu: “Vậy à? Thật tốt quá, ngày mai anh sẽ tăng lương cho Andy.”

Diệp Ninh hết ý kiến: “Nam Nam đâu?”

Tiêu Nhạc: “Đi nhà Đoàn Đoàn rồi.”

Diệp Ninh thở dài, nghĩ tới gần đây hình như cậu nhóc có tâm sự, không nhận được nói: “Con trai lớn rồi, có lòng có cánh.”

Tiêu Nhạc kéo tay Diệp Ninh: “Ồ đây anh có một đồng đồ cần phê duyệt, lấy giúp anh.”

Trước lạ sau quen, đối với việc giúp đỡ Tiêu Nhạc xử lý công việc, Diệp Ninh cũng từ từ chấp nhận. Cô nhìn về phía màn hình vi tính, phát hiện anh đang đăng nhập trên phần mềm hệ thống ký tên, bên trong có bản hợp đồng và chi phí thanh toán, cần phê duyệt.

Tiêu Nhạc nắm tay Diệp Ninh, dạy cô phải làm như thế nào: “Bấm nút này mở ra xem, sau đó trở lại, bấm ở đây, phê duyệt ngay chỗ này, phê duyệt xong thì qua chỗ này.”

Diệp Ninh gật đầu biểu hiện đã hiểu, bắt đầu nghiên cứu làm chuyện này.

Tiêu Nhạc đứng lên, tự mình đi vào phòng bếp, ép cho mình một ly rau cần, từ từ uống.

Anh phát hiện bây giờ mình rất thích uống nước rau cần.

Mỗi khi anh uống nước rau cần, Diệp Ninh đều dùng ánh mắt tán thưởng nhìn anh.

Lúc Diệp Ninh phê duyệt, cô nhìn thấy có một tờ đơn đã ký tên, là một hạng mục mấy trăm ngàn.

Cô cầu may nhìn một lát, nhưng vì không phải người trong nghề nên không biết tình hình như thế nào, vì vậy đành phải nhắc nhở Tiêu Nhạc: “Cái này tốt nhất anh tự mình xem đi.”

Tiêu Nhạc uống hớp nước rau cần cuối cùng, giọng nói có chút không rõ ràng, chân mày hơi nhíu lại: “Tại sao?”

Diệp Ninh nhìn một dãy số lẻ đằng sau số tiền kia một cách bối rối: “Em không thể nào xuống tay được.”

Lỡ tính sai rồi sao!

Tiêu Nhạc để ly nước xuống, đi sang một bên nhìn xem, nhưn mày nhìn Diệp Ninh: “Trước kia em là người phục trách quỹ hạng mục, số lượng còn nhiều hơn so với cái này, tại sao bây giờ lại bối rối?”

Diệp Ninh bắt đầu đi: “Hai việc này không giống nhau, lỡ có chuyện gì em khiến công ty các anh bồi thường tiền thì sao?”

Cô chợt nhớ tới Tô Nhân và Thẩm Tông Thụy, trực giác cho cô biết họ không phải là loại người dễ chung đụng. Hơn nữa, Tiêu Nhạc làm như vậy là công tư không phân biệt, đúng không? Thật chả chuyên nghiệp chút nào!

Tiêu Nhạc nhìn cô một cái, đột nhiên đặt bàn tay lên tay cô đang cầm con chuột, sau đó dè xuống đầu ngón tay của cô, bấm nút kiểm duyệt thông qua.

Anh vòng tay ôm cô từ phía sau, hơi thở ấm áp quấn quanh tai cô.

Cúi đầu kề bên tai cô, anh thấp giọng nói: “Anh đã nói rồi, của anh, cũng là của em.”

*****

Chuyện Hoắc Thần và Andy đánh nhau truyền đi khắp công ty rất nhanh. Tất cả đồng nghiệp nữ đều nhìn Diệp Ninh bằng ánh mắt khác thường.

Tin đồn công ty, một giáo sư đại học về nước, một cậu ấm lái xe Porsche, vì tranh giành Diệp Ninh mà đánh nhau bể đầu chảy máu.

Diệp Ninh không biết làm sao, cũng không có cách giải quyết.

Mọi người ồn ào vây quanh thăm dò, tin tức quan hệ mờ ám này thật sự bùng nổ quá mạnh bạo. Bình thường áp lực công tác quá nặng, vừa đúng lúc có chuyện như thế này xảy ra có thể dùng nó giảm áp lực.

Ngay cả Thịnh Xương Thịnh cũng dùng ánh mắt trêu chọc nhìn cô, nhắc nhở: “Diệp Ninh, cô phải nắm lấy cơ hội nha!”

Đây là quái quỷ gì chứ!

Diệp Ninh vỗ trán thở dài, vì muốn đánh tan những lời đồn đãi nhảm nhí của các vị nhiều chuyện này, cô chủ động đề ra chủ ý muốn mời mọi người đi uống cà phê. Thế là một đám người trùng trùng điệp điệp dẫn nhau đi xuống lầu.

Ai ngờ bên này Tiêu Nhạc đưa Nam Nam tới lớp vẽ tranh, ngồi đợi tới buồn chán, nhận thấy chỗ này cách chỗ làm Diệp Ninh không xa, trong lòng nhộp nhạo, muốn tới gặp một chút.

Ngồi trong xe ở dưới lầu một lát, có chút nóng bức, anh mở máy điều hòa lên mà cũng không cảm thấy thoải mái, gờ tay lên nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm. Anh ngẩng đầu nhìn về phía văn phòng cao ốc kia, biết rõ cửa sổ tầng nào là phòng của Diệp Ninh, nếu cô ngẩng đầu ra ngoài cửa sổ thì có thể nhìn thấy mình.

Chỉ là Tiêu Nhạc lại suy nghĩ, có lẽ cô ấy bận rộn, không có thời gian nhìn ra ngoài đâu.

Anh trầm ngâm, đắn đo Andy: “Cậu đi đậu xe đi, tôi muốn đi uống ly cà phê.”

Andy gật đầu: “Dạ được, em cũng hơi khát nước.”

Vì vậy hai người cùng xuống xe, đi về phía quán cà phê bên cạnh.

Quán cà phê này mở cửa trong đại sảnh ở văn phòng lầu một, có rất nhiều dân làm văn phòng trên lầu tranh thủ thời gian xuống mua cà phê. Bây giờ là ba bốn giờ chiều, đúng là lúc dân văn phòng mệt mỏi nhất, quán cà phê làm ăn rất khá, đều đang đứng xếp hàng. Andy cũng đi qua xếp hàng.

Ngồi chờ bên kia một lúc lâu, mặt anh không thay đổi nhận cà phê do Andy mua về, từ từ thưởng thức. Đang uống, anh nghe được âm thanh bất thường từ chỗ nào đó vọng lại, ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy đằng sau dây trầu bà bên cạnh có một đám phụ nữ đang riu rít.

Trong đám phụ nữ này có một người mặc chiếc quần dài xinh đẹp, đó chính là Diệp Ninh.

Hai mắt anh sáng lên, khóe miệng hiện lên nụ cười rất nhạt, nhìn về hướng bên kia.

Diệp Ninh đang nói chuyện với đám người này, dĩ nhiên không nhìn thấy anh bên này.

Anh nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên kia.

“Mẹ nó, bạn trai kia của chị Diệp thật trẻ trung nha, nhìn cũng hơn hai mươi thôi nhỉ? Soái quá đi thôi!”

“Còn trẻ như vậy mà lái xe hơn cả bạc triệu, nhất định là cậu ấm rồi!”

“Chị Diệp và anh ta rất xứng đôi! Ha ha!”

“Hơn nữa đánh lộn cũng rất lợi hại!”

Diệp Ninh im lặng, cô phát hiện mình tính toán sai bét, chỉ bằng một ly cà phê mà muốn chặn họng đám người kia sao? Không thể nào!”

Bên này Andy cũng ngồi ở đó uống cà phê, lỗ tai rất thính, cùng lúc nghe được động tĩnh bên Diệp Ninh, càng nghe càng cảm thấy không đúng.

Đang nói tới đầu húi cua, mặc áo bó sát người, lái xe Porsche, đánh nhau với Hoắc Thần một trận, hơn hai mươi tuổi, không phải là đang nói tới mình sao?!

Andy nheo mắt, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Nhạc.

Lúc này anh chàng mới phát hiện sắc mặt Tiêu Nhạc vô cùng khó coi, đang nhìn mình chằm chằm bằng ánh mắt lạnh lùng dò xét.

Anh chàng bị dọa sợ đến nỗi ly cà phê trên tay lắc lư: “Tổng.. tổng giám đốc Tiêu...”

Tiêu Nhạc cau mày, nhìn cậu ta, nói chậm chậm: “Cực khổ cho cậu rồi.”

Lời này ôn hòa, ý tứ không rõ ràng, Andy vừa lúng túng vừa khó chịu, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu giải thích: “Em và Diệp tiểu thư trao đổi với nhau không hơn ba câu.”

Về phần đánh nhau, anh chàng thật sự làm việc theo lẽ công bằng, phụng chỉ đánh nhau thôi!

Tiêu Nhạc mỉm cười không nói.

Âm thanh bên kia tiếp tục truyền tới, mọi người ríu rít hỏi thăm rốt cuộc khi nào Diệp Ninh sẽ kết hôn.

Diệp Ninh lắc đầu, kiên quyết nói: “Đừng giỡn nữa, tôi không dự tính kết hôn!”

Andy e dè nhìn Tiêu Nhạc, phát hiện sắc mặt của anh càng khó coi hơn, dường như có thể dùng chữ xanh mét để hình dung.

Đầu ngón tay Tiêu Nhạc gõ nhẹ trên bàn, lạnh nhạt dặn dò Andy: “Gần đây cậu cực khổ nhiều rồi, về nhà nghỉ ngơi nửa tháng đi.”

Trong lòng Andy cười khổ, buồn bực lại không biết làm sao, chỉ miễn cưỡng gật đầu: “Dạ.”

Tiêu Nhạc lại nói một cách lạnh lùng: “Hôm nay không cần cậu lái xe.”

Andy vội vàng gật đầu: “Dạ, em hiểu.”

Anh chàng bắt đầu đi liếc về đám phụ nữ bên kia dây trầu bà, da đầu cảm thấy tê dại, lời đồn nhảm nhí hại chết người. Anh cũng không có sự thèm muốn kia! Đây chính là tai bay vạ gió mà!

Mà ở bên cạnh, uống hết một ly cà phê, Diệp Ninh nghe đủ các loại tin tức nhảm nhí. Một đám phụ nữ vừa thỏa mãn xong, bày tỏ muốn trở về làm việc.

Đang định đứng dậy thì có một người đàn ông mặc bộ âu phục màu xám đậm đi tới, hơn nữa còn đi thẳng về phía bên này.

Mọi người không khỏi nhìn sang, sau khi nhìn rồi lại cảm thấy quen mắt, ngó lại một lần nữa thì không còn nhớ ra được.

Diệp Ninh cảm thấy ánh mắt của mọi người khác thường nhìn sau lưng mình, vì vậy xoay người lại nhìn, vừa nhìn xong không khỏi kinh ngạc.

“Sao anh lại tới đây?”

Sau khi giật mình xong, cô mới nhớ tới mấy lời bàn luận vừa rồi của đồng nghiệp, nhìn thấy sắc mặt khó coi của Tiêu Nhạc như mới bắt gặp bà xã bậy bạ bên ngoài, lập tức cảm thấy không ổn!

Mọi người đang bối rối không hiểu vì sao người đàn ông này lại đi về hướng bọn họ, lúc này nghe được câu hỏi kia của Diệp Ninh, lập tức hiểu ra, quen biết với chị Diệp, vì vậy mấy cặp mắt nhiều chuyện lại đổ dồn lên người Diệp Ninh.

Diệp Ninh khò sò, ho khan một tiếng: “Anh tới bao giờ vậy? Tại sao không lên tiếng?”

Xuất quỷ nhập thần, không biết vừa rồi anh nghe được bao nhiêu.

Tiêu Nhạc đi tới bên cạnh Diệp Ninh, vươn tay nắm lấy tay cô.

Trước công chúng, Diệp Ninh không muốn cho anh cầm, nhưng Tiêu Nhạc đã nắm được rồi thì nhất định không buông.

Mọi người lập tức đánh hơi ra được mùi vị hấp dẫn!

Tiêu Nhạc bình tĩnh, cố chấp nắm tay Diệp Ninh, sau đó mỉm cười dịu dàng, nhìn thẳng gương mặt ửng hồng của cô, hỏi: “Đây là đồng nghiệp của em hả? Sao vậy, không tính giới thiệu anh à?”

Ánh mắt của mọi người dồn hết lên người Diệp Ninh: “Chị Diệp, giới thiệu đi!”

Diệp Ninh không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt giới thiệu: “Vâng, đây là các đồng nghiệp của em. Đây là Tiêu Nhạc, bạn...”

Cô muốn nói là ‘bạn’ của chị, chỉ là khóe miệng vừa nhấc lên thì bị ánh mắt sắc bén của Tiêu Nhạc đảo qua, vội vàng đổi lại nói: “Bạn trai của chị...”

Cái từ ‘bạn trai’ này vừa xa cách lại vừa xa lạ. Hiện giờ, cái từ ‘quan hệ bạn bè trai gái’ này cũng không thể nào giải thích được mối quan hệ phong phú hàm súc giữa cô và Tiêu Nhạc. Chỉ là trước mặt cũng chỉ có thể tuyên bố với người ngoài như vậy thôi.

“Chu chơa ____” Mọi người đối mặt nhìn nhau, cũng có người mỉm cười một cách nhiệt tình. Chẳng ai ngờ tới, mới vừa rồi còn thảo luận anh chàng đẹp trai hơn hai mươi lái xe Porche, bây giờ lại xuất hiện một người đàn ông chừng chạc trưởng thành hơn ba mươi! Đáng đấp người đàn ông này thật đẹp trai nghen, mặc dù lớn tuổi một chút, nhưng trông ra khí chất của một nhân sĩ thành công danh toại!

Tiêu Nhạc nắm bóp mấy đầu ngón tay nhạy cảm của Diệp Ninh, ý tứ khiến trách kín đáo, nói: “Ninh Ninh, anh không hài lòng với lời giới thiệu này của em.”

Nói xong, anh nhìn về phía đồng nghiệp của Diệp Ninh, cười nói: “Tôi là vị hôn phu của Diệp Ninh.”

Sau đó anh lại bổ sung tiếp: “Đồng thời cũng là cha ruột của con trai Diệp Ninh.”

Xiu!

Diệp Ninh nhìn anh chăm chăm, hết ý kiến.

Cô không muốn giấu giếm quan hệ với anh, nhưng không nghĩ tới anh lại nói trắng ra như vậy.

Ánh mắt Tiêu Nhạc quét qua cô một đường, làm ngơ trước sự phản đối của cô, tiếp tục giải thích: “Người trước kia đưa cô ấy đi làm chính là tài xế của tôi.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người nhìn Tiêu Nhạc không còn giống nhau nữa.

Thời buổi này người có tiền không ít, nhưng chuyên chức mướn một người tài xế thì quả thật không nhiều!

Tiêu Nhạc tiếp tục giải thích: “Về chuyện đánh nhau, đều là chỉ là người qua đường Giáp, Ất mà thôi.”

Rất nhanh, có một người nào đó tinh mắt nhìn ra: “Tiêu Nhạc, đúng rồi, đây là Tiêu Nhạc. Tiêu Nhạc của tập đoàn Nhạc Ninh!”

Một người khác đầu óc nhạy bén cũng phản ứng theo: “A, Nhạc Ninh, đúng là tên của Tiêu tiên sinh và chị Diệp đây mà!”

Mọi người khiếp sợ, ngoài khiếp sợ ra, còn háng hái bưng bưng nhìn Tiêu Nhạc và Diệp Ninh, tất cả đều mang bộ dạng tò mò nhiều chuyện tới tột đỉnh!

*****

Hai giờ sau, Diệp Ninh tức giận lên xe.

“Anh lái xe của anh, em đi xe của em!”

“Tài xế của anh lái.” Tiêu Nhạc hùng hồn muốn chen lên xe Diệp Ninh.

“Tự anh lái xe về!” Diệp Ninh thật sự nổi giận. Thời gian qua cô luôn luôn an phận, bây giờ khắp nơi khắp chốn đều biết cô kề cận ông tổng giám đốc của một tập đoàn, thậm chí còn sẽ tổ chức đám cưới ba tháng sau, trở thành phu nhân hào môn xa hoa! Điều này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến công việc sau này của cô đó!

Nếu không phải về sau có Thịnh Xương Thịnh chạy xuống dẹp loạn tất cả, không chừng hôm nay đã trở thành buổi họp báo tin tức dành riêng cho Tiêu Nhạc anh rồi!

“Sức khỏe anh không tốt, không thể lái xe!” Tiêu Nhạc càng thêm hùng hổ.

Diệp Ninh im lặng: “Vậy em mặc kệ, anh gọi tài xế anh trở lại đi!”

“Tại sao anh phải gọi cậu ấy trở lại? Hay là em thật sự có tình ý với cậu ta?” Anh nhìn Diệp Ninh dò xét nghiên cứu: “Cậu ấy trẻ tuổi hơn so với anh. . .”

Diệp Ninh trừng mắt, không biết làm gì chỉ biết nhìn anh: “Anh điên rồi!”

Nói xong, cô đóng rầm cửa xe lại!

Tiêu Nhạc sớm có chuẩn bị, nhanh chóng leo vào vị trí kế bên tài xế.

Diệp Ninh trừng mắt anh một lần nữa: “Anh có thể đừng làm loạn nữa có được không!”

Tiêu Nhạc bình tĩnh cãi lại: “Trước khi toàn bộ thế giới này biết rõ em là người phụ nữ của anh, anh sẽ không có cách nào yên tĩnh được.”

Diệp Ninh nhìn bộ dạng đương nhiên này của anh thật sự cảm thấy dở khóc dở cười: “Có người như anh vậy sao?”

Tiêu Nhạc không nói lời nào.

Diệp Ninh lái xe, một cú điện thoại gọi vào, chính là Kha Băng. Đã lâu không liên lạc, tự nhiên hôm nay lại xuất hiện.

Cô quên hẳn người này, hiện giờ nghĩ lại, không muốn nghe điện thoại.

Cự tuyệt trong im lặng.

Tiêu Nhạc liếc mắt sang bên đó, thấy được người cô không tiếp điện thoại chính là Kha Băng.

“Anh ta quán em thật chặt.” Anh kết luận một câu như vậy.

Diệp Ninh nhướn mày, giễu cợt nhìn anh: “Em cảm thấy anh ấy thật tốt nha. Lúc trước nếu không cân nhắc tới chuyện Nam Nam không chấp nhận, có lẽ em đã kết hôn với anh ấy rồi!”

Ai ngờ mấy lời này vừa nói ra, ánh mắt lạnh như băng của Tiêu Nhạc đột nhiên phóng qua, giống như mũi tên bắn tới thẳng tắp.

Diệp Ninh đang lái xe, bỗng dưng cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, thiếu chút nữa xe húc về phía trước.

Cô hít vào một hơi thật sâu, nhấn mạnh ga.

Lúc này cô hoàn toàn ý thức được, không thể giỡn chơi với Tiêu Nhạc, càng không thể nói năng lung tung như thế.

Cô cau mày: “Lúc trước anh viết thư cho em, nói hay lắm mà, nói gì nếu như em có thể tiếp nhận người khác, anh đều có thể ở bên cạnh chúc phúc.”

Sao nói và làm không giống nhau chút nào thế.

Tiêu Nhạc nhướn mày, nhìn đăm đăm về phía trước. Sau khi im lặng một hồi, anh mới lên tiếng: “Vậy cũng phải đợi anh chết trước đã.”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Em yêu anh không đủ

Trên đường về nhà, Diệp Ninh không nói chuyện nữa, Tiêu Nhạc cũng im lặng.

Một câu ‘Vậy cũng phải đợi anh chết trước đã’ của Tiêu Nhạc khiến Diệp Ninh có loại cảm giác run rẩy, đó là loại cảm giác rét lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên.

Hiện giờ, thỉnh thoảng Tiêu Nhạc giống như chú mèo xù lông, quyết chí sẽ bảo vệ lãnh thổ thuộc về của anh, mà mình chính là vùng lãnh thổ đó.

Nam Nam vẫn còn đi học, về đến nhà vắng vẻ.

Diệp Ninh đi thẳng về phòng mình, không muốn làm cơm.

Tiêu Nhạc đuổi tới phòng cô: “Tối nay chúng ta ăn món gì?”

Diệp Ninh không hề nhìn anh: “Thì anh luộc mì cái xanh ăn đi.”

Tiêu Nhạc ngồi ở mép giường, lặng lẽ nhìn cô.

“Chuyện gì, anh có ý kiến?” Diệp Ninh nhướn mày.

“Không có.” Tiêu Nhạc cúi đầu, nhìn qua có chút mất mát.

“Hừ.” Diệp Ninh không bận tâm tới anh.

Cô cầm lấy nước hoa hồng, phun lên mặt của mình, mấy ngày nay khoắc khoải lo âu, thiếu nước, cho nên phải làm ẩm da mặt.

Tiêu Nhạc ở bên cạnh ngồi xem.

Xem một hồi, rốt cuộc cũng lên tiếng: “Thì ra trước kia em nấu cơm, là làm cho Nam Nam ăn.”

Diệp Ninh nặng nề để xuống nước hoa hồng, quay đầu lại nhìn anh: “Rốt cuộc bây giờ anh đã hiểu rồi, chẳng qua anh chỉ là người đi nhờ xe.”

Lúc cô vừa nói xong, lập tức cảm giác được trong mắt Tiêu Nhạc nồng nặc mùi dấm.

Diệp Ninh vừa buồn cười vừa tức giận, nghĩ tới đây, trong đầu cô chợt lóe lên, nghĩ tới vì sao người này lại có thể đăng ký cho con vào trường nội trú quý tộc? Chẳng lẽ ăn phải dấm chua của con luôn sao?

Cô nhìn Tiêu Nhạc dò xét: “Anh có gì bất mãn có thể nói ra.”

Tiêu Nhạc nhìn cô chăm chú: “Anh không có gì bất mãn. Đi thôi, chúng ta ra ngoài ăn, có được không? Hay để anh làm cơm, chỉ cần em có thể ăn được.”

Diệp Ninh gật đầu: “Đi, đi ăn ngoài!”

Con không có ở nhà, tại sao cô không thoải mái một chút, chịu chơi một chút.

Vì vậy hai người lại ra ngoài một lần nữa, lái xe, lên đường.

Tiêu Nhạc ngồi bên cạnh ghế tài xế, nhìn đoàn xe trước mặt, đột nhiên lên tiếng: “Ninh Ninh, em có gì bất mãn, cũng có thể nói với anh.”

Diệp Ninh liếc mắt nhìn Tiêu Nhạc, tại sao cô lại cảm thấy câu nói này thật quen tai?

Ngẫm nghĩ một hồi, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ.

“Thật ra thì em không có gì bất mãn đối với anh, nhưng anh bây giờ thật khiến em khó chịu.” Cô cau mày suy nghĩ, nói như vậy.

“Tại sao?” Tiêu Nhạc cũng cau mày.

Diệp Ninh thở dài, cố gắng điều khiển tâm tình của mình:

“Anh khiến cho em cảm thấy thật khó thở.”

“Ồ, em cảm thấy như vậy?” Tiêu Nhạc vẫn thản nhiên nhìn về phía trước, nhưng bàn tay bên người lại siết lại.

“Phải, bộ dạng của anh như vậy khiến em cảm thấy sợ hãi.” Diệp Ninh thẳng thắn bày tỏ cảm giác của mình.

“Sợ? Em vẫn còn chán ghét anh?” Tiêu Nhạc nhìn chằm chằm đuôi xe trước mặt. Đèn sau xe sáng lên, màu đỏ lóe sáng trong đêm tối, rõ ràng rất sáng, nhưng anh lại cảm thấy trước mặt thật mờ hồ.

Diệp Ninh lắc đầu: “Không đến nỗi chán ghét, nhưng bộ dáng của anh bây giờ có chút không bình thường.”

Cô cũng không biết nói làm sao, cảm giác anh rất nóng nảy, rất vội vàng, giống như một chú mèo đang uống nước, trợn mắt cẩn thận nhìn chằm chằm đĩa bàn của mình một cách cảnh giác, sợ rằng sẽ bị người ta đoạt đi.

Cô bất đắc dĩ liếc mắt nhìn anh, dưới ánh đèn mờ mờ, gò má cương nghị của anh căng cứng, thở dài:

“Anh không cảm giác bộ dạng này mệt mỏi lắm sao?”

Môi Tiêu Nhạc giật giật, nhưng lại không nói câu nào.

Dọc theo đường đi hai người đều im lặng.

Mùa thu đã đến, gió bên ngoài đã nổi lên, mây đầy trời, hình như mưa sắp rơi.

Ánh đèn xe hơi bắn ra, chiếu lên một màn mưa bụi đêm thu, từng sợi từng sợi rơi xuống.

Tiêu Nhạc nhắm mắt lại, khàn giọng nói: “Diệp Ninh, anh không cảm thấy mệt mỏi, có phải em cảm thấy mệt mỏi rồi không?”

Diệp Ninh dứt khoát dừng xe lại ven đường.

Cô tựa vào ghế ngồi: “Tiêu Nhạc, em cảm thấy hai người sống chung với nhau, ngoại trừ yêu thích nhau, điều quan trọng nhất chính là cả hai bên đều cảm thấy vui vẻ.”

Tiêu Nhạc khép hờ mi mắt không mở ra: “Anh đã làm điều gì khiến em cảm thấy không vui?”

Diệp Ninh lắc đầu một cách bất đắc dĩ: “Anh lại nữa rồi! Em nghĩ rằng hiện tại anh quá nhạy cảm, em chỉ cố gắng giải thích một chút quy luật với anh thôi mà anh đã nhạy cảm như vậy.”

Giọng nói Tiêu Nhạc vẫn còn khàn khàn: “Ừ, được rồi, anh có thể không nhạy cảm nữa, em nói tiếp đi.”

Diệp Ninh cười khổ, chuyện nhạy cảm không thể vì anh nói một câu mà có thể biến mất.

Nhưng cô chỉ nhắm mắt, nói tiếp: “Em nhớ lại lúc ban đầu anh ở chung với hai mẹ con em, anh rất dễ nói chuyện, rất dễ thỏa mãn.”

Thậm chí khi đó cô còn cảm thấy được nếu mình tiện tay ném cho anh một cục xương, anh cũng có thể rất vui vẻ nhặt lên ăn.

“Sau đó thì sao, anh lại bắt đầu thận trọng không giống như lúc đầu nữa, có thói quen tiếp thu rất chậm chạp.”

Hơn nữa còn bắt đầu lộ ra chân tướng bá đạo và cố chấp.

Phần lớn tình huống anh rất mềm mỏng nghe lời, thỉnh thoảng sẽ biểu lộ chủ nghĩa đàn ông, nhưng nhìn chung lại thì vẫn khiến người ta thoải mái.

Thậm chí Diệp Ninh cảm giác được, có lúc anh sẽ chú ý thu hồi móng vuốt của mình.

Tiêu Nhạc mở mắt ra, nhìn Diệp Ninh chăm chú: “Vậy bây giờ thì sao?”

Diệp Ninh hồi tưởng lại: “Có lẽ là từ lúc Hoắc Thần xuất hiện, anh trở nên rất kỳ quái.”

Nóng nảy dễ giận, nhạy cảm cố chấp, ham muốn chiếm hữu rất mạnh.

Trong bóng tối, trong mắt Tiêu Nhạc lóe lên vẻ thất bại, nhưng chỉ là chợt lóe rồi biến mất.

“Ninh Ninh, anh không thích Hoắc Thần.” Anh cố chấp lặp lại một lần nữa.

“Phải, em biết anh không thích. Nếu như có thể, em hi vọng mình có thể loại bỏ anh ta ra khỏi cuộc đời mình. Em cũng đã thử, nhưng em chỉ có thể thay đổi tương lai, mà không phải là quá khứ.”

Cô nhìn Tiêu Nhạc: “Nếu như anh không thể nào tiếp nhận đoạn quá khứ này, vậy thì chúng ta không thể nào có thể bình yên vui vẻ chung sống với nhau.”

Cô vừa nói xong câu này, cặp mắt Tiêu Nhạc đột nhiên bắn xuyên qua: “Em có ý gì?”

Diệp Ninh nhún nhún vai: “Em chỉ là trần thuật sự thật.”

Cô cười bất đắc dĩ: “Anh xem, em chỉ mới nói một câu như vậy, anh đã phản ứng quá độ rồi. Anh nhạy cảm quá cỡ, em chỉ thuận miệng nói một câu cũng có thể ảnh hưởng đến thần kinh của anh.”

Tiêu Nhạc mím môi không nói lời nào.

Hiện giờ Diệp Ninh đã không còn khẩu vị, không cảm thấy đói bụng, vì vậy không nói tiếp nữa. Trong xe rất yên lặng, trừ tiếng hít thở của hai người, chỉ còn lại tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài.

Sau đó thật lâu, Tiêu Nhạc bỗng dung lên tiếng: “Diệp Ninh, anh hút thuốc được không?”

Diệp Ninh lặng lẽ gật đầu: “Ừ.”

Tiêu Nhạc mở cửa xe đi xuống, không biết lấy đâu ra một điếu thuốc và máy bật lửa.

Diệp Ninh nhìn anh qua cửa sổ xe. Dưới ánh đèn đường, bóng dáng anh cô đơn, đôi môi cương nghị mím chặt, trên mặt không có biểu cảm.

Anh dùng bật lửa đốt điếu thuốc, nhưng bên ngoài mưa gió, anh bật nhiều lần mà lửa không lên.

Anh giơ tay lên, che gió, tiếp tục bật lửa. Lần này rốt cuộc cũng đốt được, đầu thuốc lá ánh lên điểm đỏ, anh hít nhẹ một hơi.

Nhìn bộ dạng này của anh, đột nhiên Diệp Ninh cảm giác có chút chua xót trong lòng.

Cũng không biết diễn tả làm sao, chẳng qua nhìn thấy một người đàn ông trưởng thành như anh, vì một điếu thuốc mà bị hành hạ như vậy trong mưa, trong lòng thật khổ sở.

Cô đẩy cửa ra, xuống xe, đứng bên cạnh anh.

Đây là một công viên theo kiểu mở rộng, bình thường có khiêu vũ trên đường phố, nhưng hôm nay bởi vì trời mưa mà không có bóng người, chung quanh rất yên tĩnh.

Tiêu Nhạc hít hai hơi khói, phun vòng khói vào mưa bụi, lúc này mới quay đầu nhìn cô: “Bên ngoài lạnh lắm.”

Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi tơ tằm không có tay, kết hợp với kiểu quần lửng.

Diệp Ninh lại không muốn trở về ngồi lại trong xe, cô nhích tới gần anh, đưa tay ôm lấy cánh tay anh.

Mặc dù anh cũng đứng trong mưa, nhưng anh mặc âu phục, mình dựa vào anh như vậy hình như cảm thấy ấm hơn.

Tiêu Nhạc cúi đầu nhìn Diệp Ninh ôm sát mình, bất chợt mỉm cười: “Diệp Ninh, anh lui một bước, em liền tiến một bước. Anh tiến một bước em lại hoảng sợ. Em nói thử xem anh nên làm cái gì bây giờ?”

Diệp Ninh không lên tiếng, vẫn ôm tay anh không buông.

Hai đầu ngón tay Tiêu Nhạc kẹp điều thuốc, sau khi hít mạnh một hơi, dập tắt đầu thuốc, ném vào thùng rác bên cạnh.

Sau khi ném đi, anh vòng tay ôm lấy Diệp Ninh, mở áo âu phục ra, thu cô vào trong lồng ngực của mình.

Thoáng cái, mưa thu chung quanh không còn nữa, Diệp Ninh chỉ có thể ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Cô không thích mùi thuốc lá, nhưng bây giờ lại không ghét mùi thuốc lá trên người Tiêu Nhạc.

Tiêu Nhạc ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cô, chôn mặt mình trong mái tóc đen nhánh dính mưa thu.

“Thật ra chuyện này rất đơn giản.”

Giọng nói của anh mang theo âm điệu khác thường, vẫn chôn mặt trên tóc của cô mà nói.

“Anh quá yêu em, mà em lại yêu anh không đủ.”

Chỉ là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Giở trò trên chộc anh

Lúc hai người trở lại xe, lưng áo anh đã ướt nhẹp mà trên người cô lại vô cùng khô ráo.

Cô tiếp tục lái xe, anh ngoảnh nhìn phía trước.

“Diệp Ninh, nếu như chưa từng đạt được thì không nói gì, nhưng một khi đã có thì anh rất sợ sẽ mất đi.”

Giọng nói của anh lúc này thật bình tĩnh hiếm có, không nhanh không chậm thốt lên.

“Nếu như đã có, lại bị lấy đi, đó chính là đâm thẳng vào tim anh một nhát. Vậy anh thà rằng chưa bao giờ có được.”

Anh cầm điều thuốc trong tay, nhưng không đốt:

“Anh muốn rất nhiều, so với những gì anh có thể được. Thật ra có đôi khi anh hoài nghi, lúc đó em và Hoắc Thần là cái gì, em yêu anh ta sao? Có lẽ từ đầu tới cuối em đều không yêu anh ta.”

Diệp Ninh nắm tay lái, nghe vậy, đột nhiên mỉm cười: “Không nghĩ tới sau nhiều năm, hai người đàn ông tại anh lại hỏi em cùng một câu như vậy. Trước kia Hoắc Thần cũng từng hỏi em như thế.”

Cô thở dài: “Cho nên không thể nào chỉ trách một mình Hoắc Thần trong chuyện giữa em và anh ấy.”

Tiêu Nhạc gật đầu.

Đúng vậy, thật lâu trước đó Diệp Ninh vừa khóc vừa nói, có lẽ cô không thích hợp với chuyện hôn nhân và tình yêu, cũng như không hề có năng lực đi yêu người khác.

Khi đó Tiêu Nhạc không hiểu, bây giờ trải qua nhiều năm suy tư như vậy, hình như anh đã hiểu.

Anh chính là rất tham lam, cái Hoắc Thần đạt được, anh muốn, cái Hoắc Thần không đạt được, anh cũng muốn.

Anh luôn có cảm giác, sự khát vọng của mình chỉ còn một bước nữa thôi là có thể đạt được, nhưng lại không thể bước thêm bước nữa, cho nên anh bắt đầu nôn nóng, bắt đầu giống như dây cung đã kéo căng, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt đoạn.

Tiêu Nhạc ngậm điều thuốc không mồi lửa vào miệng, bất chợt mỉm cười: “Anh cũng thỏa mãn rồi.”

“Hà?” Diệp Ninh bối rối nhìn anh.

“Ít nhất Nam Nam là con của anh.”

Điều anh không nói ra miệng chính là, ít nhất điều anh đạt được khẳng định nhiều hơn so với Hoắc Thần.

Diệp Ninh nghe anh nói như vậy, nhin không được trờng anh một cái.

Lúc này trời cũng đã tối rồi, hai người ăn uống gì đó một chút rồi tính về nhà, nhưng nhìn lại thì bên ngoài đang kẹt xe.

Tiêu Nhạc nhìn chung quanh, thấy có quán cà phê: “Tùy tiện uống chút gì đó đi nhé?”

Diệp Ninh: “Dạ, dù sao về nhà cũng ngủ không được.”

Cho nên bọn họ không lái xe, dắt tay nhau đi về phía quán cà phê kia.

Lúc này trời vẫn còn mưa, nhưng chỉ là mưa bụi nhỏ, không che dù cũng không sao.

Diệp Ninh nhìn chung quanh có người che dù, cũng có người không che. Những người đi trên đường giống như nhàn nhã thoải mái, cũng có tình nhân trẻ tuổi cặp kè, ôm lẫn nhau, thân mật đi về phía quán ăn hoặc tiệm nước.

Cô cúi đầu nhìn xuống tay Tiêu Nhạc đang dắt tay mình, đột nhiên cảm giác được bọn họ trở về thời niên thiếu, giống như một đôi thanh thiếu niên đang nói chuyện yêu đương.

Mặc dù trái tim của cả hai đều đã chịu trăm ngàn vết thương.

Dường như Tiêu Nhạc cũng cảm giác được, siết tay cô chặt hơn, còn ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Diệp Ninh cảm giác cái nhìn kia của anh có chút khác thường, đang hoang mang thì đột nhiên cảm thấy đất trời xoay chuyển, cô bị kéo vào lòng, còn chưa kịp kêu lên thì đôi môi nóng rực đối khát đã chặn lại.

Nụ hôn của anh khiến người ta hít thở không thông, là nụ hôn chặn hết hoàn toàn đường lui của người khác, nụ hôn giống như muốn hút khô người ta.

Diệp Ninh bị hôn đến mức đầu óc choáng váng. Sau một hồi lâu, cô thở hổn hển đẩy anh ra, nhìn chung quanh.

Người chung quanh rất nhiều, đèn trong những cửa hàng ven đường hắt trên đường phố, nửa sáng nửa tối. Mọi người đi đường vội vã, không có người nào có ý dừng lại nhìn bọn họ.

Tiêu Nhạc ôm cô, khàn giọng nói: “Anh muốn uống rượu, không muốn uống cà phê.”

Tay Diệp Ninh bám lấy cánh tay anh: “Uống rượu không thể lái xe về.”

Tiêu Nhạc bắt đầu nhìn chung quanh tìm chỗ uống rượu: “Không sao, để Andy lái xe.”

Nói xong, anh dừng lại, có thể là đang nhớ tới chuyện Andy bị nhận làm là bạn trai của Diệp Ninh, lập tức nhướn mày, cười lạnh: “Cho cậu ta mười lá gan cậu ta cũng không dám.”

Diệp Ninh im lặng, dùng sức捏 cánh tay anh: “Đi thôi.”

Nói uống là uống, bọn họ đi tới quán bar.

Đó là quán bar ở đầu đường thường hay gặp. Trong quán bar có rất nhiều người trẻ tuổi đang ca hát nhảy múa, uống rượu rất vui vẻ.

Bọn họ đi vào, có người hướng về phía bên này chiêm ngưỡng Diệp Ninh.

Tiêu Nhạc quét mắt tới, người này lập tức không dám nhìn sang. Anh gọi hai chai rượu, dẫn Diệp Ninh ra ngoài. Hai người ra tới vườn hoa bên cạnh, nơi đó có ghế ngồi.

Tiêu Nhạc khui chai, uống ừng ực hết nửa chai.

Diệp Ninh muốn uống, anh ngăn lại: “Con gái uống ít thôi.”

Diệp Ninh chớp chớp mắt, nhớ ra: “Bệnh nhân uống ít thôi.”

Tiêu Nhạc ậm ừ: “Hiện giờ sức khỏe anh rất tốt.”

Diệp Ninh đoạt lấy nửa chai rượu kia: “Nói hươu nói vượn, mấy ngày trước anh còn bị cảm!”

Tiêu Nhạc đột nhiên nhướn mày cười, cười đến mức ánh mắt tỏa sáng. Anh ôm bả vai Diệp Ninh: “Diệp Ninh, anh không thích uống cà phê chút nào, nhưng có một khoản thời gian ngày nào anh cũng uống!”

Diệp Ninh tựa vào ngực anh, ngửa mặt lên nhìn.

Có thể anh đã hơi say, say đến mức ánh mắt tràn đầy vẻ tiêu điều: “Ngày nào anh cũng uống cà phê, uống đến mức thật khó chịu, nhưng ngay cả nhìn, em cũng không nhìn đến anh.”

Anh lấy tay bóp mũi cô: “Có lúc em có thể nhớ được người khác khác, nhưng chính là không bao giờ nhớ ra anh.”

Diệp Ninh thăm nghĩ người này quả nhiên đã say, bóp lỗ mũi người ta đau nhói. Cô né tránh, cọ xát vào hõm vai của anh:

“Đâu phải em cố ý.”

Tiêu Nhạc cúi đầu cắn lên mũi cô: “Em chính là cố ý. Em không thích anh, ghét anh, cố ý coi thường anh!”

Diệp Ninh vội vàng giải thích: “Em không có, em không có mà...”

Chỉ là nói xong, cô chớp chớp mắt, có chút không tin tưởng mình cho lắm.

Nhiều lần như vậy, cô thật sự không có cách nào nhớ ra Tiêu Nhạc. Rõ ràng đáng đáp anh không phải người đi đường Giáp, người đi đường Ất, thật ra anh rất đẹp trai.

Không phải mình đã sớm nhận ra cặp mắt kia nhưng vẫn cố ý coi thường hay sao?

Cô đau đầu ôm lấy cổ Tiêu Nhạc, vùi đầu mình trong lòng anh. Có lẽ trong tiềm thức, cô đã tự lừa dối mình.

Cô ghét Tiêu Nhạc, hận Tiêu Nhạc, hận cặp mắt kia, cho nên cố ý không nhớ ra anh.

Nghĩ tới đây, mắt cô mông lung lơ đãng ngửa mặt nhìn Tiêu Nhạc, lại thấy đáy mắt anh tràn đầy thống khổ và hoang vu.

Anh đã nói anh yêu mình quá nhiều, mà mình lại yêu anh không đủ.

Đột nhiên cặp mắt Diệp Ninh ứa lệ, cô đưa tay ra kéo đầu Tiêu Nhạc xuống, hôn lên môi anh.

“Em thật sự không cố ý...” Cô tiếp tục giải thích một cách vô lực, mặc dù chính mình cũng không tin.

Tối hôm đó, hai người cùng nhau uống rượu, hôn nhau không biết đến bao lâu, rốt cuộc Andy cũng tới.

Cậu ta vẫn mặc áo thun bó sát người, không mang dù, cau mày nhìn hai người trong vườn hoa bên đường.

“Xe của hai người đâu?”

Hiện tại cậu ta không dám nói chuyện trực tiếp với Diệp Ninh, sợ Tiêu Nhạc nổi giận với mình, cho nên chỉ dám nhìn Tiêu Nhạc nói chuyện.

Diệp Ninh suy nghĩ một chút, cau mày hỏi: “Xe đâu?”

Tiêu Nhạc ôm chặt Diệp Ninh: “Bỏ đi, mặc kệ xe, đưa chúng tôi về nhà trước.”

Andy nhất thời đau đầu nhức óc: “Em tưởng rằng ở đây có xe, cho nên cố ý thuê xe tới.”

Tiêu Nhạc quét mắt nhìn cậu ta một cái: “Vậy thì cậu mau lấy xe tới đây.”

Andy hết ý kiến...

Xe đâu mà anh ta muốn tới là tới liền vậy?

Nhưng nhận tiền người ta thì phải làm việc cho người ta, cậu chỉ là một tài xế, không thể nào chống chọi lại với ông chủ.

Vì vậy không biết bao lâu sau, rốt cuộc Andy cũng lái tới chiếc Phaeton, mời ông chủ say rượu và bạn gái lên xe.

Lâu nay Diệp Ninh đều là người lái xe, hiện tại nằm trong lòng Tiêu Nhạc, làm người ngồi xe.

Cô chớp mắt mấy cái, nhìn đông nhìn tây một chút, cảm thấy bên trong xe không giống như trước kia cô đã thấy.

Phía trước treo một cái nơ kết trang trí Quan Âm giữ bình an, chỗ ngồi phía sau còn bày một món đồ chơi bằng vải nhưng, nhìn như là Hùng Nhị?

Andy cảm thấy ánh mắt hoang mang hết nhìn đông rồi nhìn tây của người phụ nữ phía sau, không dám nói chuyện nhưng nhin không được rồi cũng lên tiếng: “Đây là do Tiêu tiên sinh bảo tôi làm.”

Thật ra cậu ta không hề tự làm chủ, tất cả đều là theo lời dặn dò của ngài ấy.

Diệp Ninh nằm lại vào lòng Tiêu Nhạc, hài lòng nheo mắt cười: “Nam Nam thích nhất là Nhị Hùng.”

*****

Ngày hôm sau, Diệp Ninh thức dậy trong lòng Tiêu Nhạc.

Lúc cô tỉnh lại, bên ngoài vẫn còn mưa. Mưa dầm liên miên khiến người ta cứ muốn nằm xuống ngủ nướng.

Cô nhìn đồng hồ, hoảng hốt: “Em phải đi làm.”

Tiêu Nhạc từ từ mở mắt ra, nhìn người phụ nữ mới vừa bò dậy từ trong lòng mình: “Anh mới vừa gọi điện thoại cho ông chủ của em.”

Diệp Ninh cau mày nhìn anh: “Anh gọi điện thoại cho ai?”

Tiêu Nhạc: “Thịnh Xương Thịnh, anh ta không phải là ông chủ của em à?”

“À, anh với gì với anh ấy?”

Tiêu Nhạc xốc chăn ra, ngồi dậy: “Nói em hôm nay bận việc, không thể đi làm.”

Anh không mặc áo, ngồi ở đó, lồng ngực rắn chắc, bả vai rộng lớn. Bình thường anh mặc áo cảm thấy gầy gò, bây giờ nhìn rất có da thịt.

Đương nhiên, cũng có thể là vì gần đây mình nuôi quá giỏi!

Ánh mắt của Diệp Ninh dò từ lồng ngực của anh lên trên. Mái tóc đen quăn quăn của anh tùy ý rối loạn, một lọn tóc đen rủ xuống vàng trán rộng, che đi tầm mắt bén nhọn của anh.

Sáng sớm, anh ním môi, ngực để trần, gọi cảm từ trên xuống dưới, cứ như vậy đỉnh đặc ngồi trên giường của cô.

Sau khi nhìn tới nhìn lui, Diệp Ninh xác định, không sai, đây chính là phòng của cô, giường của cô.

Diệp Ninh ôm chầm nhìn anh, lấp ba lấp bắp hỏi: “Tối hôm qua, tối hôm qua, chúng ta?”

Tiêu Nhạc nhìn mặt cô ứng hồng bối rối, bất chợt nhếch môi lên cười: “Tối hôm qua chúng ta nên làm cái gì cũng đã làm hết rồi.”

“Hả?”

Diệp Ninh nhúc nhích móng đất, nhíu mày: “Tại sao em lại không có cảm giác gì?”

Tiêu Nhạc nhướn mày, mắt đen dừng lại trên người cô: “Em muốn cảm giác gì?”

Lúc này, thiếu chút nữa Diệp Ninh nhảy dựng lên.

Tim cô đập cuồng loạn, nhìn chăm chăm Tiêu Nhạc, sau khi suy ngẫm một hồi, cô đã hiểu ra: “Anh đang trêu chọc em?”

Tiêu Nhạc vén chăn lên, leo xuống giường. Bên dưới anh vẫn còn mặc quần, còn là quần Tây, đã thành nhiều nếp nhăn không còn hình dạng gì nữa.

Đi tới cửa, anh đặt tay lên tay cầm cửa, dừng lại, giọng nói khàn khàn: “Em chưa đồng ý, anh có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao?”

Nói xong, anh xoay người đi ra khỏi phòng. Rất nhanh, trong phòng toilet truyền đến tiếng nước chảy.

Diệp Ninh nắm chặt, tay thu gọn mái tóc tán loạn trên bả vai.

Làm sao anh ta chính nhân quân tử như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Phu xướng phụ tùy

Diệp Ninh không nghĩ tới, Tiêu Nhạc mới vừa tốt lành ngày hôm qua, hôm nay lại ngã bệnh. Anh ho thật nhiều, mắt hằn tia máu, đo nhiệt độ không cao, nhưng môi khô khốc.

Diệp Ninh hết biết nói làm sao, vừa rót nước cho anh vừa khiển trách: “Rõ ràng sức khỏe không tốt mà còn uống rượu!”

Tiêu Nhạc mệt mỏi nhắm mắt lại, không lên tiếng, nhận lấy nước uống.

Không còn cách nào khác hơn, Diệp Ninh đành phải chọn lựa không đi làm một lần nữa. Trước hết chờ anh tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe, sau khi kiểm tra kiểm lui, bác sĩ nói không có gì, căn dặn nói rằng sức đề kháng quá yếu, thường xuyên tăng cường dinh dưỡng và rèn luyện, không nên làm việc quá sức, rồi kê toa thuốc ho và thuốc kháng sinh.

Về đến nhà, Diệp Ninh bắt anh uống thuốc trước, sau đó vội vã đi nấu cơm.

Tiêu Nhạc ôm laptop dựa trên ghế salon trong phòng khách, bắt đầu bận rộn làm việc.

Gần đây hình như anh rất bận.

Diệp Ninh nấu cháo thịt nạc, lúc cho ra nồi bỏ thêm chút rau cải, bung lên cho Tiêu Nhạc ăn. Lúc này chuông cửa vang lên, Diệp Ninh nhìn bên ngoài cửa sổ.

Bên ngoài vẫn còn mưa, mưa dầm liên tục, vậy mà cũng có người tới.

Ngoài cửa chính là chuyển phát nhanh, đưa tới một bưu kiện, tên người nhận chính là mình. Bởi vì bên ngoài trời mưa cho nên vỏ bọc bên ngoài có chút ẩm ướt.

Diệp Ninh mở ra, thì ra là thư mời lễ kỷ niệm 50 năm trung học Tung Sơn được xây dựng.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này.

Năm đó ở trung học Tung Sơn, Diệp Ninh cũng là hoành tráng rồi đi, mang theo mong đợi của không biết bao nhiêu người đi vào đại học P xa xôi thần bí.

Nhưng cô của nhiều năm sau thật ra cũng chỉ là một người tầm thường trong một thành phố lớn tầm thường mà thôi. Hào quang học bá năm đó đã sớm rời bỏ cô mà đi.

Cô ném thư mời lễ kỷ niệm 50 năm xây dựng trường sang một bên.

Đó là nơi cô vĩnh viễn không có ý định trở về.

Tiêu Nhạc để laptop sang một bên, đang cầm chén cháo thịt nạc rau cải, ăn từ từ. Lúc này nghe được âm thanh chuyển phát nhanh, thuận miệng hỏi: “Đưa cái gì vậy?”

Diệp Ninh trả lời một cách thần nhiên: “Thư mời lễ kỷ niệm thành lập trường, anh cũng nhận được mà phải không?”

Tiêu Nhạc đóng máy vi tính lại, do dự nói: “Ừ, có nhận được. Em định không đi?”

Diệp Ninh nhún vai, cười: “Em đi làm cái gì?”

Tiêu Nhạc đứng dậy, đi tới bên người Diệp Ninh: “Anh muốn trở về, đi theo anh một chuyến, có được không?”

Ai ngờ Diệp Ninh vừa nghe được, giống như con mèo bị giẫm phải đuôi: “Em không đi!”

Tiêu Nhạc không thay đổi sắc mặt nhìn cô: “Ninh Ninh, em sợ cái gì?”

Diệp Ninh nhún mày, bướng bỉnh: “Em không sợ gì cả. Em chính là không muốn trở về!”

Tiêu Nhạc nhượng bộ: “Được rồi, tới đây, giúp anh xử lý một ít chuyện.”

Hiện giờ tâm tình Diệp Ninh không tốt, nhìn anh không vui, nói: “Lại bắt em là thư ký cho anh?”

Tiêu Nhạc cười cười: “Người khác muốn làm thư ký cho anh còn phải xem có đủ tư cách hay không.”

Nói đến đây, anh xoa xoa mi tâm, nói một cách mệt mỏi: “Thật lâu rồi anh không đi làm, có rất nhiều việc anh phải tự mình xử lý.”

Diệp Ninh nhìn bộ dạng này của anh rốt cuộc rồi cũng không đành lòng, ngoan ngoãn đứng dậy giúp anh làm việc.

Bên này Diệp Ninh giúp anh sửa sang lại tài liệu, bên kia Tiêu Nhạc đứng dậy đi vào phòng bếp. Chỉ một lát sau, anh đưa cho Diệp Ninh ly nước cà rốt mình mới vừa ép: “Cho em.”

Diệp Ninh nhận lấy, uống một hớp, rất hài lòng.

Cô vắt vẻo đào tạo ra được người đàn ông này. Người này vốn là không biết làm gì hết, bây giờ đã biết ép nước cà rốt rồi đấy.

Cô vừa uống vừa quan sát Tiêu Nhạc: “Mới vừa rồi em nhìn thấy email, ngày mai anh phải đi làm hả?”

Tiêu Nhạc gật đầu, bóp mi tâm, khuôn mặt mệt mỏi cùng bất đắc dĩ: “Ừ, bỏ đi đã lâu, trong công ty có cả đồng chuyện cần được xử lý, có một vài hội nghị cần phải tham dự.”

Diệp Ninh lo lắng nhìn anh: “Anh bệnh như thế này ngày mai làm sao có thể đi làm được?”

Tiêu Nhạc cười khổ: “Không được cũng phải được.”

Diệp Ninh cau mày: “Đến công ty, anh có thư ký giúp anh xử lý công việc không?”

Tiêu Nhạc mệt mỏi nhắm mắt lại: “Cũng không nhất định. Có một số việc phải tự mình giải quyết, thư ký cũng không có tác dụng.”

Diệp Ninh nhún vai, lặng lẽ thu dọn bát đĩa và ly, không lên tiếng.

Hiện tại hành vi của Tiêu Nhạc có chút công tư không phân biệt, đây chính là đại kỵ. Thật ra thì cô cũng không nguyên ý muốn biết nội dung công việc của anh, cho nên anh muốn đi công ty, vậy thì đi đi. Dù sao cô khẳng định không thể nào theo anh tới công ty mà chăm sóc anh.

Đáng tiếc chính là, Diệp Ninh đã đắc ý quá sớm. Sáng sớm hôm sau Tiêu Nhạc đã tới công ty, cô ở nhà thoải mái ăn sáng, đang định lái xe đi làm thì Tiêu Nhạc gọi điện thoại tới.

“Ninh Ninh, anh để quên một phần tài liệu ở nhà rồi.” Tiêu Nhạc tràn đầy áy náy, nhưng giọng điệu có vẻ gấp gáp, còn mang theo giọng mũi bị cảm mạo.

Diệp Ninh cau mày: “Tài liệu nào?”

Tiêu Nhạc chỉ điểm: “Em vào phòng sách, nhìn bên cạnh máy vi tính của anh, xem có một bản văn kiện màu xanh không?”

Diệp Ninh cầm máy vi tính lên, tìm tìm: “Có.”

Cuối cùng Tiêu Nhạc cũng thờ phào một cái: “Ninh Ninh, anh cần dùng gấp, đưa tới cho anh nhé.”

Diệp Ninh chỉ do dự một chút rồi gật đầu nói: “Được ạ.”

Cúp điện thoại Tiêu Nhạc, cô gọi điện thoại cho Thịnh Xương Thịnh trước.

“Có chuyện gì thế? Không sao, cô cứ ở nhà làm việc đi!” Thịnh Xương Thịnh đồng ý một cách dễ dàng.

Sau khi Diệp Ninh cúp điện thoại, cô liền hiểu rõ mối quan hệ này.

Lần trước Tiêu Nhạc xuất hiện dưới lầu công ty mình, sau khi mình giới thiệu xong, đã trở thành bạn tốt của Thịnh Xương Thịnh.

Thịnh Xương Thịnh bán bạn cầu vinh, vì muốn bắt cầu giao thiệp với Tiêu Nhạc mà đẩy mình vào đồng lửa không thương tiếc.

Chỉ là lúc này cô cũng không suy nghĩ nhiều như vậy. Đối với Thịnh Xương Thịnh mà nói, đây là lựa chọn bản năng của anh ta, người làm ăn mà, khẳng định lợi ích chính là đi đầu. Lợi ích hoàn thành rồi thì mới lo tới những thứ khác.

Cô cầm tập tài liệu kia, tra ra địa chỉ của tập đoàn Nhạc Ninh, mở hướng dẫn, lái xe tới trước tập đoàn Nhạc Ninh.

Trên đường đi Tiêu Nhạc đã gọi điện thoại hai lần, hỏi cô lúc nào tới, thậm chí còn hỏi cô biết đường không.

Đến dưới lầu tập đoàn Nhạc Ninh, ngửa đầu nhìn một chút. Một tòa lầu cao ngất, hai chữ Nhạc Ninh phía trên thật lớn nổi bật.

Lúc cô ngẩng đầu nhìn hai chữ lớn này, cảm giác trong lòng không thể diễn tả được, giống như quan hệ giữa cô và Tiêu Nhạc, nghênh ngang bày ra dưới ánh mặt trời.

Nhạc – Ninh ____ Nhạc Ninh.

Cuối cùng cô chỉ biết mỉm cười, đi vào cao ốc.

Vừa mới bước vào, có một người phụ nữ mặc váy đi tới, lễ phép cười hỏi: “Xin hỏi cô có phải là Diệp tiểu thư không ạ?”

Diệp Ninh gật đầu: “Vâng ạ.”

Người phụ nữ tự giới thiệu mình: “Xin chào Diệp tiểu thư, em là thư ký của tổng giám đốc Tiêu, chị có thể gọi em là Tiểu Triệu. Diệp tiểu thư, tổng giám đốc Tiêu đang chờ chị, chị theo em lên đây, xin mời, bên này.”

Vốn là Diệp Tinh tưởng rằng mình chỉ giao tài liệu cho cô ta, không nghĩ tới cô phải tự mình đi lên. Nhưng suy nghĩ một hồi cảm thấy nếu như tài liệu quan trọng như vậy thì cô nên tự tay trao cho Tiêu Nhạc.

Vị thư ký Triệu này nhìn rất thân thiện, dọc đường đi cười tủm tỉm, hướng dẫn Diệp Ninh vào thang máy.

Tầng lớp quan hệ trên dưới ở công ty Internet loại này không nghiêm khắc như vậy, cả hai bên đều rất tùy ý, cũng không có cái gọi là thang máy dành riêng cho tổng giám đốc. Thang máy Diệp Ninh đang dùng có cả nhân viên bình thường khác dùng theo.

Mọi người đều biết rõ vị thư ký Triệu này, ào ào lên tiếng chào hỏi trong thang máy.

Chào hỏi xong, ánh mắt mọi người đều rơi trên người Diệp Ninh.

Có thể để cho thư ký của Tiêu Nhạc xuống đón, nhất định đây là khách quý rồi.

Chỉ là vị này ăn mặc bình thường, không quá mất mặt, nhưng cũng không phải là loại đặc tiền. Trong thời khoảnh khắc, họ không rõ thân phận của đối phương.

Diệp Ninh thản nhiên đón nhận ánh mắt xét đoán của đám người đối diện.

Cô phát hiện, chuyện mình ở chung với Tiêu Nhạc sẽ là trọng tâm chú ý của mọi người.

Sau khi lên tới lầu, thư ký Triệu vẫn mỉm cười dẫn cô tới phòng tổng giám đốc: “Diệp tiểu thư, xin mời vào.”

Cửa mở ra, bên trong là phòng làm việc rộng rãi sáng sủa. Đằng sau bàn làm việc to lớn, Tiêu Nhạc đang nhú mào nhìn cái gì đó.

Thư ký Triệu xoay người rời đi.

Diệp Ninh đi vào, đóng cửa lại, đặt tài liệu lên bàn của anh.

Áo vest màu xám đậm của Tiêu Nhạc treo một bên, anh chỉ mặc áo sơ mi trắng, ngẩng đầu nhìn cô, giọng nói khàn khàn, hỏi: “Em có muốn gì không?”

Mắt anh vẫn đầy tơ máu, nhưng không nhiều bằng hôm qua, râu ria đã được cạo, nhìn có tinh thần hơn một chút.

Diệp Ninh bất đắc dĩ nhún mào, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh: “Anh tốn bao nhiêu công sức mang em tới đây là chỉ vì muốn mời em uống nước?”

Bị nhìn thấu tâm tư, Tiêu Nhạc ho khan một trận: “Dù sao hôm nay em cũng không đi làm, ở nhà buồn chán, tới công ty chăm sóc anh không tốt hơn sao?”

Diệp Ninh im lặng: “Em không đi làm? Em không thể đi làm không phải là do anh can thiệp hay sao?”

Tiêu Nhạc đứng lên, đi tới bên cạnh cô, kéo tay cô: “Ninh Ninh, em có thể tới công ty anh làm mà, làm thư ký của anh, anh trả lương em rất cao.”

Diệp Ninh lắc đầu thẳng thừng: “Không thêm đâu!”

Tiêu Nhạc kéo tay Diệp Ninh không buông: “Ninh Ninh, có một số việc thư ký cũng không thể nào giúp anh. Anh đọc nhiều trên máy vì tính liền nhúc đầu.”

Diệp Ninh trừng mắt: “Hiện tại em thật không biết anh bệnh thật hay bệnh giả nữa.”

Tiêu Nhạc lập tức ho một tràng kịch liệt, rõ ràng cổ họng không được thoải mái, xem ra không phải giả bộ.

Diệp Ninh vội vàng lấy cho anh một ly nước, rồi lại nhìn thấy thuốc ở bên cạnh, cau mày nói: “Anh chưa uống thuốc hả?”

Tiêu Nhạc lắc đầu: “Buổi sáng tính uống, nhưng bận rộn quá rồi quên mất.”

Diệp Ninh im lặng, chấp nhận số phận cầm thuốc lên, đưa cho anh, nói một cách nặng nề: “Uống thuốc đúng hạn!”

Sau khi uống thuốc xong, Diệp Ninh tính đi làm công việc của mình, nhưng nhìn thấy cảnh Tiêu Nhạc dụi dụi mắt cố gắng chịu đựng nhìn màn hình máy vi tính, thật sự chịu không nổi, đành phải đi qua. Cô đọc cho anh nghe những con số chẳng chịt kia, cứu vớt cặp mắt của anh.

Đang bận rộn, điện thoại nội bộ trên bàn vang lên. Tiêu Nhạc vội vàng bắt máy, là Tô Nhân muốn qua lấy đồ gì đó.

Tiêu Nhạc khàn giọng: “Vào đi.”

Cửa mở ra, Diệp Ninh muốn đứng lên, Tiêu Nhạc đè lại bả vai của cô, không cho cô nhúc nhích.

Còn Tô Nhân, chứng kiến cảnh Diệp Ninh ngồi ở đó, dùng mấy vi tính của Tiêu Nhạc, lập tức ngây người ra.

Sau khi lấy lại tinh thần, trong mắt cô ta tràn đầy sự đổ kỵ lẫn không cam lòng.

Tiêu Nhạc là người có thể để cho người khác tùy tiện dùng mấy vi tính của mình sao?

Hiện giờ Tiêu Nhạc đã không xem Tô Nhân như bạn bè, chỉ thuần túy là đồng nghiệp, cho nên giọng nói của anh không chút nhiệt độ: “Chờ một lát đi.”

Nói đến đây, Tiêu Nhạc nhìn về phía Diệp Ninh: “Ninh Ninh, em giúp anh in ra phần tài liệu vừa rồi nhé.”

Dưới ánh mắt đầy đủ mùi vị cay đắng ngọt ngào của Tô Nhân, Diệp Ninh vội vàng bấm nút in, bản in chạy ra bên máy bên kia. Tiêu Nhạc tới lấy, ký tên lên đó rồi đưa cho Tô Nhân.

Tô Nhân cầm tài liệu trên tay, nhưng vẫn tiếp tục nhìn Tiêu Nhạc, nhìn Diệp Ninh.

Vừa rồi anh ấy gọi cô ta là Ninh Ninh, một cách gọi rất thân mật. Cô ta còn giúp anh in ra tài liệu, đây là chuyện người bình thường có thể làm sao?

Hiện tại dùng đầu gối cũng biết quan hệ của bọn họ là như thế nào! Vấn đề mấu chốt mà Tô Nhân chưa bao giờ biết chính là, Tiêu Nhạc lại là người chẳng phân biệt công tư!

Tiêu Nhạc lạnh lùng nhìn Tô Nhân: “Thế nào, còn có việc?”

Tô Nhân dời tầm mắt đi một cách khó khăn, cố gắng mỉm cười, nói: “Anh khỏe không? Đã lâu rồi không tới công ty, đi ăn bữa cơm với đám người kia không?”

Tiêu Nhạc trả lời: “Đề xem Ninh Ninh có rảnh không đã.”

Đương nhiên Tô Nhân hết sức thất vọng, liếc Diệp Ninh một cái: “Được, em biết rồi, để em nói với mọi người.”

Cô nàng vừa dứt lời thì nhìn thấy ánh mắt không hoan nghênh của Tiêu Nhạc, cho nên kinh ngạc đứng ngây người ra. Sau đó cô ta vội vàng xoay người bỏ đi.

Sau khi đi ra, thần thờ trên hành lang, bỗng dưng cô thật muốn khóc.

Đã nhiều năm như vậy, bên người Tiêu Nhạc không có người nào. Từ chức vụ thư ký leo tới địa vị bây giờ, cô vẫn luôn luôn trông chừng, cho rằng một ngày nào đó mình có thể gặt hái được kết quả.

Không nghĩ tới tự nhiên khi không lại xuất hiện một người phụ nữ, im hơi lặng tiếng đoạt đi tất cả.

Hôm nay Tiêu Nhạc cho mình sắc mặt như vậy là rõ ràng ám chỉ với mình, địa vị của Diệp Ninh là cái gì, địa vị của cô lại là cái gì!

Tô Nhân siết chặt tài liệu trong tay, đi từng bước một. Dường như giày cao gót rất đau chân.

Với bộ dạng đứng xem kịch vui, Diệp Ninh nhìn sắc mặt không mấy thiện cảm của Tiêu Nhạc đuổi đi Tô Nhân.

“Vừa rồi cô nàng rất đau lòng, nhất định thường ngày rất thích anh.” Cô ngồi sau bàn đọc sách, cho ra một kết luận.

“Không có.” Tiêu Nhạc lên tiếng phủ nhận.

“Rốt cuộc có bao nhiêu người con gái thích anh vậy?” Diệp Ninh không biết đây là tư vị gì, nhớ lại vị Vương tiểu thư gì đó lần trước, mới hơn hai mươi tuổi thì phải? Anh chàng này rõ ràng già không bỏ trẻ không tha mà.

Tiêu Nhạc liếc cô một cái: “Chuyện này liên quan gì tới anh?”

Lúc anh nói những lời này tràn ngập khinh thường.

Diệp Ninh sững sốt một chút, bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy đồng tình với Tô Nhân.

Đối với Tiêu Nhạc mà nói, anh đang để ý, thì coi như báu vật; anh không thêm để ý, thì vứt bỏ như cỏ dại. Chỉ đơn giản như vậy.

Biểu hiện vừa rồi của anh chính là cố ý làm cho Tô Nhân khó chịu.

Buổi trưa Diệp Ninh ăn cơm chung với Tiêu Nhạc, nhưng ngoài Lỗ Phi, Thẩm Tông Thụy, Tô Nhân hộ tống ra, còn có tổng thanh tra cao cấp gì đó đi theo, họ Vương, Diệp Ninh không nhớ tên.

Mọi người ăn cơm trong yên lặng.

Ngoại trừ nhai gặm lớn tiếng ra, thỉnh thoảng Lỗ Phi có nhắc tới Nam Nam.

Lúc Diệp Ninh nói Nam Nam đi trường nội trú, Lỗ Phi liền tròn mắt nhìn Tiêu Nhạc: “Lòng dạ cậu độc ác như vậy, đây là con ruột của cậu đó!”

Con trai ruột... Anh chàng nói năng rất tự nhiên, xem ra mọi người đã biết hết rồi.

Vị tổng thanh tra Vương cũng biết thân phận của Diệp Ninh, cho nên lời nói có vẻ khách sáo tôn kính một cách đặc biệt.

Thẩm Tông Thụy cúi đầu, vẻ mặt lạnh lùng, không nói lời nào.

Mặc dù thỉnh thoảng Tô Nhân có cười, nhưng người khác có thể nhìn ra sự mất mát của cô. Cô hoàn toàn không động vào chiếc đĩa.

Sau khi ăn xong bữa ăn khó tiêu hóa, Diệp Ninh trở lại phòng làm việc của Tiêu Nhạc.

Hầu hạ Tiêu Nhạc uống thuốc xong, nhìn anh vẫn còn có vẻ mệt mỏi, Diệp Ninh cau mày hỏi: “Buổi trưa anh có nghỉ ngơi chứ hả?”

Tiêu Nhạc gạt đầu, dẫn Diệp Ninh đẩy ra một cánh cửa: “Đây là phòng nghỉ ngơi của anh, bên trong cũng có chút đồ ăn. Nếu như vừa rồi ăn chưa no, em cứ việc nấu nướng đi.”

Không ngờ bên trong lại có một động tiên thật lớn, giường đệm chỉnh tề. Bên cạnh giường đệm có một giá sách, trên giá sách toàn là sách. Còn có một phòng bếp nhỏ, một phòng vệ sinh đơn, trên cơ bản có thể gọi là căn hộ độc thân dạng mở.

Xem ra Tiêu Nhạc thật sự mệt mỏi, vừa nằm xuống đã nhắm mắt lại. Vốn là anh ngoắc Diệp Ninh tới nằm chung với anh, nhưng Diệp Ninh không đáp ứng.

Thật ra cô ăn chưa no, thấy bên cạnh có mì liền mở bếp nấu nước. Mở bếp bên này xong, cô tùy ý đi tới giá sách lật lật.

Có quản lý xí nghiệp, kinh tế học, còn có một vài sách học thành công và sách lịch sử, v.v. Diệp Ninh không có hứng thú, tiếp tục nhìn xuống, lại nhìn thấy một ô vuông bên dưới giá sách, bên trong để chỉnh tề một loạt bộ sách tâm lý học, <*Tâm lý học>, v.v.

Đột nhiên Diệp Ninh nhớ ra cái gì đó, nhủ mày, ngồi chồm hồm xuống, tiện tay rút ra một cuốn, rồi phát hiện quyển sách này đã có người đọc qua một lượt, thậm chí còn có để lại nhiều chỗ ghi chép.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tâm lý học

Cô lại rút ra một bản, tiện tay mở ra, cũng là có dấu vết đã đọc qua.

Chữ bên trên rồng bay phượng múa, cô trầm mặc một hồi, sau đó lật hết toàn bộ bộ sách tâm lý học của anh ra, phát hiện có một số phần đã được đọc lướt, có phần được đọc rất kỹ càng, nhưng tất cả đều được chủ nhân lật qua.

Ngồi thật lâu ở đó, trong đầu cô trống rỗng, không biết tại sao lại nhớ tới lá thư Tiêu Nhạc đã từng viết.

Thật ra thì trong lá thư của anh đã sớm đề lộ ra việc anh biết rõ mình như lòng bàn tay, luôn luôn theo dõi tâm tư của mình.

Cô xoa xoa cặp giò ê ẩm, miễn cưỡng vịn tủ sách đứng lên.

Lúc xoay người lại, cô nhìn thấy Tiêu Nhạc đã tỉnh, cặp mắt đỏ ngầu mở lớn im lặng nhìn cô.

“Chuyện gì?” Cô có chút không hiểu.

“Nước sôi.” Cô hòng anh bị viêm, hiện giờ lại mới ngủ dậy, khăn khăn gay gắt.

Diệp Ninh ngẩng đầu nhìn lên, ừ ha, nước sôi sùng sục. Cô vội vàng chạy qua, mở nắp nồi, vụn nhỏ lửa lại.

Tiêu Nhạc vén chăn lạnh ra, xuống giường, mang dép vào, đi tới bên người cô.

Diệp Ninh đang vụn nhỏ lửa, bị anh ôm lấy eo từ phía sau.

Tay của anh đặt ngang hông cô, nơi đó liền nhạy cảm, nóng lên.

Diệp Ninh nấu xong mì nhưng vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, cũng không lên tiếng.

Hơi thở anh nóng hổi, mang theo chút mùi thuốc lá, cứ như vậy vòng tay ôm cô. Trong đầu cô dần độn u mê, không nghĩ ra được nguyên nhân vì sao.

Tiêu Nhạc ôm cô từ phía sau, bàn tay to lớn đè chặt trên ngực cô, khiến cả người cô dính sát lên người anh.

Nghe nói sáng sớm đàn ông sẽ có hiện tượng ‘chào cờ’, anh ngủ trưa một giấc mà cũng có hiện tượng này ____ cho dù hiện giờ anh chỉ là một con mèo bệnh.

Diệp Ninh cảm giác ‘độ cứng’ chặn ngang sau lưng mình, giấy giật, thấp giọng nói: “Đừng phá!”

Tiêu Nhạc vui cảm của mình trong tóc cô, khàn giọng trầm trầm nói: “Ninh Ninh, trở về với anh, được không?”

Diệp Ninh thì thầm: “Không được.”

Tiêu Nhạc bắt đầu cọ cọ bên tai cô, dùng môi răng gặm gặm cắn cắn vành tai của cô. Trước kia anh đã cắn tai cô chảy máu, bây giờ mới vừa lành lại, thế mà anh lại tới nữa.

Tay anh lục lọi thắt lưng cô, bắt đầu từ từ hướng lên phía trên.

Diệp Ninh có chút sợ hãi khản trương, cũng có chút mong đợi, chỉ là cô cảm thấy quá mê loạn.

Cô nhắm mắt lại, ngã đầu tựa ót lên vai anh.

Bàn tay anh sờ soạng eo cô nửa ngày nhưng không đi lên, cuối cùng cũng chỉ là đặt trước ngực cô.

Anh thở dốc, hít vào một hơi, giọng nói đè nén khàn khàn: “Ninh Ninh, em sợ phải không? Anh đây sẽ không làm gì hết... Ninh Ninh, anh thích em ở chung với anh, anh cũng sẽ ở chung với em, nhất định chúng ta sẽ cho Nam Nam một tuổi thơ hạnh phúc, một gia đình đầy đủ. Sau này chúng ta sẽ sinh thêm cho Nam Nam một cô em gái, cưng chiều nó giống như một nàng công chúa, được không em?”

Cơ thể anh căng thẳng, nhưng giọng nói lại vô cùng dịu dàng, giống như đang dụ dỗ người ta.

Âm thanh của anh quá nhẹ nhàng, miêu tả cảnh tượng quá tuyệt vời, đến nỗi Diệp Ninh đang hoảng hốt cũng cảm thấy, đây chính là tình cảnh rất nhiều rất nhiều năm trước mà cô thỉnh thoảng gặp được ở trong mơ.

Cô sẽ sinh một đứa con trai hoạt bát thông minh, một đứa con gái xinh đẹp duyên dáng. Tại nó sẽ giống như hoàng tử công chúa trong truyện cổ tích, cười rạng rỡ ngày thơ dưới ánh mặt trời, không buồn không lo, trưởng thành dưới vòng tay che chở của cha mẹ.

Cô ngửa người ra tựa vào lòng Tiêu Nhạc, đôi mắt long lanh ngấn lệ.

Giọng nói khàn khàn của anh lại vang lên một lần nữa: “Ninh Ninh, em rất tốt, thật sự rất tốt, anh chưa bao giờ cho rằng em không tốt. Nhưng anh biết, em không thể nào quên được quá khứ, mặc dù em không hề nhắc tới chuyện này, nhưng em chính là không thể quên đi. Anh cũng biết rõ có đôi khi em nằm ác mộng, đây là khúc mắc của em, em chưa bao giờ vui vẻ, có phải không? Theo anh về đi, chúng ta cùng nhau đối mặt, có lẽ em sẽ phát hiện, bây giờ em đã trưởng thành, anh cũng đủ mạnh mẽ, quá khứ thật sự đã đi qua.”

Diệp Ninh xoay người lại, ôm lấy cổ Tiêu Nhạc, trầm trầm nói: “Chúng ta bây giờ không phải rất tốt hay sao...”

Tiêu Nhạc ôm chặt cô, không lên tiếng.

Có một câu nói vô cùng ích kỷ mà anh không thể nào thốt nên lời.

Nếu Diệp Ninh không thể nào quên được nỗi thống khổ năm đó, làm sao cô có thể một lòng yêu mình.

*****

Mì sợi trưa hôm nay nấu thành cháo.

Mắt Diệp Ninh đỏ ửng nhìn cháo mì sợi trong chén, Tiêu Nhạc mang theo quần áo thay, chạy vọt vào tắm nước lạnh.

Đợi đến lúc Tiêu Nhạc mặc áo sơ mi mới, mang theo mùi sữa tắm thơm ngát đi ra, Diệp Ninh bụng chén cháo mì sợi hỏi Tiêu Nhạc: “Anh ăn không?”

Tiêu Nhạc nhìn nhìn đồng cháo kia, trầm giọng nói: “Ăn.”

Vì vậy, Diệp Ninh lại bới thêm một chén cháo nữa.

Hai người ngồi bên mép giường, mỗi người cầm chén cháo của mình ăn.

Diệp Ninh nuốt được vài muỗng, đột nhiên ngừng đầu nhìn Tiêu Nhạc, thấy anh múc từng muỗng từng muỗng mì sợi nấu thành cháo của mình ăn.

Cô mím môi dưới, thấp giọng nói: “Vậy thì về thôi.”

Tiêu Nhạc đang ăn, đột nhiên nghe vậy, cho là mình nghe lầm, cặp mắt đen như mực kinh ngạc, ngừng đầu nhìn sang.

Diệp Ninh cup mắt xuống không nhìn anh: “Nhưng em vẫn không muốn gặp ba mẹ anh.”

Tiêu Nhạc nhìn mí mắt ửng đỏ của cô, sau khi im lặng một hồi, cuối cùng vron tay ra, vuốt ve mặt cô một cách thương tiếc: “Được, em không muốn gặp người nào thì không gặp người đó.”

Diệp Ninh cúi đầu nuốt một ngụm cháo mì sợi lớn, nói tiếp: “Có lẽ cậu mợ em vẫn xem em là đồ vô ơn bạc nghĩa đấy.”

Mặc dù mấy năm nay cô vẫn gởi tiền về hàng năm, Tết đến đều gởi quà tặng, nhưng có lẽ người ta cảm thấy không đủ, vài năm công ơn nuôi dưỡng, không phải báo đáp đơn giản như vậy.

Tiêu Nhạc đặt chén xuống, ngồi sát người cô, ôm eo: “Không lo, để anh đối phó với bọn họ.”

Diệp Ninh đỏ mặt trừng anh: “Anh muốn làm đại gia hả?”

Tiêu Nhạc vội vàng ôm chặt cô, hôn lên mặt cô, dịu dàng dụ dỗ: “Làm gì có, anh keo kiệt lắm, một đồng cũng không cho thêm, tức bọn họ chơi!”

Anh bị bệnh, không dám hôn môi cô.

Rốt cuộc trong mắt Diệp Ninh cũng hiện lên ý cười, vẫn về nút áo sơ mi của anh: “Em chính là nhỏ mọn vậy đó!”

Tiêu Nhạc gạt đầu đồng ý: “Ừ, anh cũng cảm thấy hẹp hòi mới tốt nhất, anh chỉ thích nhỏ mọn thôi! Ai đã từng khinh thường em, chúng ta trở về sẽ khinh thường lại tất cả!”

Diệp Ninh suy nghĩ một chút rồi nói: “Em cũng chỉ có thể nhớ được một vài bạn học, những người khác đều quên, nhận không ra thì làm sao bây giờ?”

Tiêu Nhạc vội vàng nói: “Anh nhận ra là được rồi. Đừng nói là em không cần nhận biết bọn họ, bọn họ sẽ tự động tới nhận em!”

Diệp Ninh đảo mắt một vòng, nhỏ giọng nói: “Chuyện vụ án trước kia của em...”

Thật ra cô chính là người vô tội bị liên lụy, cũng như gặp xui xẻo, và điều quan trọng nhất chính là không phải cô làm. Nhưng vùng quê nhỏ rất bảo thủ, bị dính vào loại vụ án kinh tế như thế này thì danh tiếng sẽ bị bôi đen thôi.

Tiêu Nhạc nắm đầu ngón tay nhỏ bé của cô an ủi: “Vậy thì sao chứ, không ai biết, cũng không ai dám nói!”

Anh nói cũng không sai, thật ra thì anh đã đóng góp một khoản tiền trong lần năm mươi năm kỷ niệm ngày thành lập trường này. Tất cả mọi người đều đang cảm ơn của anh, nếu ai dám nói cái gì, anh nhất định có thể khiến cho đối phương thật khó sống.

Diệp Ninh tựa vào vai anh, mắt đỏ, cố gắng tìm lý do nào khác. Nhưng suy nghĩ một hồi, cô vẫn không nghĩ ra điều gì.

Vừa lúc đó, chuông cửa bên ngoài vang lên.

Diệp Ninh ngừng đầu nhìn Tiêu Nhạc, thấp giọng nhắc nhở: “Có người đến.”

Tiêu Nhạc nhíu mày, đây là phòng làm việc của anh, nhất định người tới là có chuyện. Cho nên không thể làm gì khác hơn, anh vỗ vỗ bả vai Diệp Ninh: “Em ở đây nghỉ ngơi đi, anh đi thu xếp.”

Ngoài cửa là Lỗ Phi và Thẩm Tông Thụy, dĩ nhiên hai người có chuyện cần, chính là dự án hợp tác với một công ty chế tạo thiết bị. Diệp Ninh cũng biết công ty chế tạo kia, nhãn hiệu nổi danh toàn cầu.

Đi chung còn có vài vị tổng thanh tra cao cấp.

Bọn họ thảo luận một hồi, giọng nói của Tiêu Nhạc thật thấp, mọi người đều lấy làm lạ. Lúc bọn họ đột nhiên nói lớn lên thì lập tức thấy anh ra hiệu giảm âm thanh.

Ai ngờ Lỗ Phi lại hét lên: “Hà, chị dâu đâu rồi?”

Tiêu Nhạc giương mắt lườm Lỗ Phi, trả lời lạnh nhạt: “Cô ấy hơi mệt, ngủ rồi.”

Anh nhìn anh ta khiển trách, cau mày nhỏ giọng: “Cậu lớn tiếng quá!”

Bên trong Diệp Ninh nghe lời đối thoại này mà cảm giác là lạ.

Cô bị Lỗ Phi gọi là ‘chị dâu’ đó? Đây có phải tiến triển... quá nhanh không?

Mấy người tổng thanh tra khác nghe được, hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều có chút kinh ngạc.

Thật ra sáng nay bọn họ có nghe nói, biết hôm nay Tiêu Nhạc ngã bệnh, còn có một người phụ nữ ở bên cạnh chăm sóc, thậm chí buổi trưa còn dẫn theo cô và đám người Thẩm Tông Thụy đi ăn.

Nhưng phụ nữ thì cũng chỉ là phụ nữ thôi, tại sao lại trở thành ‘chị dâu’ rồi?

Phải biết nhiều năm như vậy, bên người Tiêu Nhạc không hề có bóng dáng đàn bà. Nghe nói năm xưa có một vị hôn thê, sau đó không hiểu vì sao lại chia tay. Cho tới mấy năm gần đây, có người suy đoán nói anh ta có thể là ‘gay’.

Không nghĩ tới tự nhiên khi không lại nhảy ra một vị này.

Mọi người ngẫm lại, hèn chi mấy hôm nay tâm tình Tô Nhân không tốt, xem ra đã hoàn toàn lỡ một bước, hi vọng nhiều năm như đã trảng xe cát. Đáng sợ nhất là con trai người ta cũng đã lên tiểu học, đoán chừng cô nàng hoàn toàn không biết đến chuyện này.

Với tính tình nghiêm nghị của Tiêu Nhạc, có thể khiến cho anh chàng giữ lại một người phụ nữ trong phòng nghỉ ngơi trong giờ làm việc, địa vị người này không hề tầm thường!

Huống chi, Tiêu Nhạc còn hạ thấp giọng, sợ phải quấy rầy người kia nghỉ ngơi.

Bỗng chốc, tất cả mọi người bắt đầu tò mò.

Rốt cuộc lai lịch người này như thế nào?

Đương nhiên Diệp Ninh không biết trong lòng mấy vị tổng thanh tra cao cấp này đang nghĩ gì. Cô chỉ phát hiện, đến khi trời chạng vạng, cô ra về cùng Tiêu Nhạc thì được nghênh đón bằng đủ loại ánh mắt quan sát hâm mộ.

Người khắp công ty đều nhìn theo chăm chú ‘người phụ nữ được ngủ trong phòng nghỉ ngơi của tổng giám đốc Tiêu’ một cách lễ phép.

Cô không hiểu, đời này cô chưa từng bị chú ý như vậy. Sau khi lên xe, cô thuận miệng hỏi Tiêu Nhạc: “Em trở thành gấu mèo rồi hả?”

Tiêu Nhạc cầm tay cô cười dịu dàng: “Không có.”

Diệp Ninh suy nghĩ một hồi: “Ngày mai em không đến công ty các người nữa đâu.”

Bầu không khí ở đây thật quái dị.

Tiêu Nhạc lườm cô một cái, nắn bóp mấy đầu ngón tay nhỏ bé của cô, giọng nói dịu dàng: “Ừ, em không muốn tới thì thôi.”

Ngày mai có tới hay không đều được, dù sao hôm nay toàn bộ công ty trên dưới đều biết, anh có một vị hôn thê, đã chung sống từ sớm, còn có cả con trai, đã vào tiểu học.

Chỉ chờ làm thêm lễ cưới mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Về quê

Cuối tuần, Diệp Ninh theo Tiêu Nhạc đi đón Nam Nam về nhà. Vốn là cô đang lo lắng Nam Nam không thích ứng, kết quả Nam Nam xuất hiện với gương mặt tươi rói, cao hứng bưng bưng kể tên đám bạn mới kết giao. Trong lòng Diệp Ninh có chút mất mát, con trai rời khỏi mình một tuần, nhưng vẫn vui vẻ như thường, chỉ là cô cũng nhận thức rất nhanh.

Con cái mà, sớm muộn gì cũng là của người khác. Bây giờ là bạn bè, về sau là bạn gái, còn sẽ kết hôn, có gia đình của mình.

Sẽ không còn là cục cưng cô ôm vào lòng như khi còn bé nữa rồi.

Cô quan sát bạn học của Nam Nam, phát hiện loại xe cấp bậc thấp nhất tới đón bọn họ cũng là xe nổi tiếng cả triệu bạc. Quả nhiên những người tới đây học đều là Cao Phú Soái Bạch Phú Mỹ tương lai. Rõng sinh rỗng, Phụng sinh Phụng, con cái của chuột thì trở về đào hang động, có lẽ từ nhỏ, vòng

giao tiếp của những đứa trẻ nhà giàu đã khác nhau, kiến thức sau này cũng không giống nhau, đương nhiên đối tượng kết hôn cũng nằm trong vòng đó. Với sự phát triển của xã hội bây giờ, đường dây lưu động giữa các tầng lớp xã hội đã ít. Người như Tiêu Nhạc dựa vào chính mình bò lên tầng lớp trên của xã hội lại càng ít hơn.

Gần đây cổ họng của Tiêu Nhạc đã khá hơn rất nhiều, hơn nữa quan hệ giữa anh và Diệp Ninh tiến triển thuận lợi, đã không còn sự nóng nảy cũng như xấu tính như đoạn thời gian trước. Hiện tại, anh đang vui vẻ ngồi nghe con trai nói chuyện trong trường học.

Hôm nay đón con về nhà nhưng không nấu cơm, cả nhà dẫn nhau ra ngoài ăn cơm. Dù sao Tiêu Nhạc vẫn có thể tìm tới ‘quán ăn’ vừa vệ sinh vừa thích hợp với khẩu vị của Nam Nam.

Đi phòng toilet rửa tay ra, Diệp Ninh nhìn thấy Tiêu Nhạc đứng đợi cô bên ngoài.

“Anh nhìn ra em không vui.” Anh nhìn cô nói như vậy.

“Không có.” Cô nghiêm trang phủ nhận.

Tiêu Nhạc nhướn mày, cười nhẹ nói: “Sinh con gái đi, áo bông nhỏ* cả đời. Con trai thì cũng chỉ có vậy, đợi nó lấy vợ là em hết chỗ đứng rồi.”

*Áo bông nhỏ là từ người Trung Quốc dùng để miêu tả mối quan hệ gần gũi giữa con gái và bà mẹ. Con gái lớn lên sau đó sẽ trở thành mẹ, sẽ thông cảm tâm tình của người mẹ hơn.

Diệp Ninh nhìn thấy ý cười trong mắt anh, không nhận được, cố ý khiêu khích nói: “Muốn sinh cũng không sinh với anh!”

Tiêu Nhạc lập tức cụt hứng: “Vậy sinh với ai?”

Diệp Ninh suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng không dám đập phải mìn của anh, không thể làm gì khác hơn, nói: “Em tự mình sinh!”

Mặt mày đen của Tiêu Nhạc lập tức chuyển trong, cầm tay cô: “Đi ăn cơm thôi, anh đói lắm rồi.”

Nam Nam trở về bên ba mẹ thật vui vẻ. Tiêu Nhạc cố ý tranh thủ thời giờ, để Andy lái xe, dẫn cả nhà ba người bọn đi trường ngựa lân cận.

Nam Nam lớn thế này, chỉ mới cưỡi qua ngựa ở những nơi du lịch, loại 50 đồng mười phút. Khi đó còn nhỏ, chưa có sở thích, ngựa lại dơ. Bây giờ nhìn thấy ngựa trong chuồng xinh xắn sạch sẽ, còn có thể đội mũ an toàn, mặc đồ cưỡi ngựa, cậu bé vô cùng phấn khởi, la hét bảo papa dạy cho mình.

Diệp Ninh đứng bên cạnh nhìn Tiêu Nhạc dạy con trai cưỡi ngựa. Hai cha con mỗi người cưỡi ngựa riêng của mình, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, cô vội vàng lấy điện thoại di động ra chụp hình bọn họ.

Huấn luyện viên cưỡi ngựa bên cạnh tán dương Diệp Ninh: “Bọn họ thật giống nhau, mới nhìn vào đã biết cha con!”

Diệp Ninh nhìn sang, thật là không sai. Dưới ánh mặt trời, Tiêu Nhạc đang cười, Nam Nam cũng đang cười. Đáng đáp hai cha con thật giống nhau, kể cả nụ cười, chỉ là một bản lớn nhỏ mà thôi.

Bỗng nhiên Diệp Ninh cảm thấy trong lòng tràn đầy hạnh phúc, nhớ tới cảnh tượng tốt đẹp Tiêu Nhạc đã từng miêu tả với mình, sinh thêm một cô con gái, từ nhỏ chiều chuộng như cô công chúa nhỏ, không buồn không lo, cuộc sống thật quá tốt đẹp!

Giống như truyện cổ tích.

Khi còn bé, cô không có phước để hưởng, không làm được công chúa trong truyện cổ tích. Bây giờ có thể làm được mẹ của một cô công chúa hạnh phúc là tốt rồi.

Cuối tuần cũng trôi qua, Nam Nam lưu luyến, ở chung với cha mẹ hai ngày, không muốn rời đi. Chỉ là Tiêu Nhạc nhẫn tâm, trực tiếp đưa cậu nhóc đi.

Hôm sau bọn họ chuẩn bị lên đường về quê, tham gia lễ kỷ niệm 50 năm thành lập trường.

Vẫn là Andy lái xe, lộ trình trở về thành phố S với tốc độ cao, đại khái khoảng sáu tiếng đồng hồ. Tội nghiệp Any lái xe mất cú nhìn thẳng, lúc dừng lại nghỉ ngơi cũng không dám đưa mắt nhìn Diệp Ninh.

Anh có thể là một tài xế bị tổng giám đốc đàn áp đau khổ nhất.

Bị tổng giám đốc sai khiến đã đành, cậu ta còn bị tổng giám đốc phòng bị.

Sau khi đến thành phố S, Andy nhìn bản hướng dẫn nghỉ ngơi: “Đường này không giống như trong bản đồ, đi đường nào đây?”

Thành phố nhỏ, có một số đường không đúng. Chỉ dẫn phía trước là một con đường, kết quả lại lòi ra một ngã ba.

Diệp Ninh nhìn ra ngoài đường, thấy một tòa nhà ba mươi mấy tầng, cũng có chút ngờ vực. Cô rời khỏi nơi này đã hơn mười mấy năm, khi đó kiến trúc cao nhất ở thành phố S chính là khách sạn Bạch Thiên Nga bên cạnh trạm xe lửa. Bây giờ nhìn lại thì khách sạn Bạch Thiên Nga đã không còn ở đó nữa.

Đây chính là nơi cô sinh sống mười tám năm ròng, nhưng bây giờ lại quá đối xa lạ.

Andy không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là nhìn Tiêu Nhạc.

Tiêu Nhạc nhú mày một hồi, cũng không nhận ra được, đành hỏi những người chung quanh.

Phần lớn người ở thành phố S đều dùng tiếng địa phương và giọng nói bồn xừ để giao tiếp, Tiêu Nhạc vừa mở miệng ra đã không tự chủ được mà phát âm chính tông tiếng phổ thông. Người nọ còn tưởng Tiêu Nhạc là người vùng khác, nhiệt tình chỉ đường cho.

Tiêu Nhạc chọn một khách sạn, ba phòng, cô, Tiêu Nhạc, tài xế Andy mỗi người một phòng. Dĩ nhiên Tiêu Nhạc và Diệp Ninh ở sát bên, còn Andy thì ở xa xa, không cùng tầng lầu.

Bọn họ vừa mới thu xếp xong ở bên này thì đã có người chạy tới. Thì ra người chịu trách nhiệm tổ chức lễ kỷ niệm thành lập trường luôn liên lạc với Tiêu Nhạc, biết anh tới, cho nên vội vàng chạy tới chào hỏi, còn nói buổi tối muốn đi ăn chung.

Tiêu Nhạc gọi điện thoại nội tuyến hỏi Diệp Ninh: “Chúng mình đi ăn một mình, hay là đi ăn chung với bọn họ?”

Diệp Ninh không có ý kiến. Dù sao cũng nhiều năm như vậy, những người đó không biết cô, mà cô cũng không nhớ ra bọn họ.

Vì vậy Tiêu Nhạc tự chủ trương, ăn cơm chung.

Trên bàn cơm, có thể nhìn ra được mấy nhân viên phụ trách vô cùng nhiệt tình nịnh bợ Tiêu Nhạc, mỗi lần mở miệng đều là tổng giám đốc Tiêu này tổng giám đốc Tiêu nọ một cách cung kính. Diệp Ninh lại tiếp tục cảm thán, đạo này người có tiền có thể là tổng giám đốc X, nếu như có thật nhiều tiền thì người khác chỉ có thể biến mình thành đại gia.

Lúc mới bắt đầu, những nhân viên phụ trách chỉ nhìn nhìn Diệp Ninh không thèm lên tiếng chào hỏi, còn tưởng đây là thư ký. Về sau Tiêu Nhạc giới thiệu, nói là vị hôn thê, những người kia lập tức thân thiện, các loại tặng bốc. Diệp Ninh nghe được lỗ tai cũng phát bệnh.

Quả nhiên bọn họ không nhớ ra Diệp Ninh, còn tưởng rằng Diệp Ninh là bạn gái Tiêu Nhạc quen biết ở bên ngoài.

Đưa bọn họ đi xong, Diệp Ninh trở về tắm rửa sạch sẽ, do dự một hồi rồi gọi điện thoại cho cậu.

Cậu bên kia vừa nghe cô mới trở lại, lập tức khó chịu ra mặt dạy dỗ: “Cháu nha, chính là quá buồn bực. Mấy năm nay ở bên ngoài chịu khổ cũng không nói với người nhà! Cháu còn nhớ cậu là cậu của cháu sao?”

Nghe vậy Diệp Ninh hơi bất ngờ, chuyện gì vậy trời?

Ai ngờ ông cậu lại thờ dài: “Cháu ở bên ngoài xảy ra chuyện, cậu đã nghe Hoắc Thần nói. Thật khổ thân cháu, một mình dẫn theo đứa nhỏ, những năm này chịu đựng như thế nào bên ngoài? Cậu xem ra thằng nhóc Hoắc Thần cũng được đó, cháu...”

Đầu Diệp Ninh lập tức vang lên ong ong: “Hoắc Thần?”

“Phải đó. Mấy ngày trước Hoắc Thần đã trở lại, cậu đã gặp, nó kể chuyện của cháu.”

Sau đó ông cậu nói cái gì mời cô về nhà, cô cũng nghe không rõ. Cúp điện thoại xong, cô đứng chết lặng nơi đó.

Cô thầm nghĩ Hoắc Thần là đàn ông, tại sao lại nhiều chuyện như vậy? Hóa ra mình không có ý tứ với anh ta, anh ta liền nhiều chuyện rêu rao chuyện của mình khắp nơi?

Khi thật! Người kiêu gì thế!

Bên này Diệp Ninh đang mất hứng thì Tiêu Nhạc đi sang, bảo muốn dẫn cô ra ngoài chơi, ngắm cảnh đêm thành phố S.

Diệp Ninh ừ ừ: “Có gì đẹp mà nhìn.”

Tiêu Nhạc vừa nhìn thấy cô như thế này, lập tức hỏi han: “Chuyện gì vậy? Ai chọc giận em rồi?”

Diệp Ninh suy nghĩ một chút rồi kể lại cuộc đối thoại giữa mình và cậu.

“Còn đáng mặt đàn ông sao!”

Tiêu Nhạc cau mày: “Phải, nhiều chuyện như vậy, đơn giản không phải là đàn ông, nên đánh! Xem ra lần trước Andy không đủ mạnh tay, nên đánh cho tới mức không thể tự mình bỏ dậy!”

Diệp Ninh nghe anh nói như vậy, không hiểu tại sao lại cảm thấy buồn cười. Giọng điệu của anh giống như đang dỗ ngọt con nít vậy.

“Đi thôi, không phải anh nói muốn ngắm cảnh đêm hả?” Cô kéo tay anh đi ra ngoài.

Mấy năm nay thành phố S phát triển rất khá, có một quảng trường, cảnh đêm rất đẹp, có người đang ở đó trò chuyện nhảy nhót, còn có cả khu giải trí dành cho các em nhỏ.

Đang đi thi bên cạnh có một bà mẹ đeo theo một em bé tò mò nhìn Diệp Ninh, sau khi nhìn một lát, người đó đột nhiên lên tiếng hỏi: “Cô là Diệp Ninh phải không?”

Diệp Ninh quay đầu lại nhìn. Đối phương là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, trên đầu có vài sợi tóc bạc, tóc buộc cầu thả, trên người mặc một chiếc quần ở nhà, loại rộng thùng thình, giống như rất nhiều phụ nữ trung niên ở thành phố này.

Nhưng lúc Diệp Ninh nhìn chăm chăm gương mặt đó, mơ hồ nhận ra đáng vẻ quen thuộc, hơn nữa khuôn mặt trung niên được thay thế bằng một gương mặt trùng hợp khác.

Cô nhin không được kích động: “Hò Á?”

Quả nhiên đối phương là Hò Á, bạn thân nhất của cô thời trung học! Năm đó cô ra nước ngoài vẫn còn liên lạc với đối phương. Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy thì dần dần mất đi tin tức.

Hò Á thấy cô quả nhiên là Diệp Ninh, cũng rất kích động, chạy tới nắm tay cô hỏi chuyện.

Lúc này ở bên cạnh xuất hiện một người đàn ông trung niên. Hò Á giới thiệu là ông xã của mình, còn đây là con trai, con gái của mình. Cô kết hôn sớm, con trai cũng đã mười tuổi, học tiểu học năm thứ tư*.

*Tiểu học năm thứ 4 tính ra chắc là lớp 4.

Kích động ban đầu đi qua, Hò Á nhìn về phía Tiêu Nhạc, dường như rất quen mắt, nhưng lại nhận không ra. Mỗi lớp học có hơn sáu mươi người, bọn họ có sáu lớp, cùng lớp cũng chưa chắc đã nhận ra, huống chi đã nhiều năm như vậy.

Từ đầu tới cuối Tiêu Nhạc vẫn đứng bên cạnh, bây giờ nhìn thấy Hò Á tò mò nhìn về phía mình, cũng không lên tiếng, chỉ nhìn Diệp Ninh.

Thật ra anh đã khắc sâu ấn tượng với Hò Á. Trước đây chỉ có hai người có quan hệ tốt với Diệp Ninh, mặc dù là con gái, nhưng lúc nào anh cũng ghen tỵ với người ta.

Diệp Ninh mỉm cười, giới thiệu sơ lược: “Bạn trai.”

Chẳng qua chỉ là mấy chữ thôi mà cặp mắt Tiêu Nhạc lập tức lấp lánh ý cười.

Còn Hò Á mới nghe mấy chữ này thì lại giật mình: “Mấy ngày trước có gặp Hoắc Thần, mình còn tưởng...”

Cô không nói hết câu, hiện tại đánh giá lại người trước mặt, lại thấy đáng người Diệp Ninh mảnh mai như năm đó, trên mặt không còn non nớt như lúc còn là học sinh. Nhưng nhìn chung lại thì vẫn xinh đẹp dịu dàng đáng yêu, ăn mặc đúng đắn, là loại thanh nhã hiếm thấy ở thành phố S này.

Nhìn tới Tiêu Nhạc bên cạnh, mặc dù cô không hiểu lắm, nhưng có thể nhìn ra được người đàn ông này mười phần khí khái, không phải là người bình thường.

Cô nhất thời thờ dãi: “Không phải cuộc sống của cậu thật tốt sao!”

Diệp Ninh và Tiêu Nhạc liếc mắt nhìn nhau, hiểu lảng máng.

Hò Á tiếp tục cảm thán: “Nghe nói Diệp Ninh cậu có một đứa con trai?”

Diệp Ninh còn chưa trả lời thì Tiêu Nhạc đã cười nhẹ nói: “Đúng vậy, là con của chúng tôi, cũng học ở nhà trẻ.”

Hò Á nghe vậy sững sốt. Mặc dù hiện giờ cô không hiểu tại sao cũng có con trai, hai người vẫn còn là bạn trai bạn gái mà. Nhưng nghe ra ý tứ của người đàn ông này thì con trai là của hai người, vậy là Hoắc Thần kia chỉ nói hươu nói vượn thôi.

Cô nhớ tới Hoắc Thần, bĩu môi khinh bỉ, khuyên Diệp Ninh: “Diệp Ninh, cậu phải giải thích tường tận thôi, hiện giờ đám bạn học cũ của tụi mình đều cho rằng cậu chưa kết hôn mà đã có con, một thân một mình nuôi con, còn nuôi thêm cả Tiểu Bạch Kiếm nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Áo gấm về làng

Trên đường về, Diệp Ninh nhìn nhìn Tiêu Nhạc. Cô cảm thấy với dự vọng chiếm hữu mãnh liệt trước kia của Tiêu Nhạc, anh nên không vui mới đúng. Nhưng nhìn một hồi cô lại phát hiện, anh không có vẻ gì buồn bực cả, ngược lại còn rất vui vẻ.

Diệp Ninh khó hiểu: “Em có con với người khác, còn nuôi Tiểu Bạch Kiềm, anh cũng không thèm để ý nữa hả?”

Tiêu Nhạc cười: “Giả không phải là thật, thật không phải là giả.”

Diệp Ninh vẫn không hiểu: “Vậy anh cao hứng gì thế?”

Tiêu Nhạc liếc Diệp Ninh một cái, nụ cười đầy ý vị sâu xa, nhưng lại không trả lời.

Có mấy lời, cho dù là nói với Diệp Ninh, anh cũng không thể nói thật.

Cái gì Hoắc Thần chứ, anh không cần tự mình ra tay đối phó thì trường thành đã bị hủy.

Sau này nếu như Diệp Ninh có nửa điểm tình cảm nào đối với Hoắc Thần thì đó mới chính là chuyện lạ!

Từ nay về sau, coi như đã nhổ tận gốc cây đinh trong mắt. Người này không còn nằm trong phạm vi anh phải quan tâm.

*****

Ngày hôm sau chính đại hội kỷ niệm thành lập trường. Người phụ trách đã sớm tập hợp mọi người thành một nhóm trên WeChat cho nên từ sáng sớm mọi người đã ồn ào náo nhiệt trên đó. Các bạn học ồn ào sôi nổi nhận diện nhau, có người ly tán nhiều năm không liên lạc, cũng có người vẫn giữ liên lạc, đồng kích pha trò rất náo nhiệt.

Sáng sớm Tiêu Nhạc ngồi xe đi thẳng tới hội trường nơi lễ kỷ niệm thành lập trường tụ họp. Lúc anh đi vào, nào là máy chụp hình, ký giả, còn có bản hiệu hoa tươi, đủ loại âm thanh ồn ào và màu sắc sặc sỡ. Lầu lớp học, lầu ký túc xá trong trường không còn cũ kỹ như năm đó nữa, đã sớm được đổi mới.

Bởi vì đụng phải Hồ Á bên này, cho nên Diệp Ninh bị Hồ Á kéo lại. Hôm nay Hồ Á ăn mặc chải chuốt hơn so với hôm qua, là một bộ váy đầm kiểu Tây. Dĩ nhiên cô nàng không quen, tóm lấy váy của mình: “Ai da, mình mập quá, mặc không đẹp tí nào!”

Nói xong, cô nàng vô cùng hâm mộ nhìn sang Diệp Ninh. Dáng người của Diệp Ninh vẫn xinh đẹp như xưa.

Diệp Ninh kéo tay cô nàng: “Tự tin chính là sắc đẹp, hãy tự nhận mình là mẹ hai con.”

Câu nói này khiến Hồ Á mỉm cười, bóp cánh tay cô: “Được lời còn khoe khoang!”

Mặc dù nhiều năm không gặp, nhưng tình bạn năm đó rốt cuộc cũng vì mấy câu nói này mà không còn cảm thấy xa lạ nữa.

Hồ Á nghe đầu nhìn bốn phía: “Bạn trai cậu đâu, tại sao không thấy tới? Cậu phải mang anh ấy đi chứ, đánh cho Hoắc Thần một trận!”

Diệp Ninh cười cười: “Anh ấy cũng là bạn học của chúng ta, mới vừa rồi còn ở phía trước mà.”

Hiện giờ bên người Tiêu Nhạc có đám người, cô không muốn đi qua bị vây quanh, cho nên mới cố ý rơi về phía sau.

Hồ Á hoang mang: “Thật sao? Cũng là bạn học hả? Thật nhìn không ra.”

Diệp Ninh không biết Hồ Á có nhớ Tiêu Nhạc không, nên nhắc nhở: “Cùng khóa với chúng ta, khác lớp.”

Hồ Á hồi tưởng lại, nhưng vẫn không có ấn tượng như cũ: “Cậu có chứng mù mặt, bây giờ lây sang cả cho mình.”

Cậu mù mặt, mình bị cậu lây bệnh ___ quả thật là phong cách nói chuyện của Hồ Á, Diệp Ninh lập tức bật cười.

Hai cô đi theo đám người trước mặt, chung quanh hết sức xa lạ, nhưng Diệp Ninh chỉ chăm chú nhìn cây Bạch Dương bên kia sân thể dục.

Cô nhìn thấy quen mắt: “Đó không phải là hàng cây dưới lầu ký túc xá của chúng ta sao?”

Hồ Á gật đầu liên tục: “Đúng rồi đúng rồi, chính là nó đó. Lúc trước xây lại ký túc xá, đáng lẽ phải chặt hết. Sau đó có người ngăn cản, nói là đã nhiều năm như vậy, đừng chặt, giữ lại sau này để các bạn học làm kỷ niệm.”

Diệp Ninh nhìn hàng Dương Thụ lâu năm, lập tức nghĩ tới Hoắc Thần uống rượu say la ó dưới lầu ký túc xá của cô. Khi đó Hoắc Thần còn rất trẻ, miệng kêu ‘yêu’ liên tục.

Còn có cặp mắt nóng bỏng tối tăm dưới hàng Dương Thụ lâu năm nhìn mình chăm chăm.

Những ký ức đã từng trải qua thời trung học ngây ngô lập tức hiện ra, ba năm nghèo khổ, đau khổ, chịu đựng, tê dại.

Diệp Ninh cầm tay Hồ Á, nhìn khuôn mặt mập mạp lại loáng thoáng quen thuộc của người bạn thân thuở xưa, đột nhiên mắt cô ngẩn lẹ.

Trước nay cô chưa bao giờ tìm lại hồi ức, cũng cho rằng thời thiếu nữ của cô là bức họa trắng đen khổ sở, ngay cả giá trị trở về cũng không có.

Nhưng bây giờ quay đầu nhìn lại thì cô mới phát giác được, đó cũng chỉ là phong cảnh bên đường trong đời.

Cô cũng có hai ba người bạn tốt, sau nhiều năm mà vẫn có thể nắm tay dắt nhau đi như cũ, còn có một cậu thiếu niên thâm mến mình một cách lặng lẽ, yêu mình nhiều năm như vậy.

Vào giờ phút này cô không nhận được tự hỏi, mỗi lần gió hè thổi qua cửa sổ phòng mình, đang bận rộn với bài vở mà cũng thỉnh thoảng ngẫu nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía bóng dáng nào đó đi ngang qua trước cửa sổ phòng mình, cô thật sự không có chút động lòng nào sao?

Nghĩ tới đây thì hai người đã đến gần hội trường. Tất cả mọi người có thư mời phải được đóng dấu rồi mới đi vào.

Lúc này, Hồ Á cũng bắt đầu nhận ra một số bạn học khác, tập trung lại một chỗ nói chuyện, trong đó có cả Hoắc Thần.

Hoắc Thần nhìn thấy Diệp Ninh từ xa đi tới, hơi nhú mày, mắt mặt không lên tiếng.

Trước đó anh ta bị Andy đánh, đương nhiên cảm thấy khó chịu

Nên biết rằng lần này anh ta trở lại là để làm giáo sư đại học, sung nặt sung mũi thế này thì làm sao giải thích với người ta, cho nên không thể làm gì khác hơn là xin nghỉ rất nhiều ngày.

Hiện giờ Hồ Á rất bất mãn đối với Hoắc Thần, dắt tay Diệp Ninh đi tới, nhìn Hoắc Thần cười lạnh một tiếng.

Mọi người ở đây đều nhận ra Diệp Ninh, bọn họ đưa mắt nhìn Hoắc Thần, rồi lại nhìn Diệp Ninh.

Sự tích năm đó của hai vị này có thể gọi là phong quang, cả trường học không người nào không biết đến. Bây giờ thì sao, một người là đại học giáo sư phong quang vinh quy trở về quê cũ, còn người kia không biết nghề nghiệp như thế nào chưa cưới sinh con lại thêm nuôi dưỡng Tiểu Bạch Kiềm?

Hoắc Thần nhìn chằm chằm Diệp Ninh, trong mắt tràn đầy buồn bực: “Vị bạn trai kia của em đâu?”

Anh ta vẫn cho rằng bạn trai của Diệp Ninh là Andy, trong lòng rất khinh bỉ. Một Diệp Ninh đã từng là người rất có phẩm vị, đang tốt lành lại tìm một tên nhóc nhỏ tuổi như vậy, không biết nhìn trúng người ta cái gì?

Diệp Ninh chỉ chỉ vào bên trong đại lễ đường: “Đang ở bên trong.”

Hồ Á nói chuyện tương đối thẳng thắn, làm việc ngay thẳng phóng khoáng, nghe nói như thế thì biết ngay Hoắc Thần đã hiểu lầm, cố ý cười nói:

“Bạn trai Diệp Ninh đẹp trai lắm nghen, chần chẫn đề bẹp đám người kia ngay lập tức!”

Về mặt Hoắc Thần tràn đầy giễu cợt: “Đúng rồi đó, đâu chỉ đẹp trai không đâu, còn trẻ tuổi nữa!”

Lời lẽ này của anh ta ám chỉ Diệp Ninh trâu già gặm cỏ non, nuôi Tiểu Bạch Kiềm.

Những người bạn học khác, phần lớn là biết tính tình của Hoắc Thần, nhìn thấy như vậy, cũng khuyên can: “Bỏ đi Hoắc Thần, đừng nói nữa, người ta có chí riêng.”

Bọn họ đều biết năm đó Hoắc Thần theo đuổi Diệp Ninh khổ sở như thế nào, bây giờ lại vì Diệp Ninh mà bỏ đi thế xanh trở về. Kết quả Diệp Ninh còn tìm người khác, coi như là Diệp Ninh không biết điều.

Vừa lúc đó, Andy từ bên trong đi ra, nhìn thấy Diệp Ninh, anh chàng chỉ đành nhắm mắt mà nói: “Tiêu tiên sinh đang tìm cô.”

Diệp Ninh vội vàng vẫy tay, kéo Hồ Á đi theo. Cô không quen thân với đám người này, ở lại đây chỉ bị bọn họ dòm ngó bằng ánh mắt khác thường, thật sự bị nướng đến khó chịu.

Ai ngờ Hoắc Thần nhìn thấy Andy, mắt đỏ lên giống như nhìn thấy kẻ thù.

Andy nhìn thấy anh ta nhìn mình chằm chằm, lập tức cười khiêu khích: “Thế nào, còn muốn bị đánh nữa?”

Bạn học chung quanh, thậm chí cả thầy giáo, đều nhao nhao nhìn sang Hoắc Thần. Vừa nhìn thấy sắc mặt của Hoắc Thần thì họ biết ngay đã từng có xung đột.

Ngược lại Hoắc Thần không sợ, chung quanh đều là người quen, Andy chưa quen cuộc sống nơi này, vì vậy vén tay áo lên: “Diệp Ninh, em hãy mời tên nhóc bạn trai này về đi. Đây là hộp mặt của bạn học Tung Sơn chúng ta, em dẫn theo tên nhóc bạn trai này tới đây là có ý gì?”

“Oa, đây là bạn trai của Diệp Ninh, thật nhìn không ra!”

Xung quanh có người phụ họa theo Hoắc Thần, bắt đầu nhón nháo lên. Năm đó Diệp Ninh cũng là trong những mỹ nữ đẹp nhất Tung Sơn, mặc dù ăn mặc bảo thủ, nhưng không giấu được dáng người hấp dẫn, là đề tài bàn tán bí mật của các nam sinh. Không ngờ nhiều năm sau, người ta đuổi theo lối sống tân thời, làm mẹ độc thân, nuôi thêm Tiểu Bạch Kiềm, còn dám dẫn theo Tiểu Bạch Kiềm tới tham gia họp mặt bạn cũ!

Hồ Á ở bên cạnh buồn cười, cố ý hỏi: “Ồ, Diệp Ninh, cậu thật sự chọn một người trẻ tuổi như vậy làm bạn trai hả?”

Andy ở bên cạnh lập tức đỏ mặt.

Tai bay vạ gió, anh chịu đựng một lần rồi, chẳng lẽ còn phải chịu lần thứ hai.

Vì vậy anh chàng tức giận, lần trước đánh Hoắc Thần là tuân lệnh đánh nhau, bây giờ chính là trong lòng muốn đánh.

“Tên nhóc này có biết xấu hổ không hả, đừng nên ở đây tung tin đồn nhảm sanh sự với tao!”

Trình độ học vấn của anh chàng không cao, bối cảnh lại phức tạp, từ nhỏ đã lăn lộn giang hồ, lúc này nói chuyện như trộm cướp.

“Diệp Ninh, em dám làm không dám chịu, lần trước là em bảo người bạn trai này của em đánh anh đúng không?”

Đại hội kỷ niệm ngày thành lập trường tốt như vậy, Diệp Ninh cũng không muốn làm mất mặt người này, vội vàng xông tới ngăn cản Andy: “Cậu quay trở lại đi, nói Tiêu Nhạc ra đây! Hoắc Thần, anh đừng nói nhảm, tôi không có quan hệ gì với cậu ta, đây là ____”

Đáng tiếc giọng nói của cô không đủ lớn, đám người chung quanh ồn ào lên. Đã không còn trẻ nữa, nhưng gặp náo nhiệt thì tính khí lại bùng bùng.

Trong lúc Andy và Hoắc Thần lại muốn nhào tới đánh nhau một lần nữa, có một đám người đi ra, là hiệu trưởng, một người cấp bậc trưởng phòng, còn có người phụ trách.

Và Tiêu Nhạc cũng ở trong đó.

Anh vừa ra tới, thì nhìn thấy Hoắc Thần muốn đánh nhau với Andy, bóng dáng nhỏ nhắn của Diệp Ninh ở giữa ngăn cản.

Anh lập tức nhú mày, đi tới kéo tay Diệp Ninh sang một bên: “Người ta đang đánh nhau!”

Diệp Ninh nhìn thấy anh đi ra, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Andy lại muốn đánh nhau với Hoắc Thần, anh cản bọn họ lại mau!”

50 năm kỷ niệm ngày thành lập trường đó, cô không muốn lên bảng tin đồn thú vị của thành phố S với Hoắc Thần đâu.

Bên cạnh là cửa ra vào hội trường, người tới lui rất nhiều. Lúc này đã có không ít người đang xem náo nhiệt, cộng thêm hai người đàn ông đánh nhau, có người thấy là chuyện vui, không nhảy vào giúp, chung quanh đầy đầy xô xô vô cùng rối loạn.

Tiêu Nhạc bảo vệ Diệp Ninh một bên, nhú mày hỏi người đàn ông trung niên hơn 50 tuổi bên cạnh: “Hiệu trưởng Vương, đã xảy ra chuyện gì?”

Hiệu trưởng Vương nhìn cũng không hiểu, quay sang hỏi chủ nhiệm Lý, người phụ trách chương trình: “Chuyện gì đã xảy ra? Bảo vệ đâu? Tại sao lại để thành ra chuyện như thế này?”

Andy thấy Tiêu Nhạc đã tới, rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi tới nói với Tiêu Nhạc: “Tiêu tiên sinh, mới vừa rồi vị tiên sinh này muốn đánh em, còn nói xấu em”

Tiêu Nhạc giới thiệu với hiệu trưởng Vương: “Hiệu trưởng Vương, đây là tài xế của con.”

Anh vừa dứt lời, mọi người chung quanh ai cũng kinh ngạc, đặc biệt là Hoắc Thần.

Bọn họ không tự chủ được mà nhìn về phía Diệp Ninh đang núp bên cạnh Tiêu Nhạc. Hóa ra Diệp Ninh lại đi chọn một tài xế lái xe?!

Tiêu Nhạc cau mày, không thèm nhìn Hoắc Thần dù chỉ bằng nửa con mắt, hỏi lại hiệu trưởng: “Hiệu trưởng Vương, chuyện này là như thế nào?”

Hiệu trưởng Vương cũng không biết nói làm sao, ông không nghĩ tới mình đang trò chuyện vui vẻ với Tiêu Nhạc thì bên ngoài lại có người muốn đánh nhau với tài xế của cậu ta?

Vì vậy ông ho khan một tiếng, quét mắt nhìn mọi người một cách uy nghiêm. Bên này sớm có người đi tới nói với ông:

“Nghe nói vị Andy này là bạn trai của bạn học nữ kia. Vị bạn trai này và vị bạn học nam kia đã từng va chạm, nói qua nói lại vài câu đã thành như vậy.”

Hiệu trưởng Vương bối rối, nhìn sang Hoắc Thần, dường như nhận ra, đây là giáo sư đại học mà, tại sao khi không lại giành phụ nữ với một tài xế?

Hoắc Thần bị loại ánh mắt khác thường đó nhìn có chút mờ mịt, nhưng anh ta vẫn kiên trì quét mắt nhìn Diệp Ninh: “Giỏi kiếm tài xế làm bạn trai mà, cũng không ngại mất mặt!”

Lúc này Diệp Ninh cũng lười nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng quét về phía Hoắc Thần.

Đàn ông đứng là đàn ông, lớn tới tuổi này rồi mà có thể nói ra được mấy lời mất mặt như vậy trước đám đông!

Tiêu Nhạc cầm tay Diệp Ninh, bỗng nhiên mỉm cười, nói với hiệu trưởng Vương: “Đây là Diệp Ninh, vị hôn thê của con. Đó là Andy, là tài xế của con. Có thể là vì con bảo tài xế đưa đón cô ấy vài lần mà có người đã hiểu lầm vô căn cứ. Đạo này người bịa đặt sanh sự thật không ít.”

Anh vừa nói tới đây, cười như có như không, trong mắt đầy vẻ lạnh lùng nghiêm khắc liếc về phía Hoắc Thần: “Chỉ là đàn ông mà, luôn luôn nhỏ mọn, ai dám bịa đặt lung tung với vị hôn thê của con, con cũng sẽ không tha cho anh ta.”

Hiệu trưởng Vương là ai chứ, rất nhanh sau đó đã hiểu được vấn đề liên quan, ông cũng không khỏi lúng túng.

Nhìn sang Hoắc Thần, rồi lại nhìn sang Tiêu Nhạc, nên đắc tội ai, giúp đỡ ai, trong lòng ông đã biết rõ. Dù sao lâu ký túc xá vẫn cần con cháu, còn có tòa lầu văn phòng, đều là mới, cần người đầu tư.

Vì vậy ông cười cười lắc đầu: “Hoắc Thần à, năm đó tôi đã cảm thấy cậu là một cậu nhóc thông minh, bây giờ đã trở thành giáo sư đại học. Cậu nói thử xem, đang tốt lành lại đánh nhau với một tài xế, thật là có chút mất mặt. Thôi đừng làm loạn nữa, đi đi, đi vào.”

Nói xong câu này, ông không nhìn Hoắc Thần nữa mà nhiệt tình kêu Diệp Ninh: “Vị này là Diệp tiểu thư hả? Diệp tiểu thư, mới vừa rồi tôi có nghe Tiêu tiên sinh nhắc tới người_____”

Tay Diệp Ninh bị người ta nắm lấy một cách nhiệt tình. Sau đó dưới sự tiếp đãi nồng hậu của người phụ trách, cô được Tiêu Nhạc dắt tay vào chỗ ngồi VIP của lễ kỷ niệm thành lập trường...

Hồ Á chưa đi vào, liếc mắt nhìn thấy mặt Hoắc Thần lúc xanh lúc đỏ, nói nhân nhạ: “So với đàn bà, đàn ông bịa đặt chuyện còn đáng sợ hơn. Không có can đảm đối địch với vị hôn phu chính quy của người ta lại đi kiếm chuyện với một tài xế!”

Nói xong, cô vội vã đi vào trong.

Bên này, Hoắc Thần vẫn còn chưa tin, nhìn chằm chằm Diệp Ninh đang đi theo Tiêu Nhạc vào trong. Sau một hồi, anh ta mới phản ứng được. Vừa phản ứng kịp thì bị câu nói kia của Hồ Á đập vào mặt.

Anh ta nghiêng rằng hỏi bạn học bên cạnh: “Tiêu tiên sinh vừa rồi là ai thế?”

Bạn học vừa mới chứng kiến một màn kịch hay, bây giờ nhìn lại Hoắc Thần thì đã có chút thay đổi cách nhìn.

Cái gì giáo sư đại học, cho dù người ta bất hòa với đối tượng, cũng sẽ không tung tin đồn nhảm người khác cặp kè với tài xế mà phải không? Rõ ràng bạn trai người ta là người thành công đẹp trai giàu có mà!

“Khụ khụ, Tiêu tiên sinh vừa rồi, tôi biết, chính là Tiêu Nhạc, cùng khóa với tôi, lớp ba. Tôi và anh ta đã từng chạy bộ với nhau.”

“Oa, người vừa rồi chính là Tiêu Nhạc đó! Bây giờ anh ta được kêu ngạo rồi!”

“Đúng rồi, chính là anh ta. Lần này trở về đã góp một số tiền lớn, là bạn học được mời đặc biệt.”

“Ôi ôi ôi, lúc trước tôi ở chung ký túc xá với anh ta đấy, vậy mà mới vừa rồi không nhận ra. Mau lên, tôi cũng đi vào!”

Một đám người vội vã rầm rộ đi vào.

Hoắc Thần đứng đó im lặng ngơ ngác một hồi lâu, sau đó cũng từ từ đi vào bên trong.

Vào bên trong, anh ta tìm tới chỗ ngồi của mình, vừa ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Tiêu Nhạc đang ngồi ở bàn tiệc đặc biệt dành cho VIP, mà bên cạnh anh ta chính là Diệp Ninh.

Lúc này, vừa đúng lúc đến phần giới thiệu bạn học thành công.

Màn hình lớn sau lưng đang chiếu những thành tựu của Tiêu Nhạc, đương nhiên là toàn những chuyện huy hoàng, tổng giám đốc công ty ra thị trường, ngôi sao mới của làng Internet, niềm kiêu hãnh của trung học Tung Sơn, nhân vật truyền kỳ của thành phố S.

Ánh mắt dò dẫm của Hoắc Thần đang dừng trên người Tiêu Nhạc từ từ chuyển sang Diệp Ninh.

Cách xa như vậy, anh không nhìn rõ cô.

Anh cố gắng nhớ lại Tiêu Nhạc, trong mơ hồ có chút ấn tượng.

Khi đó hình như anh ta rất tầm thường, cho dù là thành tích học hành hay dáng người đều không biểu lộ.

Lúc anh để ý đến Diệp Ninh, hình như cũng chưa từng thấy cô tiếp xúc với người bạn học lớp ba bình thường Tiêu Nhạc này.

Làm sao hai người bọn họ lại đi chung với nhau?

Chuyện này xảy ra khi nào?

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Diệp Ninh đi theo Tiêu Nhạc nở mày nở mặt giống như cáo mượn oai hùm.

Lần này bạn học thật sự vây quanh trước sau, tán dương đủ loại nhiệt tình chiều đãi, quả thật tăng bốc cô lên tận trời.

Những người kia muốn Tiêu Nhạc bỏ tiền ra thì sẽ hiểu, cửa đột phá tốt nhất chính là ngoại giao phu nhân.

Phu nhân hiệu trưởng sống trong nhung lụa lôi kéo tay Diệp Ninh, lời nói thân thiết, còn đích thân bám víu: “Thì ra cô cũng ở trong khu Phù Dung. Lúc trước em của cô cũng ở đó đấy.”

Trò chuyện một hồi, lại phát hiện ra, thì ra em gái của phu nhân hiệu trưởng chính là hàng xóm của cậu Diệp Ninh.

Vị vậy phu nhân hiệu trưởng cảm thấy không thể dễ vượt mắt cơ hội, vội vàng đề nghị: “Nếu là cậu của Diệp tiểu thư, vậy thì buổi tối mời cậu đi ăn cơm chung, náo nhiệt một chút, hàng xóm gặp gỡ, cùng nhau quen biết.”

Thật ra Diệp Ninh chưa chuẩn bị đầy đủ tinh thần đi thăm cậu, không nghĩ tới lại bị người ta thuận nước đẩy thuyền. Vừa đúng lúc, cậu gọi điện thoại tới, vừa mở điện thoại lên đã nghe giáo huấn: “Cháu có mang bạn trai Tiểu Bạch Kiềm tới không?”

Đây là chuyện gì chứ, tin tức nghiêm trọng lại bị trôi lác mắt tiêu!

Diệp Ninh nhú mày: “Bạn trai cháu không phải là Tiểu Bạch Kiềm. Anh ấy tên là Tiêu Nhạc.”

Cô phát hiện, Tiêu Nhạc thật sự là một vũ khí lợi hại, cho nên vội vàng báo danh.

Ai ngờ ông cậu lại hết hồn: “Cháu đã đổi bạn trai? Nhanh như vậy? Ninh Ninh à, cháu cũng thật ____”

Diệp Ninh nhúc cả đầu: “Không phải ạ, bạn trai cháu vẫn là Tiêu Nhạc.”

“Tiêu Nhạc là ai?” Ông cậu tiếp tục tra hỏi.

Rốt cuộc giải thích cả nửa ngày, cậu bên kia vẫn bán tín bán nghi như cũ.

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Ninh nhớ ra một chuyện: “Tối nay cậu em tới, có phải mẹ anh cũng tới không?”

Tiêu Nhạc dừng mắt lại trên người Diệp Ninh: “Anh là loại người nói ra không giữ lời hả?”

Diệp Ninh lập tức nhớ lại, cô đã nói không muốn gặp mặt mẹ của Tiêu Nhạc.

Cô cúi đầu, không trả lời.

Nói cho cùng, đó cũng là mẹ ruột của Tiêu Nhạc. Nếu như cô ở chung với Tiêu Nhạc, thật sự có thể tránh mặt sao? Nhưng nếu như muốn cô bình thân đối mặt với mẹ của Tiêu Nhạc, khẳng định cô làm không được.

Mãi mãi cô sẽ không làm được.

Tiêu Nhạc giờ tay ra bóp bóp mấy đầu ngón tay nhỏ bé của cô: “Anh nói được làm được, yên tâm đi.”

Từ lúc anh bước vào sinh hoạt cuộc sống của Diệp Ninh, anh đã biết rõ, giữa Diệp Ninh và mẹ, anh chỉ có thể chọn một.

Hiện giờ mẹ anh đã có chồng của mình, còn có con cái. Chỉ cần anh đưa tiền đầy đủ cho bà, bà có thể tiếp nhận một đứa con trong đời của bà từ từ biến mất.

Diệp Ninh nghe anh nói như vậy, trong lòng lập tức nhẹ nhõm đi.

Anh đã nói như vậy, dĩ nhiên cô sẽ tin.

Bữa tiệc buổi tối được cử hành ở một khách sạn lớn nhất thành phố, cũng không biết xếp đặt tất cả bao nhiêu bàn.

Diệp Ninh đi theo Tiêu Nhạc, ngồi chung bàn với hiệu trưởng. Căn bản là những nhân vật quan trọng đều ngồi ở bàn này.

Quả nhiên cậu Diệp Ninh cũng tới, dẫn theo mẹ. Mười mấy năm không gặp, hai người cũng đã già đi, mặc quần áo mới, tóc cũng cố ý nhuộm đen.

Bọn họ bất chợt xuất hiện, có chút e dè, nhìn chung quanh, về sau nhận ra Diệp Ninh.

Mẹ kéo tay Diệp Ninh lại, thiếu chút nữa khóc lên: “Ninh Ninh! Hiện giờ cháu sinh sống ra sao hả!”

Phu nhân hiệu trưởng cũng muốn mượn hơi Diệp Ninh, lúc này nhìn thấy bà mẹ muốn diễn một màn khóc lóc, vội vàng ngăn lại: “Lần này Diệp tiểu thư chính là đi chung với vị hôn phu, đây là Tiêu tiên sinh.”

Cậu mẹ Diệp Ninh vẫn có phần không hiểu, nhìn sang chỉ thấy toàn người mang giày Tây. Người trước mắt lại càng ăn mặc có thể diện, vừa nhìn đã thấy là nhân vật thành công. Người ta đi tới dắt tay Diệp Ninh, bộ dạng hạnh phúc ân ái.

Trong đầu ông lúng búng u mê, không hiểu nói sao Tiêu Bạch Kiểm bây giờ lại thay đổi, còn nói mẹ độc thân lẻ loi hiu quạnh lại biến thành phu thê ân ái. Nhưng ông cũng không dám hỏi, gật đầu hiền lành, không ngừng nói ‘Tốt tốt’.

Lúc này bữa tiệc đã bắt đầu, tất cả mọi người đều vào ghế, ăn uống linh đình. Bạn học cũ tới mời rượu nhận thức, mỗi một người đều rất thân thiện. Diệp Ninh cũng không biết ai là ai, không thể làm gì khác hơn là đi theo sau lưng Tiêu Nhạc.

Anh vẫn luôn là người mạnh vì gạo, bạo vì tiền.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Tiêu Nhạc dắt tay Diệp Ninh chui vào trong xe Andy.

“Anh làm gì mà đi nhanh vậy?” Diệp Ninh không hiểu.

Tiêu Nhạc nhìn cô: “Ông cậu của em đang tìm em khắp nơi.”

Diệp Ninh nhíu mày: “Hả?”

Tiêu Nhạc nhìn bộ dạng u mê mờ mịt của cô, nhìn không được sờ sờ đầu cô: “Anh đoán là ông ấy khiển trách hành vi khinh người của em, còn muốn tìm cách khiến em ném cho cháu trai ông ta một ít tiền.”

Lần này biến thành Diệp Ninh lôi kéo Tiêu Nhạc: “Trời, vậy thì đi mau!”

Lúc trước ngay cả cơm cũng không cho cô ăn no, bây giờ mỗi năm cô đã gởi tiền về nhà xem như đã tận nghĩa tận lòng.

Muốn nhiều hơn, nhất định không bao giờ!

Mà trong hội trường, cậu mẹ Diệp Ninh đang tìm Diệp Ninh khắp nơi...

*****

Diệp Ninh không nghĩ tới, Tiêu Nhạc lại điên cuồng như thế này.

Đêm hôm khuya khoắt, kéo cô trở lại ngõ hẻm năm đó.

Nơi này đã không còn bao nhiêu người ở lại. Trên từng vách tường một đều có viết chữ ‘Hủy đi’ thật to, nhìn vào đều muốn xóa đi.

Tiêu Nhạc dẫn cô chui vào ngõ hẻm đó, đi tới trước sân trong lưng lay tiêu điều.

Trong bóng tối, anh chỉ vào cánh cửa cũ nát: “Lúc trước cũng có một cái cửa, cửa luôn khóa. Mỗi ngày anh đều tới đây nhìn một chút, về sau anh mới biết được em đã sớm không còn ở đây.”

Làm gì Diệp Ninh không biết chỗ này là chỗ nào. Đây chính là tòa nhà cô đã từng sinh sống một khoản thời gian!

Chính là ở chỗ này đã phát sinh ra sự kiện mà cả đời này cô đều không thể quên được.

Tiêu Nhạc nắm tay Diệp Ninh, cúi đầu nhìn cô.

“Ninh Ninh, anh biết rõ em không thể nào quên được chuyện ngày hôm đó. Anh cũng biết rõ em thường xuyên nằm mơ, mơ thấy quá khứ. Cho dù trải qua cuộc sống tốt hơn, nhưng trong lòng vẫn không thể nào bỏ xuống được, cũng như không thể bỏ lại nó đằng sau. Nhưng em biết không, em đi không ra được thì anh cũng chạy không thoát. Anh cũng sẽ nằm mơ, mơ thấy em bỏ trên mặt đất, tay của em cào về phía trước. Ở trong mộng, em đi không được, làm thế nào cũng không thể di chuyển, mà anh, anh cũng không nhúc nhích được. Anh muốn chạy tới ôm em, nhưng anh làm cách nào cũng không

đuổi tay ra được. Nửa đêm anh thường tỉnh giấc, trên đầu đều là mồ hôi.”

Giọng anh khàn khàn trầm thấp, vang lên bên tai cô, khiến đầu óc cô mê mang, không tự chủ được mà đi tới nhìn cánh cửa bị khóa kia. Ổ khóa trên cửa cũ xưa có chạm trổ, thế nhưng hình như vẫn còn rất giống mười mấy năm trước.

Trong khoảng thời gian ngắn, dường như tất cả thời gian đã trải mười mấy năm trước lại tái hiện.

Cô nhìn thấy cô thiếu nữ giống như loài giun dế ngược mắt nhìn thế gian này một cách mờ mịt, cũng như nhìn thấy cậu thiếu niên đứng đó cứng ngắc.

Mắt cô nóng lên, cổ họng nghẹn ngào, nghiêng rặng quay mặt sang chỗ khác: “Anh___”

Tiêu Nhạc nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, từ nhẹ tới nặng, từ từ ôm lấy: “Ninh Ninh, thật ra lúc ấy em đã nhớ kỹ anh, trong lòng luôn hận anh. Không nên gạt anh, em chính là vẫn nhớ rõ anh.”

Giọng nói của anh trầm thấp, khàn khàn, giống như giấc mộng vang lên bên tai, mang theo sự run rẩy khiến người ta không thể phát giác.

Anh ôm cô, đôi môi ấm áp cọ sát nhẹ nhàng lên gương mặt mịn màng của cô: “Ninh Ninh, những năm gần đây, lúc nào anh cũng mong muốn, muốn mình cố gắng thật nhiều, muốn mình đầy đủ sức lực mạnh mẽ, như vậy mới có thể bảo vệ được em, để em không chịu bất kỳ sự uất ức nào, để cho tất cả những người đã từng coi thường châm biếm em phải cúi đầu trước mặt em, để em có thể sống một cuộc đời mình mong ước, để em từ từ quên đi tất cả những thứ này.”

Trong bóng tối, hơi thở của anh nóng bỏng mãnh liệt, hồ hấp có chút gấp rút. Sức lực anh ôm cô từ từ tăng lên, chặt đến nỗi khiến cô hít thở không thông.

Đầu Thu ban đêm gió lạnh, thổi bay tóc cô lên mặt, nhưng cô không cảm thấy lạnh. Không biết từ lúc nào, trên mặt đã ướt một mảnh, lướt qua gò má, lan tràn tới bờ môi, bị anh ngậm nhẹ.

Cô rút bàn tay đang bị anh cầm ra, vòng qua hông anh.

Hông của anh rất mạnh mẽ, cách áo khoát vest, vòng tay như vậy, cô vẫn có thể cảm giác được nhiệt độ và sức lực từ đó phát ra.

Cô vui mừng trong ngực anh: “Tiêu Nhạc, cảm ơn anh.”

Thật ra thì cô cũng không biết vì sao mình lại nói cảm ơn. Rõ ràng anh đang biểu đạt áy náy của mình, nhưng suy nghĩ trong lòng lại vương vấn một chút gì đó, tràn đầy ấm áp, cũng rất thỏa mãn, tràn đầy cảm kích. Cô hiểu, nếu như không phải là anh, nhất định mình không có bộ dáng như ngày hôm nay.

Những gì mình cho rằng tốt đẹp và may mắn, những vết thương nội tâm được từ từ chữa khỏi trong năm tháng dài đằng dặc, thật ra đều là vì sự nỗ lực âm thầm của anh.

Cô nghe được tiếng khóc nghẹn ngào của mình, đến lúc này cô mới biết được, mình lại khóc, trên mặt ướt át, thật ra đều là nước mắt.

Khi cô biết được mình đã khóc, đột nhiên giống như buông ra tất cả bản khoán, chôn mình trong ngực anh khóc òa lên.

Thật ra nỗi oán hận của cô không hề có nguyên do. Khi đó bọn họ đều rất nhỏ, cô không biết tại sao, anh ngây ngô như vậy mà phải đối đầu những chuyện không đủ sức để làm.

Cô dùng sức ôm chặt eo anh, khóc đến hai môi run rẩy: “Đồ ngốc!”

Anh lấy áo khoát của mình quấn quanh người con gái đang khóc thành lệ, giống như bảo vệ em bé trong tã lót vậy, sau đó cúi đầu hôn lên nước mắt của cô, nụ hôn dịu dàng đơn thuần chờ đợi tốt cùng: “Ninh Ninh, một ngày nào đó em có thể bắt đầu yêu anh không...”

Diệp Ninh ngửa mặt đón nhận nụ hôn của anh, thậm chí cô còn vòng tay qua cổ, kéo anh xuống.

Cánh tay mảnh mai đến mức tưởng như suy nhược ôm cổ anh, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm run run giống như cánh hoa hồng sau cơn mưa.

Tiêu Nhạc hận không thể khắc cô vào người, toàn thân căng thẳng vì khát vọng dường như muốn nổ tung. Anh đè nén há miệng thở dốc, cúi đầu quyền mình trong môi cô.

Thật ra anh đang cuồng cuồng, muốn ép cô, muốn cô yêu mình bằng cả cơ thể lẫn trái tim, mặc anh tự mình chiếm đoạt.

Nhưng hôm nay anh nói đã nhiều, vì vậy anh chỉ có thể đè nén. Tất cả đè nén này lại hóa thành sức mạnh giữa đôi môi.

Anh tham lam mút lấy cô, giống như muốn ép khô tất cả mọi chỗ mọi nơi giữa môi răng cô.

Đang trong cuồng loạn đói khát, anh nghe được giọng nói khàn khàn mập mờ của người phụ nữ trong lòng:

“Tiêu Nhạc, em yêu anh, hiện giờ đã yêu anh rồi...”

Âm thành này hòa quyện trong gió thu lẫn tiếng thở gấp mãnh liệt, gần như khiến người ta có thể bỏ sót.

Nhưng Tiêu Nhạc lại bắt được tiếng gió dị thường này.

Cả người anh cương cứng, đầu lưỡi đang xâm nhập vào miệng cô dừng lại, cứ như vậy há miệng thở hào hển.

Hai đôi môi quấn quít nhau, hơi thở quanh quẩn. Anh rũ mắt xuống nhìn cô đang ở gần trong gang tấc.

Cô giống như động vật nhỏ bị người ta bóp chặt cổ họng, lưng bị anh nghe lại, cánh tay mảnh khảnh bị siết chặt phải ngửa về phía sau. Vị trí này khiến cơ thể mềm mại của cô bị buộc dán lên lồng ngực rắn chắc của anh.

Cô ngửa cổ về phía sau ngược lên, anh đỡ lấy ót của cô, hai mắt mờ màng, gò má vẫn còn vương lại vài giọt lệ.

Anh hơi nheo mắt lại, đôi môi tiếp tục dùng sức, nhẹ nhẹ cắn lấy đầu lưỡi của cô.

Cô kêu nhỏ một tiếng nức nở.

Anh biết cô đau, nhưng anh còn đau hơn. Từ nơi nào đó then chốt bắt đầu, liên kết với thần kinh toàn thân, mỗi một chỗ đều co rút đến đau xót. Nơi lồng ngực lại đau đến mức hận không thể nuốt chửng lấy cô.

Thậm chí anh còn nhớ tới có người nhắc tới một loại mèo, rất nhỏ, rất biết điều.

Anh muốn cô biến thành một con mèo như vậy, giấu ở ngực nơi đó, ôm cả ngày lẫn đêm, vĩnh viễn không buông ra.

Răng môi giằng co, phảng phất trong không khí mùi máu tanh nhàn nhạt.

Anh nhắm mắt lại, bàn tay mạnh mẽ chế trụ thật chặt cặp mông mềm mại của cô.

Lúc này thật sự hận không thể giết chết cô.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Trong lúc đôi nam nữ này đang điên cuồng ở đó, Andy đang đứng ở đầu ngõ xa xa.

Cậu không nhìn được đốt một điếu thuốc.

Đi theo ông chủ như thế này thật xấu số.

Làm một tài xế, cậu gánh trách nhiệm lái xe đưa đón, phụ trách giúp ông chủ đánh người, còn phải làm bia đỡ đạn khi bị ông chủ đá đi. Tới thời điểm quan trọng, cậu còn phải phụ trách trông chừng.

Nhưng cũng may, hai người kia cũng có tuổi rồi, ít ra sẽ không giờ trò lau súng cướp cò trong ngõ hẻm nửa đêm đâu nhỉ.

Tới thời điểm mấu chốt sẽ biết phanh xe lại.

Về sau lúc hai người từ trong hẻm đi ra, cậu có thể nhìn ra, mặt Diệp Ninh ửng hồng, hai chân giống như không có sức, bị ông chủ nhà cậu nửa ôm nửa đỡ ra ngoài.

Cậu đang tò mò, ai ngờ ông chủ quét một mắt tới, âm trầm.

Cậu lập tức sùng sốt, vội vàng đảo mắt đi.

Ở bên kia ông chủ ra lệnh lạnh lùng: “Không phải cậu mang thêm một cái áo khoác khác sao, lấy ra đi.”

Cậu kinh sợ, vội vàng đưa áo khoác của mình cho ông chủ.

Cậu cho rằng ông chủ sẽ trùm áo khoác lên người Diệp Ninh, ai ngờ, người ta chỉ phủ lên người họ.

Nhất thời cậu chỉ biết câm nín.

Ai ngờ ông chủ lại lạnh lùng liếc mình một cái, sau đó lấy áo khoác của người ta trùm lên người Diệp Ninh.

Lúc bấy giờ cậu mới tỉnh ngộ, dự vọng chiếm hữu và lòng ghen tuông mãnh liệt cỡ đó thì làm sao ông chủ có thể để phụ nữ của mình khoác áo đàn ông khác!

Tuyệt đối không thể!

*****

Đêm đó Diệp Ninh trở lại phòng là đã hơn 2 giờ sáng.

Nhớ lại hẻm nhỏ kia mười mấy năm trước, trở về chốn cũ, gánh nặng dồn nén trong lòng nhiều năm trước dường như tan biến trong chốc lát.

Cô co rút trong lòng Tiêu Nhạc, ôm eo anh, lại không tự chủ suy nghĩ. Sự cố năm đó giam cầm đâu chỉ một mình mình, còn có luôn cả anh.

Chỉ là anh đầy đủ kiên cường, kiên cường để cố gắng thoát khỏi, sau đó quay đầu trở lại cầm tay cô.

Mười mấy năm qua, anh vẫn luôn cầm một cái áo khoác, một loại áo khoác có thể vì cô che gió che mưa.

Thật ra thì trước kia cô sẽ không bao giờ tự nhận mình yếu đuối, lúc nào cũng cảm giác mình đã cố gắng, đã đủ kiên cường. Nhưng bây giờ nằm trong lòng anh, cô mới hiểu được, thật ra mình khao khát một vòng tay ôm như thế này cỡ nào.

Cô ôm hông của anh, chôn mặt mình trong cổ anh: “Tiêu Nhạc, em có chút hơi mệt.”

Tiêu Nhạc giơ tay lên, dịu dàng vuốt ve sợi tóc của cô: “Anh cũng mệt rồi.”

Cô cười: “Em muốn ngủ.”

Tiêu Nhạc vòng tay ôm bả vai cô, khàn giọng nói: “Ngủ đi.”

Anh còn chưa dứt lời bên này thì cô đã nhắm mắt lại.

Tiêu Nhạc cẩn thận xoay đầu lại, nhìn cô nằm sấp trong hõm vai của mình.

Bộ dáng của cô bây giờ thật giống như con mèo nhỏ.

Một đêm này Diệp Ninh ngủ rất thoải mái, nhưng mắt Tiêu Nhạc lại vẫn mở thao láo.

Anh ôm Diệp Ninh đang ngủ say sưa, cả đêm không hề chớp mắt.

*****

Sáng hôm sau khi Diệp Ninh tỉnh lại thì đã hơn 9 giờ sáng. Cô nhìn sang bên cạnh, không có một bóng người, xem ra Tiêu Nhạc đã ra ngoài từ sớm.

Còn đang nghi hoặc, Tiêu Nhạc lại gọi điện thoại tới: “Anh đoán là em đã tỉnh.”

Điện thoại di động truyền tới âm thanh khàn khàn của Tiêu Nhạc.

Diệp Ninh thuận miệng hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Tiêu Nhạc cười nhẹ: “Thế nào, nhớ anh rồi hả?”

Diệp Ninh đỏ mặt: “Không có!”

Ở bên kia, Tiêu Nhạc biết rõ Diệp Ninh không thích đùa giỡn, không cười nữa: “Có chút việc, anh ra ngoài một chút. Em rửa mặt ăn cơm trước, khoảng nửa tiếng nữa anh về. Hôm nay không có chuyện gì thì chúng ta về nhà luôn.”

Diệp Ninh gật đầu: “Vâng.”

Cô mới ngủ được một giấc, mà hình như anh đã quyết định cũng như an bài xong tất cả hành trình. Người đàn ông này có tính chủ nghĩa đàn ông, chuyên quyền độc đoán, cô đã sớm phát hiện ra dấu hiệu này, nhưng bây giờ lại cảm thấy không có gì lớn lao.

Có đôi khi làm một người không cần lo nghĩ cũng thật tốt.

Cô rửa mặt xong, tính xuống nhà hàng ăn cơm, ai ngờ mới vừa ra thang máy thì bị một người đón đầu.

Khách sạn nhỏ địa phương, quản lý khách sạn không nghiêm khắc giống như những thành phố lớn.

Người tới chính là Hoắc Thần, anh ta mở đầu chào hỏi, cau mày hỏi: “Rốt cuộc em và Tiêu Nhạc có quan hệ gì?”

Diệp Ninh nhướn mày cười: “Chuyện này cũng liên quan tới anh sao?”

Hoắc Thần nheo mắt nhìn cô: “Tiêu Nhạc có tiền có thế như vậy, em cho rằng anh ta nguyên ý để em mang theo con ghê hay sao? Em đừng có ngu như vậy, cẩn thận, người ta chỉ là muốn chơi em thôi! Em cho rằng ai cũng có thể giống như tôi, không ngại ____”

Diệp Ninh không hề nghĩ tới sau chuyện hôm qua, anh ta vẫn còn mặt mũi đến tìm mình. Cô vừa buồn cười vừa tức giận:

“Cảm ơn sự quan tâm của anh. Nhưng đây cũng là vấn đề của tôi. Anh cảm thấy cho tới bây giờ, chuyện này có quan hệ tới anh sao?”

Hoắc Thần nghe cô nói như vậy, mặt mày thật khó coi, giọng nói cũng bắt đầu quái gở: “Diệp Ninh, rốt cuộc là em quá ngu hay là quá ngây thơ vậy? Mặc dù Tiêu Nhạc là bạn học cũ của chúng ta, nhưng bắt đầu từ lúc trung học năm thứ hai, tính tình anh ta thật quái dị. Bây giờ thì sao, người ta thăng quan tiến chức vùn vụt, em sáp vào làm gì? Em thật sự cho rằng người ta muốn cưới em hả, hay là muốn kiểm lời cái gì? Người ta nói cưới em sao?”

Anh ta càng nói càng kích động, dùng ánh mắt không tin nhìn chằm chằm Diệp Ninh, thở hào hển: “Diệp Ninh, hiện giờ tôi đã trở về, muốn theo đuổi em một lần nữa, em lại đối xử với tôi như vậy? Tôi vốn không hiểu, hiện giờ mới biết, em leo cao, tình nguyện không danh phận đeo dính người ta, cũng không thêm cho tôi một cơ hội!”

Anh ta nói chuyện lớn tiếng, nhiều nhân viên phục vụ chung quanh cũng như quan khách nhìn sang.

Diệp Ninh lặng đi không nói được: “Hoắc Thần, anh cam tâm tình nguyện ở chỗ này mất mặt đi, mặt tôi mỏng lắm! Anh nghĩ rằng tôi quay về với anh mới tốt sao? Dựa vào cái gì mà tôi phải găm lại cái xương thừa của người ta để lại? Bây giờ mời anh lập tức rời khỏi, nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát, tố cáo anh tội quấy rối!”

Nói xong, cô giành đường muốn bỏ đi.

Ai ngờ Hoắc Thần lại bắt lấy cổ tay cô: “Diệp Ninh, hôm trước em còn nói xem anh như bạn bè, bây giờ thì sao, quen biết đại gia, khinh thường tôi?”

Diệp Ninh nghe anh ta nói vậy lại càng giận hơn. Vừa lúc này, nhân viên phục vụ và quản lý cũng đều tới, muốn điều đình, khuyên giải.

Hoắc Thần vẫn nắm cổ tay cô không buông: “Ninh Ninh, chúng ta nên nói chuyện cho ra lẽ, bình tĩnh nói chuyện một chút, có được không?”

Diệp Ninh hận không thể tát cho anh ta một cái, tự nhiên khi không lại gặp phải một người như thế này.

Nhân viên phục vụ bên cạnh cũng lắc đầu bất đắc dĩ. Hoắc Thần này cũng là khách, ở lâu ba, được mấy ngày rồi. Tranh chấp giữa khách hàng, nhìn vào đã biết là tranh chấp về chuyện tình cảm, bọn họ cũng hết cách.

Trong lúc Diệp Ninh hết cách, suy nghĩ có nên báo cảnh sát hay không thì hình ảnh quen thuộc xuất hiện, Tiêu Nhạc đã trở lại.

Cô chưa kịp lên tiếng thì Tiêu Nhạc đã đen mặt đi qua bên này.

Anh vừa mới tới đã nhìn chằm chằm cổ tay Diệp Ninh đang bị Hoắc Thần nắm lấy, ánh mắt lạnh lùng u ám.

Diệp Ninh nhìn thấy như vậy, trong lòng lập tức nặng trĩu, nhớ tới những lời ngoan độc của anh lúc trước.

Bên này Hoắc Thần nhìn thấy Tiêu Nhạc, mắt đỏ ngầu lên giống như gặp phải một kẻ thù.

Đều là bạn học thời trung học, cùng một tuổi. Lúc trước, so với Tiêu Nhạc, Hoắc Thần thật phong quang. Bây giờ nhiều năm trôi qua như vậy, đã hơn ba mươi tuổi, Hoắc Thần có thể xanh USA, sau khi trở lại làm giáo sư đại học, xem như cũng thành công. Vốn là lúc một đường tương lai rộng mở, thế nhưng vừa quay đầu lại thì phát hiện một Tiêu Nhạc.

So với anh, Tiêu Nhạc vừa có tiền, nổi danh còn thành tựu.

Dò hỏi bạn bè mới biết, Tiêu Nhạc đi chung với hiệu trưởng, được hiệu trưởng nịnh bợ. Còn anh, cũng chỉ dám đứng từ xa mà nhìn.

Mình mua một chiếc xe hơn 300 ngàn, cảm thấy không tệ. Quay đầu lại nhìn thấy Tiêu Nhạc, đừng nói tới xe, Tiêu Nhạc người ta còn có cả tài xế lái xe.

Đã sinh Du* còn sao sinh Lượng*, đàn ông đến những thời điểm này sợ nhất không phải là hợp mặt bạn bè cũ, mà là lúc hợp mặt lại phát hiện ra người bạn học tâm thường trước kia lại thăng quan tiến chức thành công danh toại!

*Chu Du và Gia Cát Lượng nhé các nàng.

Huống chi còn thêm mối hận đoạt người yêu.

Lúc này Hoắc Thần đang nhìn Tiêu Nhạc, mắt đỏ ngầu, thiếu điều bốc lửa mà thôi.

Nhưng lửa trong mắt Tiêu Nhạc lại còn bốc cháy dữ dội hơn.

Diệp Ninh ý thức được điều gì đó không đúng, vội vàng muốn hét lên báo động, nhưng vấn đề là đã quá muộn màng.

Tiêu Nhạc đã tung ra một cú đấm, đục mạnh lên mặt Hoắc Thần.

Một cái còn chưa đủ, anh lại tới một cú khác.

Hoắc Thần bỗng dưng bị đánh bất ngờ, không kịp trở tay, cứ như vậy mà té phịch xuống đất.

Đương nhiên anh ta không phục.

Cái gì tài xé, nhìn vào đã biết là người luyện võ, nhưng Tiêu Nhạc không phải ghen, Tiêu Nhạc còn là bệnh nhân đấy!

Vì vậy anh ta ngộ ngộ đứng dậy, như muốn rửa sạch nỗi nhục trước kia: “Đây là mày ép tao, có tiền gọi lắm à!”

Nói xong anh ta xông tới muốn đánh Tiêu Nhạc.

Diệp Ninh tới đường cùng, vội vàng kêu Andy: “Mau, cản bọn họ lại!”

Cô sợ Tiêu Nhạc bị đánh.

Cô là người rõ ràng nhất về sức khỏe của Tiêu Nhạc. Đừng tưởng rằng gân cốt cường tráng, thật ra rất mỏng manh yếu đuối, cứ hai ba ngày ngã bệnh một lần, làm sao anh có thể đánh lộn với người ta.

Ai ngờ Andy ở bên cạnh chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Người phụ nữ này kêu cái gì chứ... Chẳng lẽ ông chủ muốn đánh người, cậu nhào vào vướng bận tay chân, đây không phải là mạng lớn muốn tìm chỗ chết hả?

Ở bên này Diệp Ninh vừa kêu tên Andy, bên kia Hoắc Thần đã nhảy dựng lên đấm đá Tiêu Nhạc.

Không biết Tiêu Nhạc ra tay như thế nào, trực tiếp bẻ gãy cổ tay Hoắc Thần, dùng sức gạt chân ra. Người chung quanh cũng nghe được tiếng rắc rắc.

Nhân viên phục vụ sợ choáng váng, quản lý đại sảnh vội vàng nhào qua: “Gọi 110 mau, gọi 110!”

Đây là muốn xảy ra án mạng mà!!

Lúc này đã có người nhào qua ngăn cản Tiêu Nhạc. Bọn họ nhìn thấy trong mắt người này sáng lạnh, đây chính là muốn đánh chết người ta mới thôi.

Diệp Ninh cũng chạy tới ôm eo Tiêu Nhạc.

Bây giờ cô mới nhìn rõ thực lực của anh, thì ra thường ngày chỉ là giả trụ ăn cợn mà thôi?!

Hiện giờ cô không sợ Hoắc Thần bị đánh nữa, ngược lại, cô sợ tin tức Tiêu Nhạc đánh người truyền lên mạng, báo chí, đối với anh ảnh hưởng không hay.

Nhưng hiển nhiên đối với Hoắc Thần, Tiêu Nhạc ra tay có hơi tàn nhẫn. Đây cũng là gom góp từng chút một không biết bao năm rồi.

Nhấn nhịn nhiều năm như vậy, rốt cuộc anh đã có thể ra tay.

Cuối cùng cảnh sát cũng tới, trên mặt Hoắc Thần toàn là máu, cánh tay cũng bị gãy, hiện trường rối loạn giống như cảnh giết heo.

Lúc cảnh sát đề Tiêu Nhạc lại, ánh mắt Tiêu Nhạc vẫn còn lạnh lẽo nhìn chằm chằm Hoắc Thần, câu đầu tiên anh nói kể từ khi xuất hiện chính là: “Ninh Ninh là để cho cậu gọi à!”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Lần này hiệu trưởng trung học Tung Sơn phải ngồi xe riêng tự mình đi đồn cảnh sát đón Tiêu Nhạc.

Sau khi ra ngoài, không ai hỏi Tiêu Nhạc về chuyện đánh nhau cả.

Tiêu Nhạc là cựu học sinh nổi bật của trung học Tung Sơn, vừa là doanh nhân xuất thân từ thành phố S, gần đây có chí nguyện tu sửa hệ thống thành phố, đang định viết tên anh xuống. Thật vất vả lắm thành phố mới có một nhân vật như vậy, là vinh dự của trung học Tung Sơn. Mọi người đều yêu mến một cựu học sinh như vậy, không thể dễ dàng cho việc anh ẩu đả đánh nhau tranh giành đàn bà truyền ra ngoài.

Lần này Tiêu Nhạc xem như là chuyện tốn tiền, bởi thường đủ loại tiền phí cho Hoắc Thần. Dĩ nhiên anh không quan tâm đến chuyện tiền bạc, lại càng không quan tâm tới Hoắc Thần.

Lần này Hoắc Thần trở về quê cũ, coi như danh tiếng giáo sư đại học trẻ tuổi có chí hướng đồ sông đồ biển rồi.

Sau khi tiễn hiệu trưởng đi, Tiêu Nhạc dắt theo Diệp Ninh lặng lẽ leo lên xe của Andy.

Trên xe, Diệp Ninh cầm khăn giấy giúp Tiêu Nhạc lau đi vết máu bên mặt, nhều mày hỏi: “Anh không bị thương tích gì chứ? Có muốn quay trở lại kiểm tra chút không?”

Cô chỉ lo lắng cho sức khỏe của anh.

Tiêu Nhạc lắc đầu: “Không sao.”

Diệp Ninh vẫn không hề yên lòng, kéo cánh tay qua kiểm tra.

Tiêu Nhạc giương mắt nhìn bộ dạng lo lắng này của cô, nở một nụ cười hiếm có: “Kiểm tra trên xe không tốt.”

Diệp Ninh ngạc nhiên, ngay sau đó hiểu ra, mặt đỏ lên, nhìn Andy trước mặt, mắng giận một câu rồi quay mặt sang chỗ khác nhìn ra bên ngoài, không thêm quan tâm tới Tiêu Nhạc nữa.

Tiêu Nhạc dựa ra ghế ngồi, nói lạnh nhạt với Andy: “Đi thôi, trở về thành phố B.”

Andy không lên tiếng gạt đầu, lái xe về hướng đường cao tốc.

Tối hôm qua Diệp Ninh ngủ với Tiêu Nhạc, nhưng chỉ giới hạn ở việc ôm, hành động gì cũng không có. Da mặt cô mông, vừa rồi bị Tiêu Nhạc nói như vậy, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên. Hơn nữa, bên cạnh còn có Andy nghe được, cô chỉ đành nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ thôi.

Phải nói là mấy năm nay, thành phố S phát triển rất khá.

Năm đó thành phố S là huyện thành nhỏ, nay đã biến thành thành phố cấp huyện, coi như cũng được gọi là thành phố, còn là mô hình kết hợp giữa thành thị và thôn quê. Trải qua nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đã có chút thể diện vì phong thái thành phố này.

Cô ngồi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không quay đầu sang nhìn Tiêu Nhạc.

Tiêu Nhạc cũng không nói chuyện với cô, cầm điện thoại di động, híp mắt lại đọc đọc, có vạch vạch bên trên.

Dư quang khóe mắt Diệp Ninh liếc qua, nhìn không rõ lắm.

Vì vậy cô đành kiên trì là bộ như không thấy, tiếp tục nhìn phong cảnh bên ngoài.

Phong cảnh bên ngoài không tệ, từng mảnh rừng xanh, đẹp mắt.

Nhưng đẹp gì thì đẹp, nhìn hoài cũng chán.

Diệp Ninh nghiêng răng cắn lợi! Người này nha, tại sao không biết đỡ dành mình vậy?

Cô có chút tức giận, nhưng quyết định phải ráng nhịn.

Nhưng vừa lúc đó, Tiêu Nhạc đột nhiên lên tiếng: “Em thích kiểu Tây hay kiểu Trung?”

Giọng nói anh trầm thấp, Diệp Ninh nghe không rõ: “Kiểu gì là sao?”

Tiêu Nhạc ngẩng đầu lên, nhìn cô nghiêm túc: “Hôn lễ đó, em thích kiểu gì?”

Diệp Ninh sửng sốt, nhìn anh thật lâu: “Kiểu gì với kiểu gì?”

Tiêu Nhạc giơ tay ra kéo cô tới gần: “Tới xem một chút.”

Anh đưa di động ra chỉ cho cô xem, là một bài văn, dự án tiến hành đám cưới của một công ty tổ chức hôn lễ cao cấp. Đại khái chia ra làm ba loại, kiểu Trung, kiểu Tây và kiểu Trung-Tây kết hợp, có hình, có văn bản, mọi phương diện đều miêu tả rất tỉ mỉ chi tiết.

Tiêu Nhạc kéo màn hình xuống một chút, để Diệp Ninh nhìn rõ chi tiết.

“Đây là ý gì?” Rốt cuộc cô nhìn không được hỏi.

Tiêu Nhạc vẫn nhìn chằm chằm màn hình di động như cũ, mấp máy môi dưới, lúc này mới nói: “Không phải chúng ta nên cử hành hôn lễ sao?”

Hả?

Hơi thở Diệp Ninh bỗng chốc dừng lại, cô nhú mày nhìn mặt Tiêu Nhạc không chớp mắt.

Trên mặt anh không có biểu cảm gì, giống như cho cô nhìn một bản kế hoạch nghiêm túc vậy.

Diệp Ninh chợt nhớ tới rất lâu trước đây, anh chạy tới hẹn hò với mình. Nơi anh hẹn là một quán trà cổ lỗ sĩ, nói chuyện nghiêm túc cứng nhắc. Mình hỏi anh cái gì, anh trả lời cái đó, có thể đã lên sẵn bản kế hoạch cho mình hết rồi.

Bộ dạng của anh khi đó thật giống như bây giờ!

Mắt của Tiêu Nhạc vẫn còn đặt trên màn hình điện thoại di động, nhưng ngón tay tắt máy màn hình đã dừng lại.

“Em cảm thấy như thế nào?” Câu hỏi của anh có chút do dự thăm dò, ý nghĩa vô cùng mơ hồ.

Diệp Ninh nghiêng đầu tiếp tục quan sát anh. Sau khi nhìn một hồi, cuối cùng cô cũng phát hiện mang tai của anh đã đỏ bừng lên.

Cô lập tức mỉm cười, cười thật thoải mái.

Tiêu Nhạc ngược mắt lên, ánh mắt không vui.

Trong lòng Diệp Ninh lại vui vẻ, cười càng lúc càng nhiều, hơn nữa còn bỏ nhào qua ôm cánh tay của anh mà cười.

Về mặt Tiêu Nhạc thật khó coi, mặc cho cô ôm cánh tay của mình, nhưng cũng không lên tiếng.

Andy ngồi phía trước đương nhiên biết hết những chuyện đang tiến diễn phía sau. Cậu ta cũng cảm thấy lúng túng, không nhìn được họ kìa một tiếng.

Diệp Ninh cười đã đời, lúc này mới nghiêng đầu nhìn anh, còn giơ tay ra kéo kéo lỗ tai của anh: “Hử, anh còn chưa cầu hôn, tại sao bắt em phải đồng ý gả mà ở đây chọn lựa phương thức tổ chức hôn lễ!”

Người này bá đạo hống hách quá nhỉ, trực tiếp nhảy vọt qua thật nhiều giai đoạn.

Tiêu Nhạc mím môi, ngồi im ở đó cứng ngắc, không biết trả lời làm sao.

Lần này coi như Diệp Ninh lấy lại đủ vốn, cười khanh khách nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phong cảnh bên ngoài thật đẹp, cho dù ngàn kiểu giống nhau vẫn đẹp vô cùng!

Qua một hồi lâu, rốt cuộc Tiêu Nhạc cũng nhích lại gần, khàn khàn nói: “Ninh Ninh, em xem, nếu chúng ta không kết hôn, người ta sẽ chê cười. Ngay cả Hoắc Thần kia cũng chạy tới kêu gào, đúng không?”

Diệp Ninh nhìn trời: “Đây gọi là cầu hôn à?”

Tiêu Nhạc nhú mày, suy nghĩ một chút: “Đây là trong xe, làm sao mà quý!”

Diệp Ninh lườm anh: “Không quý được thì nằm đi, được không?”

Tiêu Nhạc im lặng nhìn cô, nhìn ra sự vui vẻ cũng như hài hước trong mắt cô, rốt cuộc cũng nhìn không được, kéo cô lại gần:

“Anh mặc kệ, em muốn gả cũng phải gả, không muốn cũng phải gả!”

“Tại sao?”

“Vì anh là cha của Nam Nam!”

“Đây đều là chuyện xưa!”

“Còn vì tối hôm qua em ôm anh ngủ cả đêm!”

“Anh... Tiêu Nhạc!” Tự dưng khi không lại không biết xấu hổ rồi!

“Em phải chịu trách nhiệm, biết không?” Tiêu Nhạc kẻ hằm răng trắng như tuyết bên tai Diệp Ninh, uy hiếp.

*****

Về vấn đề làm sao mới tính là cầu hôn, Tiêu Nhạc bị làm khó thật lâu.

Cuối cùng Diệp Ninh cũng thôi trêu chọc, xem như bỏ qua.

Tiêu Nhạc đã sớm mời một công ty tổ chức hôn lễ hạng sang bắt đầu tiến hành kết hoạch. Đối phương đưa ra ba phương án, hiện tại Diệp Ninh chỉ có thể tha hồ lựa chọn, cho ý kiến.

Thật ra cô cũng không có ý kiến gì, chỉ nghe theo Tiêu Nhạc.

Mấy ngày này là thời gian làm việc, Tiêu Nhạc bận rộn với công việc nhưng lại không muốn rời Diệp Ninh nửa bước, cho nên Diệp Ninh đành phải đi tới chỗ làm chung với anh.

Diệp Ninh gọi điện thoại cho Thịnh Xương Thịnh, đành phải chịu vì bây giờ Thịnh Xương Thịnh đã hoàn toàn đứng bên Tiêu Nhạc.

“Diệp Ninh, cô biết không, thật ra thì Tiêu tiên sinh cũng có cổ phần trong công ty chúng ta, cho nên cô ____”

Thịnh Xương Thịnh do dự một chút, rốt cuộc cũng ý thức được điều gì: “Cô ở bên công ty của Tiêu tiên sinh đi làm đi. Dù sao công việc của chúng ta chỉ cần nghiệp tích là được!”

Nói xong người ta liền cúp điện thoại.

Diệp Ninh ngây người ra một lúc, rốt cuộc cũng hiểu ra được. Sau khi hiểu ra được, đối diện với Tiêu Nhạc nghiêm trang đang gọi điện thoại cho thuộc hạ nào đó ở ngoài tỉnh, cô thật hận không thể nhào tới bóp cổ anh.

Sau khi Tiêu Nhạc để điện thoại xuống, nhìn cô một cách dịu dàng: “Ninh Ninh, giúp anh nhìn một chút ____”

Anh còn chưa dứt lời thì Diệp Ninh đã từ chối thẳng thừng: “Không rảnh!”

Nói xong, cô tiếp tục chơi game điện thoại.

Bây giờ càng nghĩ càng không biết là tư vị gì, cô cảm giác anh chính là tên lùong gạt nhìn có vẻ vô hại nhất thế kỷ này!

Trên tay cô cầm chính là điện thoại của Tiêu Nhạc, vừa đứng công ty tổ chức hôn lễ kia gọi qua bản kế hoạch mới vừa sửa lại, cô tính nhìn một chút.

Nhưng mới vừa mở màn hình di động ra, vừa vận nhìn thấy app trang blog trên trang chính, cô giật mình mở ra.

Vừa mở ra, cô nhìn chằm chằm cái tên mạng ‘Chuột Mickey ngủ bụi’ chính in ở đó. Nhìn tới danh sách anh đã từng ‘like’, cô càng thêm nghiêng lợi.

Quả.Thật.Là.Anh!

Thua thiệt cho anh phải giả đồ như thế này!

Diệp Ninh không thèm quan tâm nữa, nhào qua, bóp chặt cổ anh

“Anh là tên lùong gạt! Thì ra vẫn len lút theo dõi trang blog của em!”

Nghĩ đến những gì mình đã từng chia sẻ cũng bị anh nhìn thấy hết, đơn giản một chút, mình chính là người trong suốt trước mặt anh, cô xấu hổ bực bội lại tức giận.

Tiêu Nhạc đang nói chuyện với thuộc hạ trên LYNC*, đột nhiên bị Diệp Ninh bóp chặt như vậy, mặt anh đỏ rần, vội vàng ra hiệu bảo Diệp Ninh buông ra.

*LYNC là chương trình giống như Skype nhưng dành cho giới kinh doanh/thương mại

Diệp Ninh cũng sợ bóp anh nghẹn thở, vội vàng buông ra, Tiêu Nhạc ho khan.

Anh ho tới mức nước mắt trào ra, mắt đỏ bừng, nói một cách khó khăn: “Anh cũng chưa bao giờ khẳng định đó không phải là anh.”

Diệp Ninh cười lạnh: “Anh còn nói sạo, em đã từng hỏi qua!”

Tiêu Nhạc cầm ly trà uống một ngụm: “Em hỏi anh trang blog của anh là gì, anh chỉ nói cái chính thức thôi. Anh vẫn chờ em hỏi tiếp cái tư nhân, như vậy anh sẽ nói cho em biết, ai ngờ ____”

Anh nhún mày: “Em không hề hỏi mà.”

Diệp chỉ biết câm nín! Tại sao người này có thể ngụy biện hay đến thế.

Cô nhin không được bóp mũi anh: “Anh quá biến thái!”

Tiêu Nhạc cũng không giẫy gụa, mặc cho cô bóp: “Phải, anh biến thái.”

Lần này anh lại ngoan ngoãn nhận tội, cô cũng hết lời. Sau khi suy nghĩ một hồi, cô tiếp tục hỏi ép tới: “Nói, anh còn lừa em cái gì nữa?”

“Lừa gạt?” Tiêu Nhạc cau mày, nghiêm túc suy nghĩ: “Không có, anh có lừa em cái gì sao?”

Diệp Ninh nhéo lỗ tai anh: “Anh có gạt em hay không anh cũng không biết?”

Nhin không chút thành tâm!

Tiêu Nhạc suy nghĩ một chút rồi gạt đầu: “Nếu không vậy đi, em hỏi anh, em hỏi cái gì, anh bảo đảm sẽ thành thật trả lời.”

Nhin đáng vẻ rất có thành ý của anh, Diệp Ninh suy nghĩ một chút, có một vấn đề cô rất muốn hỏi, nhưng cô lại do dự. Lời này có chút không tốt để hỏi ra.

LYNC vẫn luôn sáng lên trên máy, đây là thông tin mới thuộc hạ gởi đến, nhưng Tiêu Nhạc không thèm nhìn.

Anh ngồi hiên ngang trên ghế da làm việc, trong mắt mang đầy ý cười nhìn Diệp Ninh, nhìn thấy mắt cô lóc lên, muốn nói nhưng lại thôi.

“Muốn hỏi cái gì, nhanh lên một chút, chỉ có một cơ hội này, quá hạn không tính đâu.”

Diệp Ninh ngượng ngùng, nhưng cũng là nhin không được, hỏi: “Lúc trước, anh đã từng muốn kết hôn phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Mây rậm của Tiêu Nhạc nhúc nhích, thật sự ngoài dự liệu của anh. Anh không ngờ cô lại hỏi về vấn đề này.

Anh trầm ngâm, thu lại vẻ đùa cợt, cũng như không trả lời ngay lập tức. Cặp mắt đen nhánh nhìn không ra tâm tình rơi trên người Diệp Ninh.

Diệp Ninh bị anh nhìn như vậy có chút không thoải mái, cảm thấy mắt anh giống như đèn pha, muốn soi thẳng vào lòng cô.

Nói gì thì nói, ban đầu cô vẫn là ghét nhất ánh mắt này của anh, ánh mắt không giống như để nhìn người!

Tiêu Nhạc im lặng một hồi, đột nhiên bật cười, cười đến mức ánh mắt tỏa sáng, thần thái rực rỡ. Có thể nhìn ra được, anh rất vui.

Anh đột nhiên ôm lấy Diệp Ninh, để cô ngồi trên đùi anh.

“Nè, không phải anh nói hỏi cái gì cũng trả lời hay sao, tại sao không trả lời!” Diệp Ninh xụ mặt kéo tóc anh. Chẳng lẽ cô hỏi như vậy là đụng phải cảm kị của anh rồi sao? Dù sao đó cũng là bạn gái muốn đi vào cung điện hôn nhân mà!

Vừa nghĩ tới đây, cảm giác ghen tuông nhỏ nhoi gần như không nhận ra được trong lòng cô đột nhiên đậm đặc. Đó là một cảm giác không hề thoải mái.

Góc môi Tiêu Nhạc càng ngày càng cong lên: “Đúng rồi, thiếu chút nữa đã kết hôn.”

Diệp Ninh xoa nhe nhe dưới lông mày, bọt chua ứa ra, vẫn không nhin được hỏi tiếp: “Cô ta là hạng người gì, lúc ấy anh ____”

Cô muốn hỏi lúc ấy anh yêu cô ta sao, nhưng suy nghĩ lại, chắc là yêu không sâu đậm rồi. Nếu không thì cũng không phải vì mình mà hủy đi đám cưới.

Nhưng trong nghìn vạn người, làm sao chỉ chọn một người đó, nhất định là phải rất thích cơ!

Diệp Ninh hiểu mình tự chui vào ngõ cụt, uống phải hủ dấm chua đã được chôn dưới lòng đất không biết bao nhiêu năm, nhưng cô thật sự không thể khổng chế được.

Cô nhìn Tiêu Nhạc, bắt đầu chờ anh nói ra một hai ba thứ gì đó, hò hét cô cũng được, thí dụ như ‘Đây là quá khứ của anh, anh không hề yêu cô ta’ gì gì đó.

Ai ngờ Tiêu Nhạc trầm ngâm một lúc, cuối cùng mới nói: “Thật ra cô ấy là một cô gái rất tốt, nếu không phải là vì sự có mặt của em, anh nhất định sẽ

cười cô ấy.”

Anh vừa nói xong, trong lòng Diệp Ninh không biết tràn đầy tư vị gì đây nữa.

“Tốt như vậy à? Rất đẹp, rất yêu anh?”

Tiêu Nhạc gật đầu, trong giọng nói có phần tiếc nuối: “Phải, trẻ tuổi xinh đẹp lại đơn thuần. Khi đó cô ấy một lòng một dạ yêu anh.”

Diệp Ninh kinh ngạc nhìn Tiêu Nhạc, bỗng dưng thật sự muốn đưa tay ra bóp chết anh.

Tiêu Nhạc ngược mắt nhìn về phía Diệp Ninh, cười nói: “Thôi được rồi, không nhắc tới chuyện này nữa. Dù sao như người ta cũng đã kết hôn, có con. Con của cô ấy lớn hơn Nam Nam một tuổi ấy.”

Diệp Ninh trừng mắt liếc anh một cái: “Anh đây chính là cố ý, cố ý muốn em khó chịu phải không?”

Tiêu Nhạc nắm lấy đầu ngón tay mềm mại của Diệp Ninh: “Ninh Ninh, không phải. Anh chính là nói thật lòng. Em xem, cô ấy tốt như vậy, nhưng ở trước mặt em, đều không là gì cả. Anh gặp em, lập tức trở thành kẻ bạc tình, thiếu chút nữa chọc tức chết người ta.”

Thế nhưng những lời này đều không thể an ủi trái tim bị tổn thương của Diệp Ninh. Cô nhìn tới nhìn lui, nhìn thế nào cũng thấy là anh cố ý.

Còn không phải anh đang cố ý khoe khoang, ngầm ngầm ám chỉ, xem đi, người ta yêu anh nhiều như thế nào, còn em thì lại yêu anh không đủ!

Diệp Ninh ngồi trên đùi anh, sau khi ngẩn ngơ đấu tranh một phen, rốt cuộc cũng nhịn không được, sáp lại gần, cắn lên lỗ tai anh.

Lần trước anh cắn cô, lần này cô cũng không buông tha.

Khi hàm răng bén nhọn của cô cắn mạnh lên vành tai của anh, anh cũng không rên nửa tiếng, cứ nhìn chăm chăm cô như vậy.

“Đau không?” Cô nhướn mày hỏi.

“Đau.” Anh trả lời ngoan ngoãn.

“Lần sau không được như vậy nữa.”

“Không.” Anh cố chấp.

“Anh!” Đây là cắn không đủ mà!

“Ninh Ninh, anh thích.” Anh áp tới, liếm lên đôi môi dính máu của cô.

Môi cô mang theo mùi máu tanh, cô ngửa mặt nhìn anh, lại thấy sự khát vọng và hưng phấn tràn đầy trong mắt anh.

Cô có chút luống cuống, theo bản năng đẩy mặt anh ra. Khuôn mặt kia góc cạnh rõ ràng, cứng rắn, cô đẩy anh ra: “Em không thích...”

Nhưng anh vẫn áp tới, tỉ mỉ nhưng quyết liệt hôn xuống, giống như mưa rơi xuống môi cô, mặt cô, mũi cô, còn có cả mắt cô nữa.

Cô nghe giọng nói nỉ non khàn khàn của anh: “Ninh Ninh, có phải vừa rồi em cũng cảm thấy khó chịu, phải không?... Có phải hận không thể cắn nát anh ra...”

*****

Tiêu Nhạc liền muốn tin tức kết hôn truyền đi đầy trời. Thỉnh thoảng Diệp Ninh cũng đăng nhập vào trang blog của mình để xem lại mấy lời tâm sự làm nhảm trước đây, vào lúc này, cô có thể nhìn thấy đề tài bên cạnh, Tiêu Nhạc sắp kết hôn.

Dù sao đây cũng là Kim Cương Vương Lão Ngũ, là người giàu mới nổi vì Internet, chưa được bao nhiêu tuổi đầu mà đã có vài tỷ tư sản trong tay, anh ta sắp kết hôn, đây đồng nghĩa với mơ ước của biết bao nhiêu cô bé lọ lem sẽ tan vỡ như bọt nước.

Mấy ngày nay, bởi vì sắp tới tết Trung Thu, tập đoàn Nhạc Ninh có một buổi liên hoan Trung Thu. Tiêu Nhạc đã đề cập tới chuyện này với Diệp Ninh từ sớm, nói cô nhất định phải tham gia bữa tiệc này.

“Đến lúc đó chẳng những chỉ có em, mà Nam Nam cũng phải tới.”

Tiêu Nhạc sửa lại nút áo sơ mi, nói với Diệp Ninh.

Diệp Ninh hiểu được ý tứ của Tiêu Nhạc, anh chính là muốn cô và Nam Nam công khai lộ diện. Tiệc này sẽ có một vài người bạn tốt của Tiêu Nhạc, có bạn bè cá nhân cũng có bạn bè quen biết trên phương diện hợp tác làm ăn. Dĩ nhiên hôm đó cũng sẽ có giới truyền thông.

Đây giống như là mượn cơ hội tuyên bố tin cưới.

Diệp Ninh đã biết sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này. Thỉnh thoảng cô ra vào tập đoàn Nhạc Ninh, dường như tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nhìn tổng giám đốc phu nhân nhìn cô, nhưng lại không bày tỏ một cách lộ liễu. Tất cả mọi người đã tương đối khắc chế.

Người ngoài nhìn vào, họ đoán chừng cô và Tiêu Nhạc đã sống chung với nhau không biết bao lâu rồi.

Cũng có người bị tin tức này bùng nổ, hỏi Tiêu Nhạc đủ thứ chuyện, hỏi anh im hơi lặng tiếng lại lọt ra được một câu con trai.

Tiêu Nhạc nhất định không trả lời.

“Sau này có thể gặp phiền phức ở lại đây, có thể không?” Anh nhìn cô hỏi như vậy, trong mắt đầy ý cười.

“Dạ, hiểu rồi.” Diệp Ninh gật đầu.

Ở chung như vậy, đừng nói là uất ức, còn đủ loại thăm viếng khác, đoán chừng không dễ dàng cho anh.

Nhưng rất nhanh sau đó, cô suy nghĩ một chút rồi hỏi anh:

“Trước kia anh ở đâu?”

Cô thật sự không biết nhiều chuyện về anh, suy cho cùng anh không thể nào ở lâu dưới nhà cô, lại càng không thể ở công ty, cho nên nhất định anh phải có một chỗ ở.

“Khu nhà Sơn Minh. Nơi đó phòng ốc lớn hơn một chút, phía dưới còn có vườn hoa, em và Nam Nam nhất định sẽ thích.” Anh cười cười nhìn cô nói như vậy.

Cô biết khu nhà Sơn Minh, cách đây cũng không xa lắm, lại gần công ty của anh, là một khu dân cư hạng sang, bên trong đều là biệt thự dạng nhỏ.

“Ok.” Cô không nhiều lời, chỉ nói một chữ.

“Chiều thứ Sáu anh và em đi đón Nam Nam, sau đó chạy thẳng qua bên kia nhìn một chút, được không? Vừa đúng thứ Bảy này là dạ hội ở công ty.” Tiêu Nhạc đi tới, ôm lấy hông cô, thương lượng.

Cô suy nghĩ một lúc, cảm thấy cũng được, gật đầu:

“Mấy ngày này Nam Nam đi học, em cũng không muốn ảnh hưởng đến nó. Em sẽ chuẩn bị quần áo trước, đến lúc đó dẫn theo con đi luôn. Chỉ là có một chuyện...”

Một chuyện rất quan trọng.

“Họ của Nam Nam, sau này anh có muốn đổi không?” Cho tới hôm nay, xã hội đã phát triển nhiều, nhưng rất nhiều quan niệm vẫn còn rất bảo thủ. Ví dụ như họ của con, phần lớn là phải theo họ cha, hiếm khi theo họ mẹ, để mọi người khó tránh suy đoán nhiều chuyện. Như Tiêu Nhạc là loại nhân sĩ nổi danh xã hội, có con trai theo họ mẹ, dễ dàng bị người ta đoán mò. Chuyện này đối với Nam Nam sau này không tốt.

“Chuyện này không quan trọng, em tự quyết định nhé.” Tiêu Nhạc lại không quá để ý đến vấn đề này.

“Vậy thì đổi đi. Em đã suy nghĩ rồi, thật ra thì Tiêu Nam nghe cũng thuận tai.” Nói đến đây, Diệp Ninh còn đọc lại hai lần ‘Tiêu Nam’, vậy cũng coi như thuận miệng rồi.

Tiêu Nhạc nắm lấy ngón tay cô, cười:

“Anh cũng không thể xóa bỏ hoàn toàn sự tồn tại của dòng họ em. Nếu không như vậy đi, gọi Tiêu Diệp Nam, họ Tiêu, tên Diệp Nam. Như vậy Nam Nam sẽ làm quen dễ hơn.”

Diệp Ninh không hề nghĩ tới kiểu này, bây giờ nghe được, vô cùng thích thú: “Được lắm, nghe không tệ, cứ như vậy đi.”

Về phần đổi họ khẩu, đổi tên, Diệp Ninh cũng không mấy quan tâm. Dù thế nào đi nữa thì anh cũng sẽ tự mình đi làm.

Nhưng đương nhiên, phải đợi sau khi bọn họ lĩnh chứng.

Đến tình cảnh này rồi, Tiêu Nhạc cũng không gấp gáp, dù sao mọi chuyện cũng đã nắm chắc trong lòng bàn tay. Chiều thứ Sáu hôm đó, bọn họ đi tới đón Nam Nam tan học trước.

Nam Nam cũng biết hiện tại ba mẹ muốn kết hôn, cho nên rất cao hứng, ở trên xe phấn khởi hỏi chuyện hôn lễ, còn nói muốn làm cậu bé cầm hoa. Sau đó nói tới chuyện học trong trường, cậu bé bắt đầu thao thao bất tuyệt, nói mình đi học quen biết bạn bè như thế nào, thầy giáo như thế nào.

Andy vẫn lái xe phía trước, Diệp Ninh một nhà ba người ngồi ở phía sau. Cô nhìn hai cha con một khuôn khắc ra, nhìn con trai cao hứng bồng bồng kể chuyện trường học, nhìn Tiêu Nhạc bên cạnh cười cười lắng nghe, đột nhiên cô cảm giác thật hạnh phúc.

Cô vẫn cho rằng cố gắng lớn nhất của mình chính là không để cho con trai thiếu thốn, nhưng cô chưa từng ý thức được, thật ra có lẽ con trai cần nhất chính là một nhà đầy đủ cha mẹ.

Một người cha thương yêu nó, có thể đánh bại rất nhiều rất nhiều thứ.

Buổi tối hôm đó, bọn họ đi thẳng tới biệt thự bên khu nhà Sơn Minh. Diệp Ninh thì sao cũng được, Nam Nam lại rất thích bên đó.

Màu sắc trang trí và cách bố cục cũng rất giống phòng ốc trước kia. Các loại thiết bị điện dụng trong nhà nhìn rất quen thuộc. Chỉ là phòng ốc rộng rãi hơn nhiều, lầu dưới là phòng tiếp khách, phòng ăn và phòng cho người giúp việc. Lầu trên là phòng ngủ, tầm nhìn ánh sáng rộng rãi sáng ngời.

Buổi tối cả nhà nói chuyện xong, Diệp Ninh dẫn Nam Nam đi phòng của cậu bé. Chờ đến khi cậu bé ngủ thiếp đi cô mới đi ra ngoài. Vừa ra ngoài thì nhìn thấy Tiêu Nhạc đang chờ ở hành lang.

Ánh đèn dịu dịu trên tường chiếu xuống, anh đứng nơi đó cầm điều thuốc trong tay, nhưng lại không đốt mồi.

Vóc dáng anh cao lớn, gần đây nhìn không gầy giống như những lúc lần đầu gặp gỡ. Ánh sáng phản chiếu như vậy nhìn sang lộ ra bờ vai rộng lớn.

Anh vốn là một người đàn ông có vóc dáng rất tốt.

Lúc này anh ngẩng đầu nhìn lên, xa xa, trong cặp mắt đen tựa như có ý cười như có như không.

Giờ phút này, đột nhiên Diệp Ninh có cảm giác người đàn ông này thật sự rất quyến rũ.

Bất kể là bộ dạng anh cười, hay là đang kẹp điều thuốc trong tay, đều tràn đầy vẻ hấp dẫn không nói ra được.

Dĩ nhiên, một màn hấp dẫn nhất vẫn là người đàn ông tràn trề sức quyến rũ này đang đứng trong hành lang gần nửa đêm khuya, kẹp một điều thuốc nhưng lại không đốt, chờ người.

Cổ họng Diệp Ninh đột nhiên khô khốc, cô nuốt nước miếng, thấp giọng hỏi: “Tại sao còn chưa đi ngủ?”

Vừa nói ra mấy lời này, cô cũng có thể cảm giác được cổ họng mình căng chặt, mất tự nhiên.

Quan hệ của bọn họ đã được xác định, con cũng đã sinh, ngày mai sẽ công bố tin cưới, kế tiếp chính là đi lĩnh chứng kết hôn, chính thức hóa vợ chồng hợp pháp, thậm chí còn đã sớm ở chung một chỗ.

Nhưng đoán chừng người trên thế giới chưa bao giờ nghĩ tới, thật ra giữa anh và cô chỉ là ngủ chung một cái giường, đắp chung một cái chăn, nằm nói chuyện phiếm. Thật sự vô cùng thuần khiết.

Cô cũng không phải là người bảo thủ gì, trong lòng hiểu được đây chỉ là chuyện sớm muộn, thậm chí mơ hồ cảm thấy có lẽ đã đến lúc rồi.

Anh cứ chờ như vậy ở chỗ này, khát vọng trong mắt dường như hiện rõ. Thậm chí mỗi một chỗ trên cơ thể của anh cũng có thể khiến cô cảm nhận được sự cần thiết của anh đối với mình.

Tiêu Nhạc cúi đầu thật thấp, vẫn cười như cũ: “Đi ngủ bây giờ.”

Hả...

Câu trả lời có chút ngoài dự liệu của cô.

Chỉ là cô vẫn gan dạ đi tới, ôm lấy eo của anh: “Được, vậy em cũng đi ngủ.”

Lúc này, theo như cô dự đoán thì anh sẽ ôm mình thật chặt, sau đó thì sao, phải về phòng chứ?

Nhưng Tiêu Nhạc lại từ từ nhưng kiên định buông cô ra, dịu dàng dụ dỗ: “Ừ, về phòng ngủ đi.”

Diệp Ninh sững sốt, kinh ngạc nhìn anh.

“Thế nào? Còn có chuyện?” Tiêu Nhạc cười cười nhìn cô, trong mắt vẫn dịu dàng như cũ.

Diệp Ninh liền vội vã lắc đầu, nói: “Được, em đi ngủ!”

Nói xong, cô vội vàng chạy về phòng mình.

Đó là phòng dành cho khách!

Tối hôm đó, cô nằm trên giường, lăn qua lộn lại, dĩ nhiên là không ngủ được.

Có lúc Tiêu Nhạc ôm cô, đê cô, hôn cô, cô cũng có thể cảm giác được loại khát vọng bành trướng đó. Đó là loại sức mạnh của dây cung đã kéo đến cực hạn, vận sức chờ phát động.

Đối với mình, không phải là anh không có ý tưởng, chỉ là anh dè dặt rất giỏi.

Kết quả thì sao, tối nay mình đã chủ động đến thế rồi, nhưng anh lại làm như không thấy?

Diệp Ninh suy nghĩ một hồi cảm thấy rất kỳ lạ. Mà suy nghĩ nhiều thì trong lòng lại khó tránh không được vui, rốt cuộc là anh có ý gì vậy?

Đang suy nghĩ đầu đầu, điện thoại di động của cô vang lên, là một tin nhắn.

Cô cầm lên nhìn, là Tiêu Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Tai nạn xe cộ

Tin nhắn rất đơn giản, chỉ có ba chữ: Đã ngủ chưa?

Diệp Ninh nhìn chăm chăm ba chữ kia, nhìn đi nhìn lại, cuối cùng ném điện thoại sang một bên.

Người này có ý gì đây chứ, mang mình sang địa bàn của anh ta, trêu chọc một phen, rồi bây giờ ném cô ở chỗ này một mình phòng không gối chiếc?

Diệp Ninh nhíu mày suy nghĩ, suy nghĩ một hồi lâu mà di động sau lưng cũng không vang lên một tiếng nào khác nữa.

Cô giăng co một hồi, rốt cuộc không nhìn được nữa, cầm điện thoại di động lên, trả lời lại hai chữ: Ngủ rồi.

Sau khi gửi xong tin nhắn, cô có thể cảm giác được Tiêu Nhạc đang cười bên điện thoại di động bên kia.

Một người đã ngủ rồi mà có thể trả lời cho người khác biết mình đã ngủ.

Chờ một lát, Tiêu Nhạc gửi lại một tin nhắn: Tiếp tục ngủ đi.

Tiếp đó, không còn chữ nào khác.

Diệp Ninh nghiêng răng nghiêng lợi, nằm trên giường thê, Tiêu Nhạc à Tiêu Nhạc, đợi đến khi chúng ta thực sự lĩnh chứng, anh đừng hòng nghĩ tới leo lên giường của em!

*****

Dạ tiệc tập đoàn Nhạc Ninh, so với sự tương tượng của Diệp Ninh còn cao hơn một cấp bậc.

Bên này Diệp Ninh đã sớm trang điểm, mặc đồ dạ hội. Tiêu Nhạc vẫn là bộ tây trang ngàn năm không đổi. Hai người đứng chung một chỗ lại nhìn rất xứng đôi.

Nam Nam mặc bộ đồ vest nhỏ, cùng kiểu dáng với Tiêu Nhạc, nhìn giống như cậu bé quý phái. Bộ dáng cậu đẹp mắt, vừa xuất hiện đã thu hút không ít ánh mắt, so với papa của cậu càng được chú ý hơn.

Đợi đến khi cả nhà ba người bọn họ xuất hiện ở hiện trường dạ hội, Diệp Ninh có thể cảm giác đèn flash nhấp nháy. Hôm nay ở đây có không ít phóng viên.

Đầu tiên Tiêu Nhạc giới thiệu Diệp Ninh và Nam Nam với mọi người, sau đó công bố tin tức kết hôn, phía dưới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tiếp đó có người tới chúc mừng. Diệp Ninh không quen với những người này, có quen cũng nhận không ra. Dù sao có Tiêu Nhạc dẫn cô, anh giới thiệu, cô gật đầu mỉm cười chào đối phương.

Đợi đến lúc gặp hết một vòng những nhân vật quan trọng, cuối cùng cô cũng có thể thở phào một hơi. Tiêu Nhạc ở bên cạnh đang trò chuyện với người ta, Nam Nam đôi bụng, Diệp Ninh dẫn theo Nam Nam tới bên cạnh bàn búp-phê lấy thức ăn.

Vừa đứng lúc cô nhìn thấy Thẩm Tông Thụy, Lỗ Phi, còn có Tô Nhân bọn họ. Hôm nay Tô Nhân mặc một bộ váy đầm màu xanh ngọc, nhìn rất quyền rũ thành thực. Lỗ Phi rất thích Nam Nam, nói chuyện với Nam Nam rất nhiệt tình. Thẩm Tông Thụy chỉ nhìn cô, gật đầu một cái, coi như chào hỏi.

Còn Tô Nhân đối xử với cô không thân thiện ra mặt, ngoài cười nhưng trong không cười lên tiếng chào hỏi xong thì quay đầu nói chuyện với một người phụ nữ bên cạnh.

Diệp Ninh lập tức cảm giác ra được ánh mắt của người phụ nữ kia nhìn mình có chút đặc biệt.

Cô không khỏi liếc mắt nhìn lại. Đối phương khoảng 30 tuổi, dáng dấp xinh đẹp, trang điểm rất tinh xảo, bộ dạng giống như rất thân với Tô Nhân. Thỉnh thoảng, cô ta cũng nói chuyện với Lỗ Phi, lời nói rất tùy ý.

Thẩm Tông Thụy cảm nhận được ánh mắt của cô, giới thiệu cô ta với cô: “Đây là Tôn Mẫn Lệ.”

Tôn Mẫn Lệ lễ phép gật đầu chào Diệp Ninh. Nhưng trong lễ phép lại mang theo dò xét và quan sát.

Tìm Diệp Ninh khẽ ngừng lại một nhịp, ít nhiều gì cũng ý thức được, chẳng lẽ đây là bạn gái cũ trong truyền thuyết sao?

Tôn Mẫn Lệ bắt tay Diệp Ninh: “Chúng mừng! Rốt cuộc anh ấy cũng sắp kết hôn.”

Bên này đang bắt tay, Tiêu Nhạc không biết từ đâu xuất hiện, đi tới.

“Nói chuyện gì đó, thân mật như vậy?” Tiêu Nhạc cầm lấy tay con trai, cười cười nhìn mọi người.

Tôn Mẫn Lệ vội vàng lác đầu cười: “Không có gì, chỉ là muốn làm quen với phu nhân tương lai của anh thôi.”

Đang nói, cô chợt nhìn về phía Diệp Ninh: “Ồ, thật kỳ quái! Tại sao tôi lại cảm thấy cô nhìn có chút quen mặt.”

Thật ra thì Diệp Ninh không hề có ấn tượng đối với người này. Loại mù mặt giống như cô thì có thể nhớ gì được chứ. Nhưng cô nhớ tới trong thư Tiêu Nhạc đã từng nhắc tới, cô và bạn gái trước đây đã từng gặp qua? Vì vậy cô liền cười nói: “Có lẽ đã gặp nhau ở đâu.”

Ai ngờ Tiêu Nhạc lại cười, nhìn về phía Tôn Mẫn Lệ: “Mẫn Lệ, Ninh Ninh không giống như em, đã gặp qua là không thể quên được. Cô ấy có chứng mặt mù, không nhớ được người.”

Tôn Mẫn Lệ nhìn chằm chằm Tiêu Nhạc, trong mắt cô nàng bắn ra một tia sáng bén nhọn.

Tiêu Nhạc thản nhiên như thường.

Tôn Mẫn Lệ nhìn một hồi, bất chợt bật cười, cười đến mức không còn thân thiện: “Thật không tưởng tượng được, tổng giám đốc Tiêu lại che chở bạn gái như vậy, nhìn không ra đây.”

Tiêu Nhạc đưa mắt nhìn Diệp Ninh, nhẹ nhàng cầm tay cô lên, thản nhiên trả lời: “Không phải là bạn gái, là vị hôn thê.”

Sắc mặt Tôn Mẫn Lệ thật khó coi, cô nàng gật đầu cứng ngắc: “Vị hôn thê, thật tốt, một lần nữa chúc mừng anh.”

Tình cảnh này thật sự khiến người ta không thoải mái, nhưng cũng may là Diệp Ninh không cần phải nói nhiều, cô chỉ đứng bên cạnh nhìn. Dù sao Tiêu Nhạc đã nói cô mặt mù, vậy thì cô cứ xem như nhìn ai cũng không biết thôi.

Sau đó là tới phần rút thăm rút thăm trúng thưởng của buổi tiệc, Tiêu Nhạc được mời đi qua, lúc này mới coi như xong chuyện.

Diệp Ninh thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm đây chính là bạn gái cũ xinh đẹp hiểu chuyện lại rất yêu Tiêu Nhạc mà anh đã từng nhắc tới. Xem ra anh cũng không thân mật gì lắm.

Buổi tiệc tiến hành đến phân nửa, Diệp Ninh đi phòng toilet sửa lại trang điểm, ai ngờ lại gặp được Tôn Mẫn Lệ.

Xác thực mà nói, Tôn Mẫn Lệ chính là đợi cô ở đây.

Đối mặt với bộ dạng không thân thiện của bạn gái cũ của chồng sắp cưới, Diệp Ninh cười lễ phép hỏi: “Có chuyện gì ạ?”

Tôn Mẫn Lệ nhìn cô chằm chằm trong chốc lát: “Tôi muốn trò chuyện với cô một chút.”

Diệp Ninh nhướn mày: “Chúng ta có chuyện để tán gẫu sao?”

Nếu như cô nhớ không lầm, người phụ nữ trước mặt này đã kết hôn, rất nhiều năm trước đã chia sẻ tài liệu đưa con bọ bầm của mình trên mạng rồi mà. Bây giờ chạy tới muốn trò chuyện cái gì với mình? Kinh nghiệm nuôi con?

Tôn Mẫn Lệ: “Tôi muốn hỏi cô một chuyện.”

“Dạ vâng, mời nói.”

“Con của cô, là con của Tiêu Nhạc, phải không?”

“Điều này Tiêu Nhạc đã từng nhắc tới.”

“Có như thế nào?”

Có như thế nào? Câu hỏi băng quơ của cô nàng khiến Diệp Ninh nhú mày.

“Trên đời này có con như thế nào thì tôi có cũng giống như vậy, không khác nhau bao nhiêu đâu. Cô muốn biết tình hình cụ thể?” Hiện giờ cô thật sự không hiểu nổi mục đích của vị bạn gái cũ này...

Ánh mắt Tôn Mẫn Lệ âm thầm, bất chợt cười khò:

“Tôi nhìn tuổi của Nam Nam, cũng đã sáu tuổi rồi phải không, vậy thì bảy năm trước các người đã quen biết? Khi đó tôi và anh ấy chia tay khoảng nửa năm”

Trong lòng Diệp Ninh dâng lên sự phòng bị: “Xin hỏi rốt cuộc là cô muốn hỏi gì ạ?”

Tôn Mẫn Lệ thở dài: “Cô không cần đề phòng tôi như vậy. Thật ra tôi chỉ tò mò, rốt cuộc là tôi không đủ quyến rũ hay là anh ấy có vấn đề?”

Câu nói này hoàn toàn khiến cho Diệp Ninh nổi lên nghi ngờ.

Tôn Mẫn Lệ rũ mắt xuống, thấp giọng nói: “Anh ấy hoàn toàn ‘không được’. Cơ thể đã không được thì làm sao có con với cô được?”

Diệp Ninh lập tức nhớ tới chuyện tối hôm qua, trong lòng hơi kinh ngạc, tìm tòi nghiên cứu nhìn Tôn Mẫn Lệ:

“Ý của cô là...”

Cô mở miệng có chút khó khăn, nhưng vẫn nói ra: “Các người chưa từng...?”

Tôn Mẫn Lệ gật đầu: “Phải. Lúc nào tôi cũng tự cho mình xinh đẹp, có sức hấp dẫn đối với người khác phái, nhưng anh ấy vẫn là không được, ngay cả hôn cũng không thích. Lúc ấy, có một thời gian tôi cho là mình không đủ quyến rũ, sinh ra hoài nghi đối với chính mình. Chỉ là khi đó tôi thật sự yêu anh ấy, còn muốn kết hôn với anh ấy. Sau đó chúng tôi chia tay, tôi lập gia đình sinh con, mới dần dần tỉnh táo lại, cảm thấy khả năng tính dục của anh ấy có vấn đề.”

Cô nàng nghi ngờ nhìn Diệp Ninh: “Mấy năm nay tôi vẫn theo dõi, biết anh ấy chưa từng kết hôn, cho nên cứ cho rằng như thế. Hiện giờ đột nhiên cô xuất hiện, hơn nữa lại có một đứa con trai lớn như vậy.”

Lúc này Diệp Ninh cũng không biết nói sao.

Nếu nói phương diện kia của Tiêu Nhạc có vấn đề, cô thật sự có chút tin.

Chỉ là nghĩ lại mấy năm trước, cái đêm mà bọn họ có Nam Nam, còn có những lúc bình thường ôm hôn, anh vẫn có thể khiến cho người ta cảm giác được khát vọng, rồi lại cảm thấy không đúng.

Cuối cùng cô cũng chỉ lắc đầu một cái: “Tôn tiểu thư, thật xin lỗi, tôi cũng không biết.”

Vốn là cô có chút phòng bị đối với Tôn Mẫn Lệ, nhưng sau khi đối phương nói ra những lời khó có thể mở miệng như thế này thì cô đã thông suốt, nụ cười rất chân thành, rất áy náy nói: “Chuyện chúng tôi có con đã xảy ra thật nhiều năm trước. Hiện tại chính tôi cũng không rõ lắm đây là tình huống gì.”

*****

Những lời của Tôn Mẫn Lệ khiến cho Diệp Ninh không thể nào hiểu được chuyện tối hôm qua. Tính ra mà nói, kết hợp với chuyện tối hôm qua, cô càng thêm xác định, có thể cơ thể của Tiêu Nhạc thật có vấn đề.

Dù sao mấy năm trước lúc có Nam Nam, cô chính là nửa tỉnh nửa mê.

Mặc dù bình thường anh có loại kích động đó, nhưng thật ra thì cho tới bây giờ anh vẫn chưa ra tay chính thức.

Diệp Ninh len lén dùng mạng trên điện thoại tìm kiếm, tìm ra được một đồng tin tức về liệt dương, xuất tinh sớm gì gì đó.

Nhìn những lời giải thích kia, cô có cảm giác ít nhiều gì mình cũng chạm được vào chân tướng sự tình.

Tiêu Nhạc là một người có lòng tự trọng. Có khi nào anh cũng không muốn cho mình biết những chuyện này, ít nhất không muốn mình biết trước khi kết hôn?

Thật ra thì mặc dù thỉnh thoảng cô cũng có loại khát vọng này đối với anh, nhưng cảm giác này rất nhẹ rất nhạt. Đàn bà và đàn ông không giống nhau, cho dù đàn bà có muốn, chỉ cần dời đi lực chú ý một chút thì ý niệm này trong đầu cũng sẽ tan biến rất nhanh.

Cô cũng không quan tâm tới vấn đề này.

Hơn nữa anh có thể khiến mình mang thai Nam Nam, nhất định không phải là sự thiếu sót trí mạng gì đó chứ.

Suy ngẫm chuyện này, cô bắt đầu nghĩ tới nên làm thế nào nói với Tiêu Nhạc về vấn đề này một cách uyển chuyển đây? Hay là cô nên chờ đám cưới xong, anh cũng yên lòng, mới từ từ khuyên anh?

Ai ngờ trong lúc cô đang nghĩ tới việc làm sao câu thông với Tiêu Nhạc thì bên kia Tiêu Nhạc đã xảy ra chuyện.

Anh bị tai nạn xe.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Yêu

Lúc Diệp Ninh nghe được tin tức này thì vội vàng chạy tới bệnh viện, Thẩm Tông Thụy và Lỗ Phi đều đã ở đây. Trên mặt Thẩm Tông Thụy không một chút máu, mím môi, dựa trên tường, không nói câu nào.

Trong lòng Diệp Ninh như lửa đốt, hai chân nhũn ra. Cô tiến lên kéo tay áo Lỗ Phi hỏi hấp tấp: “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Bây giờ anh ấy ra sao rồi?”

Lỗ Phi cũng cuống cuống lo lắng, mắt đỏ ngầu lên, khàn giọng nói: “Vẫn còn ở bên trong, chưa ra ngoài. Sẽ không có chuyện lớn gì đâu.”

Nói xong, cậu ta nhớ lại cảnh máu vừa mới chứng kiến, lập tức không dám nhìn thẳng vào mắt Diệp Ninh.

Ánh mắt của Thẩm Tông Thụy từ từ di chuyển từ một điểm cố định nào đó trên tường đến bên người Diệp Ninh.

Vào giờ phút này, đột nhiên Diệp Ninh cảm giác được sự sắc bén lẫn đánh giá trong mắt của anh ta.

Thật ra cô đã sớm cảm nhận được sự bất mãn của Thẩm Tông Thụy đối với mình. Chỉ là chuyện này không rõ nguyên do, cho nên cô cũng không dám xác định.

Nhưng bây giờ cô có thể xác nhận điều này.

Đó là một loại đánh giá sắc bén, giống như quan tòa đang trông chừng phạm nhân, giống như mình phạm sai lầm gì lớn lắm.

Chỉ là hiện giờ Diệp Ninh cũng không có ý định quan tâm tới vấn đề của anh ta là gì? Cô chỉ nghe được hai chữ ‘cấp cứu’ từ Lỗ Phi mà trái tim đã co rút bên trong.

Nhưng Thẩm Tông Thụy lại không bỏ qua cho nguyện vọng của Diệp Ninh, nhìn cô chằm chằm, đột nhiên cười lạnh, hỏi: “Diệp tiểu thư, việc hôn sự của cô và Tiêu Nhạc đã chuẩn bị như thế nào rồi?”

Diệp Ninh vẫn nhìn chằm chằm đèn đỏ trong phòng cấp cứu, không để ý đến Thẩm Tông Thụy.

Cô không cho rằng đây là thời điểm nhắc tới chuyện này, cho nên cô không cần thiết phải trả lời vấn đề mà cậu ta dùng giọng nói tràn đầy địch ý để hỏi.

Nhưng Thẩm Tông Thụy lại đột nhiên tiến tới gần một bước, khí thế bén nhọn: “Diệp tiểu thư, có phải cô đã làm chuyện gì không phải đối với Tiêu Nhạc hay không?”

Ngay cả Lỗ Phi cũng nhận ra giọng điệu không bình thường của Thẩm Tông Thụy, không thể làm gì khác hơn là lôi kéo anh ta: “Tiêu Nhạc còn chưa biết ra sao, cậu đừng lại đi.”

Khóe miệng Thẩm Tông Thụy cong lên một nụ cười giễu cợt nhàn nhạt, cứng rắn nuốt xuống câu nói tiếp theo.

Diệp Ninh cắn môi, tay siết chặt.

Vừa lúc đó đèn đỏ bật tắt, y tá bên trong đi ra, Lỗ Phi vội vàng nhào tới.

Cô y tá mỉm cười, phẫu thuật thành công.

Thẩm Tông Thụy nghiêng người quét mắt tới Diệp Ninh. Ánh sáng bên ngoài hành lang ở bệnh viện không sáng lắm, anh ta nhìn thấy khuôn mặt Diệp Ninh không còn chút máu nào, trắng bệch giống như tờ giấy trắng.

Thật vất vả mới có thể chờ tới lúc có thể vào thăm bệnh nhân, bệnh viện chỉ cho phép hai người đi vào. Lỗ Phi nhìn Thẩm Tông Thụy một chút, nhìn Diệp Ninh một chút, cuối cùng tự mình rút lui: “Hai người vào đi.”

Thẩm Tông Thụy không lên tiếng, Diệp Ninh đã đi thẳng vào.

Trên giường bệnh, mặt mày Tiêu Nhạc tiều tụy, sắc mặt vàng vọt, mu bàn tay quần băng gạc trắng, nước biển từng giọt từng giọt truyền vào cơ thể anh.

Dường như anh đang ngủ thiếp đi, nhưng lúc Diệp Ninh rón rén đi tới bên mép giường thì anh yếu ớt mở cặp mắt ra.

Nhìn thấy Diệp Ninh, anh cố gắng nở nụ cười, nhưng cười không nổi: “Anh không sao.”

Diệp Ninh lập tức bật khóc: “Anh, anh...”

Cô muốn nói, nếu quả thật anh xảy ra chuyện gì, em phải làm sao bây giờ. Lúc mới vừa nghe được tin tức, tay chân cô lạnh như băng, cả người đờ đẫn.

Trước kia cô cũng nghe qua tin chết của Tiêu Nhạc, cảm thấy tiếc nuối khổ sở dùm cho anh, nhưng cũng chỉ là khổ sở mà thôi.

Nhưng bây giờ, nếu như Tiêu Nhạc có xảy ra chuyện gì, cô biết mình sẽ đau đớn giống như trái tim bị móc ra vậy.

Có loại người, anh ta giống như một giọt sương nhỏ, không một tiếng động thấm vào lòng bạn, khiến cho toàn thân bạn đều là anh ta. Đột nhiên có lúc nào đó mất đi, cô không biết mình có thể chấp nhận được hay không.

Dù anh có bao nhiêu tài sản để lại cho cô cũng không thành vấn đề nữa, anh có phải là cha của con mình không cũng không quan trọng.

Anh chính là anh, chính là Tiêu Nhạc, chính là một người đàn ông chiếm hết trái tim của mình.

Đến lúc này, đột nhiên Diệp Ninh nhớ tới những lời mình nói bên bán cầu Tây mấy năm trước. Cô nói cô không sẽ không bao giờ yêu nữa, nhưng giờ phút này cô mới hiểu được, có lẽ lúc đó cô và Hoắc Thần, cho tới tận bây giờ, vẫn không phải là yêu.

Hoắc Thần nói không sai, mình chưa bao giờ yêu anh ta.

Nếu quả thật là yêu, thì không thể nào rút lui dễ dàng như vậy.

Cô vươn tay ra, vuốt ve khuôn mặt Tiêu Nhạc. Lỗ tai anh chỗ nào cũng có nhiều vết máu.

Tiêu Nhạc mệt mỏi nằm ở đó, yên lặng dùng mắt nhìn Diệp Ninh long lanh lệ, cuối cùng còn có thể cười cười.

“Thật không có chuyện gì, chỉ là trên đùi phải bó tẩm thép, sau một khoản thời gian tháo ra là không sao.”

Anh nâng bàn tay bị cầm kim tiêm một cách khó khăn, quệt ngón tay gạt đi nước mắt trên mặt cô: “Đừng khóc.”

Bên này Thẩm Tông Thụy không dám tùy tiện, nhìn Tiêu Nhạc trên giường: “Nghỉ ngơi thật tốt. Chuyện công ty không cần cậu lo lắng.”

Tiêu Nhạc ngẩng đầu nhìn Thẩm Tông Thụy, gật đầu một cách khó khăn: “Chuyện tai nạn xe cộ lần này của mình...”

Vì ngại Diệp Ninh vẫn còn ở bên cạnh mình, sợ cô lo lắng, anh không nói hết lời, chỉ nhìn Thẩm Tông Thụy.

Thẩm Tông Thụy gật đầu: “Biết rồi, đã phái người điều tra.”

Hiển nhiên tai nạn xe cộ lần này của Tiêu Nhạc là có vấn đề rồi, đối phương thật sự là nhắm Tiêu Nhạc nhào ra.

Diệp Ninh cũng ý thức được điều gì, nắm tay Tiêu Nhạc, cúi đầu nói: “Hai người trò chuyện đi, em đi ra ngoài trước.”

Tiêu Nhạc cười, cầm ngược tay Diệp Ninh trở lại: “Không có chuyện gì.”

Nói xong, anh lại dặn dò Thẩm Tông Thụy: “Hôm nay Diệp Ninh ở lại bệnh viện với mình, Tông Thụy cậu đón Nam Nam từ trường học về dùm mình, chăm sóc cho nó.”

Thẩm Tông Thụy bên kia gật đầu, nhưng Diệp Ninh luôn luôn dè dặt đối với người này, cho nên vội vàng đề nghị: “Nam Nam cũng đã lớn rồi, em để nó ở nhà một mình...”

Tiêu Nhạc bóp mấy đầu ngón tay mũm mĩm của cô, lắc đầu nói: “Không được, nên để nó ở với Tông Thụy hai ngày này đi, an toàn.”

Diệp Ninh suy nghĩ lại, cũng cảm thấy tai nạn xe lần này của Tiêu Nhạc không hề đơn giản. Dù sao cũng là người đảm nhiệm một công ty, làm ăn lớn, tài sản trên bảng cũng là tiếng tăm lừng lẫy, sợ rằng cũng có người ngoài sáng trong tối đối phó. Ai mà biết được sẽ không có người có ác ý chứ.

Đợi đến khi Thẩm Tông Thụy rời khỏi, Diệp Ninh mới cầm tay của anh, lo lắng nói: “Tại sao anh cứ liên tục gặp chuyện như thế. Nay mới vừa giải phẫu xong, vất vả lắm mới hồi phục, bây giờ lại gặp phải tai nạn xe. Anh cứ khiến người ta lo lắng hoài!”

Nửa muốn đi tới nhìn chân của anh, không nhìn thì lại không an lòng.

Tiêu Nhạc vẫn chăm chú nhìn cô, nhìn cô cau mày vì lo lắng, nhìn cô lâu bầu oán giận mình không chịu yên ổn, bỗng chốc bật cười.

Chân trái bó nép thếp, vốn là một chuyện rất đau đớn, nhưng bây giờ nhìn thấy dáng vẻ đau lòng này của cô thì trong lòng lại dâng lên ảm áp.

Diệp Ninh nhìn cái chân kia, cũng không nhìn ra cái gì, đều là bị băng bó, cuối cùng cũng chỉ đau lòng nhủ mảy. Lúc này vừa đúng lúc có cơm đưa lên, cô nhận lấy, từng miếng từng miếng nuốt anh ăn.

Thật ra thì anh bị thương ở đùi, tay lại không bị sao, nhưng cô thì không ý thức được vấn đề này, chỉ cảm thấy anh là một bệnh nhân yếu ớt, cần có người chăm sóc.

Tiêu Nhạc cũng không nhắc nhở, nửa nằm ở đó chờ cô nuốt miếng từng miếng.

Anh vừa nhâm nhi cháo lỏng trong miệng, vừa nhìn cô.

Về mặt xinh xắn của cô tràn ngập dịu dàng, môi mím nhẹ, nắm miếng cẩn thận. Mỗi một miếng cô nuốt cho mình đều thổi thổi cho nguội rồi mới đưa cho mình.

Tiêu Nhạc thoải mái nhắm mắt. Đột nhiên anh cảm giác, bộ dạng này lại tốt như vậy.

Cô chăm sóc mình tỉ mỉ, giống như chăm sóc Nam Nam lúc còn bé vậy.

Anh lập tức nhớ tới câu tâm sự trên trang blog của cô trước kia, là vì yêu, vì ham muốn, hay là vì con cái.

Trong lòng anh đã hiểu, nếu không phải là vì yêu, người đàn bà nào cũng sẽ không săn sóc tỉ mỉ dịu dàng như vậy đâu.

Nghĩ tới đây, khóe môi của anh không nhịn được mà cong lên.

Diệp Ninh nuốt cho anh một hớp cháo, giương mắt nhìn anh đang cười, không khỏi bối rối: “Anh cười cái gì vậy?”

Tiêu Nhạc vội vàng lắc đầu: “Không có, không có gì.”

*****

Ở lại bệnh viện vài ngày, dưới sự chỉ đạo của Tiêu Nhạc, Diệp Ninh lấy điện thoại di động của anh, gọi điện thoại kêu tài xế. Tài xế là người đàn ông trung niên mập mạp, cười híp mắt nhìn rất hòa nhã. Một ngày nay Diệp Ninh cũng biết đại khái chút đỉnh, Andy là người lái xe lúc Tiêu Nhạc xảy ra chuyện. Chân Tiêu Nhạc bị trọng thương, Andy cũng bị hôn mê, chấn động não, nhưng cũng may là không có gì đáng ngại, hiện tại vẫn còn đang tĩnh dưỡng sức khỏe.

Lúc này đây, Diệp Ninh không còn cách nào khác là tạm thời nghỉ việc. Cô bàn giao công việc trong tay của mình cho một đồng nghiệp khác. Lúc bàn giao lại, trong lòng của cô thật sự không nỡ bỏ, nhưng Tiêu Nhạc bên này tạm thời cũng không thể bỏ. Anh cần người chăm sóc kề cận trong cuộc sống sinh hoạt thường ngày. Thành thạo trong công ty có chuyện đặc biệt cần anh xử lý, anh cũng phải xem một chút. Những thứ này đều cần Diệp Ninh ở bên cạnh giúp một tay.

Khi Tiêu Nhạc biết được Diệp Ninh xin nghỉ tạm thời, nhìn anh rất vui vẻ, miệng cười toe toét, muốn giấu cũng giấu không được. Gần đây anh đã khôi phục lại rất nhiều, ngày mai sẽ đi tháo tấm thếp ra.

Lúc ban đầu, Nam Nam cũng trở về, chơi với Tiêu Nhạc mấy ngày, giúp bung trà dâng nước. Chỉ là Diệp Ninh suy nghĩ, dù sao cậu cũng chỉ là một đứa bé, còn phải đi học, cho nên hỏi Tiêu Nhạc về chuyện tài xế cộ.

Về chuyện này, Tiêu Nhạc không chịu nói rõ, chỉ nói là bây giờ nên đưa Nam Nam tới trường học. Trường học theo kiểu phong kín, sẽ không thành vấn đề.

Thật ra thì Diệp Ninh vẫn còn lo lắng cho Nam Nam, nhưng nghĩ tới chuyện này cũng đã qua mấy tháng rồi, cứ trì hoãn như vậy cũng không phải là cách. Cô nhìn lại trường học kia, người ngoài không thể dễ dàng đi vào, an ninh cũng tốt, cho nên đồng ý để cậu bé đi học lại.

Hôm nay Diệp Ninh mua mấy loại rau và sườn heo trở lại, mới vừa vào thang máy thì nhìn thấy Thẩm Tông Thụy đứng ở cửa. Thẩm Tông Thụy vẫn mang mang kiếng gọng vàng như cũ. Sự thông dong nhã nhặn thường ngày hôm nay lại mang theo một tia nóng nảy, hiện rõ giữa hai chân mày. Hai tay anh ta bỏ trong túi quần, cúi đầu đứng ở đó, tay trong túi có vẻ không kiên nhẫn, bóp bóp chìa khóa xe.

Lúc nghe được tiếng động, anh ta ngẩng đầu lên nhìn về phía Diệp Ninh bên này.

Hiển nhiên là anh ta đang chờ mình.

“Có chuyện gì sao?” Diệp Ninh không có cảm tình với anh ta, nhưng biết anh ta là bạn tốt của Tiêu Nhạc, hơn nữa còn là bạn tốt tín nhiệm lẫn nhau cùng nhau xây dựng sự nghiệp, cho nên đề nén cảm giác không thích của mình, giọng điệu xem ra không tới nỗi khó chịu.

“Có chuyện, cần thảo luận với cô một chút.” Thẩm Tông Thụy nhíu mày nhìn Diệp Ninh, trên mặt không chút biểu tình, nhưng giọng nói có hơi cứng rắn.

“Được thôi. Có thể lên lầu nói không?” Diệp Ninh cảm giác người tới không có ý tốt, Tiêu Nhạc ở trên mới vừa thức dậy, vậy thì mọi người cùng nhau nói chuyện.

Thẩm Tông Thụy vừa nghe cô nói, nhíu mày: “Cô chưa đọc tin tức à?”

“Rốt cuộc là chuyện gì? Anh nói thẳng vào vấn đề đi. Tôi mới vừa mua thức ăn xong, Tiêu Nhạc còn đợi tôi về nấu cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Thẩm Tông Thụy liếc mắt nhìn túi ny lon trong tay Diệp Ninh, bên trong đầy áp. Anh ta nhíu mày một lần nữa:

“Gần đây công ty xảy ra tin tức bí mật nội bộ bị tiết lộ.”

“Ừ, sau đó thì sao?”

Thẩm Tông Thụy nhìn cô chăm chăm, nói: “Xem ra cô thật sự không biết.”

Diệp Ninh hừ một tiếng: “Anh có thể không tin.”

Thẩm Tông Thụy trầm ngâm một hồi rồi mới nói: “Một dự án hợp tác của tập đoàn Nhạc Ninh, liên quan đến mười mấy triệu, bị tiết lộ ra ngoài, ảnh hưởng rất lớn.”

“À, vậy thì có liên quan gì tới tôi?”

Diệp Ninh mới vừa kiên định nói xong, trên mặt lập tức thay đổi.

Loại buôn bán với số tiền khổng lồ này, số người điều hành biết chính xác con số sợ rằng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Đương nhiên Tiêu Nhạc là một trong số đó.

Mà mình là người chăm sóc Tiêu Nhạc, dĩ nhiên trở thành đối tượng hoài nghi.

Thẩm Tông Thụy hài lòng nhìn sắc mặt không còn giọt máu của Diệp Ninh, cười nhẹ: “Rốt cuộc cô cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề rồi.”

Diệp Ninh nhíu mày nhìn anh ta: “Anh hoài nghi tôi?”

Thẩm Tông Thụy nói một cách lạnh nhạt: “Không phải là tôi hoài nghi cô, mà là chúng tôi đều hoài nghi cô.”

Diệp Ninh: “Sau đó thì sao?”

Thẩm Tông Thụy rút tay từ trong túi quần ra, trong tay cầm một chiếc chìa khóa: “Chúng tôi cần mời cô đi một chuyến, mọi người cùng nhau nói chuyện một chút.”

Đến lúc này, Diệp Ninh đã không thể nói câu nào. Cô im lặng một hồi rồi nói: “Tiêu Nhạc vẫn còn chờ tôi.”

Thẩm Tông Thụy dừng mắt nhìn Diệp Ninh: “Chuyện này không thể cho Tiêu Nhạc biết. Cậu ấy sẽ lo lắng cho cô, ảnh hưởng đến sức khỏe của cậu ấy.”

Điều anh ta không nói ra miệng chính là, nhất định Tiêu Nhạc sẽ che chở cho Diệp Ninh, xử trí theo cảm tính, sẽ ảnh hưởng đến sự phán đoán của anh.

Vì vậy sau khi anh ta dừng lại một chút, lại nói tiếp: “Cô bịa ra một lý do đi.”

Diệp Ninh gạt đầu, lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho Tiêu Nhạc.

Di động vang lên một hồi thật lâu thì mới có người nhận. Có lẽ là bởi vì cô để điện thoại trong góc, anh tìm cả buổi mới thấy.

“Ninh Ninh, còn chưa về nữa? Anh đói bụng rồi.” Giọng nói trầm thấp khàn khàn của Tiêu Nhạc trong điện thoại mang theo chút uất ức, giống như đã chờ cô thật lâu.

Cổ họng Diệp Ninh khô khốc, nhưng cô vẫn bật cười, cố làm ra vẻ tùy ý, nói: “Mới vừa rồi đi chợ, gặp được đồng nghiệp cũ, đã nhiều năm không gặp, lại đụng phải lúc tỉnh tiền, cho nên người ta muốn mời em đi ăn một bữa.”

“Nam hay nữ?” Đây là phản ứng đầu tiên của Tiêu Nhạc.

Diệp Ninh vẫn cười như cũ: “Đương nhiên là nữ, người ta còn dẫn theo em bé đấy, nhỏ hơn Nam Nam hai tuổi, là một bé gái, rất dễ thương.”

Thẩm Tông Thụy ở bên cạnh nhìn cô tròn mắt nói láo, lông mày chau lại.

Sau khi Tiêu Nhạc bên kia đáp ứng xong, Diệp Ninh lại dấn dò thêm một hồi rồi mới cúp điện thoại.

“Đi thôi.” Đối mặt với Thẩm Tông Thụy, Diệp Ninh lập tức thu lại nụ cười, xa cách lãnh đạm.

Thẩm Tông Thụy gật đầu.

Lên xe xong, cuối cùng Thẩm Tông Thụy cũng nhịn không được mà hỏi: “Bình thường cô đều như vậy?”

“Như vậy cái gì?”

“Nói gạt cậu ấy.”

Diệp Ninh nghe được, cau mày, tròn mắt nhìn anh ta: “Đời này của tôi nói dối không quá năm lần!”

Thẩm Tông Thụy ho khan, không lên tiếng, nhìn về phía trước, chăm chú lái xe.

Vào trong phòng họp VIP của tập đoàn Nhạc Ninh, Diệp Ninh phát hiện, nơi này không chỉ có mấy bậc điều hành cao cấp nhất của tập đoàn Diệp Ninh, mà còn có hai người ăn mặc đồ thường khác, nhưng là người với ánh mắt nhìn sắc bén.

Sau khi Diệp Ninh lấy làm kinh ngạc, suy nghĩ kỹ càng lại, có thể tập đoàn Nhạc Ninh không báo cảnh sát ngay lập tức, mà mời thám tử tư bí mật điều tra chuyện này.

Trong phòng họp lúc này, ngoại trừ Lỗ Phi xem ra có vẻ thân thiện, mọi người đều dùng ánh mắt thù địch hoặc tra xét nhìn chằm chằm Diệp Ninh.

Tô Nhân cũng có mặt ở đây, cô nàng cười lạnh, nói một cách giễu cợt: “Diệp tiểu thư, cô là người đã từng có tiền án, không thể trách được. Thế nhưng cô lại ra tay với Nhạc Ninh chúng tôi.”

Diệp Ninh không khách khí, trả lời bằng tiếng cười lạnh: “Tô tiểu thư, cô nên hiểu một chuyện, tôi và Thẩm tiên sinh tới đây phối hợp với các người là bởi vì tôi nể mặt Tiêu Nhạc. Chuyện này, tôi không thẹn với lương tâm, trước khi luật pháp phán định tôi có tội, cho dù bất cứ là ai cũng đều không đủ tư cách nói chuyện với tôi như vậy. Nếu không, tôi có thể tố cáo cô tội vu khống.”

Về mặt Tô Nhân lập tức khó coi, cô ta có chút chật vật, nhưng lại không cam lòng mà thù hận: “Đã đến lúc này mà cô vẫn còn mạnh miệng. Cô cho rằng nếu như Tiêu Nhạc biết được cô làm những chuyện kia thì anh ấy vẫn còn muốn kết hôn với cô sao?”

Diệp Ninh nhướn mày: “Cho dù không muốn kết hôn với tôi, anh ấy cũng sẽ không kết hôn với cô, đúng không? Cô tức giận cũng vô dụng thôi.”

Tô Nhân nghe được những lời này, sự tao nhã lẫn ung dung của một nhà điều hành công ty chuyên nghiệp hầu như biến mất hoàn toàn. Cô ta giận dữ tới mức thở hạo hển, bộ dạng kia nhìn giống như hận không thể nhào qua cho Diệp Ninh mấy bạt tai.

Diệp Ninh ngồi vững vàng, nhìn sang Lỗ Phi: “Có thể cho tôi một ly nước, nước lọc là được.”

Mới vừa rồi Lỗ Phi nhìn hai người đàn bà miệng lưỡi sắc bén qua lại, cũng ngây người ra. Đến khi nghe được Diệp Ninh nói như vậy thì anh ta vội vàng dâng lên hai tay một ly nước lọc.

*****

Đến khi Diệp Ninh rời khỏi cao ốc Nhạc Ninh thì đã hơn ba giờ chiều. Điện thoại di động mới vừa rồi tắt máy, bây giờ mở ra, Tiêu Nhạc đã gọi cho cô ba tin nhắn.

“Ninh Ninh, tại sao còn chưa trở lại?” Đây là cái thứ nhất, gọi lúc 1 giờ chiều.

“Nè Ninh Ninh, có phải đi dạo phố với đồng nghiệp không hả?” Đây là tin nhắn thứ hai, gọi lúc 1 giờ 10 phút.

“Ninh Ninh, tại sao tắt máy?” Đây là tin nhắn thứ ba, gọi lúc 2 giờ chiều.

Diệp Ninh vội vàng gọi điện thoại cho Tiêu Nhạc: “Xin lỗi, mới vừa rồi điện thoại hết pin, bây giờ mượn được người ta máy sạc pin ở cửa hàng tổng hợp, sạc một chút rồi em sẽ trở về liền.”

“Được rồi.” Đầu bên kia điện thoại chỉ nói hai chữ, giọng nói trầm thấp, anh cũng không nhiều lời.

Diệp Ninh không biết là loại cảm giác gì, tiếp tục giải thích: “Bởi vì đồng nghiệp muốn mua ít đồ, em phải đi chung thôi.”

“Không sao. Đạo này em chăm sóc anh, ngay cả công việc cũng phải nghỉ. Bây giờ gặp được đồng nghiệp, cùng nhau đi dạo phố một chút cũng là rất bình thường. Sẵn dịp em đi xem quần áo luôn đi, còn áo cưới nữa, biết đâu tìm được ý tưởng mới.”

Vốn là bọn họ sắp cử hành hôn lễ, bây giờ đã bị trễ nải, nhưng áo cưới đã được may từ sớm.

Lời lẽ Tiêu Nhạc rất chu đáo, nhưng bởi vì quá quan tâm chu đáo lại khiến trong lòng Diệp Ninh không rõ tư vị.

Sau khi cúp điện thoại, cô nhìn sang Thẩm Tông Thụy bên cạnh: “Nếu như Tiêu Nhạc biết được chuyện này thì sao?”

Nguyên cả buổi chiều, có thể nói là cô tiếp nhận đủ loại tra hỏi của hai vị thám tử tư kia, mệt mỏi. Có rất nhiều việc mà cô không nhớ gì cả, câu hỏi lặp đi lặp lại nhiều lần, đừng nói chỉ còn có Tô Nhân không nhìn cô vừa mắt bất cứ chuyện gì.

Thẩm Tông Thụy nghe cô nói như vậy, híp mắt lại, lạnh nhạt nói: “Trước nhất đừng nói cho cậu ấy biết.”

Diệp Ninh cười lạnh, giọng nói tràn đầy giễu cợt: “Chờ các người định tội tôi xong rồi hãy nói?”

Thẩm Tông Thụy nhìn sang chỗ khác: “Chúng tôi cũng không nói nhất định là cô.”

Diệp Ninh nhướn mày: “Tại sao còn chưa báo cảnh sát? Các người sợ cái gì?”

Thẩm Tông Thụy không lên tiếng.

Diệp Ninh thở dài: “Tuy bây giờ anh ấy chưa biết, nhưng các người nghĩ rằng có thể gạt được anh ấy mấy ngày?”

Mấy ngày này Tiêu Nhạc cũng không thể nào đọc tin tức. Áp suất mắt của anh cao, điện thoại di động bị cô tịch thu, có thể nói hai người bọn họ hiện giờ có chút ngăn cách với cuộc sống bên ngoài.

Nhưng anh là một người nhạy bén, chưa chắc gì mình có thể giấu diếm được anh.

Thẩm Tông Thụy im lặng một hồi, cau mày nói: “Không nói trước đã, có thể ngày mai sẽ tìm cô nữa.”

Đưa mắt nhìn Thẩm Tông Thụy bỏ đi, Diệp Ninh đi vào cư xá. Cô nghĩ nhất định phải bình tĩnh, để mình phục hồi lại tâm trạng. Hôm nay cô nói dối với Tiêu Nhạc, không muốn bị phát hiện. Chỉ là hiện giờ có chút rối rắm, không biết có nên nói cho anh biết hay không. Bây giờ mà nói cho anh biết thì anh sẽ như thế nào, rất tức giận, rồi ngày mai sẽ không đi tháo bỏ tấm thép?

Đang suy nghĩ, cô vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc.

Tiêu Nhạc đang đứng ở khúc quanh phía trước, trong tay cầm điều thuốc, im lặng nhìn cô.

Cô sợ hết hồn, vội vàng đi tới: “Tại sao anh lại ở đây?”

Lúc này đã là đầu Đông, anh chỉ mặc một áo khoác mỏng. Diệp Ninh đưa tay ra nắm chặt tay anh, phát hiện tay anh lạnh như băng.

“Tại sao lại hút thuốc rồi? Không phải anh đã cai từ sớm hay sao? Còn nữa, đứng ngoài này bao lâu rồi, không biết mặc thêm quần áo dày một chút hả? Anh muốn bị lạnh chết!?”

Nhất thời Diệp Ninh xả hết những rối rắm mới vừa rồi ra ngoài, không nhận được bắt đầu quả trách anh.

Tiêu Nhạc dập tắt điều thuốc, sau đó ném vào thùng rác bên cạnh, cau mày nhìn cô: “Em mua gì rồi?”

Diệp Ninh hơi ngần ngừ rồi ra, rất nhanh sau đó nhớ ra được chính mình đã nói với anh là đi mua đồ.

Nhưng thật ra thì có mua cái gì đâu, cả giờ đồ ăn đều để quên trước phòng hội nghị ở tập đoàn Nhạc Ninh.

“À, chỉ đi ngắm thôi, không có món nào thích hợp, không mua, chỉ đi chung với đồng nghiệp thôi.”

Tiêu Nhạc nhìn Diệp Ninh thật chăm chú, cuối cùng cũng nhoen miệng cười: “Không sao, không thích thì thôi, chờ chân anh khỏe hẳn, sẽ đi với em.”

Diệp Ninh cắn môi: “Chiều nay mình ăn gì?”

Tiêu Nhạc thản nhiên nói: “Ăn bậy bạ cũng được mà.”

Lúc vào thang máy, Diệp Ninh mới nhớ ra, nguyên cả buổi trưa mình cũng chưa ăn chút gì, trong bụng trống rỗng bắt đầu kêu lộc cộc. Cô nhìn nhanh sang Tiêu Nhạc, mà Tiêu Nhạc thì lại nhìn chăm chăm mấy con số không ngừng nhảy nhót trên bộ điều khiển thang máy, giống như hoàn toàn không để ý.

“Đồ ăn bên ngoài không hợp khẩu vị, nên không ăn no. Đợi lát nữa em nấu mì chúng ta ăn chung nhé?”

Tiêu Nhạc chỉ ‘Ừ’ một tiếng.

Diệp Ninh ngẫm thờ dài, trong lòng cũng hiểu, đây là không vui.

Có lẽ người đàn ông này cũng phát hiện có gì lạ thường, nhưng anh chính là không hỏi.

Về đến nhà, cô vào phòng bếp, trong phòng bếp hoàn toàn không bị đụng đến. Cô nhìn không được nhìn Tiêu Nhạc đang đứng trước cửa sổ sát đất, xem ra anh cũng chưa ăn gì hết.

Cô lập tức nhớ tới ba tin nhắn anh gọi. Thật ra anh hoàn toàn không phải là người thích gọi tin nhắn, nhưng bây giờ thì sao, một buổi chiều gọi cho mình cả ba cái, gọi điện thoại lại không tiếp thông, ngay cả cơm cũng không ăn, không biết tâm tình bị dày vò như thế nào rồi?

Diệp Ninh giật giật đôi môi khô khốc, trong đầu buồn bực nấu đồ ăn.

Sau khi nấu xong, Tiêu Nhạc vẫn còn đứng trước cửa sổ sát đất như cũ.

“Ăn cơm đi.” Cô nói nhẹ nhàng.

“Ừ.” Tiêu Nhạc xoay người, đi tới dùng cơm.

Hiển nhiên hai người ăn cơm cũng không tập trung, mặc dù rất đói bụng.

Đang ăn, Tiêu Nhạc đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Diệp Ninh, hờ hững nói: “Hoắc Thần đã bị sa thải rồi, em biết không?”

Hoắc Thần?

Diệp Ninh hơi bất ngờ, sau đó lắc đầu: “Không nghe nói tới.”

Tiêu Nhạc liếc nhìn cô với cặp mắt có thâm ý, thấy cô thật sự không biết gì, liền cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Diệp Ninh nhai mì mà sặc, suy nghĩ thật lâu, đột nhiên hiểu được.

Thì ra người này cho rằng mình có liên lạc với Hoắc Thần, lúc này là anh muốn thăm dò?

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Diệp Ninh nhìn bộ dạng không được tự nhiên của Tiêu Nhạc, lại cảm thấy buồn cười.

Vì vậy, cô liếc anh một cái: “Ăn nhiều một chút, không thôi lại bị cảm mạo.”

Ai ngờ đột nhiên Tiêu Nhạc lại thốt lên: “Sức khỏe anh thật kém như vậy à?”

Giọng điệu thật khó chịu.

Diệp Ninh đánh giá vẻ mặt của anh, thật khó coi.

“Anh bị thương lần này sức đề kháng sẽ yếu đi.” Cô dịu dàng khuyên nhủ một câu.

Tiêu Nhạc không nói nữa, cúi đầu ăn cơm.

Sau khi cơm nước xong, anh không đi nghỉ ngơi giống như bình thường, mà mở điện thoại đi động ra, bấm bấm gì đó.

Diệp Ninh lại gần: “Anh đọc gì vậy?”

Giọng nói Tiêu Nhạc thật lãnh đạm: “Tùy tiện đọc một chút thôi.”

Diệp Ninh dịu dàng ôm cánh tay anh, khuyên nhủ: “Ngày mai chúng ta phải đi bệnh viện, chuẩn bị tháo tám thép, đến lúc đó còn phải tĩnh dưỡng hơn nửa

tháng mới có thể lành hẳn.

Tiêu Nhạc nói nhát gừng: “Biết rồi.”

Diệp Ninh nghiêng đầu nhìn đáng vẻ tức giận của anh, nhớ tới anh vừa rồi phản kích lời nói của mình, ngẫm nghĩ người đàn ông này cũng có lúc cộc cằn nha, đoán chừng buồn bực vì sức khỏe của mình bị hoài nghi? Cô nhìn thấy mặt đen không được tự nhiên của anh, không hiểu tại sao lại cảm thấy thật đáng yêu, nhin không được đưa tay ra nhéo nhéo gò má cứng ngắt của anh.

Dù sao mặt đàn ông không giống như phụ nữ, không mềm mại trơn bóng, ngược lại rất cứng rắn. Diệp bóp thử một cái, không nắm được da thịt, nhưng đã ghiền, vì vậy gia tăng sức lực, bóp mạnh hơn.

Mặt mày Tiêu Nhạc nhăn nhó, quay đầu lại: “Em làm gì vậy?”

Vẫn là đáng vẻ tức giận, nhưng nhìn sao cũng không thấy giận.

Diệp Ninh lập tức bật cười: “Ấn hiếp anh.”

Cơ thịt trên mặt Tiêu Nhạc không nhận thức liền co rút lại, anh nhìn chằm chằm Diệp Ninh: “Gặp phải chuyện tốt gì mà sao em vui thành như vậy!”

Nói xong, anh quay mặt sang chỗ khác.

Diệp Ninh hiểu được ý tứ vừa rồi trong lời nói của Tiêu Nhạc, lại càng vui vẻ hơn. Người này đã không hiểu mà còn đoán mò tới tận đâu rồi.

Tối hôm đó, Diệp Ninh ngủ chung với Tiêu Nhạc. Thật ra thì trong khoảng thời gian này cô vẫn ngủ như vậy, cùng giường. Chỉ là bởi vì Tiêu Nhạc bị thương, và Diệp Ninh đoán được Tiêu Nhạc có vấn đề trên phương diện kia, cho nên tới tận bây giờ, hai người vẫn chưa đi thêm được bước nào, nhiều nhất cũng chỉ ôm hôn mà thôi.

Diệp Ninh nằm ở trên giường, trong lòng nghĩ tới lời nói của Thẩm Tông Thụy. Tự cô biết mình trong sạch, không làm ra chuyện như vậy. Nhưng nếu như bản thân chuyện này rất là cơ mật, vậy có thể là ai đây?

Diệp Ninh nghĩ tới nghĩ lui, lại nghĩ tới Tô Nhân, nhưng rồi cô lại cảm thấy không thể. Cô nàng này cũng nắm giữ cổ phiếu ở tập đoàn Nhạc Ninh, không đến nỗi sẽ làm ra chuyện tổn hại đến lợi ích cá nhân chứ hả?

Hay có thể nói cô ta có ý đồ gì? Hãm hại mình?

Diệp Ninh suy nghĩ một hồi cũng cảm thấy không thể, điều này cũng quá điên khùng.

Cô suy nghĩ thật lâu, nghiêng người lại, nhìn thấy Tiêu Nhạc bên cạnh đang nhìn mình.

Trong bóng tối, cặp mắt anh trầm lặng, khiến người nhìn vào không hiểu, cứ im lặng nhìn mình như thế.

Cô sợ hết hồn: “Tại sao anh còn chưa ngủ?”

Tiêu Nhạc mím môi, trách cô: “Em lăn lộn mãi, anh ngủ không được.”

Diệp Ninh không trả lời, tiến lại gần, ôm eo Tiêu Nhạc: “Ngoan, em không trở mình nữa, anh ngủ đi.”

Nói xong, cô còn vỗ vỗ nhẹ sau lưng anh.

Khóe miệng Tiêu Nhạc co quắp lại, không biết có phải là đang cười không nói nên lời hay không, vươn tay ra tìm được tay của cô, cầm lấy, sau đó nhắm hai mắt lại.

*****

Ngày hôm sau, Diệp Ninh rời khỏi giường sớm hơn một chút, sau khi chuẩn bị đồ ăn sáng xong, cô lại bắt đầu chuẩn bị đầy đủ đồ dùng nhập viện, đồng thời gọi điện thoại, báo tài xế tới đây, chuẩn bị tới bệnh viện. Cùng một lúc, cô gọi điện thoại cho bệnh viện xác nhận thời gian.

Đang bận rộn, đột nhiên Tiêu Nhạc nói một câu: “Hôm nay có chút việc, trước tiên không đi bệnh viện.”

“Hả?”

Câu nói của anh tới một cách bất ngờ không kịp phòng bị, Diệp Ninh có chút mờ mịt: “Hôm nay có hẹn giải phẫu, anh không đi?”

Chuyện lớn như vậy, có người nào như anh không? Còn hỏi hột xỏ một câu ‘có việc’!

Tiêu Nhạc giơ tay lên nhìn đồng hồ, bình tĩnh nói: “Cũng sắp tới giờ rồi, có lẽ bọn họ cũng sắp tới.”

Người nào tới?

Diệp Ninh phát hiện, mình theo không kịp nhịp điệu của anh, đây là gà và vịt nói chuyện.

Tiêu Nhạc nhíu mày, không lên tiếng.

Vừa lúc đó, chuông cửa bên ngoài vang lên.

Diệp Ninh nghi ngờ đi ra mở cửa, nhìn thấy người bên ngoài chính là: Thẩm Tông Thụy, Lỗ Phi, Tô Nhân, một điều hành của tập đoàn Nhạc Ninh, hai điều hành của tập đoàn Nhạc Ninh... Còn có hai người giày Tây, bộ dáng rất chuyên nghiệp.

Tiêu Nhạc thân nhiên chỉ bảo: “Mời bọn họ vào đi.”

Diệp Ninh nhìn Thẩm Tông Thụy. Cho dù cô có ngu đi nữa, cũng ý thức được Tiêu Nhạc nhất định đã biết rồi, cho nên anh muốn bàn chuyện với mọi người một chút. Nhưng không phải Thẩm Tông Thụy đã nói sẽ không cho nói cho Tiêu Nhạc biết sao?

Nghĩ tới cuộc phẫu thuật hôm nay coi như bỏ lỡ, cô dùng ánh mắt khiển trách nhìn Thẩm Tông Thụy.

Mặt Thẩm Tông Thụy không thay đổi, nhìn cô một cái.

Thì ra anh ta cũng không biết là chuyện gì.

Mọi người nối đuôi nhau đi vào, sau đó Tiêu Nhạc mời tất cả ngồi xuống.

Lúc này, giày Tây bên cạnh tự giới thiệu mình trước, thì ra là luật sư sở sự vụ.

Diệp Ninh nghe được cái tên này mới chợt hiểu, cảm thấy quen tai, đây chính là người lúc trước đã đưa cho mình di chúc của Tiêu Nhạc mà phải không?

Luật sư lấy ra một phần văn kiện, đặt ở trên bàn.

Mọi người xem qua, tất cả đều kinh ngạc.

Đây là thư hiệp nghị chuyển nhượng cổ phần.

Sắc mặt Thẩm Tông Thụy lập tức thay đổi, cầm lên đọc một lần. Sau khi đọc xong, anh ta khiếp sợ nhìn Tiêu Nhạc.

“Cậu điên rồi hả?”

Tô Nhân cũng nhìn thấy, cô ta không dám tin, nhìn chằm chằm Tiêu Nhạc, đôi môi run rẩy, nói: “Anh, anh đang làm cái gì vậy?”

Trong bản hiệp nghị này, Tiêu Nhạc chuyển nhượng toàn bộ cổ phần của anh ở tập đoàn Nhạc Ninh cho Diệp Ninh, không phải trả tiền.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, bọn họ nhìn Tiêu Nhạc bằng cặp mắt nhìn người điên, không thể nào tin nổi!

Tiêu Nhạc rất bình tĩnh: “Có biết tại sao ban đầu tập đoàn Nhạc Ninh có tên này không?”

Tất cả người ở đây đều bắt đầu run run, mắt nhìn chằm chằm hai chữ Nhạc Ninh kia. Giờ phút này, họ đã ý thức được một chuyện.

Hai chữ Nhạc Ninh này là tên của Tiêu Nhạc và Diệp Ninh.

Tô Nhân cắn mạnh lên môi, trong cặp mắt đang híp lại ẩn giấu ánh lệ long lanh. Cô ta hơi ngẩng đầu lên: “Anh...”

Cô ta chỉ nói được một chữ, còn lại là nghẹn ngào.

Tiêu Nhạc vươn tay, cầm tay Diệp Ninh đang bị chấn động đến mức không biết phải mở lời như thế nào: “Ninh Ninh, anh không hề giỡn chơi. Anh đã nói từ sớm, tất cả của anh đều là của em. Nếu như hiện giờ bọn họ đang hoài nghi em, thậm chí chất vấn anh đã để cho em giúp anh xử lý những công việc có tính chất hợp pháp. Vậy thì chỉ cần bây giờ em ký xuống ở đây, tất cả cổ phần của anh cũng là của em, em trở thành cổ đông lớn nhất của tập đoàn Nhạc Ninh.”

Vừa dứt lời, ánh mắt của anh quét về phía đám người Thẩm Tông Thụy: “Làm cổ đông lớn nhất của tập đoàn Nhạc Ninh, các người nghĩ rằng bởi vì lý do gì mà cô ấy phải làm ra loại chuyện trái ngược với lợi ích bản thân đây?”

Trong mắt Thẩm Tông Thụy lóe lên một tia chật vật, anh ta mím môi, cau mày nhìn Tiêu Nhạc: “Cậu, cậu đúng là điên rồi.”

Tiêu Nhạc nghe vậy, bật cười, bàn tay bóp nhẹ mấy đầu ngón tay của Diệp Ninh: “Cho tới bây giờ mình vẫn không bình thường mà.”

Mọi người, bao gồm cả Diệp Ninh, đều cạn lời mà nhìn Tiêu Nhạc.

Giờ phút này, bọn họ mới phát giác ra được, từ mới vừa lúc bắt đầu, bọn họ đã biết Tiêu Nhạc kia chính là bộ dạng này.

Nếu như anh đã quyết định, thì nhất định sẽ đi làm.

Nếu như anh đã muốn kết hôn với Diệp Ninh, đừng nói là cô có gây ra bất lợi cho bản thân mình hay không, cứ cho là cô làm đi, vậy anh cũng sẽ mất đi nguyên tắc mà che chở cô đến cùng.

Đây mới chính là Tiêu Nhạc!

Tô Nhân đột nhiên bật khóc, che miệng khóc: “Ồ trong lòng anh, mọi người, bao gồm mọi người chúng tôi, tất cả bạn bè của anh, cũng không có một người nào quan trọng bằng người phụ nữ này?”

Tiêu Nhạc nghe được câu này, ánh mắt từ từ rơi trên mặt Tô Nhân.

Lúc anh nhìn qua cô, ánh mắt dần dần trở nên sắc bén: “Cô nghĩ sao?”

Anh không trả lời, mà hỏi ngược lại

*****

Lúc mọi người im lặng rời khỏi, màn kịch náo động này mới xem như kết thúc.

Dĩ nhiên Diệp Ninh không ký tên, cô cầm lên, xé toan.

Tiêu Nhạc nhún mày, cười cười không nói.

Diệp Ninh tiến tới, thấp giọng nói: “Anh biết từ bao giờ?”

Cô còn tưởng suy tư rối rắm của anh ngày hôm qua là vì Hoắc Thần, cuối cùng lại nhảy sang chuyện này, hơn nữa còn lấy phong cách mạnh mẽ vang dội như vậy trực tiếp nhô cổ tận góc luôn.

Tiêu Nhạc nhìn chăm chú đầu cô đang cúi thấp: “Tại sao không nói cho anh biết?”

Diệp Ninh nhún nhún vai: “Không phải chuyện lớn gì, nói ra cũng không có ý nghĩa. Hãy để bọn họ điều tra, như vậy nhất định sẽ tìm ra đầu mối. Em không làm chính là không làm.”

Tiêu Nhạc cúi người, hôn lên hàng lông mi khẽ run của cô: “Nhưng anh không thích người khác bắt nạt em, bất cứ là ai cũng không được.”

Hơi thở nóng rực của anh quanh quẩn xung quanh những vùng nhạy cảm gần mí mắt, điều này làm cho trong lòng Diệp Ninh nổi loạn.

Lúc này, giọng nói khàn khàn của anh vang lên bên tai: “Anh dốc sức những năm qua, không phải là để người khác cầm tập đoàn Nhạc Ninh ra mà bắt nạt em.”

Cùng lúc đó, anh cắn lên lỗ tai của cô, là loại êm ái nhẹ nhàng vân vân. Hàm răng trên dưới chậm rãi gặm nhấm. Mỗi động tác của anh dường như vân vân thân kinh của Diệp Ninh.

Diệp Ninh nhìn không được mà phát ra loại âm thanh trầm trầm giãy giụa, không tự chủ được run bắn lên.

Hai chân cô mềm nhũn ra, sau lưng ê ẩm không còn sức lực.

Mà Tiêu Nhạc vẫn tiếp tục động tác, hàm răng của anh chọn một mảnh trên lỗ tai nhỏ nhắn của cô khẽ cắn như cũ.

Diệp Ninh chịu không nổi, rõ ràng là anh đang trêu chọc mình, nhưng nghĩ đến sức khỏe của anh, cô kìm chế, đẩy anh ra một cách khó khăn: “Đừng_____”

Ai ngờ sau khi anh bị đẩy ra như vậy, chẳng nhưng không rời ra được, ngược lại càng dùng sức, cánh tay kéo lại, thuận thế ôm trọn cô vào lòng.

Trong khoảng thời gian ngắn, trời đất quay cuồng, Diệp Ninh lại bị ôm ngang hông.

Cô theo bản năng nắm cánh tay của anh: “Buông em ra.”

“Không buông.”

Giọng nói của anh ồm ồm mà bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Mảnh giấy lúc ban đầu

Lúc anh sắp tới, Diệp Ninh hết hồn.

Mặc dù hai người vẫn ôm nhau ngủ, nhưng lại chưa từng vượt quá giới hạn nửa bước. Bây giờ thì sao chứ, vật sở hữu nặng nề nào đó của đàn ông đang đè lên cơ thể mềm mại của mình. Điều này khiến cho Diệp Ninh phát run theo bản năng.

Cô hốt hoảng nhìn hai bên, tay quơ quơ cứng ngắc nói: “Này, này có thể không?”

“Hà?” Ánh mắt anh mãnh liệt, hơi thở nóng rực, bộ dạng nhìn chằm chằm giống như muốn nuốt sống cô.

Diệp Ninh đang hốt hoảng luống cuống, vậy mà cũng há miệng ra: “Anh, anh làm được sao?”

Nói xong câu này, da đầu cô lập tức tê dại, cô vừa nói cái gì vậy? Đây là nghi ngờ năng lực của đàn ông đấy?

Quả nhiên, Tiêu Nhạc áp tới không nương tình, cắn răng nghiêng lợi nói: “Diệp Ninh, đừng bao giờ chất vấn cơ thể và năng lực của anh.”

Nói xong câu này, anh ừn ừn đánh tới, hôn lấy hôn để Diệp Ninh khiến cô hít thở không xong.

Lúc mới bắt đầu, Diệp Ninh còn lo lắng cho thân thể của anh, chỉ là sau đó cô lại phát hiện, mình chẳng còn đầu óc để suy nghĩ.

Về phương diện này, anh rất mạnh mẽ, lại kịch liệt, bộ dạng thật giống như muốn nuốt sống người ta.

Suốt cả một buổi sáng, cô không thể nào xuống giường.

Lần đầu tiên anh xong tương đối nhanh, Diệp Ninh lười biếng híp mắt lại, xòe đầu ngón chân ra, tưởng rằng đã kết thúc.

Ai ngờ còn có lần thứ hai.

Có lẽ đã ăn một lần rồi, động tác lần này so với lần trước ổn định hơn nhiều, cũng như lo nghĩ đến cảm thụ của cô.

Thậm chí Diệp Ninh còn cảm thấy anh đang lấy lòng mình, bằng mọi cách lấy lòng thân thể mình. Mỗi một nơi một chỗ trên người mình đều được ‘chăm sóc’ đến thỏa thích, toàn thân giống như ở trong đám mây bay.

Lần thứ hai, cô hiểu đây là chính là cao trào trong truyền thuyết. Cô giống như một chiếc thuyền nhỏ bập bênh trước đầu sóng mạnh liệt trên biển rộng bao la.

Nhưng ai mà ngờ được, sắp tới trưa rồi mà anh vẫn còn chưa ngừng, còn có lần thứ ba.

Lần này cô chịu không nổi, cho dù đồ có tốt hơn cũng chịu không nổi. Cô bắt đầu cự tuyệt anh, muốn tìm cách chạy trốn, nhưng anh không cho phép, tóm lại tay của cô, kìm chế sau lưng, để anh muốn làm gì thì làm.

Cô khóc, tiếng nước nở vỡ tan, chọt cao chọt thấp trong bể cả bập bênh.

Nhưng anh lại không biết thương hoa tiếc ngọc, cũng không quan tâm có phải cô khóc hay không.

Sau cùng, trong tiếng nước nở, cô cũng đạt tới đỉnh thủy triều mà so với lần thứ hai, không có người nào có thể kìm chế được. Toàn thân cô rung động kịch liệt, trong rung động, cô khóc giống như một con mèo nhỏ.

Rốt cuộc anh cũng chịu bỏ qua cho cô, ôm lấy cơ thể dường như mất hết tri giác của cô, nằm ngửa trên giường, để đầu cô gối lên cánh tay của anh.

Anh yêu thương hôn lên gương mặt cô, hôn lên giọt lệ trên khóe mắt, giọng nói dịu dàng khàn khàn dụ dỗ: “Tại sao khóc? Khó chịu ở đâu?”

Hiện giờ làm sao Diệp Ninh dám nói khó chịu ở đâu. Toàn thân cô mệt mỏi, không có chút sức lực nào, ngay cả cố gắng dùng sức mở miệng cũng không có.

Tiêu Nhạc bắt đầu hôn nhẹ lên góc môi của cô, từng chỗ một, lời nói thốt ra lại khiến Diệp Ninh không thể trốn tránh: “Ninh Ninh, em nói, trước đây em có hiểu làm gì với cơ thể của anh phải không?”

Diệp Ninh than một tiếng ‘ồ’ nhỏ rồi vội vàng quay đầu đi.

Tiêu Nhạc giữ chặt mặt cô, ép cô xoay đầu lại: “Hà? Anh muốn nghe em nói.”

Trong lòng Diệp Ninh khổ sở, hiện giờ cô đã biết, cái gì liệt dương, cái gì xuất tinh sớm, cái gì chướng ngại chức năng, tất cả đều là nói nhảm mà thôi!

Có quý mới biết tại sao bạn gái cũ của anh lại nói như vậy!

Có quý mới biết tại sao ở trước mặt mình anh cứ dè dặt khát vọng như vậy!

Hiện giờ với bộ dáng này, quả thật anh giống như hổ đói xuống núi, nước lũ ngập trời!

Nhưng Tiêu Nhạc đang dồn ép cô, từng nụ từng nụ hôn nhỏ rơi trên mặt cô. Cô bị ép bức hết cách, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói:

“Còn không phải là cô bạn gái cũ vừa đơn thuần xinh đẹp vừa thiện lượng của anh...”

“Hả? Anh muốn nghe.” Anh nhìn cô chăm chú không tha.

Vì vậy Diệp Ninh không thể làm gì khác hơn là thuật lại đầu đuôi tất cả những gì cô bạn gái trước của anh đã nói, cuối cùng bối rối nhìn anh: “Chẳng lẽ trước kia anh thật sự có vấn đề...”

Ai ngờ cô vừa dứt lời, bàn tay của Tiêu Nhạc đã ấn xuống nơi nào đó trên người cô.

Cô kim chế không được ‘A’ nhỏ một tiếng.

Tiêu Nhạc nhướn mày, vẻ mặt u ám: “Em có muốn kiểm chứng một lần nữa không? Vậy thì em nghi ngờ anh năm đó làm sao khiến em mang thai Nam Nam?”

Diệp Ninh nào dám, cô ôm cổ anh lấy lòng: “Không không không, em không hề nghi ngờ! Em chỉ là tò mò!”

Tiêu Nhạc không nói, thỏa mãn híp lại cặp mắt, đầu gối lên hai tay, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Diệp Ninh tiến tới: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh thật sự chưa từng hôn qua cô ấy sao?”

Không thể không thừa nhận, nghĩ tới đây, trong lòng cô xuất hiện một sự vui vẻ ích kỷ lẫn nhỏ mọn. Đàn bà vẫn là đàn bà, dễ tâm và nhỏ mọn, đặc biệt là loại chuyện nam nữ này, thật sự hận không thể tẩy sạch thân thể lẫn tinh thần của người đàn ông mà mình yêu!

Ai ngờ Tiêu Nhạc lại nửa khép nửa mở cặp mắt dường thần, hoàn toàn không cho cô chút phản ứng.

Cô có chút nhịn không được, úp sấp trên ngực anh, thấp giọng làm nũng: “Nhất định phải trả lời, em muốn nghe!”

Giọng nói của cô mềm mỏng tới mức có thể chảy thành nước. Diệp Ninh nghe được giọng nói của mình cũng giật nảy mình. Vì sao cô lại có thể nói chuyện kiểu này được nhỉ?!

Diệp Ninh xấu hổ vùi mặt trên ngực anh.

Phụ nữ trong lúc yêu, đặc biệt là phụ nữ mới vừa trải qua một trận mây mưa, quả nhiên chỉ số thông minh chính là 0, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng thay đổi luôn!

Tiêu Nhạc vẫn không lên tiếng, sau khi im lặng một hồi lâu, trong lúc Diệp Ninh cho rằng anh ‘làm việc’ quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi thì nghe được giọng nói khàn khàn của anh vang lên bên tai.

“Ninh Ninh, khi đó anh thật sự cho rằng mình có vấn đề.”

Diệp Ninh lập tức ngẩng đầu lên, cặp mắt trong suốt nhìn anh chằm chằm.

Anh vẫn còn nhắm mắt, nếu không phải anh vừa mở miệng nói chuyện, Diệp Ninh đã cho rằng anh hoàn toàn ngủ thiếp đi.

Môi anh mấp máy, nói tiếp:

“Anh cho rằng mình có vấn đề, có nói qua với cô ấy, xa lánh một thời gian, nhưng cô ấy vẫn đồng ý tiếp nhận, nói không quan tâm đến những chuyện này, cùng lắm thì sau này làm thụ thai nhân tạo. Vì vậy tụi anh thật sự tính đến chuyện kết hôn. Sau đó ở Kim Nguyên nhìn thấy em, anh đã biết mình không thể như vậy.”

Thật ra thì điều anh không chính miệng nói ra chính là, đêm đó sau khi nhìn thấy cô, anh liền mơ thấy một giấc mộng không thể nào mở miệng được.

Sau đó nữa, trong đêm bọn họ ở khách sạn, anh hoàn toàn hiểu được, cơ thể mình không hề có vấn đề.

Anh chỉ bị cô giam cầm ở nơi nào đó, không thể nào nhúc nhích.

Diệp Ninh nghe xong, trong lòng càng thêm thoải mái.

Cô nhịn không được, nâng gương mặt cương nghị kia lên: “Tốt như vậy sao! Thì ra không phải là em thì anh không thể. Vậy thì em có thể muốn làm gì thì

làm đó rồi!”

Nghe lời nói có điểm đắc ý của cô, anh buồn cười mở mắt ra: “Không phải hiện giờ em đã muốn làm gì thì làm sao?”

Mà anh, rất thích bộ dạng này của cô.

Một người phụ nữ được anh âm thầm từ từ chiều chuộng.

*****

Về vụ án tiết lộ bí mật ở tập đoàn Nhạc Ninh, rốt cuộc Tiêu Nhạc cũng chủ trương báo án. Trải qua điều tra thăm dò của cảnh sát, cuối cùng cũng tìm ra được người tiết lộ bí mật.

Khiến mọi người không thể tưởng tượng được chính là, người kia lại là Tô Nhân.

Tô Nhân cũng chiếm giữ cổ phần của tập đoàn Nhạc Ninh, trị giá thị trường có chừng khoảng tám triệu nhân dân tệ. Nếu như vì vậy mà tập đoàn Nhạc Ninh bị ảnh hưởng, đưa đến cổ phiếu bị hạ giá, cô ta cũng là bị tự mình hại mình.

Cho nên chuyện tự hại mình như vậy thật sự khiến người khác không bao giờ nghĩ đến.

Nếu chuyện đã điều tra rõ ràng, cũng báo án, loại án tiết lộ bí mật thương nghiệp này dĩ nhiên phải theo trình tự pháp luật để giải quyết. Tô Nhân cũng bị bắt giữ theo pháp luật.

Sau khi Tô Nhân bị phán quyết, Lỗ Phi đã lên lút nói với Tiêu Nhạc đang chuẩn bị hôn lễ: “Tô Nhân muốn gặp mặt cậu một lần.”

Mặt Tiêu Nhạc không thay đổi: “Không rảnh.”

Lỗ Phi bất đắc dĩ thở dài: “Cô ấy cũng vì yêu quá rồi sinh hận.”

Tiêu Nhạc cười lạnh, không nói gì.

Chuyện này xem như đã chấm dứt.

Hôn lễ của Tiêu Nhạc và Diệp Ninh hiện giờ chính là chiêm trống rùm beng mà chuẩn bị. Bọn họ dự định chuyển về chỗ ở của Tiêu Nhạc, cho nên mấy hôm nay Diệp Ninh đều thu dọn đồ ở bên này. Mặc dù có nhiều đồ dùng khác cần phải mua thêm, thế nhưng bên này vẫn còn một vài món đồ chơi mà Nam Nam đã chơi từ bé, Diệp Ninh muốn cất giữ cho cậu nhóc, đợi đến khi cậu bé trưởng thành cũng có thể làm kỷ niệm.

Hôm nay Diệp Ninh dọn được rất nhiều đồ bỏ đi, cô nhờ Tiêu Nhạc đi đổ thùng rác.

Còn cô thì ở lại dọn dẹp ban công.

Lúc thu xếp lại kệ sách, cô nhìn ra bên ngoài, thấy Tiêu Nhạc đang đi tới gốc cây bên kia.

Dưới gốc cây có một bóng dáng quen thuộc. Người này Diệp Ninh có biết, đó là sư phụ Vương.

Trước kia ông thường hay giúp đỡ Diệp Ninh chỉnh sửa vài thứ.

Sư phụ Vương đi tới bên người Tiêu Nhạc, không biết nói với Tiêu Nhạc cái gì.

Tiêu Nhạc gật đầu, rồi dặn dò lại ông ấy mấy câu, cuối cùng đưa cho ông ấy một phong thư.

Diệp Ninh đang dọn dẹp kệ sách dùng tay lại.

Chờ sau khi Tiêu Nhạc trở lại, Diệp Ninh đã không còn dọn dẹp giá sách nữa. Cô đang quét dọn trong phòng vệ sinh. Nghe tiếng anh trở về, cô nghiêng đầu nhìn sang, lau mồ hôi, thuận miệng hỏi: “Tại sao đi bỏ đồ mà lâu như vậy!”

Tiêu Nhạc cười cười: “Bị em phát hiện rồi, anh mới vừa len lén hút một điếu thuốc.”

Diệp Ninh đang quét dọn lại dùng tay một lần nữa, cô im lặng một lúc, rồi cố ý tiến lên nói: “Đáng ghét chết đi được, em không thích mùi thuốc lá, anh lại dám len lút hút thuốc lá!”

Tiêu Nhạc vẫn cười như cũ: “Lần sau sẽ không thể nữa, được không?”

Diệp Ninh nắm lấy cây chổi, nhìn anh cười, nhưng nụ cười này lại giống như bong bóng, dưới mắt của cô từ từ phồng lên, trở nên mơ hồ, cuối cùng trước mắt một mảnh trắng xóa, dường như không nhìn thấy được gì.

Thế mà sư phụ Vương cũng là người của anh, đây là trong dự liệu, cũng là ngoài dự kiến.

Diệp Ninh nhớ lại lúc ban đầu, mảnh giấy trong ngăn kéo của cô, chính là do sư phụ Vương phát hiện. . .

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Diệp Ninh choáng váng, thiếu chút nữa ngã xuống.

Tiêu Nhạc vội vàng đỡ lấy cô: “Ninh Ninh, sao vậy em?”

Trong mắt anh tràn đầy lo lắng: “Anh dẫn em đi bệnh viện kiểm tra nhé?”

Diệp Ninh lắc đầu, cười nhẹ: “Không sao, mới vừa rồi cúi đầu làm việc, đứng lên đột ngột, có lẽ huyết áp thấp, em ngồi xuống sẽ không sao.”

Tiêu Nhạc đỡ cô ngồi xuống ghế sa lon: “Vậy em nghỉ ngơi đi, anh quét dọn phòng vệ sinh cho.”

Diệp Ninh gật đầu: “Dạ.”

Tiêu Nhạc bên kia đổi dép, vào phòng dọn vệ sinh. Diệp Ninh hít vào một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh trở lại, nhắm mắt bắt đầu nhớ lại tình cảnh lúc ban đầu.

Tờ giấy trong ngăn kéo lúc đó, làm sao bị mình phát hiện? Chính là lúc sư phụ Vương tới đây, khi đó sư phụ Vương còn có ý nhắc tới, nói là mua được phòng này rất lời, đồ gia dụng sẵn có, còn toàn là đồ cao cấp.

Nếu nói sự tồn tại của Tiêu Nhạc là hộp báu Pandora, như vậy thì việc sư phụ Vương đưa đây phát hiện tờ giấy kia chính là chìa khóa mở ra hộp báu Pandora kia.

Cô cố gắng nhớ lại về mặt của sư phụ Vương lúc phát hiện tờ giấy kia. Lúc đó biểu hiện của ông ta như không hề biết gì về Tiêu Nhạc cả, không giống như chị Trần, vừa nghe thấy cái tên này thì giống như bị người ta vạch trần vậy.

Đây là vì sao, vì sao sư phụ Vương lại muốn giả bộ?

Có thể nhìn thấy rõ ràng Tiêu Nhạc quen biết sư phụ Vương. Mới vừa rồi anh và sư phụ Vương gặp mặt nhau, bộ dạng kia không phải chỉ là quen biết sơ sài.

Không khí trong phòng ám áp, nhưng Diệp Ninh lại không tự chủ được mà rung mình một cái.

Tiêu Nhạc yêu cô, Tiêu Nhạc tốt với cô như vậy. Gần như anh có thể đưa hết cho cô tất cả những gì tốt nhất trên đời này, nhưng tại sao Tiêu Nhạc lại muốn lừa gạt cô?

Lời nói dối có thiện ý? Vấn đề là, cứ xem như ban đầu sư phụ Vương giúp đỡ mình đủ mọi thứ là vì xuất phát từ âm mưu của Tiêu Nhạc đặt ra, nhưng đến tận bây giờ, anh không cần thiết gạt mình nữa.

Trừ khi, anh còn có bí mật mình hoàn toàn không biết đến.

Diệp Ninh mệt mỏi bóp bóp trán.

Gần như cô không dám suy nghĩ, nghĩ tới ý nghĩa của việc này là như thế nào.

Cô ôm cánh tay, cả người rét run.

*****

Ngày hôm sau, cô cũng không tỏ vẻ gì bất thường, vẫn như cũ, nên làm gì thì làm, chuẩn bị hôn lễ, dọn nhà, đi tới chỗ biệt thự của Tiêu Nhạc, bắt đầu trang trí nhà mới, trước sau như một, giống như chuyện đó chưa từng xảy ra.

Nhưng trong bí mật, cô bắt đầu chú ý tới Tiêu Nhạc nhiều hơn. Bình thường Tiêu Nhạc làm việc gì, khi nào Tiêu Nhạc dùng điện thoại di động, và thói quen dùng nó.

Cô phát hiện rất nhanh sau đó, anh có thói quen hủy tin nhắn, sau khi gọi đi, lập tức xóa bỏ.

Cô mở điện thoại di động của anh ra, danh sách hiển thị các cuộc gọi chỉ có vài cái, danh sách hiển thị tin nhắn cũng chỉ có mấy cái với mình.

Thừa dịp anh đang tắm trong phòng toilet, cô lướt thật nhanh, cố gắng lướt về phía trước, cuối cùng cũng phát hiện một tin nhắn không phải với mình. Đó là tin nhắn thông báo đã có kết quả kiểm tra ở bệnh viện.

Diệp Ninh nhú mồm, giống như vàng sáng đột nhiên xuất hiện. Hai tay cô run run, nghĩ đến một loại khả năng.

Lúc ban đầu anh nằm viện là bệnh viện 302, bệnh viện công lập. Rồi sau đó mỗi lần kiểm tra sức khỏe đều là bệnh viện tư nhân cao cấp. Trong bệnh viện 302, căn cứ vào thẻ bảo hiểm xã hội là có thể tìm ra bản kỷ lục trị liệu trước kia.

Cô đang suy nghĩ mải mê, bất chợt một giọng nói vang lên: “Ninh Ninh, có phải mấy ngày nay không thoải mái hay không? Có cần phải đi bệnh viện kiểm tra không?”

Diệp Ninh giật mình, bị dọa đến run mình, ngẩng đầu nhìn lên. Ánh mắt Tiêu Nhạc cực kỳ dịu dàng, trông mắt đen yên tĩnh đang nhìn mình.

Đây chính là ánh mắt tràn đầy cưng chiều và dung túng.

Tiêu Nhạc đi tới, ôm Diệp Ninh: “Suốt ngày buồn bã ỉu xiu, là chứng sợ hãi trước hôn nhân, hay là mang thai?”

Nói xong, anh vuốt ve gương mặt Diệp Ninh, động tác êm ái.

Trong lòng Diệp Ninh dâng lên sự áy náy vô cùng, môi cô mấp máy, dừng mắt trên người Tiêu Nhạc.

Thật ra cho tới bây giờ, lúc nào anh cũng tốt với mình, bởi vì một vị sư phụ Vương kỳ lạ mà mình lại suy nghĩ lung tung, có phải là sai lầm rồi không? Cho dù như thế nào, anh vẫn là cha của Nam Nam, mà mình cũng có thể cảm giác được sự quan tâm của anh dành cho mình.

Cô cúi đầu.

Tiêu Nhạc giơ tay ra ôm lấy cô: “Hay là quá mệt mỏi?”

Mắt Diệp Ninh rung rung, lắc đầu: “Không sao đâu.”

Nói xong, cô ôm lấy cổ của anh.

Cặp môi dịu dàng của Tiêu Nhạc hôn lên mặt cô: “Nếu có chuyện gì nhớ nói cho anh biết. Anh không thích em giấu diếm anh chuyện gì.”

Trong lòng Diệp Ninh lại run lên, không nhịn được mà muốn lên tiếng hỏi, vậy còn anh, anh có gạt em không?

Nhưng cô siết chặt nắm tay, rốt cuộc cũng không hỏi, nhưng lại tựa sát vào ngực anh hơn.

Lòng ngực anh rộng lớn mà ấm áp, cứ dựa như vậy rất thoải mái.

Diệp Ninh bật khóc, cô phát hiện trước khi gặp Tiêu Nhạc, cô rất ít khóc. Nói cho đúng thì chính là sau khi mẹ qua đời, cô chưa từng khóc. Nhưng kể từ khi gặp được Tiêu Nhạc, cô đã khóc rất nhiều lần.

Cô ôm chặt Tiêu Nhạc, vòng tay qua vòng eo rắn chắc của anh, ngón tay gần như bấm vào cơ thịt cứng trắng trên lưng.

Cô run rẩy ngưỡng mặt lên, hôn lên mặt của anh: “Tiêu Nhạc, em yêu anh.”

Tiêu Nhạc yên lặng nhìn cô, cảm xúc trong mắt thâm trầm khó hiểu. Anh cứ im lặng như thế khoảng một giây đồng hồ, sau đó chợt đưa tay ra, siết chặt cô vào lòng. Anh ôm trọn người cô, cúi đầu hôn cuồng loạn lên mặt cô, hôn luôn cả nước mắt trên mặt cô.

Động tác của anh tràn đầy thương tiếc và khát vọng. Bàn tay mạnh mẽ của anh nâng khuôn mặt của cô lên, dịu dàng hỏi: “Ninh Ninh đang giận anh?”

Diệp Ninh cắn môi, không lên tiếng.

Tiêu Nhạc thở dài: “Đúng là anh đã từng quen biết sư phụ Vương. Gần đây gia đình ông ấy xảy ra chút chuyện, anh nghĩ chuyện này không tốn bao nhiêu tiền, có thể giúp đỡ, coi như cảm ơn ông ấy mấy năm nay đã chăm sóc cho em. Anh không nói thật với em vì sợ em suy nghĩ nhiều.”

Diệp Ninh cúi đầu dụi lên ngực anh: “Em không thích anh gạt em.”

Tiêu Nhạc vội vàng nói: “Ừ, sau này anh sẽ không bao giờ gạt em bất cứ chuyện gì, có được không?”

Diệp Ninh mím môi, vẫn không nói lời nào như cũ.

Tiêu Nhạc ôm cô, cúi đầu hôn nhẹ, vừa hôn vừa nói: “Ninh Ninh ngoan, đừng giận anh nữa! Mấy hôm nay em lạnh nhạt đối với anh, trong lòng anh rất khó chịu.”

Anh nắm lấy tay cô, đặt trên lồng ngực.

Trái tim nơi đó, ấm áp mạnh mẽ.

Giọng nói của Tiêu Nhạc khàn khàn vang lên bên tai Diệp Ninh: “Ninh Ninh, em cười với anh, anh sẽ vui vẻ. Em không cười với anh, nơi này rất đau, đau đến thật khó chịu.”

Thậm chí âm thanh của anh mang theo chút khản cầu: “Ninh Ninh, đừng giận anh, có được không?”

Diệp Ninh vui người trong lòng anh, gật gật đầu, thấp giọng nói: “Được, em không giận anh nữa. Anh cũng được phép gạt em bất cứ chuyện gì.”

*****

Hôm nay là thứ Sáu, họ đi đón Nam Nam sớm, sau đó cả nhà quyết định đi ăn bên ngoài. Sau khi Nam Nam trải qua cảm giác thú vị mới mẻ ở trường học mới, cậu bé bắt đầu muốn cha muốn mẹ. Nói đến gần đây, Diệp Ninh và Tiêu Nhạc sắp bắt đầu cử hành hôn lễ, Nam Nam lập tức đeo dính Diệp Ninh, ném người cha yêu quý nhất Tiêu Nhạc này qua một bên.

Tiêu Nhạc ở bên cạnh mỉm cười nhìn mẹ con, không nhịn được nói: “Trước kia Nam Nam thương nhất là papa, bây giờ papa thất sủng rồi!”

Diệp Ninh ôm con trai: “Trước kia chỉ là mới mẻ, qua rồi thì Nam Nam vẫn thương mẹ nhất, phải không?”

Nam Nam ở trong lòng Diệp Ninh nháy mắt mấy cái, lớn tiếng tuyên bố: “Con thương papa, cũng thương mẹ!”

Ăn cơm xong, một nhà ba người chuẩn bị đi dạo cửa hàng mua ít đồ. Trên đường đi thì gặp được một người bạn của Tiêu Nhạc.

Tiêu Nhạc giới thiệu Diệp Ninh với người bạn kia.

Người này tên là Nguyên Huân, là chủ tịch đương nhiệm của tập đoàn Nguyên thị, cũng là người chèo lái gia sản cho nhà họ Nguyên.

Nhà họ Nguyên có từ lâu đời, hơn sáu mươi năm trước đã là thế gia nổi tiếng trong công nghệ đèn. Những năm gần đây, người đứng đầu nhà họ Nguyên có cặp mắt thật tinh tường, theo sát trào lưu thời đại, Internet, bất động sản đều có đầu tư, phát triển gia nghiệp rất thịnh vượng.

Diệp Ninh dường như còn nhớ, nhà họ Nguyên cũng là một trong những cổ đông của tập đoàn Nhạc Ninh.

Nguyên Huân người này không lớn tuổi lắm, nhìn mới hơn ba mươi, dáng dấp khôi ngô cao quý, hoàn toàn khác hẳn với loại doanh nghiệp dân thường trắng tay gây dựng sự nghiệp như Tiêu Nhạc. Người ta giờ tay nhắc chân đều có phong phạm của con nhà thế gia.

Bình thường Nguyên Huân nhìn có chút lạnh nhạt, dẫn trong tay một đứa bé trai khoảng năm tuổi.

Nam Nam nhìn thấy bạn nhỏ cùng lứa tuổi, khó tránh liếc mắt dòm ngó.

Diệp Ninh chào hỏi Nguyên Huân xong, cũng lễ phép chào hỏi luôn người bạn nhỏ.

Chỉ là vừa nhìn thấy cậu bé thì cô chẳng muốn dời mắt đi.

Người bạn nhỏ này quá đổi xinh xắn, giống như một vị hoàng tử nhỏ có huyết thống cao quý, không giống như người thật, mà lại giống như băng ngọc điêu khắc thành.

Chỉ là đôi mắt của người bạn nhỏ này lại lạnh lùng quá đổi, không có chút nhiệt độ.

Đến khi hai cha con người ta đi rồi mà Diệp Ninh vẫn là nhìn không được mà quay đầu lại nhìn.

Không hiểu tại sao, cô có loại cảm giác kỳ quái, giống như ánh mắt vừa rời của Nguyên Huân lúc lướt qua cô thật có thâm ý.

Cô cũng không quen biết cặp cha con này. Một cặp cha con xuất sắc như vậy, nếu đã gặp qua, chứng mặt mù này nhất định sẽ không mắc phải.

Cô đang buồn bực, vừa ngẩng đầu lên, thì thấy Tiêu Nhạc không vui nhìn cô chằm chằm.

“Chuyện gì?” Làm gì nhìn cô như vậy?

“Người ta đã đi rồi, em còn nhìn cái gì?” Tiêu Nhạc lạnh lùng, nói một câu.

“Em đang bối rối. Em thật sự chưa từng gặp qua người này, nhưng anh ta nhìn giống như quen biết em.”

“Có lẽ đã gặp qua ở đâu đó, mặt mù như em không nhớ cũng rất bình thường.” Tiêu Nhạc không để ý, thuận miệng nói như vậy.

“Không thể nào! Bọn họ nhìn xuất sắc như vậy, bất kể là ai một khi đã gặp rồi thì nhất định sẽ nhớ!” Chứng mặt mù cũng chỉ xóa đi những gương mặt có tính đại chúng...

Mây kiếm của Tiêu Nhạc nhếch lên: “À, em chỉ liếc mắt nhìn là có thể nhớ được anh ta?”

Ngay cả Nam Nam cũng nhận ra được vẻ mặt không vui của anh lúc này.

“Dĩ nhiên không phải, em nhớ không được!” Cuối cùng Diệp Ninh cũng ý thức được mình phạm phải sai lầm gì. Vị này chính là hủ dấm chua cao cấp. Nếu cô nhớ ra đàn ông khác, chắc chắn sẽ chọc tức chết anh.

Tiêu Nhạc nhìn bộ dạng vội vã phủ nhận của cô, cuối cùng vẻ mặt cũng dịu đi đôi chút: “Anh ta đã kết hôn từ sớm, em xem đứa con cũng đã lớn như vậy.”

Diệp Ninh không trả lời, nhưng vẫn cảm thấy kỳ lạ.

Loại người giống như Nguyên Huân, phải là nên tao nhã lạnh lùng cao quý trước mặt người khác chứ. Hiện giờ dẫn theo một đứa bé nhỏ như vậy đi dạo cửa hàng tổng hợp thì thật sự rất kỳ quái.

Cô suy nghĩ một lát, rốt cuộc hiểu rõ, không nhận được hỏi Tiêu Nhạc: “Mẹ của cậu bé này đâu rồi?”

Tiêu Nhạc híp mắt lại, thân nhiên nói: “Ở nhà.”

Một lát sau, anh nhìn nhìn Diệp Ninh, giống như vô tình bồi thêm một câu nữa: “Anh đã gặp qua vợ của anh ta, rất đặc biệt, cũng rất đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Chương trình Apollo

Hôm nay Diệp Ninh tắm nhanh hơn mọi ngày.

Trước kia cô vẫn nghiêm túc tắm đúng 40 phút, hôm nay chỉ dùng 15 phút.

Lúc cô ra khỏi phòng tắm, Tiêu Nhạc vẫn chưa trở lại phòng ngủ.

Cô ngăn người đứng đó một hồi lâu, sau đó nhấc chân, đi về phía phòng làm việc của anh.

Trong phòng làm việc, Tiêu Nhạc đang dọn dẹp một số giấy tờ.

Bởi vì anh đưa lưng về phía mình, mà cô lại nhìn từ khe hở bên cạnh, cho nên không nhìn thấy rõ ràng.

Cô đứng ở đó gần năm phút đồng hồ, tay trái nắm thật chặt viền khăn tắm quấn quanh người, gần như muốn bóp nát cả khăn.

Cuối cùng cô vẫn quyết định trở về tắm lại lần nữa.

Sau khi tắm xong, trở lại phòng ngủ, Tiêu Nhạc đã ở đây. Anh đang nằm trên giường một cách thoải mái, thân trên trần trụi, mái tóc đen hơi ướt rũ xuống trán, tròng mắt đen lấy mang theo ý cười dịu dàng nhìn cô.

Bộ dạng này của anh thật sự rất quyến rũ, cô rất thích.

Có đôi khi cô thật sự cảm thấy, Tiêu Nhạc này chính là phiên bản được tạo thành theo yêu cầu của mình.

Anh có thể thỏa mãn khao khát cơ thể mình, có thể xoa dịu tình từng đợt tình cảm ào ạt của mình, có thể khơi dậy bản năng làm mẹ của mình, cũng có thể khiến mình bộc lộ sự mềm yếu cũng như lệ thuộc của một người phụ nữ.

Anh biết rõ những gì mình đã trải qua. Sau sự sợ hãi bởi vì bị nhìn thấu ban đầu, cô lại có thể tự do thoải mái trước mặt anh, sống một cuộc sống không chút che giấu.

Anh còn có rất nhiều tiền, cũng như địa vị xã hội, có thể che chở bảo vệ cho Nam Nam thật tốt, có thể cung cấp cho thằng bé một tương lai rực rỡ.

Cuộc sống chính là thần kỳ như vậy. Từ một bà mẹ độc thân giữa ranh giới xã hội, trong nháy mắt sẽ trở thành phu nhân của một nhà doanh nghiệp nổi tiếng.

Một nhà ba người hòa thuận vui vẻ, giống như một bức tranh vẽ trong cuộc sống.

Đây chính là quả hoàn hảo, hoàn hảo tới mức có chút giả tạo.

“Tại sao lại nhìn anh như vậy?” Giọng nói của Tiêu Nhạc tràn đầy quyến rũ.

“Không hiểu vì sao em lại cảm thấy anh có chút không chân thật, không lẽ một giây kể tiếp anh liền biến mất?” Diệp Ninh đi tới, đưa tay vuốt ve mặt của anh.

“Đồ ngốc, ảo tưởng gì đây!” Giọng nói Tiêu Nhạc tràn đầy cưng chiều. Anh đưa tay ra kéo cô lên giường, sau đó đè cô ra.

Bọn họ đã tương đối quen thuộc làm loại chuyện như thế này, cũng như hiểu rõ từng chỗ mẫn cảm trên người đối phương.

Cho nên lần này so với lần đầu tiên, thật sự không biết tuyệt vời đến cỡ nào.

Từ trước tới giờ, bọn họ chưa từng hòa hợp như vậy.

Đến cuối cùng, toàn thân Diệp Ninh, từ đầu ngón chân cho đến đuôi tóc, mọi nơi đều không còn chút sức lực nào, giống như bị người ta rút đi gân cốt.

Tiêu Nhạc rút khăn giấy ra, lau nhẹ nhẹ chất lỏng khả nghi trên giường, sau đó ngược mắt nhìn cô chằm chằm. Ánh mắt mang theo ý cười.

“Thì ra em có thể trở thành cái dạng như thế này?”

Mặt Diệp Ninh đỏ bừng, dùng hết sức lực cuối cùng giơ chân ra đá lên ngực anh: “Anh đi tắm đi, toàn là mồ hôi!”

Tiêu Nhạc nhướn mày đề nghị: “Tắm chung?”

Diệp Ninh lắc đầu: “Không muốn không muốn, anh tắm trước đi!”

Tiêu Nhạc không ép cô, quần khăn tắm quanh hông, đi thẳng vào phòng tắm.

Diệp Ninh thấy anh đã vào phòng tắm, đóng cửa, bên trong truyền ra tiếng nước chảy.

Tìm cô đập loạn lên một hồi, siết chặt nắm tay, leo nhanh xuống giường, chạy về phòng làm việc của anh.

Anh dọn dẹp một xấp tài liệu, đều đặt bên trong một ngăn kín bí mật, cô đều thấy được!

Diệp Ninh dừng lại trước một kệ sách, mò mẫm mở thử ngăn kín bí mật kia. Ngăn kín này được thiết kế rất khéo léo, nếu không phải cô tận mắt nhìn thấy thì nhất định không bao giờ nghĩ ra trong kệ sách này có một ô kín như vậy.

Tay cô run run mò mẫm trong ngăn kín tìm được xấp tài liệu kia, cẩn thận bật đèn tường bên cạnh lên, nhìn xem.

Một xấp tài liệu dày nhưng thật ra chỉ toàn là đủ loại kết quả kiểm tra của bệnh viện. Diệp Ninh lật lật rất nhanh, nhìn cũng không hiểu. Cuối cùng lúc lật đến một trang, phía trên là một tờ chuẩn đoán bệnh. Cô đảo mắt nhìn một cách cứng ngắc, rất nhanh sau đó dưới ánh đèn mờ, cô bắt được vài chữ mấu chốt: “Biến đổi hồ sơ trước, bướng lành...”

Bướng lành, bướng lành...

Diệp Ninh gần như hít thở không thông, cắn môi, cố gắng giữ bình tĩnh, hồi tưởng lại tất cả.

Thì ra ngay từ lúc bắt đầu, anh chỉ bị bướng lành, không phải ác tính gì. Bệnh tình anh không nghiêm trọng tới nỗi ảnh hưởng tới tính mạng.

Nếu là như vậy thì tất cả những gì sau đó, tin tức báo đạo bệnh tình nguy hiểm, bức di thư chân thành tha thiết không đề phòng tràn đầy nỗi sợ sệt và bất đắc dĩ, còn có trị liệu ở nước Mỹ, cơ thể yếu đuối từ trước tới nay của anh, là như thế nào?

Diệp Ninh vội vàng cố gắng tìm kiếm trong những tài liệu khám và chữa trị này, nhưng ngoài một vài tài liệu liên quan tới giải phẫu và chỉ tiêu kiểm tra các loại, cô vẫn không tìm ra được gì khác.

Cô nhủ mảy, bóp xấp tài liệu đứng im một hồi, sau đó lặng lẽ bỏ túi chúng lại vào trong ngăn kín kia.

Nhưng vừa lúc đó, cô đưa cánh tay vào ngăn kín, chạm vào cái gì đó bên trong.

Cô lập tức ý thức được điều gì, vội vàng lượn tay chung quanh, lục lọi lấy đồ kia ra.

Đó là một quyển sách, một quyển về phương diện tâm lý học, giống những quyển sách trong phòng nghỉ ở công ty Tiêu Nhạc, nhất định là đã từng đọc qua.

Diệp Ninh lật quyển sách kia ra, phát hiện bên trong có hai tờ giấy.

Cô vội vàng mở ra, đi tới dưới đèn tường mà xem.

Trên tờ thứ nhất viết chữ ‘Athena Strategy’, nhưng cũng chỉ có tựa đề, bên dưới đều trống không, không có chữ nào khác.

Tờ thứ hai viết ‘Apollo Program’, bên dưới lại là biểu đồ fishbone* chi chít, tiếng Trung và tiếng Anh xen lẫn.

Biểu đồ Fishbone (hay còn gọi là biểu đồ/sơ đồ Ishikawa) là sơ đồ nguyên nhân – kết quả, một phương pháp nhằm nhận diện vấn đề và đưa ra giải pháp trong quản lý/lãnh đạo.

Diệp Ninh dờ mắt xuống quét một vòng, sau đó lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh từ bàn chân xông thẳng lên đầu. Giống như bị luồng khí lạnh tập kích đột ngột, băng hà thế kỷ phủ xuống, toàn thân cô đông cứng ở đó.

Phần đuôi của biểu đồ Fishbone viết mấy chữ ‘Sur phụ Vương, tờ chữ ký’.

Các hàng song song tiếp theo được đánh dấu bởi 1. Tiểu Nhược, tiệm cà phê 2. Chị Trần, nhà

Xuống một chút thì là 1. ‘Video internet, tài liệu’ 2. Tin tức

Cổ họng Diệp Ninh giống như bị người ta bóp chặt, toàn thân dường như không thể nào hô hấp. Nhưng cô vẫn cố chấp, cắn răng tiếp tục nhìn xuống.

Lần lượt bên dưới là: di chúc, luật sư, nước Mỹ, Tôn Duệ.

Diệp Ninh run lập cập, hai hàm răng không thể nào kiềm chế mà va chạm lẫn nhau.

Cô biết cái tên Tôn Duệ này, đây là người bạn đã nói cho cô biết địa chỉ bệnh viện bên Mỹ của Tiêu Nhạc lúc ban đầu...

Mà dưới cột ‘Nước Mỹ, Tôn Duệ’, có dòng chữ chú thích rồng bay phượng múa của Tiêu Nhạc: Cô ấy sẽ đi Mỹ sao?

Diệp Ninh chịu đựng cái cảm giác hít thở không thông khiến cô gần như muốn ngất đi, tiếp tục nhìn xuống, lại thấy từng cái một tiếp theo: thang máy hư, tái khám, Hoắc Thần trở về nước, cảm mạo, kế hoạch trại hè...

Tất cả những chuyện cô đã từng trải qua với Tiêu Nhạc gần như được ghi lại đầu vào đây!

Thỉnh thoảng có vài chỗ chú thích bằng màu mực khác nhau.

Ở cột ‘thang máy hư’, có viết: Sur phụ Vương.

Ở cột ‘kế hoạch trại hè’, có viết: Cô ấy thích tụp đàn ông như thế nào, mình có thể trở thành dạng đó.

Ở cột ‘Hoắc Thần về nước’, có viết: Cô ấy còn yêu anh ta sao?

Ở cột ‘Cảm mạo’, có viết: RNA, liều lượng lớn.

Ở cột ‘Bỏ đi’, có viết: Nếu như cô ấy không giữ mình lại thì sao? Không, nhất định sẽ giữ.

...

Diệp Ninh thần thờ đưa mắt nhìn tới cuối đầu cá, ở đó có viết: ‘Nhất định cô ấy là của tôi’.

Cô kinh ngạc nhìn từ đầu tới đuôi sơ đồ Fishbone. Dưới ánh sáng mờ lung của đèn tường, những chữ viết kia bắt đầu không rõ ràng, hiện ra trước mắt một màn như hư như ảo. Từ khi cô từ từ cảm nhận được sự tồn tại của Tiêu Nhạc, đến khi lá thư đã động trái tim của cô, tiếp theo là tin đồn anh đã chết, chết rồi sống lại, mình ngàn dặm truy tìm, trong lúc tuyệt vọng thì lại phát hiện anh hiền lành si tình, mình nhặt anh về, từng ly từng chút chăm sóc sức khỏe cho anh, từ từ tiếp nhận sự hiện hữu của anh, hơn nữa còn dần dần yêu luôn người đàn ông tràn đầy mâu thuẫn, vừa trầm lặng lại si tình, vừa bá đạo lại dịu dàng này.

Cô ấy thích tụp đàn ông như thế nào, mình có thể trở thành dạng đó.

Từng lời từng chữ trong câu nói này lơ lửng trong trái tim cô.

Vậy thì anh là dạng người gì? Người nào mới thật sự là anh?

Trước mắt Diệp Ninh biến thành màu đen, dường như sụp đổ nơi đó.

Đã qua lâu như vậy, bây giờ cô mới hiểu được, cô vẫn luôn sống trong một trường quay khổng lồ. Tất cả mọi người xung quanh, đang cùng mình diễn một màn kịch sân khấu để lừa gạt chính mình.

Vừa lúc đó trong bóng tối, một giọng nói trầm thấp truyền tới tai của cô.

“Ninh Ninh, em đang làm gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Anh là kẻ điên

Diệp Ninh giật mình, đột ngột ngẩng đầu nhìn sang, lại thấy một bóng đen cao lớn đứng trước cửa, đang im lặng nhìn mình.

Trong bóng tối, cô im lặng nhìn chằm chằm cái bóng kia, không nói nửa lời.

Tiêu Nhạc vươn tay ra, nhấn chốt mở nào đó, đèn trong phòng sách lập tức sáng lên.

Hai người cứ đứng như vậy, một bên cạnh kệ sách, một bên cửa ra vào, cách nhau ba mét, lẳng lẳng tập trung nhìn đối phương.

Thật lâu sau đó, Tiêu Nhạc tiến lên trước, cầm một cái áo khoác không biết lấy từ đâu ra, phủ lên cơ thể run rẩy của Diệp Ninh: “Ninh Ninh, em như thế này sẽ bị cảm mất thôi.”

Giọng nói của anh bình tĩnh dịu dàng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng Diệp Ninh lại không thể xem như chưa từng có chuyện gì đã xảy ra.

Theo bản năng, cô giật lùi về phía sau một bước, thoát khỏi áo khoác của anh.

Tiêu Nhạc sụp mắt xuống, ánh mắt rơi trên hai bàn tay run lẩy bẩy của cô, cũng như tờ giấy cô đang nắm trong tay.

Tiêu Nhạc vói tay, rút tờ giấy trong tay cô ra: “Ninh Ninh ngoan, trở về phòng ngủ đi.”

Diệp Ninh tròn mắt nhìn anh. Cô không hiểu, cho tới bây giờ, tại sao anh vẫn có thể bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ anh vẫn muốn tiếp tục lừa gạt cô nữa?

Hay là anh cho rằng mình ngủ một giấc là có thể quên đi tất cả!

Cô há miệng thở hào hển, tan vỡ hét lên: “Từ lúc mới bắt đầu, đều là kế hoạch của anh, có phải không!”

Ánh mắt của Tiêu Nhạc vẫn bình tĩnh như mặt nước không gợn sóng, chỉ im lặng nhìn cô, không giải thích, cũng không thừa nhận.

Diệp Ninh cười đau khổ, nghiêng răng lắc đầu nói: “Đều là giả, từ đầu tới cuối anh đều gạt em! Rốt cuộc người nào mới thật là anh!”

Tiêu Nhạc dừng mắt lại trên người Diệp Ninh, cuối cùng bật cười: “Con người ai cũng sẽ thay đổi, với anh chính là thay đổi thành người em thích.”

Anh khẽ nhướn mày, nụ cười vẫn còn đọng lại trên môi: “Anh đã nói từ trước, em nhất định không thích anh. Lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã chán ghét anh, anh khiến cho em sợ hãi. Cho nên___”

Diệp Ninh lui về phía sau một bước: “Cho nên từ đầu đến cuối, anh đều nguy trang chính mình.”

Thật ra đã bao nhiêu lần, cô nên phát giác ra được, người này bá đạo từ trong xương tủy. Thế nhưng hết lần này tới lần khác anh luôn tỏ vẻ điềm đạm khiêm tốn trước mặt mình. Cho dù thỉnh thoảng lộ ra bộ mặt cường thế, anh cũng sẽ thu về rất nhanh.

Cô luôn cho rằng bản thân anh là một người mâu thuẫn, vậy mà cô chưa từng nghĩ tới, bộ mặt đẹp đẽ anh mang trước mặt mình chỉ là mặt nạ mà thôi!

Cô quan sát Tiêu Nhạc đang cười trước mặt, rõ ràng vẫn là nụ cười ấm áp như cũ, cũng đúng là nụ cười mà mình rất thích, nhưng không hiểu sao cô nhìn không được lại rợn cả tóc gáy.

Trong mắt cô lộ ra sự hốt hoảng, lui về phía sau một bước nữa, một lại một bước, cho đến khi lưng cô đụng phải kệ sách lạnh như băng giá.

“Bệnh nan y của anh là giả, Tiểu Nhược, chị Trần, sư phụ Vương, thật ra tất cả đều đang cố ý tiết lộ cho em sự tồn tại của anh. Tất cả bạn bè bên cạnh em cũng là người của anh, có đúng không? Ngay cả sự cố thang máy ngày hôm đó cũng là anh cố ý tạo ra!”

“Vi để cho em đồng cảm với anh, anh đã cố ý tiêm siêu vi khuẩn RNA vào người!”

Anh có thể tự hành hạ mình như vậy.

Nụ cười trên môi Tiêu Nhạc từ từ biến mất. Anh nhìn chằm chằm khuôn mặt không còn giọt máu của Diệp Ninh dưới ánh đèn: “Ninh Ninh, em bắt đầu

sợ anh rồi phải không?”

Diệp Ninh lắc đầu, lắc đầu một cách tuyệt vọng: “Thật ra thì sức khỏe của anh chưa từng có vấn đề, đối với em lạt mềm buộc chắc, anh có thể nhìn thấy tất cả.”

Bàn tay run rẩy che miệng lại, cô nghẹn ngào nói: “Anh cao cao tại thượng, giống như một người đạo diễn, nhìn em bị anh dẫn dắt đến cảm lòng không được, nhìn thấy sự khao khát của em đối với anh, nhìn em đêm đêm không thể say giấc, sau đó đắc chí với thành quả của mình. Anh treo ngược được em rồi mới từ từ ra tay thu hoạch thắng lợi của anh, có phải không!”

Tiêu Nhạc nhíu mày nhìn Diệp Ninh: “Ninh Ninh, em không thể nói như vậy. Đó là anh tôn trọng em.”

Nhưng hình như Diệp Ninh đã hoàn toàn sụp đổ, cô đã không thể nào đề nén được nỗi sợ hãi cũng như tức giận trong lòng, không nhìn được hết to lên một tiếng: “Anh là một tên lường gạt, một tên lường gạt biến thái!”

Cô gào lớn: “Lúc nào anh cũng gạt em! Từ đầu tới cuối!”

Giống như con cá bị mắc phải lưới, kéo ra khỏi mặt nước, cô phí công gẫy giữa một cách mệt mỏi trên lưới đánh cá khô cằn.

Tiêu Nhạc tiến lên một bước: “Ninh Ninh, đừng khóc.”

Nhưng Diệp Ninh lại theo bản năng, tiếp tục lùi về phía sau. Nhưng phía sau là kệ sách, không thể lùi được nữa. Cô hoảng sợ nhìn anh, nhắc chân muốn bỏ chạy.

Tiêu Nhạc nhìn thấy cô muốn đi, bước dài một bước qua, vững chắc nắm lấy cổ tay của cô.

Lúc anh nhìn chăm chăm vào cô, sự dịu dàng trong mắt anh từ từ biến mất: “Ninh Ninh, tại sao em lại sợ anh như vậy? Anh không thích.”

Giọng điệu của anh vẫn cố chấp bướng bỉnh như cũ, nhưng đó là loại cố chấp vừa bình tĩnh lại điên cuồng!

Toàn thân Diệp Ninh run rẩy, dường như hai chân đứng không vững: “Em nên nhìn thấu anh từ sớm!”

Anh chính là kẻ điên!

Hơi thở Tiêu Nhạc cuồng loạn, cánh tay cứng như sắt mạnh mẽ bóp chặt Diệp Ninh, giam cầm cô cố định trong ngực.

“Ninh Ninh, đừng sợ anh. Anh ____”

Diệp Ninh gẫy giữa điên loạn: “Tiêu Nhạc, cái tên biến thái này, anh vẫn luôn gạt em!! Tất cả đều là giả!”

Cô đã cho anh một cơ hội, nhưng anh vẫn không chịu nói thật!

Ánh mắt Tiêu Nhạc dâng lên vẻ âm u lạnh lẽo, cắn răng nói: “Ninh Ninh, nếu như anh chưa từng quên, mấy ngày trước em còn nói yêu anh, còn nói muốn gả cho anh, còn nói sẽ sinh cho anh một đứa con gái. Thế nào, mới mấy ngày mà em đã quên? Hay là tình yêu của em quá nhạt nhẽo, bởi vì chỉ một trang giấy mà quên đi tất cả mọi chuyện!”

Trong lúc vùng vẫy, Diệp Ninh cúi đầu cắn lên cánh tay của anh: “Cho tới bây giờ, người em yêu chưa từng tồn tại! Tất cả đều là giả! Anh buông em ra!”

Cô cắn không được, tuyệt vọng ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy thù hận, giống như đang nhìn một người xa lạ, điên cuồng la lớn: “Em chưa bao giờ yêu anh! Không phải là anh!”

Câu nói này của cô hoàn toàn chọc giận Tiêu Nhạc.

Anh cười lạnh một tiếng, bóp chặt cái ót của cô một cách hung dữ, ép cô sát vào mình: “Ninh Ninh, em không thể chối ý. Em đã nói yêu anh thì không thể chối ý. Lúc đầu anh đã muốn rời khỏi em, nhưng em lại đuổi theo anh, anh đã hỏi em suy nghĩ kỹ chưa, anh cũng đã nói với em, một khi em đã là người của anh thì cả đời không thể chối ý! Thế nào, bây giờ em lại muốn nói một đằng làm một nẻo, anh không cho phép! Cũng như sẽ không cho em cơ hội này!”

Nói xong, anh mạnh mẽ cúi đầu xuống, tham lam bá đạo hôn lên môi cô. Cô liều mạng vùng vẫy, nhưng bị anh đè lại không thể nhúc nhích, bị buộc phải ngẩng mặt lên chịu đựng nụ hôn của anh.

Giống như một con thiên nga bị người ta bóp chặt cổ, Diệp Ninh tuyệt vọng, không còn sức lực, chấp nhận sự thô bạo của anh.

Hai mắt cô mờ mịt, tuyệt vọng nhìn lên khuôn mặt anh.

Khuôn mặt đỏ của anh, ánh mắt tràn đầy chiếm hữu và khát vọng, bá đạo không cho cự tuyệt.

Đúng rồi, đây mới chính là anh.

Đây mới là anh!

Ký ức của Diệp Ninh chưa từng có một khoảnh khắc rõ ràng như lúc này, khoảnh khắc người thiếu niên đứng đó bình tĩnh nhìn cô lúc cô chật vật nhất, hình ảnh người thiếu niên cô luôn luôn ghét bỏ, khoảnh khắc người thiếu niên này chỉ cần nhìn cô một cái cũng khiến cô phải rùng mình.

Cho tới bây giờ, ánh mắt của anh luôn làm cho cô chán ghét và sợ hãi!

Anh biết rõ, luôn luôn biết rõ điểm này, cho nên chưa từng xuất hiện trước mặt mình. Nhưng vì điều gì, khiến anh bỏ hết tâm tư nghiên cứu về mình một cách triệt để như vậy. Từng bước từng bước, dè dặt nguy trang thành một chú cừu ngây thơ, đến bên cạnh mình, lừa gạt sự yêu thương cũng như tín nhiệm của mình!

Mắt cô mờ mịt, lệ từ từ tuông rơi.

Cô vẫn luôn là con cá nằm trên thớt gỗ của anh, mặc cho anh xâu xé, không thể vùng vẫy, không thể trốn tránh.

Anh là vị Chúa tể trong thế giới của cô, lợi dụng quyền hành và năng lực của mình nắm hết mọi vật trong tay. Mà cô, chỉ là một quân cờ trong đó.

Môi lưỡi và hơi thở của anh xâm chiếm mọi nơi mọi chỗ trên người cô, còn cô lại không thể chống trả.

Anh ôm ngang cô lên, ném cô lên giường, đè lên cô, đói khát mạnh mẽ muốn phát tiết phần nộ cũng như dục vọng nguyên thủy nhất trong anh.

Nhưng vừa lúc đó, anh nhìn thấy nước mắt trên bờ môi của cô.

Vì sức tác động mạnh mẽ, sự cuồng loạn của anh lập tức bế tắc ở nơi nào. Ánh mắt bóng bóng mãnh liệt của anh lảng lạng nhìn cặp mắt thần thờ của cô.

Sau một hồi, anh khàn giọng thốt lên: “Em như vậy là muốn anh cảm nhận được anh đang cưỡng bức em.”

Rõ ràng một khắc trước đây, cô và anh chìm đắm trong thân mật như cá với nước, hai bên tình nguyện.

Diệp Ninh hờ hững nằm ở đó, mím chặt môi, không nói câu nào.

Ánh mắt của cô chưa từng rơi trên người anh.

Tiêu Nhạc chống hai tay lên, cúi đầu nhìn cô bị mình giam cầm.

Cô không còn run rẩy nữa, cũng không khóc, giống như tuyệt vọng triệt để, mặc cho mình xâm lược.

Dường như hai mắt mất đi tiêu điểm, mù mịt nhìn một điểm nơi nào rất xa.

Bỗng chốc thời gian như trở lại mười mấy năm trước, anh nhìn thấy một người thiếu nữ gầy gù trên mặt đất như loài côn trùng.

Bàn tay mạnh mẽ của anh đột nhiên run lên, anh ngồi bật dậy, cúi đầu nhìn hai bàn tay không thể nào khống chế được của mình.

Thật lâu sau đó, lúc ngược đầu lên nhìn cô một lần nữa, cảm xúc trong mắt anh phức tạp khó hiểu, đầy sự vấy vũng và thống khổ.

“Em ____”

Âm thanh khô khốc gần như nhận không ra, nhưng anh vẫn thốt lên một cách gian nan: “Em đi đi!”

Diệp Ninh bất động, vẫn không nhúc nhích như cũ.

Đột nhiên anh nhảy xuống giường, đưa lưng về phía cô, rống lớn: “Cút ngay!”

“Ghét anh, không thương anh, liền cút ra xa! Đừng để anh gặp lại em một lần nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Suy nghĩ lại

Sau khi thoát khỏi biệt thự của Tiêu Nhạc, Diệp Ninh vội vàng gọi một chiếc xe, chạy thẳng về nhà cũ.

Nhưng sau khi về tới nhà, cô nhớ lại tờ giấy trong ngăn kéo, và căn nhà trống rỗng, lập tức lạnh run.

Đây là một nhà tù, cho tới nay vẫn thuộc về Tiêu Nhạc, chung quanh đều có mắt nhìn của anh. Không có giây phút nào không có ánh mắt chăm chú của anh dòm ngó.

Lầu dưới là nơi anh ở, lầu trên chưa chắc không phải là của anh. Nói không chừng còn có chỗ khác, nơi này là địa bàn của anh!

Trong hốt hoảng, Diệp Ninh cầm ví tiền, điện thoại di động, thẻ căn cước, lại chạy xuống đón xe, đi thẳng tới khách sạn ở. Mấy ngày kế tiếp, cô núp trong phòng khách sạn này, vui trong chốn ngủ liên tục, ngủ tới mức thần trí mê man. Lúc đói bụng thì gọi đồ ăn bên ngoài, mệt mỏi lại ngủ tiếp.

Trong lúc ngủ, cô nằm mơ, trong mộng đều là Tiêu Nhạc, đủ loại Tiêu Nhạc.

Tiêu Nhạc nói, trước mặt em mà ra vẻ ưu việt là không được.

Tiêu Nhạc nói, em cho Hoắc Thần nắm tay em, cho phép anh ta gọi em là Ninh Ninh.

Tiêu Nhạc nói, Ninh Ninh, Ninh Ninh, anh sẽ gọi em là Ninh Ninh.

Tiêu Nhạc nói, của anh cũng là của em.

Tiêu Nhạc nói, anh phấn đấu nhiều năm như vậy không phải là để cho người khác mang tập đoàn Nhạc Ninh ra bắt nạt em.

Tiêu Nhạc nói: không phải em thì anh không thể.

Tiêu Nhạc nói: Ninh Ninh, đừng sợ anh.

Tiêu Nhạc trong mộng của cô lúc thì là hồ dữ bá đạo, lúc thì là cún con lang thang đáng thương, lúc thì biến thành người thiếu niên lạnh lùng xa vắng.

Người thiếu niên kia cách mình càng lúc càng xa, cũng như sẽ dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn mình chăm chăm.

Cô muốn đi tới, muốn bắt anh lại, nhưng lại không đi được.

Cả người cô nóng rang, mềm yếu không có sức. Lúc cúi đầu nhìn xuống, cô lại phát hiện lòng bàn chân nóng sôi, giống như ngọn lửa liếm láp toàn thân cô.

Cô đột nhiên tỉnh giấc lại, phát hiện đôi môi khô nứt, cổ họng đúng như bị hỏa thiêu, muốn ngồi dậy lấy cho mình ly nước, ai ngờ người mất thăng bằng, thiếu chút nữa ngã nhào ở đó.

Cô đưa cổ tay lên trước mũi, phả ra một hơi, phía trong cổ tay nóng rang. Cô biết, mình đang sốt.

Cô đã ngã bệnh rồi.

Diệp Ninh gượng dậy, tự nấu cho mình một bình nước nóng, đồng thời gọi điện thoại cho nhân viên phục vụ, nhờ họ mua thuốc dìm.

Thuốc cảm mạo thông thường, cô tùy tiện uống một ít. Sau khi uống nước xong, trong đầu khó chịu, cô lại tiếp tục ngủ.

Cô như một con đà điểu, cứ muốn trốn tránh.

Mấy ngày này, cô luôn bị vây trong hỗn loạn, lúc tỉnh táo, lúc mê man.

Cô nằm mơ đủ loại mộng, có cái ngọt ngào đến mức khiến người ta chảy nước mắt, cũng có cái khiến người ta rét run, còn có đau thương, u oán, bất đắc dĩ.

Sự dịu dàng của anh khắc sâu vào lòng, nhưng thủ đoạn che khuất bầu trời và ham muốn khổng lồ kia của anh lại khiến cho cô hít thở không thông.

Trong nhiệt độ nóng rực muốn phồng tay, Diệp Ninh vươn tay ra, che đi chỗ ngực.

Cô chưa chết, cho dù bệnh như thế này có thiêu đốt cô, cô cũng không thể chết.

Trái tim của cô vẫn đập liên hồi, nhịp đập trái tim có thể nghe ra được sự đau đớn.

Đau đớn giống như bị khoét đi một phần, cho dù làm thế nào cũng không còn nguyên vẹn.

Đến lúc này, so với bất cứ ai khác, cô đã thấu hiểu thế nào là yêu.

Chính là nó!

Mặc dù anh lừa gạt mình, mặc dù anh đùa giỡn mình trong lòng bàn tay, mặc dù anh bá đạo thao túng tất cả xung quanh mình, mặc dù tất cả, tất cả người này đều có thể là giả, cô vẫn yêu.

Yêu là không hề có lý do.

Anh âm thầm nhẹ nhàng từ từ xâm nhập vào cuộc sống của cô. Anh thả mồi, hạ cần câu.

Cô bị hòa tan, cũng như mắc câu, cứ như vậy yêu anh, sau đó bị thực tế đánh một cái trở tay không kịp.

Diệp Ninh mệt mỏi mở cặp mắt ra, nhìn lên trần nhà khách sạn, rồi từ từ nhắm hai mắt lại.

Cô là một con đà điểu, cho tới bây giờ chỉ biết trốn tránh.

Thời thanh xuân, cô vẫn luôn luôn trốn tránh, cố chấp không chịu nhìn rõ thế giới này.

Bây giờ thì sao, cô nhắm mắt lại, chìm vào cơn sốt cao độ có thể đoạt đi thần trí của cô, tiếp tục trốn tránh.

*****

Diệp Ninh bị chuông điện thoại đánh thức, cô bò dậy, nhận điện thoại.

Đó là Nam Nam gọi về từ trường học: “Mẹ?”

Diệp Ninh cố gắng hết sức trả lời: “Nam Nam ngoan.”

Vừa thốt ra câu này, cô sợ hết hồn, âm thanh khàn đặc, giống như cổ họng từng nuốt qua sỏi đá. Thật ra cô đã bị bệnh hết mấy ngày.

Nam Nam cũng giật mình: “Mẹ, mẹ sao vậy?”

Diệp Ninh vội vàng lắc đầu: “Hôm qua mẹ bị cảm lạnh, uống ít nước, khô cháy, cổ họng không thoải mái. Nam Nam gọi mẹ có chuyện gì sao?”

Nam Nam bối rối: “Mẹ, hôm nay là thứ Sáu, buổi chiều ai tới đón con, là mẹ và ba tới chung hả? Buổi tối chúng ta đi ăn món gì?”

Cậu bé đã tập thành thói quen, mỗi thứ Sáu đều được ba mẹ tới đón, sau đó đi dạo phố mua đồ, sau đó nữa thì cùng nhau đi ăn!

Diệp Ninh xoa xoa trán, mồ hôi rịn ra, đây chắc là cơn sốt đã qua.

Cô chống cơ thể rã rời đứng lên, đi tới phòng vệ sinh tắm rửa, sau đó mặc quần áo vào, chuẩn bị đi đón Nam Nam tan học.

Đương nhiên Nam Nam có chút bất ngờ khi chỉ thấy một mình mẹ tới đón mình: “Papa đâu?”

Diệp Ninh im lặng, nghiêm túc nói với Nam Nam: “Nam Nam, nếu như con phải chọn một người giữa ba và mẹ, con sẽ chọn ai?”

Vừa hỏi xong, cô bỗng nhiên lắc đầu: “Con nên theo ba con đi.”

Tất cả có thể là giả, nhưng Nam Nam chính là ruột thịt của Tiêu Nhạc, chuyện này không thể giả được. Hồ dữ không ăn thịt con, nhất định anh sẽ chăm sóc tốt cho Nam Nam, cho Nam Nam một địa vị xã hội thật tốt và hoàn cảnh cuộc sống đầy đủ. Đây là điều mình không thể nào làm được.

Ánh mắt trong sáng của Nam Nam như có vẻ không hiểu, nhìn Diệp Ninh, rốt cuộc không nhận được liên hồi: “Mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Từ lúc gặp mặt, cậu bé đã cảm thấy mẹ không được bình thường, nhưng vẫn ráng nhìn. Bây giờ cậu bé mới phát hiện được, đã xảy ra chuyện, còn là đại sự!

Diệp Ninh cúi đầu suy nghĩ một lát, thành thật thừa nhận: “Mẹ và cha con có chút mâu thuẫn, có thể ba mẹ sẽ không kết hôn, sau này cũng sẽ không ở chung một chỗ, con nhất định phải chọn một trong hai rồi.”

Nam Nam nhíu mày lại: “Tại sao? Papa làm sai chuyện gì rồi?”

Diệp Ninh lắc đầu: “Cũng không phải. Chuyện giữa người lớn với nhau, nhiều khi cũng không thể nào dùng từ đúng hay sai để phán đoán. Chẳng qua mẹ cảm thấy ba mẹ ở chung với nhau không thích hợp.”

Nam Nam càng nhíu mày hơn: “Nhưng papa rất yêu mẹ đó, mẹ không thương papa sao?”

Diệp Ninh kinh ngạc nhìn con trai, cô không ngờ con trai mới học năm nhất tiểu học mà động một tí đã nói tới yêu hay không.

Diệp Ninh cúi đầu: “Chuyện này không liên quan tới yêu hay không yêu.”

Nam Nam càng không đồng ý: “Mẹ, mẹ và ba muốn kết hôn thật không dễ dàng, ba yêu mẹ như vậy, nếu mẹ cũng thương ba, tại sao lại không kết hôn?”

Diệp Ninh nhủ mảy mảy nhìn Nam Nam: “Ông ấy nói yêu mẹ sao?”

Nam Nam cong môi mắt hững: “Dĩ nhiên rồi. Papa con thương nhất là mẹ, so với thương con còn nhiều hơn gấp mấy lần!”

Diệp Ninh không thừa nhận, cũng không phủ nhận, cúi gằm đầu không nói câu nào.

Nam Nam nhìn mẹ một lát, tiến tới, thờ dãi nói: “Nhưng nếu như mẹ thật sự không thể kết hôn với papa, con cũng phải chấp nhận thôi!”

Cậu bé nhướn mày lên: “Con vẫn là đi theo mẹ.”

“Không phải con thương ba lắm sao?”

Trước kia luôn bên vực papa, hận không thể quấn quýt bên papa không rời.

Nam Nam ôm cổ mẹ: “Con yêu ba, cũng yêu mẹ!”

Trong lòng Diệp Nam lập tức ấm áp.

Cô trở tay ôm lấy cơ thể nhỏ bé của Nam Nam: “Nam Nam, mẹ yêu nhất là Nam Nam!”

Cuối tuần Diệp Ninh giữ vững tinh thần, kiên cường dẫn Nam Nam đi chơi.

Nam Nam hoang mang: “Mẹ, chúng ta không trở về nhà cũ của mình à?”

Diệp Ninh: “Mẹ cũng không biết.”

Nam Nam nhìn ánh mắt mờ mịt của mẹ, bắt đầu đi lắc đầu: “Ồi, được rồi!”

Đột nhiên cậu cảm thấy mình tốt số cũng khổ nha, mẹ giống như đã ngã bệnh, còn rất nghiêm trọng.

Cậu bé suy nghĩ một chút rồi an ủi mẹ: “Thật ra thì ở lại khách sạn cũng tốt mà.”

Mẹ không cần cực khổ quét dọn vệ sinh, còn có thể đặt đồ ăn bên ngoài!

Mọi người đều nói con gái là tình nhân nhỏ của cha, vậy con trai cũng xem như tình nhân nhỏ của mẹ đi.

Cho dù có bao nhiêu đau buồn, bất đắc dĩ, sợ hãi, có con trai hiểu chuyện biết săn sóc làm bạn cũng khiến Diệp Ninh từ từ bình tĩnh trở lại.

Đến thứ Hai, sáng sớm Diệp Ninh đã lái xe đưa con trai đi học.

Sau khi đưa con trai xong, trong lòng cô lập tức trống không.

Không có Tiêu Nhạc, không có con trai, tạm thời cũng không có công việc để làm. Cô mờ mịt đi trong đám người, nhìn ngó đáng về vội vã của mọi người chung quanh. Mỗi một người hấp tấp qua lại, mỗi một người đều có mục đích của mình, nhưng cô lại mất đi phương hướng.

Cầm điện thoại di động lên lật tới lật lui, lật ra số điện thoại của Tiêu Nhạc.

Đêm hôm đó anh bảo mình cắt đi, nói nếu như cô sợ anh, không thương anh, vậy thì cắt ra ngoài, vĩnh viễn đừng để cho anh nhìn thấy cô.

Trải qua một cơn bệnh nặng, làm bạn với con trai mấy ngày, tâm tình của cô cũng từ từ lắng đọng xuống.

Cô biết mình yêu anh.

Cũng biết hiện giờ trái tim anh nhất định đau nhói.

Mặc dù anh vẫn luôn gạt mình, nhưng lúc nào anh cũng yêu mình.

Anh cố gắng đè nén bản tính của mình, vắt óc bày mưu lập kế đo lường tâm tư của mình, hạ thấp thái độ, kiên nhẫn chờ đợi, khiến mình dần dần quen thuộc với anh.

Anh ngã bệnh, mặc dù là bệnh vì tự uống RNA, nhưng bị bệnh rất đau khổ, hai mắt đau đớn, môi khô nứt, cùng với khao khát trong mơ.

Anh thích uống dấm chua, yêu ghen tỵ, dục vọng chiếm hữu mạnh mẽ.

Những thứ này đều không phải là giả.

Diệp Ninh đau khổ ngồi xổm xuống đường, chôn đầu giữa đầu gối.

Cô suy nghĩ, Diệp Ninh, tại sao mày lại rối rắm như vậy, tại sao lại không tha cho mình một lần, cũng như tha cho anh ấy một lần?

Lùi một bước trời cao biển rộng, nếu như cô không chỉ biết đi so đo những thứ kia, cô chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm đến tình yêu của anh.

Như vậy mình, anh, còn có Nam Nam, cũng sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Diệp Ninh lấy điện thoại di động ra, từng số từng số nhấn ra số điện thoại của anh.

Sau khi lắng lắng một hồi, cô lại thủ tiêu từng số một.

Gần một tuần trôi qua, anh đang làm gì, đang tức giận, thương tâm, tuyệt vọng, hay là lạnh lùng tiếp tục bắt đầu cuộc sống của mình?

Diệp Ninh lại lấy điện thoại ra một lần nữa, lần nữa bấm từng số một hiện ra số điện thoại của anh.

Lần này cô bấm gọi đi.

Nhưng trả lời cô lại là ‘Số điện thoại bạn đang gọi đã tắt máy.’

Diệp Ninh kinh ngạc nghe được âm thanh kia, bật ra một tiếng cười thống khổ.

Cuối cùng bọn họ chính là không có phần duyên phận này hay sao?

Cô ngửa mặt nhìn bầu trời. Cái thành phố mà bầu trời thường xuyên bị phủ đầy sương mù, lúc này lại vô cùng trong sáng.

Tiêu Nhạc, em yêu anh, rất yêu anh.

Nhưng chỉ có yêu thôi, thật sự có thể không?

Khoảng cách giữa chúng ta thật sự quá xa.

Vừa lúc đó chuông điện thoại vang lên.

Diệp Ninh cúi đầu, mơ màng tiếp nhận.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói lo lắng: “Xin hỏi có phải là phụ huynh của Diệp Nam không ạ? Chúng tôi tìm không thấy bạn học Diệp Nam.”

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Nam Nam mất tích, cái tin này giống như sấm sét nổ tung Diệp Ninh ngay tại đó. Thì ra hôm nay Nam Nam trở lại trường học, tâm trạng luôn luôn bất an. Sau khi lên lớp thì chạy đi, nói là có chuyện cần gọi điện thoại cho papa, nhưng sau đó không hiểu vì sao lại không thấy tăm hơi.

Bọn họ đã điều động tất cả giám sát cũng không phát hiện Nam Nam đã từng ra ngoài. Bọn họ cũng gấp gấp liên lạc Tiêu Nhạc, nhưng không thể nào liên lạc được anh, cho nên chỉ đành gọi điện thoại cho Diệp Ninh bên này.

Diệp Ninh phản ứng rất nhanh, một mặt nhờ thầy giáo ở trường báo cảnh sát, một mặt tự mình chạy tới, đồng thời liều mạng gọi điện thoại liên lạc với Tiêu Nhạc.

Máy vẫn tắt, cô cũng tuyệt vọng, vội vàng đón xe đi, truy hỏi tình huống trường học bên kia báo cảnh sát như thế nào. Họ nói nhân viên cảnh sát đã đến, phong tỏa chung quanh, bắt đầu điều tra.

Lúc xe taxi gần tới trường học, điện thoại của cô vang lên, là Tiêu Nhạc gọi tới.

“Em tìm anh?” Giọng nói của Tiêu Nhạc bên đầu điện thoại bên kia dường như rất thô ráp, cũng rất cứng rắn.

Lúc này Diệp Ninh cũng không để ý nhiều như vậy, kêu lớn vào điện thoại: “Trường học nói không tìm thấy Nam Nam, không tìm thấy Nam Nam!”

Cô nhin không được lập lại hai lần. Sau lần thứ hai, cô lập tức nghẹn ngào.

“Anh____ anh____”

Cô nhớ tới anh vẫn tắt máy, đau thương uất ức chống chọi thêm. Cho dù anh và cô chia tay, nhưng đây là con trai đó, anh dứt khoát bỏ mặc luôn cả con mình!

Tiêu Nhạc ở đầu bên kia vừa nghe được, giọng nói lập tức thay đổi: “Em nói cái gì? Bây giờ em đang ở đâu?”

“Trường học!” Nói xong, Diệp Ninh cúp điện thoại!

Xe taxi dừng trước cửa trường, cô nhào ra ngoài.

Bên này, cảnh sát đã bắt đầu kiểm tra video giám sát, đang theo dõi. Hiện tại bọn họ đã điều tra ra được, vào khoảng thời gian này, đã từng có một chiếc xe hàng vận chuyển nước trái cây ra vào trường học. Trước mắt, mục tiêu đã được tập trung vào chiếc xe vận chuyển hàng hóa này.

Đang nói thì Tiêu Nhạc đã chạy tới, sắc mặt anh xanh mét: “Có nhận được cú điện thoại nào khác không?”

Diệp Ninh không hiểu, nhưng rồi nhận thức rất nhanh. Đây là anh đang nói điện thoại tổng tiền?

Sắc mặt cô dần dần tái mét, nhìn chằm chằm Tiêu Nhạc nói: “Không có.”

“Anh, ý của anh có thể là bắt cóc?” Cô mím đôi môi không còn giọt máu: “Tiêu Nhạc, nếu như bọn họ muốn tiền, không phải anh có nhiều tiền lắm sao, cho bọn họ đi, em chỉ muốn Nam Nam. Em chỉ muốn Nam Nam trở về!”

Đương nhiên cô trở nên kích động: “Tiêu Nhạc, em muốn Nam Nam!”

Thật ra thì bình thường cô cũng được xem là người bình tĩnh, nhưng vừa trải qua đủ mọi chuyện, cùng với sau cơn bệnh nặng, tâm trạng của cô đang chênh vênh trên bờ vực thẳm. Bây giờ lại gặp phải chuyện Nam Nam bị mất tích, cô đã chống đỡ hết nổi nữa rồi.

Tiêu Nhạc tiến lên một bước, ôm cô vào lòng: “Ninh Ninh, em bình tĩnh lại, anh sẽ nghĩ cách. Cho dù bọn họ muốn cái gì, anh cũng có thể nghĩ cách, nhất định sẽ tìm được Nam Nam trở về!”

Diệp Ninh nghe được giọng nói trầm ổn khàn khàn của anh, cảm nhận được ấm áp từ lồng ngực rộng lớn kia, lập tức òa khóc, khóc đến nỗi lời nói không rõ ràng: “Em muốn Nam Nam, em muốn Nam Nam! Tại sao anh lại tắt máy! Có lẽ bọn họ sẽ gọi điện thoại cho anh!”

Đúng rồi, nếu như là bắt cóc, nhất định sẽ nhắm vào Tiêu Nhạc. Bọn họ sẽ gọi điện thoại cho Tiêu Nhạc, nhưng anh lại tắt máy!

Diệp Ninh nghĩ tới đây, đau lòng không thể đau hơn được nữa, vừa tức vừa hận, đám cuồng loạn lên ngực anh: “Đều tại anh, tại anh!”

Tiêu Nhạc đau lòng nhìn cô, ôm chặt cô, nắm tay cô: “Em bình tĩnh trước cái đã!”

*****

Bản thân những người ở trường học quý tộc này đều có bối cảnh, bây giờ lại liên quan đến việc con trai của nhà doanh nghiệp nổi tiếng bị bắt cóc, cho nên cảnh sát rất coi trọng, tập trung một số nhân lực tương đối lớn. Hiện giờ mọi người phỏng đoán đây là vụ án bắt cóc có mục đích, mà thậm chí Tiêu Nhạc cũng hoài nghi, chuyện này có liên quan tới tai nạn xe của mình lần trước.

Cuối cùng Diệp Ninh cũng bình tĩnh trở lại, không còn sự điên cuồng giống như lúc ban đầu, nhưng vẫn thần thờ nhìn chằm chằm Tiêu Nhạc.

Tiêu Nhạc nhìn mặt cô gầy đến mức nhợt nhạt, rất tiêu tụy, hai mắt đỏ ngầu, không khỏi nhíu mày, giọng nói dịu dàng trấn an:

“Yên tâm, chỉ cần là bắt cóc, nhất định bọn họ sẽ gọi điện thoại. Cái bọn họ cần chính là tiền, vậy anh sẽ cho bọn họ tiền.”

“Nếu như bọn họ không muốn tiền thì sao?” Hai mắt cô ảm đạm nhìn anh: “Nếu như là người gây tai nạn xe cho anh lúc trước thì có lẽ bọn họ muốn trả thù.”

Nếu nói như vậy thì Nam Nam sẽ ra sao? Nghĩ đến tình cảnh đáng sợ, Diệp Ninh không khỏi rùng mình, hai chân xụi lơ không chút sức lực.

Cô không biết, nếu mất đi Nam Nam, cô sẽ như thế nào?

Cô còn có thể sống được không?

Mấy năm qua, Nam Nam gần như là động lực duy nhất khiến cô có thể sinh tồn.

Bàn tay Tiêu Nhạc vuốt ve lên gương mặt gầy gò của cô, khàn giọng nói: “Sẽ không, anh nhất định sẽ không để Nam Nam gặp chuyện không may.”

Diệp Ninh cắn chặt môi, không nói câu nào.

Trước khi gặp lại Nam Nam, cho dù là lời nói của ai cô nghe cũng không lọt tai.

Thời gian kế tiếp chính là một loại đau khổ như địa ngục. Mỗi lần kim giây đồng hồ trên tường nhúc nhích là trong lòng Diệp Ninh giống như bị búa đập.

Cảnh sát vẫn điều tra truy tìm, Tiêu Nhạc và Diệp Ninh bên này cũng ngừng thờ nhìn điện thoại di động.

Thẩm Tòng Thụy và Lỗ Phi cũng tới, im lặng đứng một bên giúp đỡ.

Cứ chờ liên tục như vậy đến 10 giờ tối, trong lúc mọi người có chút tuyệt vọng thì điện thoại của Tiêu Nhạc vang lên.

“Mười triệu, đổi mạng con trai mày. Đối với mày mà nói thì chẳng có bao nhiêu.” Giọng nói của đối phương ồ ồ, đương nhiên là đã được chuyển âm, vô tình mà lạnh băng.

“Phải, không nhiều lắm, tôi đáp ứng điều kiện.” Tiêu Nhạc bình tĩnh trả lời lại.

“Tao biết mày đã báo cảnh sát, nhưng mày phải hiểu, chỉ cần để tao thấy cảnh sát nghi ngờ điều gì, tao sẽ thẳng tay giết chết con tin. Nếu không muốn nhặt xác con trai của mình thì bảo bọn họ rút đi hết!” Đối phương nói chuyện rất phách lối.

“Tôi sẽ không mang cảnh sát theo. Đối với tôi mà nói, mười triệu không đáng là bao nhiêu, tôi sẽ đưa cho các người, sẽ không bởi vì mười triệu này mà mạo hiểm tính mạng của con trai tôi.” Tiêu Nhạc nhìn Diệp Ninh nín thở nhìn điện thoại di động bên này, nhẹ nhàng nói như vậy.

“Được, một lát nữa tao sẽ báo tội bây biết địa chỉ. Trước hết bảo đám cảnh sát rút lui đã. Bọn họ không lui, mày cũng đừng hòng muốn chuộc người!”

“Nhưng tôi muốn nghe giọng nói của con trai tôi một chút.” Tiêu Nhạc chậm rãi đưa ra lời cầu xin ngắn gọn.

“Được.” Đối phương sáng khoái đáp ứng.

Rất nhanh, đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói của Nam Nam: “Ba, mẹ___”

Chỉ có mấy chữ thôi, điện thoại lập tức bị cắt ngang.

Diệp Ninh che miệng lại, đau khổ kêu rên: “Nam Nam...”

Tiêu Nhạc ngẩng đầu lên, nhìn những người có mặt ở chỗ này: “Tôi muốn con tôi tuyệt đối bình an, cho dù phải trả bất cứ giá nào.”

*****

Đối với Diệp Ninh mà nói, mấy ngày kế tiếp là sự dày vò dài đằng đẵng.

Cô gần như không ăn không ngủ, cứ như vậy chờ đợi tin tức.

Lúc mới bắt đầu Tiêu Nhạc còn khuyên cô, sau đó không nói nữa, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Anh hiểu được tầm quan trọng của Nam Nam đối với Diệp Ninh. Cứu không được Nam Nam trở lại thì cô cũng sẽ mất mạng.

Anh cho người truyền nước dinh dưỡng cho Diệp Ninh, bổ sung đường glu-cô.

Mà trong mấy ngày này, người bị tình nghi bắt cóc Nam Nam có đi ngang qua mấy lần dò xét, sau đó rút cuộc quyết định thời gian và địa điểm một cách mờ hồ, yêu cầu Tiêu Nhạc đi tới một chỗ trước.

Diệp Ninh ngay lúc này không còn cả sức lực để nói chuyện, nghe được tin tức này, lại nhảy dựng lên nói: “Em đi chung với anh, có được không?”

Cô vội nói: “Mười triệu đó, anh cần người lái xe.”

Tiêu Nhạc kiên quyết phản đối, nhưng Diệp Ninh khẳng khái yêu cầu: “Em muốn đi!”

Tiêu Nhạc cau mày nhìn cô: “Em lý trí một chút.”

Diệp Ninh cố chấp nhìn anh: “Đó là con trai của em.”

Sau khi im lặng một hồi, Tiêu Nhạc nhượng bộ.

Anh nghiêng răng, hiểu mình gặp phải cô, thế nào cũng nhượng bộ hết lần này tới lần khác, cho dù quyết định của cô có vô lý cỡ nào!

Mười ngàn nhân dân tệ bỏ lại, một xấp nặng trĩu, mười triệu nhân dân tệ chính là 1000 cọc, bỏ vào trong vali đầy ắp.

Lần này Tiêu Nhạc lái xe, Diệp Ninh đi theo, cùng nhau đi tới địa điểm tên côn đồ chỉ định.

Gương mặt cương nghị của Tiêu Nhạc tỉnh táo, hai tay nắm chặt tay lái, nhìn về phía trước.

Diệp Ninh cắn môi, ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế.

Xe cách âm rất tốt, bên trong rất yên tĩnh, có thể nghe được tiếng hít thở của đối phương.

Đêm hôm đó bọn họ trở mặt ăm ỉ, cô đau khổ trách móc, anh xấu hổ thành giận, đối đãi với cô thô bạo. Sau cùng cũng không đành lòng, thả cô đi, bảo cô cút.

Gặp lại nhau lần này, con trai lâm cảnh nguy hiểm, hai người không có thời gian cũng như tâm tình nói lại chuyện này.

Có lẽ hiện giờ quá khẩn trương, tay Tiêu Nhạc nắm tay lái giật giật, môi mím chặt, cau mày, thấp giọng nói: “Em có muốn uống chút gì không?”

Diệp Ninh lắc đầu, không nói một lời.

Hiện giờ cô giống như cung tên mảnh mai đã kéo quá căng, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt rời.

Tiêu Nhạc khàn khàn thở dài: “Ninh Ninh ____”

Anh chỉ gọi tên cô rồi không nói tiếp nữa.

Thật ra thì anh không biết nói gì. Cứu không được Nam Nam thì cả đời này Diệp Ninh cũng sẽ không tha thứ cho anh.

Cứu được Nam Nam thì Diệp Ninh vẫn là sẽ không tha thứ cho anh cả đời này.

Cô quật cường cổ chấp, bướng bỉnh, chui rúc vào ngõ cụt sẽ không lò đầu ra.

Không có người nào hiểu cô rõ ràng giống như anh. Đây cũng là lý do vì sao anh có thể im lặng bình tĩnh đứng đợi một bên nhiều năm như vậy.

Diệp Ninh thẩn thờ ngẩng đầu nhìn Tiêu Nhạc.

Thật ra thì đây là lần đầu tiên Diệp Ninh nhìn thấy Tiêu Nhạc lái xe. Trước kia anh luôn có tài xế, tài xế có thể là mình, cũng có thể là Andy, còn có một ông chú luôn nở một nụ cười thân thiện thật thà.

Bây giờ thì sao, cảm anh căng thẳng, nhàu mày, mắt nhìn về phía trước.

Đường cong trên khuôn mặt anh kiên cường sắc bén, không hề che giấu chính mình nữa. Vừa nhìn vào thì người ta có thể biết ngay anh là dạng người nào.

Tiêu Nhạc nói đúng, mình không thích chính là bộ dạng này của anh, cho tới bây giờ đều không thích. Anh như thế này sẽ mang lại cảm giác không thoải mái cho mình, khiến mình cảm thấy không an toàn.

Anh vô cùng sắc bén nắm bắt được điểm này, liền ngay trang trước mặt mình.

Diệp Ninh mệt mỏi nhắm mắt lại.

Cô cảm thấy mệt mỏi.

Thật ra thì những năm gần đây cô thật sự rất mệt mỏi.

Anh cho mình một ảo ảnh tốt đẹp nhất, thế nhưng cái ảo ảnh này lại xuyên qua một cái tấm gương biến dạng, trên thực tế, hoàn toàn thay đổi hình dạng.

Cô giờ tay lên, bóp lấy trán, môi giật giật.

Cô muốn nói, nếu như cứu Nam Nam về được, anh đừng hoảng đừng đùa cợt tâm tư của em nữa, chúng ta cùng nhau chung sống cho thật tốt.

Nhưng cô quá mệt mỏi, môi mọng nấp máy vài cái, nhưng cuối cùng cũng không thể lên tiếng.

Điều cô không nghĩ tới chính là, sau đó cô gần như không có cơ hội để nói với anh những lời này.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Kết cục

Bọn họ lái xe tới chỗ bọn cướp đã chỉ định, sau đó dưới sự chỉ thị của đối phương, lại đổi thành chỗ khác. Hai người nhìn nhau, Tiêu Nhạc an ủi nói: “Bọn họ sợ cảnh sát đi theo thôi.”

Diệp Ninh gật đầu.

Tiêu Nhạc xuống xe, theo lời dẫn của đối phương, đi tới địa điểm mới phía trước. Lần này đối phương rút cuộc cũng xuất hiện. Diệp Ninh ngồi trên xe lập tức khẩn trương, nhìn chăm chăm phía sau đối phương. Bộ dạng của đối phương giống như bắt gà con, xách lên một đứa bé, đó là Nam Nam của cô.

Nam Nam của cô bị người ta dùng băng keo dán lại miệng, tay chân đều bị trói lại, giống như một đồn bánh chưng!

Vốn là Nam Nam đang phờ phạc cặp mắt xuống, lúc này nhìn thấy ba mẹ, cặp mắt lập tức sáng lên, rung rung lệ nhìn về phía bên này.

Nhìn bộ dạng này của cậu bé, trái tim Diệp Ninh như tan nát, nhưng cô cũng nhớ kỹ lời dặn dò trước khi tới đây, cố gắng đè nén âm thanh trong cổ họng, ra sức gật đầu ra hiệu về phía Nam Nam.

Mặc dù Nam Nam còn nhỏ, nhưng suy cho cùng cũng hiểu chuyện. Cậu bé cũng hướng về phía Diệp Ninh gật đầu lia lịa, bộ dạng giống như muốn nói, cậu không có sao.

Diệp Ninh càng nhìn càng cảm thấy lòng đau như cắt.

Đó là cục cưng cô nâng niu từ nhỏ trong lòng bàn tay, bây giờ lại bị người ta đối đãi tàn nhẫn như vậy.

Tiêu Nhạc hí cặp mắt, bình tĩnh nhìn người đối diện: “Đưa thằng bé cho tôi, mười triệu đã mang đến, toàn bộ của các người.”

Bọn bắt cóc có tổng cộng ba người, đều che mặt, liếc nhìn nhau. Một người trong bọn họ dùng giọng nói kỳ quái nói với Tiêu Nhạc: “Bỏ lại tiền ở đây.”

Tiêu Nhạc gật đầu: “Được.”

Tiêu Nhạc trở lại bên cạnh xe một lần nữa, Diệp Ninh cũng xuống xe giúp Tiêu Nhạc chuyển khoản tiền kia xuống.

Đời này của Diệp Ninh cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới mình sẽ tiếp xúc với nhiều tiền như vậy. Nhưng tiền lúc này, có khác gì một đồng giấy vụn đâu, nặng nề dơ bẩn.

Mỗi một dây thần kinh trong người cô đều căng thẳng, khi có thể, cô chú ý tới chỗ của Nam Nam cách đó không xa, cùng một lúc, ném vali tiền lên đất.

Bọn bắt cóc đã sớm nhận biết sự tồn tại của Diệp Ninh, lúc này cũng không lên tiếng phản đối. Dù sao cũng chỉ là một người phụ nữ, còn là mẹ của thằng bé.

Đến thời điểm mấu chốt, nếu như xảy ra chuyện, mang đứa bé ra uy hiếp, mà mẹ của đứa bé có mặt ở đó là tốt nhất. Trên đời này ai cũng có thể cứng rắn, nhưng người làm mẹ thì không thể nào.

Sau khi bọn họ mang hết tiền bỏ xuống, những người kia bắt đầu để bọn họ rời đi.

“Sau khi chúng tôi đi về phía Nam ba trăm mét thì sẽ để con của các người xuống.”

Tiêu Nhạc nhíu mày hỏi: “Nếu như các người không chịu thả thì sao? Nếu như con trai của tôi xảy ra chuyện gì thì sao?”

“Mày còn có lựa chọn khác à?” Từ phía sau mặt nạ, một tên bắt cóc phát ra tiếng cười ớn lạnh.

Tiêu Nhạc nhìn bộ dạng của tên côn đồ này, bỗng nhiên nói:

“Đưa thằng bé cho tôi, tôi muốn nhìn nó một chút, xem nó có còn nguyên vẹn bình an không thì mới có thể để cho các người đi được.”

Anh yên lặng nhìn đám người kia: “Dĩ nhiên chú mày có thể không đáp ứng, như vậy cũng được, hôm nay vợ con tôi đều ở đây, các người không đáp ứng, tôi sẽ cho rằng các người hoàn toàn không có thành ý. Đến lúc con tôi xảy ra chuyện gì, vợ tôi cũng không sống được, vậy tôi sẽ chết sống với các người ở đây.”

Mấy tên bắt cóc không nghĩ tới Tiêu Nhạc đột nhiên lại dùng chiêu thức này. Nhìn anh lúc này, bọn họ chỉ thấy khuôn mặt anh lạnh lùng khó đoán, ánh mắt kiên định.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đương nhiên có chút ngoài ý muốn, xem ra Tiêu Nhạc này không phải thuận miệng mà nói.

Hôm nay nếu anh ta không xác định được con trai mình có bình yên hay không, anh ta thật sự có thể sống chết cùng mọi người ở đây.

Tiêu Nhạc mím chặt môi, nhìn chăm chăm đám người kia, tiếp tục nói: “Nếu như con trai của tôi chết, vậy tôi và vợ cũng sẽ cùng nhau chết ở chỗ này. Đến lúc đó chuyện này trở thành vụ án nghiêm trọng chấn động cả nước, không còn là một vụ bắt cóc đơn giản như vậy. Các người nói đi, lúc đó các người có đường sống sao?”

Một tên trong đám côn đồ cười lạnh: “Mày lừa gạt ai chứ? Mày không giống như tụi tao, chân trần không sợ mang giày. Mày có tiền nhiều như vậy, chịu đi tìm đường chết hả?”

Đến mức này, Tiêu Nhạc bật cười, tiếng cười lạnh lẽo.

Anh ngược mắt nhìn sang Diệp Ninh bên cạnh, sau đó mới từ trong kẽ răng rít ra mấy chữ: “Các người có thể đánh cuộc một phen.”

Thân hình anh cao ngất, cau mày đứng đó, tự nhiên có một luồng cảm giác bị áp bức không thể xem nhẹ tỏa ra. Anh khẳng khẳng định chắc chắn như vậy, chắc chắn tới mức cho dù là ai cũng không dám chất vấn.

Bọn bắt cóc có vẻ do dự, liếc mắt nhìn nhau, rốt cuộc có một tên đứng ra thăm dò: “Được, cho mày nhìn con trai một cái. Mày đừng giờ trò thủ đoạn, bằng không mọi người chúng ta cùng nhau chết ở chỗ này! Dù sao mạng của tụi tao rất rẻ tiền, không đáng bao nhiêu!”

Diệp Ninh khản trương, môi dưới run khê. Cô nhìn Tiêu Nhạc bằng cặp mắt ướt át cầu khẩn.

Cầu xin anh ngàn vạn lần đừng để người ta làm tổn thương Nam Nam, cũng như cầu xin anh hãy tự bảo vệ mình.

Tiêu Nhạc nhìn Diệp Ninh thật sâu, sau đó dịu dàng nói: “Vào xe đi.”

Diệp Ninh gật đầu.

Tiêu Nhạc nhìn theo tận đến khi cô vào trong xe, sau đó mới bắt đầu tiến lên, đi về phía bọn bắt cóc.

Tiêu Nhạc đi tới bên cạnh bọn họ, vuốt ve gương mặt Nam Nam: “Nam Nam đừng sợ.”

Nam Nam vẫn quật cường, đang nghẹn ngào kìm chế nước mắt không khóc, ngay lúc này có papa ở bên người, nước mắt bỗng chốc tuông rơi, mong mỏi nhìn Tiêu Nhạc.

Tiêu Nhạc khản giọng hỏi một tên côn đồ bên cạnh: “Tôi muốn ôm nó, có thể không? Nó còn nhỏ quá, bị dọa sợ rồi.”

Tên côn đồ kia cương quyết cự tuyệt: “Không được!”

Ai ngờ hần ta vừa mới nói xong câu này, đột nhiên Tiêu Nhạc dùng tốc độ nhanh nhất, đoạt lấy Nam Nam, xông về phía bên trái.

Động tác của anh thật nhanh, nhanh đến nỗi bọn bắt cóc không kịp phản ứng.

Chờ đến khi Tiêu Nhạc chạy được khoảng hai mét thì bọn họ mới cảm thấy không xong, vội vàng xông tới!

Vừa lúc đó, gầm xe của Diệp Ninh nhảy ra một người, chạy thẳng đến chỗ bọn bắt cóc.

Diệp Ninh không hề nghĩ tới tình cảnh lại xoay chuyển như thế này. Cô chỉ biết trơ mắt nhìn Tiêu Nhạc ôm Nam Nam bỏ chạy, bọn bắt cóc đuổi theo Tiêu Nhạc, Tiêu Nhạc bảo vệ Nam Nam, người dưới gầm xe là Andy, Andy dùng khí thế sét đánh không kịp bịt tai xách theo con dao chém bọn bắt cóc.

Rất nhanh sau đó cô lập tức phản ứng, lao xuống xe, chạy về phía Tiêu Nhạc và Nam Nam.

Nhưng lúc cô vừa xuống xe, đám bắt cóc đang cùng Andy đâm chém. Đồng thời, cảnh sát chung quanh đã lên tới đây không một tiếng động đang cố gắng chế phục đám người bắt cóc kia.

Bọn bắt cóc vốn là côn đồ liều mạng, bọn họ trừng mắt đỏ lên, biết rõ tất cả đã mất hết hi vọng.

Một người trong đó, đang ở tư thế bị chế phục, đột nhiên cắn răng liều mạng phóng tới chỗ Tiêu Nhạc: “Đi chết đi!”

Vừa nói đến đây, hần ta rút trong tay áo ra một cây dao găm, đâm thẳng về phía Tiêu Nhạc.

Chẳng qua tất cả chuyện này đều xảy ra trong chớp mắt, lúc Diệp Ninh nhìn thấy dao găm kia đâm vào ngực của Tiêu Nhạc là lúc cô chỉ vừa nhảy xuống xe.

Trước tiên mặt cô tái đi, bên tai nổ bùng, trong khoảnh khắc, dường như cô không nhìn thấy gì hết, chỉ thấy một đóa hoa màu đỏ tươi bung ra từ lồng ngực của Tiêu Nhạc.

Tiếp theo là tiếng hét thê lương hoảng sợ của Nam Nam: “Papa!”

“Tiêu Nhạc!” Diệp Ninh lao đảo chạy tới, nhào tới trước, ôm lấy Tiêu Nhạc.

Ngực Tiêu Nhạc tuông máu liên tục, tay anh đang ôm Nam Nam từ từ cứng ngắt buông ra, giờ lên một cách khó khăn, cầm ngược tay của Diệp Ninh.

Máu rỉ ra từ bên mép của anh, nhưng anh vẫn nấp mấy đôi môi, dùng giọng nói khàn khàn gần như không ai có thể nghe được thì thầm

“Ninh Ninh, thật xin lỗi... lần này... anh lại gạt em nữa rồi... Bọn họ, bọn họ sẽ không bỏ qua cho Nam Nam...”

Nước mắt Diệp Ninh rơi như mưa, tay cô điên cuồng chặn lại dòng máu vẫn tuông ra từ ngực anh, khàn tiếng tuyệt vọng gào lên: “Tiêu Nhạc, Tiêu Nhạc!”

Tiêu Nhạc nhếch môi cười một cách khó khăn, nghiêm túc nói: “Lần này, anh bị thương thật, không có gạt...”

Chữ ‘em’ cuối cùng anh không thể nói ra, cứ như vậy ngã nhào xuống bên cạnh.

Anh rất nặng, Diệp Ninh đỡ không nổi.

Tất cả chung quanh đều bắt đầu mơ hồ hốt hoảng, tiếng kêu khóc của con, tiếng còi cảnh sát, cùng với tiếng xe cứu thương, tất cả đều vang lên, ong ong bên tai.

Tay Diệp Ninh toàn là máu, cô liều mạng ôm Tiêu Nhạc, điên cuồng khàn giọng kêu lên: “Em không cho anh chết!”

*****

Diệp Ninh nhìn chăm chăm cửa phòng cấp cứu.

Đối với cô mà nói, cánh cửa đó lạnh như băng và vô tình.

Giống như cảm giác của cô từ khi biết được sự tồn tại của Tiêu Nhạc, cô đã vì anh lo lắng không biết bao nhiêu lần, lần nào cũng nhìn thấy anh đi vào phòng cấp cứu.

Nhưng chưa từng có lần nào giống như lần này, tuyệt vọng và đau khổ.

Trong lòng cô dâng lên sự hối hận khắc cốt ghi tâm.

Tại sao cô không nói với Tiêu Nhạc, nói cho anh biết mình không hận anh nữa, chính mình cũng muốn đi tiếp quãng đường này với anh.

Mấy ngày nay không chợp mắt, cô mệt mỏi tựa đầu vào ghế dài sau lưng.

Hiện giờ trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng, đầu đau muốn nứt ra, đứng là không thể nào ngủ được.

Thậm chí cô còn cảm thấy, thân thể của mình thật sự chết lặng, đã không nằm trong sự khống chế của mình.

Vừa lúc đó, có một bóng dáng cao gầy đi tới trước mặt cô.

Đối phương lạnh lẽo cao ngất, một tay đút vào túi quần.

Động tác này, cô biết là ai.

Cô không quay đầu lại, thậm chí không hề nhìn anh ta một lần, chỉ nhìn chăm chăm cửa chính phòng phẫu thuật.

“Tôi biết cô có thể nghe được lời tôi nói, cho nên tôi muốn nói chuyện với cô bây giờ.” Giọng nói của Thẩm Tông Thụy vừa thấp lại vừa lãnh đạm.

Diệp Ninh không lên tiếng, cũng không nhìn anh ta.

Thẩm Tông Thụy cũng biết cô sẽ như thế này, tiếp tục nói:

“Cậu ấy làm việc, tôi biết đại khái, e rằng tôi cũng là người duy nhất biết rõ. Thật ra tôi cũng không đồng ý cậu ấy làm như vậy. Dưa hái xanh không ngọt, cậu ấy làm như vậy cuối cùng người bị thương cũng chỉ là mình. Nhưng tôi lại không có cách nào khuyên được cậu ấy, cậu ấy vì cô, thật sự phải trả giá rất nhiều, cũng như chịu đựng rất nhiều thống khổ, nhưng cậu ấy vẫn vui vẻ chịu đựng. Ngày đó tôi nhìn thấy cậu ấy xảy ra tai nạn xe cộ, cô có biết không, phản ứng đầu tiên của tôi chính là, cô đã làm cái gì, cô đã làm cái gì mà khiến cậu ấy thương tâm, cậu ấy cố ý tự mình hại mình.”

Thẩm Tông Thụy ngửa mặt lên cười khô: “Chúng tôi bạn bè nhiều năm, nhưng có đôi khi tôi thật không hiểu cậu ấy, vì một người đàn bà, có đáng giá không? Cậu ấy vì cô, đúng là điên. Tôi không thể nào hiểu được suy nghĩ của cậu ấy, cậu ấy đúng là điên rồi.”

Diệp Ninh vẫn nhìn chăm chăm cửa phòng phẫu thuật, mặt không biến sắc, mắt không nháy.

Thẩm Tông Thụy hít vào một hơi thật sâu, nói tiếp: “Cô biết không, mấy ngày trước các người xảy ra chuyện, cô rời khỏi cậu ấy. Mấy ngày đó cậu ấy giống như điên cuồng, giam mình lại, không ăn không uống cũng không ngủ. Thậm chí có lúc cậu ấy làm bầm, nói cái gì sao mình không bị bướng ác tính, nếu như vậy, có phải Diệp Ninh có thể tha thứ cho mình không?”

Thẩm Tông Thụy nhìn chăm chăm Diệp Ninh: “Tôi biết rõ cậu ấy làm việc không theo bất cứ quy luật nào, cô sẽ cảm thấy đáng sợ, đây cũng là chuyện

bình thường. Nhưng có bao giờ cô nghĩ tới chưa, cậu ấy yêu cô bao nhiêu thì sẽ điên cuồng bấy nhiêu. Nếu trên đời này có một người có thể yêu cô tới mức này, tại sao cô còn phải so đo cái được cái không?”

Anh nhìn về mặt không hề biến hóa của Diệp Ninh, không khỏi nhủ mày, thờ dài: “Lần này cậu ấy thật sự đang ở cửa sinh tử, tùy cô vậy.”

Nói xong, anh vẫn như cũ, rút tay trong túi quần, từ từ bước sang một bên.

Diệp Ninh ngơ ngác nhìn cửa phòng cấp cứu vẫn còn đóng chặt kia, nước mắt nóng rục bắt đầu tuông rơi, chảy dài trên mặt.

Hon ai hết, trong lòng cô hiểu rõ, trên đời này sẽ không có người nào yêu cô giống như Tiêu Nhạc.

Mà cô, cũng sẽ không yêu người nào khác giống như cô đã yêu anh.

*****

Trái quả dày vò thống khổ, cuối cùng Tiêu Nhạc cũng thoát khỏi nguy hiểm.

Lúc biết được tin tức này, Nam Nam mới vừa kiểm tra sức khỏe xong đang ngồi bên cạnh Diệp Ninh cũng buông lỏng thần kinh căng thẳng. Cậu nhìn nhìn mẹ: “Mẹ, papa đã không sao rồi.”

Diệp Ninh ôm chặt cơ thể nhỏ bé của Nam Nam: “Ừ.”

Những người khác canh giữ ở chỗ này rốt cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Tiêu Nhạc được đẩy từ phòng cấp cứu ra, tới phòng bệnh bình thường. Diệp Ninh dẫn theo Nam Nam vội vàng chạy qua.

Mới vừa trải qua giải phẫu, Tiêu Nhạc nằm im ở đó giống như một pho tượng sáp, môi mím chặt tái chột không còn giọt máu. Ngay cả mái tóc đen đen thường ngày gọn sóng dường như cũng mất đi sức sống, rũ rượi dính trên trán anh.

Trước kia Diệp Ninh vẫn ngộ nhận sức khỏe Tiêu Nhạc không tốt, nhưng đến bây giờ cô mới biết được, lúc anh thật sự bị bệnh thì sẽ thành bộ dạng gì.

Đó là bộ dạng chỉ cần cô liếc mắt nhìn thấy thì đã lo lắng ngay.

Anh như vậy khiến cô thật đau lòng.

Bởi vì thuốc mê vẫn chưa tan, hay có thể bởi vì anh mệt mỏi quá độ, anh vẫn chưa tỉnh lại. Những người khác đều lục tục rời đi, ngay cả Nam Nam, Diệp Ninh cũng bắt cậu bé đi ngủ, chỉ còn lại một mình cô và y tá riêng trông chừng ở nơi này.

Thật ra thì đã mấy ngày cô không ngủ ngon giấc, trước khi Nam Nam xảy ra chuyện cô lại bị bệnh một trận, vẫn còn đang trong tình trạng hoảng hốt. Sau khi Nam Nam gặp chuyện không may, cô hoàn toàn không thể nào chợp mắt được.

Hiện giờ Nam Nam đã cứu về được rồi, Tiêu Nhạc cũng thoát hiểm, đang trong thời kỳ quan sát, cuối cùng Diệp Ninh cũng thả lỏng trái tim.

Đến lúc này cô mới phát hiện, đầu óc mình hỗn loạn, giống như cháo loãng, thần kinh nào gần như không thể điều khiển tay chân.

Cô ngơ ngác nhìn Tiêu Nhạc suy yếu đang nằm trên giường, mặc dù cơ thể kia giống như một dây cung sắp đứt, nhưng cô vẫn là muốn nhìn.

Trong phòng bệnh chỉ có một mình anh, y tá trực đêm đang ở bên cạnh kiểm tra dụng cụ. Nửa đêm phòng bệnh vô cùng yên tĩnh. Trong loại im lặng cực độ này, trong đầu Diệp Ninh lại hiện ra từng cảnh tượng một.

Anh của thời niên thiếu ít nói nhay cảm yếu ớt, anh của sau này quật cường cố chấp xé toạc thư thông báo trúng tuyển đại học, anh của càng về sau lật từng trang một bộ sách tâm lý học, tinh táo quan sát nghiên cứu mình.

Cuối cùng, anh trưởng thành, thành thực, đầy đủ lực lượng, thiết kế một kế hoạch tự cho rằng không thể chê vào đâu được, từng bước vững chắc, tính toán tường tận lòng người.

Cô vừa sợ vừa hận, thế nhưng những cảm xúc này đều cần sức lực. Cô bây giờ, ở tận cùng của sự mệt mỏi, chỉ còn lại thỏa mãn.

Thỏa mãn vì anh còn sống, thỏa mãn vì một nhà ba người bọn họ đều bình an vô sự, thỏa mãn vì mình có thể ngồi ở chỗ này trực đêm vì anh.

Đang thần thờ suy nghĩ, ngón tay Tiêu Nhạc giật giật.

Y tá cũng phát hiện, vội vàng chạy tới kiểm tra, sau đó cười với Diệp Ninh, gật đầu ý bảo tất cả đều tốt.

Tiêu Nhạc từ từ mở mắt ra, đập vào mắt đầu tiên chính là khuôn mặt gầy gò tiều tụy của Diệp Ninh.

Cô gầy đến mức mặt nhỏ bằng bàn tay, sắc mặt tái nhợt, chỉ có cặp mắt bên trên vẫn còn lớn, cứ như vậy kinh ngạc nhìn mình.

Tiêu Nhạc còn chưa kịp phản ứng thì Diệp Ninh đã nhào qua, ôm lấy anh.

Đĩ nhiên cô ôm rất cẩn thận, sợ đụng phải vết thương của anh.

Cả người Tiêu Nhạc cương cứng, cảm thụ cơ thể mềm mại vòng quanh mình. Anh giật giật đôi môi khô khốc một cách khó khăn, như muốn nói cái gì.

Nhưng Diệp Ninh lại đi trước anh một bước, kề môi sát bên tai anh, khàn giọng yếu ớt khiến người nghe không rõ thì thầm: “Tiêu Nhạc, anh nhất định phải sống, chờ anh xuất viện, chúng ta kết hôn.”

Tiêu Nhạc nghe nói như thế, sự ảm đạm trong mắt đột nhiên hiện lên ánh sáng kinh người. Anh không dám tin nhìn vào mắt cô: “Em...”

Nhưng rất nhanh sau đó, ánh sáng này dập tắt, anh miễn cưỡng nhếch môi cười khổ: “Có phải em quên mất rồi không, anh gạt em, lúc nào cũng gạt em”

Giọng nói của anh như tiếng vải bố bị xé rách.

Diệp Ninh mặt mũi nhăm nhăm lại, dán mặt mình lên mặt anh.

“Tiêu Nhạc, em hỏi anh, con trai của em có phải con của anh không?”

Tiêu Nhạc khàn giọng trả lời: “Phải.”

“Vậy anh có thật sự yêu em không?”

Hơi thở của Tiêu Nhạc lập tức có chút rối loạn, anh trầm lặng một hồi lâu, rốt cuộc mới nói: “Yêu.”

Mắt Diệp Ninh rung rung, cười khê, thấp giọng lẩm bẩm: “Thế này đã đủ lắm rồi, Tiêu Nhạc, em cũng yêu anh.”

Nếu anh yêu cô, cô cũng thương anh, như vậy đối với cô mà nói, còn có gì không thể tha thứ.

Tự nhiên được nghe mấy lời như thế, hạnh phúc tới quá đột ngột, Tiêu Nhạc có chút không tin.

Anh tới cửa sinh tử một lần, bây giờ nghe được câu này, cảm thấy mình đang nằm mơ, hoặc là xuất hiện ảo giác.

Anh kinh ngạc nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Diệp Ninh, sau khi im lặng một hồi anh mới nói: “Ninh Ninh, em biết rõ anh là ai sao?”

Diệp Ninh giơ tay lên, ngón tay vẫn còn ướt vì nước mắt, mon trón nhẹ nhàng cặp mắt của anh: “Thật ra thì từ năm 13 tuổi, em đã biết rõ anh. Chỉ cần liếc mắt thôi em cũng biết.”

Nếu không, thì cô sẽ không trốn chạy nhiều năm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Ngoại truyện

Ngoại truyện:

Sau khi Tiêu Nhạc kết hôn, anh trở thành nô lệ của vợ.

Anh cũng không hẳn là một thê nô đủ tiêu chuẩn, bởi vì anh là một người đàn ông ghen tị.

Ví dụ như hôm nay, bạn trung học và vợ anh đang nói chuyện điện thoại, vui vẻ trò chuyện nửa tiếng đồng hồ. Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt Tiêu Nhạc rất khó coi.

Diệp Ninh cũng không để ý đến anh, bảo vú em mang cô công chúa nhỏ nhà mình tới, vừa ôm vừa trêu chọc lại vừa hôn hít thật lâu.

Bé con nhà cô mới được 6 tháng tuổi, vừa mới qua khỏi thời kỳ sơ sinh không biết gì, hiện tại có thể ngồi trên đệm bò sát cầm gặm mấy món đồ chơi, gặm đến mức nước miếng chảy thông thông trên đất. Tóc của cô bé còn quăn hơn cả Nam Nam, da thịt mượt mà mập mạp trắng trẻo như sữa tươi. Phía trên là cặp mắt to đen nháy, miệng hồng pi-pô, phối hợp với một đầu tóc ngắn đen đen uốn cong, không khác gì với búp bê trong tranh vẽ.

Nam Nam rất thích cô em gái này, lúc nào cũng muốn đòi ôm em. Kể từ này có em gái, dường như cậu bé mất đi hứng thú tới trường học, chỉ thích về nhà chơi.

Tiêu Nhạc cũng hết cách, dưới yêu cầu của Diệp Ninh, không thể làm gì khác hơn là hủy bỏ chương trình nội trú, mỗi ngày lấy thẻ ra vào đưa đón cậu bé đi học.

Cuộc sống hạnh phúc, mỹ mãn, suông sẻ như thế này khiến cho Diệp Ninh cảm giác cuộc sống này tràn đầy hương vị.

Lúc này, vú em cầm yếm dãi tới, Diệp Ninh nằm trên đệm bò sát trêu chọc em bé. Vừa trêu chọc, cô vừa nghĩ tới cuộc đối thoại vừa rồi với bạn học.

Bạn học nói rất rõ ràng, Hoắc Thần đang định về nước, trường đại học K ở thành phố S trong nước đột nhiên gọi thư mời, long trọng mời anh ta về nước, cũng như hứa hẹn phòng ốc, tên chức vụ, chi phí nghiên cứu và đủ loại tiền trợ cấp gia đình. Ưu đãi quá vượt bậc khiến người nào cũng thêm muốn.

Sau khi Hoắc Thần trở về nước, không bao lâu đã gặp phải sự kiện ầu ẩu với Andy, không thể làm gì khác hơn là xin nghỉ bệnh, hồi hương thăm người thân. Ai ngờ sau đó lại bị Tiêu Nhạc đánh, chuyện này truyền tới tai trường đại học K. Hiệu trưởng trường K mở ra mấy lần hội nghị bàn thảo chuyện này, cho rằng hành động của vị giáo sư rửa biển* này không được thỏa đáng, làm trái với đạo đức giáo sư, sẽ ảnh hưởng xấu đến phong cách của đại học K. Bởi vì vậy, cuối cùng cũng quyết định, thu hồi tất cả những gì đã hứa hẹn, cũng như mời Hoắc Thần tìm một công việc khác.

*Rửa biển tiếng Hán Việt là Hải Quy, theo nghĩa bóng chính là ở hải ngoại về nước.

Căn cứ vào cách nói chuyện của bạn học, về sau Hoắc Thần bắt đầu cảm thấy chuyện này của mình có chút vấn đề.

Nếu là lúc trước, chắc chắn Diệp Ninh sẽ không suy nghĩ nhiều. Nhưng bây giờ, cô cố gắng nhớ lại, nhớ tới lúc trước bàn về chuyện đi học của Nam Nam, hình như Tiêu Nhạc có từng nói qua, anh có quen biết một hiệu trưởng đại học, còn là quen biết khi học bồi dưỡng ở nước Mỹ.

Chuyện này dẫn dắt suy nghĩ của Diệp Ninh. Cô nhớ tới nội dung trên bản ‘Chương trình Apollo’ gì đó.

Hoắc Thần về nước, Hoắc Thần về nước...

Cô đang suy nghĩ thì Tiêu Nhạc lại gần.

“Manh Manh ngoan, cục cưng ôm” Kể từ khi có con gái, tình thương của cha trong Tiêu Nhạc bộc phát, thật hận không thể mang hết tất cả những gì tốt đẹp nhất trên đời này dâng cho con gái.

Lúc con gái chào đời, Tiêu Nhạc còn có ý xin ‘nghỉ đẻ’, nghỉ được một tháng trời.

Một tổng giám đốc có công ty lên chợ, giới tính nam, nghỉ ‘ đẻ’ một tháng, chuyện này trở thành tiết mục truyện hài trên internet.

Hiện giờ, Tiêu Nhạc thuần thục ôm Manh Manh mềm nhũn dễ thương trên tay, cũng không nhìn Diệp Ninh, chỉ đứng đó ôm Manh Manh lắc lư đi vòng vòng, còn để Manh Manh đá đá chiếc đàn piano anh mới mua. Hai cánh tay khỏe mạnh của anh đỡ dưới nách Manh Manh, vì vậy cơ thể nhỏ bé mập mạp của Manh Manh gầy giữa khoai trái, hai chân giẫm lên đàn piano, tạo ra âm thanh khoan khoái dễ nghe.

Trong lòng Diệp Ninh suy đoán phát hiện vừa rồi, lặng lẽ nhìn hai cha con, rồi tự mình lấy máy chụp hình ở bên cạnh ra chụp.

Chụp một hồi, bên kia Manh Manh bắt đầu ngáp. Sau khi con bú sữa xong, Tiêu Nhạc tự mình cho con gái ợ, sau đó mới để cho vú em mang con gái vào ngủ.

Trong phòng chỉ còn lại Diệp Ninh và Tiêu Nhạc.

Rốt cuộc Tiêu Nhạc cũng ưỡn ngực nghiêm mặt đi qua: “Mới vừa rồi nói chuyện điện thoại gì vậy?”

Diệp Ninh nhướn mắt liếc anh một cái: “Anh nghĩ là chuyện gì?”

Tiêu Nhạc do dự, cuối cùng cũng lên tiếng: “Vừa rồi em đang suy nghĩ chuyện gì?”

Diệp Ninh hừ một tiếng trong cổ, từ từ nói: “Hoắc Thần.”

Tiêu Nhạc nghe như vậy, lập tức mím môi không nói.

Diệp Ninh vừa tức giận lại vừa không biết nói sao.

Ghét nhất anh làm mặt với mình, hừ!

Nhưng bây giờ đương nhiên Diệp Ninh đã có cách chế trụ người đàn ông này.

Vì vậy cô giống như dừng sĩ đấu bò rút ra tấm vải đỏ, từ từ móc ra một trang giấy.

Đây chỉ là một tờ giấy A4 bình thường mà thôi, nhưng đã được cô bọc nhựa cứng.

Trên tấm giấy A4 đó, là bản sơ đồ fishbone mà người kia đã tự vẽ.

Quả nhiên, sau khi Tiêu Nhạc nhìn thấy tờ giấy kia thì sắc mặt lập tức thay đổi, khí thế tan biến, dáng vẻ cũng đẹp qua một bên.

Anh vội vàng đi tới, ôm lấy eo Diệp Ninh, ăn nói khép nép dụ dỗ cô: “Ninh Ninh, đừng nóng giận. Chuyện của Hoắc Thần, đều không đáng nhắc tới. Chúng ta không thể vì anh ta mà ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng!”

Diệp Ninh liếc anh, cười cười nói: “Thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị!”

Tiêu Nhạc hết cách, cup mắt xuống, thẳng thắn nói: “Phải, là anh, anh cố ý chính đồn anh ta.”

Nói trắng ra chính là thông qua quan hệ, nhờ hiệu trưởng nào đó gởi thư mời mang anh ta trở về. Một mặt cho anh ta một bài học kinh nghiệm về sự nghiệp, mặt khác dụ ra bộ mặt quá quắt của anh ta để anh ta hoàn toàn biến khỏi trong lòng Diệp Ninh. Cuối cùng, phải đánh cho anh ta một trận để giải tỏa tâm ý bị ghen mấy năm trước.

Diệp Ninh cười lạnh ha ha: “Quả thật là một kế hoạch hoàn mỹ! Anh nhất định phải tốn hết bao nhiêu tâm tư ha!”

Rốt cuộc là anh đã kéo biết bao nhiêu người vào vở tuồng được đạo diễn một cách hoàn hảo này! Ngoại trừ anh ra, ảnh đế Oscar còn có thể rơi vào tay ai đây!

Đầu Tiêu Nhạc cúi thấp hơn nữa, kì kèo ôm lấy eo cô: “Ninh Ninh, em vẫn chưa tha thứ cho anh sao...”

Diệp Ninh tiếp tục nói: “Tiếp tục khai báo!”

Bộ dạng Tiêu Nhạc đã thấp, không thể nào thấp hơn được nữa: “Thật sự khai báo hết rồi.”

Diệp Ninh gần như muốn vươn tay ra bóp cổ anh: “Hừ, chương trình Apollo là tờ giấy trong tay em, vậy còn kế hoạch Athena đâu? Nói!”

Tiêu Nhạc bắt đầu đi: “Chuyện này không liên quan đến chúng ta, là chuyện của người khác.”

Diệp Ninh nhìn chằm chằm anh thật lâu, cuối cùng cũng chịu thôi. Không hiểu tại sao trong đầu của cô lại hiện ra hình ảnh của Nguyên Huân mà cô đã từng gặp qua ngày hôm đó.

“Có liên quan tới Nguyên Huân?” Là trực giác không thể lý giải, trực giác của đàn bà.

Tiêu Nhạc cười khổ một tiếng: “Anh không thể nói phải, cũng không thể nói là không phải.”

Chuyện của người khác mà, anh không thể nói lung tung ở đây.

Diệp Ninh nhíu mày nhìn về mặt kia của anh, thầm nghĩ quả nhiên trong này có chuyện gì mờ ám, lập tức nghiêng rằng: “Xem ra anh vẫn còn có chút thành thật.”

Nói xong, cô vươn tay ra,捏 lên cánh tay của anh.

Có vài người, chính là cần được trừng trị

Cô bị gạt một trận như vậy, chính là muốn từ từ đòi nợ cả đời.

♪ HOÀN ♪

Bạn đang đọc truyện *Người ẩn hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.